

Hakikat Kitâbevi Yayınları: 6

Birinci Kısım

**KUR'ÂN-I KERÎMDE
KIYÂMET ve ÂHİRET**

Müellifi
İmâm-ı Gazâlî

Mütercimi Ömer Beğ
Nefs Muhâsebesi

İkinci Kısım

MÜSLİMÂNA NASÎHAT

Vehhâbîlik

Otuzbirinci baskı

Hakikat Kitâbevi

Darüşşefeka Cad. 57 P.K.: 35 **34262**

Tel: 90.212.523 4556-532 5843 Fax: 90.212.525 5979

<http://www.hakikatkitavevi.com>

e-mail: bilgi@hakikatkitavevi.com

Fâtih-İSTANBUL

2002

KİYÂMET ve ÂHİRET KİTÂBININ İÇİNDEKİLERİ

I.ci KISM: Kıyâmet ve Âhret	3
Birinci fasl: Allahü teâlâ kullarından mîsâk aldı.....	7
İkinci fasl: İnsan, ömrü boyunca dünyâda durur. Sonra ölür. Ölüm hâlleri; mü'minin rûhu semâları geçer. İmânı, nemâzı, zekâtı, Ramezân orucu, haccı düzgün olanların, seher vaktleri istigfâr edenlerin rûhları yükselir.....	8
Üçüncü fasl: Kâfirin rûhunun bedeninden ayrılması. Kabr süâlleri. Mü'minler bu süâllere kolay cevâb verirler.	14
Dördüncü fasl: Fâcir (kâfir) kabr süâlleri cevâb veremez. [Resûlullahın ana-babalarının îmân etmeleri ile ilgili âlimlerin bildirdikleri.]	20
Beşinci fasl: Kabrde ölümler dört hâlde bulunur	25
Altıncı fasl: Kıyâmetin kopması, canlıların dirilmesi	28
Yedinci fasl: İki nefha arasındaki tevakkuf	31
Sekizinci fasl: Herkes kabri üzerine çıkar, haşr başlar. İnsanlar, hesâbın çabuk yapılması için ulül'azm Peygamberlerin şefâ'atçı olmalarını sıra ile ricâ ederler	32
Dokuzuncu fasl: Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın şefâ'atı. Hesâbın başlaması. Her Peygamber teblîginden süâl olunur. Ümmetleri de kendilerine teblîg olandan süâl olunurlar	41
Onuncu fasl: Dünyâda a'mâ olanların, islâm düşmanlarına aldanmayıp, Ehl-i sünnet i'tikâdına sımsıkı sarılanların, birbirini Allah rızâsı için sevenlerin, Allah korkusundan harâm işlemeyip, ağılıyanların, halâl kazanmak için uğraşanların, belâlara sabr edenlerin, gençlikde ibâdet edenlerin, mal ve mevki'leri ile müslimânlara eziyet edenlerin, ehl-i belânın, gençlerin ve köle ve câriyelerin ve tenbel fûkarânın haşrları	51
Kıyâmet ve Âhret kitâbının son sözü	62
Nefs muhasebesi.....	64
II.ci KISM: Müslimâna Nasîhat	75
Vehhâbîlik ve Ehl-i sünnetin cevâbı.....	81
Vehhâbîliğin Başlangıcı ve yayılması	325
Muhammed Ma'sûm hazretlerinin 1.ci cild, 182.ci mektûbu	376

Baskı: İhlâs Gazetecilik A.Ş.

İSTANBUL Tel: 0.212.454 30 00

Birinci Kısım

KIYÂMET ve ÂHİRET

ÖNSÖZÜ

Allahü teâlâ, dünyâda bütün insanlara acıyarak, fâideli şeyleri yaratıp göndermekdedir. Bütün insanların, dünyâda ve âhiretde râhat ve huzûr içinde yaşamaları için, nasıl hareket etmeleri lâzım olduğunu bildirmiştir. Âhiretde, Cehenneme gitmesi gereken mü'minlerden dilediğine ihsân ederek afv edecek, Cennete kavuşduracaktır. Her canlıyı yaratan, her vârı, her ân varlıkta durduran, hepsini korku ve dehşetden koruyan yalnız Odur. Böyle bir Allahın şerefli ismine sığınarak bu kitâbı yazmağa başlıyoruz.

Allahü teâlâyâ hamd olsun! Onun, verdiği ni'metlere, iyiliklere, sonsuz şükrlere olsun!

Herhangi bir kimse, herhangi bir zemânda, herhangi bir yerde, herhangi bir kimseye, herhangi birşeyden dolayı, herhangi bir sûretle hamd ederse, bu hamd ve şükrlerin hepsi, Allahü teâlâyâ yapılmış olur. Çünkü, herşeyi yaratan, terbiye eden, yetiştiren, her iyiliği yapıduran hep Odur. Kuvvet, kudret sâhibi yalnız Odur. O hâtırlatmazsa, hiçbir kimse, iyilik ve kötülük yapmayı irâde, arzû edemez. Kul irâde etdikden sonra, O da istemedikçe, kuvvet ve fırsat vermedikçe, hiçbir kimse hiçbir kimseye, zerre kadar iyilik veyâ kötülük yapamaz.

Onun Peygamberlerinin hepsine “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve önce, onların en üstünü olan Muhammed Mustafâyâ “aleyhi ve aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” selâmlar ve düâlar olsun! O yüce Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Ehl-i beytine ve Onun rûhlara şifâ olan güzel yüzünü görmekle, fâideli sözlerini işitmekle şereflenen, böylece bütün insanların en kıymetlileri olan Eshâbının herbirine “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în” bizden selâmlar ve düâlar olsun!

Müslimân olmak için, **(Kelime-i tevhîd)** denilen **(Lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah)** sözünü söylemek ve bunun ma'nâsını kısaca bilmek ve inanmak lâzımdır. Bunun ma'nâsını bilmek de, altı şeyi bilmek demektir. Bu altı şeye **(İmânın şartları)** denir. Bu altı şeyden beşincisi âhiret hayâtına inanmaktır. (450) hicrî yılında tevellüd ve 505 [m. 1111] de vefât etmiş olan, büyük islâm âlimi imâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullahi aleyh” kıyâmet bilgilerini açıklamak için **(Dürre-tül Fâhire fi-keşf-i ulûm-il-âhire)** adında ayrıca bir kitâb yazmıştır. Bu kitâbı, **(Keşf-üz-zünûn)**da da bildirilmektedir. Kastamoni Askerî Rüşdiyye, ya'nî ortamekteb arabî mu'allimi Ömer beğ, bu kıymetli kitâbı, arabîden türkçeye çevirerek, **(Kur'ân-ı kerimde kıyâmet ve âhiret hâlleri)** ismini vermiş ve 13 Kasım 1911 ve 5 Zilka'de 1329 hicrî yılında Kastamonide basılmıştır. Şimdi, bu kıymetli kitâbı yeniden basdırmak, kitâbevimize nasîb oldu. Başka mu'teber kitâblardan alarak sonradan yapılan açıklamalar, bir köşeli parantez [] içine yazıldı. Din kardeşlerimize bu hizmetde bulunmağı ihsân buyuran

Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler olsun! Allahü teâlâ hepimize, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru bilgileri öğrenmek ve bunlara inanmak ve sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği emrlere ve yasaklara uyarak, iyi bir insan olmak nasîb eylesin! İyi bir insan, herkese iyilik eder. Kimsenin malına, canına, ırzına, nâmûsuna saldırmaz. Devlete, kanûnlara karşı gelmez. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” **(İslâmiyyet, kılınclların gölgeleri altındadır)** buyurdu. Bunun ma'nâsı (İnsanlar, devletin, kanûnların idâresi, himâyesi altında, râhat yaşarlar. İbâdetlerini râhat yaparlar) demektir. Devlet ne kadar kuvvetli olursa, râhat ve huzûr da o kadar artar. Bunun için, müslimânların devlete dâimâ yardım etmesi, vergilerini vaktinde vermesi, tatlı dil ve güler yüz ile herkese nasîhat etmesi lâzımdır. Din düşmanlarının yalanlarına, hîlelerine ve iftirâlarına aldanarak, dînine ve devletine hiyânet etmekden muhâfaza buyursun! Âmîn.

Bugün, bütûn dünyâdaki müslimânlar üç fırkaya ayrılmıştır. Birinci fırka, Eshâb-ı kirâmın yolunda olan, hakîkî müslimânlardır. Bunlara **(Ehl-i sünnet)** ve **(Sünnî)** ve **(Fırka-i nâciyye)**, Cehennemden kurtulan fırka denir. İkinci fırka, Eshâb-ı kirâma düşman olanlardır. Bunlara **(Şî'î)** veyâ **(Fırka-i dâlle)** sapık fırka denir. Üçüncüsü, sünnîlere ve şî'îlere düşman olanlardır. Bunlara **(Vehhâbî)** ve **(Necdî)** denir. Çünkü bunlar, ilk olarak Arabistânın Necd şehrinde meydâna çıkmıştır. Bunlara **(Fırka-i mel'ûne)** de denir. Çünkü, bunların müslimânlara müşrik dedikleri **(Kiyâmet ve Âhret)** ve **(Se'âdet-i Ebediyye)** kitâblarımızda yazılıdır. Müslimânlara kâfir diyene Peygamberimiz la'net etmiştir. Müslimânları bu üç fırkaya parçalayan, yehûdîlerle ingilizlerdir.

Hangi fırkadan olursa olsun, nefesine uyan ve kalbi bozuk olan, Cehenneme gidecektir. Her mü'min, nefisini tezkiye için, ya'nî nefsin yaratılışında mevcûd olan küfrü ve günâhları temizlemek için, her zemân çok **(Lâ ilâhe illallah)** ve kalbini tasfiye için, ya'nî nefsdan ve şeytândan ve kötü arkadaşlardan ve zararlı, bozuk kitâblardan gelmiş olan küfrden ve günâhlardan kurtulmak için **(Estagfirullah)** okumalıdır. Ahkâm-ı islâmiyyeye uyanın düâsı muhakkak kabûl olur. Nemâz kılmıyanın, açık kadınlara bakanın ve harâm yiyip içenin, ahkâm-ı islâmiyyeye uymadığı anlaşılır. Bunların düâları kabûl olmaz.

Mîlâdî sene
2002

Hicrî şemsî
1380

Hicrî kamerî
1422

TENBÎH: Misyonerler, hıristiyanlığı yaymağa, yehûdîler hahamlarının bozuk sözlerini yaymağa, İstanbuldaki Hakîkat Kitâbevi, islâmiyyeti yaymağa, masonlar ise, dinleri yok etmeğe çalışıyorlar. Aklı, ilmi ve insâfı olan, bunlardan doğrusunu anlar ve bunun yayılmasına yardım ederek, bütûn insanların se'âdete kavuşmalarına sebep olur. İnsanlığa islâmiyyeti yaymaktan dahâ kıymetli ve dahâ fâideli hizmet olamaz.

KIYÂMET ve ÂHİRET

Hamd, zâtının ebedî olduğunu bildiren Allahü teâlâyâ olsun. Kendisinden başka bütün varlıkların yok olmalarını diledi. Kâfirleri ve günâhkârları kabir azâbı ile cezâlandıracaktır. Kullarının dünyâ ve âhîret se'âdetine kavuşmaları için Peygamberleri vâsıtası ile emrlerini ve yasaklarını bildirdi. Kullarının âhîretde azâb veya mükâfât görmelerini dünyâdaki yaptıkları birkaç günlük amellerine bağladı. Âhîret yoluna girip, rızâsına kavuşmağı, seçtiği ve sevdiği kullarına kolay eyledi.

Allahü teâlâ, sevgili peygamberi Muhammed aleyhisselâma, Onun Âline ve Eshâbına salât ve selâm eylesin ki, onların isimlerini müslimânlar arasında pek yüksek eyledi.

Bilmelisin ki, herşeyi diriltten ve öldüren Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin yüzseksenbeşinci ve El-Enbiyâ sûresinin otuzbeşinci ve El-Ankebût sûresinin elliyedinci âyetinin meâl-i şerîfinde, **(Her canlı ölümü tadacaktır)** buyurdu. Bununla âlemlerin üç ölümünü bildirdi. Dünyâ âlemine gelen elbette ölür. Ceberût âlemine ve melekût âlemine gelenler de elbette ölür. Bunlardan dünyâ âleminde olanlar, Âdemoğulları (insanlar) ile karada, denizde ve havada olan hayvanlardır.

Melekûtî olan [ya'nî gözle görülemiyen] ikinci âlem, melekler ile cin sınıflarının bulunduğu âlemdir.

Ceberûtî olan üçüncü âlem ki, meleklerden seçilenlerin âlemidir. Nitkim Kur'ân-ı kerîmde, Hac sûresinin yetmişbeşinci âyeti de meâlen, **(Allahü teâlâ, meleklerden ve insanlardan Peygamberler seçti)** buyuruldu.

İşte bu üçüncü sınıf Ceberût âleminin ehli, Kerûbiyân, Rûhâniyân, Hamele-i Arş melekleri ve Surâdikât-ı celâl ehli olanlardır. Enbiyâ sûresinin ondokuz ve yirminci âyetlerinde meâlen, **(Allahü teâlânın indinde olan öyle melekler vardır ki, kendisine ibâdetde, kendilerini beğenmezler ve hiç yorulmazlar. Gece gündüz hep Allahü teâlâyı tesbîh ederler, usanmazlar)** buyurularak, bunları bildirmektedir. Allahü teâlâ onları bu âyet-i kerîme ile medh buyurmuşdur. Bunlar çok şerefli olup, Cennet bağçelerinde bulunurlar. Bunlar Kur'ân-ı kerîmde bildirilmiş olup, sıfatları anlatılmışdır. Bunlar cenâb-ı Hakka yakîn oldukları ve buldukları mekânları Cennet olduğu hâlde yine ölürler. Allahü teâlâyâ yakîn olmaları, ölmelerine mâni' olmaz.

Sana önce dünyâ ölümünü anlatacağım. Haber vereceğim şeyi dinlemek için kulağını iyi ver ki, eğer Allahü teâlâyâ ve Onun

Resûlüne, kıyâmet gününe ve âhirete inanıyorsan; sana insanların bir hâlden diğer bir hâle nasıl geçdiklerini nakl edip, onların hâllerini, vasflarını haber vereceğim. Çünkü, bu haberler ancak delîl ve şâhid iledir ki, anlatacaklarıma Allahü teâlâ ve Kur'ân-ı kerîm şâhiddir. Kur'ân-ı kerîm ile Resûlullahdan "sallallahü aleyhi ve sellem" nakl edilen sahîh hadîsler sözümü tasdîk eder. [İnsân ölünce, **(Dünyâ hayâtı)** biter. **(Âhîret hayâtı)** başlar. Âhîret hayâtı üç kısımdır: Tekrâr dirilinciye kadar, **(Kabr hayâtı)** dır. Sonra, **(Kıyâmet hayâtı)**, bundan sonra, **(Cennet ve Cehennem hayâtı)** dır. Bu üçüncü hayât, sonsuzdur.]

Dünyâda iyi, fâideli şeyler, kötü, zararlı şeylerle karışıktır. Se'âdete, râhat ve huzûra kavuşmak için, hep iyi, fâideli şeyleri yapmak lâzımdır. Allahü teâlâ çok merhametli olduğu için, iyi şeyleri kötülerden ayıran bir kuvvet yaratdı. Bu kuvvete **(akl)** denir. Temiz ve sağlam olan akl, bu işini, çok iyi yapar, hiç yanılmaz. Günâh işlemek, nefse uymak, akli ve kalbi hasta yapar. İyiyi kötüden ayıramaz. Allahü teâlâ, merhamet ederek, bu işi kendi yapmakda, iyi işleri Peygamberler vâsıtası ile bildirmekte ve bunları yapmağı emr etmektedir. Zararlı şeyleri de bildirip, bunları yapmağı yasak etmektedir. Bu emr ve yasaklara **(Din)** denir. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği dîne **(İslâmiyyet)** denir. Bugün, yeryüzünde, değışdirilmemiş, bozulmamış tek din vardır. O da islâmiyyetdir. Râhata kavuşmak için, islâmiyyete uymak, ya'nî müslimân olmak lâzımdır. Müslimân olmak için de, hiçbir formaliteye, imâma, müftîye gitmeğe lüzûm yokdur. Önce kalb ile îmân etmeli, sonra da, islâmiyyetin emr ve yasaklarını öğrenmeli ve yapmalıdır.

***Süâl melekleri kabre geeler,
Nemâzını doğru kıldın mı diyeler.
Hemen kurtuldun mu sandın ölünce,
Senin için azâb hâzır diyeler.***

BİRİNCİ FASL

Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselâmı yaratınca, belini kudretiyle mesh buyurduğu zemân, ondan iki avuç aldı. Birisini sağ tarafından, diğerini ise sol tarafından aldı. Her insanın zerresini birbirinden ayırdı. Âdem aleyhisselâm onlara bakdı ki, onların zerreler gibi olduğunu gördü. El-Vâkı'a sûresindeki bir âyet-i kerîmede meâlen, **(İşte bu sağdakiler Cennet ehlinin amelini yapacaklarından, Cennetlik olanlardır. Bana bunların amellerinden bir fâide ve zarar yokdur. Bu soldakiler Cehennem ehlinin amelini yapacaklarından, Cehennemlik olanlardır. Bana bunlardan da bir fâide ve bir zarar yokdur)** buyuruldu.

Âdem "aleyhisselâm" Allahü teâlâyâ, **(Yâ Rabbî! Cehennem ehlinin ameli nedir?)** diye sordu. Allahü teâlâ da, **(Bana şirk koşmak ve gönderdiğim Peygamberlere inanmamak ve ilâhî kitâblarımda (Peygamberlere verilen kitâblar) olan emr ve nehyimi tutmayıp, bana isyân etmektir)** buyurdu.

Bunun üzerine Âdem aleyhisselâm, Allahü teâlâyâ düâ ederek, **(Yâ Rabbî! Bunları kendilerine şâhid kıl. Umulur ki, Cehennem ehli ameli işlemezler)** dedi. Allahü teâlâ da, nefslerini şâhid yapıp **(Ben sizin Rabbiniz değil miyim?)** buyurdu. Hepsi, **(Rabbimizsin. Biz şehâdet eyledik)** dediler. Allahü teâlâ, melekleri ve Âdemi "aleyhisselâm" de şâhid tuttu ki, onlar Allahü teâlânın rubûbiyyetini ikrâr etdiler. Bu sözleşmeden sonra, onları tekrar eski mekânlarına gönderdi. Çünkü bunların hayâtları yalnız rûhânî bir hayât idi. Cismânî bir hayât değildi. Allahü teâlâ bunları Âdem aleyhisselâmın sulbüne yerleşdirdi. Rûhlarını kabz edip, arşın hazînelerinden birinde muhâfaza kıldı.

Bir babanın nutfesi ananın rahminde karar edip, çocuğun cismânî sûreti temâm olduğu zemân, henüz ölüdür. Melekûtî bir cevheri olduğundan, cesedin fenâlaşması men edildi. Allahü teâlâ rahimde ölü olan bu çocuğa rûh vermeyi murâd buyurduğunda, arşın hazînelerinde bir müddet gizleyip muhâfaza buyurduğu rûhu, o cesede iâde eder. Çocuk o zemân hareket etmeye başlar. Çok çocuk vardır ki, anne karnında hareket eder. Vâlidesi ba'zan işitir. Ba'zan işitmez. Allahü teâlânın rûhlara, **(Ben sizin rabbiniz değil miyim)** diye sorduğu mîsâkdan (sözleşmeden) sonraki ölüm ya'nî, rûhunu arşın hazînelerine göndermesi birinci ölüm ve şimdiki ana karnındaki hayât, ikinci hayâtdır.

İKİNCİ FASL

Bundan sonra, Allahü teâlâ, insanı hayâtı boyunca, dünyâda durdurur. Belli olan eceli gelinceye kadar ve rızkı tükeninceye kadar ve ezelde takdîr edilmiş olan amelleri bitinceye kadar, dünyâda durur. Dünyâdaki ölümü yaklaştığı vakt, dört melek gelir. Bunların biri, rûhunu sağ ayağından ve biri sol ayağından ve biri sağ elinden ve biri sol elinden çekerler. Çok def'a, rûhu gargara hâline gelmezden evvel (**Âlem-i melekûtî**)yi görmeğe başlar. Melekleri, yaptıkları işlerin hakîkatini, âlemlerinde durdukları hâl üzere görür. Eğer dili söyler ise, onların vücûdünü haber verir. Çok def'a da, gördüğü şeyleri, şeytânın bir işi zan eder. Lisânı tutuluncaya kadar hareketsiz kalır. Bu hâlde, yine melâike rûhunu parmak uçlarından çekerler. Soluğu ise, sanki saka kırbasından su boşalır gibi, gırıl gırıl öter. Fâcirin rûhu da yaş keçeye takılmış olan diken çekilir gibi çıkarılır ki, bunu insanların en üstünü olan Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" haber verdi. Bu hâlde ölü karnını diken ile dolu zân eder. Rûhunu da, sanki bir iğne deliğinden çıkıyor ve gök yere bitişiyor ve kendisi arasında kalıyor zan eder.

Hazret-i Kâ'bdan "radiyallahü anh", ölüm nasıl oluyor diye sülâ olundu. Buyurdu ki: (Bir diken dalını bir kişinin içerisine koymuşlar. Ve kuvvetli bir kimse onu çekiyor. Kesdiğini kesiyor. Kalan kalıyor gibi buldum).

Peygamberlerin efendisi "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" buyurdu ki, (**Elbette ölüm acılarından birinin şiddeti, üçüz kerre kılınç vurmaktan dahâ şiddetlidir**).

İşte bu zemânda insanın cesedi terler. Gözleri sür'at ile iki tarafa gider. Burnunun iki tarafı çekilir. Göğüs kemikleri kalkar, soluğu kabırır, benzi sararır. Âişe-i siddîka "radiyallahü anhâ" vâlidemiz, Resûlullah kucağında iken, bu hâli görünce, gözünden yaş dökerek şu meâlde şi'r söyledi:

(Nefsime sana fedâ ederim yâ Resûlallah ki, seni fenâ hareketlerden birşey kederlendirmede, incitmedi. Bu zemâna kadar seni cin de çarpmadı. Birşeyden dahî korkmadın. Şimdi ne oldu ki, güzel yüzün inci gibi terle örtülmüş görüyorum. Her ölünün rengi solduğu hâlde, senin mubârek yüzünün nûrları hakîkatem her tarafı aydınlatıyor.)

Rûhu kalbe gelince dili tutulur. Hiç kimse rûhu göğsüne gelmiş iken konuşamaz. Bunun iki sebebi vardır. Biri, iş gâyet büyük olduğundan, göğüs nefeslerle sıkışıp, daralmıştır.

Görmezmissiniz, insanın göğsüne vurulsa bayılır. Ancak az sonra söze kâdir olur. Çok kerre de söyliyemez. İnsanın neresine vurulsa seslenir. Göğsüne vurulsa, hemen sessiz ölü gibi düşer.

İkinci sebebi de, ses akciğerlerinden dışarı çıkan havanın hareketinden hâsıl oluyor idi. Bu soluk ise kalmadı. Nefes alıp veremediği için, bedenin harâreti kalmaz, soğur. Bu zemânda mevtâların hâlleri muhtelif olur.

Ba'zıları vardır ki, melek zehr ile su verilmiş kızgın demir ile vurur. Hemen rûh kaçar, hârice çıkar. Melek onu eline alır, civa gibi titremeye başlar. Bal arısı kadar insan şeklinde olur. Sonra melek onu zebânîye (azâb yapıcı meleğe) teslîm eder.

Ba'zı mevtâ vardır ki, rûhu azar azar çekilir. Tâ ki, boğazında tutulur. Boğazında da kalmaz. Ancak kalbe bağlı olarak kalır. Bu zemânda, melek zehirli kızgın demir ile vurur. Zîrâ, o demirle vurmuyınca, rûh kalbden ayrılmaz. Bu demirle vurmanın sebebi, demir ölüm denizine daldırılmışdır. Kalb üzerine konulunca, diğer yerlerine de sirâyet eden zehr gibi olur. Zîrâ, hayâtın sırrı ancak kalbedir. Onun sırrı ancak dünyâ hayâtında te'sîr eder. Bunun için, ba'zı kelâm âlimleri (hayât rûhun gayrıdır) ve (hayâtın ma'nâsı, rûhun beden ile karışmasıdır) dediler.

Rûh çekilip, son bağı kopacağı zemân, kendisine birçok fitneler ârız olur. Bu, ol fitnelerdir ki, iblîs a'vânını (yardımcılarını) hâssaten o kimseye musallat eder. O hâlde iken o insana gelirler ve onun anası ve babası ve kardeşi ve kızkardeşi ve sevdiği kimselerden vefât etmiş olanlar sûretinde görünürler ve ona derler ki:

(Ey filân! Sen ölüyorsun. Biz, bu hâlde seni geçtik. Sen yehûdî dîninde olarak öl. Bu din, Allah indinde, makbûl olan hak dindir). Eğer bunların sözlerine aldanmaz, dinlemez ise, yanından giderler. Başkaları gelip, derler ki, (Sen nasrânî (hıristiyan) olarak öl! Zîrâ o din Mesîhin, ya'nî Îsâ aleyhisselâmın dînidir ki, Mûsâ aleyhisselâmın dînini, nesh etmiştir.) Böylece, her milletin dinlerini ona söylerler. O zemânda ,Cenâb-ı Hakkın şaşırmasını dilediği kimse şaşırır. İşte bu; **(Ey bizim Rabbimiz! Dünyâda iken bize îmân verdiğin gibi, ölürlen de kalblerimizi şaşırtma)** meâlindeki Âl-i İmrân sûresinin sekizinci âyet-i kerîmesinin haber verdiği hâldir.

Cenâb-ı Hak bir kuluna hidâyet ve îmânda sebâtını dilerse, o kimseye rahmet-i ilâhiyye gelir. Ba'zıları, bu rahmetden maksad Cebrâîl aleyhisselâmdır, dediler.

Rahmet-i ilâhiyye, şeytânı uzaklaştıırıp, hastanın yüzünden o yorgunluğu giderir. O zemân insan ferahlar, güler. Çok kimselerin bu hâlde güldüğü görülür ki, Allahü teâlâ tarafından rahmet gelmesi

ile onu müjdeleyip, (Beni bilir misin, ben Cebrâîlim. Bunlar ise, senin düşmanların olan şeytânlardır. Sen Millet-i Hanîfiyye ve dîn-i Muhammediyye üzre vefât et!) der. İnsana işte bu melekten dahâ çok sevgili ve ferahlandırıcı bir şey yoktur. **(Yâ Rabbî, bize rahmetini ihsân eyle. İhsân sâhibi ancak sensin)** meâl-i şerîfindeki, Âl-i İmrân sûresi sekizinci âyet-i kerîmesi, bu hâli haber vermektedir.

Ba'zı kimseler vardır ki, ayakda nemâz kılarken vefât eder. Ba'zısı uykuda iken, ba'zısı, bir şeyle meşgûl iken, ba'zısı da, çalgı ve oyunlara dalmış iken, kimisi de, serhoş iken, ansızın vefât eder. Ba'zı kimselere, rûhu çıkarken kendinden evvel geçen tanıdıkları gösterilir. Bunun için, etrâfında olan kimselere bakar. Bu zemânda, o kimse için horuldamak olur ki, insandan başka herşey onu işitir. İnsan işitmiş olsa, elbette helâk olur, korkudan ölürdü.

Ölünün his duygularından en son gayb edeceği şey işitmesidir. Zîrâ rûh kalbden ayrıldığı vakt yalnız görmesi bozulur. Fekat işitmek, rûh kabz oluncaya kadar gayb olmaz. Bunun için Fahr-i âlem "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" efendimiz, **(Ölüm hastalığında olanlara şehâdeteyn-i kelimeteyn ki, "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah"dır. Bu kelimeyi telkin ediniz!)** buyurmuşdur. Ölüm hâlinde olanın yanında çok söz söylemekten de nehy buyurmuşdur. Çünkü o zemân, insan şiddetli sıkıntı içindedir.

Eğer ölünün ağzından tükrüğü akmış, dudağı sarkmış, yüzü kararmış, gözü dönmüş ise, bilmiş ol ki, o şakîdir. Âhîretdeki şekâvetini görmüşdür.

Eğer görür isen ki, ağzı açık, sanki gülüyor, yüzü gülümsüyor, gözü dahî kırpık gibidir. Bilmiş ol ki, o kimse âhîretde kavuşacağı sürûr ile tebşir (müjde) olunmuşdur.

Melekler, bu rûhu Cennet ipeklerinden bir ipeğe sararlar. O sa'îd olan kimsenin rûhu, bal arısı kadar insan şeklindedir. Aklından ve ilminden hiçbirşey gayb etmemişdir. Dünyâda ne yapmış ise, hepsini bilir. O melekler, bu rûhla berâber semâyâ doğru uçarak yükselirler. Bu yükselmeyi ba'zı ölü bilir, ba'zı ölü ise bilmez. Böylece, önceki geçmiş Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" ümmetlerini ve yeni ölmüş olanları, bir yere yayılmış olan çekirgeler gibi görerek geçerler ve birinci kat semâ olan dünyâ semâsına varırlar.

Bu meleklerin başında olan Cebrâîl "aleyhisselâm", dünyâ semâsına çıkar. Kimsin diye sorulur. Ben Cebrâîlim, yanımdaki de filândır, diyerek o kimsenin güzel ve sevdiği isimleri ile haber verir.

Dünyâ semâsının bekçileri olan melekler, (Bu ne iyi bir kimsedir ki, i'tikâdı, inancı güzel idi. Ve hiç şübhesi yokdu) derler.

Bundan sonra ikinci kat semâya çıkarlar. Kimsin denir. Cebrâîl "aleyhisselâm" birinci kat semâdaki meleklerle söylediği sözünü tekrâr eder. İkinci kat semâdaki melekler, o sâlih rûha, (Hoş safâ geldi. Dünyâda iken nemâzlarını bütün farzlarına riâyet ederek edâ ederdi) derler.

Sonra geçer, üçüncü kat semâya ulaşırlar. Kimsin denir. Cebrâîl "aleyhisselâm" dahâ önce söylediklerini tekrâr eder. Bunun üzerine (Malının hakkını muhâfaza edip zekâtını, tarladan aldığı mahsûlün uşrunu emr olunan kimselere seve seve verip, hiç esirgemeyen bu zât hoş ve safâ geldi) denir. Oradan da geçerler.

Dördüncü kat semâya varırlar. Kimsin denir. Dahâ önce söylediği gibi cevâb verir. (Dünyâda, Ramezân orucunu tutup da, orucu bozan şeylerden ve yabancı kadınlarla görüşmekden ve harâm yemekden kendini muhâfaza eden kimse, hoş ve safâ geldi) denir.

Sonra geçerler. Beşinci kat semâya varırlar. Kimsin denir. Dahâ önce söylediği gibi cevâb verir. (Farz olduğu zemân haccını riyâsız ve Allahü teâlâ için edâ eden kimse hoş ve safâ geldi) denir.

Sonra geçerler. Altıncı kat semâya varırlar. Kimsin denir. Evvelce vermiş olduğu cevâbı verir. (Seher vaktlerinde çok istiğfâr eden, gizli çok sadaka veren ve yetimlere yardım eden zât, hoş, safâ geldi) denir.

Oradan da geçerek (**Surâdikât-i celâl**) denilen, celâl perdelerinin bulunduğu bir makâma varırlar. Kimsin diye sorulunca, öncekiler gibi cevâb verir. Yine (Hoş ve safâ geldi. Çok istiğfâr edip, [çoluk çocuğuna ve sözü geçenlere] emr-i ma'rûf yapan, Allahü teâlânın dînini, Onun kullarına öğreten, miskinlere [ve darda kalanlara] yardım eden, sâlih kula ve güzel rûha merhabâlar olsun) denir. Sonra meleklerden bir cemâ'ate uğrarlar ki, hepsi onu Cennet ile müjdeleyip, onunla müsâfaha ederler.

Sonra (**sidret-ül-müntehâya**) kadar giderler. Yine kimdir diye sorulunca, öncekiler gibi cevâb verir. (Hoş safâ geldi. Her iyiliğini Allahü teâlânın rızâsı için yapan zâta merhabâ) denir.

Bundan sonra ateş tabakasından geçer. Sonra nûr, zulmet, su ve kar tabakalarından geçer. Sonra soğuk denizine uğrar ve geçerler. Her tabakanın birbirine uzaklığı bin senelik yoldur.

Sonra Arş-ur-Rahmân üzerine örtülmüş olan perdeler açılır ki, seksen bin perdedir. Her perdede seksen bin şerefe vardır. Her şerefede bin kamer ya'nî ay vardır ki, Allahü teâlâyı tehlîl ve tesbîh

ederler. Onlardan bir kamer dünyâda görünse, nûru âlemi yakar ve herkes Allahü teâlâdan başka olarak ona ibâdet ederdi. Bu zemânda, perde arkasından bir münâdî nidâ eder ki, bu getirdiğiniz rûh kimdir? Cebrâîl “aleyhisselâm” filân oğlu filândır, der.

Allahü teâlâ, (Bunu yakınlâştırın. Ve sen ne güzel kulumsun buyurur.) Allahü teâlânın huzûr-i ma’neviye-i ilâhiyyesinde durduğu vakt, ba’zı levh-ü itâb (azarlamak) ile Hak teâlâ onu utandırır. Hattâ o kul, zan eder ki, hakîkaten helâk oldu. Sonra, Cenâb-ı Hak onu afv eder.

Nitekim Kâdî Yahyâ bin Eksem hazretlerinden rivâyet olundu. Vefâtından sonra rüyâda görülüp de süâl olundu ki, Hak teâlâ sana ne muâmele eyledi. Yahyâ bin Eksem, (Allahü teâlâ beni manevî huzûrunda durdurdu. Ey Şeyh-i Sû [ya’nî fenâ ihtiyâr]! Sen şunu ve bunu işlemedin mi? buyurdu. Allahü teâlânın yaptıklarımı bildiğini anladığım zemân, beni korku kapladı ve yâ Rabbî, böyle süâl soracağını bana dünyâda bildirmediler, dedim. (Sana nasıl bildirildi) buyurdu. Ben de, bana Mu’ammer, İmâm-ı Zührîden, o da Urveden, o da Âişe-i Sıddîka “radiyallahü anhâ”dan, O da hazret-i Peygamberden “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, O da hazret-i Cibrîlden, O da Zât-i teâlâdan haber verdiler. Raûf ve rahîm olan Allahü teâlâ, **(Ben azîmüşşan, islâmda ağaran saç ve sakala azâb etmekden hayâ ederim)** buyurdu; dedim. O zemân Allahü teâlâ buyurdu ki, (Sen ve Mu’ammer ve İmâm-ı Zührî ve Urve ve Âişe ve Muhammed aleyhisselâm ve Cibrîl sâdıksınız. Ben de seni mağfiret etdim.)

[Kâdî Yahyâ bin Eksem “rahmetullahi aleyh” Bağdâdda kâdî iken 242 [m. 856] de Medîne’de vefât etdi. Şâfiî fikh âlimi idi. **(Tenbîh)** adındaki kitâbı meşhûrdur.

Mu’ammer bin Müsennâ, Ebû Ubeyd-i Nahvi adı ile meşhûrdur. Edib idi. 110 da Basrada tevellüd, 210 [m. 825] da vefât etdi. Hâricî idi. Çok kitâb yazdı. Hadîs ve târîh âlimi idi.

Muhammed bin Müslim Zührî tâbiîndendir. Kitâblarını dıvar gibi dizip, içine kapanarak okumakla vakt geçirirdi. Zevcesi bir gün (Bu kitâblar bana üç ortakdan dahâ şiddetlidir) demişdi. 124 [m. 741] de vefât etdi “rahime-hullahü teâlâ”.

Urve bin Zübeyr, Zübeyr bin Avvâmın ikinci oğludur. Esmâ bint-i Ebî Bekrin oğludur. Fukahâ-i seb’adan biridir. Âişeden “radiyallahü anhâ” çok hadîs-i şerîf bildirdi. 22 de tevellüd, 93 de Medîne’de vefât etdi “rahime-hullahü teâlâ”.]

Yine, Abdül’azîz ibni Nübâte rüyâda görülüp, Allahü teâlâ hazretleri sana nasıl muâmele buyurdu diye sorulunca, Allahü

teâlâ bana buyurdu ki, (Sen şu kimse değilmisin ki, sözünü kısaltır. Ve sana bu ne güzel fesâhatli söz söyler denilsin diye konuştuğundun.) Ben de, yâ Rabbî! Yüce zâtını noksan sıfatlardan tenzîh ve takdîs ederim ki, ben hakîr kulun, dünyâda zât-i rubûbiyyetini vasf ve medh ve senâ ederdim.) (Öyle ise, dünyâda dediğın gibi vasf eyle) buyurdu. Ben dahî, (Önce yokdan yaratan, onların yine rûhlarını kabz ederek öldürür. Onlara nutk (konuşma hassası) veren, yine nutklarını yok eder. Yok ettiğı gibi, sonra yine yokdan îcâd eder. İnsan öldükden sonra, uzvlarını birbirinden ayırdığı gibi, onları yine kıyâmet günü cem' eder) dedim. Günâhları afv edici olan Allahü teâlâ, (Doğru söyledin. Git ben de seni mağfiret etdim) buyurdu dedi. [İbni Nübâte şâir olup, divânı vardır. 405 [m. 1014] de Bağdâdda vefât etdi.]

Mensûr bin Ammâr da "rahmetullahi aleyh", rü'yâda görülüp, Allahü teâlâ sana ne mu'âmele buyurdu diye sorulunca, şöyle cevâb verdi. Cenâb-ı Hak, beni ma'nevî huzûrunda durdurup, (Bana ne ile geldin ey Mensûr) buyurdu. Ben de, yâ Rabbî, otuzaltı hac ile geldim. (Onlardan hiçbirini kabûl etmedim. Ne ile geldin?) buyurdu Ben de; yâ Rabbî, senin rızân için, okuduğum üçyüzaltmış hatm-i şerîf ile geldim. (Onlardan hiçbirini kabûl etmedim. Ne ile geldin, ey Mensûr?) buyurdu. Ben de yâ Rabbî, rahmetin ile geldim, dedim. Bunun üzerine, Allahü teâlâ da, (İşte şimdi bana geldin, git ben de seni mağfiret etdim) buyurdu dedi.

Bu hikâyelerin çoğuş ölümün korkulu hâllerini haber verir. Ben sana, Allahü teâlânın yardımını ile, söz dinleyecek kimselerin uyabilecekleri şeyleri haber verdim. Ba'zı insanlar vardır ki, kürsîye ulaştıkları zemân bir nidâ işitir. Ve orada, onu geri çevirirler. Ba'zıları da, perdelerden geri çevrilir. Allahü teâlânın huzûruna ulaşanlar, Ârif-i billâh olanlardır, ya'nî Evliyâ-i kirâmdır. Vilâyetin dördüncü derecesi ve dahâ üst makâmalarında olan kimselerin dışındakiler, Allahü teâlânın huzûruna ulaşamazlar.

***Beterdir günbegün hâlim, begâyet, yâ Resûlallah!
Düzelsin artık ef'âlim, inâyet yâ Resûlallah!
Azıtdı bu denî nefsim, beni şeytâna uydurdu.
Ne mümkün bunca isyânla, dehâlet yâ Resûlallah!
Aceb kâbil mi kurtulmak, hevây-i nefs-ü şeytândan?
Erişmezse, eğer senden, hidâyet yâ Resûlallah!
Gelince feyz-ü ihsânın, günâhkâr kimseye bir ân,
Onun râhı, dü-âlemde, selâmet yâ Resûlallah!***

**Emri, nehyi ta'zîm etdim, harâma demedim halâl.
Her günâhın sonu oldu, nedâmet yâ Resûlallah!
Ey ins-ü cinnin Resûlü, insanların en üstünü,
İhlâsıma bağışla kıl, şefâ'at yâ Resûlallah!**

ÜÇÜNCÜ FASL

Fâcirin, ya'nî kâfirin rûhu sert olarak şiddet ile alınır ve yüzü Ebû Cehl karpuzu gibi olur. Melekler ona hitâben, (Ey habîs olan rûh! Habîs olan ceseden çık der. O da merkeb gibi bağırır. Rûhu çıkınca, Azrâîl aleyhisselâm, onu yüzü gâyet çirkin ve siyâh elbiseli ve fenâ kokulu zebânîlere (ya'nî azâb yapan meleklerle) teslîm eder ki, ellerinde yünden yapılmış, eski kilim parçası gibi bir bez vardır. O rûhu buna sararlar. Bu zemânda, çekirge kadar insan şekline çevrilir. Bunun sebebi, kâfirin cesedi âhîretde mü'minin cisminden büyük olur. Hadîs-i şerîfde, **(Cehennemde kâfirin bir azı dişî Uhud dağı kadardır)** buyuruldu.

Cebrâîl aleyhisselâm, bu kötü rûhu yükseltir ve dünyâ semâsına ulaşırlar. Sen kimsin denir. Ben Cebrâîlim der. Yanındaki kimdir denir. Filân oğlu filân diye, kötü, çirkin ve dünyâda sevmediği fenâ isimleriyle onu zikr eder. Onun için gök ve semâ kapısı açılmaz ve deve iğne deliğinden geçmedikçe, bu gibi kimseler Cennete girmezler denir.

Cebrâîl aleyhisselâm bu sözü işitince, onu elinden bırakır. Rüzgâr onu uzaklara sürükler. İşte bu, Hac sûresinde, **(Allahü teâlâyâ ortak koşan kimse, şuna benzer ki, gökden düşüp, kendini yâ kuşlar kapışır. Yâhud rüzgâr onu uzak bir yere atar da orada helâk olur)** olan otuzbirinci âyet-i kerîmenin meâlî şerîfidir. O kimse yere düşünce, bir zebânî onu alıp siccîne götürür. Siccîn yerin altında veyâ Cehennem dibinde büyük bir taşdır ki, kâfir ve fâsikların rûhu oraya götürülür.

Yehûdî ile nasârânın rûhları kürsîden kabrlarına geri gönderilir. Eğer bunlar kendi dinleri üzere olurlarsa (bozulmamış yehûdîlik ve hıristiyanlık) kendilerinin yıkanmalarını ve defn olunmalarını seyr ederler.

Müşrik ya'nî dinlere inanmayanlar, bunlardan birşey seyreder. Zîrâ kendisi dünyâ semâsından hakîr olarak bırakılmıştır.

Münâfık, ikinciler gibi, ya'nî müşrik gibi, Allahü teâlânın kahrına uğramış ve red olunmuş olarak, mezârına geri gönderilir.

Mü'minlerden kullukda kusûr edenler çeşid çeşiddir. Ba'zılarını, kılmış olduğu nemâzı geri çevirir. Zîrâ bir kimse, nemâzını horozun yem yediği gibi çabuk çabuk kılarsa, nemâzından hırsızlık etmiş olur. Onun nemâzı eski bir bez parçası gibi toplanıp yüzüne vurulur. Sonra yükselir ve sen beni zâyi' ettiğin gibi, Allahü teâlâ da, seni zâyi' etsin der.

Ba'zılarını zekâtı geri çevirir. Zîrâ o kimse, zekâtını filân kimse tesadduk ediyor, zekâtını veriyor desinler diye verirdi. Ve çok def'a kadınların muhabbetini çekmek için zekâtını onlara verirdi. Biz bunları gördük. Biz bunu müşâhede eyledik. Halâl olan şeylerle Allahü teâlâ herkese âfiyet versin.

Ba'zılarını da orucu geri çevirir. Çünkü o kimse yemekten oruc tutmuş, fekat mâlâ'ya'nî sözlerden ve gıybetden ve günâh işlemekten kaçınmamış idi. İşte bu oruc fuhş ve hüsrândır. Bu şekilde oruc tutarken, Ramezân ayı çıkar. Zâhirde oruc tutmuş, hakîkatde ise, oruc tutmamış olur.

Ba'zı kimseleri de haccı geri çevirir. Çünkü o kimse, hac ediyor desinler diye veyâ harâm mal ile hac etmiştir.

Ba'zı insanı da anaya-babaya âsî olmak gibi bir günâhı geri çevirir. Bu hâlleri, esrâr âleminde haberi olanlar ve Allahü teâlânın rızâsı için ilm öğrenen âlimler bilir.

Şimdiye kadar anlatığımız husûslar hakkında, Peygamberimizden "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" hadîsler, Eshâb-ı kirâmdan ve tâbi'inden de haberler gelmiştir. Muâz bin Cebel "radiyallahü anh"ın rivâyetinde bildirildiği gibi, amellerin geri çevrilmesi ve bunun dışındaki husûslarda çok haberler gelmiştir. Ben bu mes'eleyi kısaca ayırarak anlatmak istedim. Eğer kısaltmamış olsaydım, çok kitâbları doldururdum. Ehl-i sünnet i'tikâdında olan ya'nî doğru i'tikâd ve îmâna sâhib olanlar, çocuklarını bildikleri gibi, bu anlattıklarımızın doğru olduğunu bilirler.

Rûh cesede geri döndürüldüğü zemân cesedi yıkanırken bulur ve başı ucunda gasli bitinceye kadar durur. Allahü teâlâ iyiliğini istediği kimsenin gözünden perdeyi kaldırır ve o kimse, ölünün rûhunu dünyâdaki insan sûretinde görür. Bir zât oğlunu yıkarken başı ucunda olduğunu gördü. Kendisine korku gelip gördüğü taraftan diğer tarafa geçti. Kefene sarılıncaya kadar bu hâli gördü. Kefene sarılınca, o şahsın şeklindeki rûh kefene geri döndü. Na's, ya'nî tabut içine koyunca da rûhu görenler oldu. Nitekim

sâlihlerden çok kimseden rivâyet olundu ki, na'ş üzerinde iken filân nerededir. Rûh nerededir? diye ses işitildi. Kefen göğüs tarafından iki yâhud üç kerre hareket eyledi.

Rebî' bin Heysemden "rahimehullah" rivâyet edildi ki, bir zât, yıkayan kimsenin elinde hareket etmiştir. Yine Ebû Bekr-i Sıddîk "radiyallahü anh" zemânında bir ölünün tabut üzerinde konuştuğu görüldü ki, Ebû Bekr ve Ömer "radiyallahü anhümâ" nın fazîletlerini zikr etdi.

Mevtânın bu hâlini görenler, melekler âlemini seyr eden Velîlerdir. Allahü teâlâ dilediği kimsenin gözünden ve kulağından perdeyi kaldırır, o da bu hâli görür ve bilir.

Ölü kefene sarıldığı zemân rûh hâricde olarak göğüse yakın gelir. Bu sırada onun bağırması ve inlemesi vardır. Der ki, beni Rabbimin rahmetine acele götürünüz. Eğer bana ihsân olunan ni'metleri bilseydiniz, beni götürmekte acele ederdiniz.

Eğer şekâvet ile korkutulmuş ise, der ki, aman bana azâb-ı ilâhîden bir müddet mühlet verip, ağır götürünüz. Eğer bilseydiniz, elbette beni omuzunuzda taşımazdınız. Bunun için, Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem", bir cenâze görünce, hemen ayağa kalkarlar, kırk adım kadar berâber giderlerdi.

Sahîh hadîsde bildirildi. Peygamberimizin "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" önünden bir cenâze geçirildi. Ta'zîm için Peygamberimiz ayağa kalktı. Eshâb-ı kirâm "aleyhimürrıdvân" (Yâ Resûlallah, bu cenâze yehûdî cenâzesidir) dediler. Peygamberimiz "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" (**nefs değil midir?**) buyurdu. Ya'nî insan değil midir? Resûlullah efendimizin böyle yapmalarının sebebi, mubârek zâtına melekler âlemi keşf olunmuş, gösterilmiştir. Bunun için, cenâze gördüğü vakt neş'eli olurlar idi.

[(**Halebî**)]de diyor ki, önünden cenâze geçen kimse, cenâze için ayağa kalkıp dikili durmamalıdır. Cenâzeyi taşımak ve arkasından yürümek için kalkmalıdır. Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" efendimizin cenâze görünce kalktığı, geçtikten sonra oturduğu ve siz de böyle yapın diye emr buyurduğu bildirildi ise de, bu emr nesh edildi. Ya'nî bir zemân sonra, bu emrini değiştirdi. (**Merâk-il-felâh**) ve (**Dürr-ül-Muhtâr**)da da cenâzeyi görenin saygı duruşu olarak ayağa kalkmasının câiz olmadığı yazılıdır.]

Ölü kabre konulduğu zemân, üzerine toprak örtülünce, kabr meyyite şöyle söyler ki, benim üzerimde iken ferah idin. Şimdi altımda mahzûn olursun. Benim üzerimde yemekler yirdin. Şimdi de seni benim altımda kurtlar yir. Kabr dolup, toprakla üzeri örtülünceye kadar böyle çok acı sözler söyler.

İbni Mes'ûddan "radıyallahü anh" rivâyet olundu ki, Yâ Resûlallah, ölü kabre konduğu vakt, ilk karşılaştığı şey nedir diye sordu. Peygamberimiz "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" buyurdu ki, **(Yâ İbni Mes'ûd! Bunu bana senden başka kimse sormadı. Ancak sen sordun. Ölü kabre konulduğu vakt ,önce bir melek seslenir. O meleğin ismi (Rûmân)dır. Kabrlerin arasına girer. Der ki, Yâ Abdellah! Amelini yaz! O kimse der ki, benim burada ne kâğıdım, ne kalemim var. Ne yazayım? O melek der ki; bu sözün kabûl edilmez. Senin kefenin kâğıdındır. Tükrüğün mürekkebindir. Parmakların kalemindir. Melek kefeninden bir parça kesip verir. O kul dünyâda her ne kadar yazı yazmak bilmesede, orada sevâbını ve günâhını, âdeta o bir günde işlemiş gibi yazar. Bundan sonra melek, o yazdığı kefen parçasını dürer. O ölünün boynuna asar.)** Bundan sonra Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" efendimiz, **(Her insanın yaptığı işleri gösteren sahîfelerini biz boynunda kıldık)** meâlindeki İsrâ sûresinin onüçüncü âyet-i kerîmesini okudular.

Sonra, gâyet korkunç iki melek gelir. İnsan şeklinde görünürler. Yüzleri gâyet siyâh olup, dişleriyle yeri yararlar. Başlarının tüyleri yeryüzüne sarkmış görünür. Sözleri gök gürleri gibi, gözleri şimşek çakar gibidir. Nefesleri de, şiddet ile esen rüzgâr gibidir. Herbirinin demir kamçıları vardır ki, insanlar ve cinler bir araya gelseler, yerden kaldıramazlar. Dağlardan dahâ büyük ve ağırdır. Bir kerre, bir kimseye vurursa, mâzallah parça parça eder. Rûh bunları görünce, hemen kaçır. Ölünün burnundan göğsüne girerler. Göğsünden yukarısı dirilir. Öleceği zemândaki hâli gibi olur. Hareket etmeğe kâdir olmaz. Fekat ne söylenirse onu işitir ve görür. Bunlar ona şiddet ile sûâl ederler. Cefâ ederek onu üzerler. Toprak ona su gibi olmuştur. Ne vakt kımıldarsa yer açılıp bir boşluk olur.

Bu iki melek (Rabbin kimdir? Dînin nedir? Peygamberin kimdir? Kıblen neresidir?) diye sûâl sorarlar. Allahü teâlâ, kimi muvaffak eder ve kimin kalbine hak sözü yerleşdirirse, der ki, (Sizi vekîl ederek bana kim gönderdi ise, rabbim odur. Benim rabbim Allah, Peygamberim Muhammed aleyhisselâm, dînim Dîn-i islâmdır.) Buna ancak, ilmi ile âmil olan hayrlı âlimler böyle cevâb verir.

O zemân bunlar da der ki, (Doğru söyledi. Delîlini getirdi. Bizim elimizden kurtuldu.) Bundan sonra onun üzerine kabrini büyük bir kubbe gibi yaparlar. Onun için sağ tarafına iki kapı açarlar. Sonra da kabrini güzel kokulu fesleğenlerle döşerler. Cennet kokuları, o meyyitin üzerine gelir. Dünyâda yaptığı güzel amelleri, en sevdiği dostu sûretinde gelip, onu eğlendirir ve ona güzel haberler söyler.

Kabri nûr ile dolar. Kıyâmet kopuncaya kadar kabrinde neş'eli ve sevinçli olur. O kimseye kıyâmet kopmasından dahâ sevgili bir şey olmaz.

İlmi ve ameli az olan ve ilmden ve melekût esrârından haberi olmıyan mü'minlerin derecesi bundan aşığadır ki, onun yanına Rûmândan sonra, güzel sûretde ve güzel kokulu ve güzel elbiseli olarak ameli gelir. (Beni bilmez misin) der. O da der ki, (Sen kimsin ki, Allahü teâlâ seni benim şu garîb olduğum zemânda bana ihsân eyledi.) O da der ki, (Ben senin sâlih işlerimim. Korkma, mahzûn olma! Biraz sonra, Münker ve Nekîr melekleri gelirler ve sana sûâl ederler. Onlardan korkma) der.

Bundan sonra, sûâl meleklerine söyleyeceği şeyleri öğretirken, Münker ve Nekîr melekleri gelir. Şimdi anlatacağımız şekilde onu sıkışdırırlar. Onu oturturlar. Ona (Men Rabbüke), ya'nî Rabbin kimdir, derler. O da evvelki söylediği gibi söyler: (Rabbim Allahdır. Peygamberim Muhammed aleyhisselâm, İmâmım Kur'ân-ı kerîm, kıblem Kâ'be-i şerîf ve babam İbrâhîm aleyhisselâmdır ki, Onun milleti benim milletimdir) der. Onun dili hiç tutulmaz. Onlar da, (Doğru söyledin) derler. Önceki melekler gibi mu'amele, ederler. Fekat onun için sol tarafından Cehennemden bir kapı açarlar. Cehennemden yılan, akrep, zincir, sıcak suyu ve zakkûmu, velhâsıl ne varsa hepsini görür. O kimse, onun üzerine pek çok feryâd eder.

Ona (Korkma, buranın dehşeti sana bir zarar vermez. Burası senin Cehennemdeki yerindir ki, Allahü teâlâ, bunu senin Cennetde olan yerinle değışdirdi. Uyu, sen saîdsin) derler. Sonra onun üzerine Cehennem kapısı kapanır. Aylarca, senelerce geçen zemânı bilmez, öylece kalır.

Birçok kimsenin, ölürken dili tutulur. Eğer i'tikâdı bozuk olursa, [Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine uygun olarak inanmadı, bid'at ehline uydu ise], (Rabbim Allah) diyemez. Başka söz söylemeğe başlar. Melekler bir kerre vururlar, kabri ateşle dolar. Sonra söner. Birkaç gün sönük olarak durur. Sonra yine kabrde, onun üzerinde ateş hâsıl olur. Kıyâmet kopuncaya kadar, bu hâl devâm eder.

Birçok kimse dahî, (Dînim İslâmıdır) diyemez. Bunlar, yâ şübhe üzre vefât etmişlerdir. Yâhud, vefât ederken, kendisine fitnelerden bir fitne ârız olmuşdur. [Ehl-i sünnet olmıyan kimselerin sözlerine, yazılarına aldanmışdır.] Buna bir kerre vururlar. Kabri, yukarıda denildiği gibi ateşle dolar.

Ba'zı kimseler (El-Kur'ânı imâmî) ya'nî Kur'ân-ı kerîm imâmımdır diyemezler. Çünkü bunlar, Kur'ân-ı kerîmi okurlar, fekat ondan nasîhat almazlardı ve Kur'ân-ı kerîmde olan emrlerle amel

etmezler ve nehy ettiği şeylerden kaçınmazlardı. Bunlara da öncekilere yaptıkları gibi yaparlar.

Ba'zı kimsenin de ameli, korkunç şekli alır. Bunu çekerler. Kabrinde günâhları kadar azâb olunur. Ahbârda vârid oldu ki, **(Ba'zı insanların ameli hunût şekline çevrilir.)** Hunût, hınzır yavrusuna derler.

Ba'zı kimse de, Peygamberim Muhammed "aleyhisselâm"dır diyemez. Zîrâ bu kimse, dünyâda sünnet-i nebeviyyeyi (ya'nî islâmîyyetin emrlerini ve yasaklarını) unutmuş idi. Zemâna, moda uymuş idi. Çocuklarına Kur'ân-ı kerîm okutmamış, Allahü teâlânın emrlerini, yasaklarını öğretmemiş idi.

Ba'zı kimse, kıblem Kâ'be-i şerîf diyemez. Zîrâ, nemâz kılmak için kıbleye az yönelmiş, yâhud abdestinde fesâd bulunmuş, yâhud nemâzında başka şeylere iltifât eder, dünyâ işleri ile meşgûl olmuş, yâhud rükû'ünde ve sücûdünde noksânlık olup, ta'dîli erkâna riâyet etmemiş.

Sana, Peygamberimizden "sallallahü aleyhi ve sellem" rivâyet olunan **(Allahü teâlâ, üzerinde kazâya kalmış nemâz borcu bulunan kimsenin ve harâm elbise [cilbâb] giyen kimsenin nemâzını kabûl etmez)** hadîs-i şerîfi kifâyet eder. [Bundan anlaşılıyor ki, farz nemâzını kazâya bırakan kimselerin sünnetleri ve nâfileleri kabûl olmaz.] Ba'zı kimse, (Ve İbrâhîmü ebî) ya'nî İbrâhîm "aleyhisselâm" babamdır diyemez. Zîrâ, bir gün İbrâhîm "aleyhisselâm" yehûdîdir, yâhud nasrânîdir diye söz işitmiş ve bunun için şübheye düşmüştü. [Yâhud, kâfir olan Âzer, İbrâhîm aleyhisselâmın babasıdır demişdi.] Buna dahî evvelkilere yapıldığı gibi yapılır. Bunların hepsini **(İhyâ-ül-ulûm)** kitâbımızda geniş olarak bildirdik.

[Yukarıdaki hadîs-i şerîf, nemâzını özrsüz olarak kılmamış ve derhâl kazâ etmemiş olan kimsenin, bundan sonra kılacağı nemâzlarının hiçbirinin kabûl olmayacağını bildiriyor. Sonra kıldığı nemâzlar şartlarına uygun olarak ve doğru, ihlâs ile kılınırsa, sahîh olurlar, ya'nî nemâz kılmak vazîfesini yerine getirmiş, bunların günâhından kurtulmuş olur. Bu nemâzlarının hiç biri kabûl olmaz demek, Allahü teâlânın va'd ettiği sevâblara kavuşamaz, bunların fâidesini görmez demektir. Beş vakt nemâzın sünnetleri, sevâb kazanmak için kılınıyor. Bu kimsenin sünnet nemâzları kabûl olunmayacağı için, sünnetleri boşuna kılmış olur. Sünnet nemâzlarının kendisine hiç fâidesi olmaz. Bunun için, farz nemâzı özrsüz kılmıyan kimse, bu nemâzını hemen kazâ etmelidir. Kılmadığı nemâzların sayısı çok ise, sünnetleri kılarken, o vaktin kılınmamış nemâzını kazâ etmeğe niyyet etmelidir. Böylece,

nemâzını kazâ ettiği için, bunun büyük azâbından kurtulmuş olur. Kazâları çabuk biterek, sünnetlerin sevâbına da kavuşmağa başlar. Özgür ile kaçırılmış olan farz nemâzlar böyle değildir. Bu hadîs-i şerîf, özrsüz olarak, tenbellikle kılınmayan nemâzlar içindir. Bu husûsda **(Se'âdet-i Ebediyye)** kitâbında, kazâ nemâzları bahsinde geniş bilgi vardır.]

DÖRDÜNCÜ FASL

Fâcîre, ya'nî kâfir olanlara Münker ve Nekîr melekleri (Men Rabbüke) dedikleri vakt, (Lâ-edrî), ya'nî (Ben bilmem)der. Onlar da, bilmedin ve hâtırlamadın derler.

Sonra onu demirden kamçı ile döverler. Tâ ki, yedinci kat yerin altına girer. Sonra yer silkelenir. Yine kabrine çıkar. Böyle yedi def'a döverler. Sonra da, bunların hâlleri başka başka olur. Ba'zısının ameli köpek şekline çevrilip kıyâmete kadar onu ısırır. Bunlar, kıyâmet ve islâmiyyetin bildirdiği husûslarda şübhe edenlerdir. Kabrde bulunanların karşılaşacakları hâller çeşid çeşiddir. Ancak biz burada çok kısa anlatdık. Bu azâbın aslı şöyledir ki, bir insan dünyâda en çok neden korkarsa, kabrde onunla azâb olunur.

Meselâ, ba'zı insanlar, yırtıcı hayvan yavrusundan çok korkar. İnsanların tabî'atleri bunda muhtelifdir. Allahü teâlâdan selâmet ve nedâmetden evvel mağfiret isteriz.

Mevtâlardan çok def'a rivâyet olunmuş ve rü'yâda görülüp, hâlleri sorulmuş ve cevâblar alınmıştır. Bunlardan birisine hâli sorulunca, (Birgün abdestsiz nemâz kılmış idim. Allahü teâlâ, bana bir kurtcağz musallat etdi. Onunla hâlim pek fenâdır) dedi. [Nemâz kılmıyanların ve kılmadığı nemâzı kazâ etmiyenlerin hâllerinin ne olacağını, buradan anlamalıdır.]

Bir diğeri de, rü'yâda görülüp, Allahü teâlâ sana ne mu'âmele buyurdu diye sorulunca, (Bir gün cenâbetden gusl etmemişdim. Allahü teâlâ, ateşden bir elbise giydirdi. Onun içinde, kıyâmete kadar bir yerden bir yere çevirerek bana azâb ediyorlar) dedi. [Her müslimân ana ve baba, çocuklarına gusl abdesti almasını öğretmelidir.]

Bir diğeri de, rü'yâda görülüp, Allahü teâlâ sana ne mu'âmele buyurdu diye sorulunca, (Beni yıkayan kimse, bir taraftan bir tarafa şiddet ile çevirirken, teneşirdeki demir çivi vücûdümü tırmaladı. Bundan çok zahmet çekdim) dedi. Sabâh olunca, yıkayan kimseden sorulunca, (İstemiyerek böyle birşey olmuşdu) dedi.

Bir başkası da, rü'yâda görülüp, hâlin nasıldır, sen ölmemiş miydin? diye sorulunca, (Evet, ben hayr üzereyim, lâkin üzerime

toprak atılırken, bir taş düşüp, iki kemiğimi kırdı. Bana çok sıkıntı verdi) dedi. Bunun üzerine kabrini açdılar. Dediği gibi buldular.

Bir kimse oğluna, rü'yâsında gelip, (Ey fenâ oğul! Babanın kabrini düzelt! Zîrâ, yağmur çok ezâ verdi) dedi. Bunun da kabrini açdılar. Âdeta su arkı (harkı) gibi dolmuş buldular ki, sel doldurmuş idi.

A'râbîden biri, rivâyet eder ki, oğluma, Allahü teâlâ sana ne mu'âmele etdi diye sordum. (Zararım yok, lâkin filân fâsıkın yanına defn olunduğumdan, ona olunan azâblardan kalbime korku giriyor) dedi. Çok def'a haber verilen, bunlar gibi hikâyelerden açıkca anlaşılan şudur ki, kabr ehli kabrlerinde azâb çekerler. Onun için, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" ölünün kemiklerini kırmaktan nehy buyurmuşlar ve bir kimseyi kabrin bir tarafında oturduğunu gördüklerinde, **(Mevtâya kabrlerinde ezâ etmeyiniz)** ve **(Diri kimseler evlerinde nasıl elemi ve azâbı duyar ve his ederlerse, mevtâ da kabrinde öylece elem ve azâbı duyar, his eder)** buyurmuşdur.

Peygamber efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" vâlideleri hazret-i Âminenin kabrini ziyâret etdiklerinde ağladılar. Yanlarında bulunanları da ağlatdılar. Buyurdular ki, **(Rabbimden bunun için mağfiret taleb etmeğe izn istedim. İzn vermedi)**, sonra **(Kabirini ziyâret etmek için izn istedim, izn verdi. Öyle ise, siz de kabirleri ziyâret ediniz! Zîrâ, ziyâret ölümü hâtırlamağa sebebidir.)** [Resûlullah, mubârek anasına, babasına mağfiret için sonradan izn verildi. Zâten mü'min idiler. Sonradan diriltilip, bu ümmetden de oldular].

[Bu hadîs-i şerîf, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" muhterem ana ve babasının mü'min olduklarını göstermektedir. Çünkü, kâfirlerin kabirini ziyâret etmek yasaktır. Bunların kabirlerini ziyâret etmeğe izn verilmesi, kâfir olmadıklarını açıkca bildiriyor. Mağfiret için izn verilmemesinin de sebebi vardı. Cenâb-ı Hak, Habîbinin hâtırı için, Onun şerefi için, mubârek ana babasını dahâ büyük ni'mete kavuşdurmak istiyordu. Ta'yîn buyurduğu, takdîr ettiği zemân gelince, onları diriltecek, oğullarının Peygamberlerin en üstünü olduğunu gösterecek, Ona îmân edecek, ümmeti olmakla şereflenecek ve sahâbîlik yüksek derecesine kavuşacaklardı.

Nişâncı zâde Muhammed bin Ahmed efendinin “rahmetullahi aleyh” ^[1]yazdığı türkçe **(Mir’ât-ül-kâinât)** kitâbı, birinci kısım, ikiyüzyirmiyedinci sahîfede diyor ki:

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek ana babalarının î mân edip etmediklerinde, âlimler başka başka söyledi. 911 [m. 1505] de vefât eden Abdürrahmân bin Ebî Bekr Süyûtî **(Mesâlik-ül-hunefâ)** kitâbında ve başka birçok kıymetli kitâblarında beş çeşid haber bildirmiştir:

1 – Onların ikisi de, Resûlullahın dîne çağırmasından ya’nî bi’setden önce, câhillik zemânında vefât etdi. Şâfi’î âlimlerinin hepsine ve hanefîlerin çoğuna göre, bir Peygamberin dînini işitmiyen kimsenin î mân etmesi vâcib olmaz. Çünkü, Peygamberin dînini işitmeden önce düşünerek î mânı akl ile bulmak vâcib değildir. İşitdikden sonra, Allahü teâlânın var olduğunu düşünüp anlamak, î mân etmek lâzım olur. Câhillik zemânında, geçmiş Peygamberler unutulmuş idi. Çünkü asrlar boyunca, kâfirler, zâlimler idâreleri ele alarak, dinleri ortadan kaldırmışlar, din adamlarına baskı, işkence yapmışlar, î mânlılar azalmış, gizlenmiş, böylece, dîni, î mânı bilen kalmamışdı. Her asrda gelen zâlimler, kötü rûhlu, alçak kimseler, böyle çalışmakta, din adamlarını, din bilgilerini yok etmek için î mânlılara karşı amansız bir kin ile, canavar gibi saldırmaktadır. İngilizler ve komünistler böyledir. Fekat, bu zâlimlerden hiçbiri î mânı yok edememiş, kendileri kahr olmuş, çok acı, perîşan hâlde, saltanatlarından ayrılmış, zevklerine doyamadan ölümün pençesine düşmüşler, isimleri la’net ile anılmış veyâ unutulmuştur. Allahü teâlâ, bir Peygamber veyâ bir âlim yaratarak, î mân ışığı ile yer yüzünü yeniden aydınlatmıştır. Akli olanların, bundan ibret alması, uyanması, dünyâda ve âhîretde rezîl olmamak için, din düşmanlarına aldanmaması lâzımdır.

2 – Câhillik zemânında yaşamış olanlar, kıyâmet günü imtihan edilecek, orada î mân edenler, Cennete girecektir, diyen âlimler de varsa da, bu sözün za’îf olduğu **(Müjdecî Mektûblar Tercemesi)** kitâbında, 259. ncu mektûbun tercemesinde açıklanmıştır.

3 – Allahü teâlâ, sevgili Peygamberinin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek ana babasını dirilti. Oğullarına î mân edip, ona ümmet olmakla şereflendiler ve tekrâr vefât etdiler. İmâm-ı Süyûtî “rahmetullahi aleyh”, bunların diriltildiğini bildiren hadîs-i şerîfi yazıyor. (Za’îf bir hadîs ise de, çok kimse bildirdiği için, kuvvetli olmuştur. Âlimlerin çoğuna göre, kuvvetli hadîsdir. İbâdetlerin

[1] Nişâncı-zâde 1031 [m. 1622] de vefât etdi.

kıymetini, bir müslimânın üstünlüğünü bildiren za'îf hadîse uyulur) buyuruyor.

4 – Fahrüddîn-i Râzî^[1] ve birçok âlimler buyuruyor ki, Tevbe sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, **(Müşrikler necesdir)** buyuruldu. Ya'nî bütün kâfirler pisdir. Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” **(Ben her zemânda, temiz babalardan, temiz analara geçerek geldim)** buyurdu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(Her asrda, o zemânın insanların en hayrlılarından getirildim)** buyuruldu. Kâfire hayrlı demek ise, câiz değildir. Hele Şuarâ sûresindeki ikiyüzdokuzuncu âyetinde meâlen, **(Seni secde edicilerden geçirir)** buyuruldu. Buradan, bütün babalarının, analarının mü'min oldukları anlaşılmalıdır. İbrâhîm aleyhisselâmın babası denilen Âzerin kâfir olduğu Kur'ân-ı kerîmde bildiriliyor ise de, Abdûllah ibni Abbâs ve İmâm-ı Mücâhid, (Âzer, İbrâhîm aleyhisselâmın amcası idi) dediler. Arabistânda amcaya baba denilir. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Cehennemde en hafif azâb, Ebû Tâlibin azâbıdır)**. Ebû Tâlibin azâbı, azâbların en hafîfi olunca, Resûlullahın mubârek ana-babası Cehennemde olsaydı, azâbın en hafîfi, bu ikisinin azâbı olurdu. Bu hadîs-i şerîf de, bu bakımdan, ikisinin de mü'min olduğunu göstermektedir.

5 – Âlimlerden çoğu, bu mes'elede edebe, saygıya aykırı konuşulmamasını, işin doğrusunu Allahü teâlâ bilir deyip, susulmasını uygun görmüştür. Şeyh-ul-islâm allâme Ahmed ibni Kemâl Pâşa da, **(Ebeveyn)** risâlesinin sonunda buyuruyor ki, **(Ölüleri kötuleyerek dirileri incitmeyiniz!)** hadîs-i şerîfi ve Tevbe sûresinin **(Resûlullahı incitenlere Allah la'net eylesin!)** meâlindeki altmışikinci âyet-i kerîmesine göre, (Resûlullahın babası Cehennemdedir) diyen kimse mel'ûndur. **(Mir'ât-ül-kâinât)**ın yazısı temâm oldu].

Peygamberimiz “aleyhisselâm” bir kabr yanında hâzır oldukları vakt, **(Dünyâ ve âhîret selâmeti, müslimânlardan ve mü'minlerden bu kabrde bulunanların üzerine olsun. Biz inşaallah size lâhık oluruz [kavuşuruz]. Siz bizden evvel göçdünüz. Biz de, size tâbi' olup, sonradan varırız. Yâ Rabbî! Bizi ve bunları mağfiret et ve afvınla günâhlarımızdan geç)** buyururdu. Peygamber efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek zevcelerine de “radiyallahü teâlâ anhünne” kabr ziyâretinde bu kelâmı (düâyı) söylemelerini emr ederdi.

[1] Fahrüddîn Râzî 606 [m. 1209] da Hirâtda vefât etdi.

Sâlih-i Müzenî “rahimehullah” buyurdu ki, ba’zı ulemâdan (Kabristânda nemâz kılmak niçin nehy olundu?) diye sûâl eyledim. Bunun hakkında hadîs-i şerîf vârid oldu diye haber verdiler. **(Siz kabrler arasında nemâz kılmayınız. Zîrâ bu, nihâyeti olmıyan hasretidir).** Ya’nî pişmân olursunuz hadîs-i şerîfini okudular. [İsmâ’îl Müzenî, imâm-ı Şâfi’înin talebesi idi. 264 [m. 878] de Mısırda vefât etdi.]

Bunun içindir ki, necâset bulunan yerlerde, meselâ kabristânda ve hamâmda nemâz kılmak mekrûhdur.

Bir zâtdan rivâyet olundu. Dedi ki, birgün kabrler arasında nemâza durdum. Güneşin sıcaklığı pek şiddetli idi. Hemen pederime benzer bir şahsı kabrinin üzerinde oturur gördüm. Korkarak nemâzın secdesini noksan etdim. İşitdim ki, (Yeryüzünün genişliği sana dar geldi de, burayı mı buldun? Nemâzınla bir zemân, bize ezâ edersin) dedi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bir yetîme rastgeldi. Babasının kabri başında, yüksek sesle ağlıyordu. O yetîme merhamet ederek, kendileri dahî ağladılar. Buyurdular ki, **(Ölü elbette yakınlarının bağıarak ağlaması sebebi ile azâb olunur. Ya’nî hüzn ve fenâlık gelir.)**

Nice ölü vardır ki, rü’yâda görülüp, sûâl eden kimseye, hâlim pek fenâdır. Filân ve filândan eziyyet görüyorum. Onların çok ağlayıp, feryâd ve figânı bana ezâ ediyor diye, haber verdiği vâki’dir. Lâkin zındıklar [kısa akllarına uyarak], bunu inkâr ediyorlar.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz: **(Sizlerden biriniz dünyâda bildiğiniz bir ölmüş kimsenin kabrine uğrayıp da, selâm verince, o mü’min sizi tanır ve selâmınıza cevâb verir)** buyurdu.

Yine bunun gibi, Peygamberimiz “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” bir cenâze defninden geldikde, **(Ölü, ayakların sesini işitir ve işitirim işitirim diyerek üzüldüğünü bildirir)** buyurdu.

Fıkh âlimlerinden “rahime-hümullahüteâlâ”, rivâyet olunur ki, bir kimse vasiyyet etmeden vefât etmişti. Sonra, gece çoluk çocuğunu dolaşp (Filâna ve filâna şu kadar ekin verin. Filân kimseden emânet aldığım kitâbını verin) dedi. Sabâh olunca, her biri diğerine gördükleri rü’yâyı söylediler. Ekini verdiler. Lâkin kitâbı araşdırdılar, bulamadılar. Buna te’accüb etdiler. Bir zemân sonra, evin bir köşesinde buldular.

Bir zâtdan rivâyet olundu ki, babam bizim için terbiye edici bir kimse ta’yin eylemişti. Bize evde yazı öğretirdi. Bu zât vefât eyledi. Altı gün sonra kabrine vardık. Allahü teâlânın emrini düşünüyorduk.

Oradan bir tabak incir geçiriyorlardı. Onu satın aldık, yidik. Saplarını oraya atdık. O gece bizim üstâdımız babamızın rû'yâsında görünüp, hâlin nasıldır, diye sorunca, iyidir, ben de hayr üzereyim. Fekat evlâdın kabrimi mezbele ya'nî süprüntülük etdiler. Fenâ lâflar söylediler dedi. Babam bize sordu. Biz ise (Sübhânallah! Bizi dünyâda terbiye etmiş iken, âhirete gitdiği hâlde, yine terbiye ediyor) dedik. Bu gibi şeyler hakkında anlatılanlar çokdur. Fekat bu kadar va'z ve nasîhati kâfi gördüm ki, az sözden çok ibret alınsın.

BEŞİNCİ FASL

Kabrde ölümler dört hâlde bulunur. Ba'zısı ökçesi üzere oturur. Gözü dağılıp, bedeni şişip, cismi toprak oluncaya kadar bu hâlde kalır. Sonra rûhu, dünyâ göğünden başka melekût âlemini dolaşır.

Ba'zısına cenâb-ı Hak bir uyku verir. Birinci sûra kadar ne olduğunu bilmez. Birinci sûrda uyanır, sonra yine ölür.

Ba'zısı kabrinde iki ay kadar yâhud üç ay kadar durur. Sonra rûhu bir Cennet kuşu üzerine biner, kuş onu Cennete kadar uçurur. Bunları bildiren hadîs-i şerîfler sahîhdir. İslâmiyyetin sâhibi "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: **(Mü'minin rûhu kuş ile berâberdir. Cennet ağaçlarından birine asılmış durur).**

Bunun gibi şehîdlerin rûhlarından sorulunca: **(Şehîdlerin rûhları, yeşil kuş kursaklarında olarak Cennet ağaçlarına asılı dururlar)** buyurdu.

Ba'zı insanlar, diledikleri zemân makâmlarından yükselirler. Ba'zıları da, sûr üfleninceye kadar orada durur.

Dördüncü nev' -Enbiyâ ve Evliyâyâ mahsûsdur. Bunların ba'zısı kıyâmete kadar uçar ve çoğu gece görünür. Ben inanıyorum ki, Ebû Bekr-i Sıddîk ve Ömer-ül-Fârûk "radıyallahü teâlâ anhümâ" bunlardandır.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", üç âlemi (Âlem-i nâsût, Âlem-i melekût, Âlem-i ceberût) dolaşmakta serbestdir. Buna tenbîh ve işâret için bir gün Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimiz, **(Allahü teâlâ beni üçden ziyâde yeryüzünde durdurmamasını kereminden ricâ ederim)** buyurdu. Hakîkten, üç aşerat olunca ya'nî otuz olunca, hazret-i Alî, Resûlullahın vefâtından otuz sene sonra [kırkbirinci yılda] şehîd olup, hazret-i Peygamber yerin ehâlîsine gücendi. Mubârek rûhu temâmen semâyâ yükseldi.

Bunu ba'zı sâlihler rü'yâsında gördü^[1]. Bir zât buyurdu ki: (Yâ Resûlallah! Babam, anam sana fedâ olsun! Ümmetinin fitnelerini görmüyor musun?) Hazret-i Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Allahü teâlâ fitnelerini ziyâde eder. Hazret-i Hüseyini de şehîd etdiler. Benim hürmetimi muhâfaza etmediler)** buyurdu. Dahâ çok söylediler ise de, diğerlerine râvînin şübheleri olduğundan terk olundu.

Bunlardan ba'zısı (İbrâhîm aleyhisselâm gibi) yedinci kat semâyı seçmiş olup, orada bulunur. Peygamberimiz “aleyhisselâm” Mi'râc gecesi İbrâhîm aleyhisselâma uğradı. Gördü ki: Beyt-i ma'mûre sırtını vermiş, müslimânların çocuklarına oradan şiddetli nazarla bakmaktadır.

Îsâ aleyhisselâm da, beşinci kat gökdedir. Her gökde Resûller ve Nebîler “aleyhimüsselâm” vardır ki, oradan çıkmazlar ve gitmezler. Kıyâmete kadar orada dururlar. Bunlardan istediği yere gitmekte muhayyer olanları, ancak hazret-i İbrâhîm ve hazret-i Mûsâ ve hazret-i Îsâ aleyhimüsselâmla, hazret-i Muhammed Mustafâ “sallallahü aleyhi ve sellem”dir. Bunlar, üç âlemdeki istedikleri yere gidebilirler.

Evliyâ-i kirâmdan ba'zıları kıyâmet gününe kadar tavakkuf ederler, dururlar. Nitekim Bâyezîd-i Bistâmînin “rahimehullahü teâlâ” Arşî a'lâ altındaki sofradan yemek yimede olduğu rivâyet olundu.

İşte kabrde olanların halleri bu dört şekildedir. Ya'nî azâb olunurlar, rahmet olunurlar, tahkîr olunurlar, ikrâm olunurlar.

Evliyâ-i kirâmdan “rahimehumullahü teâlâ” çok kimse vardır ki, ölüm hâlindeki bir kimseye dikkat ile bakarlar. O kimseye geniş menziller daralır. Çok kerre de açılır. Bu hâli görürler ve haber verirler. Ben, bu cinsden haber vereni gördüm.

Ba'zı arkadaşlarımı gördüm ki, kalb gözünden perde kaldırılıp, ölmüş olan çocuğunun evine girdiğini gördü. Bu bâtınî (gizli) fâideler, ikrâmlar ancak kerîm yâhud nesîb, mubârek olan kimseler içindir.

Kabrde olanlardan ba'zısı, Cum'a ile bayramı bilirler. Dünyâdan bir kimse çıkdı mı onun yanına toplanırlar. Onu tanırlar. Kimi

[1] Çünkü şeytân her şeye temessül eder. Fekat Enbiyâ sûretine temessül edemez. Bunun için, Peygamberimiz “aleyhisselâm” rü'yâda görüldükde, elbette sahîh ve doğru olur. Bu cihedle, bu rü'yâlar bize delîl olur.

hanımından sorar. Kimi de babasından. Her biri kendisi ile alâkası olan şeylerden süâl ederler.

Çok ölümler vardır ki, bildiği kimselerden dahâ önce ölmüş olan birine tesâdüf etmez. Çünkü, onun dünyâda iken kendinde bulunan şey, ölüm hâlinde gitmişti. Bunun içindir ki, ba'zısı yehûdî olarak ölür. Ba'zısı nasrânî olarak ölür de onların içine gider. Bir kimse dünyâdan çıkıp mevtâların yanlarına vardı mı, mevtâlar, ona dünyâdaki komşularından sorarlar ve filân nerededir derler. O, çokdan ölmüşdü der. Biz onu görmedik, belki Hâviye Cehennemine gitmiştir, derler.

Bir kimse, rü'yâda görülüp (Allahü teâlâ sana ne mu'âmele buyurdu?) diye sorulunca, (Ben ve filân ve filân diyerek arkadaşlarından beş kimseyi sayıp, cümlemiz çok hayr ve ni'metlere nâil olduk) der. Hâlbuki, onu arkadaşları ile berâber, hâricîler ya'nî yezîdî denilen sapıklar öldürmüştü. Komşusundan süâl olundukda, biz onu görmedik, dedi. Hâlbuki o kimse de, kendini denize atıp boğularak vefât etmişti. Yemîn ederek dedi ki: (Vallahi ben onu, intihâr edenlerle, ya'nî kendisini öldürenlerle berâber olduğunu zan ederim).

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki: **(Bir kimse kendini bir demir parçasıyla öldürürse, kıyâmet gününde, o demir parçası elinde karnına vurarak gelir. Cehennem içinde müebbed olarak kalır. Ve bir kimse kendisini dağdan atar da öldürürse, kendini Cehennem ateşine atar).**

Bir kadın da böyle yapar, intihâr ederse, onun acısını sûr üfürülünceye kadar duyar. [Bu hadîs-i şerîf, dünyâda sıkıntıdan kurtulup râhata kavuşmak için intihâr edenler içindir. Çünkü böyle düşünmek âhîret azâbını inkâr etmek olur ki, küfrdür. Aklını kaybederek intihâr eden veyâ hemen ölmeyip tevbe eden ise, kâfir olmaz.] Sahîh haberde bize geldi ki, Âdem "aleyhisselâm" Mûsâ "aleyhisselâm" ile buluştu. Mûsâ "aleyhisselâm" ona dedi ki: (Sen o kimsesin ki, Allahü teâlâ seni kudretiyle yarattı ve sana rûh verdi. Seni Cennetine koydu. Niçin Ona isyân etdin?) Âdem "aleyhisselâm" da dedi ki: (Yâ Mûsâ! Allahü teâlâ seninle konuştu ve sana Tevrâtı indirdi. Tevrâtda görmedin mi ki, (Âdem, Rabbinin karşı kendisinden zelle sâdır oldu). Mûsâ "aleyhisselâm" (Evet, gördüm) dedi. Hazret-i Âdem (Ben bunu işlemeden kaç sene önce takdîr olundu) dedi. Mûsâ "aleyhisselâm", (Sen işlemeden ellibin sene evvel takdîr olundu) deyince, yine hazret-i Âdem: (Öyle ise yâ Mûsâ, benim üzerime, işlemeden ellibin sene evvel takdîr olunan bir günâh ile mi beni ayblıyor ve kınıyorsun) dedi.

[Böyle konuşmaları, **(Se'âdet-i Ebediyye)** kitâbının ikinci kısım, ellinci maddesinde dahâ geniş yazılıdır. Âdem aleyhisselâmın bu cevâbının (Bu işin yapılmasını irâde ve ihtiyâr edeceğimi, Allahü teâlânın ezelde bildiğini Tevrâtda okuduğun hâlde ve bu işden meydâna gelecek nice fâideleri bildiğin hâlde, beni ayblamak sana yakışmaz) demek olduğu **(Se'âdet-i Ebediyye)**de uzun yazılıdır.]

Sahîh olan hadîs-i şerîfde haber verildi ki: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Mi'râc gecesi Peygamberlerle “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” iki rek'at nemâz kıldı. Hârûn “aleyhisselâm”a selâm verdi. Hârûn “aleyhisselâm” da hazret-i Peygambere ve ümmetine rahmet ile düâ buyurdu.

İdrîs “aleyhisselâm”a da selâm verip, o da Peygamberimize “aleyhissalâtü vesselâm” ve ümmetine rahmet ile düâ eyledi. Hâlbuki, Hârûn “aleyhisselâm” Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” peygamberliği bildirilmeden evvel vefât etmiş idi. Mubârek rûhu görüldü. İşte bu hâyat, hayât-i rûhânîdir.

Bu dünyâ hayâtından sonra üçüncü bir hayât dahâ vardır. Birinci hayât, ya'nî dirilmek, Allahü teâlâ, Âdem aleyhisselâmın belinden çıkarıp şehâdet etdirdiği ve **(Ben sizin rabbiniz değil miyim?)** buyurduğu vakt, (Evet, biz kabûl etdik. Sen bizim rabbimizsin. Yâ Rabbî) dedikleri zemândır. Dünyâ hayâtına i'tibâr olunmaz. Zîrâ bu hayât, insanın ni'metlenmesine vâsita olup, geçici ve gidicidir.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” **(İnsanlar uykudadırlar, öldükleri vakt uyanırlar)** buyurdu.

Bu hadîs-i şerîf üçüncü hayâtı, ya'nî kabr hayâtını bildiriyor.

Kabr hayâtındaki hâller, mevtâların hakîkatleri, sıfatları zâhir olduğu vaktdeki hâllerdir. Mevtânın ba'zısı yerinde kalır. Ba'zısı dolaşır. Ba'zısı döğülür. Ba'zısına da şiddetli azâb edilir. Bunun doğruluğuna delîl, Mü'min sûresinin, **(Nâr, füccar üzerine sabâh akşam arz olunur. Kıyâmet gününde de, Cehennemde vazîfeli olan meleklerle, Fir'avna tâbi' olanları azâbın en şiddetli mahalline atın)** meâlindeki kırkaltıncı âyet-i kerîmesidir.

ALTINCI FASL

Allahü teâlâ, Sûr üfürüldükden sonra, kıyâmetin kopmasını murâd buyurduğu vakt, dağlar uçar, bulutlar gibi yürümeğe başlar. Denizlerin ba'zısı ba'zısına taşar. Güneşin nûru giderek simsiyâh olur. Dağlar toz hâline gelir. Âlemler birbirine girer. Yıldızlar, dizili incinin kopup dağıldığı gibi olur. Gökler gülyağı gibi erir ve değirmen döner gibi deverân eder ki, şiddetli bir şekilde hareket

eder. Ba'zı kerre toplanır, ba'zı kerre de dümdüz olur. Allahü teâlâ, göklerin parça parça olmasını emr eder. Yedi kat yerde ve yedi kat gökde ve kürsîde diri olarak kimse kalmaz. Her canlı vefât etmiş olur ve eğer rûhânî ise, rûhu gitmiş olur. Her dürlü varlık ölür. Yerde taş taş üstünde kalmaz. Göklerde hiç canlı kalmaz.

Allahü teâlâ ilâhlık makâmında tecellî buyurup, yedi kat gökleri sağ kudreti dâhiline ve yedi kat yeri sol kudreti dâhiline alıp der ki: **(Ey alçak dünyâ! Senin içinde rablık da'vâsı edenler ve ahmakların rab tanıdıkları âcizler nerededir ve senin güzel ve latîf görünerek aldatdığın ve âhireti unutturduğun kimseler nerededir?)** Bundan sonra kahr, yok edici kuvveti ve hikmeti ile iffihâr eder. Sonra, Mü'min sûresinde bildirildiği gibi, meâlen, **(Mülk kimindir)** der. Hiç kimse cevâb vermez. Kahr olan Allahü teâlâ kendi kendine meâlen, **(Vâhid ve kahr olan cenâb-ı Allahındır)** buyurur.

Bundan sonra evvelkinden dahâ büyük bir irâde ve kudret-i ilâhiyye zâhir olur. Sonra meâlen, **(Ben azîmüştân, Melik-ü deyyânım [Ya'nî kıyâmet gününün tek hâkimi ve sâhibiyim]. Benim verdiğim rızkı yiyip de, bana ortak koşanlar ve benden gayrı, putlara ibâdet edenler nerededirler? Benim verdiğim rızk ile kuvvetlenip de âsî olan cebbâr ve zâlimler nerededirler? Kibrlenen ve öğünenler nerededirler? Şimdi mülk kimindir?)** buyurur. Buna cevâb verecek kimse bulunmaz. Hak sübhânehu ve teâlâ, murâd ettiği bir zemân kadar bekler, sessizlik olur ki, o zemân, Arş-ı a'lâdan makâm-ı ehâdiyyete kadar düşünen ve görünen bir canlı yoktur. Zîrâ cenâb-ı Hak, hûrî ve gilmânın da Cennetlerinde rûhlarını kabz etmiştir.

Bundan sonra Allahü teâlâ, Cehennem derekelerinden, çukurlarından olan Sakardan bir kapı açar. Oradan ateş fişkirir. İşte bu ateş, her şeyi yakdığı gibi, ondört denizi kurutup, yeryüzünü kapkara eder ve gökleri sarı zeytinyağı yâhud erimiş bakır gibi bir hâle koyar. Sonra, ateşin şiddeti göklere yakın olduğu vakt, Allahü teâlâ öyle bir dehşet ile men' eder ki, temâmen söner. Ateşden hiç eser kalmaz.

Bundan sonra, Allahü teâlâ, Arş-ı a'lânın hazînelerinden birini açar. Onda hayât denizi vardır. Bu deniz, Allahü teâlânın emri ile yer üzerine şiddetli yağmur yağdırır. Yağmur, o derece devâm eder ki, yeryüzünü kaplayıp, kırk arşın kadar yukarı yükselir. O zemân, toprak olmuş olan insanlar ve hayvanlar, ot gibi biterler. Zîrâ, hadîs-i şerîfde buyuruldu ki: **(İnsan kuyruk sokumu kemiğinden yaratılmışdır. Sonra yine ondan yaratılacaktır).** Diğer bir hadîs-i şerîfde, **(Kişinin her yeri mahv olup çürür. Lâkin, kuyruk**

sokumu kemiği çürümez. İnsan ondan çıkmışdı. Yine ondan iâde olunur) buyuruldu. [Bu kuyruk sokumu kemiği omurganın son kemiğidir.] Nohud kadar bir kemiktir ki, içinde iliği olmaz.

Canlılar ve bütün parçaları, mezârlarında yeşil ot gibi biter. Her biri o kemikten neş'et ederler. Ba'zısı ba'zısına girmiş ağ örgüsü gibi dolanmış olur ki, birinin başı diğerinin omuzunda, öbürünün eli, diğerinin sırtında olarak insanın çokluğundan böyle girift olurlar. Allahü teâlâ Kaf sûresinin dördüncü âyetinde meâlen, **(Hakîkaten biz biliriz ki, arz onlardan birini noksân etmez. Zîrâ, bizim indimizde mahfûz kitâb vardır. Ya'nî biz yaratıklarımızın hepsini biliriz)** buyurur.

Bu dirilmek hâli temâm olunca, hesâb üzere, sabî, yine sabîdir. İhtiyâr, yine ihtiyârdır. Olgun yaşda olanlar, yine öyledir. Yiğit olanlar yine delikanlıdır. Ya'nî Fenâ âlemi olan dünyâdan Bekâ âlemi olan âhirete geçtikleri zemân ya'nî ölürken ne hâldeyseler, yine o sûret ile dirilirler. Allahü teâlâ, Arş-ı a'lânın altında bir latîf rûzgâr esdirir. Bu rûzgâr yeryüzünü baştanbaşa kaplar. Yeryüzü toz gibi ince kum hâline girer.

Bundan sonra, Allahü teâlâ, İsrâfil "aleyhisselâm"ı diriltir. Kudüs şehrindeki mubârek taşdan sûr üfürülür. Sûr, nûrdan boynuz gibi bir mahlûkdur ki, ondört parçadır. Bir parçasında karada olan hayvanların adedince delikler vardır. Karada olan hayvânâtın rûhları onlardan çıkar. Arı sesi gibi sesler işitilir. Yerle gök arasını doldurur. Sonra her bir rûh kendi cesedlerine girerler. Hak sübhânehu ve teâlâ bunlara kendi cesedlerini ilhâm eder. Hattâ dağlarda ölmüş olan, vahşî hayvanların ve kuşların yemiş olduğu insanların rûhları, kendi cesedlerini bulur. Nitekim Allahü teâlâ Zümer sûresinin altmışikinci âyetinde meâlen, **(Kıyâmetin yok edici sûrundan sonra, ikinci bir sûr üflenir. Bu sese bütün beşeriyet tâbi' olur. Bu emr ile kalkıp, hâzır olurlar)** buyurur.

İnsanlar kabrlerinden ve yanıp kül oldukları, çürüdükleri yerlerden kalkdıkları vakt görürler ki, dağlar atılmış pamuk gibi, denizler susuz kalmış, yer ise, kendisinde ne iğrilik, ne de yükseklik var. Hepsi dümdüz olmuş, bir kâğıd sahîfesi gibi görünür. İşte insanlar, kabrlerinin üzerine oturdukları vakt, uryân olarak, her tarafa hayret ve düşünceli bir şekilde bakarlar. Nitekim, hazret-i Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" sahîh olan hadîsde: **(İnsanlar her biri elbisesiz olup, hepsi çıplak ve sünnetsiz oldukları hâlde haşr olunurlar)** buyurur. Fekat gurbetde elbisesiz olarak vefât etdi ise, onlara Cennetden elbise getirilir ve giydirilir. Şehîdlerin ve sünnet-i seniyyeye [ya'nî ahkâm-ı islâmiyyeye] tutunup vefât etmiş olanların iğne deliği kadar elbisesiz yeri kalmaz.

Zîrâ Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”: **(Ey ümmetim ve Eshâbım! Siz ölülerinizin kefeninde mübâлага ediniz! Zîrâ, benim ümmetim kefenleriyle haşr olunurlar. Hâlbuki sâir ümmetler çıplakdırlar)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîfi, Ebû Süfyân “radiyallahü anh” rivâyet eyledi. Yine Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurmuşdur ki: **(Ölüler kefenleri ile haşr olunur).**

Bir hastanın, ölüm hâline gelince, bana filân elbisemi giydirin dediğini işitdim. İstedğini giydirmediler. Tâ ki, üzerinde bir kısa gömlek olduğu hâlde vefât etdi. Başka hiç kefen de bulunmadı. Birkaç gün sonra, rü’yâda görüldü. Üzüntülü idi. (Sana ne oldu?) diye sūâl olundukda; (Benden, istediğim elbiseyi men etdiniz. Beni bu kısacık gömlekle haşr olunmağa terk eylediniz) dedi.

YEDİNCİ FASL

BU FASL, İKİ NEFHA ARASINDAKİ TEVAKKUFU BİLDİRMEKDEDİR

Birinci nefhada olan ölüm ikinci ölümdür. Çünkü bu ölüm batinî hisleri de giderir, yok eder. Birinci ölüm ise, sâdece [konuşma, işitme, tadma gibi] zâhirî hisleri gidermişti. O zemân ba'zı cesedler hareket ederdi. [Peygamberlerin kabirlerinde nemâz kıldığını bildiren hadîs-i şerîf bunun açık delîlidir. Buna bozuk i'tikâdlı kimseler inanmıyor.] İkinci ölümden sonra ise, nemâz kılamazlar. Oruc tutamazlar. İbâdet edemezler. Allahü teâlâ bir yere melek koysa elbette orada dururdu. Zîrâ melek de âleminde bulunmağa hırslıdır. Nefs [ya'nî rûh] basîtdir. Eğer cesedde olursa his etmeğe ve harekete sebep olur. Âlimler bu iki nefha arasındaki mevt zemânında ihtilâf etdiler. Çok âlimlere göre kırk senedir.

İlm ve ma'rifetde kâmil olduğuna inandığım bir zât haber verip, bunu Allahdan başka kimse bilmez. Bu ilâhî sırlardandır, dedi. Yine bana haber verdi ki, **(İllâ men şâ Allah)** âyet-i kerîmesindeki istisnâ, hâssaten Allahü teâlâdır, dedi. Ben de cevâben dedim ki: Hazret-i Peygamber aleyhisselâmın, **(Kiyâmet gününde, ilk benim kabrim açılacaktır. O zemân, kardeşim Mûsâ aleyhisselâmı, Arş-ı a'lânın ayağına yapışmış bulurum. Benden evvel mi ba's olundu veyâ Allahü teâlânın istisnâ ettiği kimselerden midir bilmiyorum)** hadîs-i şerîfinin ma'nâsı nedir?

Bizim anladığımızı göre, eğer cisimsiz olup, Mûsâ "aleyhisselâm"ın rûhu cism olarak görülmüş ise, bu hadîs-i şerîfden hâric olmaz ve hazret-i Peygamberin "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" istisnâsından sonra, emr-i fezada ya'nî dehşet ve korku zemânında olur ise yine böyledir. Zîrâ her cânlı, o zemân korku ve fezadadır. Ya'nî, birinci sûr üfürüldüğü vakt insanı korku alır ve hemen vefât ediverir. İkinci nefhaya kadar, o hâlde devâm eder. İşte o zemân mahlûkâtda cesedli, cüsseli birşey bulunmaz. Hazret-i Fahr-i âlemin kendisine yerin yarılması zemânı bu zemândır.

Nitekim Ka'b-ül-ahbâr "rahmetullahi aleyh", hazret-i Ömerin "radiyallahü anh" meclisinde, bu makâmın korku ve şiddetinden haber verdiği zemân dedi ki: (Yâ Hattâb oğlu! Bu zemânda yetmiş Peygamberin amelini yapmış olsan, zan ederim ki, sen kurtulamazsın, bu meşakkat ve feryâddan Allahü teâlânın müstesnâ kıldığı kimseler kurtulur. Onlar da dördüncü kat semâda bulunan kimselerdir.) Şübhesiz Mûsâ "aleyhisselâm" onlardandır.

Allahü teâlânın müstesnâ buyurması, **(Bugün mülk kimindir)** ilâhî süâlinin beyânından öncedir. Eğer emr olduğu zemân, bir kimse bulunsaydı, Allahü teâlânın **(Limen-il-mülk-ül-yevm)** süâline cevâb verip, muhakkak (Ey Vâhid, ey Kahhâr olan Allahım, elbette senindir) derdi.

SEKİZİNCİ FASL

Herkes kabri üzerine çıkıp, ba'zısı çıplak, ba'zısı siyâh, ba'zısı beyâz elbiseli, ba'zısı da nûr saçar bir hâlde oturur. Her biri başlarını eğmiş olarak, ne yapacağını bilmiyerek, bin sene kadar dururlar. Sonra magribden bir ateş zuhûr eder ki, onun gürültüsüyle halk mahşere sürülür. Bu zemânda her mahlûk dehşete düşer. İnsan olsun, cin olsun, vahşî hayvanlar olsun, her birini kendi ameli alıp, kalk mahşere git, der.

Ameli güzel olan kimsenin ameli eşek, ba'zısının da katır sûretinde görünür. Amel sâhibini üzerine alıp mahşere götürür. Ba'zısının da, koç şeklinde görünür. Ba'zı kerre amel sâhibini üzerine alır götürür, ba'zan da bırakır. Her mü'minin bir nûru olur ki, önünden ve sağ yanından, o zemânki karanlık içerisinde her tarafı aydınlatır.

Sol taraflarında nûr yokdur. Belki karanlıkda hiçbir kimse hiçbirşey göremez. O karanlıkda kâfirler hayretde kalır. Îmânlarında şek ve şübhe olan kimseler [ve bid'at sâhibi olanlar, mezhebsizler] şaşırırlar. Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi aleyhim ecma'în” bildirdiklerine uygun olarak doğru inanmış olan [Sünnî] mü'minler ise, onların zulmet ve tereddütlerine bakıp, Allahü teâlânın kendilerine hidâyet nûru verdiğine hamd ederler. Zîrâ, Cenâb-ı Hak, mü'minler için, azâb gören şakîlerin hâllerini ortaya koyar ki, bunda ba'zı fâideler vardır. Nitekim, Cennet ehli ve Cehennem ehli ne yapmışlarsa hepsi belli olur. Onun için, Allahü teâlâ meâlen, **(Arkadaşına nazar etdi. Onu Cehennem ateşinde gördü)**, buyurdu. A'râf sûresinin kırkyedinci âyetinde de meâlen: **(Cehennem ehline bakdıkları zemân, Cennet ehli: Ey Rabbimiz! Bizi zâlim kavmlerle berâber kılma derler)** buyurdu. Zîrâ, dört şey vardır ki, kadrini, kıymetini ancak dört kimse bilir:

Hayâtın kadrini ancak ölü bilir. Ni'metin kadrini azâb çeken bilir. Servetin kadrini fakîr bilir. (Burada dördüncüsü yazılmamış. Fekat, Cennet ehlinin kadrini, Cehennem ehli bilir, demektir).

Ba'zısının nûru, iki ayağı üzerinde ve parmakları ucunda görünür. Ba'zısının nûru, bir parlar, bir söner. Bunların nûrları îmânları kadardır. Kabirlerinden kalkdıkları vakt, hareketleri de, amelleri mikdârıdır. Sahîh olan bir hadîs-i şerîfde Peygamber

efendimize “sallallahü aleyhi ve sellem” (Yâ Resûlallah! Biz nasıl haşr olunuruz?) diye sorulunca, cevâbında, **(İki kişi bir deve üzerinde, beş kişi ve on kişi bir deve üzerinde haşr olunur)** buyurdu.

Allahü teâlâ bilir, bu hadîs-i şerîfin ma'nâsı: (Bir kavm, islâmda birbirine yardım eder, dîni, îmânı, halâli, harâmı birbirlerine öğretirlerse, Allahü teâlâ onlara rahmet eder. Onların amelinden deve yaratır da, onun üzerine binerler. Öylece haşr olunurlar) demektir. Bu ise, amelin za'îf olmasındandır. Çünkü bunların, kendi amelleri bir deve olamadığından, ancak bir kaçının ameli bir deve olmakda ve buna müşterek binmekdedirler.

Bunlar şu insanlara benzerler ki, yolculuğa çıkmışlar. Fekat hiç kimsenin bir hayvan satın almağa vakti olmadığından, hayvan alıp gidecekleri yere gidemezler. Bunlardan iki veyâ üç kişi, bir hayvan satın alıp yolda ona müşterek binerler. Bu yolda ba'zan bir deveye on kişi binerler. Bu âcizlik amellerindendir. Bunun ma'nâsı, malda elini kısmaktır. Ya'nî hasîs olmaktır. Bununla berâber, selâmete çıkarılırlar. Öyle ise, bir amel işle ki, o amel sebebiyle Allahü teâlâ sana binek hayvanını nasîb etsin.

Şunu bilmelidir ki, bu kimseler âhîret ticâretinde fâide görüp, kâr edenlerdir. Bu takdîrde Allahü teâlâdan korkanlar, Allahü teâlânın dînini yayanlar, binicilerdir. Bunun için, Allahü teâlâ Meryem sûresinin seksenbeşinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâdan korkanlar, o gün, Rablerinin ni'metlerine müşterek olarak giderler)** buyurdu.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” birgün Eshâbına buyurdular ki: **(Benî-İsrâilde bir kişi vardı. Çok hayr yapardı. Hattâ, o zât sizin içinizde haşr olunacaktır).** Eshâb-ı kirâm dediler ki: (Yâ Resûlallah! Bu zât ne hayr yapardı?) Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Ona babasından çok mal kalmışdı. Bununla, bir bostan satın alıp, onu fakîrlere vakf etdi. Rabbim huzûruna vardığım zemân, bu, benim bostanım olur dedi. Yine bir çok altın ayırıp, onu fakîr ve za'îf kimselere verdi. Bununla da, cenâb-ı Hakdan câriye ve köle satın alırım, dedi. Yine birçok köle âzâd etdi. Bunlar dahî, Allahü teâlânın huzûrunda benim hizmetçilerim olur, dedi. Birgün de, bir a'mâyâ rast geldi. Gördü ki, ba'zan yürür, ba'zan düşer. Ona bir binecek hayvan satın alıp, bu da, Allahü teâlânın huzûrunda benim binecek hayvanımdır dedi.)**

Peygamber efendimiz bu hikâyeyi haber verdikten sonra da, **(Nefsim, kudreti elinde olan Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, bu**

hayvan onun için eyerlenmiş ve gem vurulmuş hâzır olduğunu görüyorum. Bu zât, ona biner de mahşere öylece gelir) buyurdu.

(Sırât-ı müstekîm üzre gidenle, gözleri a'mâ olup yüzüstüne gitdiği yolu bilmiyen müsâvi midir) meâlindeki Mülk sûresi yirmiikinci âyet-i kerîmesinin tefsîrinde buyuruldu ki, Allahü teâlâ, kıyâmet günü için mü'minlerin haşr olunması ile, kâfirlerin haşrine, bu âyet-i kerîmeyi misâl kıldı.

Nitekim Meryem sûresi seksenaltıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, (Kâfirleri yüzleri üzerine sürünerek, Cehenneme göndeririz) buyurdu. Bu ma'nâ, ba'zı kerre yürürler, ba'zı kerre de sürünürler demektir. Çünkü, cenâb-ı Hak, başka bir âyet-i kerîmede, (Yürürler) buyuruyor. Nûr sûresi yirmidördüncü âyetinde meâlen, (Ve yaptıklarını dilleri, elleri ve ayakları haber verir) buyurdu. Bunun gibi, âyet-i kerîmedeki (Kör olarak) ma'nâsı da, kâfirler, mü'minlerin önünde ve sağ yanında parlayan nûrdan mahrûm olurlar demektir. Temâmen kör olurlar demek değildir. Ya'nî karanlıkda kalır, göremezler demektir. Çünkü, biliyoruz ki, kâfirler semâya bakarlar, bulut ile yarılmış olduğunu, meleklerin indiğini, dağların yürüdüğünü, yıldızların döküldüğünü görürler.

Kıyâmet gününün korkuları, meâli, (Bu Kur'ân-ı kerîm sihr midir? Yâhud siz onu göremiyorsunuz) olan Tûr sûresinin onbeşinci âyet-i kerîmesinin tefsîridir. Bunun için, kıyâmetde olan a'mâlikdan murâd, karanlığa dalmaktır. Ve Allahü teâlânın cemâl-i ilâhîsini görmekten men' olunmaktır. Çünkü, Allahü teâlânın nûru ile mahşer yeri aydınlanır. Hâlbuki, o zemân, onların gözlerine perde gelip bu nûrlardan birşey görmezler.

Allahü teâlâ, onların kulaklarına da perde çeker. Kelâmullahı işitmezler. Hâlbuki melekler, meâl-i şerîfi, (Şimdi sizin üzerinize korku yoktur. Siz mahzûn dahî olmazsınız. Siz ve zevceleriniz, Cennete sevinçle dâhil oldunuz) olan A'raf sûresi kırkdokuzuncu ve Zuhuf sûresinin yetmişinci âyetleri ile nidâ ederler. Mü'minler bunu işitir, kâfirler işitmezler.

Kâfirler konuşmaktan da men' olunur. Onlar dilsiz gibidirler. Bu da, Allahü teâlânın meâli, (Bu bir zemândır ki, onlar söylemezler ve söylemeğe izin dahî verilmez) olan, Mürselât sûresinin otuzbeş ve otuzaltıncı âyet-i kerîmelerinden anlaşılmaktadır.

İnsanlar dünyâdaki işlerine göre haşr olunur. Ba'zıları çalgı çalmakla ve dinlemekle meşgûl olmuştur. [Her çalgı kasd olunmaktadır. İbâdetleri, Kur'ân-ı kerîm ve zikr okumağı, çalgı ile yapmak da buna dâhildir. Çünkü hiçbir çalgıda Allahü teâlânın rızâsı

yokdur.] Hayâtlarında çalgı çalmağa ve dinlemeğe devâm edenler, kabrinden kalkdığı vakt, sağ eliyle onu alır ve atar. O çalgıya der ki, (La'net olsun sana! Beni Allahü teâlânın zikrinden meşgûl etdin!). O çalgı ona geri gelir. Der ki, (Allahü teâlâ, aramızda hüküm edinceye kadar, ben senin arkadaşınım. O vakte kadar ayrılamam). Böylece dünyâda alkollü içki içenler, serhoş olarak haşr olunur. Başları, kolları, bacakları açık olarak sokağa çıkan kadınlar, kızlar, burularından kanlar, irinler akarak haşr olunur. Zurnacı zurna çalarak haşr olunur. Her kimse, böyle Allahü teâlânın yolundan ayrılırsa, o hâl üzere haşr olunur.

Sahîh olan hadîs-i şerîfde rivâyet olundu ki: **(Şerâb içen kimse, ateşden şerâb kabı boynuna asılmış ve kadehi elinde olarak yeryüzündeki leşlerin hepsinden dahâ fenâ kokduğu ve yeryüzündeki eşyânın hepsi ona la'net ettiği hâlde haşr olunur).**

Zulm edilerek ölenler, zulm olundukları üzere haşr olunurlar. Sahîh olan hadîs-i şerîfde buyuruldu ki: **(Allah yolunda öldürülüp, şehîd olanlar, kıyâmet gününde, yaralarının kanı akarak gelirler. Rengi kan ve kokusu misk kokusu gibi olur. Huzûr-ı Mevlâyâ haşr oluncaya kadar, bu hâl üzere bulunurlar.)**

Bu zemânda melekler, onları, fırka fırka, cemâ'at cemâ'at sevk ederler. Herbirinin altında, kendilerine zulm edenler bulunarak haşr olunurlar. İnsan, cin ve şeytân ve yırtıcı hayvanlar ve kuşlar, bir yerde toplanırlar. O zemân yeryüzü düz beyâz, gümüş gibi düz olur.

Melekler, yeryüzündeki bütün cânlıların etrâfında bir halka olmuşlardır. Yeryüzünde bulunanlardan on katdan ziyâdedir.

Bundan sonra, Allahü teâlâ, ikinci kat gök meleklerine emr eder ki, birinci kat gök meleklerini ve mahlûkâtı çevirirler. Bunlar da, hepsinin yirmi mislinden ziyâdedir.

Sonra, üçüncü kat melekleri nâzil olup, hepsinin etrâfını bir halka olarak çevirirler. Bunlar da hepsinin otuz mislinden ziyâdedir.

Sonra dördüncü kat melekleri, hepsinin etrâfını bir halka olarak çevirirler. Bunlar da hepsinin kırk mislinden ziyâdedir.

Sonra, beşinci kat göğün melekleri nâzil olup, bir halka olarak çevirirler. Bunlar da hepsinin elli mislinden ziyâdedir.

Dahâ sonra, altıncı kat gök melekleri nâzil olup, hepsinin etrâfını bir halka olarak çevirirler. Bunlar da hepsinin altmış mislinden ziyâdedirler.

En sonra, yedinci kat gök melekleri nâzil olup, bir halka olarak hepsini çevirirler ki, bunlar cümlesinin yetmiş mislinden ziyâdedirler.

Bu zemânda, halk birbirine karma karışık olur. İzdihâmın çok olmasından birbirlerinin ayaklarına basarlar. Herkes, günâhına göre, tere gark olur. Ba'zısı, kulaklarına kadar, ba'zısı boğazına kadar, ba'zısı göğsüne kadar, ba'zısı omuzlarına kadar, ba'zısı dizlerine kadar, hamamdaki gibi bir tere gark olunmuşlardır. Ba'zı kimseler de vardır, susuz olan kimse, su içtiği vakt, nasıl terlerse, o kadar az terler.

(Eshâb-ı rey) ki, onlar minber sâhibi olanlardır. **(Eshâb-ı rıışh)**, terliyenlerdir. **(Eshâb-ı ka'beyn)**, [ya'nî topuklarına kadar terliyenler] suda boğularak vefât edenlerdir. Melekler bunlara: (Sizin için şimdi korku ve hüzn yoktur) diye nidâ ederler.

Ba'zı Ârifler bana haber verdi ki, bunlar **(Evvâbûn)**durlar. (Fudayl bin İyâd) "rahmetullahi aleyh"^[1] ve gayrıları bunlardandır. Çünkü, Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" **(Günâhından tevbe eden kimse, hiç günâh işlememiş gibidir)** buyururdu. Bu hadîs-i şerîf mutlakdır. Ya'nî bir şarta bağlı değildir. Bu üç sınıf, ya'nî (ehl-i rey, ehl-i rıışh, ehl-i ka'b), **(O gün ba'zılarının yüzleri ak, ba'zılarının ise siyâh olur)** meâlindeki Âl-i İmrân sûresinin yüzaltıncı âyet-i kerîmesince, yüzleri beyâz olanlardır. Bunlardan gayrisinin yüzleri siyâh olur. Nasıl ızdırâb ve terlemek olmasın ki, güneş başlarına yaklaşmışdır. Hattâ bir kimse elini uzatırsa yapışacağı zan eder. Güneşin harâreti şimdiki gibi değildir. Yetmiş kat kadardır. Ba'zı selef dedi ki: Eğer güneş, kıyâmetde olduğu gibi, şimdi yer üzerine doğsa, elbette yeryüzünü yakar, taşları eritir ve ırmakları kuruturdu.

Bu zemânda, mahlûkât Arasât meydânında beyâz yerde, gâyet şiddet ile sıkıntı çekerler. Bu beyâz yeri, Allahü teâlâ, meâl-i şerîfi, **(O gün, Vâhid ve Kâhâr olarak yeryüzünü başka şekle, gökleri de başka şekle çevirdiğim zemândır. O gün, herşey bana itâat eder)** olan İbrâhîm sûresinin kırksekizinci âyetinde beyân buyurmuşdur.

O zemân, yeryüzünde bulunanlar, çeşidli şekllerdendirler. Dünyâda büyük görünenler, büyüklenenler, mahşerde zerre kadardır. Hadîs-i şerîfde kibrîlilerin zerre gibi olacakları bildirilmişdir. Onlar hakîkaten zerre kadar küçük değildirler. Belki ayaklar altında

[1] Fudayl 187 [m. 803] de Mekkede vefât etdi.

kalıp çignendiklerinden, zelîl ve hakîr olmalarından, zerreler gibidir buyurulmuştur.

Bunların arasında bir kavm, tatlı ve soğuk sâf sular içerler. Zîrâ, sabî, küçük çocuk iken vefât eden mü'min çocuklar, babalarının etrâfında, Cennet ırmaklarından doldurdukları kâselerle dönerler ve onlara su verirler.

Selef-i sâlihînden ba'zılarından rivâyet olundu ki, bir zâtın rü'yâsında kıyâmet kopmuş. O zât, mevkıfde gâyet susuz olarak dururmuş. Küçük çocukların su dağıtdığını görmüş. O zât buyurur ki:(Aman bana da bir yudum su verin). İçlerinden bir sabî dedi ki: (Bizim içimizde senin çocuğun var mıdır?) Ben hayır dedim. (Öyle ise Cennet şerâbından sana nasîb yokdur) dedi.

Bu hikâyede evlenme ve çocuk sâhibi olmanın efdal olmasına işâret vardır. Su dağıtan çocukların şartları **(İhyâ-ül-ulûm)** kitâbımızda anlatıldı.

Bir kısım insanlar da bulunur ki, başlarına yakın bir gölge gelmiş. Mahşerin harâretinden onları muhâfaza eder. Bu gölge ise, dünyâda verdiği zekât ve sadakalardır.

Bu hâlde bin sene kadar dururlar. **(İhyâ-ül-ulûm)** kitâbımızda anlatılan Müddessir sûresinde meâl-i şerîfi, **(Sûra üfürüldüğü zemân)** olan âyet-i kerîmeyi işitince bu hâlde dururlar. Bu âyet-i kerîme Kur'ân-ı kerîmin sırlarındandır.

Sûra üfürmenin dehşetinden tüyler titrer, gözler nereye bakacağını şaşırır ve mü'min ve kâfirler sevk olunurlar. Bu kıyâmet gününün şiddetini ziyâdeleştiren bir azâbdır.

Bu vakt, Arşı sekiz melek yüklenip götürür. Onlardan bir melek bir adımında, yirmibin senelik dünyâ yolunu yürür.

Melekler ve bulutlar, Arş-ı a'lâ karâr edinceye kadar, aklların anlayamayacağı tesbîhler ile tesbîh ederler. Bu şekilde, Arş-ı a'lâ, Allahü teâlâ kendisi için halk eylediği beyâz arzın üzerinde karar kılar. Bu zemân, hiçbirşeyin tâkat getiremeyeceği, Allahü teâlânın azâbından, başlar aşağı eğilir. Cümle halk sıkıntı içinde mahbûs ve şaşkın kalıp, şefkat ararlar. Peygamberlere ve âlimlere korku gelir. Evliyâ ve şehîdler "rahmetullahi aleyhim ecma'in" hiç tâkat getirilemeyecek olan Allahü teâlânın azâbından feryâd ederler. Bunlar, bu hâl üzereyken, güneşin nûrundan çok dahâ fazla olan bir nûr bunları içine alır. Zâten güneşin harâretine tâkat getiremeyen kimseler, bunu müşâhede etdikleri gibi, karma karışık olurlar. Bin sene de, bu hâl üzere kalırlar. Allahü teâlâ tarafından kendilerine bir şey söylenmez.

Bu vakt insanlar, ilk Peygamber olan Âdem aleyhisselâma giderler. (Ey insanların babası! Hâlimiz pek fenâdır). Kâfirler ise: (Yâ Rab! Bize merhamet et. Bizi şu şiddet ve meşakkatden kurtar), derler.

İnsanlar Âdem aleyhisselâma derler ki, (Yâ Âdem “aleyhisselâm”! Sen azîz ve şerîf bir Peygambersin ki, Allahü teâlâ seni yaratdı. Melekleri sana secde etdirdi. Sana kendi rûhundan üfledi. Kazâ ve hesâba başlaması için bize şefâ’at eyle ki, Allahü teâlâ ne murâd ederse, onunla mahkûm olalım. Ve nereye emr ederse, herkes oraya gitsin. Herşeyin hâkimi ve mâliki olan Allahü teâlâ, mahlûklarına dilediğini yapsın) diye yalvarırlar.

Âdem “aleyhisselâm” buyurur ki: (Ben Allahü teâlânın yasak ettiği ağacın meyvesinden yidim. Bu zemânda Allahü teâlâdan utanırım. Fekat siz, Resûllerin ilki olan Nûh “aleyhisselâm”a gidiniz). Bunun üzerine bin sene aralarında meşveret ederek dururlar.

Sonra Nûh “aleyhisselâm”a giderler de: (Sen Resûllerin ilkisin. Hiç dayanılmayacak bir hâldeyiz. Bizim muhâkememizin çabuk yapılması için bize şefâ’at eyle! Şu mahşer cezâsından kurtulalım) diye yalvarırlar. Nûh “aleyhisselâm” onlara cevâb olarak: (Ben Allahü teâlâyâ düâ eyledim. Yeryüzünde ne kadar insan varsa, o düâ sebebiyle boğuldu. Bunun için, Allahü teâlâdan utanırım. Fekat siz, İbrâhîm “aleyhisselâm”a gidiniz ki, o Halîlullahdır. Allahü teâlâ Hac sûresinin son âyetinde meâlen, **(İbrâhîm “aleyhisselâm” siz dünyâya gelmezden evvel, size müslimân diye ism verdi)** buyurdu. Belki o size şefâ’at eder) der.

Yine evvelki gibi aralarında bin sene dahâ konuşurlar. Sonra, İbrâhîm “aleyhisselâm”a gelirler. (Ey müslimânların babası! Sen o zâtsın ki, Allahü teâlâ, seni kendine halîl, dost eyledi. Bize şefâ’at eyle! Allahü teâlâ, mahlûkat arasında, hükmünü versin) derler. İbrâhîm “aleyhisselâm”onlara: (Ben dünyâda üç kerre kinâye söyledim. Bunları söyliyerek din yolunda mücâdele etdim. Şimdi Allahü teâlâdan bu makâmda şefâ’at izni istemekden utanırım. Siz Mûsâ “aleyhisselâm”a gidiniz. Zîrâ, Allahü teâlâ onunla konuştu ve kendisine ma’nevî yakınlık gösterdi. O, sizin için şefâ’at eder) buyurur. Bunun üzerine yine bin sene durarak birbirleriyle istişâre ederler. Fekat bu zemânda hâlleri gâyet güçleşir. Mahşer yeri ise, çok daralır. Sonra Mûsâ “aleyhisselâm”a gelip, derler ki: (Yâ ibni İmrân! Sen o zâtsın ki, Allahü teâlâ seninle konuştu. Sana Tevrâtı indirdi. Hesâbın başlaması için bize şefâ’at eyle! Zîrâ burada durmamız çok uzadı. İzdihâm pek ziyâdeleşti. Ayaklar birbirleri üzerine birikdi). Mûsâ “aleyhisselâm” onlara der ki: (Ben, Allahü

teâlâyâ, âl-i Fir'avnın senelerce hoşlanmıyacıkları şeylerle cezâlandırılması için düâ etdim. Sonra gelenlere ibret olmalarını ricâ eyledim. Şimdi şefâ'at etmeğe utanırım. Fekat, Cenâb-ı Hak rahmet, mağfiret sâhibidir. Siz Îsâ "aleyhisselâm"a gidiniz. Çünkü yakîn cihetiyle Resûllerin en esahhı, ma'rifet ve zühd cihetinden, en efdali ve hikmet cihetinden en üstünüdür. Size O şefâ'at eder) buyurur. Bunlar, aralarında bin sene müşâvere ederler. Hâlbuki, onların sıkıntıları dahâ ziyâde olur.

Sonra Îsâ "aleyhisselâm"a gelirler. Derler ki: (Sen Allahü teâlânın rûhu ve kelimesisin, Allahü teâlâ senin için Âl-i İmrân sûresinin kırkbeşinci âyetinde meâlen, **(Dünyâda ve âhiretde "Vecîh" ya'nî çok kıymetli)** buyurdu. Bize Rabbinden şefâ'at eyle!) Îsâ "aleyhisselâm" buyurur ki: (Benim kavmim, beni ve annemi Allahdan başka ilâh ittihâz eylediler. Nasıl şefâ'at ederim ki, bana da ibâdet etdiler. Ve bana oğul ve Allahü teâlâyâ baba ismini verdiler. Fekat, siz gördünüz mü ki, birinizin kesesi olsun da, içinde nafakası olmasın. Ve ağzı da mühürlü olsun. O mührü bozmadan o nafakaya vâsıl olsun. Peygamberlerin en üstünü ve sonuncusu Muhammede "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" gidiniz. Zîrâ O, da'vetini ve şefâ'atini ümmeti için hâzırladı. Çünkü, kavmi Ona çok kerre ezâ etdiler. Mubârek alnını yardılar. Mubârek dişini kırdılar. Kendisine delilik isnâd etdiler. Hâlbuki, o yüce Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" onların iftihâr cihetinden en iyisi ve şeref cihetinden en yükseği idi. Onların tehammül olunmıyacak ezâ ve cefâlarına mukâbil, Yûsûf "aleyhisselâm"ın kardeşlerine söylediği, **(Şimdi sizin, başınıza kakmak yokdur. Erhamürrâhimîn olan Cenâb-ı Allah, size mağfiret eder)** meâlindeki âyet-i kerîme ile cevâb verirdi. Îsâ "aleyhisselâm", Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" fazîletlerini anlatır, hepsi Muhammed "aleyhisselâm"a bir an evvel kavuşmak ister.

Hemen Muhammed "aleyhisselâm"ın minberine gelirler. Derler ki: (Sen Habîbullahsın! Habîb ise, vâsıtaların en fâidelisidir. Bize Rabbinden şefâ'at eyle! Zîrâ, Peygamberlerin birincisi olan Âdem "aleyhisselâm"a gitdik. Bizi Nûh "aleyhisselâm"a gönderdi. Nûh "aleyhisselâm"a gitdik. İbrâhîm "aleyhisselâm"a gönderdi. İbrâhîm "aleyhisselâm"a gitdik. Mûsâ aleyhisselâma gönderdi. Musâ aleyhisselâma gitdik. Îsâ "aleyhisselâm"a gönderdi. Îsâ "aleyhisselâm" ise, size gönderdi. Yâ Resûlallah "sallallahü aleyhi ve sellem"! Senden sonra gidecek bir yer yokdur).

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem"efendimiz: **(Allahü teâlâ izn verir ve râzı olursa, şefâ'at ederim)** buyurur.

(**Surâdikât-i celâl**), ya'nî celâl perdesine varır. Allahü teâlâdan şefâ'at için izn ister. Kendisine izn verilir. Perdeler kalkar. Arş-ı a'lâya girer. Secdeye kapanır. Bin sene secdede durur. Bundan sonra, cenâb-ı Hakkı bir hamd ile hamd eder ki, âlem yaratıldığından beri, hiç kimse, Allahü teâlâyı böyle medh etmemiştir.

Ba'zı ârifler dedi ki: (Allahü teâlâ âlemleri yaratınca kendisini böyle hamdler ile medh ve senâ buyurmuşdu). Arş-ı a'lâ, Cenâb-ı Hakka ta'zîmen hareket etmektedir. Bu müddet içinde hâlleri pek ziyâde kötüleşir. Meşakkat ve zahmetleri artar. İnsanlardan her biri, dünyâda sımsıkı sakladıkları malı boyunlarına geçirmişlerdir. Deve zekâtını vermiyenlerin, boynuna deve yüklenir. Öyle bağırır ve ağırlaşır ki, büyük dağlar gibi olur. Sığır, koyun zekâtı vermiyenler de, böyle olur. Bunların feryâdları âdetâ gök gürlemesi gibidir.

Ekin zekâtını, ya'nî uşrunu vermiyenlerin boynuna ekin denkleri yüklenir ki, dünyâda hangi cins ekinin zekâtını vermemiş ise, o nev'den, o denkler dolmuştur. Eğer buğday ise, buğday, arpa ise arpa dolmuştur ki, ağırlığından altında "vâveylâ", "vâseburâ"^[1] diye bağırır. Altın, gümüş ve [kâğıd] para ve sâir ticâret malı zekâtından vermeyenler de, dehşetli bir yılanı yüklenir ki, o yılanın başında yalnız iki örgüsü vardır. Kuyruğu burnuna girmiştir. Boynu ile halkalanmış, boynu üzerinde yüklenmiş, hattâ değirmen taşlarını yüklenmiş kadar ağırlığı vardır. Bağırırlar, bu nedir, derler. Melekler onlara: (Bunlar, dünyâda zekâtını vermediğiniz mallarınızdır) derler. İşte bu dehşetli hâl, Âl-i İmrân sûresinin meâl-i şerîfi, (**Dünyâda esirgedikleri, kıyâmet günü boyunlarına takılır**) olan, yüzsekseninci âyet-i kerîmesi ile bildirilmiştir.

Diğer bir fırka ise, avret yerleri gâyet büyümüş, cerâhat ve irin akar. Onların fenâ kokusundan etrâfda bulunanlar çok râhatsız olur. Bunlar, zinâ yapanlar ve başları, saçları, kolları, bacakları açık sokağa çıkan kadınlardır.

Diğer bir fırka da vardır ki, ağaç dallarına asılırlar. Bunlar dünyâda livâta yapanlardır.

Diğer bir fırkası da, dilleri ağızlarından çıkmış ve göğüslerine sarkmış, gâyet çirkin bir hâldedirler ki, insan görmek istemez. Bunlar yalan ve iftirâ söyleyenlerdir.

Bir fırka dahî, karınları yüksek dağlar kadar büyümüş olduğu hâlde bulunur. Bunlar, dünyâda zarûret olmadan ve muâmele

[1] "Veyl" azâb kelimesidir. İnsan azâba tâkat getiremediği vakt, böyle bağırır. "Sebûr" da helâk zemânında kullanılır.

yapmadan fâizli mal ve para alıp verenlerdir. Bu gibi harâm işliyenlerin günâhları, fenâ hâlde açığa vurulur. [Fâiz için zarûretin ne olduğu ve muâmele ile satış yaparak fâiz almak **(Se'âdet-i Ebediyye)** kitâbında bildirilmiştir.]

DOKUZUNCU FASL

Allahü teâlâ meâlen buyurur ki, **(Yâ Muhammed, başını secdeden kaldır! Söyle, dinlenir. Şefâ'at et, kabûl olunur).** Bunun üzerine, Peygamber “sallallahü aleyhi ve sellem”: **(Yâ Rabbî! Kulların arasından iyileri ve kötülerini ayır ki, zemânları gâyet uzadı. Herbiri, günâhlarıyla arasât meydânında rezîl ve rüsvây oldular) der.**

Bir nidâ gelir: **(Evet yâ Muhammed!)** “sallallahü aleyhi ve sellem” denilir. Cenâb-ı Hak, Cennete emr eder ki, her cins zîneti ile zînetlenir. Arasât meydânına getirilir. O derece güzel kokusu vardır ki, beşyüz senelik yoldan duyulur. Bu hâlden kalbler ferâhlanır. Rûhlar dirilir. [Lâkin kâfirler, mürtedler ve müslimânlarla alay edenler, Kur'ân-ı kerîme hakâret edenler, gençleri aldatarak îmânlarını çalanlar ve] amelleri habîs, kötü olanlar, Cennetin kokusunu duymazlar.

Cennet, Arş-ı a'lânın sağ tarafına konulur. Bundan sonra, cenâb-ı Hak, Cehennemi getirmeği emr eder. Cehenneme korku gelir, feryâd eder. Kendisine gönderilen meleklerle: (Allahü teâlâ, bana azâb ettirmek için bir mahlûk yarattı da, onunla bana azâb mı edecek) der. Onlar da: (Allahü teâlânın izzeti ve celâli ve ceberûtü hakkı için, Rabbin seninle âsîlerden, islâm düşmanlarından intikam almak için, bizi sana gönderdi. Sen ise, bunun için halk olundun) derler. Cehennemi dört tarafından çekerek götürürler. Yetmişbin ip takıp çekerler ki, her bir ipde yetmişbin halka vardır. Dünyâdaki demirlerin hepsi toplansa onun bir halkası kadar olamaz. Her halkada, zebânî denilen azâb meleklerinden yetmişbin melek vardır ki, yalnız birine dünyâdaki dağları koparmak emr olursa, parça parça ederdi. O vakt, Cehennemin bağırması ve gürültüsü ve ateş saçması ve şiddetli dumanı vardır ki, bütün gökyüzünü simsiyâh eder. Mahşer yerine bin senelik yol kalınca, meleklerin ellerinden kurtulur. Gürültüsü ve gümbürtüsü ve sıcaklığı tehammül olunmıyacak derecededir. Mahşerdekilerin hepsi, bundan çok korkarlar. Bu nedir diye sorarlar. Haber verilir ki, Cehennem, zebânîlerin elinden kurtulmuş, size yaklaşıyor da, onun gürültüsüdür derler. Bunun üzerine, herkesin dizinin bağı çözülüp çöküverirler. Hattâ Peygamberler ve Resûller dahî kendilerini tutamaz. Hazret-i İbrâhîm, hazret-i Mûsâ, hazret-i İsâ, arş-ı a'lâyâ sarılır. İbrâhîm “aleyhisselâm” kurban ettiği İsmâ'îl “aleyhisselâm”ı unuttur. Mûsâ “aleyhisselâm” birâderi Hârûn “aleyhisselâm”ı ve İsâ “aleyhisselâm” vâidesi hazret-i Meryemi

unuturlar. Her biri: (Yâ Rabbî! Bugün nefsimden başka birşey istemem) der.

O zemân Muhammed “aleyhisselâm” ise: **(Ümmetime selâmet ve necât ver yâ Rabbî)** der.

Orada buna tehammül edebilecek kimse bulunmaz. Zîrâ Allahü teâlâ, bunu haber verip; Câsiye sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, **(Her ümmeti, dizleri üzre cenâb-ı Hakkın korkusundan çökmüş olarak görürsün. Herbiri, dünyâda işledikleri amellerin kitâbına da’vet olunurlar)** buyurmuştur. Cehennemnin böyle kurtulup kükremesi üzerine, herkes boğulma derecesinde ve kederlerinden yüzleri üzerine kapanırlar. Bu da, Allahü teâlânın Furkân sûresinin onikinci âyetinde meâlen: **(Nâr ehl-i mahşeri uzak mahalden gördüğü vakt, nâs ondan boğuk ve çirkin ve gâyet büyük ses işitirler)** buyurmasıyle sâbitdir.

Allahü teâlâ, Mülk sûresinin sekizinci âyetinde meâlen, **(Gayz ve şiddetinin çokluğundan, Nâr ikiye ayrılacak gibi olur)** buyurur. Bunun üzerine, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” ortaya çıkıp, Cehennemi durdurur. Buyurur ki, **(Hakîr ve zelîl olarak geriye dön! Tâ ki, sana ehlin gürûh gürûh gelsinler)**. Cehennem dahî (Yâ Muhammed, bana müsâ’ade et! Zîrâ, sen bana harâmsın) der. Arşdan nidâ gelerek: (Ey Cehennem, Muhammed aleyhisselâmın kelâmını dinle! Ve ona itâ’at et) der. Sonra Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Cehennemi çeker, Arş-ı a’lânın sol tarafında bir yere yerleşdirir. Mahşerdeki, Peygamber efendimizin bu merhametli mu’âmesini birbirine müjdelerler. Korkuları bir mikdâr azalır. Enbiyâ sûresinde yüzyedinci âyet-i kerîmenin **(Seni âlemlere rahmet olarak gönderdik)** meâl-i şerîfi zâhir olur.

Bu zemânda nasıl olduğu bilinmiyen mîzân kurulur. Mîzânın iki kefesi, ya’nî gözü vardır. Birisi nûrdan ve biri zulmetden ya’nî karanlıkdandır.

Bundan sonra, Allahü teâlâ zemândan, mekândan, cisimden münezze ve berî, uzak olduğu hâlde, kudretini izhâr buyurması üzerine, insanlar ona ta’zîm ederek, secdeye varırlar. Fekat kâfirler, mürtedler, secde edemezler. Zîrâ, onların belleri demir kesilip secde etmeleri mümkün olmaz. İşte bu da, Nûn sûresi, kırkikinci âyet-i celîl-i ilâhiyyesinin **(Gözlerden perde kaldırılıp sıkıntıların artdığı zemânda secde etmeğe çağrılırlar. Fekat secde edemezler)** meâl-i şerîfidir.

İmâm-ı Buhârînin “rahmetullahi aleyh”,^[1] bunun tefsîrinde, Peygamberimize “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” kadar senedini ya'nî râvîlerini zikr ederek bildirdiği hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Allahü teâlâ kıyâmet gününde sâkından keşf eder. [Paçalar sıvanır. Ya'nî çok çetin ve sıkıntılı bir hâl olur. Secde ediniz denir.] Bütün mü'minler secde ederler).** Ben, bu hadîs-i şerîfin te'vîlinden korktum. Meseldir diyerek söz söyleyenlerin sözünü dahî beğenmedim. Mîzân ya'nî terâzî de, melekûta mahsûs olan bilinmiyen şeylerdendir, dünyâ terâzîlerine benzemez. Zîrâ iyilikler ve kötülükler, madde ve cism değıldir. A'raz, ya'nî sıfatdırlar. A'razları, özellikleri, bildiğimiz terâzîler ile, maddeyi darta gibi, vezn etmek sahîh olmaz. Ancak, bilinmiyen terâzî ile dartmak sahîh olur.

Mü'minler secdede iken, Allahü teâlâ nidâ eder. Yakından ve uzakdan işitilir. İmâm-ı Buhârînin rivâyet etdiği gibi, cenâb-ı Hak [hadîs-i kudsîde]; **(Ben azîm-üş-şân herkese mücâzât eden deyyânım. Bana hiçbir zâlimin zulmü tecâvüz etmez. Eğer tecâvüz ederse, ben zâlim olurum)** buyurur.

Bundan sonra, hayvânât arasında hükm eder. Boynuzlu koyundan, boynuzsuz koyunun hakkını aliverir. Dağ hayvanlarıyla kuşlar arasındaki hakları ödeşdirir. Sonra da bunlara: **(Toprak olunuz)** der. Hemen hayvanlar toprak oluverirler. Kâfirler, bu hâli görünce her biri, Nebe' sûresi kırkinci âyetinin meâlinde haber verildiği üzere **(Ne olaydı, toprak olaydım)** derler.

Sonra, Allahü teâlâ tarafından nidâ olunup, **(Levh-i mahfûz nerededir?)** buyurur. Bu ses, akllara hayret verecek sûretde işitilir. Allahü teâlâ, **(Ey Levh! Tevrât ve İncîl ve Kur'ân-ı azîm-üş-şândan sende yazdığım şey nerededir?)** der. Levh-i mahfûz der ki: (Yâ Rabb-el'âlemîn! Bunu Cebrâîl “aleyhisselâm”dan sül buyur!).

Bu vakt, Cebrâîl “aleyhisselâm” getirilir ki, âdetâ kendisini titremek alır. Hayretinden diz üstü çöker. Cenâb-ı Hak buyurur ki: **(Yâ Cebrâîl! Bu Levh der ki, sen benim kelâmımı ve vahyimi kullarıma nakl eylemişsin, doğru mudur?)** Cebrâîl “aleyhisselâm” (Yâ Rabbî doğrudur) der. Allahü teâlâ, **(Onu nasıl yapdın?)** buyurur. Cebrâîl “aleyhisselâm”, (Yâ Rabbî, Tevrâtı Mûsâ “aleyhisselâm”a, İncîli İsâ “aleyhisselâm”a, Kur'ân-ı kerîmi Muhammed “aleyhisselâm”a inzâl ve her bir Resûle risâleti ve her bir suhuf sâhibi Peygambere de sahîfelerini ulaşdırdım) der.

^[1] Muhammed Buhârî 256 [m. 870] de Semerkanda vefât etdi.

Bir nidâ gelir ki; **(Yâ Nûh!)**, Nûh “aleyhisselâm” getirilir. Titrediği hâlde, huzûr-i ilâhîye gelir. Ona hitâben: **(Yâ Nûh! Cebrâil “aleyhisselâm” der ki, sen Resûllerdensin)**. (Evet yâ Rabbî! Doğrudur) der. Yine buyurur ki, **(Kavminle ne iş gördün?)**. Nûh “aleyhisselâm”, (Yâ Rabbî! Onları gece ve gündüz îmâna da’vet etdim. Benim da’vetim onlara bir fâide vermedi. Benden kaçdılar). O zemân, yine nidâ olunarak, **(Yâ Nûh kavmi!)** denir. Onlar bir fırka olarak getirilir. Denilir ki, **(İşbu kardeşiniz Nûh “aleyhisselâm” der ki, size benim risâletimi teblîg etmiş)**. Onlar: (Ey bizim Rabbimiz, yalan söylüyor. Bize birşey teblîg etmedi) derler. Risâleti inkâr ederler.

Allahü teâlâ, **(Yâ Nûh! Senin şâhidin var mıdır)** buyurur. Nûh “aleyhisselâm”, (Yâ Rabbî! Benim şâhidim, Muhammed “aleyhisselâm” ile ümmetidir) der.

Allahü teâlâ, **(Yâ Muhammed!)** “aleyhisselâm”. **Bu Nûh “aleyhisselâm” risâleti teblîg ettiğine seni şâhid kılar)** buyurur. Peygamberimiz “aleyhisselâm”, Nûh “aleyhisselâm”ın risâleti teblîg ettiğine şâhid olup, Hûd sûresinin yirmi beşinci âyet-i kerîmesini okur. Bu âyet-i kerîmede meâlen, **(Biz Nûhu insanlara Peygamber olarak gönderdik. Onları Allahü teâlânın azâbı ile korkutdu. Allahü teâlâdan başka şeylere ibâdet etmeyiniz dedi)** buyurulmuşdur. Cenâb-ı Hak, Nûh “aleyhisselâm”ın kavmine: **(Sizin üzerinize azâb hak oldu. Zîrâ, azâb kâfirler üzerine lâyıkdır)** buyurur.

Böylece, hepsi Cehenneme atılır. Ne amelleri tartılır, ne de hesâb olunurlar.

Bundan sonra **(Âd kavmi nerededir?)** diye nidâ olunur. Nûh “aleyhisselâm”ın kavmine yapıldığı gibi, Hûd “aleyhisselâm” ile, kavmi olan Âd kavmi arasında mu’âmele cereyân eder. Peygamberimiz “aleyhisselâm” ile ümmetinin hayrlıları şehâdet ederler. Peygamberimiz Şuarâ sûresinin yüzyirmiüçüncü âyet-i kerîmesini okur. Bu kavim de Cehenneme atılır.

Bundan sonra (Yâ Sâlih veyâ Semûd) diye nidâ olunur. Sâlih “aleyhisselâm” ve kavmi gelirler. İnkârları üzerine, hazret-i Peygamberden şehâdet talep olunur. Peygamberimiz “aleyhisselâm” Şuarâ sûresinin yüz kırk birinci âyet-i kerîmesini okur. Onlar da, evvelkiler gibi Cehenneme atılır.

Kur’ân-ı azîm-üş-şânın haber verdiği gibi, ümmetler, birbiri arkası sıra, Allahü teâlânın huzûruna gelirler. Furkân sûresinin otuzsekizinci ve İbrâhîm sûresinin sekizinci âyet-i kerîmeleri bunu haber vermektedir. Bunda tenbîh vardır ki, bunlar âsî ve azgın

kavmlerdir. (Bârîh, Mârih, Duhâ, Esrâ) kavmleri ve bunlar gibi kâfirlerdir. Bunlardan sonra, nidâ, Eshâb-ı res ve tûbba' ve İbrâhîm "aleyhisselâm"ın kavmine gelir. Bunların hiç birinde mîzân kurulmaz. Ve hesâb sorulmaz. Bunlar, o gün Rablerinden mahcûbdurlar. Allahü teâlânın kelâmını onlara bir tercümân söyler. Çünkü, bir kimse, nazar ve kelâm-ı ilâhîye mazhar olursa, o kimse azâb olunmaz.

Bundan sonra, Mûsâ "aleyhisselâm"a nidâ olunur. Şiddetli rüzgârda yapraklar nasıl titirse, öyle titreyerek gelir. Cenâb-ı Hak, ona hitâben: **(Yâ Mûsâ! Cebrâîl sana risâletini ve Tevrâtı kavmine teblîg etdiğine şehâdet ediyor)** buyurur. Mûsâ "aleyhisselâm" (Evet yâ Rabbî) der. **(Öyle ise, minberine çık! Sana vahy olunan şeyleri oku!)** buyurulur. Mûsâ "aleyhisselâm", minbere çıkar, okur. Herkes kendi mevki'inde sükût ederler. Tevrâtı dahâ yeni nâzil olmuş gibi okur. Yehûdî âlimleri, sanki bundan evvel, Tevrâtı hiç görmemişler, bilmemişler gibi olurlar.

Sonra da, Dâvüde "aleyhisselâm" nidâ olunur. Bu da, sanki şiddetli rüzgârda yaprak titrer gibi, son derece titreyerek gelir.

Allahü teâlâ: **(Yâ Dâvüd! Cibrîl "aleyhisselâm" Zebûru ümmetine teblîg etdiğine şehâdet ediyor)** deyince, Dâvüd "aleyhisselâm", (Evet yâ Rabbî!) der. Cenâb-ı Hak, **(Minberine çık ve sana vahy olunan şeyi tilâvet eyle)** buyurur. Dâvüd "aleyhisselâm" minbere çıkar. Güzel sesle Zebûr-u şerîfi okur. Hadîs-i şerîfde bildirildi ki, Dâvüd "aleyhisselâm" Cennet ehlinin münâdîsidir. [Dâvüd "aleyhisselâm"ın sesi çok güzel ve gür idi.] Nidâ edince sesini tâbüt-i sekînenin imâmı işitir ve cemâ'atin içine girerek safları yararak, Dâvüd "aleyhisselâm"ın yanına gelir. Ona sarılır. Der ki: (Sana Zebûr va'z vermedi mi ki, benim için yanlıs niyyet etdin?). Hazret-i Dâvüd, çok utanır, sıkılır. Cevâb veremez. Arasât ızdırâba gelir. İnsanlar Dâvüd "aleyhisselâm"dan gördüğü hâllerden dolayı çok üzüntülü olurlar. Bundan sonra Dâvüd "aleyhisselâm"a sarılıp, huzûr-i Mevlâyâ çıkarır. Üzerlerine perde iner. Tâbütün imâmı der ki: (Yâ Rabbî! Dâvüd "aleyhisselâm"ın hürmetine bana rahmet eyle ki, bu beni harbe gönderdi. Hattâ öldürüldüm. Nikâh etmek istediğim hâtunu kendine almak istedi. Hâlbuki o zemân bundan başka, doksandokuz hâtunu vardı). Allahü teâlâ, Dâvüd "aleyhisselâm"a sorar, **(Yâ Dâvüd! Bunun sözü doğru mudur?)** buyurur. Dâvüd "aleyhisselâm" utancından ve Allahü teâlânın azâbı korkusundan, mağfiret va'dini ricâ ederek, başını aşağı eğer. Zîrâ, insan birşeyden korkar ve mahcûb olursa, başını önüne eğer. Birşey umar ve ricâ ederse, başını yukarı kaldırır. Bu vakt, Allahü teâlâ tâbütün imâmı olan zâta buyurur ki:

(Ben, buna mukâbil, sana köşk ve vildândan şu kadar, bu kadar şey verdim. Râzı mısın?) O zât da: (Râzıyım yâ Rabbî) der. Bundan sonra, Dâvüd “aleyhisselâm”a: **(Sen de yâ Dâvüd, git seni de mağfiret etdim)** buyurur.^[1]

Bundan sonra Dâvüd “aleyhisselâm”a: **(Minberine dön, Zebûrun devâmını oku)** buyurur. O da, Allahü teâlânın emrini yerine getirir. Bu zemânda, Benî İsrâîle iki kısım olmaları emr olunur. Bir kısmı, mü'minler ile, bir kısmı da, kâfirler ile berâber olur.

Bundan sonra, bir ses işitilir ki: **(İsâ “aleyhisselâm” nerededir?)** der. İsâ “aleyhisselâm” getirilir. Allahü teâlâ ona hitâben Mâide sûresinin yüzondokuzuncu âyet-i kerîmesinin meâl-i şerîfi olan, **(Yâ İsâ! Sen insânlara Allahdan başka beni ve annemi ilâh ediniz dedin mi?)** buyurur.

İsâ “aleyhisselâm” Allahü teâlâyâ hamd eder ve çok senâlar eder. Sonra meâl-i şerîfi, **(Yâ Rabbî! Seni noksan sıfatlardan tenzîh ve takdîs ederim ki, hakkım olmıyan şeyi benim için söylemek olmadı. Eğer ben onu söyledimse, hakîkten Sen onu bilirsin. Yâ Rabbî! Sen benim nefsimde olanı bilirsin. Ben Senin zâtında olanı bilmem. Yâ Rabbî! Sen gâibleri bilensin)** olan Mâide sûresinin yüzonaltıncı âyet-i kerîmesi ile cevâb verir.

Bunun üzerine cenâb-ı Hak, cemâl sıfâtını gösterir ve meâl-i şerîfi, **(Bu zemân, sâdıklara sıdkının menfe'at vereceği zemândır)** olan Mâide sûresi yüzondokuzuncu âyet-i kerîmesini buyurur ve **(Yâ İsâ! Sen doğru söyledin. Minberine git! Sana Cebrâîlin teblîg ettiği İncîli tilâvet eyle)** der. İsâ “aleyhisselâm”, (Evet Yâ Rabbî) der. Sonra tilâvete başlar. Tilâvetin te'sîrinden herkesin başı yukarı kalkar. Zîrâ, İsâ “aleyhisselâm” rivâyet cihetinden insanların en ziyâde hakîmidir. Okumada, o kadar tâzelik ve nezâket gösterir ki, hıristiyanlar, ruhbânlar, kendilerini, İncîlden hiçbir âyet bilmiyorlarmış zannederler.

Bundan sonra, nasârâ da, iki kısım olurlar. Bozuk olanları, ya'nî hıristiyanlar kâfirlerle, bozulmamış olan mü'minleri, mü'minlerle haşr olunur.

Bundan sonra, bir nidâ işitilir ki, **(Muhammed “aleyhisselâm” nerededir?)** Peygamberimiz “aleyhisselâm” gelir. Cenâb-ı Hak

^[1] Bu kıssa, Mevâhib tefsîrinde, Sâd sûresi yirmiüçüncü âyetinde dahâ geniş yazılıdır. Peygamberler en küçük bir günâh işlemez ve günâhı işlemek, hâtırlarına bile gelmez. Bu tefsîrdan okuyunca, hakîkat iyi anlaşılır.

buyurur ki: **(Yâ Muhammed! Cibrîl, sana Kur'ân-ı kerîmi teblîg etdim diyor)**. O da: (Evet yâ Rabbî) der. Cenâb-ı Hak: **(Yâ Muhammed, minberine çık ve Kur'ân-ı kerîmi kırâet et)** buyurur. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”Kur'ân-ı kerîmi tilâvet edip, gâyet güzel ve tatlı bir şekilde okur. Mü'minleri müjdeler. Onların yüzleri güler ve sevinirler. Kur'ân-ı kerîme inanmıyanların, bu mubârek kitâba **(Hâşâ)** çöl kanûnu diyenlerin ise, yüzleri gâyet çirkin olur.

Buraya kadar beyân olunan Peygamberlere olunacak sūâli, A'râf sūresindeki, **(Biz kendilerine Peygamber gönderilen kavme elbette sūâl ederiz. Peygamberlere de sūâl ederiz)** meâlindeki beşinci âyet-i kerîmesi haber vermektedir.

Ba'zıları, Mâide sūresinin yüzonikinci **(Allahü teâlâ, büyük Peygamberleri cem' eylediği vakt, kavminizden nasıl icâbet ve kabûl olundunuz?)** meâlindeki âyet-i kerîme ile haber verilmiştir dediler. O zemân Peygamberler: (Yâ Rabbî! Seni tesbîh ederiz ki, bizim için hiç ilm yokdur. Sen gaybleri en iyi bilensin) derler. Evvelki âyet-i kerîmenin haber verdiğini söyleyen âlimlerin sözü dahâ doğrudur. **(İhyâ-ül-ulûm)** adındaki kitâbımızda da bunu bildirdik. Zîrâ Peygamberlerin dereceleri vardır. İsâ “aleyhisselâm” ise, onların büyüklerindedir. Zîrâ O **(Rûhullah)**dır. **(Kelimetullah)**dır. Peygamberimiz “aleyhisselâm” Kur'ân-ı kerîmi tilâvet buyurduğu zemân, ümmeti zan eder ki, hiç işitmemişlerdir. Bu bahsde, hazret-i Esmâ'îye^[1] dediler ki: (Sen Kur'ân-ı kerîmi en ziyâde ezberlemiş olansın. Sen de, böyle mi olursun?) Cevâbında, (Evet, hazret-i Peygamberden işitdiğim vakt, hiç işitmemiş gibi olurum) buyurdu.

Kitâbların kırâ'eti temâm olduktan sonra bir nidâ gelir ki: **Ey mücrimler, şimdi sizler ayrılıңыз!** denir. Bu nidâ üzerine, mevkîf ya'nî Arasât meydânı harekete gelir. O zemân, herkesi büyük korku alır. Birbirlerine girift olurlar. Melekler cin ile ve cin insanlar ile karışır. Bundan sonra, nidâ gelir ki: **(Yâ Âdem! Evlâdından Cehenneme lâyık olanı gönder!)** Âdem “aleyhisselâm” ise, (Yâ Rabbî! ne kadar?) diye sūâl eder. Cenâb-ı Hak, buyurur ki: **(Binde dokuzyüzdoksandokuzu Cehenneme ve biri Cennete)**. Kâfirlerden ve Ehl-i sünnetden “rahmetullahi aleyhim ecma'in” ayrılmış mülhidlerden ve gâfillerden, çıkara çıkara, ancak Allahü teâlânın bir avuç buyurduğu kadar mü'min geride kalırlar. Ebû Bekr-i Sıddîkîn “radiyallahü anh” **(Rabbimizin avuçlarından bir avuç kalır)** buyurduğunun ma'nâsı budur.

^[1] Ebû Sa'îd-i Esmâ'î (122) de Basrada tevellüd, 216 [m. 831] de Mervde vefât etdi. Asl adı Abdümelikdir “rahime hullahü teâlâ”.

Bundan sonra İblîs şeytânlarıyla birlikde getirilir. Bunların mîzânının da seyyiâtları, hasenâtlarının üzerine ağır gelmiştir. Her kime ki, din ulaşmıştır, onun sevâbları ile günâhları muhakkak dertilacaktır. Şeytânlar, günâhları ağır gelip, azâb göreceklerini yakînen bildikleri vakt: (Bize Âdem zulm etdi. Zebânî denilen melekler saçlarımızdan tutarak bizi Cehenneme sürükledi) derler.

Bunun üzerine, cenâb-ı Hak tarafından bir nidâ gelir ki, Mü'min sûresinin onyedinci âyet-i kerîmesinin, **(Bu zemânda zulm yokdur. Allahü teâlâ hesâbda sür'atlidir)** meâlindedir. Herkes için büyük bir kitâb çıkarılır ki, şark ve garb arasını tutar. Onda mahlûkların bütün amelleri yazılıdır. Küçük ve büyük hepsini bildirir. Allahü teâlâ, hiçbir kimseye zulm etmez. Mahlûkların her gün yaptıkları amelleri bu kitâb ile Allahü teâlâyâ arz olunur. Allahü teâlânın emri ile Abese sûresinin onaltıncı âyet-i kerîmesinde bildirilen (Kirâmün berere) meleklerine ya'nî kerîm ve ita'atkâr meleklerle, o amelleri yazmağı emr eder. Bu kitâb işte odur. Câsiye sûresinin yirmisekizinci âyet-i kerîmesinin **(Biz yaptığınız amellerin hepsini yazdırdık)** meâl-i şerîfi bunu haber vermektedir.

Bundan sonra, bir münâdî herkesi ayrı ayrı çağırır. Herkes, ayrı ayrı hesâba çekilir. Nûr sûresi, yirmidördüncü âyetinde meâlen, **(Yaptıklarının hepsine, o gün dilleri ve elleri ve ayakları şehâdet eder)** buyuruldu.

Doğru haberde bize bildirildi ki, bir kimse Allahü teâlânın huzûrunda durdurulur. Cenâb-ı Hak ona **(Ey fenâ kul! Sen mücrim ve âsî oldun)** der. O kul: (Yâ Rabbî! Ben işlemedim) der. **(Senin aleyhine delîller ve şahidler vardır)** denir. O kimsenin Hafaza melekleri getirilir. O kimse: (Onlar benim üzerime yalan söylediler) der. Bu hâl, meâl-i şerîfi **(O gün herkes getirilir. Herkes kendi nefsi ile mücâdele eder)** olan, Nahl sûresinin yüzondördüncü âyetinde bildirilmektedir. Sonra ağzına mühür vurulur. Bu da Yasîn-i şerîfin altmış beşinci âyetinin **(Kiyâmet gününde, ben azîmüş-şân, mücrimlerin ağızlarını mühürlerim. Ne ki kazanıp kesb etdiler ise, bize elleri söyler ve ayakları şehâdet eder)** meâl-i şerîfi ile bildirilmiştir. Öyle ise, âsîlerin a'zâsı şehâdet edip Cehenneme götürülmeleri emr olunur. Mücrimler [din düşmanları, harâm işleyenler, nemâza ehemmiyet vermiyenler] a'zâlarına levh etmeğe, bağırmağa başlar. A'zâsı da, der ki, **(Bu şehâdet bizim ihtiyârimizla değildir. Bizi Allahü teâlâ söyletdi. Herşeyi söyleten Odur).** Bunlar Fussilet sûresinin yirmibirinci âyet-i kerîmesinde bildirilmektedir.

Hesâbdan sonra, bütün insanlar Sırât köprüsüne gönderilecektir.

Sırât köprüsünden geçemeyip düşen mücrimler, Cehennem hazinesine, ya'nî azâb meleklerine teslim olunurlar. Ağlamağa ve inlemeğe başlarlar. Hele mü'minîn ve müvahhidînin âsîleri Cehenneme konulurken, gâyet dehşetli ağlarlar. Melekler bunları yakalayıp atarken, **(İşte bu, va'd olduğunuz kıyâmet günüdür)** derler. Bu hâl Enbiyâ sûresinin yüzüçüncü âyet-i kerîmesinde bildirilmektedir.

Büyük feryâd – Cehennem ehlinin çok feryâd edip ağladıkları dört yerden birincisi, sûr üfürüldüğü vaktde, ikincisi, Cehennem meleklerden kurtulup, mahşer ehli üzerine sıçradığı vaktde, üçüncüsü, Âdemi “aleyhisselâm” Allahü teâlâyâ şefâ'atci göndermek için çıktıkları vaktde, dördüncüsü, Cehennemdeki azâb meleklerine teslim oldukları zemândır.

Cehennemlik olanlar mahallerine gidip, Arasât meydânında yalnız, Mü'minler, Müslimler, hayr ve ihsân edenler, Ârifler, Sıddîklar, Velîler, Şehîdler, Sâlihler ve Resûller kalır. İmânlarında şübheleri olanlar, münâfıklar, zındıklar, bid'at sâhibleri [ya'nî Ehl-i sünnet i'tikâdında olmıyan mü'minler], zâten Cehenneme gönderilmişlerdir. Allahü teâlâ **(Ey insanlar! Rabbiniz kimdir?)** buyurur. Onlar (Allahdır) derler. Allahü teâlâ: **(Siz Onu bilir misiniz?)** buyurur. (Evet biliriz yâ Rabbî) derler. O zemân, onlara Arş-ı a'lânın sol tarafından bir melek görünür. O melek, o kadar azametlidir ki, yedi deniz başparmağının ucuna konsa içine alıp, hiçbir damlası gözükmeyiz. O melek, mahşerde bulunanlara Allahü teâlânın emri ile, imtihân cihetinden (Ene Rabbüküm) ya'nî, ben sizin Rabbinizim der. Ehl-i mahşer: (Senden Allahü teâlâyâ sığınırız) derler.

Arşın sağ tarafında bir melek görünür ki, eğer ayağının ucu ile basmış olsa, ondört deniz, görünmez olurdu. Ehl-i mahşere (Ene Rabbüküm) der. Ya'nî, sizin Rabbinizim der. Ona dahî (Senden Allahü teâlâyâ sığınırız) derler.

Bundan sonra, Allahü teâlâ, onlara istedikleri şekilde gâyet yumuşak ve hoş mu'âmele buyurur. Mahşer ehlinin hepsi, secde ederler. Cenâb-ı Hak, onlara **(Öyle bir yere geldiniz ki, sizin için yabancılık ve korku yoktur)** buyurur.

Allahü teâlâ bütün mü'minleri Sırât üzerinden geçirir. Mü'minler derecelerine göre Cennete götürülür. İnsanlar gürûh gürûh geçerler. Önce Resûller, sonra Nebîler, Sonra Sıddîklar, sonra Velîler, Ârifler, sonra hayr ve ihsân edenler, sonra Şehîdler, sonra diğer mü'minler götürülür. Müslimânlardan günâhları afv edilmeyenler yüz üstü düşmüş, ba'zıları da A'râfda mahbus kalırlar.

Îmânı za'îf olanlardan ba'zısı Sırâtı yüz senede, ba'zısı da bin senede geçerler. Bununla berâber, Cehennemde yanmazlar.

Bir kimse ki, Rabbini görür, o kimse Cehenneme sokulmaz. Müslim ve muhsin olanların makâmlarını **(İstidrâc)** nâmındaki kitâbımızda anlatdık. Onlar yüzü gülenlerdir. Çoğu Sırâtı şimşek gibi geçer. Çoğu da, açlık ve susuzlukla giderler ki, ciğerleri parça parça olmuş, solukları âdetâ duman gibi çıkar. Bunlar, kâseleri gökdeki yıldızlar adedince ve suyu, kevser ırmağından ve büyüklüğü Kudüsden Yemene kadar ve Adenden Medîne-i münevvereye kadar olan Kevser havzından içerler. İşte bu, Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" **(Benim minberim, havzım üzerindedir)**. Ya'nî, minberim, Kevser havzının iki kenârından biri üzerindedir buyurmasıyla sâbitdir. Kevser havzından uzak olanlar, kabâhatlerinin derecesine göre, Sırâtda habs olunurlar.

Nice abdest alanlar vardır ki, abdesti güzel almaz ve temâm etmez. Ve nice nemâz kılanlar vardır ki, sorulmadığı hâlde, nemâzını başkalarına anlatır. Hudû' ve huşû' ile kılmazlar. Eğer kendini karınca ısırılmış olsa, nemâzı bırakıp o karınca ile meşgul olurlar. Hâlbuki, Allahü teâlânın azamet ve celâletini ârif olanların ellerini ve ayaklarını kesmiş olsalar hiç direnmezler. Zîrâ onların ibâdetleri Allahü teâlâ içindir. Allahü teâlânın huzûrunda duran kimse, Onun "celle celâlühü" heybet ve azametini bildiği, tefekkür ettiği kadar huşû' eder, korkar. Öyle olur ki, pâdişâhlardan birinin huzûrunda kişiyi akreb sokar, o da sabr eder. Pâdişâha hürmet için hiç hareket etmez. İşte bu, adamların mahlûkla berâber olduğu vaktdeki hâlidir. Mahlûk ise, o derece menfe'at ve zararını ayıramaz.

O, azîz ve celîl olan Allahü teâlânın huzûrunda duranın hâli nasıl olur ki, heybet ve saltanat ve azamet ve ceberût ve kahr-ü galebe-i ilâhiyyeyi bilen bir kimsenin Allahü teâlânın huzûrunda durması, elbette ziyâde huzûru ve huşû'u îcâb etdirir.

İbâdetleri yaptığı hâlde, zulm eden ve tevbe etdi ise de, mazlûmu bulamıyan, bununla dünyâda halâlleşmiyen bir kimse hakkında hikâye olundu ki, Allahü teâlânın huzûruna götürülür. Dünyâda halâlleşemediği kul hakları varsa, meydâna çıkarılır. Mazlûm onun boynuna sarılır. Allahü teâlâ mazlûma **(Ey mazlûm! Yukarıya bak)** buyurur. O mazlûm bakdığı vakt görür ki, bir köşk var. Gâyet büyükdür. Zîneti ve büyüklüğü aklara hayret verir. O mazlûm: (Yâ Rabbî! Bu nedir?) der. Allahü teâlâ: **(Bu satılıktır. Benden satın alır mısınız?)** buyurur. O mazlûm ise: (Yâ Rabbî! Bunun kıymetini ödeyecek benim birşeyim yokdur) der. Allahü teâlâ

buyurur ki: **(Kardeşini zulmden afv edip halâs edersen, köşk senindir)**. O kul da: (Yâ Rabbî! Emr-i ilâhin sebebiyle ondaki hakkımdan vazgeçdim) der.

Allahü teâlâ tevbe eden zâlimlere böyle mu'amele eder. Nitekim İsrâ sûresinin yirmibeşinci âyetinde meâlen, **(Ben azîm-üş-şân, tevbe eden kimseleri mağfiret ederim)** buyurur. Tevbe eden, zulmden, günâhdan ayrılıp da, ebediyyen bir dahâ o günâhi işlemiyendir. Dâvüd "aleyhisselâm" **(Evvâb)** ile tesmiye olunur. [Hâlbuki, Dâvüd "aleyhisselâm" hiç günâh işlemedi. Ondan **(Hilâf-i evlâ)** sâdır oldu.] Resûllerden hazret-i Dâvüdü gayrileri de böyledir.

Ey gönül, yakdı vücûdüm, o gizli nârın senin,

Fıskırıp çıkdı semâya âh ile zârın senin!

Çok garîb bir divânesin, niçin hiç uslanmazsın?

Herkesin rüsvâsı oldun, yok mudur ârın senin?

Ebedî aşk tuzağına düşdüğün günden beri,

Meyvemi verecek aceb, soldu behârın senin?

ONUNCU FASL

(Arasât meydânı)na **(mevkıf)** ve **(mahşer yeri)** de denir. Burada bulunanların nasıl da'vet edileceklerini âlimlerimiz başka başka söyledi. Tefsîrlerde anlatıldığı gibi, sahîh hadîslerde de bildirilmiştir. Allahü teâlânın en önce hüküm edeceği, kâtillerdir. Ve en önce ecrlerini vereceği kimseler de îmânı doğru olan a'mâlardır. Evet! Bir münâdî nidâ eder ki: (Dünyâda görmekten men' olunanlar nerededirler?) Onlara denilir ki: (Siz Allahü teâlânın cemâline bakmağa herkesden dahâ çok lâyıksınız). Bundan sonra cenâb-ı Hak, onlara hayâ mu'âmelesi eder de **(Sağ tarafa gidiniz!)** buyurur.

Bunlar için bir sancak bağlanıp Şu'ayb "aleyhisselâm"ın eline verilir. Şu'ayb "aleyhisselâm" onlara imâm olur. Onlarla berâber, nûr meleklerinden, hesâbsız melek vardır. Adedlerini Allahü teâlâdan başka kimse bilmez. Onların yanına varırlar. Ve sırâtı yıldırım gibi geçerler. Sabrda ve hilmde onlardan herbiri, Abdüllah ibni Abbâs "radiyallahü anhümâ"^[1] ve ona bu ümmet içinde, benzeyen kimseler gibidir.

Bundan sonra (Belâlara sabr edenler nerededir?) diye nidâ olunur. Ve meczûmîn ya'nî cüzzâm denilen miskin hastaları ve sârî hastalıklara yakalanmış olanlar getirilir. Allahü teâlâ, onlara selâm

^[1] Abdüllah 68 [m. 687] de Tâifde vefât etdi.

verir. Onlar dahî sağ tarafa emr olunurlar. Onlar için de, yeşil bir sancak bağlanır. Eyyûb “aleyhisselâm”ın eline verilir. Eshâb-ı yemînin imâmı olur. Mübtelâ olanın sıfatı sabr ve hilmidir. Ukayl ibni Ebî Tâlib “radiyallahü anh” ve bu ümmetden Onun emsâli gibi olanlar böyledir.

Bundan sonra nidâ olunur ki: (İslâm düşmanlarının yalanlarına, iftirâlarına aldanmayıp, Ehl-i sünnet i'tikâdına sımsıkı sarılan ve bu doğru îmânını ve nâmûsunu kemâl derecede muhâfaza eden îmânlı ve iffetli gençler nerededirler?) Bunlar da getirilir. Allahü teâlâ bunlara da selâm verip, merhabâ, der. Ve murâd buyurduğu kelâm ile iltifât eder. Bunlara dahî (**Sağ tarafa gidiniz**) buyurur. Bunlar için de, bir sancak bağlanıp Yûsûf “aleyhisselâm”ın eline verilir. Yûsûf “aleyhisselâm” onların imâmı olur. Böyle gençlerin sıfatı harâmlardan, yabancı kadın ve kızlardan sakınmaktır. Râşid bin Süleymân “rahimehullahü teâlâ” ve bu ümmetden onun emsâli gibi olanlar böyledir.

Bundan sonra bir nidâ dahî çıkar ki: (Allahü teâlâ için birbirlerine muhabbet edenler ve müslimânları sevenler ve kâfirleri, mürtedleri sevmiyenler nerededir?) denir. Onlar dahî Allahü teâlânın huzûruna götürülür. Allahü teâlâ, onlara da merhabâ deyip, ne murâd buyurur ise, onunla iltifâta mazhar olurlar. Sağ tarafa gitmeğe emr olunurlar. Allahü teâlânın düşmanlarını sevmiyenlerin sıfatı da sabr ve hilmidir ki dünyevî sebeplerden dolayı mü'minlere ne darılırlar ve ne de kötülük ederler. Hazret-i Alî “radiyallahü anh” ve bu ümmetden Ona benzeyenler bunlardandır.

Bundan sonra, bir nidâ dahî çıkar ki: (Allahü teâlânın korkusundan harâm işlemiyenler ve ağlayanlar nerededir?) denir. Onlar da götürülür. Bunların gözyaşları, şehîdler kanı ve ulemânın mürekkebi ile dartılır. Gözyaşı ağır gelir. Bunların da sağ tarafa gitmesi emr olunur. Onlar için her renkle süslenmiş bir sancak bağlanır. Zîrâ bunlar, muhtelif harâm işliyenlerin arasında bulunduğu, Allah rahîmdir, afv eder diye aldatılmağa çalışıldığı hâlde, harâm işlememişlerdi. Çeşidli günâhlardan sakınarak Allahü teâlânın korkusundan ağlamışlardı. Meselâ, biri Allahü teâlânın korkusundan, biri dünyâyâ düşkün olmakdan ve öbürü pişmânlıktan ağlamışdı. Bunların sancakları Nûh “aleyhisselâm”a verilir. Âlimler onların önlerine geçmek isterler. (Bunların ağlamalarının Allah için olmasını biz öğretdik) derler. Bir nidâ gelir ki: (Yâ Nûh, olduğun gibi dur!). Nûh “aleyhisselâm” hemen durur. O cemâ'at de Onunla berâber dururlar.

Ehl-i sünnet âlimlerinin mürekkebi ile şehîdlerin kanı dartılır. Âlimlerin mürekkebi ağır gelip, sağ tarafa emr olunurlar. Şehîdler

için de safranlı bir sancak emr olunur. Yahyâ “aleyhisselâm”ın eline verilir. Yahyâ “aleyhisselâm” önlerinden gider. Âlimler önlerine geçmek isteyerek derler ki: (Şehîdler bizim ilmimizden öğrenerek çarpışdılar. Biz onlardan ileri gitmeğe dahâ ziyâde lâyıktır). Bu zemânda Allahü teâlâ lütfünü ortaya koyup, meâlen buyurur ki: **(Âlimler benim yanımda Peygamberlerim gibidir)**. Âlimlere hitâben: **(Dilediğiniz kimselere şefâ’at ediniz)** buyurur. Âlimler, ehl-i beytine ve komşusuna ve mü’min kardeşlerine ve talebelerinden kendilerine tâbi’ olanlara şefâ’at ederler.

Şöyle ki, âlimlerden her biri için bir meleğe nidâ etdirilir. Melek insanlara bağırir ki: (Filân âlime Allahü teâlâ şefâ’at etmekle emr eyledi. Kim ki onun bir işini görüverdiyse, yâhud bir lokma yemek yidirdiyse, yâhud bir içim su verdiyse, yâhud kitâblarını yaydı ise, onlara şefâ’at edecektir) der. O âlime bir iyilik yapanlar, kitâblarını dağıtanlar kalkarlar. O âlim de, o kimselere şefâ’at eder.

Hadîs-i şerîfde bildirildi ki, en önce şefâ’at edenler Resûllerdir. Sonra Nebîler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, sonra Âlimlerdir. Âlimler için bir beyâz sancak bağlanır. İbrâhîm “aleyhisselâm”a verilir. İbrâhîm “aleyhisselâm” gizli ma’rifetleri ortaya çıkarmak bakımından Resûllerin en ileride olanıdır. Bunun için sancak kendisine verilir.

Bundan sonra yine bir münâdî nidâ eder ki: (Nafakası için hergün çalışıp terliyen ve kazandığı ile kanâat eden fakîrler nerededir?) denir. Fakîrler de Allahü teâlânın huzûruna götürülür. Allahü teâlâ taltîf edip, **(Merhabâ ey dünyâ kendileri için zindân olan kimseler)** buyurur. Bunların da Eshâb-ı yemîn (Cennet ehli) ile berâber olmaları emr olunur. Bunlar için de, bir sarı sancak bağlanıp, İsâ “aleyhisselâm”ın eline verilir. İsâ “aleyhisselâm” bunlara imâm olur.

Bundan sonra yine bir münâdî nidâ eder ki: (Agniyâ ya’nî şükr eden, mallarını, paralarını, dînî kuvvetlendirmek, müslimânları zâlimlerden korumak için veren zenginler nerededir?) denir. Onlar da götürülür. Onlara ihsân ettiği şeyleri cenâb-ı Hak, beşyüz sene ta’dâd etdirir. Ya’nî zenginlik ile ne yaptıklarının hesâbını sorar. Bunlar için dahî renklerle bir sancak bağlanıp Süleymân “aleyhisselâm”a verilir. Süleymân “aleyhisselâm” bunlara imâm olur. Bunlara da, Eshâb-ı yemîne ulaşmalarını emr buyurur.

Hadîs-i şerîfde bildirildi ki, dört şey, dört şeye şehâdet etmelerini talep ederler. Malları ile, mevki’leri ile müslimânlara eziyyet edenlere nidâ olunur ki, (Sizi Allahü teâlâyâ ibâdetden ne mal meşgûl etdi?). Onlar der ki: (Allahü teâlâ bize mülk ve rütbe verdi. Bizi onlar, Allahü teâlânın hakkını yerine getirmekten men’ eyledi).

Yine onlara (Mal mülk cihetinden siz mi büyüyorsunuz, yoksa Süleymân “aleyhisselâm” mı büyükdür?) denir. Onlar (Süleymân “aleyhisselâm” büyükdür) derler. (Öyle ise, onu benim için ibâdet etmekden, o mal mülk men’ etmedi de sizi mi men’ etdi) buyurur.

Bundan sonra, (Ehl-i belâ nerededir?) denilir. Onlar da getirilir. Onlara denilir ki: (Sizi Allahü teâlâyâ ibâdetden men’ eden şey nedir?) Onlar da derler ki: (Allahü teâlâ, bizi dünyâda derdlere, sıkıntılara mübtelâ kıldı. Onun için zikrinden ve hakkıyla ibâdetden mahrûm olduk). Onlara denilir ki: (Belâ cihetinden size gelen belâ mı, yoksa Eyyûba “aleyhisselâm” gelen belâ mı çok idi?). Onlar (Eyyûb “aleyhisselâm” a gelen çok idi) derler. (Öyle ise, Onu Allahü teâlânın zikrinden ve Onun dînini kullarına yaymaktan ve hakkını ikâmeden belâ men’ etmedi de sizi mi etdi) denir.

Bundan sonra (Gençler ve memlûkler ya’nî köle ve câriyeler nerededir?) derler. Onlar da, Allahü teâlânın huzûruna getirilir. Onlara denilir ki; (Sizi Allahü teâlâyâ ibâdetden men’ eden şey nedir?). Onlar da, (Allahü teâlâ bize cemâl ve güzellik verdi. Onunla aldandık, gençlik zevklerine daldık. Gençlik bizde hep kalacak sandık. Allahü teâlânın dînini öğrenmedik. Hakkını yerine getiremedik) derler. Memlûkler de (Kölelik ve câriyelik ve beğlere kulluk etdik. Dünyâ büyüklerine tapındık. Din câhili kaldık. Aldandık. Yâ Rabbî, Senin hakkını yerine getirmekten mahrûm olduk) derler. Onlara hitâben denilir ki; (Siz mi, yoksa Yûsûf “aleyhisselâm” mı dahâ güzel idi?) Onlar (Yûsûf “aleyhisselâm” idi) derler. (Öyle ise, hazret-i Yûsûf, kul itâ’atında iken hakkullahı ikâme etmekden hiç birşey men’ etmedi de sizi mi etdi) denir.

Bundan sonra (Çalışmıyan, tenbel, fukarâ nerededir?) diye nidâ olunur. Onlar da götürülür. Onlara da, (Sizi Allahü teâlâyâ kulluk vazîfesini yapmakdan men’ eden nedir?) denilir. Onlar (İş yapmadık. San’at öğrenmedik. [Kahvelerde, sinemalarda, maçlarda vakt geçirdik.] Allahü teâlâ da, bizi dünyâda fakîrlik ile mübtelâ kıldı. Fakîrlik ve tenbellik bizim kulluk vazîfemizi yapmamıza mânî’ oldu) derler. Onlara hitâben, (Siz mi dahâ fakîrdiniz, yoksa Îsâ “aleyhisselâm” mı?) diye sül olunur. Onlar da (Îsâ “aleyhisselâm” bizden dahâ fakîr idi) derler. (Öyle ise, o kadar fakîrlik Onu kulluk vazîfelerini yapmakdan, din bilgilerini yaymaktan men’ etmedi de, sizi mi men’ etdi?) denir.

Bir kimse bu dört şeyden birine yakalanırsa, bunların sâhibini düşünsün! Peygamberimiz “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” düâsında (**Yâ Rabbî! Zenginlik ve fakîrlik fitnesinden sana sığınıyorum**) diye düâ ederdi.

Îsâdan “aleyhisselâm” ibret alınız ki, dünyâda birşeye mâlik olmadı. Bir yün cübbeyi yirmi sene giydi. Seyâhati esnâsında, ancak bir bardak ve bir kara kilim ve bir tarağı vardı. Birgün, birinin, eli ile su içdiğini gördü. Bardağı atdı. Birgün de, bir adamın eliyle sakalını tararken gördü. Tarağı da atdı. Der ki, benim hayvanım ayağımdır. Evim mağaralardır. Yiyeceğim yerin otlarıdır. İçeceğim ırmakların sularıdır. [Hâlbuki, islâm dîni böyle değildir. Çalışıp halâl kazanmak ibâdetdir. Çok çalışıp, çok kazanmak ve kazandığını, islâmiyyetin emr ettiği iyi yerlere vermek lâzımdır.

(Râmûz-ül-ehâdîs)de yazılı hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Eshâbım için, fakîr olmak se’âdetdir. Âhir zemânda gelecek olan ümmetim için, zengin olmak se’âdetdir.)** Şimdi âhir zemândayız. Günâh işleyenlerin, fitne çıkaranların, ibâdetlere bid’at karıştıranların çoğaldığı bir zemândayız. Bu zemânda halâli, harâmı, bid’atleri ve küfre sebep olan şeyleri öğrenmek ve bunlara uymak ve halâl yoldan kazanarak zengin olmak büyük ibâdetdir. Kazandığı ile fakîrlere ve Ehl-i sünnet bilgilerini yayan müslimânlarla yardım etmek büyük se’âdetdir. Bu se’âdete kavuşanlara müjdeler olsun!

Allahü teâlânın indirdiği ba’zı suhûflarda da bildirilmiştir ki, **(Ey Âdem oğlu! Hastalık ve günâh işlemek hayât hâllerindedir. Müte’ammiden [kin güderek] adam öldürmenin keffâretinden, hatâen öldürmenin keffâreti ehven görülür, buna kısâs olunmaz ise de, bu da çok kötü işdir. Bundan da sakın!)**

Büyük günâhların sâhibinin kalbinde îmân varsa, azâbdan sonra şefâ’ate kavuşur. Allahü teâlâ, onlara ikrâm eder. Binlerce sene geçtikten sonra, onları Cehennemden çıkarır. Hâlbuki, Cehennemdekilerin derileri yandıktan sonra, tekrâr yaratılmaktadır. Hasen-i Basrî “rahmetullahi aleyh”,^[1] (Keşke ben, böyle olan kişi olsaydım) buyururdu. Şübhe yokdur ki, Hasen-i Basrî “rahmetullahi aleyh” âhîret hâllerini iyi bilen bir zâtdır. Kıyâmet gününde, bir müslimân getirilir. Onun hiç hasenesi (iyiliği) yokdur ki, mîzânında ağır gelsin. Allahü teâlâ, onun îmânına hürmeten ona rahmet olarak buyurur ki: **(İnsanlara git, sana hasene ve sevâb verecek bir kimse ara. Onun ikrâmı sebebiyle Cennete giresin!).** O kimse gider. İnsanlar arasında arzûsuna kavuşduracak bir kimse arar. Hâlini anlatacak bir kimse bulamaz. Kime söyler ve sorarsa: (Benim de mîzânımın hafif gelmesinden korkuyorum. Ben senden dahâ çok muhtâcım) der. Bu hâline çok üzülür. Yanına bir kişi gelerek, (Ne istiyorsun?) der. Bu da, (Bir

^[1] Hasen-i Basrî 110 [m. 728] de vefât etdi.

haseneye [sevâba] muhtâcım. Onu belki bin kişiden istedim. Her biri behâne edip esirgediler) der. Bu kişi, ona der ki, (Allahü teâlânın huzûruna vardım. Sahîfemde bir sevâbdan başka sevâb bulamadım. O da beni kurtarmağa yetmez. Onu sana hibe edeyim. Benden onu al!). O kimse, ferah ve sevinçli olarak gider. Allahü teâlâ, o kulun hâlini bildiği hâlde, (Nasıl geldin?) diye sülâ eder. O kişi ile olan mâcerâyı haber verir. O hasenesini veren kulu da Allahü teâlâ huzûruna çağırır. Buyurur ki: **(İmân sâhiblerine benim keremim, senin kereminden, ihsânından dahâ çokdur. Din kardeşinin elinden tut, Cennete gidiniz).**

Mîzânın iki gözü berâber olup, sevâb gözü ağır gelmezse, Allahü teâlâ buyurur ki: **(Bu, ne Cennet ehliendir, ne de Cehennem ehliendir).** Bunun üzerine, bir melek; bir sahîfe getirip seyyiât [günâh] kefi üzerine kor ki, onda yalnız (üf) yazılmışdır. O göz hasene üzerine ağır basar. Çünkü (üf) lâfzı, anaya, babaya isyân kelimesidir. Kişi bununla, Cehenneme atılması emr olunur. O kişi ise, iki tarafa bakınır. Allahü teâlâ tarafından kendisinin çağrılmasını talep eder. Allahü teâlâ bunu çağırır. Ve der ki: **(Ey âsî kul! Niçin seni çağırmamı istiyorsun?)** O kul: (Yâ Rabbî! Anladım ki anama babama âsî olduğum için Cehenneme gideceğim. Onların azâbını bana ilâve buyur da, (Onları Cehennemden azâd et!) deyince, Allahü teâlâ buyurur ki: **(Anana babana dünyâda âsî oldun. Âhıretde ikrâm etdin. Onların elinden yapış da, Cennete götür).**

Cennete gönderilmeyenleri melekler yakalarlar. Çünkü melekler, âhıret ahkâmını çok iyi bilirler. Hattâ, âhıretten nasîbi olmıyan bir kavme nidâ olunur ki, bunlar âhıretin odunudurlar. Cehennemi doldurmak için halk olundular. Onlara hitâben Allahü teâlâ Sâffât sûresi yirmidördüncü âyetinde meâlen, **(Onları durdurun, onlar sülâ olunacaklardır)** buyurur.

Bunlar habs olunurlar. Tâ ki, kendilerine, Sâffât sûresi yirmibeşinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Size ne oldu ki, birbirinize yardım etmiyorsunuz?)** buyuruluncaya kadar kalırlar. Böylece, teslîm olurlar. Günâhlarını i'tirâf ederler ve hepsi Cehenneme gönderilirler. Bu şekilde ümmet-i Muhammedin büyük günâh işliyenleri getirilir. İhtiyâr, genç, erkek, kadın nerede ise hepsi bir araya toplanır. Cehennemin bekçisi olan **(Mâlik)** onlara bakdığı vakt der ki: (Siz, eşkiyâ zümresindensiniz. Ammâ görüyorum ki, ne eliniz bağlanmış ve ne de yüzünüz kararmış. Sizden güzel kimse Cehenneme gelmedi). Onlar da (Yâ Mâlik! Biz Muhammed aleyhisselâmın ümmetiyiz. Lâkin işlediğimiz günâhlar Cehenneme sürükledi. Bizi bırak da günâhlarımıza ağılalım)

derler. Mâlik onlara: (Ağlayınız! Fekat şimdi size ağlamak fâide vermez!) der.

Nice orta yaşlılar (derdlerim, sıkıntılarım artdı!) diyerek ağlarlar.

Bir ihtiyâr erkek ellerini beyâz sakalı üzerine koyup (Âh gençlik geçdi. Elem, üzüntü artdı. Zelîl oldum, rezîl oldum!) diye ağlar.

Nice delikanlılar (Âh gençliği elden kaçırdım! Ya'nî gençliğimin kıymetini bilmedim!) diye ağlarlar.

Nice kadınlar, saçlarından tutup (Eyvâh! Yüzüm kara oldu, rezîl oldum!) diye ağlarlar.

Allahü teâlâ tarafından (**Yâ Mâlik! Bunları birinci Cehenneme koy**) diye nidâ gelir. Cehennem bunları içine alırken, (**Lâ ilâhe illallah**) diye bağırışırlar. Cehennem bu sözü işitince, bunlardan beşyüz senelik öteye kaçar. [Bir şeyin çok olduğunu bildirmek için, bunu büyük rakamla bildirmenin Arabistânda âdet olduğu (**İbni Âbidîn**)in^[1] (El-hazer vel-ibâha) kısmında yazılıdır. Ya'nî büyük rakamlar, mikdârı değil, çokluğu bildirirler.] Yine bir nidâ gelir ki: (Ey Cehennem! Bunları içine al! Yâ Mâlik! Bunları birinci Cehenneme koy!) Bu zemân gök gürültüsü gibi, bir gürültü işitilir. Cehennem bunların kalblerini yakmak isteyince, Mâlik, Cehennemi men' eder. (Ey Cehennem, kendisinde Kur'ân-ı kerîm olan ve îmân kabı olan kalbi yakma! Rahmân olan Allahü teâlâyâ secde eden alınları yakma!) der. Bu hâl üzre, Cehenneme atılır. Görülür ki, bir kişinin feryâdı Cehennem ehlinin seslerinden dahâ çokdur. Bunu Cehennemden çıkarırlar. Hâlbuki, derisi yanmış. Allahü teâlâ ona: (**Sana ne oldu ki, Cehennem ehlinin en çok bağıranı sensin?**) buyurur. O kişi der ki: (Yâ Rabbî! Beni hesâba çekdin. Senin rahmetinden dahâ ümmîdimi kesmedim. Bilirim ki, sen beni işitirsin. Onun için çok bağırdım) der. Allahü teâlâ, meâl-i şerîfi, (**Bir kimse Allahü teâlânın rahmetinden ümmîdini keserse, o kimse ehl-i dalâletdir**) olan Hicr sûresinin ellialtıncı âyet-i kerîmesi ile hitâb buyurup, (**Git seni mağfiret etdim**) der.

Yine bir kişi Cehennemden çıkar. Allahü teâlâ: (**Ey kulum, Cehennemden çıktın. Hangi amelikle Cennete gireceksin?**) diye sülâ eder. O kul: (Yâ Rabbî! Ben âcizim, azıcık şeyden başka bir şey istemem) der. O kimse için Cennetden bir ağaç gösterilir. Allahü teâlâ: (**Gördüğün şu ağacı sana versem, başkasını ister misin?**) buyurur. O kul; (**Yâ Rabbî! İzzetin ve celâlin hakkı için, başkasını istemem**) der. Allahü teâlâ (**Bu sana benden hibe olsun!**) buyurur. O ağacın meyvesinden yiyip gölgesinde

[1] Muhammed ibni Âbidîn 1252 [m. 1836] da Şâm'da vefât etdi.

gölgelendikten sonra, ondan dahâ güzel başka bir ağaç gösterilir. O kimse, o ağaca çokca bakar. Allahü teâlâ: **(Sana ne oldu? Ona da mı muhabbet etdin?)** buyurur. O kul, (Evet yâ Rabbî) der. Allahü teâlâ: **(Sana onu da versem, başkasını istemez misin?)** buyurur. (İstemem yâ Rabbî) der. O ağacın meyvesinden yir. Gölgesinde gölgelenir. Ondan dahâ güzel bir ağaç gösterilir. Bu kimse, ona da bakakalır. Cenâb-ı Hak ona hitâben: **(Bunu da sana versem, başkasını istemez misin?)** buyurur. (İzzetin hakkı için, istemem yâ Rabbî) der. O zemân, Cenâb-ı Hak, râzı olup, o mü'min kimseyi, afv buyurur. Cennete idhâl eder.

Âhiretin şaşılacak işlerindedir ki, bir kişi de Allahü teâlânın huzûruna götürülür. Allahü teâlâ, onu hesâba çeker. Hasenât ve seyyiâtî dartılır. O kimse, herhâlde bilir ki, Allahü teâlâ, o zemân, o kimsenin hesâbından başka bir şeyle meşgûl olmadı. Fekat öyle değil. Belki o anda milyonlarca, sayısını Allahü teâlâdan başka kimse bilemeyeceği mikdârda kimselerin hesâbına bakıldı. Onların her biri zan eder ki, hesâb, o anda ancak ona mahsûsdur.

Orada ba'zısı ba'zısını görmez. Birisi diğèrinin kelâmını işitmez. Belki, her biri, Cenâb-ı Hakkın perdeleri altındadır. Sübhânallah ki, ne kuvvet ve ne büyük kudretidir. İşte bu Lokman sûresinin yirmisekizinci âyetinin, **(Sizin dünyâda ve sonra âhirette yaratılmanız bir nefes alacak kadar zemândadır)** meâl-i şerîfi ile bildirilen zemândır. Cenâb-ı Hakkın bu kavlinde sırlar vardır ki, o zemânsız ve mekânsız olmak sırrıdır. Çünkü, Allahü teâlânın mülkü için, ef'âli ve işleri için had ve gâye yoktur. Fe-subhânallah ki, fi'llerinden hiçbirisi başka işleri yapmasına mâni' olmaz.

İşte bu zemânda, kişi oğluna gelir ve: (Ey oğul! Ben sana elbiseler giydirdim ki, sen kendin elbise giymeye kâdir değildin. Seni doyurdum ve su verdim ki, bunlardan elbette sen âciz idin ve çocukluğunda seni muhâfaza eyledim ki, sen kendine zarar veren şeyleri def' etmeğe ve fâide veren şeyi istemeğe kâdir değildin. Nice meyveleri benden istedin. Satın alıp sana getirdim. Sana dînini, îmânını öğretdim. Seni Kur'ân-ı kerîm hocasına gönderdim. Lâkin, işte kıyâmetin şiddetini görüyorsun. Günâhımın çokluğunu da biliyorsun. Bir mikdârını üzerine al! Tâ ki, günâhım azalsın. Bana bir iyilik, bir sevâb ver ki, mîzânım onun sebebi ile ziyâde olsun) der. Oğlu ondan kaçır ve der ki: (O bir sevâba, ben senden dahâ çok muhtâcım).

Böylece, evlâd ile ana arasında bu mu'âmele geçer, zevc ve zevce de birbirleriyle böyle konuşurlar. Kardeş kardeşle bu mu'âmeleyi yaparlar. İşte Allahü teâlâ hazretlerinin (Abese)

sûresinin yirmidördüncü âyetinin, **(O gün insân kardeşinden ve ana evlâdından kaçır)** meâl-i şerîfi bu hâli haber vermektedir.

Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(İnsanlar kıyâmet günü çıplak haşır olunurlar)**. Âişe-i Sıddîka “radiyallahü anhâ” vâlidemiz, bunu işitdikleri vakt, (Ba’zısı ba’zısına bakmazlar mı?) buyurdu. Peygamber efendimiz “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Abese sûresindeki, **(Kıyâmet gününde herkesin hâli, kendisini diğerinin hâlinden ve durumundan uzaklaştırır)** meâlindeki otuzyedinci âyet-i kerîmeyi okuyuverdiler. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” bu hadîs-i şerîfi ile murâd buyurdular ki, kıyâmet gününün şiddeti ile meşakkati, insanların birbirlerine bakmalarına mâni’ olur.

İnsanlar bu zemânda bir yerde toplanırlar. Onların üzerine siyâh bir bulut gelir. O bulut insânlar üzerine **(Suhûf-i müneşşere)** ya’nî amel defterlerini yağdırır. Mü’minin sahîfesi, sanki gül yaprağı üzerine yazılmışdır. Kâfirlerin ise, sedir yaprağı üzerine yazılmış gibidir.

Sahîfeler uçarak iner. Herkesin sağ veyâ sol tarafından gelir. Bu ise, ihtiyârî değildir. Nitekim, Cenâb-ı Hak, İsrâ sûresinin onüçüncü âyetinde meâlen, **(Biz azîm-üş-şân insan için sahîfesi açılmış olarak kendisine vâsıl olan kitâb göndeririz)** buyurur.

Âlimlerden ba’zıları buyurur ki, Kevser Havzı Sırâtı geçtikten sonra getirilir. Bu ise, yanlıştır. Zîrâ Sırâtı geçen kimse, bir dahâ Havza gelmez.

Yetmişbin [ya’nî pek çok] kimse ki sıkıntılı hesâba çekilmeden Cennete girerler. Onlar için mîzân kurulmaz. Onlar sahîfeler almazlar. Ancak onlara verilen sahîfeler üzerinde, **(Lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah. Bu filân ibni filânın Cennete girmesinin ve Cehennemden kurtulmasının berâtıdır)** yazılıdır. Bir kulun günâhları mağfiret olduğu vakt, bir melek onu Arasât meydânına götürür. Ve nidâ ederek: (Bu filân oğlu filândır. Allahü teâlâ, onun günâhını afv eyledi. Bir dahâ şakî olmayacak, se’âdetle sa’îd oldu) der. O kimseye, bu makâmdan ziyâde sevgili hiçbir makâm olmaz.

Kıyâmet gününde, Resûller “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” minberler üzerindedirler. Her bir Resûlün minberi, kendi mertebesi mikdârıncadır. Ulemâ-i âmilîn, ya’nî Ehl-i sünnet i’tikâdında olan ve bildikleri ile amel eden âlimler “rahmetullahi aleyhim ecma’în” dahî nûrdan kürsîler üzerinde olurlar. Allahü teâlânın dînini korumak ve yaymak için şehîd olanlar ile sâlihler, ya’nî ahkâm-ı islâmiyyeye uymuş olanlar, Kur’ân-ı kerîmi hürmet ile ve tegannî etmeden

okuyan hâfızlarla, ezânı sünnete uygun olarak okuyan müezzinler, toprağı miskden olan yerlerdedirler. Bunlar, ahkâm-ı islâmiyyeye tâbi' olarak, iyi amel işledikleri için, kürsi sâhibidirler ki, Âdem aleyhisselâmdan Fahr-i âlem "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" efendimize kadar gelen bütün Peygamberlerden sonra kendilerine, şefâ'at izni verilecek olanlardandır.

Hadîs-i şerîfde bildirildi ki, **(Kur'ân-ı kerîm kıyâmet gününde yüzü güzel ve ahlâkı güzel bir kimse sûretinde gelir. Kendisinden şefâ'at talep olunur ve şefâ'at eder. Kendisini mûsikî ile [gazel okur gibi okuyanlardan ve çalgı ve oyun yerlerinde keyflenmek için okuyanlardan ve para kazanmak için] okuyanlardan da'vâcı olur. Böyle kimselerden hakkını ister. Râzı olduğu kimseleri alıp Cennete götürür).**

Dünyâ [ya'nî ibâdet etmeye mâni' olan ve harâm işlemeye sebep olan şeyler ve kimseler] da, ihtiyâr, ak saçlı ve kadınların en çirkini sûretinde görülür. İnsanlara denilir ki: (Siz bunu bilir misiniz?) Onlar: (Biz bundan Allahü teâlâyâ sığınırız) derler. (Siz dünyâda buna kavuşmak için birbirinizle çekişirdiniz. Birbirinize de buğz ederdiniz) denilir.

Bu şekilde Cum'a dahî sevimli bir insan sûretinde gösterilir. Mü'minler ona dikkat ile bakarlar. Cum'a gününe kıymet verenleri misk ve kâfûr kuşları üzerinde hıfz eder. Cum'a nemâzı kılan mü'minler üzerinde nûr bulunur ki, herkes ona bakıp te'accüb ederler. Cum'a gününe yaptıkları saygı sebebi ile Cennete götürülürler.

Ey müslimân kardeşim! Allahü teâlânın rahmetine ve Kur'ân-ı kerîmin ve islâmın ve Cum'anın cömerdliğine bak ki, Kur'ân-ı kerîm ehli nasıl kıymetlidir. Nemâz, oruc, zekât, sabr ve güzel ahlâktan ibâret olan islâmiyyet ise ne kadar çok kıymetlidir.

Ölüm zemânında insanın çırpınmasından, sıkıntılı görünmesinden ma'nâ çıkararak kimseye kıymet verilmez. Zîrâ yevm-i Hendekde Peygamber "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimizin (Ey, çürüyecek olan cesedlerin Rabbi ve yok olacak olan rûhların yaratıcısı olan Rabbim!) düâsı gösteriyor ki, Allahü teâlânın dilediği her cesed çürür. Ve rûhlar da, kıyâmet zemânı gelince, fenâ bulur. Bunların hepsinin yaratıcısı ve Rabbi Allahü teâlâdır. Bu anlatılanların hepsi, ayrı ayrı ilmlere muhtâcdır. Diğer kitâblarımızda bunları anladık.

İmâm-ı Gazâlî "rahmetullahi aleyh" burada âhîret hâllerini gâyet kısa bir şekilde anlatdığını haber veriyor. Diyor ki, biz bu kitâbda, Ehl-i sünnetin tarîklerine müslimânlar sülûk etsin için, ihtisâr kasd

eyledik. İslâmiyyetin aleyhine olan bid'atlere [mezhebsizlere, dinde reformculara] iltifât etme! Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden Ehl-i sünnet âlimlerinin çıkardıkları, anladıkları ma'nâlara sarıl! Başkalarının, insan şeytânlarının uydurduğu bid'atlere aldanma! Onlardan sakın! Bu sebebden, mü'minleri, Ehl-i sünnet yoluna sarılanları müjdele!

Allahü teâlânın emni ve keremi ve ihsânı ile, ismet ve muvaffakiyyet isteriz. Âmîn ve hasbünallah ve ni'mel-vekîl ve sallallahü alâ Muhammedin ve âlihi vesahbihi ecma'în.

**Âdem oğlu aç gözünü, yeryüzüne kıl, bir nazar,
gör bu latîf çiçekleri, hangi kuvvet yapar, bozar.
Herbir çiçek bir nâz ile, öğër Hakkı, niyâz eder,
kurdlar, kuşlar, durmaz söyler, ol Hâlîka âvâz eder.
Öğër onun kâdirliğın, herbir işe hâzırlığın,
ille onun kâhırlığın, anlayınca, rengi döner.
Rengi döner gündən güne, toprağa dökülür yine,
bu ibretdir anlayana, hakîkatı, ârif sezer.
Ger bu sırrı duya idin, yâ bu gammı yiye idin,
yerinde eriyen idin, insan değil misin, meğër.
Bilir, gelen gider imiş, konan geri göçer imiş,
mevt şerbetin içen imiş, her kim, bu ma'nâdan geçer.**

KIYÂMET VE ÂHİRET KİTÂBININ SON SÖZÜ

Dünyâda ve âhirette se'âdete kavuşmak için, **(Ehl-i sünnet i'tikâdî)**nı öğrenip, îmânını buna göre düzeltmek, bundan sonra, fıkıh bilgisi öğrenip, onunla amel etmek ve cenâb-ı Hakkın dostlarını, sevgili kullarını sevmek ve islâm dîninin düşmanlarını tanıyıp, onlara aldanmamak lâzımdır. Ehl-i sünnet i'tikâdını ve farzlardan ve harâmlardan lâzım olanları öğrenmek, her müslimâna farz-ı ayndır. Bunları öğrenmemek suçdur, büyük günâhdır. Öğrenilmesi zarûrî olan bu bilgiler, doğru ve açık olarak **(TÂM İLMİHÂL-SE'ÂDET-İ EBEDİYYE)** ve **(İslâm Ahlâkı)** kitâblarında yazılıdır. Her müslimân Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından toplanarak hâzırlanmış olan bir ilmihâl kitâbı alıp, çoluğuna çocuğuna, arkadaşlarına, sevdiklerine okutmalıdır. Dünyâya ve âhirete fâidesi olmıyan, hattâ zararlı olan, dîni ve ahlâkı bozan bölücü gazete, mecmû'a ve kitâbları okumamalı, lüzûmlu ve fâideli olan kitâbları okuyup, öğrenmelidir. Lüzûmlu kitâblardan çok kıymetlisi imâm-ı Gazâlînin kitâbları ile, imâm-ı Rabbânînin "kuddise sirruhümâ"^[1] **(Mektûbât)** adındaki kitâbıdır. Bu ikisinin hâl tercemeleri **(Se'âdet-i Ebediyye)** ve diğer kitâblarımızda yazılıdır. Hadîs-i şerîfde, **(Evliyânın anıldığı yere rahmet iner)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, Evliyâyı severek hâtırlayanın, feyz ve berekete kavuşacağını ve düâlarının kabûl olacağını haber veriyor. Herkes muhabbeti mikdârınca, o büyüklerin feyzlerinden ve nûrlarından istifâde eder. Onların bakışları devâ, sohbetleri hasta ve ölü kalblere şifâdır. Onları gören, Allahü teâlâyı hâtırlar. Şimdi onları bulmak, görmek imkânsız oldu ise de, kitâblarını okuyup, yüksek, seçilmiş olduklarına inanan ve bunun için onları seven, onların rûhlarından feyz alır, fâidelenir. Bu husûsda, bu kitâbımızın içinde okuyacağınız, **(Müslimâna nasîhat)** kısmında geniş bilgi vardır. Peygamberler "aleyhimüsselâm", kulları Allahü teâlâyâ yaklaştıran vâsita ve sağlam ipdirler. Hadîs-i şerîfde, Evliyânın, ya'nî **(Ahkâm-ı islâmiyyeyi iyi bilip, bildiği ile amel eden âlimlerin, Peygamberlerin vârisleri olduğu)** bildirildi. Bunun için, Evliyâ da "aleyhimürrahme", insanı, Allahü teâlânın rızâsına ve merhametine kavuşduran vâsita ve ipdirler. Kur'ân-ı kerîmde, **(Allahü teâlâyâ yaklaşmak için vesîle arayınız!)** buyuruluyor. Bu vesîlelerin en büyüklerinden biri Peygamberler "salevâtullahi aleyhim ecma'în" ve onların vârisleri olan âlimlerdir "rahmetullahi aleyhim ecma'în".

[1] İmâm-ı Ahmed Rabbânî 1034 [m. 1624] de Serhendde vefât etdi.

Hüccet-ül islâm imâm-ı Muhammed Gazâlî ve imâm-ı Ahmed Rabbânî müceddid-i ve münevvir-i elf-i sâni Fârûkî Serhendî “rahmetullahi aleyhimâ”, bu vârislerdendirler. Peygamber efendimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” vârisi olan ve Onun mubârek kalbindeki nûrlarını ve ma’rifetlerini alıp, temiz kalblere ulaşıran, bu iki büyük zâtı vesîle ederek se’âdete kavuşmak çok kolaydır. Zîrâ, bunların eserlerini, hâl tercemelerini okuyarak, kendilerini tanımak ve sevmek pek kolay olur. Evliyâyı sevenler, mağfiret olunmakla müjdelenmişlerdir.

***Aşkın bağında açan güllere, bülbül olan,
İslâmın hasret ile, beklediği kahramân,
ma’şûkunun aşkıdan yanıp yanıp kül olan,
ağlasa yeri vardır, seni görmiyen zemân!
İlmîle, irfânîle, sâhib olan (Sıla)ya,
İki temel bilgiyi, vasl eden bir araya,
dalıp ucsuz bucaksız, o mu’azzam deryâya,
ve bu Zikr deryâsından en büyük payı alan!
Kimi sâhile gider ve bu bana yeter der;
kimi uzakdan görür, mest olur, başı döner;
kimi yalnız seyr eder, kimi bir katra içer;
bir sensin, bu deryâdan, içip içip de kanan!
Kur’ândan, hadîslerden sonra, gelir eserin,
rûhlara şifâ olan, o mubârek sözlerin,
baş kumandanısın sen velîlerin erlerin;
ve (Müceddid-i elf-i sâni) adını alan!
Bize seni duyuran, fitraten dostun olan,
ve cihânda bir tekdir, senin izinde kalan,
(Seyyid Abdülhakîm) o, senin aşkınla yanan,
hurmetine nasîb et, bize şefâ’atından!
Eserinle cihânı, yeniden tenvîr eden,
sihrli bir kuvvetle, bizi kendine çeken
ondördüncü yüz yılın, zulmetini gideren,
(Arvâs)ın ışığıdır, gerisi hayâl, yalan!
Biz onun talebesi, o sizin tâlibiniz,
muhakkak aks yapar, o nûrlu kalbleriniz,
belli, birbirinize, âşıksınız ikiniz,
ve size âşık olur, (Mektûbât)ı anlıyan!***

NEFS MUHÂSEBESİ

Büyük islâm âlimi imâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullahi aleyh” [450] hicrî senesinde Tus şehrinde tevellüd etmiş, 505 [m. 1111] senesinde, yine orada vefât etmiştir. Yüzlerce kitâbı içinde, son yazdığı **(Kimyâ-i se’âdet)** ismindeki kitâbında, dördüncü rüknün altıncı aslında, fârisî olarak buyuruyor ki:

Enbiyâ sûresi, kırkyedinci âyetinde meâlen, **(Kıyâmet günü terâzî kuracağım. O gün, kimseye zulm edilmeyecektir. Herkesin, dünyâda yapmış olduğu zerre kadar iyilik ve kötülüklerini meydâna çıkarıp, terâzîye koyacağım. Herkesin hesâbını yapmağa yetişirim)** buyurdu. Bunu haber verdi ki, herkes dünyâda kendi hesâbına baksın. Peygamberimiz “aleyhisselâm” buyurdu ki: **(Akıllı şu kimsedir ki, günü dörde ayırıp, birincisinde, yaptıklarını ve yapacaklarını hesâb eder. İkincisinde, Allahü teâlâyâ münâcât eder, yalvarır. Üçüncüsünde, bir san’atde veyâ ticâretde çalışıp, halâl para kazanır. Dördüncüsünde, istirahat eder ve mubâh olan şeylerle kendini eğlendirip, harâm şeyleri yapmaz ve onlara gitmez).** İkinci halîfe, Ömer-ül-Fârûk “radiyallahü anh”, [23 senesinde Medîne-i münevverede vefât etdi. Hucre-i se’âdetdedir] buyurdu ki, hesâbınız görülmeden evvel, kendinizi hesâba çekiniz! Allahü teâlâ, meâlen buyurdu ki: **(Şehvetlerinizi, [ya’nî nefsin arzûlarını] harâmlardan almamağa uğraşınız ve bu cihâdda sebât ediniz, dayanınız!).** Bunun içindir ki, din büyükleri, bu dünyânın bir pazar yeri gibi olduğunu ve burada, nefis ile alış-verişde olduklarını anlamışlardır. Bu ticâretin kazancı Cennettir. Ziyânı da Cehennemdir. Ya’nî kârı, ebedî se’âdet, ziyânı da, sonsuz felâketdir. Bunlar nefslerini, ticâretdeki ortak yerine koymuşlardır. Ortak ile, önce şartnâme yapılır, sözleşilir. Sonra, işlerine, sözünde durup durmadığına dikkat edilir. Nihâyet hesâblaşılıp, hiyânet yapmışsa mahkemeye verilir. Bunlar da, nefsleri ile, bir ortak gibi, sıra ile şu işleri yaparlar: Şirket kurmak, onu murâkabe edip gözetmek, muhâsebe, ya’nî hesâblaşmak, mu’âkabet ya’nî cezâlandırmak, mücâhede ya’nî onunla uğraşmak ve muâtebet ya’nî onu azarlamaktır:

1 - Birinci iş, şirket kurmaktır. Ticâret ortağı insanın para kazanmakta ortağı olduğu gibi, ba’zan da, hiyânet yapınca, düşmanı olur. Hâlbuki, dünyâda kazanılan şeyler, muvakkattir. Akı

olan, buna kıymet vermez. Hattâ, ba'zıları, (Geçici olan hayr, sonsuz kalan şerden dahâ kıymetsizdir) dedi. İnsanın herbir nefesi, kıymetli bir cevher gibidir ki, bunlardan bir hazîne yapılabilir. Asl bunu hesâb etmek îcâb eder. Akli olan kimse, hergün, sabâh nemâzından sonra, hâtırına hiçbirşey getirmeyip, ortağı olan nefesine demelidir ki: (Benim sermâyem, yalnız ömrümdür. Başka birşeyim yokdur. Bu sermâye, o kadar kıymetlidir ki, her çıkan nefes, hiçbir şeyle tekrâr ele geçemez ve nefesler sayılıdır, azalmaktadır. Ömr bitince, ticâret sona erer. Ticârete sarılalım ki, vaktimiz azdır ve âhıret uzun ise de; orada ticâret ve kâr olmaz. Bu dünyâ günleri, o kadar kıymetlidir ki, ecel gelince, bir gün izn istenir, fekat ele geçmez. Bugün, bu ni'met elimizdedir. Aman nefsim, çok dikkat et de, bu büyük sermâyeyi elden kaçırma! Sonra ağlamak, sızlamak, fâide vermez. Bugün, ecelin geldiğini, dahâ bir gün müsâ'ade etmeleri için, yalvardığını, sızladığını ve sana, bir gün bağışladıklarını ve şimdi, o günde bulunduğunu farz et! O hâlde, bu günü elden kaçırmaktan, bununla, se'âdete kavuşmamaktan dahâ büyük ziyân olur mu? Yarın ölecekmiş gibi, dilini, gözlerini ve yedi a'zânı harâmdan koru!

Cehennemnin yedi kapısı var, demişlerdir. Bu kapılar senin yedi uzvundur. Bu uzvları harâmdan korumaz isen ve bugün ibâdet yapmaz isen, seni cezâlandırırım! Nefs âsî, emrleri yapmak istemez ise de, nasîhat dinler ve riyâzet yapmak, istediklerini vermemek, ona te'sîr eder. İşte nefis muhâsebesi böyle olur. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, **(Akli kimse, ölmeden önce hesâbını gören, ölümden sonra kendisine yarıyacak şeyleri yapan kimsedir)**. Bir kerre de buyurdu ki: **(Yapacağın her işi, önce düşün, Allahü teâlânın râzı olduğu, izn verdiği bir iş ise, onu yap! Böyle değilse, o işden kaç!).** İşte hergün, nefis ile böyle şartlaşmalıdır.

2 - İkinci iş, murâkabedir. Ya'nî, nefsi kontrol etmek, ondan gâfil olmamaktır. Ondan gâfil olursan, kendi şehvetlerine ve tenbelliğine döner. Allahü teâlânın, her yaptığımızı, her düşündüğümüzü bildiğini unutmamalıyız. İnsanlar, birbirinin dışını görür. Allahü teâlâ ise, hem dışını, hem içini görür. Bunu bilen bir kimsenin, işleri ve düşünceleri edebli olur. Buna inanmıyan kâfirdir. İnanıp, muhâlefet etmek ise, büyük cesâretidir. Allahü teâlâ meâlen buyuruyor ki: **(Ey insân! Seni her ân gördüğümü bilmiyor musun?)**. Bir Habeş, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimizin huzûruna gelip, (Çok günâh işledim. Tevbem kabûl olur mu?) dedikde, **(Evet, olur)** buyurdu. O günâhları işlerken, O, görüyor mu idi? dedi; **(Evet)** buyurunca, Habeş, bir âh! çekti ve yıkılıp cân verdi. İmân ve hayâ

böyle olur. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Allahü teâlâyı görür gibi ibâdet ediniz! Siz, Onu görmüyorsanız da, O sizi görüyor)**. Onun gördüğüne inanan, Onun beğenmediği birşeyi yapabilir mi? Büyüklerden biri, bir talebesini, başkalarından dahâ çok severdi. Ötekiler, bu hâle üzüldü. Her birine bir kuş verip, (Bunu, kimsenin görmediği bir yerde kesip getiriniz) dedi. Hepsi tenhâ bir yerde kesip getirdi. O talebe ise, kesmeden getirdi. (Niçin sözümü dinlemedin, cânlı getirdin?) buyurdukda, (Kimsenin görmediği bir yer bulamadım. O, heryeri görüyor) dedi. Diğerleri, bunun müşâhede makâmında olduğunu anladılar. Mısır mâliye nâzırının zevcesi olan Zelîha, Yûsûf aleyhisselâmı, kendisine çağırınca, önce kalkıp büyük olduğunu sandığı, bir heykelin yüzünü örttü. (Bunu, niçin örttün?) buyurdukda, ondan utandığım için, dedi. (Sen, bir taş parçasından utanıyorsun da, ben yerleri ve yedi kat gökleri yaratan, Rabbimin görmesinden utanmaz mıyım?) buyurdu. Biri, Cüneyd-i Bağdâdîden (207-298 [m. 910] Bağdâdda) “kuddise sirruh” sorup, (Sokakda, kadınlara, kızlara bakmaktan kendimi men’ edemiyorum. Bu günâhdan kurtulmak için ne yapayım?) dedikde, (Allahü teâlânın seni, senin o kadını görmenden dahâ çok gördüğünü düşün!) buyurdu. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki: **(Allahü teâlâ, Adn ismindeki Cenneti, şu kimseler için hâzırladı ki, günâh işliyecekleri zemân, Onun büyüklüğünü düşünüp, Ondan hayâ ederek, günâhlardan kaçınırlar)**.

[Kadınların, saçları, kolları, bacakları açık olarak sokağa çıkmaları harâmıdır. İmânı olan kadınlar, Allahü teâlânın gördüğünü düşünmeli, yabancı erkeklere çıplak görünmemelidir]. Abdüllah ibni Dînâr “radıyallahü anh” diyor ki, Ömer “radıyallahü anh” ile Mekke-i mükerremeye gidiyorduk. Bir çoban sürüsünü dağdan indiriyordu. Halîfe “radıyallahü anh” buyurdu ki, bu koyunlardan birini bana sat! Ben köleyim. Bunlar benim malım değil, dedi. Efendin ne bilecek, kurt kapdı dersin! O bilmezse, Allahü teâlâ biliyor ya, deyince, Ömer, “radıyallahü anh” ağladı ve efendisini bulup, bu köleyi satın aldı ve âzâd etdi ve (Bu sözün, seni bu dünyâda âzâd etdiği gibi, o cihânda da âzâd eder) buyurdu.

3 - Üçüncü iş, amellerden sonra yapılacak muhâsebedir. Her gün yatarken, o gün yaptığı işler için nefsi hesâba çekmeli, sermâyeyi, kârdan ve zarardan ayırmalıdır. Sermâye farzlardır. Kâr da, sünnetler ve nâfilelerdir. Ziyân ise, günâhlardır. İnsan, ortağına aldanmamak için, onunla hesâblaşdığı gibi, nefse karşı dahâ uyanık davranmak lâzımdır. Çünkü nefis, çok hîleci ve yalancıdır.

Kendi arzularını, sana iyi, fâideli gösterir. Her mubâhı bile sormalı, bunu niçin yaptın demelidir. Zararlı birşey yaptı ise, tazmîn etdirmeli, ödetmelidir. İbnissamed, büyüklerden idi. Altmış hicrî senelik hayâtının hesâbını yaptı. Yirmibirbinbeşyüz gün idi. Âh! Her gün, en az, bir günâh yapmış isem, yirmibirbinbeşyüz günâhdan nasıl kurtulurum? Hâlbuki, öyle günlerim oldu ki, yüzlerce günâh işlerdim, diye düşünerek, bir feryâd edip yıkıldı. Bakdılar, rûhunu teslîm etmişti.

Fekat, insanlar, kendilerini hesâba çekmiyorlar. Eğer her günâh işledikde, odasına bir kum koysa, bir kaç sene içinde oda kum ile dolar. Eğer, omuzlarımızdaki kâtib melekler, her günâhı yazmak için, bir kuruş isteseydi, malımızın hepsini vermemiz lâzım gelirdi. Hâlbuki, gaflet ile, çeşidli düşünceler ile, birkaç sübhânallah desek, tesbîhi alır, sayar, yüz kerre söyledim deriz de, her gün boşuna, nice şeyler söyleriz, bunları saymayız. Saymış olsak, her gün, binleri aşar. Sonra da, terâzîde sevâb kefesinin ağır basacağını umarız. Bu nasıl akıldır. İşte, Ömer “radiyallahü anh”, bunun için buyurdu ki: (Amelleriniz dartılmadan evvel, kendiniz dartınız!). Ömer “radiyallahü anh” her akşam, kamçı ile ayaklarına vurup, bugün niçin böyle yaptın? derdi. İbni Selâm “rahmetullahi aleyh” odun yüklenmiş taşıyordu. Sen hammal mısın? dediklerinde, nefsimi tecrîbe ediyorum, bakalım nasıl olacak, dedi. Enes “radiyallahü anh” [91 de vefât etdi] diyor ki, Ömeri gördüm “radiyallahü teâlâ anh”, kendi kendine diyordu ki, (Yazıklar olsun sana ey nefsim ki, sana, emîr-ül-mü’minîn diyorlar. Yâ Allahü teâlâdan kork veyâ Onun azâbına hâzırlan!).

4 - Dördüncü iş, nefse cezâ yapmaktır. Nefs ile hesâb yapıp, kusûrlarını görüp, cezâ verilmez ise, cesâret bulur, şımarır. Kendisi ile başa çıkılamaz. Şübheli şey yemiş ise, aç bırakmalı, yabancı kadınlara bakmış ise, iyi mubâhlara bakdırmamalı. Her a’zâya böyle cezâ vermelidir. Cüneyd-i Bağdâdî “rahmetullahi aleyh” (298 [m. 910] de Bağdâdda vefât etdi) diyor ki, (İbnil Kezîfî “rahimehullahü teâlâ”, bir gece cünüb oldu. Gusl etmeğe kalkarken, nefsi tenbellik etdi ve hava soğuk, hasta olursun, sabr et, yarın hamama git dedi. Antâri ile gusl etmeğe yemîn eyledi. Öyle yaptı ve Allahü teâlânın emrinde gevşeklik yapan nefsin cezâsı budur, dedi.

Birisi, bir kıza bakdı, sonra pişmân olup, cezâ olarak serin su içmemeğe yemîn etdi ve içmedi. Ebû Talha “radiyallahü teâlâ anh” bağında nemâz kılıyordu. Güzel bir kuş, yanına kondu. Ona dalarak, kaç rek’at kıldığını şaşırıldı. Nefsine cezâ olarak, bağı fakîrlere sadaka verdi. [Ebû Talha Zeyd bin Sehl-i Ensârî bütün gazâlarda bulundu. (34) yılında 74 yaşında vefât etdi.] Mâlik bin

Abdullah-il Hes'amî "rahime-hullahü teâlâ" diyor ki, Rebâhül Kaysî "rahime-hullahü teâlâ" gelip babamı sordu. Uyuyor dedim. İkindiden sonra yatılır mı dedi ve gitdi. Arkasından gitdim. Kendi kendine: Ey boşboğaz! Senin nene lâzım ki, başkasının yatmasına karışsın. Ahdım olsun ki, bir sene başını yasdığa koymıyacaksın, diyordu. Temîm-i Dârî "radiyallahü teâlâ anh" uykuya dalıp, akşam nemâzını kaçırmışdı. Nefsine cezâ olarak, bir sene uyumamağa ahd etdi. [Temîm-i Dârî Eshâb-ı kirâmdan idi.] Mecma' "rahime-hullahü teâlâ" büyüklerden idi. Bir pencereye bakarak, bir kız gördü. Bir dahâ yukarı bakmamağa ahd etdi.

5 - Beşinci iş, mücâhededir ki, ba'zı büyükler, nefsleri kabâhat yapınca, cezâ olarak çok ibâdet ederlerdi. Abdullah ibni Ömer "radiyallahü anhümâ" bir nemâzda, cemâ'ate yetişmeseydi, bir gece uyumazdı. Ömer "radiyallahü anh", bir cemâ'ati kaçırdığı için, ikiyüzbin dirhem gümüş kıymetindeki bir malı sadaka verdi. Abdullah ibni Ömer "radiyallahü anhümâ", bir akşam nemâzını gecikdirmişdi. Hava kararıp iki yıldız görünmüştü. Bu kadar gecikdirdiği için, iki köle âzâd eyledi. Böyle yapanlar çokdur. Nefsine ibâdetleri seve seve yapıramıyan kimseye en iyi ilâc, sâlih bir zâtın yanında bulunmaktır. Onun ibâdetleri zevk ile yaptığını görerek, kendi de alışır. Birisi diyor ki, ibâdet yapmak için, nefsimde tenbellik gördüğüm zemân, Muhammed bin Vâsî "rahime-hullahü teâlâ"^[1] ile sohbet ediyorum. Onunla birlikte bulunmakla, nefsimin bir hafta içinde, ibâdetleri seve seve yaptığını görüyorum. Bir Allah adamını bulamıyanlar, dahâ evvel yaşamış, sâlih insanların hayâtını okumalıdır. Ahmed bin Zerîn "rahime-hullahü teâlâ" bir tarafa bakmazdı. Sebebini sordular. Allahü teâlâ, gözleri, dünyâdaki intizâma, her şeydeki inceliklere ve Onun kudret ve azametini ibret ile bakmak için yarattı. İbret almadan, istifâde etmeden bakmak hatâdır dedi. Ebüdderdâ "radiyallahü teâlâ anh" diyor ki, dünyâda, üç şey için yaşamak isterim: Uzun gecelerde nemâz kılmak için, uzun günlerde oruc tutmak için ve sâlih kimselerin yanında oturmak için. [Ebüdderdâ "radiyallahü teâlâ anh" Eshâb-ı kirâmdandır. Hazrec kabîlesindedir. Şâmda ilk vâlî idi. (33) de vefât etdi.] Alkama bin Kays "rahime-hullahü teâlâ" nefsi ile çok mücâhede ederdi. Nefsine neden bu kadar azâb ediyorsun? dediklerinde, onu çok sevdiğim için, onu Cehennemden korumak için derdi. Sana bu kadar sıkıntı emr olunmadı dediklerinde, yarın başımı dövüp, niçin yapmadım dememek için, cevâbını verirdi.

[1] Muhammed bin Vâsî 112 [m. 721] de vefât etdi.

[Alkama, Tâbi'înin büyüklerindedir. İbni Mes'ûdün "radıyallahü teâlâ anh" talebesidir. Altmışbirde vefât etdi.]

6 - Altıncı iş, nefsi tekdîr etmek, azarlamaktır.

Nefs yaratılışda iyi işlerden kaçıcı, kötülöklere koşucudur ve hep tenbellik etmek ve şehvetlerine kavuşmak ister. Allahü teâlâ, bizlere, nefslerimizi, bu huyundan vaz geçirmeği, yanlış yoldan, doğru yola çevirmeği emr buyuruyor. Bu vazîfemizi başarabilmek için, onu ba'zan okşamamız, ba'zan zorlamamız ve ba'zan söz ile, ba'zan da iş ile, idâre etmemiz lâzımdır. Çünkü, nefs, öyle yaratılmışdır ki, kendine iyi gelen şeylere koşar ve buna kavuşmakta iken rastlıyacağı güçlölere sabr eder. Nefsin, se'âdete kavuşmasına mâni' olan en büyük perde, gafleti ve cehâletidir. Gafletten uyandırılır, se'âdetinin nelerde olduğu gösterilirse, kabûl eder. Bunun içindir ki, Allahü teâlâ, Zâriyât sûresinde, meâlen, **(Onlara nasîhat et! Nasîhat, mü'minlere elbette fâide verir)** buyurdu. Senin nefsin de, herkesin nefsi gibidir. Nasîhat ona te'sîr eder. O hâlde önce kendi nefesine nasîhat et ve onu azarla! Hattâ, onu azarlamaktan hiç geri kalma! Ona de ki: Ey nefsim! Akıllı olduğunu iddi'â ediyorsun ve sana ahmak diyenlere kızılıyorsun. Hâlbuki, senden dahâ ahmak kim var ki, ömrünü boş şeylerle, gülüp eğlenmekle geçiriyorsun. Senin hâlin, şu kâtile benzer ki, polislerin, kendisini aradıklarını ve yakalayınca, i'dâm edeceklerini bildiği hâlde, zemânını eğlence ile geçiriyor. Bundan dahâ ahmak kimse olur mu? Ey nefsim! Ecel sana yaklaşmakta, Cennet ve Cehennemden biri, seni beklemektedir. Ecelinin, bugün gelmiyeceği ne ma'lûm? Bugün gelmezse, bir gün elbette gelecek. Başına gelecek şeyi, geldi bil! Çünkü, ölüm kimseye vakt ta'yîn etmemiş ve gece veyâ gündüz, çabuk veyâ geç, yazın veyâ kışın gelirim dememiştir. Herkese ânsızın gelir ve hiç ummadığı zemânda gelir. İşte ona hâzırlanmadın ise, bundan dahâ büyük ahmaklık olur mu? O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Günâhlara dalmışsın. Allahü teâlâ, bu hâlini görmüyor sanıyorsan, kâfirsın! Eğer gördüğüne inanıyorsan, çok cüretkâr ve hayâsızsın ki, Onun görmesine ehemmiyet vermiyorsun! O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Hizmetçin sana itâ'at etmezse, ona nasıl kızarsın! O hâlde, Allahü teâlânın sana kızmıyacağından nasıl emîn oluyorsun! Eğer Onun azâbını hafif görüyorsan, parmağını aleve tut! Yâhud, kızgın güneş altında bir sâat otur! Yâhud da, hamam halvetinde fazlaca kal da, zavallılığını, dayanamıyacağına anla! Yok eğer, dünyâda yaptıklarına cezâ vermeyecek sanıyorsan, Kur'ân-ı kerîme ve

yüzyirmidörtbinden ziyâde Peygambere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” inanmamış oluyorsun ve hepsini yalancı yapmış oluyorsun. Çünkü, Allahü teâlâ, Nisâ sûresinin yüzyirmiikinci âyetinde meâlen, **(Günâh işliyen, cezâsını çekecekdir)** buyuruyor. Kötülük eden, kötülük görür. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Günâh işleyince, O kerîmdir, rahîmdir, beni afv eder diyorsan, dünyâda, yüzbinlerce kişiye niçin zahmet, açlık ve hastalık çekdiriyor ve tarlasını ekmiyenlere mahsûlünü vermiyor! Şehvetlerine kavuşmak için, her hîleye baş vuruyorsun ve o vakt Allahü teâlâ kerîmdir, rahîmdir, istediklerimi zahmetsiz bana gönderir demiyorsun. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Belki inandığını, fekat sıkıntıya gelemeyeceğini söylüyeceksin. Fazla sıkıntıya dayanamıyanların, az bir zahmet ile, bu sıkıntıyı önlemeleri lâzım olduğunu, Cehennem azâbından kurtulmak için, dünyâda zahmete katlanmanın farz olduğunu, demek ki bilmiyorsun. Bugün dünyânın bir mikdâr zahmetine dayanamazsan, yarın Cehennem azâbına ve âhîretdeki zillet ve alçaklığa ve tard olmağa, kovulmağa nasıl dayanacaksın? O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Para kazanmak için çok zahmet ve aşağılıklara katlanıyor ve hastalıktan kurtulmak için, bir yehûdî doktorun sözü ile, bütün şehvetlerinden vaz geçiyorsun da, Cehennem azâbının, hastalıktan ve fakîrlikden dahâ acı olduğunu ve âhîretin dünyâdan çok uzun olduğunu bilmiyorsun. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Sonra tevbe ederim ve iyi şeyler yaparım diyorsan, ölüm dahâ önce gelebilir, pişmân olup kalırsın. Yarın tevbe etmeği, bugün etmekten kolay sanıyorsan, aldaniyorsun. Çünkü tevbe, gecikdikçe zorlaşır ve ölüm yaklaşıncâ, hayvana yokuş önünde yem vermeğe benzer ki, fâidesi olmaz. Senin bu hâlin, şu talebeye benzer ki, dersine çalışmayıp, imtihan günü hepsini öğrenirim sanır ve ilm öğrenmek için, uzun zemân lâzım olduğunu bilemez. Bunun gibi, pis nefsi temizlemek için de, uzun zemân mücâhede etmek lâzımdır. Ömür, boşuna geçince, bir ânda, bunu nasıl yapabilirsin? İhtiyârlamadan önce gençliğin, hasta olmadan önce sıhhatin ve sıkıntı çekmeden önce râhatlığın ve ölmeden önce hayâtın kıymetini niçin bilmiyorsun? O hâlde yazıklar olsun sana ey nefsim!

Kışın muhtâc olacağın şeylerin hepsini, niçin yazdan hâzırlayıp hiç gecikdirmiyorsun ve bunları elde etmek için, Allahü teâlânın merhametine, ihsânına güvenmiyorsun? Hâlbuki Cehennem zehherîri, kışın soğuşundan az değildir ve ateşinin sıcaklığı,

temmuz güneşinden aşağı değildir. Bunların hâzırlığında, hiç kusûr etmiyorsun da, âhıret işlerinde gevşek davranıyorsun. Bunun sebebi nedir? Yoksa âhıret ve kıyâmet gününe inanmıyor musun ve kalbindeki bu küfrü, kendinden de mi saklıyorsun? Bu ise, ebedî felâketine sebebedir. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Ma'rifet nûrunun himâyesine sığınmayıp da, öldükden sonra, şehvet ateşinin, cânını yakmasından, Allahü teâlânın lütfü ve merhameti ile kurtulacağını sanan bir kimse, kalın elbisesinin himâyesine girmeden, kışın soğğunun, Allahü teâlânın lütfü ile kendisini üşütmiyeceğini sanan kimseye benzer. Bu kimse, bilemiyor ki, Allahü teâlâ, birçok fâideleri sağlamak için, kışı yaratmış ise de, lutf ve merhamet ederek, elbise yapılacak şeyleri de yaratmış ve insanlara, elbise yapmak için akıl ve düşünce vermiştir. Ya'nî, Onun ihsânı, elbise te'mînini kolaylaştırmakda olup, elbisesiz üşümek şeklinde değildir. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Günâhların Allahü teâlâyı kızdırdığı için, azâb çekeceğini zan etme ve günâhlarımın Ona ne zararı var ki, bana kızıyor deme! Zan ettiğin gibi değil. Seni yakacak olan Cehennem azâbı, senin içinde ve şehvetlerinden meydâna gelmektedir. Nitekim, insanın hastalığı, yidiği zehrden ve içine giren zararlı şeylerden meydâna gelmekte olup, tabîbin sözlerini dinlemediği için, onun kızmasından hâsıl olmuyor. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Ey nefsim! Anladım ki, dünyânın ni'metlerine ve lezzetlerine alışmışsın ve kendini onlara kapdırmışsın! Cennete ve Cehenneme inanmıyorsan, bâri ölümü inkâr etme! Bu ni'met ve lezzetlerin hepsini senden alacaklar ve bunların ayrılık ateşi ile yanacaksın! Bunları istediğin kadar sev, istediğin kadar sıkı sarıl ki, ayrılık ateşi, sevgin kadar çok olur. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Dünyâyâ niye sarılıyorsun? Bütün dünyâ senin olsa ve dünyâdaki insanların hepsi sana secde etse, az zemân sonra sen de, onlar da toprak olacaksınız! İsmeleriniz unutulacak, hâtırlardan silinecek. Geçmiş pâdişâhları hâtırlayan var mı? Hâlbuki sana dünyâdan az birşey vermişler. O da bozulmakta, değişmektedir. Bunlar için, sonsuz Cennet ni'metlerini fedâ ediyorsun. O hâlde, yazıklar olsun sana ey nefsim!

Bir kimse, kıymetli ve sonsuz dayanıklı bir mücevheri verip, bununla, kırık bir saksı satın alırsa, ona nasıl gülersin? İşte dünyâ, alınan saksı gibidir. Onu kırıldı bil ve ebedî cevheri, elinden çıkıldı bil ve sana pişmânlık ve azâb kaldı bil!

Bunlar ile ve bunlar gibi sözlerle, herkes nefisini azarlıyarak, kendi hakkını ödemeli ve nasîhate, önce kendinden başlamalıdır! Allahü teâlâ, doğru yolda gidenlere selâmet ihsân buyursun! Âmîn.

***İlmsiz birşey olmaz, ilm herşeye başdır,
karanlık yollarda o, en azîz arkadaştır.***

***Ondan sâdık dost olmaz, ondan vefâlı yâr yok,
herşeyde zarar olsa, onda aslâ zarar yok.***

***İlm, ucsuz bucaksız, bir ummânı andırır,
ilmden başka herşey, insanı usandırır.***

***Nasıl kıymetli olmaz, Allah onu övüyor,
bak! Nebî-yi muhterem, bir hadîsde ne diyor:***

***Ara, her yerde ilmi, o yer ister Çin olsun!
İlm öğrenmek farzdır, her mü'min için olsun.***

***Bak! Alî-yülmürtezâ, ne diyor dinlesene,
(Köle olurum bana, bir harfi öğretene).***

***Âlimler, dîn-i islâmı, yıkılmaktan kurtarır,
âlimler yer yüzünde, zıll-i sıfâtullahdır.***

***Mürekkebi ulemâ, azîzdir hattâ şundan:
fî sebîlillah akan, şehîdlerin kanından.***

***Çünkü, cihâd-ı ekber, ancak ilmle olur,
dâreynde, ilmi ile, âmil olan kurtulur.***

**Âlim, zâhidden üstün, zühd, ilmin altındadır,
âlimler, âhiretde, nebîler yanındadır.
Dime! Cihânda âlim, kalmadı, belki vardır,
aç gözünü, kalbinden zulmet perdesin kaldır!
Bu dînin âlimleri, hadîsle övüldüler,
Benî isrâ'îldeki nebîler gibidirler.
Âlimlerin bir sözü, yıllarca, bâkî kalır,
insanı en alçakdan, bâlâlara kaldırır.
Şimdi âlim bulmak zor, o hâlde ne yapmalı?
âsâr-ı ulemâyı, durmadan okumalı!
Kitâb, altun bir kafes, ilm içinde kuşdur,
kafesi satın alan, kuşa mâlik olmuştur.
Sarıl kitâblara ki, kalbin nûr ile dolsun,
önce okuyacağın, Kur'ân-ı kerîm olsun!
Sonra, kıymetli eser, Buhârî ve Müslimdir,
ba'dehu Mektûbât-ı İmâm-ı Rabbânîdir.
Tesavvuf ile fıkıh, burada vaslolmuştur,
öyle bir âlimdir bu, hadîsle övülmüştür.
Hârikalar menba'ı, hiç duyulmıyan sözler,
asrlarca çözülmeyen, mu'ammâ mes'eleler.
Hepsi Mektûbâtta ve tercemesinde vardır,
onsuz kurtuluş zordur, onsuz ilm, noksandır.
Eshâb-ı kirâm risâlesi de, gör, ne iyi,
oku! Güzel anla da, takdîr et sahâbeyi.
Mektûbât tercemesi, ebedî se'âdetdir,
le-hül-hamd her yerde var, temâmı bil, üç cildir.
İbni Âbidîne bak, bir deryâ ki, sonsuzdur!
hanefîde en büyük fıkıh kitâbı budur.
Gör, İhyâ-ül-ulûmu, Kimyâ-ı se'âdeti,
Gazâlîyi yâdından çıkarmazsın ebedî.
Riyâdunnâsîhîni okuyunca anlarsın,
Muhammed Rebhâmîye, ne büyük âlim dersin.**

*Şeyhul-ekber, Geylânî, öğren Behâ'eddîni,
böyle zâtlar korumuş, yıkılmaktan bu dîni.
Mevâhib, her eserde, adı geçen kitâbdır,
Resûl-i müctebâyı, uzun uzun anlatır.
menkıbeler pınarı, Çihâr-ı yâr-ı güzîn,
İhtiyâcî çok ona, kararan kalbimizin.
Merâkıl-felâh ve Mevkûfât kıymetlidir,
Mecmû'a-yı zühdiyye, sana çok şey öğretir.
Ma'rifetnâme'yi gör, İbrâhîm Hakkıyı bil,
çok oku Birgivi'yi, sanma fâideli değil.
Terceme-i hâlleri, tanınmış Evliyânın,
içinde anlatılmış, Reşehât, Nefehâtın.
Berekât-ı Ahmedî, Mu'cizât-ül-Enbiyâ,
ne güzel yazılmışdır, Hadîka-tül-Evliyâ.
Dürr-i yektâyı da gör, hem Umdetül-islâmı,
Miftâhul-Cenneti, ey oğul ilmihâlini.
Râbîta risâlesi, tesavvufu bildirir,
musannifi (esseyyid Velî Abdülhakîm)dir.
Dahâ nice kitâb var, denizde inci bunlar,
Rahmet-i Hakda olsun, her birini yazanlar.
Bizlerden selâm eyle, yâ Rabbî, sen onlara,
kolaylık ver onların yolunda olanlara!.*

İkinci Kısım

MÜSLİMÂNA NASİHAT

(İlm hey'etimiz tarafından hâzırlanmıştır)

ÖNSÖZÜ

Allahü teâlâya hamd olsun! Onun çok sevdiği Peygamberi Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm olsun! O yüce Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” temiz Ehl-i beytine ve âdil, sâdik Eshâbının herbirine “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” hayırlı düâlar olsun!

Allahü teâlâ Rabbül’âlemîndir. Her cânlıyı, hattâ cânlı cânsız her varlığı, hesâblı, düzenli ve fâideli olarak yaratmıştır. Hâlık, Bârî, Musavvîr, Bedî ve Hakîm sıfatları ile, varlıkların hepsini, çok düzenli, çok güzel yaratmıştır. Her varlığın düzenli ve güzel olmaları için, birbirleri aralarında bağlantılar kurmuş, var olmaları için, düzende kalabilmeleri için, birbirlerine sebep, vâsita, vesîle etmiştir. Varlıkların aralarındaki bu bağlantılara, birbirlerinin düzenine sebep olmalarına tabî’at olayları, fizik, kimyâ kanûnları, astronomi formülleri, fizyolojik fe’âliyyetler gibi isimler veriyoruz. Fen bilgisi demek, Allahü teâlânın yaratmış olduğu varlıkların düzenlerini, birbirlerine etkilerini, aralarındaki bağılılıkları, hesâbları araştırmak, incelemek, böylece bunlardan fâidelenmek demektir.

Allahü teâlâ, cânlı cânsız bütün varlıkların düzenli, hesâblı olmalarını dilemiş ve dilediği gibi yaratmıştır. Böyle yaratmasına, maddeleri, kuvvetleri, enerjileri vesîle ve sebep kılmıştır. Allahü teâlâ, insanların yaşamalarının da, düzenli ve fâideli olmasını dilemektedir. Bunun için de, insanların irâdelerini vesîle ve sebep kılmıştır. İnsan, birşey yapmak irâde eder, ister. Allahü teâlâ da isterse, o şeyi yaratır. İnsanların şahsî yaşamalarının ve âile yuvası kurmalarının ve sosyal hayâtlarının düzenli olması için, insanların iyi ve doğru ve fâideli şeyleri irâde etmeleri lâzımdır. Irâdenin, dileğin iyi olması için, Allahü teâlâ, onlara **(Akl)** vermiştir. Akl, iyiyi kötüden ayıran bir kuvvettir. İnsanlar çok şeye muhtâç oldukları için ve lâzım olan şeyleri elde etmek zorunda oldukları için, bunları elde etmek isteyen **(Nefs)** denilen kuvvet, akli şaşırıyor. Lâzım olan şey, zararlı olsa da, nefis bunu akla güzel gösteriyor.

Allahü teâlâ, kullarına acıyarak, **(Peygamber)** denilen seçtiği insanlara, melek ile **(Din)** denilen bilgiler gönderdi. Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” bu bilgileri insanlara öğretti. Muhammed aleyhisselâmın bildirdiği **(İslâm)** dîni, her yerdeki her

insanın karşılaşılabileceği, her şeyin iyi veyâ kötü, fâideli veyâ zararlı olduğunu ayırmakda, fâideli şeyleri yapmamızı emr etmektedir.

Nefs, insanları yine aldatıyor. Din bilgilerine uymak istemiyor. Hattâ bunları ve îmân edilmesi, inanılması lâzım olan şeyleri değiştirmeğe, bozmağa kalkışıyor. Allahü teâlânın Peygamberi **Muhammed** aleyhisselâm, insanların nefslere uyararak, islâmiyeti değiştirmeğe kalkışacaklarını haber verdi. **(Ümmetim yetmişüçe ayrılacak, yalnız biri Cennete gidecek)** buyurdu. Bozuk inançlarından dolayı Cehenneme gidecekleri bildirilen yetmişiki fırka, meydâna çıkdı. Bu yetmişiki fırka, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin, açık olmıyan, şübheli olan ma'nâlarını yanlış anladıkları için, kâfir olmıyorlar. Fekat, islâmiyeti değiştirdikleri için, Cehenneme gireceklerdir. Bunlara **(Bid'at)** veyâ **(Dalâlet)** ehli, ya'nî mezhebsiz ve sapık denir. Bunlar, müslimân oldukları için, Cehennemden çıkacak, yine Cennete gireceklerdir. Bunlardan başka, **(Müslimân)** ismini taşıyan, fekat islâmiyeti, bozuk bilgilerine ve kısa görüşlerine göre değiştiren, bunun için, müslimânlıktan çıkanlar vardır. Bunlar, Cehennemde sonsuz kalacaklardır. Bunlar zındıklar ve reformculardır.

Şimdi mezhebsizler milyonlarca altın saçarak, kendi inançlarını, her memlekete yaymağa çalışıyor. Din câhillerinden çoğunun, bol paraya kavuşmak için, çoğunun da aldatılarak, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirmiş oldukları doğru yoldan ayrıldıkları, acı acı görülmektedir. Hattâ, Ehl-i sünnet kitâblarını lekelemeğe kalkışıyorlar. Bunun için, mezhebsizlerin bir kısmı olan vehhâbîlerin, Ehl-i sünnete uymıyan inanışlarını vesîkaları ile ayrıca bir kitâb hâlinde bildirmek ve bu kimselerin müslimânlara yaptıkları zararları sağlam kaynaklardan alarak yazmak zarûret hâlini aldı. Böylece müslimânların sahte, yalan sözlere ve yazılara aldanmaktan korunmaları lâzım oldu.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed isminde bir kimse, **(Kitâb-üt-tevhîd)** adında küçük bir kitâb yazdı. Torunu Süleymân bin Abdüllah, bunu şerh etmeğe başladı ise de, binikiyüzotuzüç 1233 [m. 1817] senesi sonunda, İbrâhîm Pâşa Der'iyyeye girip, cezâlarını verdiği zemân, öldü. İkinci torunu Abdürrahmân bin Hasen,^[1] şerh edip, **(Feth-ul-mecîd)** adını verdi. Sonra bu şerhini kısaltıp **(Kurre-ül-uyûn)** adında ikinci bir kitâb hâzırladı. Şerhin Mısırda 1377 [m. 1957] de, Muhammed Hamîd isminde bir vehhâbî tarafından yapılan yedinci baskısına ilâveler de yapıldı. Kâfirler için gelmiş olan âyet-i kerîmeleri ve birçok hadîs-i şerîf yazarak, müslimânların gözlerini boyamaktadır. Bunlara yanlış, bozuk ma'nâlar uydurarak **(Ehl-i sünnet)** olan doğru müslimânlara saldırmakda, bu temiz müslimânlara kâfir demektedir. Kitâbının birkaç yerinde, şî'îlere mel'ûn müşrikler diyerek ateş püskürmektedir. Bu

[1] Abdürrahmân 1258 [m. 1842] de öldü.

şerhin çok yerlerini ibni Teymiyyeden^[2] ve onun talebesi ibni Kayyım-ı Cevziyyeden^[3] ve torunu Ahmed bin Abdülhalîmden almış, birine allâme, ikincisine şeyh-ül-islâm ve Ebül-Abbâs adını takmıştır. İbni Teymiyyeye de “radiyallahü anh” demektedir.

İşbu, (**Müslimâna Nasîhat**) kitâbını hâzırlamakda iken, elimize türkçe yazılmış küçük bir vehhâbî kitâbı geçti. (**Cevâb-ı Nu'mân**) adındaki bu kitâb, 1385 [m. 1965] senesinde ikinci def'a olarak Şâmda basılmış. Türk hâcılarını aldatarak, (**Ehl-i sünnet**) yolundan ayırmak için, parasız dağıtılıyor. Allahü teâlânın lütfü ve ihsânı ile, bunun da bozuk, uydurma yazılarına, sağlam, vesîkalı cevâblar yazmak nasîb oldu.

İşbu (**Müslimâna Nasîhat**) kitâbımız iki kısım olarak hâzırlandı. Birinci kısımda, (**Feth-ul-mecîd**) kitâbından ve sonra (**Cevâb-ı Nu'mân**) kitâbından yazılar alınıp, bunlara islâm âlimlerinin “rahime-hümullahü teâlâ” kitâblarından cevâblar verildi. Böylece, otuzbeş madde hâsıl oldu.

Kitâbın ikinci kısmında, vehhâbîlerin nasıl meydâna çıktıkları, nasıl yayıldıkları ve mal, mevki' ele geçirmek için, vehhâbîler arasına karışan câhil, vahşî kimselerin, müslimânların cânlarına, mallarına kıydıkları, islâm memleketlerine barbarca saldırdıkları, Osmânlı devleti tarafından nasıl cezâlandırıldıkları ve birinci cihân harbinden sonra, ingilizlerin bol para ve silâh yardımı ile, tekrâr nasıl devlet kurdukları yazılıdır.

Allahü teâlâ müslimânları mezhebsizlik felâketine düşmekden korusun! Bu yollara kaymış olan zevallıları da, bu felâketden kurtarsın! Âmîn.

***Cihanda iki dürlüdür, mürâî,
Ki aldatır bunlar, fakîri, bâyi.
Birisi, yürür eski kisvetle,
Ki, zâhid sanılsın bu sûretle.
Saf kimseleri bunlar, yimek ister,
Kendilerine derviş demek ister.
Giyerler, yamalı, eski câme,
Dilerler böyle görünmek avâme.
Haftalar geçer taramaz sakalın,
Ki, desinler, unutmuş kendi hâlin.
İkincisi ise, ehl-i riyânın,
İşit imdi alâmetlerin ânın.***

[2] Ahmed ibni Teymiyye 728 [m. 1328] de Şâmda öldü.

[3] Muhammed ibni Kayyım-ı Cevziyye 751 [m. 1350] de vefât etdi.

*Gider ardınca dâim nîk-i nâmın,
Diler makbûlü ola hassu âmmın.
Güzel kumaşları dikdirir ince,
Giyinir hergün moda âdetince.
Nasîhat verir, kitâb yazar durmaz.
Âlim geçinir, nemâz bile kılmaz.
Sakın bunlar ile hem sohbet olma,
Dînini, dünyânı elden kapdırma.
Cihânda âdeti terk eylemeli,
Hakka hâlis ibâdet eylemeli.*

MÜSLİMÂNA NASİHAT KİTÂBI İÇİNDEKİLER

Bu kitâbda kırkiki madde vardır. Bunların otuzbeş maddesinde **(Feth-ul-mecîd)** ismindeki vehhâbî kitâbından bir parça bildirilmiş ve bunlara islâm âlimlerinin kitâblarından cevâblar verilmiştir. Madde numaraları ve her maddedeki, kitâbın yazısı ve bunların kitâbımızda buldukları sahîfelerin numaraları aşağıda gösterilmiştir. Tarafımızdan eklenmiş olan açıklamalar köşeli parantez [] içinde gösterilmiştir.

MaddeSahîfe

No.(Feth-ul-mecîd) kitâbından alınan yazıNo.

- 1- Tesavvufcuların kitâbları şirk ile dolu imiş. Buna imâm-ı Rabbânî hazretleri cevâb vermektedir82
- 2- Ameller, ibâdetler, îmândan parça imiş. Buna, Emâlî kasîdesinden ve Hadîkadan cevâb verildi85
- 3- Ölmüşden ve uzakdakinden yardım istemek şirk imiş90
- 4- Tesavvufcular, kâfir imiş. Mürîd şeyhine tapınıyormuş. Buna **(Üsûl-ül-erbe'a)** kitâbından terceme ederek cevâb verildi91
- 5- Türbe yapmak, kabr ile teberrük şirk imiş. Bu iftirâlarına **(Savâik-ı ilâhiyye)** kitâbından terceme ederek cevâb verildi 93
- 6- Eshâb ve din büyükleri Peygamberimizden başka kimse ile bereketlenmemiş96
- 7- Tesavvuf, Hind yehûdîlerinden alınmış. Buna Muhammed Ma'sûm hazretlerinden cevâb verilmiştir96
- 8- Ölüden birşey beklemek, Evliyânın rûhları hâzırdır demek şirk imiş 108
- 9- Resûlullahı övmek, ondan yardım istemek şirk imiş. Buna **(Mir'ât-i Medîne)** kitâbından cevâb verildi 109
- 10- Ölüye yalvarmakla, şefâ'ati elde edilmez diyor 122
- 11- Şeyhlere, Ahmed Bedevînin mezârına tapınılıyormuş 123
- 12- Peygamber yardım edebilseydi, Eshâb arasındaki fitneyi önlerdi diyor 124
- 13- Kasîde-i bürde gibi, Resûlullahı medh eden kitâblar şirk ile dolu imiş. Buna Muhammed Ma'sûm hazretlerinden cevâb verilmiştir 125
- 14- Türbeleri yıkmalı imiş. Buna, İbni Hacer hazretlerinin **(Zevâcir)** kitâbından cevâb verildi 127
- 15- Mescide girenlerin, Hucre-i se'âdeti ziyâret etmeleri câiz değilmiş. Buna **(Mir'ât-i Medîne)** kitâbından cevâb verildi .. 130

- 16- Okunan salevâtın Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" haber verildiğini kendi de yazmaktadır 144
- 17- Evliyâdan yardım istemek şirk imiş. Buna, allâme Ahmed ibni Kemâl efendiden cevâb verilmektedir 144
- 18- Evliyânın kerâmetlerine küfr, şirk demektedir. Buna, imâm-ı Rabbânî hazretlerinden ve (**Mevâhib**)den cevâb verildi 149
- 19- Evliyâ kerâmet satarmış. Velî ve zındıkları birbirlerine karışdırıyor. Buna yaklaşmak için vesîle arayınız âyeti..... 160
- 20- Allah ve mü'minler sana kâfidir âyetini yanlış anlatıyor. Buna (**Berîka**) kitâbından cevâb verildi 166
- 21- Mezheb imâmlarına uymak sapıklık imiş 168
- 22- Ölülerden şefâ'at beklemek şirk imiş. Buna (**Hadîka**) kitâbından cevâb verildi 185
- 23- Ehl-i sünnet, Kasîde-i bürdeyi Kur'ândan üstün tutuyormuş 192
- 24- Ölü duymaz, fâide vermez. Ondan birşey istemek şirk olur diyor. Buna (**Minhat-ül-Vehbiyye**) kitâbından cevâb verilmektedir..... 192
- 25- Vehhâbîlerin ictihâdlarının bozuk olduğunu kendileri de söylemektedir 242
- 26- Kabr ziyâretine izn verildi. Sonradan bid'atler karışdı diyor. Buna (**Râbita-i şerife**) risâlesinden cevâb veriyoruz 244
- 27- Resûlullah, salevât okuyanları bilir diyebilmektedir 250
- 28- Eshâb-ı kirâmın ve Tâbî'înin üstünlüklerini bildiriyor 251
- 29- Diriden yardım istenir. Ölüden istenmez diyor. Buna (**Merâkıl-felâh**) ve (**Zevâcir**)den cevâb verilmektedir 251
- 30- Ölü için adak yapmak, hayvan kesmek şirk imiş. Buna (**Minhat-ül-Vehbiyye**) kitâbının sonundaki (**Eşedd-ül-cihâd**) kitâbında arabî olarak cevâb verilmektedir 254
- 31- Vehhâbîler hakkındaki fetvâ. Bu fetvânın aslı (**Minhat-ül-Vehbiyye**) kitâbının sonunda arabî olarak mevcûddur.... 265
- 32- (**Cevâb-ı Nu'mân**) adındaki vehhâbî kitâbına (**Mektûbât**) dan cevâb verildi. Mevlid kıssası ve Delâil-ül-hayrât okumanın meşrû olduğu isbât edildi 270
- 33- Tesavvuf ve tarîkatler sonradan ortaya çıktı. Bunları islâm dîni emr etmemektedir, diyor. Buna Senâullah-ı Dehlevînin (**İrşâd-üt-tâlibîn**) kitâbından cevâb verildi 290
- 34- Tesavvuf ve kerâmete inanmıyanlara (**Hadîka**) kitâbından cevâb verildi 308
- 35- Kıyâmet günü, herkes sevdiğinin yanında bulunacaktır 317
- 36- Vehhâbîliğin başlangıcı ve yayılması 325
- 37- Vehhâbîliğin ortaya çıkışı ve inançları (**Mir'ât-ül-haremeyn**) den alındı 335

- 38- Vehhâbîlerin Tâifde müslimânları öldürmeleri ve yağmaları 337
39- Vehhâbîlerin Mekkede yaptıkları işkenceler (**Mir'ât-ül-hare-
meyn**)den alındı.....342
40- Vehhâbîlerin Medîneye girmeleri ve yağmaları.(**Mir'ât-ül-
haremeyn**)den alındı348
41- Mubârek şehirlerin Vehhâbîlerden geri alınması352
42- Mekke ve Medîne şehirlerini Osmânîliler vehhâbîlerden kur-
tardıktan sonra, yapılan kıymetli eserler371

Köyde, yolda nemâz kılarken, Kible cihetini anlamak için, güneşi gören toprağa bir çubuk dikilir, yâhud bir ip ucuna anahtar, taş gibi bir şey bağlanıp sarkıtılır. Takvîm yaprağında yazılı (Kible sâati) vaktinde, çubuğun, ipin gölgeleri kible istikâmetini gösterir. Gölgenin güneş bulunduğu tarafı, kible ciheti olur.

Aşağıdaki şi'r, mevlânâ Hâlid-i Bağdâdînin “kaddesallahü teâlâ sirrehul'azîz”^[1] fârisî dîvânından bir parçanın tercemesidir:

ÂH YAZIK!

**Ömrüm boş şeylerle geçti, âh yazık!
Yârını hiç düşünmedim, âh yazık!
Hep hevâya binâ kurdum, şaşkınca,
din temeli çürük oldu, âh yazık!
Afvı sonsuzdur diyerek, pek azdım,
(Kahhâr) ismini unuttum, âh yazık!
Daldım günâha, yapmadım hiç hayr
niçin doğru yoldan sapdım? Âh yazık!
Mal için, makâm için hep uğraşdım,
sonsuz ni'metlerden oldum, âh yazık!
Yol bozuk ve karanlık, önde şeytân,
günâh ağır, ağlarım hep, âh yazık!
Hesâb defterimde yok bir iyilik,
nasıl kurtulur bu Hâlid? Âh yazık!**

[1] Büyük islâm âlimi Hâlid-i Bağdâdî 1242 [m. 1826] senesinde Şâmda vefât etdi.

MÜSLİMÂNA NASÎHAT

I.ci Kısım

VEHHÂBÎ İNANÇLARI VE EHL-İ SÜNNET ÂLİMLERİNİN BUNLARA VERDİĞİ CEVÂBLAR

Elhamdülillâh! Herhangi bir kimse, herhangi bir zemânda, herhangi bir yerde, herhangi bir kimseye, herhangi bir şeyden dolayı, herhangi bir sûretle hamd ederse, bu hamd ve şükürlerin hepsi, Allahü teâlâyâ olur. Çünkü, herşeyi yaratan, terbiye eden, yetiştiren, her iyiliği yapıran, gönderen hep Odur. Kuvvet, kudret sâhibi yalnız Odur. O, hâtırlatmazsa kimse, iyilik ve kötülük yapmağı irâde, arzû edemez. Kulun irâdesinden sonra, O da istemedikçe, kuvvet ve fırsat vermedikçe, hiçbir kimse, hiçbir kimseye, zerre kadar iyilik ve kötülük yapamaz. Kulun istediğı herşey, O da irâde ederse, dilerse meydâna gelir. Yalnız Onun dilediğı olur. İyilik ve kötülük yapmağı, çeşidli sebeblerle hâtırlatmaktadır. Merhamet etdiğı kulları, kötülük yapmak irâde edince, O irâde etmez ve yaratmaz. İyilik yapmak irâde etdikleri zemân, O da irâde eder ve yaratır. Böyle kullardan hep iyilik meydâna gelir. Gazab etdiğı düşmanlarının kötü irâdelerinin yaratılmasını, O da irâde eder. Bu kötü kullar, iyilik yapmak irâde etmedikleri için, bunlardan hep fenâlık hâsıl olur. Demek oluyor ki, insanlar bir âlet, bir vâsıta. Kâtibin elindeki kalem gibidir. Şu kadar var ki, kendilerine ihsân edilmiş olan (**irâde-i cüz'iyeye**)lerini kullanarak, iyilik yaratılmasını isteyen sevâb kazanır. Kötülük yaratılmasını isteyen, günâh kazanır. Bunun için, hep iyilik yapmayı düşünmeli, hep iyilik yapmayı istemeliyiz! **İyi şeyleri öğrenmeliyiz. İyiliklerin kaynağı olan (Ehl-i sünnet) âlimlerinin "rahime-hümullahü teâlâ" kitâblarını okuyup, iyiyi, kötüyü anlamalıyız.** Ehl-i sünnet âlimleri, vehhâbîliğin ingilizler tarafından kurulduğunu ve hatâlı bir yol olduğunu vesîkalarla isbât ediyor. Kitâbımızın birinci kısmında, 324.cü sahîfeye kadar bu vesîkalardan otuzbeş dânesini sıra ile bildireceğiz.

1 - Vehhâbîlerin (**Feth-ul-mecîd**) kitâbı, yetmişbeşinci sahîfesinde, (*Abdülvehhâb-i Şa'rânînin*^[1] *kitâbları ve Abdül'azîz-i*

[1] Abdülvehhâb-i Şa'rânî 973 [m. 1565] de vefât etdi.

Debbağın (İbriz) kitâbı ve Ahmed Ticânînin kitâbları, Ebû Cehlin ve benzerlerinin hâtırlarına gelmiyen şirk ile doludur) diyor.

Ahmet Ticânî “rahmetullahi aleyh”, 1150 [m. 1737] de Cezâyirde tevellüd, 1230 [m. 1815] de Fasda vefât etmişdir. Halvetînin bir kolu olan Ticânîlik yolunun rehberidir. Bu yolda yazılmış olan (**Cevâhir-ül-meânî-fî feyz-i şeyh Ticânî**) kitâbı meşhûrdur.

İnsanların üstünlerinin, ya'nî Peygamberlerin “salevâtullahi teâlâ ve teslîmâtühü aleyhim ecma'in”, meleklerin üstünlerinden dahâ yüksek olduklarını, bu vehhâbî kitâbı da yazmakda, meleklerin tesarruf ve te'sîrlerine inanmakda, fekat Allahü teâlânın Evliyâsına “rahime-hümullahü teâlâ” kerâmet olarak, te'sîr ve tesarruf verdiği ise inanmamakda, buna inananlara müşrik demekdedir. Ehl-i sünnet âlimleri “rahimehümullahü teâlâ”, vehhâbîlerin ortaya çıkacaklarını, kerâmet olarak, bilmişler, bunlara, yıllarca önce cevâblar yazmışlardır. Bu âlimlerin başında, Muhyiddîn-i Arabî ve Sadreddîn-i Konevî ve Celâleddîn-i Rûmî^[2] ve Seyyid Ahmed Bedevî [ve imâm-ı Rabbânî] gibi Velîler “rahimehümullahü teâlâ” bulunmaktadır. Vehhâbîler, işte bunun için, bu Velîleri beğenmiyorlar.

İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkî Serhendî “kuddise sirruh” (**Mektûbât**)ının ikinci cild, ellinci mektûbunda buyuruyor ki:

İslâm dîninin bir sûreti, bir de hakîkati, özü vardır. Sûreti, önce îmân etmek, sonra, Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına uymaktır. İslâm dîninin sûretine kavuşanların nefsi-i emmâreleri inkârda ve ısyân etmekdedir. Bunların îmânı, îmânın sûretidir. Kıldıkları nemâz, nemâzın sûretidir. Oruc ve başka ibâdetleri de böyledir. Çünkü, nefsi-i emmâre, insan varlığının temelidir. Herkes (**Ben**) deyince, nefisini göstermekdedir. İşte, bunların nefsleri îmân etmemiş, inanmamıştır. Böyle kimselerin îmânları ve ibâdetleri hakîkî, doğru olabilir mi? Allahü teâlâ, çok merhametli olduğu için, yalnız sûrete kavuşmağı kabûl buyurmuşdur. Bunları, râzı olduğu Cennetine sokacağını müjdelemiştir. Yalnız kalbin inanmasını kabûl buyurması, nefsin inanmasını da şart koşmaması, Onun büyük ihsânıdır. Evet, Cennet ni'metlerinin de, hem sûretleri, hem hakîkatleri vardır. İslâm dîninin sûretine kavuşanlar, Cennetin sûretinden pay alacaklardır. Dünyâda, islâm dîninin hakîkatine kavuşanlar, Cennetin hakîkatine kavuşacaklardır. Sûrete kavuşmuş olanlarla hakîkate kavuşmuş olanlar, Cennetin aynı bir meyvesini yiyecek. Fekat, herbiri başka tat alacaktır. Resûlullah “sallallahü

^[2] Celâleddîn-i Rûmî 672 [m. 1273] senesinde, Sadreddîn 671 de Konyada vefât etdiler.

aleyhi ve sellem” efendimizin mubârek zevceleri “radiyallahü teâlâ anhünne” Cennetde, Resûlullahın yanında olacak, fekat duydukları lezzet başka olacaktır. Eğer, başka olmasaydı, bu mubârek zevcelerin, bütün insanlardan dahâ üstün olmaları lâzım gelirdi. Her üstün olan kimsenin zevcesinin de, bunun gibi üstün olması gerekirdi. Çünkü zevceler, Cennetde zevcelerinin yanında olacaktır. İslâm dîninin sûretine kavuşanlar, buna uydukları zemân, âhiretde kurtulabileceklerdir. Buna uyanlar, umûmî evliyâlîğe, ya'nî Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine ermiş demektir. Bununla şereflenen, tesavvuf yoluna girebilecek, **(Vilâyet-i hâssa)** denilen özel evliyâlîğe kavuşabilecek kimse demektir. Bunlar, nefsi emmârelerini itmînâna ulaştırabilirler. Şunu iyi bilmelidir ki, bu vilâyetde, ya'nî İslâm dîninin hakîkatinde ilerliyelemek için, islâm dîninin sûretini elden bırakmamak lâzımdır.

Tesavvuf yolunda ilerlemek, Allahü teâlânın ismini çok zikir etmekle olur. Bu zikir de, islâm dîninin emr ettiği bir ibâdetdir. Zikir etmek, âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde övülmüş ve emr edilmiştir. Tesavvuf yolunda ilerliyelemek için, islâm dîninin yasakladığı şeylerden sakınmak şarttır. Farzları yapmak, insanı bu yolda ilerletir. Tesavvuf yolunu bilen ve yolculara önderlik edebilen bir **(Rehber=Mürşid)** aramak da, islâm dîninin emr ettiği bir şeydir. Mâide sûresinin otuzbeşinci âyetinde, **(Ona kavuşmak için vesîle arayınız)** buyuruldu. (Vesîlenin, insan-ı kâmil olduğu, onsekizinci maddede uzun bildirilmiştir). Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak için, islâm dîninin sûreti de, hakîkati de lâzımdır. Çünkü, evliyâlık üstünlüklerinin hepsi, islâm dîninin sûretine uymakla ele geçer. Peygamberlik üstünlükleri de, islâm dîninin hakîkatinin meyveleridir.

Evliyâlîğe kavuşduran yol tesavvufdur. Tesavvuf yolunda ilerliyelemek için, Allahdan başka herşeyin sevgisini kalbden çıkarmak lâzımdır. Allahü teâlânın ihsânı ile, kalb hiçbirşeyi görmez olursa, **(Fenâ)** denilen şey hâsıl olur. **(Seyr-i ilallah)** temâm olur. Bundan sonra, **(Seyr-i fillah)** denilen yolculuk başlar. Böylece, **(Bekâ)** denilen şey hâsıl olur ki, aranılan da budur. İslâm dîninin hakîkati buradadır. Buna kavuşan zâta **(Velî)** denir ki, Allahü teâlânın râzı olduğu, sevdiği kimse demektir. Burada **(Nefs-i emmâre)** mutmainne olur. Nefs, küfrden kurtulup, Allahü teâlânın kazâ ve kaderinden râzı olur. Allahü teâlâ da, ondan râzı olur. Kendini anlar. Büyüklük, kendini beğenmek hastalığından kurtulur. Tesavvuf büyüklerinden çoğu, nefsi itmînâna kavuşunca da, Allahü teâlâyâ âsî olmakdan kurtulamaz demişlerdir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bir gazâsından dönüşde, **(Küçük cihâddan**

döndük. Büyük cihâda başlıyoruz) buyurdu. Bu büyük cihâd, nefs-i emmâre ile cihâddır demişlerdir. Bu fakîr [ya'nî imâm-ı Rabbânî] böyle anlamıyorum. Nefs itmînâna kavuşunca, hiç isyânı, kötülüğü kalmaz diyorum. Nefs de, herşeyi unutmuş olan kalb gibi, Allahdan başka hiçbirşey görmez. Mevki', rütbe, mal, hattâ bunların vereceği tat ve acılıklardan kurtulmuştur. Nefs ezilmiş, yok gibi olmuştur. Allah için, kendini fedâ etmiştir. Hadîs-i şerîfde, **(Cihâd-ı ekber)** buyurulması, bedeni meydâna getiren maddelerin fizik ve kimyâ ve biyolojik isteklerine karşı olan cihâd olsa gerekdir. Şehvet, ya'nî istek kuvvetleri, gadab, ya'nî ürkemek, çekinmek istekleri, hep maddî isteklerdir. Hayvanlarda nefis yoktur. Fekat bu kötü istekler, onlarda da vardır. Her hayvanda bulunan şehvet, gadab, birşeye çok düşkün olmak, hep maddelerin hâssalarından ileri gelmektedir. [Bu isteklere **(Sevk-ı tabî'î)** içgüdü denir.] İnsanların bunlarla cihâd etmesi lâzımdır. Nefsin itmînâna kavuşması, insanı bu kötülüklerden kurtarmaz. Bunlarla cihâdın çok fâidesi vardır. Bedeni de temizlemeğe yarar.

Nefs itmînâna kavuşunca, **(İslâm-ı hakîkî)** nasîb olur. Hakîkî îmân hâsıl olur. Yapılan her ibâdet hakîkî olur. Nemâz, oruc ve hac, hakîkî yapılmış olur.

Görülüyor ki, tesavvuf ve hakîkat denilen şeyler, islâm dîninin sûreti ile hakîkati arasındadır. **(Vilâyet-i hâssa)**ya kavuşamıyan kimse, mecâzî müslimânlıktan kurtulamaz. Hakîkî islâma kavuşamaz.

İslâm dîninin hakîkatine kavuşan ve islâm-ı hakîkî ile şereflenen kimse, Peygamberlik üstünlüklerinden pay almağa başlar. **(Âlimler, Peygamberlerin vârisleridir)** hadîs-i şerîfinde bildirilen müjdeye kavuşur. Evliyâlık üstünlükleri, islâm dîninin sûretinin meyveleri olduğu gibi, Peygamberlik üstünlükleri de, islâm dîninin hakîkatinin meyveleridir. Vilâyetin üstünlükleri, nübüvvetin üstünlüklerinin sûretleridir.

İslâm dîninin sûreti ile hakîkati arasındaki fark, nefsdan ileri gelmiş oldu. Vilâyet üstünlükleri ile, nübüvvet üstünlükleri farkı da, bedendeki maddelerden ileri gelmektedir. Vilâyetin kemâlâtında, maddeler, fizik, kimyâ ve biyoloji özelliklerine uyar. Fazla enerji, taşkınlık yapdırır. Maddeler, gıda ister. Bu isteğe kavuşmak için, uygunsuz işler yapılır. Nübüvvet kemâllerinde, böyle uygunsuz işler de kalmaz olur. **(Şeytânım müslimân oldu)** hadîs-i şerîfi, bu hâli bildirmiş olabilir. Çünkü, insanın dışında şeytân olduğu gibi, içinde de vardır. Fazla enerji insanı azdırır. Kendini beğendirir. Bu ise, fenâ huyların en kötüsüdür. Bunun müslimân olması, bu kötülüklerden kurtulmasıdır. Peygamberlik kemâlâtında, hem

kalbin, hem nefsin îmânı, hem de bedendeki maddelerin düzeni ve dengesi vardır. Nefsin tâm itmînâna gelmesi, bedendeki madde ve enerjinin dengeye gelmesinden sonradır. Bu itmînândan sonra, artık kötülüğe dönemez. Bütün bu üstünlükler, hep islâm dîninin üstüne kurulmaktadır. Ağaç ne kadar dallanır, meyvelenirse, yine köksüz olamaz. Her üstünlükde Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına uymak lâzımdır. Ellinci mektûbdan terceme burada temâm oldu.

Görülüyor ki, vehhâbî kitâbının yazarı, tesavvufdan haberi olmadığı için, Evliyâ-i kirâma “kaddesallahü teâlâ esrârehümül’azîz” dil uzatıyor. Onları islâm dîninin dışında sanıyor.

2 - **(Feth-ul mecîd)** vehhâbî kitâbının kırksekizinci ve üçyüzkırksekizinci sahîfelerinde, *(Ameller, ibâdetler îmândandır. İbâdet yapmayanın îmânı gider. İmân azalır ve çoğalır. Şâfi’î ve Ahmed ve başkaları bunu sözbirliği ile bildiriyorlar)* diyor.

İbâdetin vazîfe olduğuna inanmak îmândandır. İnanmak başkadır. Yapmak başkadır. Bunları birbirlerine karışdırmamalıdır. İnandığı hâlde, tenbellikle yapmayan kâfir olmaz. Kitâbın yazarı, bu yüzden milyonlarca müslimâna kâfir damgası basmaktadır. Bir müslimâna kâfir diyenin kendisi kâfir olur ise de, te’vîl ile söyleyen kâfir olmuyor.

Meşhûr **(Emâlî kasîdesi)**^[1] kırküçüncü beytinde diyor ki, (Farz olan ibâdetler, îmândan sayılmaz). Bu kasîdenin **(Nuhbet-ül-leâlî)** ismindeki arabî şerhi çok kıymetlidir. 1975 de İstanbulda **(Hakikat kitâbevi)** tarafından basdırılmıştır. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh”, ameller îmândan parça değildir buyurdu. İmân, inanmak demektir. İnanmakta azlık çokluk olmaz. İbâdetler, îmân olsaydı, îmân azalıp çoğalırdı. Gözden perde kalkıp azâb görüldükten sonra olan îmân kabûl olmaz. O ânda, îmân ile gidenlerin îmânları ancak kalb iledir. İbâdetler yapılamaz. Âyet-i kerîmede buna îmân denildi. Âyet-i kerîmelerde, îmânı olanlara, ibâdet yapmaları emr ediliyor. Bundan da, îmânın ibâdetden başka olduğu anlaşılmaktadır. Bunlardan başka, Kur’ân-ı kerîmde, **(İmân edenler ve sâlih işler yapanlar)** buyuruldu. Bu da, ibâdetlerin îmândan başka olduklarını gösteriyor. **(Mü’min iken, sâlih amel işliyenler)** âyet-i kerîmesi, amellerin îmândan ayrı olduklarını açıkça göstermektedir. Çünkü, şartın meşrûtdan başka olması lâzımdır. İmân edip, hiç ibâdet yapamadan, hemen ölenin, mü’min

[1] Bu kasîdenin müellifi Alî Ūşî 575 [m. 1180] de vefât etdi.

olduğu söz birliği ile bildirilmiştir. Cibrîl hadîsinde de îmânın yalnız inanmak olduğu bildirilmiştir.

İmâm-ı Ahmed ve imâm-ı Şâfi'î ve hadîs âlimlerinden birçoğu ve Eş'arîler "rahime-hümullahü teâlâ" ve Mu'tezile, ibâdetler îmânın parçasıdır. İmân azalıp çoğalır dediler. İmân ile amel, başka olursa, günâh işliyenlerin îmânları ile, Peygamberlerin "aleyhi-müssalevâtü vetteslîmât" îmânları bir olurdu dediler. **(Onlara âyetlerim okunduğu zemân, îmânları artar)** âyeti ve **(İmân artarak, sâhibini Cennete götürür. Azalarak da, Cehenneme sürükler)** hadîsi, îmânın azalıp çoğaldığını bildiriyor dediler. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahmetullahi aleyh", bunlara cevâb teşkîl eden bilgileri önceden anlatmış, îmânın artması, devâm etmesi, çok zemân sürmesi demektir demiştir. İmâm-ı Mâlik "rahime-hullahü teâlâ" de böyle dedi. İmânın çok olması, inanılacak şeylerin çoğalması demektir. Meselâ, Eshâb-ı kirâm, önce az şeylere inanırlardı. Yeni emrler gelince, îmânları çoğalırdı. İmânın artması demek, kalbde nûrunun artması demektir. Bu parlaklık, ibâdet ile artar. Günâh işlemekle azalır. Bu husûsda **(Şerh-ı Mevâkîf)^[1]** ve **(Cevheret-üt-tevhîd)** kitâblarında geniş bilgi vardır.

Vehhâbî kitâbının doksanbirinci sahîfesinde: *(Eshâb-ı kirâmdan biri şerâb içmekten vazgeçmedi. Kendisine (Had) denilen döğmek cezâsı verildi. Eshâbdan birkaçı, buna la'net edince, Resûlullah, (Ona la'net etmeyin! Çünkü o, Allahü teâlâyı ve Resûlünü sever) buyurdu)* diyor. Günâh işliyenin kâfir olmadığını, kendisi de yazmaktadır. Büyük günâh işliyenler, farzları yapmayanlar kâfir olur diyenleri, bu hadîs-i şerîf red etmektedir. **(İmânı olan, zinâ etmez. Hırsızlık etmez)** hadîs-i şerîfinin de, îmânın kendini değil, kemâlini gösterdiğini, isbât etmektedir.

Abdülganî Nablüsî, Allâme Birgivînin "rahimehümullahü teâlâ"^[2] yazılarını **(Hadîka)** kitâbında açıklarken, ikiyüzseksenbirinci ve sonraki sahîfelerinde buyuruyor ki: **(İmân)**, Muhammed aleyhisselâmın Allahü teâlâ tarafından getirdiği bilgilere kalbin inanması ve inandığını dil ile söylemesi demektir. Bu bilgilerin herbirini araştırmak ve anlamak lâzım değildir. Mu'tezile fırkası, herbirini anlayıp inanmak lâzımdır dedi. Aynî "rahime-hullahü teâlâ",^[1] Buhârî şerhinde diyor ki, Muhakkıkîn, ya'nî en derin

[1] Mevâkîf müellifi Kâdı Adud 756 [m. 1354] de vefât etdi.

[2] Abdülganî 1143 [m. 1731] de vefât etdi

[1] Mahmûd Aynî 855 [m. 1451] de vefât etdi.

âlimler, meselâ Ebül-Hasen Eş'arî,^[2] kâdî Abdül-Cebbâr Hemedânî Mu'tezilî, üstâd Ebül-İshâk İbrâhîm İsferrâinî ve Hüseyin bin Fadl ve dahâ birçokları, (Îmân, açıkça bildirilmiş olan şeylere yalnız kalb ile inanmaktır. Dil ile söylemek ve ibâdetleri yapmak îmân değildir) dediler. Sa'deddîn-i Teftâzânî "rahime-hullahü teâlâ" de (**Şerh-i akâid**) kitâbında böyle söylüyor ve Şems-ül-eimme ve Fahr-ul-islâm Alî pezdevî "rahime-hümullahü teâlâ" gibi âlimlerin dil ile ikrâr etmenin de lâzım olduğunu söylediklerini bildiriyor. Kalbdeki îmânî dil ile söylemek, müslimânların, birbirlerini tanımaları için lâzımdır. Söylemeyen de mü'mindir. Ameller, ibâdetler, îmândan parça değildir. Âlimlerin çoğu, meselâ imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahime-hullahü teâlâ" böyle buyurdular. Evet, imâm-ı Alî "radiyallahü anh" ve imâm-ı Şâfiî "rahimehullahü teâlâ" îmân inanmak ve söylemek ve ibâdetleri yapmaktır dediler. Bu sözleri, kâmil olan, olgun olan îmânı bildirmektedir. Kalbinde îmân olduğunu söyleyen kimsenin mü'min olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir. Rükneddîn Ebû Bekr Muhammed Kirmânî "rahime-hullahü teâlâ" Buhârî şerhinde diyor ki, ibâdetler îmândan sayılınca, îmân azalır ve çoğalır. Fekat, kalbdeki îmân azalmaz ve çoğalmaz. Azalan, çoğalan bir inanış îmân olmaz. Şek olur, şübhe olur. İmâm-ı Muhyiddîn Yahyâ Nevevî "rahime-hullahü teâlâ" inanılacak şeyleri inceliyerek, sebeplerini anlamakla îmânın kendisi de artar. Ebû Bekr-i Siddîkî "radiyallahü teâlâ anh" îmânı ile, herhangi bir kimsenin îmânı bir değildir dedi. Bu söz, îmânın kuvvetli ve za'îf olmasını göstermektedir. İmânın kendisi azalır ve çoğalır demek değildir. Hasta insanla, sağlam insanın kuvvetlerinin bir olmaması gibidir. Her ikisinin de insanlığı birdir. İnsanlıklarında azlık çokluk yoktur. İmânın azlığını çokluğunu bildiren âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahime-hullahü teâlâ" şöyle açıklamaktadır: Eshâb-ı kirâm "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in" îmâna gelince, herşeye topluca inanmışdı. Sonra, zemân zemân birçok şeyler farz oldu. Bunlara birer birer inandılar. İmânları böylece, zemânla çoğaldı. Bu hâl, yalnız Eshâb-ı kirâm içindir. Sonra gelen müslimânlar için, îmânın böyle artması düşünülemez buyurdu. Sa'deddîn-i Teftâzânî "rahime-hullahü teâlâ",^[1] (**Şerh-i akâid**)de diyor ki, kısaca bilenlerin kısaca inanmaları, etrâflı ve inceliklerini bilenlerin etrâflı inanmaları lâzımdır. İkincilerin îmânları, birincilerinkinden elbet çokdur. Fekat, birincilerinki de, tâm îmândır. İmânları noksan değildir. Abdülganî Nablüsî "rahime-hullahü teâlâ"

[2] Ebül-Hasen Alî Eş'arî 330 [m. 941] de vefât etdi.

[1] Sa'düddîn Mes'ûd Teftâzânî 792 [m. 1389] de Semerkanda vefât etdi.

buyuruyor ki, sözün kisası, îmânın kendisi azalmaz ve çoğalmaz. Îmânın kuvveti çoğalır. Yâhud ibâdetlerin az veyâ çok olması ile îmânın kemâli, kıymeti değişmektedir. Îmânın azalıp çoğalacağını bildiren âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere böyle ma'nâ verilmiştir. Bu bilgi, ictihâd edilebilecek bilgilerden olduğu için, çeşidli açıklamalar yapılmıştır. Hiçbiri, başka dürlü söyleyeni kötölememiştir. Vehhâbî kitâbı ise, ibâdetleri kabûl edip de, tenbellikle yapmıyana kâfir, müşrik diyor. Muhammed Hâdimî “rahime-hullahü teâlâ”^[2] **(Berîka)** kitâbında diyor ki, ibâdetler îmandan parça değildirler. Celâleddîn-i Devânî “rahime-hullahü teâlâ” buyurdu ki, Mu'tezile, ibâdetleri îmânın parçası saydı. İbâdet yapmayanın îmânı yokdur dedi. İbâdetler, îmânı olgunlaştırır, güzelleştirir. Ağacın dalları gibidirler. Îmân ibâdet yapmakla çoğalmaz ve günâh işlemekle azalmaz. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe ve imâm-ı Mâlik ve imâm-ı Ebû Bekr Ahmed Râzî ve birçok derin âlimler “rahime-hümullahü teâlâ” böyle söylediler. Çünkü, îmân tâm inanmak demektir. Bunun azalması çoğalması olmaz. Bir kalbdeki îmânın çoğalması demek, bunun tersi olan küfrün azalması demektir. Böyle şey olamaz. İmâm-ı Şâfi'î ve Ebül-Hasen Eş'arî “rahime-hümullahü teâlâ” îmân azalır çoğalır buyurdular. Bu sözün, îmânın kendisi azalıp çoğalması değil, kuvvetinin azalıp çoğalması demek olduğunu **(Mevâkıf)** kitâbı açıklamaktadır. Çünkü, Peygamberin îmânı ümmetinin îmânı gibi değildir. İşitdiklerini aklı ile, ilmi ile inceliyenin îmânı, işitmekle inananın îmânı gibi değildir. [Mükâşefe ve müşâhedeye kavuşmuş Velînin îmânı, tesavvufdan haberi olmıyanların îmânları gibi değildir.] İbrâhîm aleyhisselâm, kalbinin itmînân, yakîn hâsil etmesini istedi. Bunu Kur'ân-ı kerîm bildiriyor. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahime-hullahü teâlâ” **(Fıkh-ı ekber)** kitâbında buyuruyor ki, (Yerde ve göklerde bulunanların îmânları, inanılacak şeyler bakımından azalıp çoğalmaz. İtmînân, yakîn bakımından azalıp çoğalır. Ya'nî, îmânın kuvveti artıp azalır. Fekat yakîni, kuvveti hiç bulunmazsa, îmân olmaz.) **[(Fıkh-ı ekber)in (El-Kavl-ül-fasl)** ismindeki arabî şerhi çok kıymetli olup, 1975 senesinde İstanbulda basdırılmıştır.] Hâdimîden terceme temâm oldu.

İmâm-ı Rabbânî Ahmed Fârûkî Serhendî “rahime-hullahü teâlâ” **(Mektûbât)** kitâbında, ikiyüzaltmışaltıncı mektûbda buyuruyor ki, îmân kalbin tasdîki ve yakîni olduğundan, azalması, çoğalması olmaz. Azalıp çoğalan bir inanış, îmân olmaz. Buna zan denir. İbâdetleri, Allahü teâlânın sevdiği şeyleri yapmakla îmân cilâlanır,

^[2] Hâdimî 1176 [m. 1762] de Konyada vefât etdi.

nûrlanır, parlar. Harâm işleyince, bulanır, lekelenir. O hâlde, çoğalmak ve azalmak, amellerden, işlerden dolayı, îmânın cilâsının, parlaklığının değişmesidir. Kendisinde azalıp çoğalmak olmaz. Cilâsı, parlaklığı çok olan îmâna çok dediler. Bunlar, sanki, cilâlı olmıyan îmânı, îmân bilmedi. Cilâlîlardan ba'zısını da, îmân bilip, fekat az dedi. İmân, parlaklıkları başka başka olan, karşılıklı iki ayna gibi oluyor. Cilâsı çok olup, cismleri parlak gösteren ayna, az parlak gösteren aynadan dahâ çokdur demeğe benzer. Başka birisi de, iki ayna müsâvîdir. Yalnız, cilâları ve cismleri göstermeleri, ya'nî sıfatları başkadır demesi gibidir. Bu iki adamdan birincisi, görünüşe bakmış, öze, içe girememişdir. **(Ebû Bekrin îmânı, ümmetimin îmânları toplamından dahâ ağırdır)** hadîs-i şerîfi, îmânın cilâsı, parlaklığı bakımındandır. Vehhâbî kitâbı:

(Bir kimse, beni çocuklarından, ana babasından ve herkesden dahâ çok sevmedikçe, îmânı temâm olmaz) hadîs-i şerîfini yazıyor. *(Muhabbet, kalbde olur. Kalbin işidir. Bunun için, bu hadîs, amellerin, ibâdetlerin îmândan parça olduğunu, îmânın şartı olduğunu gösteriyor)* diyor.

Muhabbet, kalbin işi değil, sıfatıdır. Kalbin işi olduğunu kabûl etsek bile, bedenın, organların işi, kalbin işi değildir. Büyük günâhları işliyen cezâ görür. Bunları kalbinde bulunduran, yapmağa niyyet eden cezâ görmez. Kalbin iyi işi, inanmaktır. Kalbin kötü işi inanmamaktır, îmânsızlıktır. Bedenin kötü işi, îmânsızlık değildir. Meselâ, yalan söylemek harâmıdır. Yalan söyleyen kötü iş yapmış olur. Fekat, kâfir olmaz. Yalan söylemenin harâm olduğunu kabûl etmiyen veyâ beğenen kâfir olur.

(İmânın doğru olması, kalbin inanması ve amel etmesi, dilin bunu söylemesi ve ibâdetleri yapmaktır. Ehl-i sünnet velcemâ'at da böyle söylemişdir) diyor.

Üçyüzotuzdokuzuncu sahîfesinde, *(Allah sevgisi olunca, Ona itâ'at edenleri, Onun Peygamberlerini, sâlih kullarını, Allahın sevdiklerini de sevmek lâzım olur)* diyor.

O hâlde, Evliyâyı “rahime-hümullahü teâlâ” sevmek, Allah sevgisinin alâmetidir. Bu sevgisini açıklıyanlara dil uzatılamaz. Vehhâbî kitâbının da yazdığı gibi, Allahü teâlânın sevmediklerini sevmek yasaktır, küfrdür. Allahü teâlânın sevdiklerini sevmek lâzımdır ve îmânın alâmetidir. İbâdetlerin en üstünü olduğu bildirilen **(hubb-i fillah ve buğd-ı fillah)** da bu demektir. Kâfirler, müşrikler, Allahü teâlâyı sevmiyor. Başka şeyleri seviyor. Müslimânlar, Allahü teâlâyı sevdikleri için, Onun sevdiği Peygamberi “sallallahü aleyhi ve sellem” ve Evliyâyı “rahime-hümullahü teâlâ” seviyorlar. Vehhâbî kitâbı, bu iki sevgiyi birbirine

karışdırıyor. Birincisinin kötü olduğunu bildiren âyet-i kerîmeleri, ikinci sevgiye de yaymağa kalkışıyor.

Yetmişiki (**Bid'at**) fırkasından biri olan (**Hâricî**)lerden bir kısmı ve (**Vehhâbî**)ler, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere karşı gelmiyor. Fekat, ma'nâları açık ve kesin olmayıp, kapalı ve şübheli olan nasları yanlış te'vîl ederek, bunlardan yanlış ma'nâ anlıyarak, farzları yapmak ve harâmlardan sakınmak, îmânın parçasıdır diyorlar. (**Mü'min olmak için, hem îmânın altı şartına inanmak, hem de, islâmiyyete uymak lâzımdır. Bir farzı yapmayan veyâ bir harâm işliyen kâfir olur**) diyorlar. Bunun için, müslimânlara kâfir damgasını basıyorlar. Hâlbuki, farzların farz olduklarına ve harâmların harâm olduğuna inanmak, îmândır. İnanmamak başkadır. İnanıp da yapmamak başkadır. Bunlar, bu ikisini birbiri ile karıştırdıkları için, Ehl-i sünnetden ayrılıyorlar. Fekat, böyle inandıkları için, kâfir olmazlar. Bid'at ehli, sapık oluyorlar. Fekat, ibâdet yapmayan, bir harâm işliyen müslimânlara, nasları te'vîl etmeksizin kâfir diyenler kâfir olmaktadır. Hadîs-i şerîfde, (**Bid'at sâhibini beğenmiyenin kalbini, Allahü teâlâ, îmân ile doldurur. Bid'at sâhibini kötülüyen, Allahü teâlâ, kıyâmet gününün korkusundan korur**) buyuruldu.

3 - Kitâbın doksansekizinci ve yüzdördüncü sahîfelerinde, Allahü teâlâdan başka şeylere tapınanların, onları vesîle yapanların müşrik olduklarını bildiren âyet-i kerîmeleri yazarak: (*Peygamberlerden ve sâlih kullardan ölmüş veyâ uzakda olanlardan herhangi bir sözle yardım isteyenler, bu âyetlere göre müşrik olur*) diyor.

Biz müslimânlar, Evliyânın "rahime-hümullahü teâlâ" kendiliklerinden birşey yapacaklarına inanmayız. Allahü teâlâ, onları çok sevdiği için, onların düâ ve hâtırı ile yaratacağına inanırız. Kullara tapınmak demek, onların sözlerine uyararak, islâmiyyetin dışına çıkmak, onların sözlerini, kitâb ve sünnetden üstün tutmak demektir. İslâmiyyeti emr edenlere uymak, böyle değildir. Buna uymak, islâmiyyete uymak demektir. Hayber gazâsında, hazret-i Alînin "radiyallahü teâlâ anh" gözü ağrıyordu. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", mubârek tükürüğünü onun gözlerine sürdü ve düâ eyledi. Gözleri iyi oldu. Peygamberin hâtırı için, Allahü teâlâ şifâ ihsân eyledi. Vehhâbî kitâbı da, doksanbirinci sahîfesinde bunu yazıyor ve Buhârî ile Müslimin haber verdiklerini bildiriyor. Onsekizinci maddeyi okuyunuz.

4 - Yüzsekizinci sahîfesinde: (*Tesavvufcular, şirk ve küfr üzeredir. Mürîd şeyhine tapınıyor. Şa'rânînin kitâbları, bu küfrlerle doludur. Hüseyin babasının ve çocuklarının ve Şâfi'înin, Ebû*

Hanîfenin ve Abdülkâdir-i Geylânînin^[1] *mezârlarını putlaştırıyorlar. Onlara tapınıyorlar*) diyor.

(Üsûl-ül-erbe'a fî-terdîd-il-vehhâbiyye) kitâbının üçüncü kısmında, fârisî olarak diyor ki:

Böyle inanan kimse, gâib olan, ya'nî yanında bulunmıyan bir kimseye, ismini söyleyerek seslenmek büyük şirk olur diyor. Böylece, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" mubârek rûhunun bile hâzır olacağını düşünerek seslenen kimse müşrik olur diyor. Yemenli Şevkânî de, **(Dürr-ün-nadîd)** kitâbında, *(Mezârları büyük bilmek, kabrlere seslenerek, ihtiyâclarını istemek küfr olur)* dedi. Yine o, **(Tathîr-ül-i'tikâd)** kitâbında da, *(Melek, Peygamber veyâ Velî de olsa, ölüye yâhud gâib olan diriye böyle seslenen müşrik olur)* diyor. Mezhebsizlerden bir kısmı burada iki fikr ortaya atmaktadır. Bunlara göre, eğer işiteceğini düşünmiyerek, sevdiği için, (yâ Resûlallah!) derse, müşrik olmaz. Eğer işiteceğine inanarak söylerse, kâfir olur. Selef-i sâlihînin "rahime-hümullahü teâlâ" yaptığı şeylere şirk diyen ve müslimânlara müşrik damgasını basan bu kimseye sorarız: (Gâib olan) sözü ile ne demek istiyorsun? (Görmediğimiz herşey gâibdir) diyorsan, (yâ Allah) dememiz de şirk olmaktadır. Çünkü bu, Allahü teâlânın Cennetde görüleceğine de inanmamaktadır. Eğer, (gâib, yok demektir) diyorsan, Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ve Evliyânın "rahime-hümullahü teâlâ" rûhlarına nasıl yok diyebilirsin. Rûhların var olduklarını kitâbımızın, ikinci kısmında isbât etmişdik. Yok eğer, (rûhların var olduklarına ve idrâk ve şu'ûr sâhibi olduklarına, ya'nî anladıklarına, duyduklarına inanırız. Fekat, tesarruf yaptıklarına inanmayız) derse, bu sözü Allahü teâlâ red etmekte, **(En-nâzi'ât)** sûresinin beşinci âyetinde, **(Güç işleri yapanlara yemîn ederim)** buyurmaktadır. Tefsîr âlimlerinin çoğu meselâ **(Beydâvî tefsîri)**^[2] [ve bunun Şeyhzâde şerhi^[3] ve tefsîr-i Azîzî ve Rûh-ul beyân tefsîri, tefsîr-i Hüseyinî], bu âyet-i kerîme, meleklerin ve Evliyâ rûhlarının iş yaptıklarını bildirmektedir dediler. Rûh, madde değildir. Bunun için, melekler gibi, Allahü teâlânın emri ve izni ile, dünyâda iş yaparlar. Meleklerin, Allahü teâlânın izni ile, bu dünyâda, iş yaptıkları, yok etdikleri, diriltmek, öldürmek gibi işlerin yapılmasına vâsita oldukları, Kur'ân-ı kerîmin çeşidli yerlerinde bildirilmiştir. Cin ve şeytânlar da, güç şeyleri kolayca yapıyorlar. Süleymân aleyhisselâma, cinnin hizmetlerini Kur'ân-ı

^[1] Abdülkâdir Geylânî 561 [m. 1166] de Bağdâdda vefât etdi.

^[2] Abdüllah Beydâvî 685 [m. 1286] da Tebrîzde vefât etdi.

^[3] Şeyhzâde Muhammed 951 [m. 1544] de vefât etdi.

kerîm haber veriyor. Meselâ Sebe' sûresinin onüçüncü âyetinde meâlen, **(Cin, Onun her istediğini, kal'a, resm, büyük kazanlar ve yerinden kaldırılamıyan çanaklar yaparlardı)** buyuruyor. Cin, melekler ve rûhlar kadar olgun ve kuvvetli olmadığı hâlde, büyük işler yapıyor. Bu dünyâda, göremediğimiz çok şey var ki, insan gücünün yetişemediği işleri yapmaktadırlar. Meselâ, çok hafif olan ve göremediğimiz hava, fırtına, kasırga şeklinde eserek, ağaçları devirmekde, binâları yıkmaktadır. [Elektrik ve laser ışınları ve elektro-mağnetik dalgaları, atomlar, gözle, hattâ ultra-mikroskopla görülemedikleri hâlde, akları şaşırtan büyük işler yapmaktadır.] Nazar değmesi, sihr ya'nî büyü ve benzerleri kuvvetleri göremiyoruz. Hâlbuki, korkunç te'sîrlerini işitmiyen yokdur. Bütün bunların yaptıklarının yapıcısı, hiç şübhesiz, Allahü teâlâdır. Bunlar, Allahü teâlânın yapmasına, yaratmasına sebep oldukları için, bunlar yaptı sanıyoruz ve bunlar yaptı diyoruz. Bunların yaptığını söylemek, küfr, şirk olmuyor da, Evliyânın rûhları yapıyor demek niçin şirk olsun? Onlar, Allahü teâlânın izn vermesi ile ve yaratması ile yaptıkları gibi, Evliyânın rûhları da, Allahü teâlânın izn vermesi ile ve yaratması ile yapmaktadır. Onların yaptıklarını söylemek de, şirk olur denirse, Kur'ân-ı kerîme karşı gelinmiş olur.

Bu kimse, (Cinnin, şeytânların ve havanın te'sîr ettiklerini, Kur'ân-ı kerîm haber veriyor. Bunun için, onlar yapıyor demek câiz oluyor. Evliyânın rûhlarının birşey yaptıklarını Kur'ân-ı kerîm bildirmediği için, rûhlardan birşey istemek şirk olur) derse, yukarıda bildirdiğimiz, **(En-nâzi'ât)** sûresinin beşinci âyet-i kerîmesini unuttun mu deriz. Gözlerinin açılmasını isteyen a'mâyaya bildirilen hadîs-i şerîfdeki düâ ve çölde yalnız kalanın okumasını emr eden düâ ve **(kabr ziyâret ederken, ölüye selâm veriniz!)** emri ve Osmân bin Huneyfin "radiyallahü teâlâ anh" haber verdiği hâdise, bundan evvelki kısımda bildirilmişdi. Bunların hepsi ve benzerleri dahâ nice vesîkalar, gâib olandan ve kabrdekenden yardım istemenin câiz olduğunu göstermekdedirler. Fekat bu kimse, meşhûr ve sahîh olan bu hadîs-i şerîflere daîf veyâ mevdû' damgasını basıyor. Ehl-i sünnet âlimlerinin ve tesavvuf büyüklerinin sözlerine de kıymet vermiyor. Çünkü, dört mezhebden birini taklîd etmek şirk, küfr olur diyor. Meselâ, Gulâm Alî Kusûrî, **(Tahkîk-ul-keîlâm)** kitâbında (dört mezhebden birini taklîd eden ve Kâdiriyye, Çeştiyye ve Sühreverdiyye gibi tarîkatlerde bulunan, kâfir ve müşrik ve bid'at ehlidir) diyor. **(Üsûl-ül-erbe'a)**dan terceme temâm oldu. Bu kitâb 1346 [m. 1928] de Hindistânda fârisî dili ile yazılmış, Pâkistânda basılmış, 1395 [m. 1975] de İstanbulda ikinci baskısı yapılmıştır. Yazarı, İmâm-ı Rabbânînin "rahime-hullahü teâlâ"

soyundan, Hakîm-ül-ümmeî hâce Muhammed Hasen Cân sâhibdir “rahmetullahi aleyhim ecma’în.”^[1] Bunun **(Tarîk-un-necât)** kitâbı da **(bid’at)** firkalarına cevâb vermektedir. Arabî olup, Urdu tercemesi ile birlikde 1350 de Pâkistânda basılmış, 1396 [m. 1976] da, İstanbulda **(Hakîkat Kitâbevi)** tarafından ofset baskısı yapılmıştır.

5 - Yüzonbirinci sahîfesinde: **(Lâ ilâhe illallah diyerek, Allahdan başka şeylere tapınmıyanların malı ve cânı harâm olur)** hadîs-i şerîfini yazarak, *(Yalnız kelime-i tevhîdi söylemek, insanın kanını ve malını kurtaramaz. Bugün, kabrlere ve ölümlere tapınanlar böyledir. Bunlar, Kur’ân-ı kerîmde bildirilen, câhiliyye müşriklerinden dahâ kötüdür)* diyor.

Bazıları da **(Müşrikleri nerede bulursanız öldürünüz!)** meâlindeki âyet-i kerîmeyi de ileri sürerek, müslimânları öldürmeği, mallarını yağma etmeği istiyor. Hurûflerin ve câhillerin küfr ve şirk olan sözlerini yazarak, tesavvufa ve tesavvuf büyüklerine saldırıyor. Ağaçlara, taşlara, mezârlara tapınanlar için olan hadîs-i şerîfleri yazarak, kabr üzerine türbe yapmak, kabr ziyâret etmek şirkdir, küfrdür diyor.

Taşdan, ağaçdan, bilinmiyen mezârdan teberrük elbette şirkdir. Fekat Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslimât” ve Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” kabrlerini ziyâret edip, onların bereketi ile Allahü teâlâdan feyz ve bereket beklemeği bunlara benzetmek, ahmaklık ve câhillikdir. Bu yüzden milyonlarca müslimâna küfr ve şirk damgasını basmak ise, müslimânlar arasında bölücülüktür.

(Es-Savâik-ul ilâhiyye firreddi alel-vehhâbiyye)nin yazarı, büyük âlim Süleymân bin Abdülvehhâb-ı Necdî “rahime-hümullahü teâlâ” Muhammed bin Abdülvehhâbın^[2] kardeşidir. Kardeşinin ingilizlerle işbirliği yaparak, ortaya çıkardığı **(Vehhâbîlik)** yolunun hatâlı olduğunu vesîkalarla isbât etmektedir. Kırkdördüncü sahîfesinde diyor ki:

Yolunuzun bozuk olduğunu gösteren vesîkalardan biri de, **(Sahîhayn)** denilen iki doğru hadîs kitâbında, ya’nî **(Buhârî)** ve **(Müslim)** kitâblarında bildirilen hadîs-i şerîfdir. Bu hadîs-i şerîfi bildiren, Ukbe bin Âmir “radıyallahü anh” diyor ki, (Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, minbere çıktı. Kendisini minber üzerinde son görüşüm bu idi. **(Benden sonra, müşrik olmanızdan korkmıyorum. Dünyâya düşkün olarak, birbirinizi öldürmenizden, böylece, geçmiş kavmler gibi, helâk**

[1] Muhammed Hasen Cân Müceddidî 1349 [m. 1930] da vefât etdi.

[2] Muhammed bin Abdülvehhâb 1206 [m. 1791] de Der’iyyede öldü.

olmanızdan korkuyorum) buyurdu). Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Kıyâmet gününe kadar ümmetinin başına gelecek olan şeylerin hepsini haber vermiştir. Yukarıdaki sahîh hadîs-i şerîf, ümmetinin putlara tapmayacağını, bundan emîn olduğunu haber vermektedir. Bu hadîs-i şerîf, bid’at yolunu temelinden yıkmaktadır. Çünkü vehhâbî kitâbı, ümmet-i Muhammedin hepsinin putlara tapdıklarını, islâm memleketlerinin putlarla dolu olduğunu, türbelerin puthâne olduklarını söylüyor. Türbelerden yardım, şefâ’at isteyenlerin kâfir olduklarına inanmayanlar da kâfirdir diyor. Hâlbuki, müslimânlar asrlar boyunca kabri ziyârete gitmiş, Evliyâyâ tevessül ve istigâse eylemiştir. Böyle yapanlara hiçbir islâm âlimi müşrik dememiş, müslimân olarak tanımışlardır.

Süâl: Bir hadîs-i şerîfde, **(Başınıza gelecekler arasında en çok korkduğum şey şirkdir)** buyuruldu. Buna ne dersiniz?

Cevâb: Bu hadîs-i şerîfin **(Şirk-i asgar)**ı bildirdiği, diğer hadîs-i şerîflerden anlaşılmalıdır. Şeddâd bin Evs ve Ebû Hüreyre ve Mahmûd bin Lebîbden “radiyallahü teâlâ anhüm” gelen böyle hadîs-i şerîflerin hepsi, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, ümmetine şirk-i asgarın gelmesinden korkduğunu bildiriyorlar. Hadîs-i şerîflerde bildirildiği gibi olmuş, müslimânların çoğu şirk-i asgara yakalanmışlardır. Siz, bu şirk-i asgara şirk-i ekber diyorsunuz. Böylece müslimânları tekfir ediyorsunuz. Müslimânlara kâfir demiyen mü’minlere de, kâfir damgasını basıyorsunuz. **(Es-Savâik-ul-ilâhiyye)**den terceme temâm oldu. Bu kitâb ilk olarak binüçyüzaltı (1306) hicrî senesinde Bağdâdda, **(Nuhbet-ül-ahbâr)** matba’asında basılmış, 1395 [m. 1975] de İstanbulda, **(Hakikat Kitâbevi)** tarafından ofset ile ikinci baskısı yapılmıştır.

(Hadîka)nın dörtyüzellibirinci sahîfesinde, **(Ey insanlar! Çok gizli olan şirkden sakınınız!)** hadîs-i şerîfini açıklarken, buyuruyor ki, (Bu şirk, yalnız sebepleri görmek, Allahü teâlânın yaratdığını düşünmemektir. İşleri sebeplerin yaptığına inanmak, Allahü teâlâyâ şerîk yapmak olur. Görünen, düşünülen şeyleri şerîk yapmağa **(Şirk-i celî)**, [ya’nî açık şirk] denir. Şer’an, aklen ve âdet ile sebep olan şeylerin yaptığına inanmağa **(Şirk-i hafi)**, [ya’nî gizli şirk] denir). Abdülhak-ı Dehlevî “rahmetullahi aleyh”,^[1] **(Eşi’at-ül-leme’ât)** hadîs kitâbının birinci cild ellinci sahîfesinde diyor ki, (Putlara tapmağa **(Şirk-i ekber)** denir. Küfr olan şirk budur. Riyâ ile, [ya’nî gösteriş için] ibâdet, iyilik yapmağa **(Şirk-i asgar)** denir. Bu küçük şirk küfr değildir). Bu şirklerin ikisi de şirk-i celîdir.

[1] Abdülhak Dehlevî 1052 [m. 1642] de vefât etdi.

(**Hadîka**)dan aldığımız, yukarıda yazılı hadîs-i şerîfde, rûhlardan ve ölümlerden birşey istemeğe şirk denmiyor. Görünen veyâ görünmeyen şeylerden ve insanlardan birşey isterken, ya'nî sebeblere yapışırken, bu işi sebeblerin yaptığına inanmağa şirk deniyor. Kısacası, sebeblere yapışmak sünnettir. Sebeblerin yaptığına inanmak şirkdir. Sebebler birşey yapamaz, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olurlar. İşleri yapan sebebler değildir, Allahü teâlâdır. Canlı veyâ cansız, herhangi bir sebebin, her istediğini yapabileceğine, ya'nî yaratacağına inanmak, onu Allahü teâlâyâ şerîk yapmak olur. Bu inançla, ondan birşey istemek, ona ibâdet etmek olur. Sebebin yaratacağına inanmayıp, sebebe yapışınca, Allahü teâlânın yaratacağına inanmak, sebebe tapınmak olmaz. Sebebe yapışmak olur. Müslimânlar, dirilerden, ölümlerden ve görünenlerden ve görünmeyenlerden bir dilekde buldukları zemân, bunların her istediklerini kendilerinin yapacaklarına inanmıyorlar. Sebebe yapışınca, dileklerini, Allahü teâlâdan bekliyorlar. Allahü teâlânın yaratacağına inanıyorlar. Bunun için, müslimânların rûhlardan ve ölümlerden birşey istemeleri, bunlara tapınmak, onları ma'bûd yapmak olmaz. Allahü teâlâ, herşeyi sebep ile yaratıyor. Sebeblere yapışmamızı emr ediyor. Bunun için dileklerimize kavuşmak için, bunların sebeblerine yapışıyoruz. Sebeblere yapışmamız şirk olmuyor. Günâh olmuyor. Fekat sebeblerden beklemek, şirk oluyor. Her istediklerini yapabileceklerine inanarak onlardan beklemek, şirk-i ekber oluyor. Allahü teâlânın verdiği kuvvet ile yapacaklarına inanmak, şirk-i hafî oluyor. Sebeblerden beklemeyip, onların yapacaklarına inanmayıp, yalnız Allahü teâlânın yaratacağına inanarak, dileği yalnız Allahdan beklemek, müslimânlık oluyor. İslâm dînine uymak oluyor. Müslimânların ölümlerden ve rûhlardan dilekde bulunmaları böyledir. Böyle meşrû' dilekde bulunmağa (**Teveşsül**) ve (**İstigâse**) denilmektedir.

Ölüden veyâ diriden dilekde bulunanın, ibâdet mi, yoksa teveşsül mü yaptığını, ya'nî niyyetinin ne olduğunu anlamak için, dilekde bulunurken islâmîyyetin dışına çıkıp çıkmadığına bakılır. İslâmîyyetin dışına çıkıyorsa ya'nî onun gönlünü hoş etmek için, harâm işliyor veyâ farzı yapmıyorsa, ona tapındığı anlaşılır. Görülüyor ki, diriden dilekde bulunurken, onun gönlünü hoş etmek için, islâmîyyetin dışına çıkan vehhâbîler, müşrik olmaktadırlar. İslâmîyyetin dışına çıkmadan teveşsül eden müslimânlar ise, Allahü teâlânın emrini yapmakda, ya'nî sebebe yapışmaktadırlar. Bunlara müşrik diyenlerden te'vîli olmıyanları kâfir olur. İnsan, kendi nefsinin isteklerine, ya'nî şehvetlerine kavuşmak için islâmîyyetin

dışına çıkarsa, nefesine tapınmış olur. Fekat nefse tapınmağa, dînimiz şirk dememiştir. Ya'nî bunlar kâfir değil, fâsık olurlar.

6 - Kitâbının yüz kırk ikinci sahîfesinde: *(Eshâb ve onlardan sonra gelenler, Peygamberden başka, kimse ile bereketlenmedi. Peygambere mahsûs olan şeylerde, kimse ona ortak olamaz)* diyor.

Bu da, yazarın yalanlarından biridir. Hazret-i Ömer, yağmur düâsına çıkarken, hazret-i Abbâs ile bereketlendi. Bunu yirmidördüncü maddede uzun bildirdik. Lütfen oradan okuyunuz! İslâm âlimleri, Resûlullah'a mahsûs olan şeyleri uzun yazmışlardır. Meselâ, **(Mevâhib-i ledünniyye)** tercemesinde vardır. Bu kitâbların hiçbiri, Resûlullahla "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" bereketlenmek, yalnız ona mahsûsdur. Başkaları ile bereketlenmek câiz olmaz dememişlerdir. Başkaları ile de bereketlendiğini bildirmişlerdir. Allahü teâlânın sevdiği kullarının kabirlerini ziyâret ederek, onlardan bereketlenmeği, Lât ve Uzzâ putlarına tapınmağa benzetmek, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere iftirâ etmektir. Hadîs-i şerîfde, **(Kur'ân-ı kerîme yanlış ma'nâ veren kâfir olur)** buyuruldu. Kitâbın müellifi, ma'nâları şübheli olan âyet-i kerîmelere yanlış ma'nâ vererek, Ehl-i islâma müşrik diyor.

7 - Yüzyirmialtıncı sahîfesinde: *(Görülüyor ki, tesavvufun başlangıcı, Hind yehûdîlerinin bir oyunudur. Eski yunanlılardan alınmıştır. Böylece, islâmiyeti fırkalara ayırdılar, parçaladılar)* diyor.

Pâkistânlı Mevdûdî^[1] adındaki mezhebsiz birisi de, **(İslâm'da İhyâ Hareketleri)** kitâbında, yukarıdaki yazıları yaymaktadır. Sapık kimseler, isteklerine kavuşmak, çıkarlarını sağlamak için, insanlar arasında değer taşıyan kılıklara giriyorlar. Akı ve bilgisi olan, böyle bozuk kimseleri hemen anlar. Bunları iyilerden ayırır. Fekat câhiller, bunları doğru sanır. Tesavvufcu kılığına girmiş bozuk kimseleri de tesavvufcu sanarak, tesavvuf büyüklerini de bunlar gibi sanır. Bu yüzden, tesavvuf büyüklerini de kötülemeğe kalkışır. Müslimânlar doğruyu iğriden ayırabilmeli, tesavvuf büyüklerine dil uzatmamalıdır.

Tesavvuf bilgilerinin mütehasısı, zemânının büyük âlimi, Evliyânın önderi, imâm-ı Muhammed Ma'sûm Fârûkî "rahmetullahi aleyh"^[1] **(Mektûbât)** kitâbının ikinci cildi ellidokuzuncu mektûbunda buyuruyor ki:

[1] Mevdûdî 1399 [m. 1979] da öldü.

[1] Muhammed Ma'sûm 1079 [m. 1668] de Serhendde vefât etdi.

Sûrî ve ma'nevî kemâlâtın hepsi, Muhammed Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” alınmıştır. Sûrî olan emirler, yasaklar, mezheb imâmlarımızın kitâbları ile bizlere gelmiştir. Kalbin, rûhun gizli bilgileri de, tesavvuf büyükleri[nin kalbleri] yolu ile gelmiştir. Ebû Hüreyrenin “radiyallahü anh”, (Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” iki kap doldurdum. Birisini sizlere açıkladım. İkincisini açıklamış olsam, beni öldürürsünüz) buyurduğu, Buhârîde yazılıdır. Yine Buhârî bildiriyor ki, Ömer “radiyallahü anh” vefât edince, oğlu Abdullah “radiyallahü teâlâ anh”, ilmin onda dokuzu öldü, dedi. Yanında bulunanların, bu söze şaşdıklarını görünce, Allahı tanımak ilmini söyledim. Fıkh bilgilerini söylemek istemedim dedi. Tesavvuf yollarının hepsi, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” gelmektedir. Tesavvuf büyükleri, her asrda bulunmuş olan rehberleri vâsıtası ile, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek kalbinden saçılan ma'rifetlere kavuşmuşlardır. Tesavvuf ne yehûdîlerin, ne de tesavvufcuların uydurması değildir. Evet, tesavvuf yolunda hâsıl olan şeyleri bildiren, **(fenâ, bekâ, cezbe, sülûk, seyr-i ilallah)** gibi isimler, tesavvuf büyükleri tarafından konulmuştur. **(Nefehât)** kitâbında diyor ki, **(fenâ)** ve **(bekâ)** kelimelerini ilk söyleyen Ebû Sa'îd-il-harrâz “rahmetullahi teâlâ aleyh”^[2] olmuştur. Tesavvuf ma'rifetleri Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” gelmektedir. Bunların isimleri sonradan konulmuştur. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” Peygamber olduğu bildirilmeden önce, kalb ile zikr etmekte olduğunu, kitâblar yazmaktadır. Allahü teâlâyâ teveccüh, nefy ve isbât ve murâkaba, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” zemânında da vardı. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in” zemânında da vardı. Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” böyle isimler işitilmedi ise de, çok zemân konuşmaması, bu hâllerinin bulunduğunu göstermektedir. **(Biraz tefekkür bin sene ibâdetden dahâ hayrlıdır)** buyurmuştur. Tefekkür, bâtil düşünceleri bırakıp, hakkı düşünmek demektir. Tesavvufcuların, (Kelime-i tevhîd) ile zikr etmelerini, Hızır “aleyhisselâm” Abdülhâlık-ı Goncdüvânîye “rahmetullahi aleyh”^[1] öğretti.

Süâl: Tesavvuf ma'rifetlerinin hepsi Resûlullahdan geldiğine göre, aralarında ayrılık olmamalı idi. Hâlbuki, tesavvuf yolları çeşitlidir. Hepsinin hâlleri ve ma'rifetleri başkadır?

[2] Ebû Sa'îd Ahmed Harrâz 277 [m. 890] da Bağdâdda vefât etdi.

[1] Abdülhâlık 575 [m. 1180] de Buhârâda vefât etdi.

Cevâb: Bu ayrılığa sebep, insanların isti'dâdlarının ve buldukları şartların başka olmasıdır. Meselâ, bir hastalığın ilâcı bellidir. Fekat, hastalara göre, hastalığın seyri ve tedâvîsi değişmektedir. Bir insanın çeşidli fotoğrafcıda çekirdiği resmlerinin başka başka olmaları gibidir. Her kemâl, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” alınmıştır. Alış kuvvetine ve şekline göre ufak ayrılıklar olmuştur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” de, ma'rifetleri, gizli bilgileri, Eshâbına başka başka sunardı. Nitekim hadîs-i şerîfnde, **(Herkes, anlayabileceği kadar söyleyiniz!)** buyurmuştur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, hazret-i Ebû Bekr ile ince bilgiler konuşuyordu. Hazret-i Ömer yanlarına gelince, sözü değiştirdi. Sonra, hazret-i Osmân gelince, yine değiştirdi. Hazret-i Alî gelince dahâ başka konuştu. Herbirinin isti'dâdına, yaratılışına göre, başka başka konuştu “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în”.

Bütün tesavvuf yolları, imâm-ı Ca'fer Sâdık “rahmetullahi teâlâ aleyh”^[2] hazretlerinde birleşmektedir. İmâm-ı Ca'fer Sâdık da, iki yoldan, Resûlullaha bağlıdır. Birisi, babalarının yolu olup, hazret-i Alî “radiyallahü teâlâ anh” vâsıtası ile Resûlullaha bağlıdır. İkincisi, anasının babalarının yolu olup, hazret-i Ebû Bekr “radiyallahü teâlâ anh” vâsıtası ile Resûlullaha “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” bağlanmaktadır. İmâm-ı Ca'fer Sâdık “rahmetullahi teâlâ aleyh” hem ana tarafından Ebû Bekr-i Sıddîk soyundan olduğu için, hem de, onun vâsıtası ile Resûlullahdan feyz almış olduğu için, (Ebû Bekr-i Sıddîk, beni iki hayâta kavuşturmuştur) buyurdu. İmâm-ı Ca'fer Sâdıkda bulunan bu iki feyz ve ma'rifet yolu, birbirleri ile karışmış değildir. İmâm hazretlerinden Ahrâriyye büyüklerine, hazret-i Ebû Bekr yolu ile, öteki silsilelere ise, hazret-i Alî yolu ile feyz gelmektedir.

[Kitâbın, yüzyirmiikinci sahîfesinde: *(Resûlullah, Tebük gazvesinden dönerken, münâfıkların isimlerini Huzeyfe-tebnil-Yemâna bildirdi. Huzeyfe, fitne çıkmasın diye bunların isimlerini kimseye söylemedi. Yoksa, tesavvufcu sapıklarının dedikleri gibi, Huzeyfede gizli din bilgileri yokdu. Çünkü, islâm açıktır. Gizli bilgiler yokdur)* diyor. Tesavvuf bilgilerinin, yehûdî düzmesi, uydurma şeyler olduğunu anlatmak istiyor. Otuzuncu sahîfesinde ise: *(Resûlullahın Mu'âz bin Cebele söylediği din bilgisini, Eshâbın çoğu bilmiyordu. Çünkü Resûlullah, Mu'âza bunları kimseye söyleme demişti. Bir maslahat, bir fâide için, ilmi saklamak câiz olduğu buradan anlaşılmalıdır)* diyor.

[2] Ca'fer Sâdık 148 [m. 765] de Medîne'de vefât etdi.

Görülüyor ki, kitâbın yazıları birbirini tutmamaktadır. Beşyüz sahîfeli kitâbın heryeri böyle uygunsuz yazılarla doludur. Yüzlerce âyet-i kerîme, binlerce hadîs-i şerîf yazarak, herbirine kendine göre ma'nâlar verip, okuyanları, doğru yoldan sapdırmağa çalışmaktadır].

Muhammed Ma'sûm "rahmetullahi aleyh", ikinci cildin altmışbirinci mektûbunda buyuruyor ki: Bu dünyâda en kıymetli ve en fâideli şey, Allahü teâlânın ma'rifetine kavuşmaktır. Ya'nî Onu tanımaktır. Allahü teâlâyı tanımak iki dürlü olur. Biri, Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahime-hümullahü teâlâ", kitâblarında bildirdikleri gibi tanımaktır. İkincisi, tesavvuf büyüklerinin tanımalarıdır. Birinci tanımak, inceleme ve düşünme ile olur. İkincisi, kalbin keşf ve şühûdü ile olur. Birincisinde ilm vardır. İlm ise, akl ve zekâdan doğar. İkincisinde hâl vardır. Hâl ise, aslıdan, özden doğar. Birincisinde, âlimin varlığı aradadır. İkincisinde, ârifin varlığı aradan kalkar. Çünkü, birşeye ârif olmak, o şeyde yok olmak demektir. Nazm:

Yakın olmak, inip çıkmak değildir,

Hakka yaklaşmak, yok olmak demektir!

Birincisi (**İlm-i husûlî**) iledir. İkincisi (**ilm-i hudûrî**) iledir. Birincisinde, nefis, azgınlığından vazgeçmemiştir. İkincisinde, nefis yok olmuş, hep Hak iledir. Birincisinde îmân, îmânın sûretidir. İbâdetler, ibâdetlerin sûretidir. Çünkü nefis, îmâna gelmemiştir. Hadîs-i kudsîde, (**Nefsine düşmanlık et! O, bana düşmanlık etmektedir**) buyuruldu. Buradaki kalbin îmânına, (**Mecâzî îmân**) denilir. Bu îmân, gidebilir. İkincisinde, insanın varlığı kalmadığı için ve nefis de îmâna geldiği için, bu îmân, yok olmaktan korunmuştur. Buna (**Hakîkî îmân**) denir. Burada yapılan ibâdetler de, hakîkî olur. Mecâz yok olabilir. Hakikat yok olmaz. Hadîs-i şerîfde, (**Yâ Rabbî! Senden, sonu küfr olmıyan îmân istiyorum**) buyurulması ve Nisâ sûresi, yüzotuzaltıncı âyetinde meâlen, (**Ey îmân sâhibleri! Allaha ve Resûlüne îmân ediniz!**) emr olunması, bu hakîkî îmânı göstermektedir. İmâm-ı Ahmed bin Hanbel "rahime-hullahü teâlâ" bu ma'rifete kavuşabilmek için, ilm ve ictihâdda pek yüksek derecede olduğu hâlde, Bişr-i Hâfînin "rahime-hullahü teâlâ" hizmetine koşmuştur. Bişr-i Hâfînin yanından niçin ayrılmıyorsun dediklerinde, (Allahı benden dahâ iyi tanımaktadır) demiştir.

[Kitâbın, yüzondokuzuncu sahîfesinde diyor ki, imâm-ı Ahmed bin Muhammed bin Hanbelin soyu, Nizâr bin Me'adda, Resûlullah "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" ile birleşmektedir. Fıkh ve hadîsde zemânın en üstün âlimi idi. Vera' ve sünnete uymakta pek

ileri idi. Yüzaltmışdört [164] senesinde Bağdâdda tevellüd, ikiyüzkırkbir 241 [m. 855] de orada vefât etdi. Bişr-i Hâfî hazretleri yüzellide [150] tevellüd, ikiyüzyirmiyedide [227] vefât etdi. Ferîdüddîn-i Attâr “rahime-hullahü teâlâ” fârisî (**Tezkire-tül-Evliyâ**)da diyor ki, Ahmed bin Hanbel, çok meşâyihın sohbetinde bulundu. Zünnûn-i Mısırî ve Bişr-i Hâfî bunlardandır. Bir hanım, kötürüm olmuşdu. Çocuğunu imâm-ı Ahmede gönderip düâ etmesini diledi. İmâm abdest alıp nemâz kıldı. Düâ eyledi. Çocuk evine gelince, annesi kapıya gelip oğlunu karşıladı. İmâm-ı Ahmedin düâsı bereketi ile iyi oldu].

İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh” ömrünün son yıllarında, ictihâdı bıraktı. İki sene Ca'fer Sâdık “rahime-hullahü teâlâ” hazretlerinin sohbetinde bulundu. Sebebini sorduklarında, (Bu iki sene olmasaydı, Nu'mân helâk olurdu) buyurdu. Her iki imâm, ilmde ve ibâdetde son derece ileri oldukları hâlde, tesavvuf büyüklerinin yanına giderek, ma'rifet ve bunun meyvesi olan (**hakîkî îmân**) edindiler. İctihâddan dahâ kıymetli ibâdet olur mu? Ders vermekden, islâmiyeti yaymaktan dahâ üstün amel olur mu? Bunları bırakıp, tesavvuf büyüklerinin hizmetlerine sarıldılar. Böylece ma'rifete kavuşdular.

Amellerin, ibâdetlerin kıymeti, îmânın derecesi ile ölçülür. İbâdetlerin parlaklığı, ihlâsın mikdârına bağlıdır. İmân ne kadar kâmil ise, ihlâs o kadar çok olur. Ameller de, o kadar çok nûrlu olur ve kabûl edilir. İmânın kâmil olması ve ihlâsın temâm olması, ma'rifete bağlıdır. Ma'rifet ve hakîkî îmân, fenâ hâsıl olmasına ve ölmeden önce olan ölmeğe bağlı olduğu için, fenâsı çok olanın îmânı dahâ kâmil olur. Bunun içindir ki, Ebû Bekr-i Sıddîkın “radiyallahü anh” îmânının, bütün ümmetin îmânlarından üstün olduğu hadîs-i şerîfde bildirilmiştir. (**Ebû Bekrin îmânı, bütün ümmetimin îmânı ile dartsa, Ebû Bekrin îmânı dahâ üstün olur**) buyurulmuştur. Çünkü o, fenâda bütün ümmetden dahâ ileridedir. (**Yer yüzünde, yürüyen ölü görmek isteyen, Ebû Kuhâfenin oğluna baksın!**) hadîs-i şerîfi, bunu göstermektedir. Eshâb-ı kirâmın “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in” hepsi fenâ makâmına kavuşmuşdu. Bu hadîs-i şerîfde, yalnız Ebû Bekr-i Sıddîkın “radiyallahü anh” fenâsının seçilmesi, bunun fenâ derecesinin çok yüksek olduğunu göstermektedir. Altmışbirinci mektûbdan terceme burada temâm oldu.

İmâm-ı Muhammed Ma'sûm “rahime-hullahü teâlâ” ikinci cildin, yüzaltıncı mektûbunda buyuruyor ki: (**Lâ ilâhe illallah**) güzel sözünü çok söyleyiniz! Bu zikri, kalb ile birlikte yapınız. Bu mubârek söz, kalbin temizlenmesinde pek fâidelidir. Bu güzel

sözün yarısı söylenince, Allahdan başka herşey yok edilmiş olur. Geri kalan yarısı söylenince de, hak olan ma'bûdün varlığı bildirilmiş olur. Tesavvuf yolunda ilerlemek de, bu ikisine kavuşmak içindir. Hadîs-i şerîfde, **(Sözlerin en kıymetlisi, Lâ ilâhe illallah demektir)** buyuruldu. Çok kimse ile görüşmeyiniz. Çok ibâdet yapınız. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sünnetlerine sıkı sarılınız! Bid'atlerden ve bid'at sâhiblerinden ve günâh işlemekten çok sakınınız! İyi işleri, iyiler de, kötüler de yapabilir. Fekat kötülüklerden yalnız siddîklar sakınır.

Halâdan olan çok kıymetli elbiseler giymek, tesavvuf yolcularına zarar verir mi diyorsunuz. Fenâ derecesine kavuşup, kalbinin, Allahdan başka, hiçbirşeye bağlılığı kalmıyan kimsenin elinde, üstünde olan şeyler, onun kalbinin, zikr etmesine mâni' olmaz. Onun kalbinin, dış organları ile ilgisi kalmamışdır. Uyku bile, kalbinin zikretmesine mâni' değildir. Fenâ makâmına varamamış olan böyle değildir. Bunun zâhir organları, kalbi ile ilgilidir. Fekat bunun da yeni, kıymetli elbisesi, kalbinin çalışmasına mâni' olur denilemez. Din büyükleri, Ehl-i beyt imâmları, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe ve Abdülkâdir-i Geylânî “rahime-hümullahü teâlâ”, çok kıymetli elbise giymişlerdir. **(Hazâne-türrivâye)** ve **(Metâlib-ül-mü'minîn)** ve **(Zahîre)** kitâbları, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” bin dirhem gümüş kıymetinde cübbe giydiğini bildiriyorlar. Dört bin dirhem gümüş değerinde cübbe ile nemâz kıldığı görülmüşdür. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahime-hullahü teâlâ” talebesine yeni ve kıymetli elbise giymelerini söylerdi. Ebû Sa'îd-i Hudriye “radıyallahü teâlâ anh”^[1] soruldu ki, yimekte, içmekte ve giyinmekte olan bu değişikliklere ve yeniliklere ne dersiniz? Halâl para ile olur ve gösteriş ve riyâ için olmazsa, hepsi Allahü teâlânın ihsân ettiği ni'metleri göstermekdir, buyurdu.

Allahdan başka birşeyi sevmek iki dürlü olur: Birincisi, bir mahlûku kalb ile ve beden ile birlikde sevmek, ona kavuşmak istemektir. Câhillerin sevmeleri böyledir. Tesavvuf yolunda çalışmak, kalbi bu sevmekten kurtarmak içindir. Böylece, kalbde yalnız Allah sevgisi kalır. İnsan, şirk-i hafîden kurtulur. Görülüyor ki tesavvuf, insanı şirk-i hafîden kurtarmak içindir. **(Ey îmân sâhibleri! İmân ediniz!)** meâlindeki âyet-i kerîmede emr olunan îmâna kavuşmak içindir. En'am sûresinin yüzyirminci âyet-i kerîmesindeki, **(Organlarla açıkça işlenen ve kalb ile yapılan günâhları terk edin!)** meâlindeki emr, kalbi Allahü teâlâdan başka şeylere bağlılıklardan kurtarmak lâzım olduğunu göstermekdedir.

[1] Ebû Sa'îd-i Hudrî 64 [m. 683] de İstanbulda vefât etdi.

Allahdan başkasına tutulmuş olan bir gönülden ne iyilik gelir? Allahü teâlâdan başkasını özliyen bir rûhun Allah yanında hiç kıymeti ve ehemmiyeti yoktur.

Sevginin ikincisi, yalnız organların sevmesi, istemesidir. Kalb ve rûh, Allahü teâlâyâ bağlanmışdır. Ondan başka hiçbirşey bilmezler. Böyle olan sevgiye (**Meyl-i tabî'î**), iç güdü denir. Bu sevgi, yalnız beden sevmesidir. Kalbe, rûha bulaşmamıştır. Bu sevgi, bedendeki maddelerin ve enerjinin özelliklerinden, ihtiyaçlarından ileri gelmektedir. Fenâyâ ve bekâyâ kavuşarlarda ve yüksek derecelerdeki Evliyâda "rahime-hünullahü teâlâ" mahlûklara karşı bu sevgi bulunabilir. Hattâ hepsinde vardır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" serin ve tatlı içmeği severdi. (**Dünyânızdan üç şey bana sevdirdi**) hadîs-i şerîfini herkes işitmiştir. (**Şemâil**) kitâbları diyor ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" (**Bürd-i yemânî**) denilen pamuk ve ketenden yapılmış elbiseyi severdi.

Nefs, fenâ ile şereflenince ve itmînâna kavuşunca, kalb, rûh, sır ve hafî ve ahfâ denilen beş latîfe gibi olur. Nefs böyle olunca, yalnız bedendeki maddelerin ve ısı ve hareket enerjisinin kötü isteklerine karşı cihâd edilir. (**His organları ile duyulan duygular, temiz kalblere ve temizlenmiş nefslere de te'sîr eder**) buyuruldu. Başkalarına te'sîrini, bu hadîs-i şerîfden anlamalı.

Bid'at sâhibi olanın ve rüşvet yiyenin ve başkasının hakkını alanın ve günâh işliyenin evine gitmek, onun verdiğini yimek câiz olur mu diyorsunuz? Gitmemek ve yimemek iyi olur. Hattâ, tesavvuf yolunda olanlar için, bundan sakınmak lâzımdır. Zarûret olunca, câiz olur. Harâm olduğu bilinen şeyi yimek harâmdır. Halâl olduğu bilineni yimek halâldir. Bilinmiyorsa, şübheli ise, yimemek iyi olur.

Süâl: Tesavvuf bid'at mıdır? Yehûdîlerin uydurması mıdır?

Cevâb: Allahü teâlâyı tanımağa çalışmak, bunun için, tesavvuf yolunu bilen ve gösteren bir Rehber aramak ve ona uymak, islâmîyyetin emrilerindedir. Allahü teâlâ, (**Ona kavuşmak için vesîle arayınız!**) buyurdu. Talebenin Mürşidden feyz ve ma'rifet alması, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" zemânından bu zemâna kadar yapılagelen ve her müslimânın bildiği birşeydir. Tesavvuf büyüklerinin sonradan ortaya çıkardığı birşey değildir. Her Mürşid kendisini yetiştiren kâmile bağlanmışdır. Bu bağlanışları, Resûlullahı "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" kadar uzanmaktadır. Ahrâriyye^[1] büyüklerinin bağlantı dizisi, Resûlullahı, hazret-i Ebû Bekr "radiyallahü teâlâ anh" ile

[1] Ubeydullah-ı Ahrâr 895 [m. 1490] da Semerkandda vefât etdi.

ulaşmaktadır. Başka yolların dizisi ise, hazret-i Alî “radiyallahü teâlâ anh” ile ulaşmaktadır. Buna bid’at denilebilir mi? Evet, mürşid, mürîd gibi isimler, sonradan çıkdı. Fekat kelimelerin, isimlerin değeri yokdur. Bu isimler olmasa da, ma’nâları ve kalblerin bağılılığı yine vardır. (Vehhâbî kitâbı da, kelimelere bakılmaz. Ma’nâlara bakılır demektedir). Tesavvuf yollarının ortak olan temel işi, zikir yapmasını öğretmekdir. Bu ise, dinimizin emr ettiği birşeydir. Sessiz zikir etmek, sesle yapmaktan dahâ kıymetlidir. Hadîs-i şerîfde, **(Hafaza meleklerinin işitmediği zikir, hafazanın işitdiği zikrden yetmiş kat dahâ kıymetlidir)** buyuruldu. Hadîs-i şerîfde övülen zikir, kalb ile ve öteki latîfelerle yapılan zikirdir. Resûlullahın, Peygamber olduğu kendisine bildirilmeden önce, kalb ile zikir yaptığı, kıymetli kitâblarda yazılıdır. Tesavvuf bilgilerine bid’at demek ve yehûdî uydurması demek, **(Buhârî)** hadîs kitâbını ve **(Hidâye)** fıkıh kitâbını okumak bid’atdır demeğe benzer. Yüzaltıncı mektûbdan terceme burada temâm oldu.

Muhammed Ma’sûm Fârûkî “rahime-hullahü teâlâ”, **(Mektûbât)** kitâbında, ikinci cildin otuzaltıncı mektûbunda diyor ki, **(Hâcegân)** denilen Tesavvuf yolunun reîsi, Abdülhâlîk-ı Goncdüvânîdir “rahime-hullahü teâlâ”. Bu yoldaki Kayyûmiyyet cezbese, kendisine hazret-i Ebû Bekr-i Sıddîkdan “radiyallahü teâlâ anh” gelmiştir. Kendisi de, bu cezbeyi elde etmek yolunu bildirdi. Bu yola **(Vükûf-ı adedi)** denir ki, **(Zikr-i hafî)**den ibâretdir. Bu da, hazret-i Ebû Bekrden gelmektedir. **(Cezbe-i ma’iyyet)** denilen ikinci yol ise, Behâüddîn-i Buhârîden “rahime-hullahü teâlâ” başlamaktadır. Zemânının kutbu olan Alâüddîn-i Attâr “rahmetullahi aleyh”,^[1] bu cezbenin hâsil olması şartlarını koydu. Bu şartlara **(Tarîka-ı Alâiyye)** denildi. En yakın olan [az zemânda kavuşduran] yolun, Alâiyye olduğu bildirilmiştir.

[Alâüddîn-i Attârın talebesinden olan Ubeydullah-i Ahrâr “rahime-hullahü teâlâ”, hocasının yolunu yaydığı için **(Ahrâriyye)** de denildi.]

Muhammed Ma’sûm “rahime-hullahü teâlâ”, ikinci cildin yüzellisekizinci mektûbunda buyuruyor ki, se’âdetin başı, iki şeye kavuşmaktır. Birincisi, Bâtının (ya’nî kalbin) mahlûklara düşkün olmaktan kurtulmasıdır. İkincisi, Zâhirin (ya’nî bedeninin) **(Ahkâm-ı islâmiyye)**ye sarılmakla süslenmesidir. Bu iki ni’mete kavuşmak, tesavvuf ehlinin sohbetinde kolay nasîb olur. Başka yoldan kavuşmak güçdür. İslâmiyyete tam yapışabilmek ve ibâdetleri kolay yapabilmek ve yasak olunanlardan sakınabilmek için, nefsin fânî

[1] Alâüddîn-i Attâr Muhammed 802 [m. 1400] de Buharâda vefât etdi.

olması, (teslîm olması) lâzımdır. Nefs, azgın olarak ve âsî olarak ve kendini beğenici olarak yaratılmıştır. Bu kötülüklerden kurtulmadıkça, islâmiyyetin hakîkati hâsıl olamaz. Teslîmden, itmînândan önce, islâmiyyetin sûreti, görünüşü vardır. Nefsin itmînânından sonra, islâmiyyetin hakîkati hâsıl olur. Sûret ile hakikat arasındaki fark, yerle gök arasındaki fark gibidir. Sûret ehli, islâmiyyetin sûretine, hakikat ehli de, islâmiyyetin hakikatine kavuşur. Avâmın (ya'nî câhillerin) îmânına (**îmân-ı mecâzî**) denir. Bu îmân, bozulabilir ve yok olabilir. Havâsın (ya'nî hakikat ehlinin) îmânları zevâlden ve halelden mahfûzdur. Nisâ sûresinin yüzotuzbeşinci âyetinde, (**Ey îmân edenler! Allaha ve Onun Peygamberine îmân ediniz!**) meâlindeki emr, bu hakîkî îmânı göstermektedir.

Muhammed Ma'sûm "rahime-hullahü teâlâ", üçüncü cildin onaltıncı mektûbunda buyuruyor ki, câhillerin, (Herşey odur. Allah kelimesi, herşeyin adıdır. Zeyd isminin bir insanı göstermesi gibidir. Hâlbuki, her uzvunun ayrı isimleri vardır. O hâlde Zeyd, nerededir? Hiçbir yerde değildir. Allahü teâlâ da, her varlıkta görünmektedir. Bunun için, herşeye Allah demek câizdir. Bu varlıklar bir görünüşdür. Bunlardaki yok olmak da, bir görünüşdür. Hakikatde yok olan birşey yokdur) gibi sözleri, bir varlığa inanmağı değil, çok varlığı göstermekte olup, tesavvuf büyüklerinin bildirdiklerine uygun değildir. Bu söz, Allahü teâlâyı, madde âleminde göstermektedir. Ayrı bir varlık değildir demektir. Allahü teâlânın varlığında ve sıfatlarının varlıklarında, mahlûklarına muhtâc olduğunu göstermektedir. Bileşik cismin varlığının, elementlerinin varlıklarına muhtâc olması gibidir. Bu ise, Allahü teâlânın varlığına inanmamak olup, küfrdür. Allahü teâlânın varlığının, madde ve ma'nâ âlemlerinin varlıklarından ayrı olduğuna inanmak lâzımdır. Ya'nî, vâcib ile mümkinler, ayrı bir varlıklardır. İkilik olan herşeyde ayrılık vardır. (Âlem, [ya'nî Allahdan başka herşey], hakikatde var olsaydı, o zemân ikilik olurdu. Âlemin varlığı görünüştedir) denirse, buna cevâb olarak, (Hakîkî mevcûd, mevhûm olan görünüşle birleşmez) deriz. Ya'nî herşey Odur denilemez. Bu söz ile, (Hiçbirşey yokdur. Yalnız O vardır) demek istenirse, o zemân doğru olur. Fekat, hakikat olarak değil, mecâz olarak söylenmiş olur. Zeydin aynadaki [ve televizyondaki] hayâlini görenin, Zeydi gördüm demesine benzer. Teşbîh olarak söylemeyip, hakikat olarak söylemek, arslana eşek demeğe benzer. [Radyodan, hoparlörden çıkan sese, bunu söyleyen insanın sesidir demek de böyle yanlışdır.] Arslan başkadır. Eşek başkadır. Lâf ile, ikisi bir yazılamaz. Tesavvuf büyüklerinden, (**Vahdet-i vücûd**) söyleyenler,

(Hakîkî varlık, mahlûklarda bulunuyor. Ayrıca mevcûd değildir) demedi. (Mahlûkdur, Onun zuhûrlarıdır, görünüşleridir) dediler. Muhyiddîn-i Arabî^[1] ve ona tâbî' olanlar "rahime-hümullahü teâlâ", bu ma'nâ ile (**Heme-üst**) ya'nî (herşey Odur) dediler.

(Âlem, böyle gelmiş, böyle gider) sözü, âlemin kadîm olduğunu gösteriyor. Böyle inanmak küfrdür. Âlemin yok olacağını inkâr etmektir. Kur'ân-ı kerîm, herşeyin yok olacağını açıkca bildiriyor. İnsanların yok olacağına ve tekrâr var olacaklarına inanıyoruz diyenler arasında, bazı kimseler (İnsan, toprak maddesinden meydâna gelmiştir. Ölünce çürüyüp, yine toprak [su ve gazlar] hâline dönecektir. Bu maddelerden bitkiler ve bitkilerden hayvanlar hâsil olmakda, bunları insanlar yiyerek, et, kemik ve menî hâline dönmekte ve böylece başka insanlar meydâna gelmektedir. Kıyâmet kopması, insanların tekrâr yaratılması, işte böyle olur) diyorlar. [Bu sözdeki madde değişimleri elbette doğrudur. Allahü teâlânın âdet-i ilâhiyyesi böyledir. Fekat] insanların tekrâr yaratılması böyle olur demek, Haşrı, Neşri ve Kıyâmeti inkâr etmektir. Kıyâmet gününün gelmesi ve ölümlerin mezârlarından kalkacakları, bütün canlıların bir meydânda toplanacakları, meleklerin yazdığı kitâbların ortaya çıkarılacağı, hesâb verileceği, terâzînin kurulacağı, mü'minlerin Sırât köprüsünden geçecekleri, kâfirlerin Cehenneme düşecekleri ve sonsuz azâbda kalacakları, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir.

(Bu bilinen nemâz, câhil halk için emr olunmuştur. Sâf, temiz, yükselmiş insanların ibâdetleri [nemâzları], zikir ve tefekkürdür. İnsanın bütün zerrelere ve bütün eşyâ, her an zikir, ibâdet yapmaktadır. İnsan bunu anlamasa da, böyledir. İslâmiyyet, akli az olanlar için gönderilmiştir. Böylece, fesâd çıkarmaları önlenmiştir) gibi lâflar, câhillere ve akli az olan mezhebsizlerin sözleridir. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", nemâzın dînin direği olduğunu bildirdi. (**Nemâz kılan, din binâsını yapmıştır. Nemâz kılmıyan, dînini yıkmıştır. Nemâz, mü'minin mi'râcıdır**) buyurdu. Râhatını, huzûrunu nemâzda bildi. Nemâzdaki yakınlık, başka şeylerde bulunmaz. Hadîs-i şerîfde, (**Allah ile kul arasındaki perdeler, ancak nemâzda kaldırılır**) buyuruldu. Her kemâl, (**İslâmiyyete**) ya'nî (Ahkâm-ı islâmiyye)ye uymakla hâsil olur. Bu ahkâmdan, ya'nî emr ve yasaklardan ayrılan, yoldan sapar. Se'âdete kavuşamaz. Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler, bu ahkâma uymağı emr ediyorlar. Doğru yol, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin gösterdiği yoldur. Başka yollar, şeytânların

[1] Muhyiddîn-i Arabî 638 [m. 1240] da Şâmda vefât etdi.

yollarıdır. Abdüllaħ ibni Mes'ûd diyor ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", bir doğru çizdi. **(Bu, insanı Allahın rızâsına kavuşduran tek doğru yoldur)** dedi. Sonra bunun sağına, soluna [balık kılçığı gibi] çizgiler çizip, **(Bunlar da, şeytânların yollarıdır. Herbirinde bulunan şeytân, kendine çağırır)** buyurdu ve **(Bu, doğru olan yolumdur. Buna geliniz!)** âyet-i kerîmesini okudu.

Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" sözbirliğı ile bildirdikleri ve islâm âlimlerinin bizlere ulaştırdıkları bilgiler, şunun bunun düşünceleri ile, hayâlleri ile yok edilemez.

Ondördüncü asrın müceddidi, zâhir ve bâtın ilmlerinin hazînesi, seyyid Abdülhakîm Efendinin "rahmetullahi aleyh"^[1] **(Er-riyâdut-tesavvufiyye)** kitâbı, tesavvufun, ta'rîfini, târîhini, mevzû'unu ve istilâhlarını gâyet vecîz olarak yazmaktadır. Kitâb, türkçe olup, 1341 [m. 1923] senesinde, İstanbulda, Harbiyye mektebi matba'asında basılmışdır. Önsözünde diyor ki:

Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" sohbetinde bulunmaktan dahâ şerefli, dahâ kıymetli bir üstünlük olmadığı için, bu şerefe kavuşanlara **(Sahâbe)** denildi. Onlardan sonra gelenlere, onlara tâbi' oldukları için **(Tâbi'în)**, bunlardan sonra gelenlere de, **(Etbâ'ı tâbi'în)** denildi. Dahâ sonra, din işlerinde yükselmiş olanlara, **(Zühhâd)** ve **(Ubbâd)** denildi. Bunlardan sonra, bid'atler çoğalıp, her fırka, kendi önderlerine Zâhid ve Âbid dedi. Ehl-i sünnet denilen, Eshâb-ı kirâm yolundaki doğru firkadan olup, kalblerini gafletten koruyan ve nefslerini Allaha itâ'ate kavuşduranların bu hâllerine, **(Tesavvuf)** ve kendilerine **(Sôfi)** ismi verildi. Bu isimler, hicretin ikinci asrı sonunda işitildi. Kendisine evvelâ Sôfi denilen Ebû Hâşim Sôfidir "rahime-hullahü teâlâ". Kûfe şehrinden olup, Şâmda irşâd ederdi. Süfyân-ı Sevrînin "rahime-hullahi teâlâ" üstâdı idi. [Süfyân-ı Sevrî "rahmetullahi aleyh" 161 [m. 778] de Basrada, Ebû Hâşim Sôfi 115 de vefât etmişlerdir. Süfyân demişdir ki, (Ebû Hâşim Sôfi olmasaydı, Rabbânî hakîkatleri bilmezdim. Onu görmeden önce tesavvufun ne olduğunu bilmiyordum). Tekke en önce, Ebû Hâşim için, Remleh şehrinde yapılmışdır. (Dağları iğne ile oyarak toz etmek, kalblerden kibri çıkarmaktan kolaydır) sözü onundur. (Fâidesiz ilmden Allaha sığınırım) sözünü çok söylerdi.]

Tesavvuf ehli, başka din adamlarında bulunmayan bir ilm ile şereflenmişlerdir. Haris bin Esed Muhâsibî "rahime-hullahü teâlâ" 241 [m. 855] de Basrada vefât etdi. **(Kitâb-ür-riâye)**de, vera' ve

[1] Abdülhakîm Arvâsî 1362 [m. 1943] de Ankarada vefât etdi.

takvâ üzerinde geniş bilgi verdi. İmâm-ı Abdülkerîm Kuşeyrî “rahime-hullahü teâlâ, 376 [m. 987] da Nişâpûrda vefât etdi. Meşhûr risâlesinde ve Şihâbüddîn-i Ömer Sühreverdi “rahime-hullahü teâlâ”, 632 [m. 1234] de vefât etdi. **(Avârif-ül-me’ârif)**de, tarîkat edeblerini ve vecdlerini ve hâllerini bildirmişlerdir. İmâm-ı Muhammed Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, **(İhyâ)** kitâbında, bu iki kısım bilgileri, birlikde uzun açıklamıştır.

Görülüyor ki, tesavvufun başlangıcı, nübüvvetin ve risâletin başlangıcıdır. Tesavvuf bilgileri, semâvî dinlerin hakikatlerini anlamak ile hâsıl olmuşlardır. Tesavvufun bir parçası olan **(Vahdet-ül-vücûd)** ma’rifetlerini, budistlerin, yehûdîlerin akl ve riyâzet ile anladıkları **(Vahdet)** ile karıştırmamalıdır. Birincisi, zevk ile anlaşılabilir ma’rifetler, ikincisi akl ile hâsıl olan hayâllerdir. Bu zevki tatmayan gâfiller, ikisini aynı sanırlar.

[Allahü teâlâ, Ezzâriyât sûresinde meâlen, **(Cinni ve insanları ibâdet etmeleri için yarattım)** buyuruyor. İbâdet etmek de, kurb ve ma’rifet hâsıl eder. Demek ki, insanların Evliyâ “rahime-hümullahü teâlâ” olmaları emr olunmaktadır. Bu da, farzları, nâfileleri birlikde yapmakla ve bid’at sâhiblerinden uzaklaşmakla hâsıl olur. Tesavvuf yolunda yapılan vazîfeler, nâfile ibâdetlerdir. Farzların kabûl olmaları için bulunması şart olan ihlâs, bu vazîfelerle elde edilir. Vehhâbîlerin (Tesavvuf, yehûdîlerden ve eski yunanlılardan alınmıştır) sözünün çok çirkin, yalan ve iftirâ olduğu, yukardaki bilgilerden pek iyi anlaşılmaktadır.

Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşmak için, farzları, sünnetleri ve nâfile ibâdetleri yapmak lâzımdır. Bunlar, şartlarını, müfsidlerini bilerek ve ihlâs ile yapılır. Farzların birincisi, Ehl-i sünnet i’tikâdına uygun inanmak, ikincisi harâmlardan ve harâm nafakadan sakınmaktır. **(İhlâs)**, kalbi mâ-sivâdan temizlemek ya’nî herşeyi yalnız Allah için yapmaktır. Bu da mürşid-i kâmil sohbetinde bulunmakla, az zemânda hâsıl olur. Mürşid bulunmazsa, bir mürşide râbîta yaparak veyâ çok zikir yaparak da hâsıl olur. Mürşid-i kâmil bir ayna, bir gözlük gibidir. Bir kimse, gönül gözüyle, bir mürşidin kalbine bakarsa, orada Resûlullahın mubârek kalbini görür. O, Resûlullahın vârisidir. Ona râbîta yapılıncâ, Resûlullah’a yapılmış olur. Onun mubârek kalbine, mürşidlerinin kalpleri vâsıtası ile Resûlullahın kalbinden gelmiş olan nûrlar, bunun kalbine de akar. Kalb temizlenerek ihlâs hâsıl olur.]

8 - **(Feth-ul-mecîd)** kitâbının yüzaltmışsekizinci ve üçyüzelliüçüncü sahîfelerinde: *(Allahü teâlâ ile kulları arasında birini vâsîta yapmak, ondan birşey istemek, sözbirliği ile küfr olur. İbni Kayyim, ölüden birşey istemek, ondan Allahü teâlâ katında*

şefâ'at etmesini dilemek, büyük şirkdir, dedi. Hanefî kitâblarından Fetâvâ-yı Bezzâziyye,^[1] ervâhı meşâyih hâzırdır diyen kâfir olur demektedir. Meyyitde his ve hareket olmadığı, âyetlerden ve hadîslerden anlaşılmaktadır) diyor.

Yetmişinci sahîfesinde, (Ukâşe, Cennete hesâbsız girmesi için Resûlullahdan düâ istedi. Bu da, diriden düâ istemek câiz olduğunu göstermektedir. Fekat gâibden ve ölüden düâ istemek şirkdir) demektedir.

Resûlullahın düâsı kabûl olduğu gibi, Onun yolunda, izinde bulunanların da, düâları kabûl olur. Kendisi de, üçyüzseksenbirinci sahîfede, İmâm-ı Ahmedin ve Müslimin “rahime-hümallahü teâlâ”, Ebû Hüreyreden “radiyallahü teâlâ anh” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Saçları dağınık ve kapılardan kovulan öyle kimseler vardır ki, bir şey için yemîn etseler, Allahü teâlâ onları doğrulamak için, o şeyi yaratır)** buyurulduğunu, yazmaktadır. Allahü teâlâ, sevdiği kullarını yalancı çıkarmamak için, yemîn etdikleri şeyleri bile yaratınca, düâlarını elbette kabûl buyurur. Allahü teâlâ, Mü'min sûresinin altmışıncı âyetinde meâlen, **(Bana düâ ediniz! Düânızı kabûl ederim)** buyuruyor. Düâların kabûl olması için şartlar vardır. Bu şartları taşıyan düâ elbet kabûl olur. Herkes bu şartları bir araya getiremediği için, düâları kabûl olmuyor. Bu şartları yaptıklarına güvendiğimiz Âlimlerin, Velîlerin düâ etmeleri için, onlara yalvarmak, niçin şirk olsun? Biz, Allahü teâlâ, sevdiklerinin rûhlarına işitdirir. Onların hâtırı için, istenileni yaratır diyoruz. Allahü teâlâ için hayvan kesiyor ve Kur'ân-ı kerîm okuyoruz. Sevâbını meyyitin rûhuna gönderip ondan şefâ'at, yardım istiyoruz. Ölü için ibâdet eden elbet müşrik olur. Allahü teâlâ için ibâdet edip, sevâbını ölüye bağışlayan müşrik olmaz ve hiç suçlu olmaz. Bunları, arabça **(Minhat-ül-vehbiyye)** kitâbı da çok güzel bildiriyor. Oradan türkçeye terceme ederek yirmidördüncü maddede bildirdik. Hazret-i Meryemin ve Eyyed bin Hudayrın ve Ebû Müslim Abdüllah Havlânînin “rahime-hümallahü teâlâ” kerâmetlerini, kendisi de yazmaktadır. [Abdüllah-ı Havlânî “rahmetullahi aleyh” 62 de Şâmda vefât etdi.] Evliyânın “rahime-hümallahü teâlâ” rûhlarından yardım isteriz. Çünkü, Allahü teâlânın sevdiği kullarının rûhları, diri iken de, öldükten sonra da, Allahü teâlânın verdiği kuvvet ile ve izni ile, dirilere yardım ederler. Böyle inanarak Evliyâdan “rahime-hümallahü teâlâ” yardım istemek, Allahü teâlâdan başkasına tapınmak olmaz. Ondandır istemek olur.

[1] Fetâvâ-yı Bezzâziyyenin yazarı İbnülbezzâz Muhammed Kerderî 827 [m. 1424] de vefât etdi.

Vehhâbî kitâbının **(Allâme)** ismini verdiği ve yazılarını kendilerine sened olarak kullandığı İbni Kayyım-ı Cevziyye 751 [m. 1350] de vefât etdi. Bunun **(Kitâb-ür-rûh)**da, (Bir kimse, bir kabri ziyâret edince, kabrde bulunan meyyit, ziyâret edeni bilir. Onun sesini işitir. Onunla ferâhlanır. Onun selâmına cevâb verir. Bu hâl, yalnız şehîdlere mahsûs değildir. Başkaları için de böyledir. Belli bir zemâna mahsûs da değildir. Her zemân böyledir) dediği, **(El-Besâir)**in yirmiikinci sahîfesinde yazılıdır. Vehhâbînin yukarıdaki yazısı kendi Allâmelerinin bu sözüne ters düşmektedir. **(El-besâir li-münkir-itte vessül-i bi-ehlil mekâbir)** kitâbı Pâkistânda ve 1980 de İstanbulda basdırılmışdır.

9 - Kitâbının yüzyetmişdokuzuncu ve yüzdoksanbirinci sahîfesinde: *(Yâ Fâtıma, benden dilediğin malı iste! Fekat, seni Allahü teâlânın azâbından kurtaramam! hadîs-i şerîfini yazıp, insandan, onun dünyâda yapabileceği şeyi istemek câizdir. Günâhların afv edilmesini, Cennete gidilmesini, Cehennemden, azâbdan kurtulmasını ve bunlar gibi, ancak Allahın yapacağı şeyleri, yalnız Allahdan istemek câizdir. İstigâse, ya'nî sıkıntıdan kurtarması için, ancak Allahü teâlâyâ yalvarılır. Uzakda olanlardan ve ölülerden istigâse edilmez. Onlar işitmez. Cevâb veremez. Birşey yapamaz. Hazret-i Hüseyin ve babası, kabirlerinde ni'metler içindedir. Ahmed Ticânî müşriki ve ibni Arabî ve ibni Fârid gibi ma'bûd tanınanlar da, azâb içindedir. Birşey işitmezler. Peygamberden de istigâse edilemez. Busayrî ve Ber'î kasîdelerinde Resûlullahı övmekte taşkınlık yaparak, küfre, şirke sürüklenmişlerdir)* diyor.

Kitâbının birçok yerinde, meselâ üçyüzyirmiüçüncü sahîfesinde, *(Ölünün veyâ uzakda olanın düâsının fâide vereceğine ve zararları gidereceğine inanmak, yâhud ona düâ edenlere şefâ'at edeceğine inanmak şirkdir. Allahü teâlâ Peygamberini bu şirki yok etmek için ve böyle müşriklerle harb etmek için gönderdi)* diyor.

Feth-ul mecîd kitâbı, kendi kendini yalanlamaktadır. İkiyüzbirinci sahîfesinde, *(Allahü teâlâ, göklerde his ve ma'rifet yaratır. Allahdan korkarlar. Her zerre Allahı zikr etmekte, Ondan korkmaktadırlar)* diyor. Buna karşılık Peygamberler ve Evliyâ, mezârlarında his etmezler, işitmezler demektedir.

(Mir'ât-ı Medîne) kitâbını yazan Eyyûb Sabri Pâşa "rahime-hullahü teâlâ", 1308 [m. 1890] de vefât etmiştir. Diyor ki:

İslâm âlimleri, her zemân Resûlullahı vesîle ederek, Allahü teâlâdan lutf ve merhamet dilemişlerdir. İnsanların babası yer yüzüne indirildiği vakt, *(Yâ Rabbî! Beni, Muhammed aleyhisselâm hurmetine afv eyle!)* demişdi. Allahü teâlâ, bu düâyı kabûl

buyurmuşdu ve (Sen, sevgili Peygamberim olan Muhammed aleyhisselâmi nereden biliyorsun? Ben Onu dahâ yaratmadım!) buyurunca, (Beni yarattığın zemân, başımı kaldırır kaldırmaz, Arş-ı ilâhînin kenârlarında **(Lâ ilâhe illallah, Muhammedün resûlullah)** yazılı olduğunu görüp, Muhammed aleyhisselâmın yaratılmışların en üstünü olduğunu anladım. Muhammed aleyhisselâmı herkesden çok sevmemiş olsaydın, Onun ismini, kendi adının yanına yazmazdın) dedi. Allahü teâlâ da, (Ey Âdem! Doğru söyledin. Muhammed aleyhisselâmı çok severim. Ondan dahâ sevgili, hiç kimse yaratmadım. Onu yaratmak istemeseydim, seni yaratmazdım. Onun hurmeti için afv dileyince, düânı kabûl edip, seni afv etdim) cevâbını verdi.

İki gözü kör bir kimse, gözlerinin açılması için Resûlullahdan düâ istedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” de **(İstersen düâ ederim. Fekat, sabr edip katlanırsan, senin için dahâ iyi olur)** buyurdu. (Sabr etmeğe gücüm kalmadı. Düâ etmeniz için yalvarırım) dedi. **(Öyle ise, abdest alıp şu düâyı oku!)** buyurdu. Bu düâ, arabî **(Ed-dürer-üsseniyye)** ve **(El-Fecr-üs-sâdık)** kitâbları ile **(Merâkıl-felâh)** ve bunun **(Tahtâvî)** şerhinde ve bu ikisinin türkçe tercemesi olan **(Ni'met-i islâm)** kitâbında, (hâcet nemâzi) sonunda yazılıdır. O kimse, bu düâyı okuyunca, Allahü teâlâ kabûl buyurarak gözlerinin açıldığını, hadîs âlimlerinden imâm-ı Nesâî “rahime-hullahü teâlâ”^[1] bildiriyor. Bunu imâm-ı Hasen de tasdîk etmiştir. Vehhâbîlerin inanmamaları için hiçbir sebep yoktur. Bunu haber veren Osmân bin Hanîf, ayrıca diyor ki, Osmân bin Affân “radiyallahü anhümâ” halîfe iken, büyük sıkıntısı olan bir kimse, Halîfenin karşısına çıkmağa utandığı için, bana dert yanmıştı. Ben de, hemen abdest al! Mescid-i se'âdete git! Şu düâyı oku diyerek, yukarıda yazılı kimsenin okuyarak gözlerinin açıldığı düâyı okumasını söyledim. Adamcağız, düâyı okuduktan sonra, Halîfenin bulunduğu yere gider. Halîfeye çıkarılır. Halîfe, bunu seccâdesi üstüne oturtup, derdini dinler ve kabûl eder. Adamcağız, işinin birdenbire yapıldığını görünce sevinerek, Osmân bin Hanîfi bulup, (Allahü teâlâ senden râzı olsun! Halîfeye sen söylemeseydin, sıkıntıdan kurtulamıyacaktım) der. Osmân bin Hanîf “radiyallahü anh” ise, (Ben Halîfeyi görmedim, işinin çabuk yapılması, sana öğrettiğim düâdandır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, o düâyı bir a'mâyâ öğretirken işitmişdim. Vallahi a'mânın, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” ayrılmadan önce, gözleri açılmıştı) dedi.

[1] Ahmed Nesâî 303 [m. 915] de Remlehte vefât etdi.

Hazret-i Ömer “radiyallahü anh” halîfe iken, kıtlık oldu. Eshâb-ı kirâmdan Bilâl bin Hars “radiyallahü teâlâ anh”, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” türbesine gidip, (Yâ Resûlallah! Ümmetin açlıktan ölmek üzeredir. Yağmur yağması için vesîle olmanı yalvarırım) dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” o gece rü’yâsında görünüp, **(Halîfeye git! Benden selâm söyle! Yağmur düâsına çıksın!)** buyurdu. Hazret-i Ömer, yağmur düâsına çıkıp, yağmur yağmaya başladı.

Allahü teâlâ, sevdiklerinin hâtırı için diyerek yapılan düâları kabûl buyurmaktadır. Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmı çok sevdiğini bildirmiştir. Bunun için, bir kimse, **(Allahümme innî es’elüke bi-câh-i Nebiyyikel-Mustafâ)** diyerek bir düâ etse, düâsı red olunmaz. Bununla berâber, ufak tefek dünyâ işleri için, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” vesîle etmek, edebe uygun olmaz.

Burhâneddîn İbrâhîm Mâlikî “rahime-hullahü teâlâ” 799 [m. 1397] de vefât etmiştir. Buyuruyor ki, çok aç olan fakîr bir kimse, hucre-i se’âdete gidip, (Yâ Resûlallah! Karnım açdır) dedi. Az sonra, birisi gelip, fakîri evine götürdü, karnını doyurdu. Fakîr, yaptığı düânın kabûl olduğunu söyleyince, (Kardeşim! Çoluk çocuğundan ayrılıp, uzak yollardan sıkıntılar çekerek Resûlullahı ziyâret için geldin. Bir lokma ekmek için Resûlullahın huzûruna çıkmak yakışır mı? O yüksek huzûrda, Cenneti ve sonsuz ni’metleri istemeli idin! Burada istenilen şeyleri Allahü teâlâ red etmez) dedi. Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” ziyâret etmek şerefine kavuşanlar, kıyâmet gününde şefâ’at etmesi için, düâ etmelidir.

İmâm-ı Ebû Bekr-i Makkarî “rahime-hullahü teâlâ” bir gün, imâm-ı Taberânî ve Ebû Şeyh “rahime-hümullahü teâlâ”^[1] ile mescid-i se’âdetde oturuyorlardı. Birkaç günden beri acıkmışlardı. Yatsı nemâzından sonra, imâm-ı Ebû Bekr artık dayanamıyarak, (Açım yâ Resûlallah!) dedikten sonra, bir köşeye çekildi. İki arkadaşı kitâb okuyorlardı. Seyyidlerden bir zât, iki hizmetçisi ile gelerek, (Kardeşlerim! Dedem Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” açlıktan yardım istemiştiniz. Biraz uyumuşdum. Sizi doyurmamı emr buyurdu) dedi. Getirdiklerini birlikte yidiler. Artanını bunlara bırakıp gitti. [Ebül-Kâsım Süleymân Taberânî “rahmetullahi aleyh”, hadîs imâmıdır. 260 da Taberiyyede tevellüd, 360 [m. 971] de İsfehânda vefât etdi.]

Ebül Abbâs bin Nefîs “rahime-hullahü teâlâ” a’mâ idi. Üç gün aç kaldı. Hucre-i se’âdete gelip, (Yâ Resûlallah! Açım) deyip, bir tarafa

[1] Ebuşşeyh bin Hayyân Abdüllah İsfehânî 369 [m. 979] da vefât etdi.

çekildi. Az zemân sonra, biri gelip, bunu evine götürdü. Karnını doyurdu ve (Ey Ebül Abbâs! Resûlullah efendimizi rü'yâda gördüm. Seni doyurmamı emr etdi. Aç kaldığın zemânlar, bize gel!) dedi.

İslâm âlimlerinden imâm-ı Muhammed Mûsâ bin Nu'mân Merâkîşî Mâlikî "rahime-hullahü teâlâ" 683 [m. 1284] de vefât etdi. **(Misbâh-uz-zulâm Fil-müstegîsin bi-hayr-il-enâm)** adındaki kitâbında, Resûlullahı "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" vesîle ederek murâdlarına kavuşanları yazmaktadır. Bunlardan biri, Muhammed bin Münkedir "rahime-hullahü teâlâ". Muhammed diyor ki, bir adam, babama seksen altın bırakıp cihâda gitmişti. Bunları sakla! Çok muhtâc olana da yardım edebilirsin demişti. Medîne'de kıtlık oldu. Babam, altınların hepsini açıktan bunalanlara dağıttı. Altınların sâhibi gelip istedi. Babam, bir gece sonra gel dedi. Hucre-i se'âdete gidip, sabâha kadar Resûlullah'a yalvardı. Gece yarısı, bir adam gelip, (Uzat elini!) demiş, bir kese altın verip, sonra hiç görünmemiştir. Babam evde altınları sayıp, seksen aded olduğunu görünce, sevinerek hemen sâhibine vermişti.

İbn-i Celâh "rahime-hullahü teâlâ" Medîne'de fakîr düşmüştü. Hucre-i se'âdete geçip, (Yâ Resûlallah! Bu gün sana müsâfir geldim. Karnım çok açdır) dedi. Bir kenâra çekilip uyudu. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" rü'yasında görünüp, büyük bir ekmek verdi. Diyor ki, çok aç olduğum için, hemen yimeğe başladım. Yarısı bitince uyandım. Kalan yarısını elimde buldum.

Ebül-Hayr Akta' "rahime-hullahü teâlâ" Medîne'de beş gün aç kalmıştı. Hucre-i se'âdetin yanına gelip, Resûlullah'a selâm verdi. Aç olduğunu bildirdi. Bir yana çekilip uyudu. Rü'yâda, Resûlullahın geldiğini gördü. Sağında Ebû Bekr-i Sıddîk, solunda Ömer Fârûk ve önünde Aliyy-ül Mürtezâ "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'in" vardı. Hazret-i Alî gelip, yâ Ebel Hayr! Kalk, ne yatıyorsun? Resûlullah geliyor dedi. Hemen kalktı. Resûlullah gelip, büyük bir ekmek verdi. Ebül-Hayr diyor ki, çok aç olduğum için hemen yimeğe başladım. Yarısı bitince uyandım. Kalan yarısını elimde buldum.

Ebû Abdüllah Muhammed bin Ber'a "rahime-hullahü teâlâ" diyor ki, babam ile Mekke'de parasız kaldık. Ebû Abdüllah bin Hafîf "rahime-hullahü teâlâ" de yanımızda idi. Medîneye geldik. Ben çocukdum. Acıkdım diyerek ağlardım. Babam dayanamadı. Hucre-i se'âdete gelip, (Yâ Resûlallah! Bu gece sana müsâfiriz) dedi. Bir yana oturdu. Gözlerini kapadı. Biraz sonra, başını kaldırıp güldü. Sonra çok ağladı. Gözünü açıp, Resûlullah elime para verdi dedi. Avucunu açdı. Paraları gördüm. Bunları hem kullandık, hem de sadaka verdik. Râhatça Şîrâzda evimize geldik. [Ebû Abdüllah

Muhammed bin Haffif “rahmetullahi aleyh” 371 [m. 981] de vefât etmiştir.]

Ahmed bin Muhammed Sôfî “rahime-hullahü teâlâ” diyor ki, Hicâz çöllerinde varlığım kalmadı. Medîneye geldim. Hucre-i se’âdet yanında Resûlullah’a selâm verdim. Bir yana oturup uyudum. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” görünüp, (Ahmed geldin mi? Avucunu aç!) buyurdu. Avucumu altınla doldurdu. Uyandım. Ellerim altın dolu idi. [Ebül-Abbâs Ahmed bin Muhammed Vâ’iz Endülüsî “rahmetullahi aleyh” 671 [m. 1284] de Mısırda vefât etdi.]

Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” âşıklarının temiz kalblerinden çıkan sözler, edebe, saygıya uygunsuz görünürse, bunlara birşey dememeli, susmalıdır. Buradaki edeblerden, saygılardan biri de, susmaktır. Âşıklardan biri, Kabr-i se’âdetin yanında, her sabâh ezân okur, nemâz uykudan dahâ iyidir derdi. Mescid-i Nebî hizmetçilerinden birisi, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” huzûrunda terbiyesizlik yapıyorsun diyerek, bunu döğdü. Bu da, (Yâ Resûlallah! Yüksek huzûrunuzda adam döğmek, söğmek, edepsizlik sayılmaz mı? dedi. Biraz sonra döğen kimsenin felc olduğu, eli ayağı tutmadığı görüldü. Üç gün sonra da öldü. Bunu, hâfız Ebül-Kâsım “rahime-hullahü teâlâ” kitâbında yazmaktadır. Sâbit bin Ahmed Bağdâdî “rahime-hullahü teâlâ” de, bunu gördü demektedir. [Ebül-Kâsım Alî ibni Asâkir 571 [m. 1176] de Şâm’da vefât etdi.]

İbnün-Nu’mân “rahmetullahi aleyh”^[1] kitâbında diyor ki, İbnüs-Sa’îd “rahime-hullahü teâlâ” ve arkadaşları Medînede parasız kalmışlardı. Hucre-i se’âdeti ziyâretten sonra, (Yâ Resûlallah! Paramız bitdi. Yiyeceğimiz kalmadı!) deyip çekildi. Mescid kapısından çıkarken, birisi bunu evine götürüp, bol bol hurma ve para verdi.

Şerîf Ebû Muhammed Abdüsselâm Fâsî “rahime-hullahü teâlâ” diyor ki, Medînede üç gün kaldım. Minber önünde, iki rek’at nemâz kılıp, (Ey yüce ceddîm! Açlığa dayanamıyacak hâle geldim!) dedim. Biraz sonra, birisi gelip, bir tepsi yiyecek getirdi. Pişmiş et, tereyağı ve ekmek vardı. Bana birisi yetişir dedim ise de, hepsini yiyiniz! Bunları Resûlullahın emri ile getirdim. Çocuklarım için hâzırlamıştım. Rü’yâda Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” gördüm. **(Bir parçasını da, Mesciddeki din kardeşine götür yisin!)** buyurdu.

[1] Ebû Nuaym Ahmed İsfehânî şâfi’î 430 [m. 1039] da vefât etdi.

Şerîf Mühessir Kâsımî “rahime-hullahü teâlâ”, Hucre-i se’âdetin Şâm tarafındaki teheccüd mihrâbı önünde uyumuşdu. Ânsızın kalkıp, Hucre-i se’âdetin önüne geldi. Gülerek geri gitdi. Mescid-i Nebî hizmetcilerinin müdîri olan Şemseddîn Savâb, mihrâb yanında idi. Niçin güldüğünü sordu. (Birkaç günden beri evimde yiyecek yokdu. Hazret-i Fâtımanın makâmında, yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”! Aç kaldım demiş, buraya gelip uyumuşdum. Rü’yâda, yüce Ceddim, bir kâse süt verdi. İçdim. Uyandım. Kâse elimde idi. Teşekkür için, Hucre-i tâhire önüne geldim. Oradaki zevkden, lezzetden güldüm. İşte kâse!) dedi. **(Misbâh-uz-zulâm)** kitâbı bunu uzun yazmaktadır.

Alî bin İbrâhîm Busrî “rahmetullahi aleyh” diyor ki, Abdüsselâm bin Ebî Kâsım Sahâbî “radiyallahü teâlâ anh”, Hucre-i se’âdet önünde durup, (yâ Resûlallah! Mısrđan geldim. Beş aydır sana müsâfirim. Kaç gündür aç kaldım. Allahü teâlâdan yiyecek isterim) dedi. Bir yana çekilip oturdu. Bir kimse gelip, Hucre-i se’âdete selâm verdikten sonra, Abdüsselâmın elinden tutup, çadırına götürdü. Yemek ikrâm eyledi. Biraz yidi. Medîne’de bulunduğu zemân, bu adam onu çadırına götürür doyururdu.

İmâm-ı Semhûdî “rahime-hullahü teâlâ” kapısının anahtarını düşürdü. Bulamadı. Hucre-i se’âdet önüne gelip, yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem!” Anahtarımı düşürdüm. Evime gidemiyorum dedi. Bir çocuk elinde anahtarı getirdi. Bunu buldum. Acabâ sizin mi dediğini, **(Medîne târîhi)** adındaki kendi kitâbında yazmaktadır. [Nûreddîn Alî bin Ahmed Semhûdî, 911 [m. 1505] de vefât etdi. **(El-vefâ)** ve **(Hülâsat-ül-vefâ)** kitâblarında Medîne-i münevvereyi anlatmaktadır.]

Şeyh Sâlih Abdülkâdir “rahime-hullahü teâlâ” buyuruyor ki, Medîne-i münevverede birkaç gün aç kaldım. Hucre-i se’âdeti ziyâretten sonra, Resûlullahdan ekmek, et, hurma istiyecek kadar ileri gitdim. Sonra, **(Ravda-i mutahhera)**da iki rek’at nemâz kılıp, bir yanda oturdum. Biraz sonra, kibar bir kimse gelip, evine götürdü. Et kızartması, ekmek ve hurma yidirdi. Dedi ki, (Öğle vakti **(Kaylûle)** sünnetini yapmak için uyumuşdum. Rü’yâda, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz göründü. Bu yemekleri size vermeme söyledi.)

Seyyid Ahmed Medenî, **(Delâil-ül-hayrât)** kitâbının sâhibi olan Süleymân Cezûlînin “rahime-hullahü teâlâ”^[1] soyundandır. **(Mir’ât-ı Medîne)** kitâbının yazıldığı 1301 [m. 1883] senesinde sağ idi.

[1] Süleymân Cezûlî Muhammed şâzilî mâlikî 870 [m. 1465] de şehîd oldu.

Babası fakîr imiş. Çocuk, elma, armut, hurma gibi şeyler isteyince, satın alamazmış. Oyalamak için, git Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” iste dermiş. Hucre-i se’âdet kapısına gidip, dilediğini istermiş. Şebeke-i se’âdetin iç tarafından bunlar uzatılır, alır yirmiş.

Kilisli Mustafâ İşkî efendi “rahime-hullahü teâlâ” (**Mevârid-i Mecîdiyye**) târîh kitâbında diyor ki, Mekke’de yirmi sene kaldım. 1247 [m. 1831] senesinde altmış altın birikdirip, çoluk çocuk ile Medîneye geldik. Paralar yolda bitdi. Bir tanıdığıma müsâfir olup, Hucre-i se’âdete geldim. Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” yardım istedim. Üç gün sonra, bulunduğum eve bir beğ gelerek, benim için bir ev kirâladığını söyledi. Eşyâlarımı oraya taşıdı. Bir senelik kirâ bedelini ödedi. Birkaç ay sonra, bir ay hasta yatdım. Evde yiyecek ve satacak birşey kalmadı. Zevcem yardım ile dama çıkıp, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” türbesine karşı, sıkıntımı anlatıp yardım dilemek istedim. Ellerimi kaldırıncâ, dünyâlık istemekten utandım. Birşey söyleyemedim. Odama indim. Ertesi gün, bir kimse gelip, filân efendi bu altınları sana hediye gönderdi, dedi. Keseyi aldım. Geçimimiz düzeldi ise de, hastalıktan kurtulamadım. Yardımla Hucre-i se’âdet önüne gelip, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” şifâ istedim. Mescidden çıkıp, kimseden yardım istemeden evime yürüdüm. Eve girerken, hastalığım hiç kalmadı. Nazar değmemesi için, sokağa birkaç gün bastona dayanarak çıktım. Fekat, para bitmişti. Çoluk çocuğu karanlıkta bırakıp, Mescid-i Nebevîye geldim. Yatsı nemâzından sonra, sıkıntımı Resûlullah’a “sallallahü aleyhi ve sellem” söyledim. Yolda tanımadığım bir kimse yanıma gelip, elime bir kese verdi. İçinde, beheri dokuz kuruşluk kırkdokuz altın vardı. Mum ve lüzûmlu şeyleri aldım, eve geldim.

Mustafâ İşkî efendi diyor ki, oğlum Muhammed Sâlih kundakda iken, anası hastalandı. Sütü kesildi. Çok sıkıldık. Çocuğu Hucre-i se’âdete götürdüm. Perde eteğine bıraktım. (Allahümme innî es’elüke ve etevcehü ileyke bi-Nebiyinâ ve seyyidinâ Muhammedin “sallallahü aleyhi ve sellem” Nebiyyirrahme, yâ seyyidinâ, yâ Muhammed “sallallahü aleyhi ve sellem”! Innî etevcehü ilâ Rabbike ersil mürdiate li-hâzel-ma’sûm) diyerek düâ etdim. Sabâh erken, Şerîf isminde bir subay gelip, (Efendim! Üç aylık kızım vefât etdi. Vâlidesinin sütünü kesemiyoruz. Acâba, süt anası arıyan var mı?) dedi.

Çocuğu gösterdim. Çocuğu bize verirseniz, Allahü teâlânın rızâsı için ona süt veririz. İyi terbiye ederiz. Zevcem de, buna sevinir dedi. Çocuğu götürdü.

Yine diyor ki, (1257) senesinde çok sıkıntı çekdim. İstanbula gitmeği düşündüm. **(Regâib)** gecesinde, Ravda-i mutahheranın bir köşesinde oturdum. Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” izn istemek için, gönlümü Hucre-i se’âdete bağladım. Uyumuşum. Rü’yâda bir ses, üç kerre (İstanbula git. Mustafâ pâşaya müsâfir ol!) dedi. Eve gitdim. Çoluk çocuğa vedâ edip yola çıktım. İskenderiye şehrine kadar yürüdüm. Vapur param yoktu. Çok sıkıldım. **(İşlerinizi şaşırıp, sıkıldığınız zemân, kabrdekilerden yardım isteyiniz!)** hadîs-i şerîfini hâtırladım. **(Kasîde-i bürde)** yazarı olan imâm-ı Busayrînin “rahime-hullahü teâlâ” türbesine gitdim. Ziyâret etdim. Allahü teâlânın sevgili kullarından olan bu zâtın mubârek rûhunu vesîle ederek, Cenâb-ı Hakdan yardım diledim. [İmâm-ı Muhammed Busayrî, 695 [m. 1295] de vefât etmiştir.] Dışarı çıkınca, Serezli Ahmed Beğ adında birisi ile karşılaştım. Beni arıyormuş. (Efendim, Osmânî devlet adamlarından Sa’îd Muhîb efendi “rahime-hullahü teâlâ” yola çıktığınızı işitip, sizi görmekle şereflemek istiyor. Zahmet buyurup, gelerseniz, çok sevinecektir) dedi. Konağa girdik. Muhîb efendi, büyük bir nezâket ile ve saygı ile karşıladı. (Kabûl buyurursanız, vapurla İstanbula birlikde gidelim) dedi. Ertesi gün, Mısır vâlisi Muhammed Alî pâşadan “rahime-hullahü teâlâ” üç kese para geldi. Vapurla İstanbula geldik. Yirmibir gün, vapurda karantinada kaldık. Cum’a günü, vapurdan çıkınca, doğru Eyyûb sultâna gitdim. Hâlid bin Zeyd hazretlerini “radıyallahü teâlâ anh”^[1] ziyâret edip, kendisine garîb bir müsâfir olduğumu kalbimden geçirip, yardım etmesi için yalvardım. Eyyûb câmi’inde, Cum’a nemâzını kıldıktan sonra, cemâ’at ile birlikde türbeye girdik. Bir yanda oturdum. Bilmediğim bir zât, (Nereye gideceğiz? Emr ediniz efendim!) dedi. Arkamdan, birisi, sırtıma yumruk vurup (emr olunan yere) dedi. Yolda giderken:

- Arkama yumruk vuran kim idi dedim.
- Onun ismi Mahmûddur. Eyyûb ehâlisi, kendisine meczûb derler dedi.
- Beni nereye götürüyorsunuz dedim.
- Bendeniz, eski ser kâtib-i yârî ve şimdi ser asker (Harbiye nâzırı) olan Mustafâ Nûri pâşanın “rahime-hullahü teâlâ” adamıyım. Sizi bulmağı emr buyurdu.
- Mustafâ pâşa ile tanışmıyoruz. Acabâ, niçin böyle emr verdiler?

[1] Hâlid bin Zeyd Ensârî 50 [m. 670] de İstanbulda vefât etdi.

- Orasını bilemem. Adınızı saygı ile söyliyerek, sizi beklediklerini bildirdiler.

- Beni bilmez idin. Eyyûbde hiç bilen de yokdur. Acabâ yanlışlık olmasın dedim.

- Hayır efendim! Pâşa hazretleri beni gönderirken, (Bugün Eyyûbde, Cum'a nemâzından sonra, şöyle mubârek bir zât bulacaksın. Saygı ile, edeb ile, alıp buraya getir) dedi. Şeklinizi anlattı dedi.

Bu sözleri işitince, Mustafâ pâşanın ma'nevî bir işâret aldığını düşündüm. Karşısına çıkınca, büyük bir nezâket ile ve edeb ile karşıladı. Efendim, benim müsâfirimsin. İstedğin kadar kalırsın. Diledğin yerleri gezer, dolaşır, yine gelersin dedi. Bir odaya yerleşirdi. Emrime birkaç hizmetçi verdi. Ertesi gün, şeyh Abdülkâdir Mevlevî tekkesinin ziyâret günü imiş. Gidip bir yanda oturdum. Biri gelip edeb ile, (Efendi hazretleri! Mubârek isminiz nedir? Ne zemân geldiniz? Kimin yanında müsâfirsiniz?) dedi. Cevâblarımı dinleyip gitti. Akşam dönüşde, Mustafâ pâşa hazretlerine bu soruları anlattım. (Yüce pâdişâhımız "rahime-hullahü teâlâ", bugün orasını şereflendirdiler. Kendileri Mekke-i mükerreme ve Medîne-i münevverede bulunan müslimânları çok sever ve sayarlar. Soran kimsenin pâdişâhımız efendimiz tarafından gönderilmiş olmasını sanırım) buyurdu. Pâdişâhımızın mubârek yüzünü görmekle şereflenebilir miyim dedim: Evet, Cum'a nemâzı kıldıkları selâmlığa giderseniz, o şerefe kavuşabilirsiniz dedi. Beni, Cum'a selâmlığına gönderdi. Selâmlık merâsimi, Beğlerbeği Câmî'î şerîfinde idi. Bir yana durup, sultânın mubârek cemâlini görmek için bekledim. Pâdişâhımızın hakkı gören mubârek gözleri, bu âşık fakîre ilişince, şahlanarak giden atını durdurdu. Ser asker pâşayı gönderdi. Ser asker pâşa gelip, (İşkî efendi! Pâdişâhımız selâm söylediler! Size üçyüz kuruş ma'âş irâde buyurdular. Çoluk çocuğu düşünerek üzülmesin! İstanbulun her yerini gezsin, görsün buyurdular) dedi. Sultân Abdülmecîd hân "rahime-hullahü teâlâ" efendimizin bu şâhâne fermânlarının, her zemân işitmiş olduğum keşf ve kerâmetlerinden biri olduğunu anlıyarak, çoluk çocuk düşüncesinden kurtuldum. Birkaç ay sonra, Medîne-i münevvereye döndüm. Çoluk çocuğumu râhat ve sevinç içinde buldum. Meğer, Pâdişâh Abdülmecîd hân "rahime-hullahü teâlâ" hazretleri, benim adım ile, çoluk çocuğuma üçbin kuruş göndermiş. Arkamdan da, yedi bin kuruş dahâ göndererek, hepimizi sevindirdiler. Bütün müslimânlar gibi, biz de, her nemâzda o mubârek pâdişâha düâ eyledik. Abdülmecîd hân "rahmetullahi

aleyh”^[1] hazretlerinin ihsânlarını ve kerâmetlerini anlatmakla şereflemek için, şu kıt’ayı her yerde okur oldum:

Şehinşâh-ı mu’azzam hazret-i Abdülmecîd hâna,
Nasıl arz-ı hâl eylesem diye düşdümdü feryâda,
Kerâmeti çok, ihsânı bol, ol şâh-ı cihân ârâ,
Gönlümü anladı, bildi, bir fakîr gelmiş üftâde.
Kerâmetidir beni kaldırdı hâk-ı mezelletden,
Mu’azzez eyledi fakîri, rağmen çeşm-i hüssâde.

İşkî efendinin gitmiş olduğu Beşiktaş Mevlevî-hâne tekkesi idi. Sonradan, Eyyûbde Behâriye caddesindeki tekkeye taşınmıştır. O zemân, tekke şeyhi Abdülkâdir dede imiş.

İşkî efendi, büyük bir zât olmalıdır. Çünkü, Hucre-i se’âdet önünde her ne dilemişse, kabûl olmuştur. Bahriye şûrâsı kâtiblerinden hâcı Tevfik beğ “rahime-hullahü teâlâ”, Medîne-i münevverede iken, gözleri pek ağrımışdı. Hucre-i se’âdeti ziyâret edip, ağrıdan kurtulması veyâ İstanbula gitmesi için düâ etmiş, evine dönmüşdü. Arkasından evine İşkî efendi gelip gözlerine okumuş, üflemiş, ağrı hemen kalmamıştır.

İstanbulu bir kimse yedi sene Medînede kalıp, her gün (**Ravda-i mütahhera**) denilen yerde (**Delâil-i hayrât**) kitâbını okurdu. Fekat Delâil-i şerîfi, ne zemân okumağa başlasa, üstü temiz, güzel kokulu, sakalı, bıyığı sünnete uygun olarak kesilmiş bir ihtiyârı yanında görürmüş. İstanbula döneceği zemân, Hucre-i se’âdetin önünde düâ ederken, (Yâ Resûlallah! Biliyorsun ki, bu mubârek yerde, her gün Delâil-i şerîf okuyup bitirdim. Kabûl olduğunu anlıyamadım. O mubârek kitâbı okurken, acabâ gerekli saygıyı yapamadım mı?) dedi. Bir kenâra oturdu. Uyuyuverdi. Rû’yâda, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizin (**Muvâcehe-i se’âdet**) penceresinden bir kâse süt ihsân buyurduğunu görerek, hemen alıp içer, uyandığı zemân, yanında o güzel kokulu ihtiyâr görünerek (âfiyet olsun kardeşim) der ve gider.

Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” vesîle ederek yapılan düâların kabûl olduğunu bildiren ve misâller veren, nice kitâblar yazılmışdır. Ebû Süleymân Dâvüd Şâzilînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Beyân-ı intisâr**) kitâbında şaşılacak çok şeyler yazılıdır. Ebû Süleymân Dâvüd Şâzilî İskenderî 732 [m. 1332] de vefât etdi. Mâlikî idi.

[1] Abdülmecîd hân 1277 [m. 1861] de vefât etdi.

İbni Muhammed Eşbilî “rahime-hullahü teâlâ” diyor ki, İspanyada Gırnata şehrinde, eski bir arkadaşımın evinde müsâfir idim. Arkadaşım hasta oldu. Yaşamamasından ümmîd kesildi. O zemân vezîr olan İbnül-Hisâl “rahime-hullahü teâlâ” hastayı ziyârete geldi. Hucre-i se’âdete götürüp bırakmak üzere bir mektûb yazdı. Hastanın iyi olması için Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” yardım diledi. Hasta, birkaç gün sonra iyi oldu.

(Şakâyık-i Nu’mâniyye)^[1] kitâbının tercemesinde ikinci cildde diyor ki, Osmânî devletinin ilk Şeyh-ul-islâmı ve zemânının müceddidi olan büyük islâm âlimi Mevlânâ Şemseddîn Muhammed bin Hamza Fenârînin “rahime-hullahü teâlâ” gözlerine perde geldi. Göremez oldu. Bir gece, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz **(Tâhâ sûresini tefsîr eyle!)** buyurdukda, (Yüksek huzûrunuzda, Kur’ân-ı kerîmi tefsîr etmeğe gücüm olmadığı gibi, gözlerim de görmüyor) demiş. Peygamberlerin tabîbi olan Resûlullah efendimiz, mubârek hırkasından bir parça pamuk çıkarıp, mubârek tükrüğü ile ıslatdıktan sonra, gözleri üzerine koymuşdur. Molla Fenârî uyanıp, pamuğu gözlerinin üstünde bularak kaldırmış, görmeğe başlamışdır. Allahü teâlâyâ hamd ve şükr etmişdir. Pamuk-ipliklerini saklayıp, öldüğü zemân gözleri üzerine konmasını vasiyyet etmişdir. 834 [m. 1431] de Bursada vefât edince, vasiyyetini yerine getirdiler.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizi vesîle ederek Allahü teâlâyâ yapılan düâlar kabûl olduğundan, müslimânların halîfesi, hazret-i Ömer “radiyallahü teâlâ anh”, Medînede kıtlık olunca, Abbâs bin Abdül Muttalibi “radiyallahü teâlâ anh” vesîle edinerek yağmur düâsına çıkdı ve (Yâ Rabbî! Sevgili Peygamberini “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” vesîle yaparak düâ ederiz! Resûlünün muhterem amcası hurmetine, senden yağmur isteriz! Düâmızı kabûl buyur!) demişdir.

Hazret-i Ömer “radiyallahü anh” halîfe iken, bir dahâ kıtlık olmuşdu. Kâ’b-ül-Ahbâr “rahime-hullahü teâlâ” hazretleri, (Yâ Emîrel mü’minîn! İsrâîl oğulları zemânında, kıtlık olunca, Peygamberleri vesîle ederek düâ olunurdu) dedi. Bunun üzerine, hazret-i Ömer, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” minberine çıkıp, (Yâ Rabbî! Peygamberinin amcasını vesîle ederek sana yalvarırız ve onun hurmeti için senden mağfiret ve ihsân dileriz) demişdir. Cemâ’ate dönüp, (Rabbimize düâ ediniz! O, düâları kabûl edicidir) demişdir. Halîfenin bu emri üzerine, hazret-i

^[1] Şakâyık müellifi Taşköprü-zâde Ahmed bin Mustafâ 968 [m. 1561] de İstanbulda vefât etdi.

Abbâs, uzun bir düâ yaptı. Düâ bitmeden önce, yağmurdan Medîne sokakları sudan geçilemez oldu. O gün, hazret-i Abbâsın adı (Sâkî-i Hameyn) oldu. Resûlullahın şâiri olan Hassân bin Sâbit “radıyallahü anhümâ” o gün, hazret-i Abbâsı öven bir şi'r okudu.

Abbâsî halîfelerinin ikincisi Ebû Ca'fer Mensûr,^[1] Mescid-i Nebevî içinde imâm-ı Mâlik “rahime-hullahü teâlâ” ile konuşuyorlardı. Ey Mensûr! Burası Mescid-i se'âdetdir! Hafîf sesle söyle! Hak teâlâ, Hucurât sûresinde meâlen, **(Sesinizi Resûlullahın sesinden dahâ yüksek yapmayınız!)** buyurarak bir cemâ'ati azarlamışdır. **(Resûlullahın yanında hafîf sesle konuşanlar)** âyet-i kerîmesi ile de, hafîf konuşanları övmüşdür. Resûlullaha, öldükden sonra saygı göstermek, sağ iken saygı göstermek gibidir dedi. Mensûr, boynunu bükerek, yâ Ebâ Abdüllah! Kibleye karşı mı durmalı, yoksa Kabr-i se'âdete karşı mı durmalı dedi. İmâm-ı Mâlik hazretleri, Resûlullahdan yüzünü çevirme! Kıyâmet gününün şefâ'atçısı olan o yüce Peygamber “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”, Kıyâmet günü, senin ve baban Âdem aleyhisselâmın kurtulması için vesîle olacaktır. Kabr-i se'âdete dönerek ve Resûlullahın mubârek rûhuna sarılarak şefâ'at dilemelisin! Nisâ sûresinde altmışüçüncü âyetinde meâlen, **(Nefslerine zulm edenler, sana gelip, Allahü teâlâdan afv dilerse ve Resûlüm de, onlar için afv dilerse, Allahü teâlâyı, tevbeleri kabûl edici ve merhamet edici bulurlar)** buyuruyor. Bu âyet-i kerîme, Resûlullahı vesîle edenlerin tevbelerinin kabûl olunacağını söz vermektedir dedi. Bunun üzerine, Mensûr, olduğu yerden kalkıp, Hucre-i se'âdet önünde durdu. (Yâ Rabbî! Bu âyet-i kerîmede, Resûlünü vesîle edenlerin tevbesini kabûl edeceğine söz verdin. Ben de, yüce Peygamberinin “sallallahü aleyhi ve sellem” yüksek huzûruna gelip Senden afv diliyorum. Kendisi sağ iken afv dileyip afv buyurduğun kulların gibi, beni de afv eyle! Yâ Rabbî! Nebiyyür-rahme olan yüce Peygamberini vesîle edinerek sana yalvarıyorum. Ey Peygamberlerin en üstünü olan Muhammed aleyhisselâm! Sana tevessül ederek, Rabbime yalvardım. Yâ Rabbî! O yüce Peygamberi bana şefâ'atçı eyle!) diyerek yalvarmağa başladı. Arkası kibleye, yüzü **(Muvâcehe-i se'âdet)** penceresine karşı ayakda durup, düâ eyledi. Minber-i nebevî sol tarafında kalmışdı.

[1] Ebû Ca'fer 158 [m. 773] de Mekke'de vefât etdi.

DİKKAT - İmâm-ı Mâlikî^[1] Mensûr halîfeye “rahime-hümullahü teâlâ” verdiği nasîhat (**Hucra-i se’âdet**) önünde düâ edenlerin çok uyanık olmaları lâzım geldiğini göstermektedir. O makâma uygun edebi ve saygıyı gösteremeyecek olanların, Medîne-i münevverede çok kalmaları doğru olmaz. İmâm-ı a’zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh”, (Biz Bağdâdda, kalbimiz burada olmak; biz burada, kalbimiz Bağdâdda olmaktan dahâ iyidir) buyurdu.

Anadolu köylülerinden biri, Medîne-i münevverede senelerce kalmış, evlenmiş ve Hucra-i se’âdetde belli bir hizmet yapmış. Ateşli bir hastalığa yakalanmış. Canı ayran istemiş. Eğer köyümde olsaydım, yoğurtdan ayran yapıp içerdim, düşüncesini gönlünden geçirmiş. O gece, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, (**Şeyh-ul-Harem**) efendiye rü’yâda görünüp, o kimsenin yaptığı işin başkasına verilmesini emr buyurmuş. Şeyh-ul-Harem, Yâ Resûlallah! O hizmeti, ümmetinden filan kimse yapmaktadır deyince, (O kimseye söyle! Köyüne gidip, ayran içsin!) buyurmuşdur. Ertesi gün, bu emr bildirilince, köylü baş üstüne diyerek memleketine gitmiştir.

Yalnız gönülden geçen bir düşünce, bu kadar zarar verince, Allah korusun, şaka bile olsa, uygunsuz bir sözün yâhud edebe uymıyan bir hareketin ne büyük bir zararı olacağını bundan anlamalıdır.

Hucra-i se’âdeti ziyâret edenlerin çok uyanık olmaları lâzımdır. Gönlünde dünyâ düşünceleri bulunmamalıdır. Muhammed aleyhisselâmın nûrunu ve derecesinin yüksekliğini düşünmelidir. Dünyâ işlerini ve büyük kimselerle görüşüp fâide sağlamağı ve alış veriş düşünenlerin düâları kabûl olmaz. Dileklerine kavuşamazlar.

Hucra-i se’âdeti ziyâret etmek çok şerefli bir ibâdetdir. Buna inanmıyanların, müslimânlıktan çıkmalarından korkulur. Çünkü bunlar, Allahü teâlâyâ ve Onun Resûlüne ve bütün müslimânlara karşı gelmiş olur. Mâlikî âlimlerinden birkaçı, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” ziyâret etmek vâcibdir demiş ise de, müstehab olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir.

10 - Kitâbın ikiyüzsekizinci sahîfesinde diyor ki: *(İbni Kayyim-i Cevziyye dedi ki, şirkin çeşidleri vardır: Muhtâc olduğu şeyleri ölüden istemek, ölülerden istigâse etmek de şirkdir. Ölü iş yapamaz. Kendine lâzım olan şeyi yapamaz ve zarar veren şeyi gideremez ki, başkalarına fâidesi olsun. Kendisi için Allaha şefâ’at etmesini ölüden istemek de şirkdir. Allah izn verirse, ölü şefâ’at*

^[1] Mâlik bin Enes bin Mâlik bin Ebî Âmir Esbahî 179 [m. 795] de Medînedede vefât etdi.

edebilir. Onun ölüye yalvarması, Allahın izn vermesi için sebep olmaz. Bu müşrik, izne mâni' olan birşey ile şefâ'at istemektedir) diyor.

Hâlbuki, Allahü teâlânın şefâ'at edemiyeceklerini bildirdiği şeylerden, ya'nî putlardan, tapınılan, şerik edilen şeylerden, şefâ'at istemek yasak edilmiştir. Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât", Velîlerin, âlimlerin "rahime-hümullahü teâlâ" şefâ'at edecekleri bildirilmiştir. Bunların şefâ'at etmeleri için, kendilerine yalvarmak, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere inanmış olmağı göstermektedir. Evet, şefâ'at, Allahü teâlânın izn vermesi ile olacak. Fekat, izn vereceği kimseleri, Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler bildirmektedir. Bunlar da, dilediklerine, râzı olduklarına, şefâ'at edeceklerdir. (Vedduhâ) sûresinde, **(Rabbin sana, râzı oldum deyinceye kadar, her istediğini verecek)** buyurması da, bunu göstermektedir. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahime-hullahü teâlâ"^[1] **(Fıkh-ı ekber)** kitâbının ondördüncü maddesinde, (Peygamberler ve âlimler, sâlihler, büyük günâhı olanlara şefâ'at edip, Cehennemden kurtaracaklardır) buyurdu. **(Fıkh-i ekber)**in, **(Kavl-ül-fasl)** şerhinde, bu husûsda geniş bilgi vardır.

Evliyâyâ yalvarmak, Allahü teâlânın, onlara izn vermesi için değil, izn verdiği zemân bize de şefâ'at etmeleri içindir. Bu inceliği anlayamayan bir kimse, sapıtmakta, şefâ'at istiyen milyonlarca müslimâna kâfir damgası basmaktadır. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" mü'minlere şefâ'at edeceğini buyurduğunu, müşriklere şefâ'at edilmeyeceğini, kendi kitâbları da yazıyor. Ölülerden şefâ'at istemenin şirk olduğunu kendisi uyduruyor. Bu müşriklere şefâ'at edilmeyeceğini Kur'ân-ı kerîm bildiriyor diyerek, Allahü teâlânın kitâbını kendine yalancı şâhid göstermeğe kalkışıyor.

11 - Kitâbın ikiyüzonaltıncı, ikiyüzyirminci ve ikiyüzyirmidördüncü sahîfelerinde, Resûlullahın amcası Ebû Tâlib için gelmiş olan, Kasas sûresinin, **(Sen sevdiğini hidâyete getiremezsin. Fekat, Allahü teâlâ, dilediğini hidâyete kavuşdurur)** meâlindeki ellialtıncı âyet-i kerîmesini yazıp, kalbleri küfrden, fıskdan îmâna ve itâ'ate ancak Allahü teâlânın çevireceğini bildirdikten sonra: *(Tesavvuf büyüklerinden talebesinin kalbine girerek, kalbinde olanları bildiklerini ve kalbini dilediği gibi çevirdiklerini söyleyenler yalancıdır. Bunlara inananlar da, Allaha ve Peygamberlere inanmamış olur. Allahdan başka tapınılan herşeye (Vesen) denir. Kabr, türbe de vesendir. Meselâ, Mısrılıların en*

[1] Ebû Hanîfe Nu'mân bin Sâbit 150 [m. 767] de Bağdâdda şehîd edildi.

büyük ma'bûdları Ahmed Bedevîdir. Adı belli olmadığı gibi, bir üstünlüğü, ilmi ve ibâdeti de bilinmiyor. Birgün câmi'e girip, bevl yapmış. Nemâz kılmadan çıkmış olduğunu Sahâvî, İbni Hayyandan haber veriyor. Bunu iki cihânda tesarruf eder, yangınları söndürür. Fırtınada olan gemileri kurtarır sanıyorlar. İlâh, Rab ve gaybleri bilir diyorlar. Uzakdan işitir ve dilekleri yapar diyor, türbesinin toprağına secde ediyorlar. Ammân ve Irak ehâlisi de Abdülkâdir Geylânîye böyle tapınıyorlar. Muhyiddîn-i Arabî, yeryüzünün en büyük kâfiridir) diyor.

Tesavvuf büyükleri, Allahü teâlânın, hidâyetlerini ve se'âdetlerini dilemiş olduğu, azâbdan kurtulacaklarını ezelde takdîr etmiş olduğu kimseleri tanırlar. Onların irşâdlarına sebep olurlar. Evliyâyâ rastlamak, o seçilmiş büyükleri tanımak, onlara yalvarmak da, Allahü teâlânın takdîri ve ihsânıdır. Allahü teâlâ, ezelde hidâyet takdîr etmiş olduğu kimseye, Ehl-i sünnet âlimlerinin, tesavvuf büyüklerinin kitâblarını okumak nasîb ederek, se'âdete ve şefâ'ate kavuşdurur. Dalâletini, felâketini dilediklerini de, zındıkların tuzaklarına düşürür. Onların bozuk kitâblarını, alçak yalanlarını okuyarak Cehenneme sürüklenir. Vehhâbî kitâbı, isimleri geçen, Allahü teâlânın sevgili kullarına, büyük Velîlere iftirâlar yaparak, müslimânlara saldırmaktadır. Evet birkaç câhilin ve dînini dünyâ çıkarına âlet eden sapığın, islâmiyyete uymıyan çirkin sözü ve hareketi olabilir. Fekat, bunları ileri sürerek, bütün Ehl-i sünneti kötülemeğe kalkışması, hıristiyanlar kendisine tapınıyor diyerek, İsâ aleyhisselâma dil uzatmağa benzemektedir.

Ahmed Bedevî "rahime-hullahü teâlâ", Evliyânın büyüklerindedir. Şeyh Berînin talebesidir. Şeyh Berî de, Alî bin Nu'aym Bağdâdînin talebesidir. Bu da, harîkalar, kerâmetler sâhibi, şerîf Ahmed Rifâ'înin yetiştirdiği büyük bir Velîdir "rahime-hümullahü teâlâ". Ahmed Bedevî, şerîflerindedir. Hicretin 675 [m. 1276] senesinde, Mısrda vefât etdi. Tanta şehrindeki türbesini her yıl yüzbinlerce müslimânın ziyâret ederek feyz aldıklarını ve islâmiyyete uymıyan hiçbirşey yapılmadığını (**Mir'ât-ül-Medîne**) kitâbı, binkırkdokuzuncu sahîfesinden başlayarak, uzun yazmaktadır. Abdülkâdir-i Geylânî ve Muhyiddîn-i Arabînin "rahime-hümullahü teâlâ" büyüklüklerini de, ancak onlar gibi yüksek olan islâm âlimleri anlamış ve yazdıkları yüzlerce kitâblarında anlatmağa çalışmışlardır. İmâm-ı Rabbânînin (**Mektûbât**) kitâbı, bu yüce Velîlerin medh ve senâları ile doludur. Abdülganî Nablüsî de "rahime-hullahü teâlâ" (**Hadîka**) kitâbında anlatmaktadır.

12 - İkiyüzyirmidördüncü sahîfesinde: (*Şa'rânî, şeyhi Aliyyül-havâsın Resûlullahdan bir ân ayrılmadığını yazıyor. Bunlar*

yalandır. Doğru olsaydı Peygamber gelip, Eshâbı arasındaki ayrılıkları önlerdi) diyor. Zerre kadar akli ve din bilgisi olan, böyle söyleyemez. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Eshâbı arasında olacak fitnelerin, ayrılıkların hepsini haber vermişti. Gelip de, bunları önlemesi, nasıl düşünülebilir? Şa’rânînin “rahimehullahü teâlâ” bildirdiği berâberlik, keşf ve müşâhede idi. Bu ahmakların anladıkları gibi maddî bir şey değildi. Anlamadıklarını, bilmediklerini inkâr ediyorlar. (İnsan bilmediği şeylerin düşmanıdır) ata sözü, burada tâm yerini bulmaktadır. Hazret-i Ebû Bekr “radiyallahü teâlâ anh”, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” her ân gördüğünü söyler ve senden utanıyorum derdi. Otuzikinci maddeyi okuyunuz!

13 - Yüzsekseninci sahîfesinde, İmâm-ı Busayrînin (**Kasîde-i bürde**)sinden örnek vererek: *(Bu sözler Allahdan başkasına güvenmek, mahlûku büyülmektir. Şirkdir)* diyor.

Resûlullahı, Allahü teâlâ övmüştür. Kendisi de, kendisini överek, Allahü teâlânın kendisine ihsân etmiş olduğu ni’metleri saymıştır. Bu övmeleri, o kadar çoktur ki, Busayrî hazretlerinin övmesi, onların yanında hiç kalmaktadır. Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” övmek ibâdetdir. Eshâb-ı kirâmın hepsi övmüşlerdir. Bunlardan Hassân bin Sâbit ve Kâ’b bin Züheyrin uzun medhleri meşhûrdur. Kâ’b bin Züheyr, (**Bânetsü’âd**) kasîdesinde, Busayrîden dahâ çok övmüştü. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bunu beğenip, Kâ’bın önceki kusûrunu afv buyurmuş ve mubârek hırkasını ona hediye etmişti. Bu hırka-i se’âdet, şimdi İstanbulda Topkapı serâyındadır. Vehhâbî kitâbı, Busayrînin kasîdesindeki, (**Yâ ekremelhalkı mâ lî men e’üzü bihi-sivâke inde hulûl-i hâdisil-amemi**) beytini yazarak, Resûlullahdan istigâse şirkdir diyor. Bu beyt, (Ey bütün yaratılmışların en üstünü ve en cömerdi olan yüce Peygamber! Son nefesimde, sığınacağım senden başka kimse yokdur) demektir. Vehhâbî yazar, Taberânînin bildirdiği hadîs-i şerîfi yazarak, kuldân istigâse etmek şirkdir diyor. Bu hadîs-i şerîfde, bir münâfık, mü’minlere sıkıntı veriyordu. Ebû Bekr-i Sıddîk, gidelim, Resûlullaha istigâse edelim, ona sığınalım dedi. Resûlullah da, (**Bana istigâse olunmaz. Allaha istigâse olunur**) buyurdu. Vehhâbî, bu hadîs-i şerîfi ileri sürerek, Ehl-i sünnete hücum etmek çabasındadır. Hâlbuki hadîs-i şerîf, herkesi her zarardan koruyan Allahü teâlâdır. Koruyucu sebepleri yaratan ve bu sebeblere koruma kuvvetini ve te’sîrini veren Odur. O korumak istemese, sebebe kavuşmaz. Sebebe olsa da, te’sîr edemez demektir. Hadîs-i şerîf, (Bana sığınanlar, te’sîri benden değil, Allahdan bilsin) demektir. Hazret-i Ebû Bekr,

böyle olduğunu bilmiyor mu idi. Elbet biliyordu. Fekat kıyâmete kadar gelecek olan mü'minlerin, onun bu sözünü yanlış anlamamaları için, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", onun bu kısa sözünü açıkladı. Bunun için, bütün mü'minler, her zemân, te'sîri yalnız Allahü teâlâdan bilirler. İmâm-ı Muhammed Ma'sûm, **(Mektûbât)**ının birinci cildi, yüzonuncu mektûbunda buyuruyor ki: Allahü teâlâ, kendi kudretini sebebler altında gizledi. Kudret sâhibi yalnız kendisi olduğunu bildirdiği gibi, sebeblere yapışmağı emr buyurdu. Tâ'm müslimânın, sebeblere yapışmasını ve sebeblere kuvvet veren yaratana güveneceğini bildirdi. Ya'kûb aleyhisselâmın bu ikisini birlikte yaptığını Kur'ân-ı kerîmde bildirerek, onu övdü. Yûsûf sûresinde meâlen, **(Ya'kûb aleyhisselâm, bizim bildirdiğimizi bilir. Fekat, insanların çoğu, takdîrin tedbîre gâlib olduğunu bilmezler)** buyurdu. Tibyân tefsîrinde, bu âyet-i kerîmeye (Müşrikler, Allahü teâlânın Evliyâsına ilhâm ettiği şeyleri bilmezler) demiştir. Te'sîri sebeblerden bilip, Allahü teâlânın kuvveti ile te'sîr etdiklerini bilmiyenler sapıktır. Sebebleri ortadan kaldırmak isteyen de, Allahü teâlânın hikmetini bilmemiş, Allahü teâlânın, mahlûkları boş yere, fâidesiz yaratmış olduğunu söylemiş olur. İnsanları tenbelliğe sürükler. Sebeblere te'sîr kuvvetini Allahü teâlânın verdiği inanan ise, hak yola kavuşmuş olur. Her iki tehlikeden kurtulmuş olur. Yüzonuncu mektûbun tercemesi temâm oldu. Bu inceliği anlayabilen, yukarıdaki hadîs-i şerîfi de doğru anlayabilir.

İmâm-ı Muhammed bin Sa'îd Busayrî "rahime-hullahü teâlâ" sôfiyye-i aliyyenin büyüklerindedir. Şâzilî olan Ebûl-Abbâs-i Mürsînin yetişirdiği Evliyâdandır. Ebûl-Abbâs-i Mürsî de, Ebûl-Hasen-i Şâzilînin talebesidir. 695 [m. 1295] senesinde Mısrda vefât etmiştir. Kendisine felc hastalığı geldi. Bedeninin yarısı hareketsiz kaldı. Resûlullaha tevessül edip, insanların en üstününü öven meşhûr kasîdesini hâzırladı. Rü'yâda Resûlullaha okudu. Çok hoşuna gidip arkasından mubârek hırkasını çıkarıp, imâma giydirdi. Bedeninin felcli olan yerlerini mubârek eli ile sığadı. Uyanınca, bedeni sağlam idi. Hırka-i se'âdet de arkasında idi. Bunun için, bu kasîdeye **(Kasîde-i bürde)** denildi. Bürde, hırka, palto demektir. İmâm-ı Busayrî "rahmetullahi aleyh" sevinerek, sabâh nemâzına giderken, salâh ve zühd ile meşhûr bir zâta rastladı. İmâma, kasîdeni dinlemek isterim dedi. Benim kasîdelerim çoktur. Hepsini herkes bilir dedi. Kimsenin bilmediği bu gece Resûlullaha okuduğunu istiyorum deyince, bunu hiç kimseye söylemedim. Nerden anladın dedi. O zat da, imâmın rü'yâsını, olduğu gibi haber verdi. Vezîr Behâeddîn bu kasîdeyi işitince, hepsini okutup, saygı

ile ayakda dinledi. Hastalara okununca, iyi oldukları, okunan yerlerin derdlerden, belâlardan emîn oldukları görüldü. Fâidelenmek için, inanmak ve hâlis niyyet ile okumak lâzımdır.

Kasîde-i bürde, on kısımdır:

Birinci kısım, Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” olan sevginin kıymetini bildirmektedir.

İkinci kısım, insanın nefsinin kötülüğünü anlatmaktadır.

Üçüncü kısım, Resûlullahı övmektedir.

Dördüncü kısım, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” dünyâyâ teşrifini anlatmaktadır.

Beşinci kısım, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” düâlarının hemen kabûl olduğunu bildirmektedir.

Altıncı kısım, Kur’ân-ı kerîm övülmektedir.

Yedinci kısım, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mi’racındaki incelikleri bildirmektedir.

Sekizinci kısım, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” cihâdlarını anlatmaktadır.

Dokuzuncu kısım, Allahü teâlâdan afv ve mağfiret ve Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” şefâ’at istemektedir.

Onuncu kısım, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” derecesinin yüksekliği bildirilmektedir.

Vehhâbî yazar, binlerce müslimânı şehîd etmiş olan zâlimleri övüyor. Onların, ma’sûm kanları damlıyan kılınlarını, islâm mücâhidlerinin mubârek kılınlarına benzetiyor da, Allahü teâlânın yüce Peygamberini övmeği, puta tapanların putlarını övmelerine benzetiyor. Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” övenlere müşrik damgası vuruyor. Kâfirler putlarını hâlık, ma’bûd olarak övmüşdü. Böyle övmek ancak Allahü teâlâ için olur. Müslimânlar, yalnız Allahü teâlâyı böyle över. Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” överek mahlûkların en üstüne çıkarırız. Resûlullaha âşık olan, Onu çok öven, islâm âlimlerinin hiçbirisi, o yüce Peygamberi hâlık ve ma’bûd derecesine çıkarmamış. Allahü teâlâyı över gibi övmemiştir. Bu kitâbı yazan, hak ile bâtılı birbirinden ayıramıyor. Kitâbını, kâfirleri bildiren âyet-i kerîmelerle ve hadîs-i şerîflerle doldurmuş. Bunlara yanlış ma’nâlar vererek, islâm âlimlerine saldırmakta, tesavvuf büyüklerine, Allahü teâlânın sevdiği müslimânlara müşrik ve kâfir demektedir. Bu vehhâbî kitâbını okuyanlar, her sahîfesindeki âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri görerek aldanmakta, bunlara verilen bozuk ma’nâları doğru sanarak felâkete sürüklenmektedirler.

14 - İkiyüzotuzdokuzuncu sahîfesinden başlayarak diyor ki: *(Hadîs-i şerîfde, insanların en kötüsü, kıyâmet kopacağı zemân diri olanlardır ve kabri mescid yapanlardır buyuruldu. İslâmîyyetden önce, mezârlar mescid yapılmışdı. Bu ümmetin sonra gelenleri, câhiliyye ehlinden de ileri gitmiş. Sıkışdıkları zemân, Allahı unutuyorlar. Ölülerini ilâh yapıyorlar. Ölülerin, kendilerinden istenilenleri yapacaklarına inanıyorlar. Abdülkâdir-i Geylânî^[1] düâ edenleri işitir ve yardım eder diyorlar. Onun gaybı bildiğini sanıyorlar. Hâlbuki, o ölmüşdür. Böyle söyleyenler kâfirdir. Kur'ânî inkâr etmiş oluyorlar. İbni Kayyim, mezârların üzerindeki kubbeleri yıkmak vâcibdir dedi. İmâm-ı Nevevî, her ne niyyet ile olursa olsun, kabr üzerine türbe yapmak harâmıdır dedi. Mezârlıklar pis olduğu için, orada nemâz kılınması yasak edildi diyenler yanılmaktadır. Çünkü, Peygamberlerin mezârları pis olmaz. İbni Hacer-i Hiytemî **(Kebâir)** kitâbında, mezâr üzerine kubbe yapmak büyük günâhdır. İslâm hükûmet adamlarının bu kubbeleri yıkmaları lâzımdır. Önce İmâm-ı Şâfiî'nin türbesini yıkmalıdır, dedi).*

Burada da müslimânlar iftirâ etmektedir. Müslimânlar, hergün beş kerre, Allahü teâlâyâ ibâdet ediyor. Ona yalvarıyorlar. Böyle olan bir kimse için, Allahı unutuyor demek, açık bir yalancılıktır. Müslimânlar ölüye tapınmaz. Allahü teâlânın sevdiği kullarının, hattâ her ölünün, mezârda işitdiğini, hadîs-i şerîfler bildirdiği için, Onun mezârına gidip, Onun sebebi ile Allahü teâlâyâ düâ ediyorlar. Meyyitden vesîle olmasını, şefâ'at etmesini istiyorlar. Ölü her dilediğini yapamaz. Diri de, her dilediğini yapamaz. Fekat, Allahü teâlâ, sevdiği kullarının ve en önce Peygamberlerin düâlarını kabûl buyuracağını söz vermişdir. Müslimânlar, Peygamberlerden "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ve Evliyâdan "rahime-hümullahü teâlâ" birşey yapmalarını istemez. Allahü teâlânın birşeyi vermesi için düâ etmelerini ister. Evliyâ, kabr başına gelenin dilediğini işitir. Bunu vermesi için, Allahü teâlâyâ düâ eder. Allahü teâlâ da, düâsını kabûl eder.

İbni Hacer-i Hiytemî'nin "rahime-hullahü teâlâ"^[2] **(Zevâcir)** kitâbının yüzyirmibirinci sahîfesinden terceme yaparak, vehhâbî kitâbının yalanlarını ortaya koyalım: İbni Hacer, hadîs-i şerîfleri yazdıktan sonra buyuruyor ki: Şâfiî'î âlimlerinden birkaçı, yukarıdaki hadîs-i şerîflerden alarak, altı şeyin büyük günâh olduklarını bildirmişlerdir. Bunlardan biri, kabri mescid yapmaktır. Çünkü, hadîs-i şerîfde, **(Peygamberlerin kabri mescid yapmayınız!)**

[1] Abdülkâdir Geylânî 561 [m. 1166] da Bağdâdda vefât etdi.

[2] İbni Hacer-i Mekkî 974 [m. 1566] da Mekkede vefât etdi.

buyuruldu. Kabrleri mescid yapanlara la'net edildi ve sâlihlerin kabrlerini mescid yapanların, kıyâmet günü, insanların en kötöleri olacakları bildirildi. Mezârı mescid yapmak demek, ona karşı nemâz kılmak demektir. Bunun içindir ki, Şâfi'î âlimlerimiz Peygamberlerin ve Evliyânın mezârlarına karşı, onlara saygı olarak nemâz kılmak harâm olur dediler. Harâm olması için, iki şart lâzımdır. Biri, kabrdekinin sayılı, büyük bilinen kimse olması, ikincisi, nemâzın ona karşı olmasını niyyet etmektir. Mezâra kandil yakmak da, ölüye saygı için olunca, harâm olur. Mezâr etrâfında dönmek de böyledir. Bunlar saygı için değil ise, mekrûh olacağı anlaşılmaktadır. Kabre secde ederek saygı göstermek, ona tapınmak olur. Bu ise büyük günâh, hattâ küfrdür. Hanbelî âlimlerinden ba'zıları, kabir yanında saygı nemâzı kılmak büyük günâhdır ve küfre sebep olur. Böyle yapılan türbeleri yıkmalıdır dedi.

İbni Hacer-i Mekkî Hiytemîn'in "rahime-hullahü teâlâ" (**Fetâvâ-yi kübrâ fıkhiyye**)sinin Mısır baskısı, cenâze kısmında diyor ki, (Her meyyitin gömüldüğü umûmî kabristânda, mezâr üstüne türbe yapılmaz. Bunları yıkmalıdır. Umûmî olmıyan mezârlıkdaki türbelerin yanına meyyit gömmek için türbeleri yıkmak câiz değildir.) Onyedinci sahîfesinde diyor ki, (Umûmî olan kabristâna türbe yapmak harâmdır. Yapılmış olanı yıkmalıdır. Vakf olan kabristânda ve sâhibinden izn almadan, bunun kabristânına binâ yapmak da harâmdır. Kendi mülkünde veyâ başkasının izni ile onun mülkünde türbe yapmak mekrûhdur). Yirmibeşinci sahîfesinde diyor ki, (Umûmî kabristânda türbe yapmak, çok yer kaplıyarak, başkalarının ölülerini gömmelerine mâni' olduğu için harâmdır. Umûmî kabristândaki türbeleri yıkmalıdır. Şâfi'î âlimlerinden çoğu "rahime-humullahü teâlâ" bunun için, imâm-ı Şâfi'înin "rahime-hullahü teâlâ" türbesinin yıkılmasına fetvâ vermişdir. Çünkü, bu türbe umûmî kabristândadır). Görülüyor ki, İbni Hacer-i Mekkî "rahmetullahi aleyh" her türbe harâmdır ve yıkılmalıdır dememiştir.

Evliyânın kabrleri üzerine türbe yapmanın câiz olduğu (**Câmi'ul fetâvâ**)da, (**Keşf-ün-nûr**)da ve (**Üsûl-i erbe'a**)da açık yazılıdır.

Zevâcir kitâbı, ikiyüzdokuzuncu sahîfesinde, gösteriş için yüksek ev yapmanın da büyük günâh olduğunu bildirmektedir. Bu hadîs-i şerîflere uyararak, türbeleri yıkmayıp, Rıyâdda, Tâifde ve Ciddede yaptıkları sefâhet ve fuşş evlerini yıkmaları vâcibdir. İkiyüzkırksekizinci sahîfesinde, (**Kabrleri ziyâret ediniz! Bu ziyâretler, sizlere âhret gününü hâtırlatır**) hadîs-i şerîfini yazıyor ve Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" mubârek

annesinin kabrini ziyâret buyurduğunu bildiriyor. Fekat bu hadîs-i şerîf kabrdekine istigâse etmeği, ondan birşey istemeği göstermez diyerek Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” ve Evliyânın türbelerini ziyâret etmeği kâfirlerin mezârlara tapınmalarına benzetmeğe kalkışıyor.

15 - İkiyüzellidokuzuncu sahîfesinde, (*Mescid-i nebevîye nemâz kılmak için girenin, selâm vermek için, kabre gitmesi yasaktır. Mescide her girişde, kabr-i Nebîye gitmeğe, imâm-ı Mâlik mekrûhdur dedi. Sahâbe ve Tâbi'în mescide gelir. Nemâz kılar ve çıkarlardı. Selâm vermek için kabre gelmezlerdi. Çünkü, islâmiyyetde böyle birşey emr edilmemiştir. Meyyitin rûhunun, kendi şeklinde görünmesi yalandır. Böyle görünmek, yalnız Mi'râc gecesi olmuştur. Eshâbın yapmadıklarını, sonra gelenler yaptılar. Eshâbdan birkaçı, yalnız uzakdan gelince, yalnız selâm vermek için kabre uğradı. Abdûllah ibni Ömer yoldan gelince, kabre uğrar selâm verirdi. Başkasının böyle yaptığı görülmedi. Ahmed Rifâ'înin Peygamberin elini öpdüğü yalandır, uydurmadır. Hucre-i se'âdet önünde düâ ederken, kabre dönmeyip kibleye dönmek lâzım olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir. Hucre-i se'âdeti ziyâret için, uzak yerlerden gelmek hadîs ile yasak edilmiştir*) diyor.

(Mir'ât-i Medîne) kitâbında diyor ki:

Hadîs-i şerîfde, **(Kabrimi ziyâret edene şefâ'atim vâcib oldu)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfi ibni Huzeyme ve Bezzâr ve Alî DâreKutnî^[1] ve Süleymân Taberânî^[2] “rahime-humullah” haber vermektedir. Bezzâr hazretlerinin bildirdiği başka bir hadîs-i şerîfde, **(Kabrimi ziyâret edene şefâ'atim halâl oldu)** buyuruldu. Müslim-i şerîfdeki ve Ebû Bekr bin Mekkârînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Mu'ceme)** kitâbında bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse beni ziyâret etmek için gelse ve başka birşey için niyeti olmasa, kıyâmet günü, ona şefâ'at etmemi hak etmiş olur)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” ziyâret etmek için Medîne-i münevvereye gelenlere, şefâ'at edeceğini haber vermektedir.

İmâm-ı Taberânînin ve Dâre-Kutnînin ve diğer hadîs imâmlarının “rahime-hümullahü teâlâ” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Hac edip kabrimi ziyâret eden kimse, beni diri iken ziyâret etmiş gibi olur)** buyuruldu. İbni Cevzî “rahime-hullahü teâlâ” de, bu hadîs-i şerîfi haber vermektedir. Dâre-Kutnînin haber verdiği

[1] Dâre-Kutnî 385 [m. 995] de vefât etdi.

[2] Taberânî 360 [m. 971] de vefât etdi.

başka bir hadîs-i şerîfde, **(Hac edip de, beni ziyâret etmiyen kimse, beni incitmiş olur)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfi imâm-ı Mâlik “rahime-hullahü teâlâ” de bildirmiştir. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ziyâret olunmak istemeleri, ümmetin, bu yoldan da sevâb kazanmaları içindir. İmâm-ı Beyhekînin haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse bana selâm verince, Allahü teâlâ, rûhumu geri verir. Onun selâmına cevâb veririm)** buyuruldu. İmâm-ı Beyhekî, bu hadîs-i şerîfe dayanarak, Peygamberler mezârlarında diridirler buyurdu. Mubârek rûhunun geri verilmesi demek, yüksek makâmında iken, selâm verene cevâb verir demektir.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mezârlarında diri olduğunu bildiren hadîs-i şerîfler o kadar çoktur ki, birbirlerini kuvvetlendirmektedirler. Meselâ, **(Kabrimin yanında, benim için okunan salevâtı işitirim. Uzak yerlerde okunanlar bana bildirilir)** buyurulmuştur. Bu hadîs-i şerîfi Ebû Bekr bin Ebî Şeybe “rahmetullahi aleyhimâ” bildirmiştir ve altı büyük hadîs imâmının kitâblarında vardır.

Abdullah bin Abbâs “radiyallahü teâlâ anhümâ”dan ibni Ebiddünyânın haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, bir tanıdığına kabrine uğrayıp selâm verse, meyyit onu tanır ve cevâb verir. Tanımadığı meyyite selâm verirse, meyyit sevinir ve cevâb verir)** buyuruldu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, dünyânın her yerinde, aynı zemânda salât ve selâm edenlerin herbirine ayrı ayrı nasıl cevâb verir denilirse, güneşin bir anda binlerce şehre ışık salması gibidir cevâbı verilir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” hazretlerine selâm verince, onu tanıdığı ve cevâb verdiği anlaşılınca, bir müslimân için bundan büyük bir şeref ve se’âdet olabilir mi? İbrâhîm bin Bişâr “rahmetullahi aleyh”, (Hac etdikden sonra, kabri se’âdeti ziyâret için Medîneye gitdim. Hücre-i se’âdet önünde selâm verdim. Vealeykesselâm cevâbını işitdim) buyurmuştur. Şi’r:

***Sakin terk-i edebden, küy-i mahbûb-i Hudâdır bu,
Nazargâh-ı ilâhîdir, makâm-ı Mustafâdır bu!
Murâ’ât-i edeb şartiyle gir Nâbî bu dergâhe,
Metâf-i kudsiyândır, bûsegâh-i Enbiyâdır bu!***

Hadîs-i şerîfde, **(Ben öldükden sonra, diri iken olduğu gibi anlarım)** buyuruldu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(Peygamberler kabirlerinde diri olup nemâz kılarlar)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfler, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrde, bilmediğimiz bir hayât ile diri olduğunu göstermektedir. Evliyânın büyüklerinden Seyyid Ahmed Rifâ’înin ve birçok Velîlerin “rahime-

hümullahü teâlâ”, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” verdikleri selâmın cevâbını işitdikleri ve Ahmed Rıfâ’înin, Resûlullahın mubârek elini öpmekle şereflenmiş olduğu, çok sağlam kitâblarda yazılıdır. Bunlara yalandır demek güneşi balçıkla sıvamağa benzer. Seyyid Ahmed Rıfâ’î, 578 [m. 1183] de Basrada vefât etdi. İkinci Abdülhamîd hân “rahime-hullahü teâlâ” bunun türbesini ve mescidini ta’mîr ve fevkal’âde tezyîn etdi. İslâm âlimlerinin büyüklerinden Celâleddîn Abdürrahmân Süyûtî “rahime-hullahü teâlâ” (**Şeref-ül Muhkem**) adındaki kitâbında muhâliflere vesîkalarla cevâb vermekte, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrinde diri olup, selâm verenleri işitdiğini isbât eylemektedir. Bu kitâbında bildirdiği hadîs-i şerîflerden biri (**Mi’râc gecesinde, Mûsâ Peygamberi kabrinde nemâz kılariken gördüm**)dür. Bu hadîs-i şerîfi, (**Hilye**) kitâbının sâhibi Ebû Nu’aym “rahime-hullahü teâlâ” da bildirmektedir. Abdürrahmân Süyûtî, 911 [m. 1505] de Mısrda vefât etmiştir.

Ebû Ya’lânın “rahime-hullahü teâlâ”^[1] (**Müsned**)inde bulunan bir hadîs-i şerîfde, (**Peygamberler, kabirlerinde diri olup nemâz kılarlar**) buyuruldu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” son hastalığında, (**Hayberde yemiş olduğum yemeğin acısını her zemân duyardım. O gün yidiğim zehr, şimdi ebherimi, ya’nî avort damarımı koparmaktadır**) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” şehîd olarak vefât ettiğini bildiriyor. Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin yüzaltmışdokuzuncu âyetinde meâlen, (**Allah yolunda şehîd olanları, ölü sanmayınız! Onlar diridirler**) buyurdu. Resûlullah efendimizin de “sallallahü aleyhi ve sellem” bütün şehîdler gibi kabrinde diri olduğu buradan da anlaşılmalıdır.

İmâm-ı Süyûtî “rahmetullahi aleyh” kitâbında, (Yüksek derecedeki Velîler “rahime-hümullahü teâlâ” Peygamberleri ölmemiş gibi görürler. Peygamber efendimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” Mûsâ aleyhisselâmı mezârında diri olarak görmesi bir **[Mu’cize]** idi. Evliyânın da böyle görmeleri **[Kerâmet]**dir. Kerâmete inanmamak, câhillikden ileri gelir) buyurmaktadır.

İbni Habbân ve İbni Mâce ve Ebû Dâvüdün “rahime-hümullahü teâlâ” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**Cum’a günleri bana çok salevât okuyunuz! Bunlar, bana bildirilir**) buyuruldu. Öldükden sonra da bildirilir mi denildikde, (**Toprak, Peygamberlerin vücûdünü çürütmez. Bir mü’min bana salevât okuyunca, bir**

[1] Ahmed Ebû Ya’lâ 307 [m. 920] de Mûsulda vefât etdi.

melek bana haber vererek, ümmetinden falan oğlu filân, sana selâm söyledi ve düâ etdi der) buyurdu. Bu hadîs-i şerîfler, Peygamberimizin “sallallahü aleyhi ve sellem” mezârında, dünyâdakilerin bilemediği bir hayât ile diri olduğunu göstermekdedir. Zeyd bin Sehl “radiyallahü anh” buyurdu ki, bir gün Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” huzûrunda oturuyordum. Mubârek yüzü gülüyordu. Niçin tebessüm buyurdıklarını sordum. **(Nasıl sevinmiyeyim? Biraz önce Cebrâîl aleyhisselâm müjde getirdi: Allahü teâlâ buyurdu ki, ümmetinden biri sana bir salevât söyleyince, Allahü teâlâ, ona karşılık on salevât eder dedi)** buyurdu.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” diri iken, Eshâbına Allahü teâlânın bir rahmeti olduğu gibi, öldükden sonra da bütün ümmeti için, büyük ni’metdir. İyiliklere sebebedir.

Mehâl bin Amr diyor ki, bir gün Sa’îd bin Müseyyib ile birlikde “rahime-hümullahü teâlâ” Ümm-i Seleme “radiyallahü anhâ” vâlidemizin odasının yanında oturuyordum. Birçok kimse ziyâret için Hucre-i se’âdet önüne geldiler. Sa’îd, bunlara şaşırıp, ne kadar ahmak adamlar! Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrde sanıyorlar. Peygamberler kabrlerinde kırk günden ziyâde kalırlar mı? dedi. Hâlbuki Sa’îd Medînedeki Harre denilen felâket gününde, Kabr-i se’âdetden ezân sesi işitdiğini haber vermişdir. Hazret-i Osmân “radiyallahü teâlâ anh” evi sarıldığı zemân, (Ben Medîneden ve Resûlullahın yanından ayrılıp başka yere gitmem) buyurmuşdur. Mehâl bin Amrın Sa’îdden işitdim dediği söz doğru olsaydı, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrini ziyâret için çağırılmazdı. Şöyle ki: Bilâl-i Habeşî “radiyallahü teâlâ anh” Kudüsün fethinden sonra, rü’yâsında Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” aldığı emr üzerine Medîneye gelip, Kabr-i se’âdeti ziyâret etdi. Müslimânların halîfesi olan Ömer bin Abdül’azîz “radiyallahü teâlâ anh” Şâmdan Medîneye husûsî me’mûrla salât ve selâm gönderirdi. Hazret-i Ömer “radiyallahü anh” Kudüsü aldıktan sonra, Medîne-i münevvereye dönünce, önce Hucre-i se’âdeteye girip, Resûlullahı ziyâret etdi ve salât ve selâm söyledi. [Sa’îd bin Müseyyib, Medînedeki yedi meşhûr âlimden biri olup, 91 [m. 710] de Medînede vefât etmiştir.]

Yezîd bin Mehrî diyor ki, Şâmdan Medîneye giderken, Mısır vâlîsi olan Ömer bin Abdül’azîze “radiyallahü teâlâ anh”^[1] uğradım. Bana dedi ki, ey Yezîd! Resûlullahı ziyâret se’âdetine kavuştuğun zemân benden salât ve selâm söylemeni ricâ ederim!

[1] Ömer bin Abdül’azîz 101 [m. 720] de şehîd edildi.

Abdullah ibni Ömer “radiyallahü anhümâ”, her seferden dönüşde, Hucre-i se’âdete girer, önce Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem”, sonra hazret-i Ebû Bekri, ondan sonra babası hazret-i Ömeri “radiyallahü teâlâ anhümâ” ziyâret edip, her birine selâm verirdi. Bunu, imâm-ı Nâfi’ “rahime-hullahü teâlâ” haber vermektedir. Doğru olduğunu (**Feth-ul Mecîd**) vehhâbî kitâbı da yazmaktadır. Hem, Peygamberin kabrini ziyâret etmek, islâmiyyetde bildirilmemiştir diyor. Hem de, yalnız Abdullah bin Ömer ziyâret ederdi diyor. Başkaları ziyâret etmedi diyor. Hâlbuki, Eshâb-ı kirâmın çoğunun “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” ziyâret ettikleri, kıymetli kitâblarda bildirilmiştir. [Nâfi’, Abdullah bin Ömerin “radiyallahü teâlâ anhümâ” âzâdlısı idi. 120 [m. 737] de, Medîne’de vefât etdi.] Abdullah ibni Ömerin islâmiyyetde izn verilmemiş bir şeyi yaptığını söylemek çirkin bir iftirâdır. Kitâbın yazarı, işine geldiği zemân, Eshâb-ı kirâmı çok övmekte, işine gelmediği zemân da, böyle çok çirkin iftirâ yapmaktan sıkılmamaktadır. Kabr-i se’âdeti ziyâret edip, salât ve selâm okumak câiz olmasaydı, Abdullah bin Ömer “radiyallahü anhümâ” böyle yapmazdı ve onu gören Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” yasak olduğunu ona söylerlerdi. Onun yapması ve görenlerin ses çıkarmamaları, câiz ve sevâb olduğunu göstermektedir. İmâm-ı Nâfi’ “rahmetullahi aleyh” diyor ki, Abdullah ibni Ömerin Resûlullahın kabri başına gelip, (**Esselâmü aleyke yâ Resûlallah!**) dedikten sonra, (**Esselâmü aleyke yâ Ebâ Bekr!**) dediğini ve sonra (**Esselâmü aleyke yâ ebî**) dediğini, belki yüzden fazla gördüm.

Hazret-i Alî “radiyallahü anh”, birgün mescid-i şerîfe girip, Fâtımanın “radiyallahü anhâ” odası önünde çok ağladı. Sonra Hucre-i se’âdete girip, (**Esselâmü aleyke yâ Resûlallah**) dedi. Yine ağladı. Sonra, (**Aleykümesselâm ya ehavyye ve rahmetullah**) diyerek, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömere “radiyallahü anhümâ” selâm verdi. Sonra çekilip gitdi.

Bunun için, fıkıh âlimlerimiz “rahime-hümullahü teâlâ” hac vazîfesini yaptıktan sonra, Medîne-i münevvereye gelerek, Mescid-i şerîfde nemâz kıldılar. Sonra (**Ravda-i mutahhera**) ile minber-i münîri ve Arş-ı a’lâdan efdal olan Kabr-i şerîfi, sonra oturdukları, yürüdükleri, dayandıkları yerleri, vahy geldiği zemân dayandıkları direği ve mescid yapılırken ve ta’mîr edilirken çalışan ve para vermekle şereflenen Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi’înin “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” geçtikleri yerleri ziyâret ederler, görmekle bereketlenirlerdi. Onlardan sonra gelen âlimler, sâlihler de, hacdan sonra Medîneye gelirler, fıkıh âlimlerimiz gibi yaparlardı.

Bugüne kadar hâcılar da, bunun için Medîne-i münevverede ziyâretler yapmaktadırlar.

Âlimler, önce Medîneye mi gitmeli, yoksa Kabr-i se'âdeti hacdan sonra mı ziyâret etmeli sūâline başka başka cevâb verdiler. Tâbi'înin büyüklerinden Alkama ve Esved ve Amr bin Meymûn "rahime-hümullahü teâlâ" önce Medîneye gitmeli dediler. İslâm âlimlerinin güneşi olan imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahime-hullahü teâlâ" önce Hac yapmak, sonra Mekkedden Medîneye gitmek dahâ iyi olur buyurdu. Ebülleys-i Semerkandînin "rahime-hullahü teâlâ" fetvâsında da böyle yazılıdır. [Ebülleys Nasr Semerkandî, 373 [m. 985] de vefât etmiştir.]

Sultân ikinci Abdülhamîd hân "rahmetullahi aleyh"^[1] zemânında bundan dolayı Osmânlı hâcılarının iki bayram arasında Medîne-i münevvereye gidip, hac zemânı gelince, Medînedden Mekkeye gitmeleri âdet olmuştur. Hâcıların bir kısmı da, önce Mekkeye gidiyor. Arafâtdan sonra Medîneye gelip ziyâretleri yapıyorlar. Buradan Yenbû' iskelesine gelip vapurlara biniyorlar. Süveyş kanalı yolu ile memleketlerine dönüyorlardı.

(Şifâ-i şerîf) kitâbının yazarı kâdî İyâd ve Şâfi'î âlimlerinden imâm-ı Nevevî ve Hanefî âlimlerinden ibni Hümâm "rahime-hümullahü teâlâ" buyurdular ki, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" mubârek türbesini ziyâretin çok sevâb olduğu, icmâ'i ümmet ile belli olmuştur. Vâcib diyen âlimler de vardır. Kabr ziyâreti sünnettir. Kabrlerin en kıymetlisi olan **(Hucre-i se'âdet)**i ziyâret, sünnetlerin en kıymetlisi olur. [Kâdî İyâd 544 [m. 1150] de Merrâkişde, Yahyâ Nevevî 676 [m. 1277] de Şâmda, İbni Hümâm Muhammed Sivâsî de 861 [m. 1456] de vefât etdiler.]

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Bakî kabristânını ve Uhud şehîdlerini ziyâret ederdi. Hindistânın büyük âlimlerinden, Abdülhak-ı Dehlevî "rahime-hullahü teâlâ" 1052 [m. 1642] de vefât etdi. Fârisî **(Medâric-ün-nübüvve)** kitâbında Uhud gazvesini anlatırken buyuruyor ki, Ebû Ferde "radiyallahü anh" buyurdu ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", birgün Uhud şehîdlerini ziyâret etdi. **(Ey ibâdete lâyıık olan Rabbim! Senin bu kulun ve Resûlün şâhidim ki, bunlar senin rızânı kazanmak için şehîd oldular!)** dedikten sonra, bize dönerek, **(Bir kimse bunları ziyâret ederse ve selâm verirse, bunlar o selâm sâhibine cevâb verirler. Kıyâmete kadar, böyle cevâb verirler)** buyurdu. Peygamberimiz, Uhud şehîdlerini ziyârete gider, **(Sabr etdiniz.**

[1] Abdülhamîd hân 1336 [m. 1918] de vefât etdi.

Size selâm olsun!) buyururdu. Hazret-i Ebû Bekr ve hazret-i Ömer “radiyallahü teâlâ anhümâ” de, halîfe iken, Uhud şehîdlerini ziyâret ederek, böyle söylerlerdi. Fâtîma-ı Huzâiyye “rahime-hullahü teâlâ” diyor ki, Uhud meydânından geçiyordum. (Ey Resûlün amcası Hamza “radiyallahü teâlâ anh”, sana selâm olsun!) dedim. (Allahın selâmı ve rahmeti ve bereketi sana olsun!) cevâbını işitdim. Utâf bin Hâlid Mahzûmî “rahime-hullahü teâlâ” teyzesinden haber verdi ki, Uhud şehîdlerini ziyârete gitmişti. Şehîdlere selâm verdi. Selâmına cevâb verdiler ve (Biz sizi tanıyoruz) dediler.

Nisâ sûresinin altmışüçüncü âyetinde meâlen, **(Onlar nefslerine zulm etdikden sonra, gelirler. Allahü teâlâdan afv dilerler. Resûlüm de, onlar için istiğfâr ederse, Allahü teâlâyı elbette tevbeleri kabûl edici ve merhamet edici olarak bulurlar)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, Kabr-i se’âdeti ziyâret etmeği emr etmektedir. Bu âyet-i kerîme, hem erkekler içindir, hem de kadınlar içindir. Kabr-i se’âdeti ziyâret ederken, bu âyet-i kerîmeyi okumanın müstehab olduğu bildirilmiştir.

İmâm-ı Alî “radiyallahü anh” buyurdu ki, Muhammed bin Harb Hilâlîden “radiyallahü teâlâ anh” işitdim. Dedi ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” defn olunduktan üç gün sonra, Hucre-i se’âdeti ziyâret edip, bir köşeye oturmuşdum. Bir köylü gelip, kendini Kabr-i se’âdet üzerine atdı. Kabr-i şerîf üstünden toprak alıp, yüzüne gözüne saçdı. Yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”! Hak teâlâ senin için buyuruyor, diyerek yukarıdaki âyet-i kerîmeyi okudu. Ben, nefsimi zulm etdim. İstiğfâr için seni vesîle ediyorum, dedi. Kabr-i se’âdetden bir ses gelerek, sana müjde olsun! Günâhların afv edildi dediği işitildi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Uhud şehîdlerini ziyâret için, Medîneden Uhuda teşrîf etmiştir. Bundan dolayı, Kabr-i se’âdeti ziyâret için, Medîne-i münevvereye gitmek de elbette ibâdet olur. Bunun çok sevâb olduğunu, islâm âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” sözbirliği ile bildirmişlerdir.

(Yalnız üç mescide ziyâret için gidilir) hadîs-i şerîfi, Kabr-i se’âdeti ziyâret için Medîne-i münevvereye gitmenin çok sevâb olduğunu göstermektedir. Bu ziyâreti yapmayanlar, bu çok sevâbdan mahrûm kalırlar. Belki de, vâcibi terk etmiş olacaktırlar. Bu üç mescidden başkasını ziyâret için, uzak yola çıkmak, Allah rızâsı için olursa câizdir. Başka niyyetlerle olursa harâmıdır. [Bu üç mescid: Mescid-i harâm ve mescid-i Nebevî ve mescid-i Aksâdır.]

Süâl: İmâm-ı Hasen bin Alî “radiyallahü teâlâ anh”, Kabr-i se’âdet yanında ziyâretcilerin kabre yaklaşmalarına izin vermezdi. İmâm-ı Zeynel’âbidîn “radiyallahü anh”^[1] de, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Kabrimi bayram yeri yapmayınız! Evlerinizi mezârlık yapmayınız! Bulduğunuz yerde bana salât ve selâm söyleyin! Söyledikleriniz bana bildirilir)** buyurduğunu söyleyerek, Kabr-i se’âdete yaklaşıma izin vermezdi. Buna ne dersiniz?

Cevâb: Bu sözler, **(yalnız üç mescide ziyâret için gidilir)** hadîs-i şerîfine uygun değildir. Fekat, bu iki imâmın sözü, ziyâretde saygısızlık yapanlar için olsa gerekdir. Hattâ imâm-ı Mâlik “rahmetullahi aleyh”, Kabr-i se’âdet yanında çokca oturmağa izin vermemiştir. İmâm-ı Zeynel’âbidîn “rahime-hullahü teâlâ” Hucre-i se’âdeti ziyâret ederdi. **(Ravda-i mutahhera)** tarafındaki direk yanında durup, selâm verirdi. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek başının, hucrenin bu tarafında olduğu, bundan anlaşılırdı. Resûlullahın mubârek zevcelerinin “radiyallahü teâlâ anhünne” odaları **(Mescid-i se’âdet)** içine katılmazdan önce, burası, ziyâret yeri idi. Hucre-i se’âdetin kapısı önünde durup selâm verirlerdi.

Hârûn bin Mûsâ Hirevî, cediti Alkamaya sordu ki, Peygamberimizin mubârek zevcelerinin “radiyallahü teâlâ anhünne” odaları Mescid-i se’âdete katılmazdan önce Kabr-i se’âdet hangi tarafından ziyâret olunurdu? Alkama, hazret-i Âişenin vefâtından önce, Hucre-i se’âdet kapısı kapatılmamış olduğundan, bu kapı önünden ziyâret olunurdu cevâbını verdi.

Hadîs âlimlerinden hâfız Abdül’azîm Münzirî “rahime-hullahü teâlâ, **(Kabrimi bayram yeri yapmayınız!)** hadîs-i şerîfi için, elinizden geldiği kadar sık ziyâret ediniz demektir, dedi. Ya’nî, (Benim kabrimi, yılda bir iki kerre ziyâret etmekle bırakmayınız! Her vakt ziyâret ediniz!) demektir dedi. **(Evlerinizi mezârlık yapmayınız!)** hadîs-i şerîfi de, evlerinizi nemâz kılmamakla mezârlığa benzetmeyiniz demektir dedi. Mezârlıkta nemâz kılmak câiz olmadığı için, Abdül’azîm-i Münzirînin sözü doğru olmaktadır. Âlimlerin çoğuna göre, Kabr-i se’âdeti ziyâret için, bayram günleri gibi belli zemânlar ayırmayın demektir dediler. Yehûdîler ve hıristiyanlar Peygamberlerin mezârlarını ziyâret etmek için çalgılı, oyunlu toplantı yaparlardı. Abdül’azîm Münzirî, 656 [m. 1257] de Mısırda vefât etdi.

^[1] Zeynel’âbidîn Alî 94 [m. 713] de şehîd edildi.

Bunlardan anlaşılıyor ki, Kabr-i se'âdeti ziyâret için gelenler, selâm verip düâ etdikden sonra, durmayıp gitmelidir. Müslimânlar, Kabr-i se'âdeti ziyâret etmeği, ibâdet ve çok sevâb bilmeli. Ne kadar uzak olursa olsun, ziyâret için Medîne-i münevvereye gitmeli. Sık sık ziyâret etmeğe çalışmalıdır. Ya'nî hac farîzası ömründe bir kerre olduğu gibi, Medîne-i münevvereye gitmeği de, ömründe bir kerreye bırakmamalıdır. Gücü yetdikçe gidip ziyâret etmeli. Fekat, **(Hucre-i se'âdet)** önünde çok durmamalıdır.

İslâm âlimlerinin güneşi Ebû Hanîfe "rahime-hullahü teâlâ", müstehabların en üstünlerinden olan, Kabr-i se'âdetin ziyâreti, vâcib derecesine yakın bir ibâdetdir buyurdu.

Kabr-i se'âdeti ziyâret etmeği adak yapanların, şâfi'î mezhebine göre, bu adaklarını yapmaları lâzım olur. Başka mezârları ziyâreti nezr edenlerin, bu adaklarını yapmaları için sözbirliği yok ise de, adaklarını yapmaları dahâ iyi olur.

Mescid-i harâmı yürüyerek ziyâreti nezr edenlerin, bu adaklarını yapmaları lâzımdır. Çünkü, **(Mescid-i harâm)** içinde, hac farîzeleri yapılmaktadır. **(Mescid-i se'âdet)**de ise, Kâ'be-i mu'azzamadan ve Kudüsdeki **(Mescid-i aksâ)**dan dahâ kıymetli olan **(Kabr-i se'âdet)** vardır. Bu mübârek mescide yürüyerek gitmeği nezr etmek, Kabr-i şerîfi ziyâret etmeği de niyyet etmek olduğu için, bu nezri yerine getirmek de, elbet lâzım olur.

(Kâ'be-i muazzama)yı ziyâret için yapılan nezri yerine getirmek dört mezhebde de lâzımdır. Mescid-i se'âdet ile Mescid-i aksânın ziyâreti için yapılan nezri yerine getirmek lâzım olduğunda sözbirliği olmadı. Bu ayrılık, Mescid-i se'âdeti ziyâret içindir. Kabr-i se'âdeti ziyâret için nezr yapanların, bu adaklarını yerine getirmeleri lâzımdır.

Süâl: Ebû Muhammed bin Ebû Zeydden "rahime-hullahü teâlâ" soruldu ki, vekîl olarak hacca gönderilen ve Kabr-i se'âdeti de ziyâret etmesi emr olunan kimse, hac edip, Kabr-i se'âdeti ziyâret etmeden geri dönse, ziyâret için, kendisine verilmiş olan parayı geri vermesi lâzım olur mu?

Cevâb: İbni Zeyd "rahmetullahi aleyh" cevâbında buyurdu ki, bu parayı geri vermesi lâzım olur. [Abdullah Ebû Muhammed bin Zeyd, mâlikî âlimlerinin büyüklerindedir. 389 [m. 999] da vefât etdi.]

Kabr-i se'âdeti ziyâret için imâm-ı Mâlik "rahime-hullahü teâlâ" buyurdu ki, Mescid-i şerîfe girdikde, kibleyi arkaya almalı, yüzünü Hucre-i se'âdete karşı dönmelidir. Edeb ve saygı ile, selâm verip, salevât-ı şerîfe okumalıdır. Mescid-i şerîfe girince, önce iki rek'at **(Tehiyye-tülmescid)** nemâzı kılmalıdır. Bunu **(Ravda-i**

mutahhera) içinde kıldıkdan sonra, **(Muvâcehe-i se'âdet)** karşısında durup, önce Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem", sonra hazret-i Ebû Bekre ve hazret-i Ömere "radiyallahü anhümâ" selâm vermeli, sonra belli düâları okumalıdır. Çünkü, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" ve her mü'min, ziyârete gelenleri ve bunların selâmlarını, düâlarını işitirler. Dilediği gibi ve hâtırına geldiğini söyleyerek düâ etmek câiz ise de, âlimlerin bildirdikleri belli düâları okumak dahâ fâideli olur.

İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe "rahmetullahi aleyh" buyurdu ki, ben Medîne'de iken, sâlihlerden Eyyûb-i Sahtiyânî "rahime-hullahü teâlâ" gelip, Mescid-i şerîfe girdi. Yüzünü Kabr-i nebevîye döndü. Kible arkasında kaldı. Ayakda ağladı. [Eyyûb-i Sahtiyânî, 131 [m. 748] de, Basrada vefât etdi.]

Ebülleys-i Semerkandînin^[1] imâm-ı a'zam Ebû Hanîfeden "rahime-hümallahü teâlâ" haber verdiğine göre, kibleye dönülür. Hucre-i se'âdet arkada kalır. Şeyh Kemâleddîn ibni Hümâm, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin "rahime-hümallahü teâlâ" Müsnedinde bildirdiği üsûle bakılırsa, Ebülleys ile ona uyanların bildirdikleri, İmâm-ı a'zamın önceki ictihâdı olduğu anlaşılır. Sonra, Hucre-i se'âdete karşı ziyâret edilmesini bildirmişdir. Abdüllah ibni Ömer "radiyallahü teâlâ anhümâ" de, Hucre-i se'âdete dönerek selâm vermelidir dedi.

İbni Cemâ'a "rahime-hullahü teâlâ" **(Menâsik)** kitâbında, ziyâret eden, Resûlullahın mubârek başı bulunan köşeyi sol tarafına ve kibleyi sağ tarafına alıp, köşeden iki metre kadar uzakda durmalıdır. Sonra kible divarını yavaş yavaş arkaya alıp, **(Muvâcehe-i se'âdet)** penceresine karşı oluncaya kadar dönmelidir. Tam Kabr-i se'âdete dönünce selâm vermelidir) demektedir. [Muhammed ibni Cemâ'a, şâfi'î âlimlerinden olup, 733 [m. 1333] de Şâm'da vefât etdi.]

Görülüyor ki, Hucre-i se'âdetin, Ravda-i mutahhera köşesi ile kible duvarı arasına gelip mubârek başı sol tarafa almalı. İki metre uzak durmalı. Sonra yavaş yavaş, Hucre-i se'âdete doğru dönmeli ve Kibleyi arkaya almalıdır. Sonra salât ve selâm verip, düâ etmelidir. İmâm-ı Şâfi'î ve başka imâmlar "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in", böyle ictihâd buyurmuşlardır. Şimdi de böyle ziyâret edilmektedir.

Resûlullahın mubârek zevcelerinin "radiyallahü teâlâ anhünne" odaları, Mescid-i se'âdete katılmadan önce, Hucre-i se'âdetin kible

^[1] Ebülleys Nasr Semerkandî 373 [m. 983] de vefât etdi.

tarafında yer pek azdı. Muvâcehe-i se'âdete karşı durmak güçdü. Ziyâretçiler, Hucre-i se'âdetin Ravda-i mutahhera divarındaki kapısı önünde kıbleye karşı durup, selâm verirlerdi. Sonra imâm-ı Zeynel'âbidîn "rahime-hullahü teâlâ" Ravda-i mütahherayı arkaya alıp, selâm verirdi. Mubârek zevcelerin odaları, mescide katıldıktan sonra, **(Muvâcehe-i şerîfe)** penceresi önünde durup ziyâret edildi.

Din imâmları, Medîne-i münevverede kalacaklar ve ziyâretçiler için birçok edeb ve şartlar bildirmişlerdir. Bu şartlar ve edebler, fıkı ve menâsik kitâblarında yazılıdır. **(Mir'ât-ül-Haremeyn)** kitâbının yazarı Eyyûb Sabri pâşanın "rahime-hullahü teâlâ" **(Tekmile-tül-menâsik)** kitâbında hepsi yazılıdır.

İslâmiyyetde ilk yapılan türbe, Resûlullahın medfûn olduğu **(Hucre-i muattara)**dır. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimiz, çok sevdiği zevcesi Âişe "radiyallahü anhâ" vâlidemizin odasında, hicretin onbirinci 11 [m. 632] senesi, Rebî'ulevvel ayının onikinci pazartesi günü, öğleden önce vefât etdi. Çarşamba gecesi, bu odaya defn edildi.

Âişe "radiyallahü anhâ" hazretlerinin odası, üç metre yüksekliğinde, kerpiçle hurma dallarından yapılmışdı. Biri garb, öteki şimâl tarafında iki kapısı vardı. Garb kapısı, Ravda-i mutahhera tarafındadır. Hazret-i Ömer "radiyallahü teâlâ anh" halîfe iken, onyedinci senesinde, Mescid-i se'âdeti genişletirken, Hucre-i se'âdetin etrâfına kısa bir taş divar çevirdi. Abdüllah bin Zübeyr "radiyallahü teâlâ anh" halîfe iken, bu divârı yıkıp, siyâh taş ile yeniden sağlam yaptırdı. Bu divarın üstü açık olup, şimâl tarafında bir kapısı vardı. Abdüllah bin Zübeyr, 73 [m. 692] de şehîd edildi. Hazret-i Hasen "radiyallahü teâlâ anh", kırkdokuz senesinde vefât edince, vasiyyeti gereğince, hazret-i Hüseyin, kardeşinin "radiyallahü anhümâ" cenâzesini Hucre-i se'âdet kapısına getirip, düâ ve istigâse edeceği zemân, buraya defn edeceklerini sanarak, içeri sokmasını istemiyenler oldu. Gürültüyü önlemek için, içeri sokulmayıp, Bakî' kabristânına defn olundu. İleride böyle hâller olmaması için, divarın ve odanın kapısını divarla örüp kapatdılar.

Emevî halîfelerinin altıncısı olan Velîd "rahime-hullahü teâlâ" Medîne vâlisini iken, divârı yükseldi ve üzerini küçük bir kubbe ile örttü. Üç kabir, dışardan görülemez ve içeri girilemez oldu. Ömer bin Abdül'azîz "rahmetullahi aleyh", Medîne-i münevvere vâlisini iken, 88 [m. 707] de, halîfe Velîdin emri ile, zevcât-ı tâhirâtın "radiyallahü teâlâ anhünne" odalarını yıkdırıp, Mescid-i se'âdeti genişletirken, etrâfına ikinci bir divar yaptırdı. Bu divar beş köşeli idi. Hiç kapısı yokdu.

Irakda Zengîlerin idâre etdiği Atabekler devletinin vezîri, ya'nî başvekîli ve Salâhuddîn-i Eyyûbînin^[1] amcası oğlu olan Cemâleddîn-i İsfehânî “rahime-hullahü teâlâ”, 584 [m. 1189] senesinde, Hucre-i se'âdetin dış divarı etrâfına sandal ve abanos ağaçlarından bir parmaklık yaptırdı. Parmaklık, mescidin tavanına kadar yüksekti. Fekat, birinci yangında yandı. Altıyüzseksensekiz (688 [m. 1289]) senesinde demirden yapıp yeşile boyandı. Bu parmaklığa (**Şebeke-i se'âdet**) denir. Şebeke-i se'âdetin kible tarafına (**Muvâcehe-i se'âdet**), şark tarafına (**Kadem-i se'âdet**), garb tarafına (**Ravda-i mutahhera**) ve şimâl tarafına (**Hucre-i Fâtıma**) denir. Mekke-i mükerrerme şehri, Medîne-i münevvere şehrinin cenûbunda olduğu için, Mescid-i nebînin ortasında, ya'nî Ravda-i mutahherada, kibleye dönen kimsenin sol tarafında Hucre-i se'âdet, sağ omuzu tarafında ise, Minber-i şerîf bulunur.

232 [m. 847] senesinde, Şebeke-i se'âdetin bulunduğu yer ile dış divarlarının arasına ve bu yerin dışına mermer döşendi. Mermerler, zemân zemân değiştirildi. Son olarak sultân Abdülmecîd hân “rahime-hullahü teâlâ” döşetti.

Hucre-i se'âdetin beş köşeli divârları yapılırken üzerlerine bir de küçük kubbe yapılmıştı. Bu kubbeye (**Kubbe-tün-nûr**) denir. Osmânî pâdişâhlarının “rahime-hümullahü teâlâ” gönderdikleri (**Kisve-i şerîfe**) bu kubbe üzerine örtülürdü. Kubbe-tün-nûr üzerine gelen, Mescid-i se'âdetin büyük yeşil kubbesine (**Kubbe-tül-hadrâ**) denir. Şebeke-i se'âdet denilen parmaklığın dış tarafına örtülen kisve, Kubbe-i hadrâ altındaki kemerlere asılırdı. Bu iç ve dış perdeler (**Settâre**) denir. Şebeke-i se'âdetin şark, garb, şimâl taraflarında birer kapısı vardır. Şebeke-i se'âdet içine harem-i şerîf ağalarından başka kimse giremez. Divarların içine ise, hiç kimse giremez. Çünkü kapıları ve pencereleri yoktur. Yalnız kubbe ortasında ufak bir delik olup, tel kafes ile kapalıdır. Bu deliğin hizâsında olarak, Kubbe-i hadrâyâ da bir delik açılmıştır. Mescid-i şerîf kubbesi 1253 [m. 1837] senesine kadar kurşun renginde idi. Sultân Mahmûd-i Adlî hânın “rahmetullahi aleyh” emri ile yeşile boyandı. 1289 [m. 1872] da, sultân Abdül'azîz hânın “rahmetullahi aleyh”^[1] emri ile yeniden boyandı.

Mescid-i se'âdeti ta'mîr ve tezyîn için sultân Abdülmecîd hân “rahime-hullahü teâlâ” kadar çok para harc eden ve gayret eden hiçbir kimse olmamıştır. Haremeyni ta'mîr için yediyüzbin altın sarfetmiştir. Ta'mîr 1277 [m. 1861] de temâm olmuştur. Hergün

[1] Salâhuddîn Eyyûbî 589 [m. 1193] de Şâm'da vefât etdi.

[1] Abdül'azîz hân 1293 [m. 1876] da şehîd edildi.

Resûlullah'a bir hizmetde bulunmuşdur. Bu yolda keşf ve kerâmetleri de görülmüşdür. Sultân Abdülmecîd hân, Mescid-i nebevînin eski şeklini, İstanbulda Hırka-i şerîf câmi'inde bulundurmak için emr buyurmuş, bunun için, 1267 senesinde, mühendis mektebi hocalarından binbaşı ressam hâcî İzzet efendi "rahime-hullahü teâlâ" Medîneye gönderilmiştir. İzzet efendi her yeri ölçerek elliüç def'a küçültülmüş bir modelini yapıp İstanbula gönderdi. Sultân Abdülmecîd hânın yaptırdığı (**Hırka-i şerîf**) câmi'ine kondu.

Abdülmecîd hânın ta'mîrinden sonra, kible divarı ile Şebeke-i se'âdet arası yedibuçuk metre, şark divarından Kadem-i se'âdet şebekesine altı metre, Şebeke-i Şâmî genişliği onbir metre, Muvâcehe-i şerîfe şebekesi genişliği onüç metre, Muvâcehe-i şerîfe şebekesi ile şebeke-i Şâmî arasındaki uzunluk ondokuz metredir. Mescid-i nebevînin kible tarafında genişliği yetmişyedi metre, Kible divarından, divâr-ı Şâmîye kadar uzunluğu yüzonyedi metredir. Hucre-i se'âdet ile minber-i şerîf arası olan (**Ravda-i mutahhera**) genişliği ondokuz metredir. Bu ölçüler, bir Medîne zrâ'ı kırkiki santimetre olduğuna göredir. Hanefî fikh kitâblarındaki şer'î zrâ ise, kırksekiz santimetredir.

Süûd oğullarından Abdül'azîz, Osmânlıların Haremeyn-i şerîfeyne olan mu'azzam hizmetlerini gizlemek, Osmânlıların gözleri kamaşdıran zînetli, kıymetli eserlerini yok etmek için, 1368 [m. 1949] târîhinde emr ederek, Mescid-i nebevîyi yeniden ta'mîre ve tevsî'a başladılar. 1370 de başlayıp, 1375 de bitirdiler. Bütün sahâsı 11648 metre-kare oldu. Bundan evvel 9000 metre-kare idi. Şark ve garb divarlarının uzunluğu 128, şimâl divarının uzunluğu 91 metre oldu. Ravaklar ya'nî kemerler içinde 232 direk vardır. Yeni yapılan iki minâreden herbiri 70 metre yükseklikdedir. Mekkedeki Mescid-ül-harâm 1375 [m. 1955] de genişletildi. 29127 metre-kare iken 160168 metre-kare oldu. 7 minâresi 90 metre yüksektir. Safâ ve Merve tepelerinin üzerleri de örtülerek, Mescid-ül-harâm ile birleştirildi. Birçok yerlerin isimlerini değiştirip kendi isimlerini koydular.

Medînenin bir dânecik (**Bakî'**) kabristânına ilk olarak Osmân bin Ma'zûn "radiyallahü anh" defn edildi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bu sût kardeşinin kabrine mubârek eli ile büyük bir taş dikdi. Kabr taşı dikmek sünnet olduğu bundan anlaşılmaktadır.

Medîne-i münevveredeki türbeleri mezhebsizler yıkmışdı. İkinci sultân Mahmûd hân,^[1] hepsini yeniden yaptırdı. Birinci cihân

[1] Mahmûd hân 1255 [m. 1839] da vefât etdi.

harbinden sonra, İngilizler burasını Osmânlılardan alıp, Abdül'azîze verdiler. Tekrâr hepsini yıkdırdı. Mubârek binâları, hattâ Zemzem kuyusu üzerinde, birinci Abdülhamîd hânın “rahime-hullahü teâlâ” yaptırmış olduğu san'at eseri binâyı yıkdılar. Resûlullahın dünyâyâ teşrîf ettiği mubârek evi de yıkdılar. Yerine çarşı yaptılar.

Hucre-i se'âdetden sonra ilk yapılan türbeler, Bakî kabristânında, Resûlullahın mubârek zevcelerinin kabrleri üzerine yapılmış olan kubbedir. Zeyneb bint-i Cahş “radiyallahü anhâ” vâlidemiz pek sıcak günde vefât etmişdi. Hazret-i Ömer, kabr kazılırken, cemâ'ati güneşden korumak için, kabr üzerinde çadır kurdurdu. Çadır, uzun zemân kabr üzerinde kaldı. Bundan sonra, kabrler üzerine çadır, çardak, zemânla, türbeler yapıldı. İslâmiyyetde ilk tabut da, yine Zeyneb vâlidemiz için yapıldı. Hazret-i Ömer “radiyallahü anh”, cenâzeye mahremlerinden başkasının gitmesine izin vermemiş, Eshâb-ı kirâm bundan üzölmüşdü. Esmâ bint-i Ümeys, (Habeşde tabut gördüm. Cenâzeyi örtüyor) dedi. Bunun anlattığı şekilde tabut yapıp, bütün Eshâb ile birlikde gidilerek defn edildi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz, her sene Uhud şehîdlerini ziyâret ederdi. (Hurre-i Vâkum) denilen yerde durup, şehîdlere selâm verirdi. Hicretin sekizinci senesinde ziyârete gidince, herbirine ayrı ayrı selâm verdi. **(Bunlar şehîddir. Ziyâret edenleri tanırlar. Selâm verince işitir, cevâb verirler)** buyurdu. Fâtıma-tüz-Zehrâ “radiyallahü anhâ” hazretleri de, hazret-i Hamzanın “radiyallahü teâlâ anh” kabrini her iki günde bir ziyâret eder, yeri unutulmamak için, işâret kordu. Her Cum'a gecesi gidip, uzun nemâz kılar, çok ağlardı.

İmâm-ı Beyhekî “rahime-hullahü teâlâ”^[2] bildiriyor ki, Abdullah ibni Ömer “radiyallahü teâlâ anhümâ” buyurdu ki, Cum'a günü, güneş doğmadan önce, babam hazret-i Ömer ile, şehîdleri ziyârete gitdik. Babam hepsine selâm verdi. Selâmına cevâb işitdik. Bana, sen mi cevâb verdin dedi. Hayır, şehîdler cevâb verdiler dedim. Beni sağ tarafına geçirip, herbirine ayrı ayrı selâm verdi. Her kabrden, üçer def'a cevâb işitdik. Babam, hemen secdeye kapandı. Allahü teâlâyâ şükr eyledi. Hazret-i Hamza ile, kızkardeşinin oğlu Abdöllah bin Cahş ve Mus'ab bin Umeyr “radiyallahü anhüm ecma'in” bir kabrdedir. Yetmiş şehîdden, geri kalanları da, ikisi üçü bir kabrdedir. Birkaçı da Bakî kabristânındadır. [Bu şehîdlerin hepsinin isimleri, **(Mir'ât-i Medîne)**de yazılıdır.]

[2] Beyhekî Ahmed 458 [m. 1066] da Nişâpurda vefât etdi.

16 - İkiyüzelliyedinci sahîfesinde, *(Ebû Dâvûdün rivâyet ettiği hadîsde bana salevât okuyunuz! Her nerede okursanız okuyunuz, bana bildirilir denildi. Demek ki, uzakda yakında okumak arasında ayrılık yoktur. Kabri bayram yeri gibi yapmağa hâcet yoktur)* diyor.

Hucre-i se'âdeti ziyârete ihtiyâc olmadığını göstermek için, Resûlullahın, salât ve selâmdan haber aldığını yazmış, farkında olmıyarak, kendi kendisini yalanlamışdır. Ölü his etmez, duymaz diyordu. Şimdi de, haber aldığını yazıyor.

Dörtüzonaltıncı sahîfesinde, *(Ölüler kendilerine söylenileni duymazlar. Ölüden düâ, şefâ'at istemek, ona tapınmak olur)* diyor.

Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" kendisine okunulan salevâtdan haberdar olduğunu yazması ve yukarıdaki yazısı, birbirlerine uymamaktadır. Bundan başka, Ebû Dâvûddeki hadîs-i şerîflerden birini yazıyor. İkincisini yazmak işine gelmiyor. Hadîs âlimlerinden Abdülhak-ı Dehlevî "rahime-hullahü teâlâ", **(Medâric-ün-nübüvve)** kitâbının üçyüzyetmişsekizinci sahîfesinde diyor ki, Ebû Dâvûdün Ebû Hüreyreden "radiyallahü teâlâ anhümâ" haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse bana selâm verince, Allahü teâlâ, rûhumu bana geri verir. Onun selâmını işitir, cevâb veririm)** buyuruldu. İbni Asâkirin "rahime-hullahü teâlâ" haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Kabrim yanında, bana salevât okununca, o salevâtı işitirim)** buyuruldu.

17 - İkiyüzyetmişbir ve sonraki sahîfelerinde, *(Ümmetimin üzerine sapık imâmlar gelmesinden korkuyorum buyuruldu. Ya'nî, müslimânları sapıtdıran âmirler, âlimler gelecek, kitâba uymıyan fetvâlar vereceklerdir. Bunlardan birçoğu derdleri, dileği olan, mezârıma gelsin, dileğini ona veririm derler. Ben Allaha çok yaklaştım. İbâdet yapmak, benden afv edildi der. Evliyâ, dilediğine yardım eder. Dilekler, onlardan istenilir. Sıkışanlar, onların dirilerine ve ölülerine sarılınca se'âdete kavuşurlar. Onlar dilediklerini yapar. Kerâmet gösterirler. Levhilmahfûzu bilirler. İnsanların gizli düşüncelerini anlarlar. Peygamberlerin ve Evliyânın mezârlarına türbe yaptırırlar. Bunlar, Allahdan başka şeylere tapınmaktır. Hadîsde, münâfıklar hak sözleri söyliyerek aldatırlar denildi. Hadîsde, ümmetimden çokları putlara tapınmadıkça kıyâmet kopmaz denildi. Kabrlere tapınan, Allaha şirk edinenler, buna ne diyecekler? Son senelerde putlara tapınmak fitnesi o kadar artdı ki, kimse görmez oldu. Muhammed bin Abdülvehhâb ortaya çıkıp, bunu önledi. Hükûmetler buna karşı durmak istediler ise de, adı her yere yayıldı. Buna inanan da, inanmıyan da çok oldu. Ebû Tâhir diyor ki, Sü'ûd oğulları, Abdülvehhâb oğlunun tevhîd bayrağını Arabistânın her yerine ulaştırdı. Şirkin yayılmasını önlemek, şirki*

yok etmek lâzımdır. Kabrler üzerine yapılan türbeler de böyledir. Her türbe puthâne olmuştur. Yeryüzünde bunları hiç bırakmamalıdır. Bunların çoğu Lât ve Uzzâ putları gibidir. Müslimânların çoğu müşrik oldu. Ümmetimden otuz deccâl çıkacaktır hadîsi meşhûrdur. Seyyid Muhammed Sıddîk bin Hasen hân^[1] (Kitâb-ül-izâga)sında, bu deccâllardan birinin firenk habîsi gulâm Ahmed Kadiyânî olduğunu yazmaktadır. Bu hindli kâfir, önce Mehdî olduğunu söyledi. Sonra, hıristiyan devletin yardımı ile, Peygamber olduğunu bildirdi. Abdüllah ibni Zübeyrin hilâfeti zemânında ortaya çıkan Muhtâr Sekafî de, bu deccâllardan biri idi. Ehl-i beyti sevdiğini, hazret-i Hüseyin'in kâtillerinden intikam alacağını söyledi. Çok müslimân öldürdü. Sonra, Peygamber olduğunu, kendisine Cebrâîl geldiğini söyledi) diyor.

Kitâbın müellifi, müslimânların üzerine sapık, dinsiz hükûmetlerin ve din adamlarının geleceğini haber veriyor. İslâm âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” bu sapık din adamlarının müslimânları doğru yoldan çıkardıklarını bildirmektedir. Mezhebsizler islâm memleketlerinde câsûslar ele geçirip, bu satılmış mezhebsiz ajanlar ile müslimânları aldatıyorlar. Bozuk kitâblar basdırarak, Ehl-i sünneti yıkağa, Ehl-i sünnetin büyük âlimlerine, Velîlerine “rahime-hümullahü teâlâ” leke sürmeğe çalışıyorlar.

İmâm-ı Rabbânî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” ikiyüzellibeşinci mektûbda buyuruyor ki, (Hazret-i Mehdî “rahime-hullahü teâlâ” islâmiyeti yayacak. Resûlullahın sünnetlerini ortaya çıkaracak. Bid’at işlemeğe ve bid’atleri müslimânlık olarak yaymağa alışmış olan Medînedeki din adamı, Mehdînin sözlerine şaşırıp, bu adam bizim dînimizi yok etmek istiyor diyecek. Hazret-i Mehdî, bu din adamının öldürülmesini emr edecektir). Bu haberden mezhebsizlerin Medînede zuhûr edeceği ve uzun zemân kalacağı ve hazret-i Mehdî tarafından büsbütün yok edileceği anlaşılmaktadır.

Kitâbın müellifi, burada da, kâfirleri, müşrikleri ve münâfıkları bildiren âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri yazıyor. Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahime-hümullahü teâlâ” bunlara yaptıkları açıklamaları uzun bildirerek, doğru yolu savunucu görünüyor. Sonra, Ehl-i sünnet olan temiz müslimânlara saldırıyor. Türbelere puthâne, Evliyâyâ put diyebilmek için, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış ma’nâ vermekden sıkılmıyor. Te’vîlli olan âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış ma’nâ veren kimse, te’vîlini biliyorsa,

[1] Sıddık Hasen hân vehhâbî 1307 [m. 1891] de Hindistânda öldü.

(Bid'at sâhibi), ya'nî sapık olur. Te'vîle lüzûm olmayan açık naslara yanlış ma'nâ vererek, islâmiyyete saldıran, müslimânlar müşrik diyen ise kâfir olur. Nasları yanlış te'vîl eden, kâfir olmuyor ise de, müslimânlar arasında bölücülük yapıyor. Yalnız kendisi müslimân imiş. Asrlar boyunca gelmiş geçmiş milyonlarca müslimân müşrik imiş. Şimdi yeryüzündeki müslimânların çoğu da ölümlere tapınıyorlarmış.

Hadîs-i şerîfde bildirilen câhil, sapık imâmın, kimler olduğu meydândadır. Bin seneden beri gelmiş mü'minlerin doğru yollarından ayrılarak sapıtmişlardır. Müslimânları doğru yoldan sapıtıran zâlim devlet adamlarının da kimler olduğunu her mü'min bilmektedir. Bunlar, müslimân ve **(tevhîd ehli)** adı ile müslimânlar zulm eden, Ehl-i sünneti, doğru yoldaki mü'minleri öldüren vehhâbîlerdir. Vehhâbî yazar, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden yanlış ma'nâlar çıkararak, Ehl-i sünnet kitâblarına uymıyan fetvâlar veriyor. Müslimânlar müşrik diyor. Hiçbir islâm âlimi "rahime-hümullahü teâlâ", (Dileği olan mezârıma gelsin, istediğini yaparım) dememiştir. Bunu, kitâbın yazarı uydurmakta, müslimânlar iftirâ etmektedir. İslâm âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ", Allaha çok yaklaştım dememiştir. Allahü teâlânın kendilerine ihsân ettiği kerâmetlerin duyulmasını bile istememişlerdir. En büyük kerâmet, islâm dîninin ahkâmına, ya'nî emr ve yasaklarına uymak, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" izinde bulunmak olduğunu bildirmişlerdir. Abdülkâdir-i Geylânî "rahime-hullahü teâlâ" talebesi ile çölde giderken, hava karardı. Şimşekler, gök gürültüleri arasında, bulutlardan bir ses gelerek, (Kulum Abdülkâdir! Seni çok seviyorum. Bugünden sonra ibâdet yapmağı, senden afv eyledim!) sesi işitildi. O büyük Velî "kaddesallahü teâlâ sirrehül'azîz" hemen, (Kezzebte yâ Kezzâb!) dedi. (Yalan söyledin! Ey yalancı şeytân! Beni aldatamazsın. Allahın sevgilisi olan Muhammed aleyhisselâmdan, ibâdet afv edilmedi. Ölüm hastalığında bile, birisine dayanarak cemâ'ate geldi. Hiçbir kuldun ibâdet afv olunamaz!) buyurdu. Kitâbın müellifi böyle mubârek Velîlere "rahime-hümullahü teâlâ" iftirâ etmekten hayâ etmiyor. Türbelerdeki Evliyâyâ tevessül etmek, yalvarmak şirkdir diyor. Hâlbuki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" efendimiz, **(İşlerinizde şaşırduğunuz [bunaldığınız] zemân, kabrde olanlardan yardım isteyiniz!)** buyurdu. Müslimânların, Evliyânın kabrlerini ziyâret etmeleri, onlardan yardım beklemeleri, bu hadîs-i şerîfe uydukları içindir.

İslâm âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ", bu hadîs-i şerîfe uyararak Evliyânın "rahime-hümullahü teâlâ", kabrlerini ziyâret etmişler, feyz

aldıklarını bildirmişlerdir. İmâm-ı Rabbânî “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” ikiyüzdoksanbirinci mektûbunda buyuruyor ki, (Dehli şehrinde, bayram günü, hocam Muhammed Bâkî billâhın mezâr-ı şerîfini ziyârete gitmişdim. Mubârek mezârına teveccüh ettiğim zemân, mukaddes rûhâniyyeti ile iltifât buyurdu. Bu garîbi öyle okşadı ki, Hâce Ubeydullah-i Ahrârdan “kaddesallahü teâlâ sirrehül’azîz” kendisine gelmiş olan feyzleri ihsân eyledi. Bu nisbete kavuşunca, Tevhîd ma’rifetlerinin hakîkati hâsıl oldu).

Yukarıdaki hadîs-i şerîf, birçok kitâbda yazılıdır. Müslimânlar arasında meşhûr olmuştur. Osmânî devletinin şeyh-ul-islâmılarından dokuzuncusu, büyük âlim, müftî-üs-sekaleyn, ya’nî insanlara ve cinne fetvâlar vermiş olan Ahmed Şemseddîn ibni Kemâl efendinin “rahime-hullahü teâlâ”^[1] (**Kırk hadîs**) kitâbının türkçe tercemesi, hicretin (1316) senesinde İstanbulda basılmıştır. Bu kitâbında diyor ki:

***İzâ tehayyertüm fil-umûr,
feste’inû min ehli-kubûr!***

Ya’nî, işlerinizde şaşırduğunuz zemân, kabrdekilerden yardım isteyiniz! İnsanın rûhu, bedenine âşıktır. Ölüp, rûh bedenden ayrılınca bu sevgisi yok olmaz. Rûhun bedene olan bağılılığı ve çekmesi, öldükden sonra yok olmaz. Ölünen kemiğini kırmak ve kabr üzerine basmak, hadîs-i şerîfle, bunun için yasak edilmiştir. Bir kimse, bir Velînin “rahime-hullahü teâlâ” kabrini ziyâret edince, ikisinin rûhu buluşurlar. Çok fâide hâsıl olur. Kabr ziyâretine izn verilmiş olması, bu fâidenin hâsıl olması içindir. Bundan başka, gizli fâideleri de yok değildir. [İbni Âbidîn “rahime-hullahü teâlâ”, (**Redd-ül-muhtâr**) kitâbının önsözünde diyor ki, imâm-ı Muhammed Şâfi’î, imâm-ı a’zam Ebû Hanîfeye “rahime-hümullahü teâlâ” karşı çok edebli, saygılı idi. (Ebû Hanîfe ile bereketleniyorum. Kabri yanına gidiyorum. Güç bir sülâl karşısında kaldığım zemân, kabri yanında iki rek’at nemâz kılıp, Allahü teâlâyâ düâ ediyorum. Cevâbı hemen hâtırıma geliyor) buyurmuştur.] Kabrdekinin rûhu ile ziyâretcinin rûhu, birer ayna gibidir. Işıkları birbirlerine aks eder. Ziyâret eden, kabre bakıp, Allahü teâlânın kazâsına râzı olup, rûhu bunu duyunca, ilmi ve ahlâkı feyzlenir. Bu feyz, kabrdekinin rûhuna aks eder. Meyyitin rûhuna, cenâb-ı Hakdan gelmiş olan ilm ve feyzler de, ziyâret edenin rûhuna aks eder. Şâfi’î âlimlerinden Alâüddîn Alî bin İsmâ’il Konevî “rahime-hullahü teâlâ,^[1] (**El-a’lâm fî-Hayât-il-enbiyâ aleyhimüsalâtü vesselâm**) kitâbında diyor ki,

[1] Ahmed ibni Kemâl 940 [m. 1534] de İstanbulda vefât etdi.

[1] Alî Konevî 729 [m. 1328] de vefât etdi.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve bütün müslimânların rûhları, kabrlerine ve anıldıkları yerlere inerler. Rûhların, kabrleri ile bağılıkları vardır. Bunun için, kabir ziyâreti müstehabdır. Kendilerine verilen selâmı işitirler ve cevâb verirler. Hâfız, ya'nî hadîs âlimi Abdülhak Eşbilî “rahime-hullahü teâlâ” **(Akîbet)** kitâbında diyor ki, hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, tanıdığı bir mü'min kardeşinin kabrine gelip, ona selâm verince, meyyit onu tanır ve selâmına cevâb verir)** buyuruldu. Fahreddîn Gazanfer Tebrîzî diyor ki, birşeyi çok düşünür, hiç anlayamazdım. Hoca Tâceddîn-i Tebrîzînin “rahime-hullahü teâlâ” kabri başında oturup düşündüm. Anladım. Ba'zı âlimler, **(İşlerinizde şaşırduğunuz zemân, kabrdekilerden yardım isteyiniz)** hadîs-i şerîfindeki (kabrde olanlar), **(Ölmeden önce ölünüz!)** emrine uyararak, tesavvuf yolunda yükselmiş olan Evliyâdır dediler. Ahmed ibni Kemâl efendinin yazısı temâm oldu. [İbni Âbidîn, 1252 [m. 1836] de Şâmda, Abdülhak Eşbilî Mâlikî, 582 [m. 1187] de vefât etmişlerdir.]

Bu hadîs-i şerîfin açıklanması, **(El-Besâir li-münkir-it-tevessül-i bi-ehl-il-mekâbir)** kitâbında yazılıdır. Bu kitâb arabî olup, İstanbulda 1395 [m. 1975] de, ofset baskısı yapılmıştır.

(Münâfıklar, hak söyleyerek, müslimânları aldatırlar!) hadîs-i şerîfi de, bu kitâbın müellifini haber veriyor. Kitâba, âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri ve Ehl-i sünnet âlimlerinin hak sözlerini doldurup, aralarına sapık inançları serpiştirmiş. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrdekilerden yardım isteyiniz buyuruyor. Bu ise, böyle yapanlara müşrik diyor. Bu hadîs-i şerîfi yasak ediyor. Resûlullahın emrine şirk diyor.

18 - **(Feth-ul-mecîd)** kitâbının yüzaltmışsekizinci sahîfesinde, *(Evliyâ kerâmet olarak, diri ve ölü iken, istediklerine yardım edermiş. Şaşırdukları, sıkışdukları zemân, onlara yalvarıyor, yardım istiyorlar. Kabrlerine gidip, sıkıntılarının giderilmesini istiyorlar. Ölülerin kerâmet yapacaklarını zan ediyorlar. Bunlara Ebdâl, Nükâba, Evtâd, Nücebâ, yetmişler, kırklar, yediler, dörtler, Kutb, Gavs gibi isimler takıyorlar. Bunların yalan olduğunu ibnül-Cevzî^[1] ve ibni Teymiyye bildirmektedir. Bunlar Kur'ân-ı kerîme karşı gelmektedir. Evliyânın diri ve ölü iken birşey yapacağını Kur'ân red etmektedir. Herşeyi yapan Allahdır. Başkaları birşey yapamaz. Âyet-i kerîmeler, ölüde his ve hareket olmadığını bildiriyor. Ölü, kendine birşey yapamaz. Başkalarına hiç yapamaz. Allah, rûhların kendi yanında olduğunu bildiriyor. Bu zındıklar ise, rûhlar serbest olup, dilediklerini yaparlar diyorlar. Bunların kerâmet olduğunu*

[1] Abdürrahmân Cevzî hanbelî 597 [m. 1202] de Bağdâdda vefât etdi.

söylemeleri de yalandır. Kerâmeti, Allah dilediği velîsine verir. Kendi istekleri ile olmaz. Sıkıntılı zemânlarda, onlardan yardım istemek, dahâ çirkindir. Peygamber, melek ve velî, kimseye iyilik ve kötülük yapamaz. Diri olan kimseden maddî yardım istemek câizdir. Fekat maddî olmıyan, görülmıyen şeyler için, Allahdan başkasına yalvarılmaz. Hastanın, boğulacak olanın, fakîrin, Peygamberlerden, rûhlardan, velîlerden ve başka şeylerden yardım istemeleri şirkdir. Bunlara kerâmet demek, puta tapanların koyduğu bir ismdir. Allahın Evliyâsı böyle olmaz) diyor. İkiyüzdoksandokuzuncu sahîfesinde:

(Bir kimse velî olduğunu söylerse, gayb olan şeyleri bilirim derse, bu kimse, şeytânın Evliyâsıdır. Rahmânın Evliyâsı değildir. Kerâmet, Allahü teâlânın müttekî kulunun elinde hâsıl ettiği bir şeydir. Düâsı ile veyâ ibâdeti ile hâsıl olur. Velînin bunda bir kuvveti ve arzûsu te'sîr etmez. Evliyâ, Velî olduklarını söylemez. Allahdan korkarlar. Sahâbe ve Tâbi'în Evliyânın en yüksekleri idi. Bunlar, gaybı biliriz demedi. Allah korkusundan ağarlardı. Temîm-i Dârî, Cehennem korkusundan uyumazdı. Evliyânın nasıl olduklarını Ra'd sûresi bildirmektedir. Böyle olan tesavvufculara Evliyâ denir) diyor.

Önce şunu bildirelim ki, bu son yazısında, işin doğrusunu yazmaktadır. Keşki, Evliyâdan yardım istemeğe ve türbelerde düâ etmeğe şirk demeseydi ve kubbeleri yıkmak lâzımdır demeseydi, ne iyi olurdu. Fekat doğru yazıları arasında zehr saçıyor. Müslimânlar arasında bölücülük yapıyor.

Velî, kerâmet ne demek? Bunun doğrusunu imâm-ı Rabbânî "rahmetullahi aleyh"ın (**Mektûbât**) kitâbının çeşidli mektûblarından alarak aşağıda bildireceğiz:

Kerâmet hakdır. Kerâmet, şirkden kaçıp kurtulmak, ma'rifete kavuşmak, kendini yok bilmektir. Kerâmet ile istidrâcı birbiri ile karışdırmamalıdır. Kerâmet ve keşf sâhibi olmak istemek, Allahdan başkasını sevmek demektir. Kerâmet, kurb ve ma'rifet demektir. Kerâmetin çok olması, tesavvuf yolunda yükselirken pek ileri gitmek ve inerken, inişi az olmaktadır. Kerâmet, yakîni kuvvetlendirmek içindir. Yakîn ihsân olunmuş Velînin kerâmete ihtiyâcı yoktur. Kalbin zikre alışması yanında, kerâmetin hiç kıymeti yoktur. Evliyânın keşfinde hatâ olabilir. Keşfin yeri kalbdir. Sahîh olan keşfler, hayâl değildir. İlham ile kalbde hâsıl olur. Hayâl karışmış olan keşflere güvenilmez. Evliyânın keşfi, islâmiyyete uygun olursa, ona güvenilir. Böyle değilse güvenilmez. Evliyânın keşfleri, ilhâmları, başkaları için huccet, sened olamaz. Fekat müctehidin sözü, onun mezhebinde olanlar için huccettir. Keşf ve kerâmet sâhibi olmak, derecenin yüksek olmasını bildirmez. Keşfler, tecellîler, tesavvuf yolunun yolcularında hâsıl olur. O yolun

sonunda olanlar, hayretde ve ibâdetdedirler. Evliyânın önüne, boynu bükük gelmelidir ki, fâide elde edilebilsin. Evliyânın elbisesini edeb ve saygı ile giyince, çok fâide hâsıl olabilir. Allahü teâlâ, Evliyâsını büyük günâh işlemekten korur. Evliyâdan birkaçı, uzak yerlerde görülmüşdür. Bu görünüş, rûhlarının, kendi bedenlerinin şeklinde görünmesidir. Evliyâ, küçük günâhdan korunmuş değildirler. Fekat, hemen gafletten uyandırılıp tevbe eder ve iyi işler yaparak, afv dilerler. Evliyâ, insanları hem islâmiyyetin açık emrlerine, hem de ince, gizli bilgilerine çağırırlar. Evliyânın bir kısmı, sebebler âlemine inmemişdir. Bunların Peygamberlik üstünlüklerinden haberleri yoktur. İnsanlara fâideli olmazlar. Feyz veremezler. Evliyânın çoğunda, vilâyetin üstünlükleri vardır. Kutblar, evtâd ve ebdâl böyledir. Bunların gençleri yetiştirebilmeleri, Alî “radiyallahü teâlâ anh”ın yardımı ile olur.

Velîlerin yükseklikleri arasındaki farklar, Allahü teâlânın bunları sevmesinin derecesine göredir. Evliyâlık, zıllere, gölgelere kavuşmak demektir. Sevgileri ve zevkleri hep zılleredir. Evliyâlık, Peygamberliğin zıllıdır, gölgesidir. Evliyâlığı abdest gibi, nübüvveti nemâz gibi bilmelidir. Evliyâlık, kötü huylardan kurtulmak demektir. Evliyânın, kendinin Velî olduğunu bilmesi lâzım değildir. Evliyâlık verilip de, Velî olduğu bildirilmezse, hiç kusûr olmaz. Velî olmak için, dünyâ ve âhiret sevgisini gönülden çıkarmak lâzımdır. Peygamberlik üstünlüklerinde, âhirete düşkün olmak iyidir. İnsanda, rûh âleminde gelmiş olan on latîfe, on kuvvet vardır. Evliyâlık ve Peygamberlik üstünlükleri, bu on latîfede olur. Evliyâlık, fenâ ve bekâ demektir. Ya'nî, kalbi dünyâyâ düşkün olmaktan kurtarıp, Allahü teâlâyâ düşkün olmaktır. Evliyâlık, akl ile ve düşünmekle anlaşılabilir. Evliyâlık, Allahü teâlâyâ yakınlık demektir. Mahlûkları düşünmeği gönülden çıkaranlara ihsân edilir. Mahlûkların düşüncesini gönülden çıkarmağa (Fenâ) denir. Evliyâlığın bütün üstünlükleri, islâmiyyete uymakla hâsıl olur. Peygamberliğin üstünlükleri ise, islâmiyyetin görünmeyen, herkesin bilemediği inceliklerine de uyanlara verilir. Peygamberliğin üstünlükleri demek, Peygamberlik demek değildir. Evliyâlık derecelerinin hepsini geçip, sonuna varanların keşfleri ve ilhâm olunan bilgilerin hepsi, Ehl-i sünnet âlimlerinin Nasslardan, ya'nî Kitâb ve sünnetden anlayıp bildirdikleri bilgilere tâm uygun olur. Evliyâlıkda ilerlemenin yarısı yükselmek, yarısı da inmektir. Çok kimse, yalnız yükselmeği evliyâlık sanmış, inişe de, Peygamberlik üstünlükleri demişlerdir. Hâlbuki, bu iniş de, yükseliş gibi, evliyâlıktır. Evliyâlıkda cezbe ve sülûk vardır. Bu ikisi, evliyâlığın iki temel direğidir. Peygamberlik üstünlükleri için, bu ikisi lâzım değildir. Evliyâlık derecelerinin sonu, kulluk makâmıdır. Kulluk

makâmının üstünde, hiçbir makâm yoktur. Velîler Hakka doğrudurlar. Peygamberlikde, hem Hakka, hem de halka doğru olup, birbirine engel olmaz. Evliyânın nefsleri mutmainne olmuş ise de, bedendeki maddelerin ihtiyâc ve istekleri vardır.

Evliyâlık, beş derecedir. Her biri, beş latîfeden birinin yükselmesidir. Her biri, Ulül'azm Peygamberlerden birinin yoludur. Birinci derecesi Âdem aleyhisselâmın yoludur. Evliyâlığı birinci derecede olan bir Peygamberin evliyâlığı, beşinci derecede olan bir Velînin evliyâlığından dahâ kıymetlidir. Evliyâlığın (**Vilâyet-i hâssa**) denilen en yüksek derecesine kavuşabilmek için, nefsin fânî olması lâzımdır. (**Ölmeden önce ölünüz!**) emri, bu fânîliği göstermekdedir. Evliyâlık, yâ hâssa [husûsî] olur veyâ umûmî olur. (**Vilâyet-i hâssa**), Muhammed aleyhisselâmın evliyâlığıdır. Onun ümmetinden, ona tâm tâbî' olan evliyâ da bu vilâyete kavuşabilir. Bu vilâyet, tâm fenâ ve olgun bekâdır. Burada nefis fânî olmuş, Allahü teâlâdan râzı olmuşdur. Allahü teâlâ da, ondan râzıdır. Evliyâlığın yüksekliği, beş latîfenin derecesine, sırasına göre değildir. En yüksek derecedeki (**Ahfâ**) latîfesinin evliyâlığına kavuşmak, öteki derecelerde bulunan Evliyâdan dahâ yüksek olmağı göstermez. Evliyâlığın üstünlüğü, asla yakınlık ve uzaklıkla ölçülür. Kalb denilen aşığı derecedeki latîfenin evliyâlığına kavuşmuş bir Velî, asla dahâ karîb [yakın] olunca, ahfâ latîfesinde bulunan, fekat o kadar yakın olmıyan Velîden dahâ üstün olur. Muhammed aleyhisselâmın evliyâlığına kavuşan Velî, geri dönmekten korunmuşdur. Ya'nî bulunduğu dereceyi kaybetmez. Öteki Velîler, korunmuş değildirler, tehlikededirler. Evliyâlık, yalnız kalbin ve rûhun fânî olması ile hâsıl olabilir. Fekat, bunların fânî olmaları için, öteki üç latîfenin de fânî olmaları lâzımdır. Evliyânın evliyâlığına (**Vilâyet-i sugrâ**) denir. Peygamberlerin evliyâlığına (**Vilâyet-i kübrâ**) denir. Vilâyet-i sugrânın sonu, enfüsdeki ve âfâkdaki ilerlemenin sonuna kadardır. Vilâyet-i sugrâda, vehmden ve hayâlden kurtuluş yoktur. Vilâyet-i kübrâda vehmden ve hayâlden kurtuluş vardır. Vilâyet-i sugrâ, beş latîfenin, arşın dışındaki asllarını geçtikden sonra başlayıp, bu aslların da aslları olan, Allahü teâlânın sıfatlarının zıllarını, görünüşlerini geçince, biter. Vilâyet-i sugrâ âfâkda ve enfüsde, ya'nî insanın dışındaki ve içindeki mahlûklarda olur. Ya'nî zıllarda, görünüşlerde olur. Bunda sona erenler, (**Tecellî-yi berkî**)ye, ya'nî şimşek gibi çakıp geçen tecellîlere kavuşurlar. Vilâyet-i kübrâ, bu tecellîlerin [görünümlerinin] aslında olur. Allahü teâlâyâ yakın olan ilerlemedir. Peygamberlerin evliyâlığı böyledir. Burada, tecellîler, dâimîdir. Vilâyet-i sugrâ, (**cezbe**) ile (**sülûk**)dür. Evliyâlık kemâlâtına kavuşmak, sülûk, ya'nî

çalışarak ilerlemek, kalbin zikr etmesi ve murâkaba ve râbita ile olur. Peygamberlik kemâlâtında ilerlemek ise, Kur'ân-ı kerîm okumakla ve nemâz kılmakla olur. Bundan sonra ilerlemek için hiçbir sebebin te'sîri yokdur. Ancak, Allahü teâlânın lutfü ve ihsânî ile olur. Ne kadar ilerlerse ilerlesin, islâmîyyetden dışarı çıkamaz. İslâmîyyete uymakta sarsıntı olursa, bütün vilâyet dereceleri yıkılır. Bundan da yukarı yükselmek, muhabbet ile, sevmek ile olur. Lutf ve ihsân başkadır. Aşk ve muhabbet başkadır. Peygamberlerin evliyâlığı bile Peygamberlik üstünlükleri yanında aşağıdadır. **(Vilâyet-i Muhammediyye)**, bütün Peygamberlerin vilâyetlerini kendisinde toplamıştır. Peygamberlerden birinin vilâyetine kavuşmak, bu **(Vilâyet-i hâssa)**nın bir parçasına kavuşmaktır. Velînin inişi çok olunca, üstünlüğü de çok olur. Velînin bâtını, ya'nî kalbi ve rûhu ve öteki latîfeleri zâhirinden, ya'nî duygu organlarından ve aklından ayrılmıştır. Zâhirinin gâfil olması, bâtınına ulaşamaz. Hiçbir Velî, hiçbir Peygamberin "salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'in" derecesine ulaşamaz. Bir Velî, bir bakımdan, bir Peygamberin üstünde olabilir. Fekat, her bakımdan, bu Peygamber, bu Velîden dahâ üstündür. Velî, küçük günâh işliyebilir. Fekat, hemen tevbe eder ve velîlik derecesinden atılmaz. Tesavvuf yolunda aranan şey, fenânın ve bekânın, tecellîlerin ve zuhûrların, şühûd ve müşâhedenin, söz ve ma'nânın, ilm ve cehlin, ism ve sıfatın, vehm ve aklın ötesindedir.

Mürşid ya'nî Rehber, insanı Allahü teâlânın rızâsına, sevgisine kavuşduran vâsıtaadır. Talebe rehberini ne kadar çok severse, Onun kalbinden feyz alması da, o kadar çok olur. Mürşid vesîledir, Resûlullahın mubârek kalbinden çıkıp, mürşidlerinin kalpleri vâsıtası ile, kendi kalbine gelen feyzleri neşr eden bir vâsıtaadır. Maksud, Allahü teâlâdır. Mürşid-i kâmil, emme basma tulumba gibidir. Kalb makâmına inmiş olup, kendi mürşidinden aldığı feyzleri, ma'rifetleri, talebesine ulaştırır. Rehberini inciten veyâ inanmıyan, hidâyete kavuşamaz. [Bunun için vehhâbîler, Allahü teâlânın feyzlerinden, ma'rifetlerinden mahrûmdurlar.] Rehberini incitenden kalbin kırılmazsa, köpek senden dahâ iyidir, buyurmuşlardır. Rehberine inanmakda, güvenmekde sarsıntı olursa, feyz alamaz. Bu sarsıntının ilâcı yokdur. Rehberden feyz almak için teveccüh olmaksızın, yalnız onu sevmek yetişir. Rehber ile bulunanların, îmânları kuvvetlenir. İslâmîyyete uymak isteği hâsıl olur. Rehberin sözleri, hâlleri, hareketleri, ibâdetleri hep islâmîyyete uygundur. Ona uyan, onu dinliyen, Resûlullaha uymuş olur. Böyle olmıyan kimse, rehber olamaz.

[Doğru yolda olmayıp, sözde rehber geçinenler, talebesini doğru yoldan sapdırır. Zararlı olurlar.]

Tesavvuf, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” izinde bulunmaktır. İnsanların yaratılışlarına göre, ayrı yollar hâsıl olmuştur. Tesavvuf, ihlâsı arttırmak içindir. Tesavvuf yolunda Rehber lâzımdır. Rehber, oniki imâm ve Abdülkâdir-i Geylânî ve bunlar gibi olanlardır “rahime-hümullahü teâlâ”.

Allahü teâlâyâ kavuşduran yol ikidir: Nübüvvet yolu, Vilâyet yolu. Nübüvvet yolunda rehber lâzım değildir. Bu yol asla kavuşdurur. Vilâyet yolunda rehber lâzımdır. Nübüvvet yolunda, fenâ, bekâ, cezbe ve sülûk gibi şeyler yokdur. Vilâyet yolunda ilerlemek için herşeyi [dünyâyı ve âhireti] unutmak lâzımdır. Gönlün bunlara bağlı olmaması lâzımdır. Nübüvvet yolunda âhireti unutmak lâzım değildir. Tesavvuf, îmânı kuvvetlendirmek ve islâmiyyete uymakta kolaylık duymak içindir. Tarîkat ve hakikat, islâmiyyetin hizmetçileridir. Tarîkat, mahlûkları yok bilmektir. Hakikat, Allahü teâlâyı var bilmektir. Birincisi, herkesden kaçıp, bir yere kapanmak demek değildir. Emr-i ma'rûf, nehy-i münker, cihâd ve sünnetlere uymaktır. **(Mektûbât)**dan terceme burada temâm oldu.

Hiçbir islâm âlimi “rahime-hümullahü teâlâ” benim kerâmetim var, dilediklerinize kavuşdururum dememiştir. Kerâmetlerini örtmeğe çalışmışlardır. Islâm dînini, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin bilgilerini yaymağa uğraşmışlardır. Feth-ul mecîd kitâbının müellifi, sapıkların, münâfıkların, zındıkların yanlış, bozuk sözlerini ve câhil müslimânların bilmiyerek yaptıkları yanlış hareketleri yazarak, islâm âlimlerine, tesavvuf büyüklerine saldırmakta, doğru yoldaki müslimânlara iftirâ etmektedir. Yalanlarına, âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri de âlet etmek çabasıdadır. Bu ise, sapıklığın en aşağı, en iğrenç ve en kötü bir örneğidir. Hiçbir islâm âlimi, levhil-mahfûzu bilirim dememiştir. Allahü teâlâ, dilediği, sevdiği, seçtiği kuluna, gaybden bilgi verir. Kerâmetler ihsân eder. Fekat bunlar, bu kerâmetleri kimseye söylemez. Kendileri, istemeden hâsıl olur.

Münâfıkların, fâcirlerin, hak sözü de söyleyecekleri hadîs-i şerîfde bildirildi. Bu hadîs-i şerîf, mezhebsizlerin, zındıkların âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler söyleyerek, müslimânları aldatacaklarını haber vermektedir. Allahü teâlâ, sevdiklerinin düâlarını kabûl edeceğini söz veriyor. Müslimânlar da, Allahü teâlânın bu va'dine güvenerek, islâmiyyete uyan, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” izinde giden, islâm âlimlerinin düâlarının kabûl olacağına

inaniyorlar. Bu mubârek insanlara, kendilerine düâ ve şefâ'at etmeleri için yalvarıyorlar.

Fâtiha sûresinde, **(Yalnız Allahdan yardım isteriz)** dememiz emr olundu. Bu âyet-i kerîme gösteriyor ki, Allahü teâlâdan başka hiçbir mahlûk, hiçbirşey yaratamaz. Allahdan başkasından birşey yapmasını isteyen, müşrik olur. Kitâbın müellifi, insanları ölü ve diri olarak ikiye ayırıyor. Ölüden ve uzakda olandan birşey isteyen müşrik olur. Yanında bulunan diriden maddî yardım istemek câizdir diyor. Böylece, Fâtiha sûresine karşı gelmektedir. Kur'ân-ı kerîmi değiştirmektedir. Çünkü, bu âyet-i kerîme, yanında bulunan diriden de birşey yapması istenilemeyeceğini, Allahdan başka kimsenin birşey yaratamayacağını bildirmektedir. Bunun için, böyle söyleyenlerin müşrik olmaları lâzım gelmektedir.

Hâlbuki, herşeyi yaratan, yapan yalnız Allahü teâlâdır. Fekat Allahü teâlâ, herşeyi bir sebep ile yaratmaktadır. Böyle olduğunu âyet-i kerîmeler, hadîs-i şerîfler ve günlük olaylar açıkça gösteriyor. Câhiller de, âlimler gibi, böyle olduğunu bilmektedir. Bunun için, dünyâ hayâtına **(Âlem-i esbâb)** denilmiştir. Birşeye kavuşmak için, o şeyin yaratılmasına sebep olan işi yapmak lâzımdır. Birşeyin sebebine yapışmak, Fâtiha sûresine karşı gelmek olmaz. Hadîs-i şerîflerde, **(Herşeye kavuşmak için yol vardır. Cennetin yolu ilmdir)** ve **(Mağfirete kavuşmanın sebebi, müslimânı sevindirmekdir)** ve **(Mağfirete kavuşduran sebeplerden biri, aç olan müslimânı doyurmaktır)** ve **(Biz müşrikden yardım istemeyiz)** ve **(İlm öğretmek, büyük günâhların afvına sebebdir)** ve **(Her hastalığın ilâcı vardır)** ve **(Hâfızasını kuvvetlendirmek isteyen, bal yisin!)** ve **(Şerâb içmek kötülöklere sebebdir)** buyuruluyor. Hadîs-i şerîfler, Allahü teâlânın, herşeyi sebepler ile yarattığını göstermektedir. Allahü teâlâ, Kehf sûresinde, **(Zülkarneyne herşeyin sebebini öğretdim)** buyurdu.

Mukaddemede bildirdiğimiz gibi, cânlı, cânsız, yakın, uzak, herşey, bir olaya, bir reaksiyona sebeplerdir. Cansızların ve hayvanların bir kimseye fâideli sebep olmaları için, o kimsenin bunları akla uygun olarak kullanması lâzımdır. İnsanın birşeye sebep olması için, önce sebep olmağı kabûl etmesi, sonra bir iş yapması veyâ düâ etmesi lâzımdır. İnsanın birşeye sebep olmağı kabûl etmesi de, buna lüzûm olduğunu kendiliğinden anlaması ile veyâ kendisinden talep edilmesi ile olur. Kitâbın yazarı, cânsızların ve hayvanların, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacaklarına, Ehl-i sünnet olan müslimânlar gibi inaniyor. Bu sebeplere yapışmağa şirk demiyor. Bu sebeplerden beklenen şeyleri Allahü teâlânın yaratacağına inaniyor. Diri ve yanında bulunan insanın

yardım talebini işitdiği zemân, bunun düâ ile yardım edeceğine de inanıyor. Uzakda olanın ve ölülerin ise, hem işitmelerine, hem de düâ ile yardım edeceklerine inanmıyor.

Görülüyor ki, vehhâbî yazar, Ehl-i sünnet gibi, sebeblerin yaratıcı olmadıklarına inanmaktadır. Böylece müşrik olmaktan kurtulmaktadır. Fekat uzakda bulunanın ve ölüünün duyduklarına ve ölüünün düâ edeceğine ve düâlarının kabûl olacağına inanmadığı için, Ehl-i sünnetden ayrılıyor. Ehl-i sünnete, bunlara inandıkları için müşrik diyor. Uzakda olanların ve ölülerin işitdiklerini ve sâlihlerin düâlarının kabûl olacağını yirmidördüncü maddede isbât etdik. Hadîs-i şerîflerde, **(Din kardeşine arkasından yapılan düâ red olmaz)** ve **(Mazlûmun düâsı kabûl olur)** ve **(Ümmetimin günâh işlemeyen gençlerinin düâları kabûl olur)** ve **(Babanın oğluna düâsı, Peygamberin ümmetine düâsı gibidir)** ve **(Düâ belâyı def' eder)** buyuruldu. Yukarıdaki hadîs-i şerîflerin hepsi, **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbından alındı.

(Tenbîh-ül-gâfilîn) kitâbındaki hadîs-i şerîflerde, **(Bir müslimân düâ edince, elbet kabûl olur)** ve **(Bir lokma harâm yiyenin kırk gün düâsı kabûl olmaz)** buyuruldu. **(Bostan)**daki hadîs-i şerîfde, **(Bismillâhillezî lâ yedurru me'asmihî şey'un fil erdı ve lâ fissemâi ve huves-semî'ul alîm düâsını sabâh, üç kerre okuyan kimse, akşama kadar, akşam okuyan da, sabâha kadar belâdan kurtulur)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfler, Sâlihlerin, Velîlerin düâlarının kabûl olacağını göstermekdedir. Kitâbın müellifi, başdan başa her yerinde, buna saldırıyor. Allahü teâlânın sevdiklerine yalvarmağa şirk diyor. Allahü teâlânın sevdiklerine yalvarmak, bunların sebep olmalarını istemek, Allahü teâlânın düşmanı olan putlara yalvarmağa, putların yaratmalarını istemeğe benzetilebilir mi? Hak ile bâtil birbirlerine karışdırılır mı? Allahü teâlâ, vehhâbîlere ve bütün mezhebsizlere akl versin, insâf versin, doğru yola getirsin! Müslimânları bu felâketden kurtarsın!

Bu felâketi ortaya çıkaran kimse, islâm dîninde büyük bir yara açdı. Şimdi, câhiller, islâm memleketlerine zehr saçıyorlar. Müslimânların, bunlara aldanmamaları için, islâmiyyeti, Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahime-hümullahü teâlâ" kitâblarından doğru olarak öğrenmeleri lâzımdır. Islâmiyyeti doğru olarak öğrenenler, vehhâbîlerin yalanlarına, yaldızlı yazılarına aldanmazlar. Onların sapık, bölücü olduklarını, müslimânları bölmeğe çalışdıklarını anlarlar. Vehhâbîliğin kurucusu, Muhammed bin Abdülvehhâb, genç yaşında iken, Basrada, Hempher isminde bir ingiliz câsûsunun tuzağına düşdü. Islâmın doğru îmânından, temiz ahlâkından ayrıldı. İngilizlerin (Islâmiyyeti yok etmek) çalışmalarına

âlet oldu. Câsûsun yazdırdığı bozuk şeyleri, **(Vehhâbîlik)** ismi ile neşr eyledi. **(İngiliz câsûsunun i'tirâfları)** kitâbımızda, vehhâbîliğin kuruluşu uzun anlatılmaktadır. Mehdî “rahime-hullahü teâlâ” **(Deccâl)**ı öldürdükden sonra, Mekkeye, Medîneye giderek, binlerle vehhâbî din adamını kılıncıdan geçireceği hadîs-i şerîfde açıkça bildirilmektedir. İmâm-ı Rabbânî “rahime-hullahü teâlâ”, bu hadîs-i şerîfi **(Mektûbât)**da uzun açıklamaktadır. Vehhâbîler, Ehl-i sünnete, doğru yoldaki müslimânlara saldıracakları yerde, kâfirlere ve sapık fırkalara saldırsalardı, islâmiyyete hizmet etmiş olurlardı. Ne yazık ki, islâmiyyeti yıkanlara, islâmiyyete hizmet etmek nasîb olmuyor.

Büyük islâm âlimi imâm-ı Kastalânînin “rahime-hullahü teâlâ”^[1] **(Mevâhib-i ledünniyye)** kitâbının tercemesi, beşyüzonbirinci sahîfesinde diyor ki: Allahü teâlânın bu ümmete ikrâm ettiği kerâmetlerden birisi, bu ümmet arasında Kutblar, Evtâd ve Nücebâ ve Ebdâl “rahime-hümullahü teâlâ” vardır. Enes bin Mâlik “radiyallahü anh” buyurdu ki, **(Ebdâl)** kırk kişidir. İmâm-ı Taberânînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Evsat)** kitâbında bildirdiği hadîs-i şerîfde buyuruyor ki, **(Yeryüzünde, her zemân kırk kişi bulunur. Herbiri, İbrâhîm aleyhisselâm gibi bereketlidir. Bunların bereketi ile yağmur yağar. Bunlardan biri ölünce, Allahü teâlâ, onun yerine başkasını getirir).** İbni Adî “rahime-hullahü teâlâ” buyuruyor ki, (Ebdâl, kırk kişidir). İmâm-ı Ahmedin “rahime-hullahü teâlâ” bildirdiği hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Bu ümmetde, her zemân otuz kimse bulunur. Herbiri, İbrâhîm aleyhisselâm gibi bereketlidir).** Ebû Nu’aymın “rahime-hullahü teâlâ” **(Hilye)** kitâbında bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Ümmetim içinde, her yüz senede iyiler bulunur. Bunlar beşyüz kişidir. Kırkı ebdâldir. Bunlar, her memleketde bulunurlar)** buyuruldu. Bunları bildiren, dahâ nice hadîs-i şerîfler vardır. Yine **(Hilye)** kitâbında, Ebû Nu’aymın merfû’ olarak bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Ümmetim arasında her zemân kırk kişi bulunur. Bunların kalpleri, İbrâhîm aleyhisselâmın kalbi gibidir. Allahü teâlâ, onların sebebi ile, kullarından belâları giderir. Bunlara ebdâl denir. Bunlar, bu dereceye nemâz ile, oruc ile ve zekât ile yetişmediler)** buyuruldu. İbni Mes’ûd “radiyallahü teâlâ anh” sordu ki, yâ Resûlallah! Ne ile bu dereceye vardılar? **(Cömerdlikle ve müslimânlara nasîhat etmekle yetişdiler)** buyurdu. Bir hadîs-i şerîfde, **(Ümmetim içinde ebdâl olanlar hiçbirşeye la’net**

[1] Ahmed Kastalânî 923 [m. 1517] de Mısırda vefât etdi.

etmezler) buyuruldu. Hatîb-i Bağdâdî “rahime-hullahü teâlâ”^[1] (**Târîh-i Bağdâd**) kitâbında, (**Nükabâ**) üç yüz kişidir. (**Nücebâ**) yetmiş kişidir. (**Büdelâ**) kırk kişidir. (**Ahyâr**) yedi kişidir. (**Amed**) dördür. (**Gavs**) birdir. İnsanlara birşey lâzım olsa, önce Nükabâ düâ eder. Kabûl olmazsa, Nücebâ düâ eder. Yine kabûl olmazsa, Ebdâl, dahâ sonra Ahyâr, sonra Amed düâ ederler. Kabûl olmazsa Gavs düâ eder. Bunun düâsı elbet kabûl olur, dedi.

Görülüyor ki vehhâbî yazar, hadîs-i şerîflerde bildirilen tesavvuf bilgilerini inkâr ediyor. Sonra, biz âyetlere, hadîslere uyuyoruz diyerek, müslimânları aldatıyor.

Kerâmetleri inkâr etmek, islâmiyyetden haberi olmamağı ve çok câhil olmağı açıkça göstermektedir. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’in” hiç kerâmet göstermedi demek de, alçakça ve çok çirkin bir yalandır. Eshâb-ı kirâmdan herbirinin yüzlerce kerâmetlerini kıymetli kitâblar yazmaktadır. Yûsûf-i Nebhânînin “rahmetullahi aleyh” (**Câmi’-ul-kerâmât**) kitâbında ellidört Sahâbînin kerâmetleri, vesîkaları ile birlikte arabî yazılıdır. Bunlardan birkaçını bildirelim:

(**Câmi’-ul-kerâmât**)in doksanüçüncü ve (**Kısas-ı enbiyâ**) kitâbının beşyüzseksendokuzuncu sahîfelerinde diyor ki, hicretin yirmiüçüncü senesinde, Sâriye adındaki kumandan Nehâvendde bir ovada savaşa tutuşmuşdu. İrânlılar, müslimânları sarmak üzere idi. O zemân, hazret-i Ömer “radiyallahü teâlâ anhümâ”, Medîne-i münevverede, minber üzerinde hutbe okuyordu. Allahü teâlâ, ona, o ânda ordunun durumunu gösterdi. Hutbe arasında (Ey Sâriye dağa, dağa!) dedi. Halîfenin sesini, Sâriye işitdi. Dağa arka verdiler. Ovaya hücum ederek düşmanı bozguna uğrattılar. Bu kerâmet, (**Şevâhid-ün-nübüvve**) kitâbında uzun anlatılmaktadır. (**İrşâd-üt-tâlibîn**) kitâbında da vardır. Beyhekînin ibni Ömerden “rahmetullahi aleyhimâ” haber verdiği burada yazılıdır.

Muhammed Ma’sûm Fârûkî “rahmetullahi aleyh”, (**Mektûbât**) kitâbının üçüncü cildi ondokuzuncu mektûbunda buyuruyor ki, Osmân “radiyallahü anh” halîfe iken, Enes bin Mâlik “radiyallahü teâlâ anh” yanına geldi. Yolda bir kadın görmüşdü. Hazret-i Osmân, buna bakınca, (gözlerinde zinâ eseri anlaşılıyor) buyurdu. Bu da, hazret-i Osmânın kerâmetlerinden biri idi. (**Câmi’-ul-kerâmât**)da da yazılıdır.

Molla Câmi, (**Şevâhid-ün-nübüvve**)de buyuruyor ki, imâm-ı Ahmed bin Hanbelden “rahime-hullahü teâlâ” sordular. Eshâb-ı

[1] Ahmed Hatîb Bağdâdî 463 [m. 1071] de vefât etdi.

kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” çok kerâmet göstermedi. Onlardan sonra gelenlerde çok kerâmet görüldü. Bunun sebebi nedir? Cevâbında buyurdu ki, Eshâb-ı kirâmın îmânları çok kuvvetli olduğundan, îmânı kuvvetlendirmek için, bunlara kerâmet verilmesine lüzûm yokdu. Sonra gelenlerin îmânları öyle kuvvetli olmadığından, bunlara verildi.

(Şevâhid-ün-nübüvve)de diyor ki, Ebû Bekr “radiyallahü anh” vefât edeceği zemân, çocuklarını hazret-i Âişeye “radiyallahü teâlâ anhâ” ısmarladı. Bir oğlum ile iki kızım sana emânet dedi. Hâlbuki, hazret-i Âişeden başka, yalnız Esmâ adında bir kızı vardı. Benim bir kızkardeşim var diye sorunca, refîkam hâmileler. Kızı olacak sanırım buyurdu. Hazret-i Ebû Bekr vefât etdikden sonra, dediği gibi, bir kızı oldu.

(Şevâhid-ün-nübüvve)de diyor ki, Alî vefât edeceği zemân Hüseyne “radiyallahü teâlâ anhümâ” buyurdu ki, benim tabutumu **(Arneyn)** denilen yere götürünüz. Orada, beyâz bir kaya görürsünüz. Her yere ışık saçmaktadır. Orayı kazıp, beni defn ediniz. Öyle yaptılar. Dediği gibi buldular.

(Şevâhid-ün-nübüvve)de diyor ki, hazret-i Hasen, Abdullah bin Zübeyr “radiyallahü teâlâ anhümâ”^[1] ile yola çıkmıştı. Bir hurmalıkda dinlendiler. Ağaçlar kurumuştu. Abdullah bin Zübeyr, ağaçda hurma olsaydı, iyi olurdu dedi. Hazret-i Hasen, düâ etdi. Bir ağaç hemen yeşerip hurma ile doldu. Bu bir sihirdir denildi. Hasen, hayır, Resûlullahın torununun düâsı ile cenâb-ı Hak yaratmıştır, buyurdu.

Yine **(Şevâhid-ün-nübüvve)**de diyor ki, Alî Zeynel’âbidîn bin Hüseyin “radiyallahü teâlâ anhümâ” çoluk çocuğu ile kırdan yemek yiyorlardı. Bir ceylân yakınlarında durdu. Ey âhû! Ben Zeynel’âbidîn Alî bin Hüseyin bin Alî, anam Fâtıma bint-i Resûldür. Gel, sen de yi dedi. Ceylân gelip yidi ve gitdi. Sofradaki çocuklar, yine çağır diyerek yalvardılar. Birşey yapmazsanız çağırırım buyurdu. Yapmayız dediler. Yine çağırıldı. Geldi, yidi. Bir çocuk elini hayvanın sırtına sürdü. Ürküp kaçtı.

Muhammed bin Hanefiyye, Alî bin Hüseyne “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” ben senin amcan ve yaşça büyüküm. Halîfeliği bana bırak dedi. **(Hacer-ül-esved)**den soralım dedi. Muhammed sordu. Taşdan ses çıkmadı. Alî bin Hüseyin, ellerini kaldırıp düâ etdi. Sonra, ey taş! Halîfelik kimin hakkı olduğunu Allah hakkı için

[1] Abdullah bin Zübeyr 73 [m. 692] de şehîd edildi.

söyle dedi. Hacer-ül esved taşı titredi ve hilâfet Alî bin Hüseyin hakkıdır sesi işitildi.

İmâm-ı Alî Rızâ “rahmetullahi aleyh”, bir duvar yanında oturuyordu. Önüne bir kuş gelip ötmeğe başladı. İmâm hazretleri, yanında oturana bu kuş ne diyor anlıyor musun dedi. Hayır, Allah ve Resûlü ve Resûlünün torunu bilir dedi. Yuvama yılan yaklaştı. Gelip yavrularımı yiyecek. Bizi bu düşmandan kurtar diyor. Kuş ile git! Yılanı bul, öldür buyurdu. Gitdi, buyurduğu gibi buldu. [İmâm-ı Alî Rızâ “rahmetullahi aleyh” oniki İmâmın sekizincisi olup, 203 [m. 818] senesinde Tus ya'nî Meşhed şehrinde vefât etmiştir.]

Abdullah ibni Ömer “radiyallahü anhümâ” yolculuk yapıyordu. Yolda, bir topluluk gördü. Sebebini sordu. Yolda bir arslan varmış. Kimse ileriye gidemiyor dediler. Gitdi. Arslanın yanına vardı. Sırtını okşayıp, yoldan uzaklaştırdı.

Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” âzâd etmiş olduğu kölelerinden Sefîne “radiyallahü anh” diyor ki, deniz yolcusu idim. Fırtına çıktı. Gemi batdı. Bir tahta üstünde kaldım. Dalgalar, beni sâhile götürdü. Bir orman içine düşdüm. Karşıma bir arslan çıktı. Ey arslan! Ben, Resûlullahın Sahâbîsiyim dedim. Boynunu bükdü. Bana sürtündü. Yol gösterdi. Ayrılırken mırıldandı. Vedâ' etdiğini anladım.

Eyyûb-i Sahtiyânî “rahime-hullahü teâlâ”,^[1] bir arkadaşı ile çölde kalmıştı. Arkadaşının susuzluktan dili sarkıyordu. Derdin mi var dedi. Susuzluktan ölmek üzereyim dedi. Kimseye söylemezsen sana su bulayım dedi. Söylemem diye yemîn etdi. Ayağını yere vurunca, su belirdi, içdiler. Eyyûb ölünceye kadar arkadaşı bunu kimseye söylemedi.

Görülüyor ki, Allahü teâlâ, sevdiği kullarına kerâmetler ihsân etmektedir. Velîler, kerâmetlerini saklarlar. Kimsenin duymasını istemezler.

Hâmid-i Tavîl diyor ki, Sâbit Benânîyi “rahime-hümallahü teâlâ” kabre koyup örterken bir tuğla düştü. Sâbit Benânînin kabrde nemâz kıldığını gördük. Kızına sorduk. Babam elli sene hep gece nemâz kılar ve seher vaktleri düâ ederek, yâ Rabbî! Peygamberlerden başka kullarına kabrde nemâz kılmak nasîb etdin ise, bana da nasîb et derdi, dedi.

Habîb-i Acemîyi “rahime-hullahü teâlâ” Terviye günü Basrada, ertesi arefe günü Arafâtda görürlerdi. [Habîb-i Acemî, Hasen-i Basrînin talebesidir. 120 [m. 737] de vefât etdi.]

^[1] Eyyûb-i Sahtiyânî 131 [m. 748] de Basrada vefât etdi.

Fudayl bin İyâd “rahime-hullahü teâlâ”^[2] diyor ki, gözleri kör biri, Abdüllah bin Mubârek “rahime-hullahü teâlâ” hazretlerine gelip, gözlerinin açılması için düâ etmesini istedi. Abdüllah, uzun düâ etdi. Gözleri hemen açıldı. Gözleri açılmış görenler çok idi. [Abdüllah bin Mubârek, İmâm-ı a’zamın “rahmetullahi aleyhimâ” talebesidir. 181 [m. 797] de vefât etdi.]

(Şevâhid-ün-nübüvve) kitâbından aldığımız yukarıda yazılı, Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi’înin “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” kerâmetleri mezhebsizlerin yalan söylediklerini ortaya koymaktadır. Eshâb ve Tâbi’î’n hiç kerâmet göstermediler diyerek, müslimânları aldatmak istiyorlar. [**(Şevâhid-ün-nübüvve)** kitâbını Nûrüddîn Câmî “rahmetullahi aleyh” yazmış, 898 [m. 1492] de, Hirâtda vefât etmiştir. 1417 [1996] de, İstanbulda ofset baskısı yapılmıştır.]

Ehî-zâde Abdülhalîm 1013 [m. 1604] de vefât etmiştir. **(Riyâdüssâdât fî-ısbât-il-kerâmât)** kitâbında, Evliyânın vefâtdan sonra da kerâmetleri olduğunu ısbât etmektedir.

19 - Kitâbın üçyüzüncü sahîfesinde, *(Kerâmet, Allahü teâlânın müttekî olan mü’minlere ihsân ettiği bir şeydir. Düâ veyâ ibâdet edince ihsân eder. Velînin dileği ve gücü ile olmaz. Ben Velîyim, gaybleri bilirim diye ortaya çıkanlar, Velî değildir, şeytândırlar)* diyor.

Kitâbın müellifi, burada doğruyu inkâr edememektedir. Fekat, Evliyânın kerâmet satdığını söylemesi yalandır. Evliyâyı ve tesavvufu inkâr etmek için, yalan söylemekten çekinmemektedir. Evliyâlığı ve kerâmeti bilmediği için, zındıkların, dinsizlerin bozuk, iğrenç sözlerini tesavvuf büyüklerine bulaştırıyor. Bakınız, tesavvuf büyükleri, evliyâlığı ve kerâmeti, nasıl açıklamışlardır. Büyük islâm âlimi, Evliyânın önderi, Muhammed Ma’sûm “rahime-hullahü teâlâ” **(Mektûbât)** kitâbının birinci cildi, ellinci mektûbunda buyuruyor ki:

Allahü teâlâyı tanımak, keşf ve kerâmet sâhibi olmakdan dahâ kıymetlidir. Çünkü, Allahü teâlâyâ ârif olmak, Onun zâtındaki ve sıfatlarındaki gizli bilgileri anlamak demektir. Hârika ve kerâmet ise, mahlûkların gizli bilgilerini anlamaktır. Allahü teâlâyı tanıyıp ma’rifet hâsıl etmek ile, hârika, kerâmet arasındaki fark, Hâlık ile mahlûk arasındaki fark gibidir. Ma’rifet, Allahü teâlâyı tanımaktır. Hârika ve kerâmet ise, mahlûkları tanımaktır. Doğru olan marifetler, îmânı arttırır, olgunlaştırır. Hârika ve kerâmet, böyle değildir. İnsanın yükselmesi, kerâmete bağlı değildir. Şu kadar var

^[2] Fudayl 187 [m. 803] de Mekkede vefât etdi.

ki, Allahü teâlânın çok sevdiği kullarından birçoğunda kerâmet hâsıl olmuştur. Evliyânın birbirlerinden üstünlükleri, Allahü teâlâyâ olan ma'nevî kurları, ma'rifetleri ile ölçülür. Kerâmetleri ile ölçülmez. Hârikalar, kerâmetler, ma'rifetden dahâ kıymetli olsalardı, Cûkiyye ve Berehmen denilen Hind kâfirlerinin, Evliyâdan dahâ üstün olmaları lâzım gelirdi. Çünkü onlar, riyâzet çekerek nefsin isteklerini yapmıyorlar. Böylece, kendilerinden hârika hâsıl oluyor. Evliyâda ise, kurb, ma'rifet hâsıl olmuştur. Hârika hâsıl olmasını istemezler. Allahü teâlâyı tanımak varken, mahlûkları tanımak istemezler. Hârika ve kerâmet, açlıkla ve riyâzet ile, her alçak kimsede hâsıl olabilir. Bunun Allahü teâlâyâ karîb olmakla, tanımakla bir ilgisi yoktur. Keşf ve kerâmet istemek, mahlûklarla uğraşmak demektir. Şi'r:

***Uğursuz, la'în şeytândan,
hârikalar görünür her ân.
Girer kapıdan, hem bacadan,
beden, kalb, olur ona vatan.
Tesavvuf sözlerini anma!
Nûrdan, kerâmetden dem vurma!
Kerâmet, Hakka kul olmaktır,
gerisi, riyâ, ahmaklıktır!***

İnsanın kemâli, yüksekliği, fenâyâ kavuşmak, her şeyi gönülden çıkarmaktır. İbâdetleri yapmak, tesavvuf yolunda yürümek ve nefse riyâzet çekdirmek, insanın kendi hiçliğini anlaması ve varlığın ve varlık sıfatlarının yalnız Allahü teâlâyâ mahsûs olduğunu anlaması içindir. Bir kimse, kerâmet göstererek, herkesi yanına toplamak, böylece başkalarından dahâ üstün tanınmak isterse, kibr yapmış, kendini beğenmiş olur. İbâdetlerin, seyr ve sülûkün ve riyâzet çekmenin fâidelerinden mahrûm olur. Allahü teâlânın ma'rifetine kavuşamaz. Tesavvuf büyüklerinden Şihâbüddîn-i Sühreverdî "rahime-hullahü teâlâ" (**Avârif-ül-me'ârif**) kitâbında buyuruyor ki, kerâmetler, kalbin Allahü teâlâyı zikr etmesi yanında hiç kalır. [Şihâbüddîn Sühreverdî, Abdülkâdir Geylânînin "rahime-hullahü teâlâ" talebesidir. 632 [m. 1234] de Bağdâdda vefât etdi.] Şeyh-ul-islâm Abdüllah-i Hirevî "rahime-hullahü teâlâ" buyuruyor ki, ma'rifet sâhibi olanların firâseti, ya'nî kerâmeti, Allahü teâlânın ma'rifetine kavuşmağa elverişli olup olmıyan kalpleri birbirlerinden ayırabilmekdir. Açlık ve riyâzet çekenlerin firâseti ise, mahlûkların gizli şeylerini haber vermektir. Bunlar, Allahü teâlânın ma'rifetine kavuşamazlar. Ma'rifet sâhibi olan Evliyâ "rahime-hümullahü teâlâ" hep Allahü teâlâdan sözedirler. İnsanlar, mahlûkların gizli şeylerini haber verenleri Velî sanırlar.

[Nitekim, kitâbın müellifi de, Evliyâ deyince, böyle kimseleri düşünmekte, bu aşağı kimseleri örnek vererek, islâm âlimlerini, tesavvuf büyüklerini kötülemektedir.]

Evliyâ-yı kirâmın “rahime-hümullahü teâlâ” Allahü teâlânın ma’rifetlerinden söylediklerine inanmazlar. Bunlar Velî olsalardı, mahlûkların gizli şeylerini bilirlerdi. Mahlûkların gizli şeylerini bilemeyen, Allahı hiç bilemez derler. Bu bozuk düşünce ile, Evliyâyâ “rahime-hümullahü teâlâ” inanmazlar. Allahü teâlâ, Evliyâsını çok sevdiği için, bunları mahlûklarla uğraşmağa bırakmaz. Mahlûkları bunların hâtırlarına bile getirmez. Allah adamları, mahlûklara düşkün olanları beğenmedikleri gibi, mahlûklara düşkün olanlar da, Allah adamlarını tanıyamaz ve beğenmezler. Allah adamları, mahlûkların gizli şeylerini düşünürlerse, başkalarından dahâ iyi anlar.

Riyâzet çekenlerin ve mücâhede yapanların firâsetleri kıymetsiz olduğu için, müslimânlarda, yehûdîlerde, hıristiyanlarda ve her çeşid insanda hâsıl olabilir. Yalnız Allah adamları için değildir. Şeyh-ul islâm Hirevînin sözü burada temâm oldu. [Abdullah-i Ensârî, 481 [m. 1088] de Hirâtda vefât etdi.]

Allahü teâlâ, fâideli olacağı zemân, Evliyâsının hârika göstermesini diler. Ma’rifetleri işiten kötü kimselerin, bunları söyliyerek, kendilerini Evliyâ imiş gibi göstermeleri, bu ma’rifetleri lekeliyemez. Cevher çöplüğe düşerse, kıymetden düşmez.

Tesavvuf yolunda Rehber lâzımdır. Feyz Rehber vâsıtası ile gelir. Rehber doğru değilse, yol bulunamaz. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sohbeti bereketi ile, tesavvufun yüksek derecelerine vardılar. Ellinci mektûbdan terceme temâm oldu.

Ellibirinci mektûbda buyuruyor ki, **(Zâriyât)** sûresinin ellialtıncı âyetinde meâlen, **(Cinni ve insanları bana ibâdet etmeleri için yarattım)** buyuruldu. Tesavvuf büyüklerinden birkaçı, bu âyet-i kerîmeden (Beni tanımaları için yarattım) anlamışlardır. İyi düşünülürse, iki anlayış da birdir. Çünkü, ibâdetlerin en iyisi, zikr yapmaktır. Zikrin en yüksek derecesi, zikr olunanı düşünmekten, kendini unutmaktır. Bu ise, ma’rifet demektir. Görülüyor ki, ibâdetin en yüksek derecesinde ma’rifet hâsıl olmaktadır. Âyet-i kerîmede, nefis ve şeytân karışmadan, ihlâs ile ibâdet yapılması emr olunmaktadır. Bu da, fenâyâ kavuşmadan ve ma’rifetsiz yapılamaz. Görülüyor ki, ma’rifetsiz ibâdet hâlis olamaz.

İmâm-ı rabbânî, müceddid-i elf-i sâni, Ahmed Fârûkî Serhendî “rahime-hullahü teâlâ” **(Mektûbât)**ın ikinci cildinin doksan ikinci mektûbunda buyuruyor ki: Velînin [ya’nî, Allahü teâlânın râzı

olduğu, sevdiği kimsenin] kerâmet göstermesi şart değildir. Âlimlerin hârika ve kerâmet göstermeleri lâzım olmadığı gibi, Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” da, kerâmet ve hârika göstermeleri lâzım değildir. Çünkü, evliyâlık, **(Kurb-i ilâhî)** demektir. [Ya'nî, Allahü teâlâyâ yaklaşmak, Ona ârif olmak, Onu tanımak demektir. İkiyüzaltmışaltıncı mektûbda diyor ki, **(Zâriyât)** sûresinde, **(Cinni ve insanları, bana ibâdet etmeleri için yarattım)** meâlindeki âyet-i kerîme, bana ârif olmaları için yarattım demektir. Görülüyor ki, insanın ve cinnin yaratılmaları, Allahü teâlânın kemâlâtına ma'rifet hâsil etmeleri içindir. Onu tanımakla kemâl bulmaları içindir.]

Bir insana kurb-ı ilâhî ihsân olunur. Fekat hiç kerâmet verilmez. Meselâ, gayb olan şeyleri bilmez. Bir başkasına, hem kurb, hem de kerâmet verilir. Bir üçüncüye ise, kurb verilmeyip, yalnız hârika şeyler, gayblardan haber vermek bildirilir. Bu üçüncü kimse, Velî değildir. İstidrâc sâhibidir. Nefsinin cilâlanması, gaybleri bilmesine sebep olmuş, dalâlete düşmüş, hak yoldan ayrılmışdır. Birinci ve ikinci kimseler, kurb ni'metine kavuşmakla şereflenerek, Evliyâ olmuşlardır. Evliyânın birbirlerinden yükseklikleri, kurblarının derecesi ile ölçülür.

Muhammed Ma'sûm-ı Fârûkî “rahime-hullahü teâlâ” 1079 [m. 1668] senesinde, Hindistânın Serhend şehrinde vefât etdi. **(Mektûbât)**ının ikinci cildinin yüz kırkıncı mektûbunda buyuruyor ki: (Hadîs-i kudsîde, **(Evliyâmdan birine düşmanlık eden, benimle harb etmiş olur. Kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında bana en sevgili olanları, ona farz ettiğim şeylerdir. Kulum nâfile ibâdetleri yapmakla bana o kadar yaklaşır ki, onu çok severim. Onu sevince, onun duyan kulağı, gören gözü ve tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Her istediğini veririm. Benden yardım isteyince, imdâdına yetişirim)** buyuruldu. [Bu hadîs-i kudsî **(Hadîka)**nın yüzseksenikinci sahîfesinde de yazılıdır ve **(Buhârîyi şerîf)** de mevcûd olduğunu bildirmekte ve (Burada zikr olunan nâfileler, farzlarla berâber yapılan nâfilelerdir. Bu kulumun gözüne, kulağına, eline, ayağına öyle kuvvet veririm ki, başkalarının yapamadıklarını ihsân ederim demektir) buyurmaktadır. Bu ihsâna kavuşabilmek için, Ehl-i sünnet i'tikâdında olmak ve ibâdetleri şartlarına uygun olarak ve ihlâs ile yapmak lâzımdır. Bu doğru i'tikâd ve ibâdetlerin şartları ve ihlâs da, ancak Ehl-i sünnet âlimlerinin sohbetlerinden ve kitâblarından elde edilir. Hulâsa, insanı Allahü teâlânın rızâsına kavuşduran **(Vesîle)**, Ehl-i sünnet âlimleridir. Bu âlimlere **(Mürşid)** ve **(Velî)** denir. Bu vesîleyi, ya'nî mürşidi arayıp bulmamızı Allahü teâlâ Mâide

sûresinde emr etmektedir.] Farzların kurb hâsıl etmeleri için ve terakkî etdirmeleri için, a'mâl-i mukarribînden olmaları lâzımdır. Bunun için de mürşidlerin bildirdikleri nâfile ibâdetleri yapmak şarttır. Nemâz için, önce abdest almak lâzım olduğu gibi, farzların da kurb hâsıl etmeleri için, önce tesavvuf yolunda ilerlemek lâzımdır. Kalb ve rûh, tesavvuf [mütehassıslarının, ya'nî Rehberin bildirdiği vazîfeyi yapmak] ile temizlenmedikçe, farzların kurbuna kavuşulamayıp, Velî olmak şerefi hâsıl olamaz.)

Hadîs-i şerîfde, **(Unutulmuş bir sünnetimi ihyâ edene yüz şehîd sevâbı vardır)** buyruldu. Unutulmuş sünneti ihyâ etmek, yâ onu yapmakla olur. Yâhud, hem yapmak, hem de başkalarına öğreterek, onların da yapmalarına sebep olmakla olur. İslâmiyeti ihyâ etmenin bu ikinci şekli, a'lâ şeklidir. Umûmî olan birinci şeklden dahâ kıymetlidir. [Sünneti a'lâ şekilde ihyâ edenlere, ya'nî Ehl-i sünnet i'tikâdını, farzları, harâmları, sünnetleri, mekrûhları, kısacası **(İlmihâl)** kitâblarını yazanlara, yayanlara ve bunlara para yardımı yapanlara ve kendileri de bunlara tâbi' olanlara müjdeler olsun!]

Allahü teâlânın rızâsına kavuşmak ve kurb derecelerinde ilerlemek, ancak sünnete [ya'nî Resûlullahın yoluna] yapışmakla olur. Âl-i İmrân sûresinin otuzbirinci âyeti olan, **(Onlara de ki, Allahı seviyorsanız, bana tâbi' olunuz! Allah da sizi sever)** meâlindeki emr, bu sözümün vesîkasıdır. [Hadîs-i şerîfdeki sünnet kelimesinin islâmiyyet, ya'nî bütün ahkâm-ı islâmiyye demek olduğunu bu âyet-i kerîme açıkca göstermektedir.]

Bid'atden çok sakınmalıdır. Bid'at sâhibi ile arkadaşlık etmemeli, onunla görüşmemelidir. [Ya'nî i'tikâdı bozuk olan müslimânlarla, mezhebsizlerle ve bid'at işliyenlerle konuşmamalıdır. Meselâ, sakalı bir tutamdan kısa yapanın, sakal bırakmak sünnetini yerine getirdiğini söylemesi, bid'atdır. Çünkü, (sakalı çok uzatmak) emr olundu. Bu emrin, bir tutamdan kısa yapmayınız demek olduğu **(Berîka)**da ve başka kitâblarda yazılıdır. Bir tutam demek, sakalı alt dudak kenârından avuçlayıp, avuçdan taşan fazlasını kesmektir. **(Bid'at)**, emr olunmayan şeyi veyâ emri deyiştirerek, ibâdet olarak yapmak demektir. Emri yapmamak, bid'at olmaz. Fısk, günâh olur. Fâsık, ibâdet yapıdığına değil, suçlu olduğuna inanmaktadır. Özsüz sakal kazımak, bid'at değildir, fısktır, suçdur. Özr ile kazımak, fısk da değildir. Bid'at işlemek, en kötü fısktır. Adam öldürmekten de dahâ büyük günâhtır. Hoparlör ile ibâdet yapmak, çalgı ile, ney ile Kur'ân, salevât, ezân ve ilâhî okumak ve böyle zikir yapmak da bid'atdır. Ba'zı bid'atler, küfre sebep olurlar. Bid'at işliyen ve başkalarının işlemesine sebep olan kimseyi din adamı

sanmamalı, ona birşey sormamalı, onun din kitâblarını okumamalıdır.]

Hadîs-i şerîfde, **(Bid'at sâhibleri, Cehennemdekilerin köpekleridir)** buyuruldu.

Muhammed Ma'sûm-i Fârûkî "rahime-hullahü teâlâ" ikinci cildin yüzonüçüncü mektûbunda buyuruyor ki: Kalb ile yapılacak vazîfeler beş çeşiddir: Birincisi, Allahü teâlânın ismini zikr etmektir. İnsanın yüreğinde kalb [gönül] denilen bir latîfe vardır. [Latîfe, maddesi olmıyan, cism olmıyan şey demektir. Rûh da bir latîfedir.] Sessiz olarak, hayâl ile kalbde Allah, Allah denir. İkinci vazîfe, yine hayâl yolu ile Kelime-i tevhîdi zikr etmektir. Her iki zikrde de hiç ses çıkarılmaz. Üçüncü vazîfe, **(Vukûf-i kalbî)**dir. Bu da, hep kalbini düşünüp, Allahdan başka, hiçbir şey hâtırlamamak için dikkatli olmaktır. Kalb denilen latîfe hiç boş kalmaz. Mahlûkların düşüncelerinden temizlenen kalb, kendiliğinden Allahü teâlâyâ teveccüh eder. [Boşaltılan bir şişeye havanın kendiliğinden dolması gibidir.] (Kalbini düşmandan boşalt! Dostu kalbe çağırmağa lüzûm kalmaz) demişlerdir. Dördüncü vazîfe, **(Murâkaba)**dir. Buna **(Cem'ıyyet)** ve **(Âgâhî)** de denir. Allahü teâlânın, her an, herşeyi gördüğünü, bildiğini hep düşünmektir. Beşinci vazîfe **(Râbıta)**dir. Resûlullaha "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" tam uyan bir zâtın karşısında olduğunu, onun yüzüne bakdığını düşünmektir. Böyle düşünmek, ona karşı hep edebli olmağı sağlar. Edeb ve sevgi, kalbleri birleştirebilir. O zâtın kalbinden, kendi kalbine feyz, bereket akmasına sebep olur. Bu beş vazîfeden en kolayı, en fâidelisi râbıta'dır. Resûlullaha tâm tâbi' olmıyan kimse, kendisine râbıta yapdırırsa, ikisine de zarar verir.

İmâm-ı Rabbânî "rahmetullahi teâlâ aleyh", birinci cildin ikiyüzseksenaltıncı mektûbunda buyuruyor ki: Tesavvuf yolunda ilerlemek için, kâmil ve mükemmil, yolu bilen bir Rehberin teveccühü, rehberlik etmesi lâzımdır. Böyle hakîkî bir Rehber bulmak, çok büyük ni'mettir. Ona isti'dâdına uygun olan bir vazîfe verir. İsti'dâdına göre, hiç vazîfe vermeyip, yalnız sohbetinde bulunmasını kâfi görmesi de câizdir. Onun hâline uygun gördüğünü emr eder. Rehberin sohbeti ve teveccühü, diğer vazîfelerden dahâ fâidelidir.

Beş vazîfe ve Rehberin sohbeti, Resûlullaha "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" uymağı kolaylaştırmak içindir. İslâmiyyete uyulmadıkca, bu vazîfeler ve sohbet fâide vermez.

Yukarıda bildirilen çeşitli mektûblardan anlaşılıyor ki, insanların birinci vazîfesi, Allahü teâlânın kurbuna, ya'nî ma'rifetine, rızâsına, sevgisine kavuşmaktır. Bunun da tek yolu, Resûlullaha uymak ve

bid'atlerden sakınmaktır. Resûlullah'a kolay ve doğru uyabilmek için ihlâs lâzımdır. İhlâs ile yapılmıyan ibâdetler fâideli olmaz. Kabûl edilmez. Kurban ni'metine kavuşmaz. İhlâs elde etmek de, tesavvuf yolunda çalışmakla nasîb olur. Görülüyor ki, tesavvufun bildirdiği vazîfeleri yapmak, ibâdetlerin ihlâs ile yapılması ve kabûl olması içindir. Makbûl olan ibâdetler de, insanı Allahü teâlânın kurbuna, ma'rifetine, rızâsına kavuşdurur. Eshâb-ı kirâmın hepsi, sohbet ve râbita vazîfelerini yaparak, ihlâsın en üstün derecesine kavuşdular. Onların bir avuç arpa sadaka vermelerinin kıymeti, başkalarının dağ kadar altın vermelerinden katkat ziyâde oldu. Görülüyor ki, tesavvuf yolu, bid'at değildir. İslâm dîninin temellerinden biridir. Eshâb-ı kirâm "radıyallahü teâlâ aleyhim ecma'în", tesavvuf yolunda bulunan vazîfeleri yapmışlar, bu sâyede, bu ümmetin en üstünleri olmuşlardır.

20 - Kitâbın üçyüzzellidördüncü sahîfesinde, (*Enfâl sûresinin altmışdördüncü âyetinde, Allah sana ve sana tâbi' olanlara yetişir. Ondan başkasına ihtiyâcımız yokdur buyurdu. İbni Kayyim ve İbni Teymiyye böyle olduğunu bildirdiler. Bu âyete, sana, Allah ve sana tâbi' olanlar yetişir demek yanlışdır dediler. Allahdan başka kimse kâfi olamaz. İki âyet önce, seni aldatmak isterlerse, Allah sana elbet kâfidir. Seni, kendi yardımı ile ve mü'minlerin yardımları ile kuvvetlendirdi denildi. Kâfi olmak ile kuvvetlendirmek kelimelerini birbirinden ayırdı. Kâfi olmağı yalnız kendisi için, kuvvetlendirmeğı ise, hem kendisi için, hem de kulları için kullandı. Mü'minler de, Allah bize kâfidir, yetişir derler. Allah ve Peygamber bize kâfidirler diyen olmamışdır. Yalnız Allah kâfi olur ve yalnız Ona tevekkül olunur*) diyor.

İmâm-ı Beydâvî "rahime-hullahü teâlâ", tefsîr âlimlerinin baş tâcı olup, 685 [m. 1285] de Tebrîzde vefât etmişdir. Bu büyük âlim, (Bu âyet-i kerîme Bedr gazâsında Bîdâ denilen yerde nâzil oldu. Yâhud, Mekke'de otuzüç erkek ve altı kadın îmân etmişdi. Sonra hazret-i Ömer de îmân edince, bu âyet-i kerîme geldiğini Abdüllah ibni Abbâs "radıyallahü teâlâ anhüm ecma'în" haber verdi) diyerek, âyet-i kerîmenin (**Allahü teâlâ ve mü'minler sana kâfidir**) demek olduğunu bildirdi. Hüseyinî tefsîri de böyle yazıyor. Celâleyn tefsîri, mü'minlerin kâfi olduğunu açıkça bildiriyor. İmâm-ı Rabbânî "rahime-hullahü teâlâ" ikinci cildin doksandokuzuncu mektûbunda buyuruyor ki, (Peygamberimiz "aleyhi ve alâ âlihissalevâtü vetteslîmât", islâmiyyetin, hazret-i Ömerin yardımı ile kuvvetlenmesini ve yayılmasını, Allahü teâlâdan istedi. Hak sübhânehu ve teâlâ, sevgili Peygamberine, hazret-i Ömerle yardım eyledi ve Enfâl sûresinde meâlen, (**Ey Peygamberim! Sana Allah**

ve senin izinde olanlar, yardımcı olarak yetişirler) buyurdu. Abdüllaħ ibni Abbâs hazretleri, bu âyet-i kerîmenin, hazret-i Ömer îmâna gelince indiğini haber verdi “radıyallahü anhüm”.)

Muhammed Hâdimî,^[1] **(Berîka)** kitâbının binelliüçüncü sahîfesinde diyor ki, (İmâm-ı Muhammed “rahime-hullahü teâlâ” **(Câmi’-us-sagîr)** kitâbında, Peygamber hakkı için veyâ bir Velînin ismi hakkı için diyerek, düâ etmek, tahrîmen mekrûhdur buyurdu. **(Hidâye)** kitâbı bunu açıklarken, çünkü, mahlûkların Allahü teâlâ üzerinde hakları yokdur dedi. Fekat, Allahü teâlânın sevdiği bir kuluna verdiği hakkı düşünerek böyle düâ etmek mekrûh değildir denildi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz, **(Yâ Rabbî! Sana düâ edenlerin hakkı için ve Muhammed aleyhisselâmın hakkı için)** diyerek düâ etdi. Bezzâziyye fetvâsında da câiz denildi). İşte bunun gibi herkese, her yerde, her zemân, her işlerinde, yalnız Allahü teâlâ kâfidir. Ondan başka yardımcı yokdur. Ondan başkasından yardım istemek şirkidir. Fekat, Allahü teâlânın verdiği hakkı düşünerek, düâ etmek câiz olduğu bildirilmiştir. Allahü teâlâ, Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, sâlih kulları ve fen adamlarını ve çeşidli madde ve kuvvetleri, iş, para ve makâm sâhiblerini, kendi yaratmasına sebep kılmıştır. Bu sebeblere yapışmak ve Allahü teâlânın yaratmasını, bu sebeblere sarılmaktan beklemek câiz olur. Bunlar, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olarak bize kâfidir, yetişirler demek iyi olur. Bunun içindir ki, derin tefsîr âlimleri, yukarıdaki âyet-i kerîmeyi **(Allahü teâlâ ve yanındaki mü’minler, sana kâfidirler)** olarak açıklamışlardır.

Vehhâbî kitâbının da, üçyüzseksenbirinci sahîfesinde yazılı, imâm-ı Ahmedin ve Müslimin “rahime-hümallahü teâlâ”^[1] Ebû Hüreyreden “radıyallahü teâlâ anh” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Rubbe eş’asin medfû’un bil-ebvâbi lev akseme alellahi le ebirrehu)** buyuruldu. Ya’nî sözlerine kulak asılmıyan nice kimseler görürsünüz ki, bunlar, birşey için yemîn etseler, Allahü teâlâ bu sevgili kullarının hâtırı için, o şeyi hemen yaratır. Bu hadîs-i şerîf, tesavvuf ilminin ve Rehber arayıp onun gönlünü kazanmağa çalışmanın doğru olduğunu gösteren vesîkalarından biridir. Bu hadîs-i şerîfe dayanarak, **(Berîka)** ve **(Hadîka)** kitâblarında, söylenilmesi yasak olan altmış sözün yirmiüçüncüsünde diyor ki, (Yâ Rabbî! Şu Peygamberin veyâ ölü yâhud diri sâlih, Velî, âlim kulunun hürmeti, senin ona ihsân ettiğin kıymeti hürmetine senden istiyorum) demek

[1] Hâdimî 1176 [m. 1762] de Konyada vefât etdi.

[1] Müslim 261 [m. 875] de Nişâpûrda vefât etdi.

câiz, ya'nî halâl olduğu, (**Bezzâziyye**) fetvâsında yazılıdır. (**Münye**) kitâbından ve başka eserlerden anlaşıldığına göre, böyle düâ etmek müstehabdır. Birçok âriflerin talebesine, (Allahü teâlâdan birşey isteyeceğiniz zemân, benden isteyiniz! Allahü teâlâ ile aranızda, şimdi ben vâsıtayım) dedikleri kıymetli kitâblarında yazılıdır. Ebül-Abbâs-ı Mürsî “rahime-hullahü teâlâ”^[2] talebesine, (Allahü teâlâdan birşey isteyeceğiniz zemân, imâm-ı Muhammed Gazâlînin “rahime-hullahü teâlâ” hurmeti için isteyiniz!) buyururdu. Bunlar, birçok kitâblarda ve meselâ (**Hadîka**) ve (**Hısn-ül-hasîn**)de yazılıdır.

21 - (**Feth-ul-mecîd**) kitâbının üçyüzseksenbeşinci sahîfesinde, (*Din imâmlarının ictihâd yapmaları câizdir. Çıkardıkları hükmleri, delîlleri ile yazarlar. Bir kimse, eline geçen delîle, ya'nî âyete ve hadîse uymayıp, imâmının hükmüne uyarsa, bu kimse sapık olur. İmâm-ı Mâlik ve Ahmed ve Şâfiî de böyle söyledi*) diyor.

Ehl-i sünnetin bu üç büyük imâmı ve hattâ imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyhim”, bunu müctehid olan derin âlimler için söylediler. Bir müctehid, bir âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîf görünce, bu delîle uyar. Hiçbir müctehidin ve kendinin ictihâdlarına uyamaz. Çünkü, âyetin veyâ hadîsin açıkça bildirdiği bir iş için ictihâd yapmak câiz değildir.

(**Berîka**) üçyüzyetmişaltıncı sahîfede diyor ki, (Bizler, müctehid değiliz. Bize (**Mukallid**) denir. Bizim gibi mukallidler için, delîl, sened, fikh âlimlerinin, ya'nî müctehidlerin sözleridir. Bildiğimiz âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler, bunların sözlerine uymaz görünürlerse, onlara değil, bunların sözlerine uymamız lâzımdır. Bunlar, onları görmemiş veyâ görmüşler de anlayamamışlar demek câiz olmaz). Yazar, Ahmed ibni Teymiyyeyi^[1] ve talebesi ibni Kayyım-ı Cevziyyeyi müctehid biliyor. Âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden bunların anladıklarına uyup, din imâmlarımızın ictihâdlarını beğenmiyor. Hâlbuki, kendisinin de yukarıda bildirdiği gibi, din imâmlarımız ictihâd buyurdukları hükmleri bildirirken, dayandıkları âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri birlikde yazmışlardır. Kitâbın müellifi, din imâmlarına uyan Ehl-i sünneti, Allahü teâlânın kitâbını bırakıp da, papalarına, hahamlarına uyan hıristiyanlara ve yehûdîlere benzetiyor. Müslimânlara müşrik diyecek kadar alçaklaşıyor. Kendisi, müctehid olmıyan câhillere, Ehl-i sünnet âlimlerinin büyüklüklerini anlayamıyanlara uyduğu için, kendisinin dalâletde olduğunu anlayamamaktadır. Eğer

[2] Ebül Abbâs Ahmed 686 [m. 1287] de vefât etdi.

[1] İbni Teymiyye 728 [m. 1328] de Şâmda öldü.

anliyabilseydi, ne güzel olurdu. İbni Âbidîn, Tahâreti anlatmağa başlarken diyor ki, (Müctehidlerin delîllerini, senedlerini, mukallidlerin araştırmaları, anlamaları lâzım değildir). Vehhâbî yazar, buna da inanmıyor. Mu'âz hadîsini yazıyor. Hâlbuki, bu hadîs-i şerîf, onun sapık inanışlarını çürütmektedir. Memleketinin îcâbı olarak arabî dilini iyi bildiğinden, her sözünü isbât etmek için bir çok âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîf yazıyor. Akli ermediği, mantık ve muhakemesi olmadığı için, vesîka sanarak yazdığı âyet-i kerîmelerin ve hadîs-i şerîflerin, kendi savunmalarının bozuk, çürük olduğunu açığa vurduğunu anliyamıyor. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin “rahime-hullahü teâlâ” talebesine karşı (Âyeti, hadîsi alınız! Benim sözümü bırakınız) buyurduğunu da yazıyor. Müctehidler için söylenmiş olan bu sözlerin, bizim gibi ve İbni Teymiyye, İbni Kayyim, Muhammed Abdüh^[2] ve Seyyid Kutb^[3] ve Mevdûdî gibi mukallidler için de olduğunu sanıyor. Bunların bir mezheb imâmının kitâblarını okuyup öğrenmeleri ve mezheb imâmına uyararak se'âdete kavuşmağa çalışmaları lâzımdır.

Üçyüzdoksanüçüncü sahîfede, **(Münâfıkları Allahü teâlâyâ ve Resûlüne çağırırsanız, yüzçevirirler, gelmezler)**, âyet-i kerîmesini yazarak, Ehl-i sünneti bu münâfıklara benzetiyor. *(Ehl-i sünnete âyet, hadîs gösterilince, bunlardan yüz çevirip mezheb imâmlarına uymakda isrâr ediyor, müşrik oluyorlar)* diyor.

Burada da, Ehl-i sünnet olan müslimânlara iftirâ etmektedir. Âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden çıkardıkları yanlış, bozuk ma'nâlara inanmadığımız için, bize doğru yoldan ayrıldı diyor. Buna deriz ki, biz bu âyet-i kerîmelerden yüz çevirmiyoruz. Bu âyet-i kerîmelere değil, sizin bunlara verdiğiniz yanlış ma'nâlara uymayız. Bu âyet-i kerîmelerin ve hadîs-i şerîflerin ma'nâları, sizin anladığınız gibi değildir. Bunların doğru ma'nâlarını Peygamberimiz “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Eshâb-ı kirâma “radiyallahü teâlâ anhüm” anlattı. **(Ehl-i sünnet)** âlimleri de “rahime-hümullahü teâlâ” Eshâb-ı kirâmdan sorup öğrendiler. Anladıklarını, kitâblarına yazdılar. Açık bildirilmiş olanlarını açık olarak yazdılar. Kapalı bildirilmiş olanlarını da, ictihâd buyurup anladıkları gibi açıkladılar. Biz o büyük âlimlerin anlayıp yazdıklarına uyuyoruz. Mezhebsizlerin yanlış anladıklarına uyararak aldanmak istemiyoruz. Kitâbdan ve sünnetden ayrılan, bizler değil, sensin diyoruz.

(Üsûl-ül-erbe'a fi-terdîd-il-vehhâbiyye) kitâbının dördüncü aslında, fârisî olarak buyuruyor ki, islâm dîninin hükmlerini biz

[2] Abduh 1323 [m. 1905] de Mısırda öldü.

[3] Seyyid Kutb 1386 [m. 1966] da Mısırda öldürüldü.

câhillere derin âlimler ve olgun sâlihler bildirdi. Bunlar, **(Muhaddisler)** ve **(Müctehidler)**dir “rahime-hümullahü teâlâ”. Hadîs âlimleri, hadîs-i şerîfleri incelemişlerdir. Doğru olanlarını ayırmışlardır. Müctehidler de, âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden ahkâm çıkarmışlardır. Biz, ibâdetlerimizi ve bütün işlerimizi bu ahkâma uygun olarak yaparız. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânından çok uzak olduğumuz ve nassların nâsîh ve mensûh olanlarını ve muhkem (ma’nâsı açık) ve müevvel (ma’nâsı açık olarak anlaşılamiyan) olanlarını ve birbirine uymaz görünenlerinin uygun olduklarını anlıyamadığımız için, bir müctehidi taklîd etmemiz lâzımdır. Çünkü müctehid, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” zemânına yakın olduğu için ve derin âlim ve çok takvâ sâhibi ve hükm çıkarmakta mehâret sâhibi olduğu ve hadîs-i şerîflerin ma’nâlarını iyi anladığı için, onun anladığına uymaktan başka çâre yoktur. Böyle olmıyan bir kimsenin Nasslardan, ya’nî Kitâbdan ve sünnetden hükm çıkarmasının câiz olmadığını, mezhebsizlerin çok büyük âlim dedikleri İbni Kayyim Cevziyye^[1] **(İ’lâm-ül-mukî’in)** kitâbında bildirmektedir. **(Kifâye)** kitâbında diyor ki, (Âmî olan [ya’nî, müctehid olmıyan] kimse, bir hadîs-i şerîf işitince, bundan kendi anladığına göre iş yapması câiz olmaz. Belki, onun anladığından başka ma’nâ verilmesi îcâb eder. Yâhud mensûh olabilir. Müctehidin fetvâsı ise, böyle şübheli değildir.) **(Tahrîr)** şerhi olan **(Tahrîr)**de de böyle yazılıdır. Bunda, (Mensûh olabilir) dedikten sonra, (Fıkh âlimlerinin bildirdiklerine uyması lâzımdır) demektedir. Seyyid Semhûdî “rahimehullah”, **(İkd-i ferîd)** kitâbında diyor ki: Hanefî âlimlerinin büyüklerinden İbn-ül-Hümâm,^[2] İmâm-ı Ebû Bekr-i Râzînin, (Avâmın Eshâb-ı kirâmı taklîd etmekten men’ edilmelerini ve bunların sonra gelen âlimlerin kolay anlaşılabilir, kısımlara ayrılmış olan ve açıklamaları yapılmış olan sözlerine uymaları lâzım olduğunu, derin âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir) sözünü haber vermiştir. 1119 [m. 1707] senesinde vefât etmiş olan Muhibbullah Bihârî Hindînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Müsellem-üs-sübût)** kitâbında ve bunun **(Fevâtih-ur-rahemût)** şerhinde, (Avâmın Eshâb-ı kirâmı taklîd etmekten men’ olunmalarını ve bunların, islâmiyeti açıklıyan, sözleri kolay anlaşılabilir, kısımlara ayırmış olan âlimlere uymaları lâzım olduğunu derin âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir. Takıyyüddîn Osmân ibnüs-Salâh Şehr-i zûrî “rahime-hullahü teâlâ” 577 [m. 1181]-643 [m. 1243], dört imâmdan başkasını taklîd etmenin câiz olmadığını

[1] Muhammed ibni Kayyim 751 [m. 1350] de vefât etdi.

[2] İbnülhümâm Muhammed 861 [m. 1456] da vefât etdi.

buradan çıkarmışdır) demektedir. (**Şerh-i minhâc-ül-üsûl**)de diyor ki, (İmâm-ül-Haremeyn, (**Burhân**) kitâbında, avâm Eshâb-ı kirâmın mezheblerine uymamalıdır. Din imâmınının, ya'nî dört mezheb imâmınının mezheblerine tâbi' olmalıdırlar demektedir). [İmâm-ül-Haremeyn Abdülmelik Nişâpûrî Şâfi'î 478 [m. 1085] de vefât etdi.]

İslâm âlimlerinin yukarıda yazılı icmâ'larına uymayanların sapık oldukları anlaşılır. Çünkü, Eshâb-ı kirâm "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în" cihâd ile, islâmiyyeti yaymak ile uğraşdıkları için, tefsîr ve hadîs kitâbları hâzırlamağa vakt bulamadılar. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" nûru, Onların mubârek kalblerine o kadar çok işledi ki, kitâbdan öğrenmeğe ihtiyâcları kalmadı. Herbiri, bu nûrun kuvveti ile, doğru yolu bulurdu. Asrların en iyisi [olan birinci asr] bitince, fikrlerde, bilgilerde ayrılıklar hâsıl oldu. Eshâb-ı kirâmdan ve Tâbi'înden nakl edilen haberler, birbirlerine uymaz oldu. Hak yolu arıyanlar şaşırıldılar. Allahü teâlâ, lutf ederek, bu ümmet-i merhûme arasından sâlih, müttekî dört âlimi seçti. Nasslardan hüküm çıkarmak üstünlüğünü bunlara ihsân eyledi. Bunları taklîd ederek bütün müslimânların hidâyete kavuşmalarını diledi. Bunları taklîd etmeği Nisâ sûresinin ellisekizinci âyetinde emr etdi. Bu âyet-i kerîmede meâlen, (**Ey îmân edenler! Allaha itâ'at ediniz ve Resûle itâ'at ediniz ve Ülül-emrinize itâ'at ediniz!**) buyurdu. Burada Ülül-emr, ictihâd derecesine yükselmiş olan âlimler demektir. Böyle âlimler de, herkesin bildiği dört büyük imâmdır. Ya'nî meşhûr olan dört mezhebin imâmıdır. Bu âyet-i kerîmedeki Ülül-emr denilen üstün kimselerin, müctehidler olduğunu, Nisâ sûresinin seksenikinci âyeti açıkca bildirmektedir. Bu âyet-i kerîmede, (**Ülül-emr, Nasslardan ahkâm çıkarabilen âlimlerdir**) denilmektedir. Ba'zıları, Ülül-emr, hâkimler, vâlîler demektir dedi. Bu söz, nasslardan ahkâm çıkarabilen hâkimlerdir demek ise, doğrudur. Bunlar, âlim oldukları için, Ülül-emrdiler. Hâkim oldukları için değil! Dört halife ve Ömer bin Abdül'Azîz "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în" böyle idi. Câhil, fâsık veyâ kâfir olan emîrler böyle değildir. Çünkü, hadîs-i şerîfde, (**Hiçbir kimsenin, günâha sebep olan sözüne itâ'at edilmez!**) buyuruldu. [Fekat, kanûnlara karşı gelmek, hükûmete isyân etmek, hiçbir zemân câiz değildir. Müslimânlar, her zemân hükûmeti desteklemelidir. Hükûmet za'îflerse, fitne, ihtilâl hâsıl olur. Bunlar ise, en kötü hükûmetden dahâ fenâdır.] Lokman sûresinin onbeşinci âyetinde meâlen, (**Bilmediğin birşeyi bana şerîk yapmağın için uğraşırlarsa, onların bu emrlerine itâ'at etme!**) buyuruldu. Hadîs-i şerîf, Ülül-emrin ne demek olduğunu açıkca bildirmektedir. Abdüllah Dârimîn'in bildirdiği hadîs-i şerîfde, (**Ülül-**

emr, fıkıh âlimleridir) buyuruldu. İmâm-ı Süyûtî (**İtkân**) ismindeki tefsîrinde, İbni Abbâsın “radıyallahü teâlâ anhümâ” (Ülül-emr, fıkıh ve din âlimleridir) dediğini yazmaktadır. (**Tefsîr-i kebîr**)in üçüncü cildinin üçyüzyetmişbeşinci sahîfesinde ve İmâm-ı Nevevînin “rahmetullahi aleyh”^[1] (**Müslim şerhi**) ikinci cildinin yüzüymidördüncü sahîfesinde ve (**Me’âlim**) ve (**Nişâpûrî**) tefsîrlerinde de yazılıdır. Âyet-i kerîmelerin ve hadîs ve tefsîr âlimlerinin bu açık beyânları, müctehidlere itâ’at etmek lâzım olduğunu gösterdiği gibi, mezhebsizlerin (Allahdan ve Peygamberden başkasına itâ’at etmek şirk ve bid’atdır) sözlerinin bozuk ve saçma olduğunu da ortaya koymaktadır. Bu konuda birçok hadîs-i şerîf ve haberler de vardır. Bunlardan:

I - Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Mu’âz bin Cebeli “radıyallahü teâlâ anh” Yemene hâkim olarak gönderirken, (**Orada nasıl hüküm edeceksin?**) buyurunca, Allahın kitâbı ile dedi. (**Allahın kitâbında bulamazsan?**) buyurdu. Allahın Resûlünün “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” sünneti ile dedi. (**Resûlullahın sünnetinde de bulamazsan?**) buyurunca, ictihâd ederek, anladığımla dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, mübârek elini Mu’âzın göğsüne koyup, (**Elhamdü lillah! Allahü teâlâ, Resûlünün resûlünü, Resûlullahın rızâsına uygun eyledi**) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, Tirmüzîde ve Ebû Dâvüdda ve Dârimîde yazılıdır. Ülül-emrin müctehid demek olduğunu ve buna itâ’at edenden Resûlullahın râzı olduğunu, bu hadîs-i şerîf açıkça göstermektedir.

II - Ebû Dâvüdün^[1] ve İbni Mâcenin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**İlm üçdür: Âyet-i muhkeme, Sünnet-i kâime ve Farîdat-i âdile**) buyuruldu. (**Eşi’at-ül-leme’ât**) ismindeki (**Mişkât**) şerhi, bu hadîs-i şerîfi, fârisî olarak açıklarken, (Farîda-i âdile, Kitâba ve sünnete uygun ilmdir. İcmâ’a ve Kıyâsa işâretidir. Çünkü, İcmâ’ ve Kıyâs, Kitâbdan ve Sünnetden çıkarılmaktadır. Bunun için, İcmâ’ ve Kıyâs, Kitâba ve Sünnete mu’âdil ve müsâvî tutuldu ve Farîda-i âdile denildi. Böylece, ikisi ile amel etmenin vâcib olduğu tenbîh buyuruldu. Hadîs-i şerîfin ma’nâsı, dînin kaynağı dördür: Kitâb, Sünnet, İcmâ’ ve Kıyâs demek oldu) demektedir.

III - Ömer-ibnül-Hattâb “radıyallahü anh”, Şüreyhi kâdî olarak gönderirken, (Allahın kitâbında açık olarak bildirilene bak. Bunu başkasından sorma! Burada bulamazsan Muhammed

[1] Yahyâ Nevevî 676 [m. 1277] de Şâmda vefât etdi.

[1] Süleymân Ebû Dâvüd Sicstânî 275 [m. 888] de Basrada vefât etdi.

aleyhisselâmın Sünnetine tâbi' ol! Burada da bulamazsan, ictihâd et ve anladığına göre cevâb ver!) buyurdu.

IV - Hazret-i Ebû Bekre “radiyallahü anh” da’vâcı gelince, Allahü teâlânın kitâbına bakardı. Burada bulduğuna göre hükm ederdi. Burada bulamazsa, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” işitdiğine göre cevâb verirdi. İşitmemiş ise, Eshâb-ı kirâmdan “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” sorup, Onların icmâ’ı ile hükm ederdi.

V - Abdüllah ibni Abbâsa “radiyallahü anhümâ” birşey sorulunca cevâbını Kur’ân-ı kerîmde bulup, cevâb verirdi. Kur’ân-ı kerîmde bulamazsa, Resûlullahdan işitdiğini söylerdi. İşitmemiş ise, Ebû Bekr ile Ömere “radiyallahü anhümâ” sorardı. Cevâb alamaz ise, kendi re’yi ile bulup hükm ederdi.

Şimdi, Müctehid âlimlere sormak, dört mezheb imâmlarına sormak demek olduğunu açıklıyalım! Dört imâmı taklîd etmenin birinci vesîkası: Eshâb-ı kirâmın asrından ve ondan sonraki asrdan, bu zemâna kadar, bütün müslimânlar, bu dört imâmı taklîd etmişler. Bunlara itâ’at etmekde icmâ’ hâsıl olmuştur. **(Ümmetim dalâlet olan birşeyde icmâ’ yapmaz!)** ve **(Allahü teâlânın rızâsı, icmâ’dadır. Cemâ’atden ayrılan, Cehenneme gider)** hadîs-i şerîfleri, bu icmâ’ın sahîh olduğunu açıkca göstermektedir.

Dört imâmı “rahime-hünullahü teâlâ” taklîd etmenin vâcib olduğunu gösteren ikinci vesîka, İsrâ sûresinin yetmişbirinci âyetidir. Bu âyet-i kerîmede, **(O gün, her fırkayı imâmları ile çağırırız!)** buyurulmaktadır. Kâdî Beydâvî “rahime-hullahü teâlâ”, bu âyet-i kerîmenin tefsîrinde, (Her ümmeti kendilerine reîs yaptıkları Peygamberleri ve dinde uydukları kimselerin isimleri ile çağırırız) dedi. **(Medârik)**de de böyle yazılıdır. **(Me’âlim-üt-tenzîl)** tefsîrinde (İbni Abbâs, kendilerini dalâlete veyâ hidâyete sürükliyen devlet reîsleri ile çağırılır dedi. Sa’îd bin Müseyyib^[1] ise, her kavm, kendilerini hayra ve şerre sürükliyen reîslerinin yanına toplanırlar dedi) demektedir. Tefsîr-i Hüseyînîde ve **(Rûh-ul-beyân)**da (Mezhebinin imâmı ile çağırılırlar. Meselâ, yâ Şâfi’î yâhud yâ Hanefî denilir) demektedir. Bundan anlaşılıyor ki, kâmil ve mükemmil olan imâmlar kendilerine tâbi’ olanlara şefâ’at edeceklerdir. **(Mîzân)**da diyor ki, şeyh-ul-islâm İbrâhîm-ül-Lâkânî vefât edince, ba’zı sâlihler, bunu rü’yâda görüp, Allahü teâlâ sana ne yaptı dediler. (Süâl melekleri beni oturtunca, imâm-ı Mâlik gelip böyle bir kimseye, Allahü teâlâyâ ve Resûlüne îmândan sorulur mu? Bunu bırakınız

[1] Sa’îd bin Müseyyib 91 [m. 710] da Medînede vefât etdi.

dedi. Beni bıraktılar) cevâbını verdi. [İbrâhîm ibn-ül-Lâkânî, mâlikî kelâm âlimi olup, 1041 [m. 1632] de vefât etmiştir.] Yine (**Mîzân**) kitâbında, (Tesavvuf büyükleri ve fıkıh âlimleri, kendilerine tâbi' olanlara şefâ'at ederler. Rûh teslîm ederken ve kabrde Münker ve Nekîr sülâ ederken ve Haşrda, Neşrde, Hesâbda, Sırâtda yanında bulunurlar. Onu unutmazlar. Tesavvuf büyükleri, kendilerine tâbi' olanları, bütün korkulu yerlerde kollayınca, müctehid imâmlar korumaz olurlar mı? Bunlar, mezheb imâmlarıdır. Bu ümmetin bekçileridirler. Sevin ey kardeşim! Dört mezheb imâmlarından dilediğini taklîd et de se'âdete kavuş!). Görülüyor ki, kıyâmet günü, herkes mezheb imâmının ismi ile çağrılacaktır. İmâm, kendisini taklîd edene, şefâ'at edecektir. Dört mezheb imâmlarının herbiri böyle yüksek idi. Allahü teâlâ, Lokman sûresinin onbeşinci âyetinde, (**Bana inâbet edenin yoluna tâbi' ol!**) buyurdu. Bu dört büyük imâmın, Allahü teâlâyâ inâbet, rücû' etmiş oldukları sözbirliği ile bildirilmiştir.

Taklîd etmenin vâcib olduğunu bildiren üçüncü delîl, Nisâ sûresinin yüzondördüncü âyet-i kerîmesidir. Allahü teâlâ, bu âyet-i kerîmede meâlen, (**Hidâyet yolunu öğrendikten sonra, Peygambere uymayıp mü'minlerin yolundan ayrılanı, sapdığı yola sürükleriz ve çok fenâ olan Cehenneme sokarız!**) buyurmaktadır. İmâm-ı Şâfiî hazretlerine İcmâ'ın delîl olduğunu gösteren âyet-i kerîme hangisidir diye sordular. Kur'ân-ı kerîmi üçyüz kerre okuyarak delîl aradı. Cevâb olarak, bu âyet-i kerîmeyi buldu. Bu âyet-i kerîme, mü'minlerin yolundan ayrılmağı harâm ettiği için, bu yola uymak vâcib olur. Nesefî Abdullah,^[1] (**Medârik**) tefsîrinde, bu âyet-i kerîmeyi açıkladıktan sonra, (İcmâ'ın delîl olduğunu ve Kitâbdan, Sünnetden ayrılmak câiz olmadığı gibi, icmâ'dan ayrılmanın da câiz olmadığını bu âyet-i kerîme göstermektedir) yazılıdır. (**Beydâvî**)^[2] tefsîri de, bu âyet-i kerîmeyi açıklarken, (Bu âyet, icmâ'dan ayrılmanın harâm olduğunu gösteriyor. Mü'minlerin yolundan ayrılmak harâm olunca, bu yola uymak vâcib olur) diyor. Bu ümmetin sâlihleri, âlimleri, (bir mezhebi taklîd etmek vâcibdir. Mezhebsiz olmak büyük günâhdır) dediler. Âlimlerin bu sözbirliğinden ayrılmak, bu âyet-i kerîmeden ayrılmak olur. Çünkü, Allahü teâlâ, Âl-i İmrân sûresinin yüzonuncu âyetinde meâlen, (**Siz, insanlar için hayrlı ümmetsiniz! İyi şeyleri emr eder. Fenâ şeyleri men' edersiniz**) buyurdu. Bu ümmetin âlimleri mezhebsizliğin fenâ olduğunu bildirdiler. Mezhebsiz olmayınız

[1] Nesefî 710 [m. 1310] da Bağdâdda vefât etdi.

[2] Beydâvî Abdullah 685 [m. 1286] da Tebrîzde vefât etdi.

dediler. Bunun için, mezhebsiz olmak câizdir diyerek, âlimlerin bu sözlerinden ayrılan, bu âyet-i kerîmeyi inkâr etmiş olur.

Süâl: Kadyânîler^[3] ve Niçerîler ve diğer mezhebsizler mü'min değil midir? Bunlara uymak da, mü'minlerin yolunda olmak değil midir?

Cevâb: Bu mezhebsizlerin âlimleri, **(Edille-i şer'yye)**nin dört kaynağından yalnız ikisine uyduklarını söylüyorlar. Diğer ikisini kabûl etmiyorlar. Böylece, müslimânların çoğunun yolundan ayrılıyorlar. **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** yolundan sapıyorlar. Bunlara uymak, insanı Cehennemden kurtarmaz. **(Şî'î)**ler, **(Hâricî)**ler, **(Mu'tezile)**, **(Cebriyye)** ve **(Kaderiyye)** [ve **(Tebliğ-i cemâ'at)**] ve **(Vehhâbî)** fırkalarında olanlar da, kendi âlimlerine tâbi' olduklarını söylüyorlar. Mezhebsizlerin, o fırkalara verdikleri cevâbları, biz de mezhebsizlere cevâb olarak söyleriz.

Bir mezhebi taklîd etmenin vâcib olduğunu gösteren dördüncü delîl, Nahl sûresinin kırküçüncü ve Enbiyâ sûresinin yedinci âyet-i kerîmesidir. Bu âyet-i kerîmede meâlen, **(Bilmiyorsanız, zikr ehline sorunuz!)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, ibâdetlerin ve işlerin nasıl yapılacağını bilmiyenlerin, bilenlerden sorup öğrenmelerini emr etmektedir. Âyet-i kerîmede, sorup öğrenmek herkesden ve din câhillerinden değil, âlimlerden sormak ve bilinmiyenleri sormak emr olunmaktadır. Bunun için, bir kimse, yapacağı şeyi, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde arayamaz, bulamazsa, taklîd ettiği mezhebin müctehidinden sorup [yâhud mezhebin âlimlerinin kitâblarından okuyup] öğrenmesi lâzım olmaktadır. Sorup, öğrendiğine göre yapan kimse, o müctehidi **(Taklîd)** etmiş olur. Sormaz veyâ müctehidin sözüne uymaz, inkâr ederse, mezhebsiz olur.

Âyet-i kerîmede bildirilen **(Zikr ehli)** kimdir? Mezheb imâmı demek midir? Yoksa, câhil din adamları mıdır? Bunun cevâbını, hadîs-i şerîf bildiriyor: İbni Merdeveyh Ebû Bekr Ahmedin bildirdiği ve Enes bin Mâlikin haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse nemâz kılar, oruc tutar, hac ve gazâ eder. Fekat münâfıkdır)** buyurulunca, (Nifâkı nereden gelmişdir?) denildi. **(İmâmına ta'n etdiği [beğenmediği] için münâfıkdır. Onun imâmı, zikr ehlidir)** buyuruldu. [İbni Merdeveyh Isfehânî, 410 [m. 1019] da vefât etdi.] Bundan anlaşılıyor ki, âyet-i kerîmedeki **(Ehl-i zikr)**, Ülül-emr demektir. Ülül-emrin ne demek olduğu, birinci delîlde bildirilmişdi. Sahîh olan kavle göre, Ülül-emr, ulemâ-i râsihîn ve dört mezhebin

[3] Ahmed Kadyânî 1326 [m. 1908] de Hindistânda öldü.

imâmlarıdır. **(Ancak akl sâhibleri anlar) ve (Elbet akl sâhibleri anlar) ve (Ey akl sâhibleri, ibret alınız!)** meâlindeki âyet-i kerîmeler, dört mezheb imâmlarının üstünlüklerini göstermekdedirler. Biraz arabî, fârisî öğrenip, zâhidlerden, takvâ ehlerinden ve Allah adamlarından feyz almamış olan ve Nasslara, ya'nî âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere kendi kısa görüşlerine göre ma'nâ veren câhil ve sapıklar, mezheb imâmlarının üstünlüklerinden çok uzaktırlar. Bu mezhebsizler, **(Tefsîr ilminden haberi olmadan, Kur'ân-ı kerîme kendiliğinden ma'nâ verenler, Cehennemde, ateşden kazıklara oturtulacaklardır) ve (Bir zemân gelecek, din âlimi kalmıyacak. Câhiller din adamı yerine geçirilerek, bilmeden fetvâ vereceklerdir. Bunlar, doğru yolda olmayacak ve herkesi, doğru yoldan çıkaracaklardır)** hadîs-i şerîflerinde bildirilen sapıklardır. **(Mişkât)** kitâbında, Câbir "radiyallahü anh" diyor ki, yolculukta, arkadaşlarımdan birinin başı yaralandı. Mıska yapmak câiz olur mu dedi. Câiz olmaz, başını yıka denildi. Yıkadı. Öldü. Medîneye gelince, Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" haber verdik. **(Onun ölümüne sebep oldular. Allahü teâlâ da onları öldürsün. Bilmediklerini niçin sorup öğrenmediler? Cehlin ilâcı, sorup öğrenmektir!)** buyurdu. Bu sahâbîler, dahâ çok bilenlerden sormadan, kendiliklerinden fetvâ verdikleri için, çok sert sözle karşılaşmış, kendilerine, **(Allahü teâlâ, onları öldürsün!)** buyurulunca, şimdi din adamı geçinen bir kimsenin islâm âlimlerinin kitâblarını okumadan, kendi boş kafası ve kısa görüşü ile Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere ma'nâ vermeğe kalkışmasına, böylece, müslimânların dinlerini, îmânlarını bozmasına ne denileceği meydândadır. Böyle kimseye, din, îmân hırsız demek yerinde olur. Allahü teâlâ, hepimizi böyle din hırsızlarının zararlarından muhâfaza buyursun! Âmîn. İbni Sîrin buyuruyor ki, (Dîninizi kimden öğrendiğimize dikkat ediniz!). [Muhammed ibni Sîrin, 110 [m. 729] da Basrada vefât etdi.] Ebû Mûsel Eş'arî hazretleri, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden olduğu hâlde, Abdülla bin Mes'ûdün yanında fetvâ vermekten çekinir. (Bu ilm deryâsının yanında bana birşey sormayınız) derdi. Çünkü, Abdülla ibni Mes'ûd, Ebû Mûsel Eş'arîden dahâ âlim idi. Fıkh bilgisi dahâ çok idi "radiyallahü anhümâ". İmâm-ı Şâfi'î, derin âlim olduğu hâlde, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfenin mezârı yanında iken, sabâh nemâzında kunût okumağı ve rükû'dan kalkarken iki eli kaldırmağı terk ederdi. Bunun sebebini sorana, (O yüce imâma olan edebim, huzûrunda, Onun ictihâdına uymıyan iş yapmama mâni' oluyor) buyurmuşdu. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe, böyle büyük bir islâm âlimi idi. Onun büyüklüğünü anlayabilmek için, imâm-ı

Şâfi'î gibi âlim olmak lâzımdır. Bu büyük âlim, İmâm-ı a'zamın kabrde diri olduğunu bilmiş, Onun huzûrunda, Onun mezhebine uymıyan iş görmekten sakınmıştır. Evet, bu büyük imâmlar "rahime-hümullahü teâlâ" fikh ilminin mütehasısları idi. Buhârînin bildirdiği, **(Allahü teâlâ, birine iyilikler vermek isterse, Onu fikh âlimi yapar)** hadîs-i şerîfindeki müjdeye kavuşmuşlardı. [İmâm-ı Muhammed Buhârî, hadîs âlimlerinin reîsi olup, 256 [m. 870] da Semerkanda vefât etmiştir.]

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, islâm ahkâmını, fikh âlimlerinden, mezhebinin müctehidlerinden öğrenmek lâzımdır. Hadîs-i şerîflerden ve tefsîrden öğrenmemelidir. **(Herkes, bir iş için yaratılmışdır)** hadîs-i şerîfi, bu sözümüzün vesîkasıdır. Hadîs âlimleri, hadîs-i şerîfleri inceleyip, sahîhlerini ayırmak için yaratıldı. Tefsîr âlimleri, Kur'ân-ı kerîmin ma'nâlarını doğru olarak anlayıp, bildirmek için yaratıldı. Bunların ikisi de, vazîfelerini yapmak için çok çalıştı. Maksudlarına kavuştular. Fikh âlimleri de, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin nasslarından ahkâm çıkarmak için yaratıldı. Bu büyük âlimler "rahime-hümullahü teâlâ" de, bu ilmin son noktasına kadar yükseldi. Bizim gibi câhillerin işini kolaylaştırdılar. Derin ilimleri ile ve Allahü teâlânın kendilerine vermiş olduğu takvâ yardımı ile, nassların birbirine uygunsuz görünen yerlerini birbirine uydurdular. Muhkem olanlarını, te'vîlli olanlarından ayırdılar. Sonra gelmiş olanlarını, önce gelmiş olanlarından, nâsîh olanlarını mensûh olanlarından ayırdılar. İşte bunun için, bu ümmet-i merhûmenin hepsi, yeryüzünün her tarafında, bu büyükleri taklîd etmeğe sarıldılar. Bu imâmların izinde bulunmağı, islâm ahkâmının anahtarı bildiler. Bütün Âlimler, Fâdıllar, Sâlihler, Müttekîler, Velîler, Kutblar, Evtâd ve Allah yolunda olanların hepsi ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" âşıkları, kendilerini islâm ahkâmının bu önderlerine teslîm etdi. Hadîs âlimlerinin ve tefsîr mütehasıslarının ve fikh bilgisinde müctehid olan yüce imâmların bilgilerinin biraraya toplanmasından **(dîn-i islâm)** meydâna geldi. Bizim gibi câhillerin ve şaşkınlığın bu din büyüklerine iktidâ etmemiz [uymamız, tâbi' olmamız] vâcibdir. Kurtuluş yolu, ancak bu imâmların gösterdiği yoldur. Ancak bu yola uyanlar kurtulur. Nefslerine uyup, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere kendi düşüncelerine göre ma'nâ verenlere uyanlar felâkete sürüklenir. En'âm sûresinin doksanıncı âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâ, onlara doğru yolu gösterdi. Onların yoluna iktidâ et!)** buyuruldu. Kendilerine hidâyet verilenler, mezhebsizler değil, mezheb sâhibi olan yüce imâmlardır "rahime-hümullahü teâlâ".

Süâl: Kendilerine itâ'at etmemiz emr olunan Ülül-emr, müctehid olan imâmlar olduğuna inandım. **(Ehl-i zikr)** denilen âlimler de bunlardır. Bunları taklîd etmemiz de vâcibdir. Bunların belli birini mi, yoksa hepsini mi taklîd etmek lâzım olduğu nerden anlaşılmalıdır? Bir işin dört imâmdan “rahime-hümullahü teâlâ” herhangi birine uygun olması kâfi olur mu?

Cevâb: İki veyâ üç yâhud dört imâmı birlikde taklîd etmek mümkün değildir. Çünkü, dört imâmın ictihâdlarının birbirlerine uymadığı çok iş vardır. Bir işi yapmağa biri vâcib, diğeri ise harâm demiştir. Meselâ, deriden kan çıkınca, İmâm-ı a'zam, abdest bozulur dedi. İmâm-ı Şâfi'î bozulmaz dedi. Erkeğin derisi, kadının derisine değince, imâm-ı Şâfi'î, ikisinin de abdesti bozulur dedi. İmâm-ı a'zam ise, ikisinin de bozulmaz dedi. İmâm-ı Mâlik ile imâm-ı Ahmed bin Hanbel arasında da böyle ihtilâflar vardır. Böyle ihtilâflı olan işlerde, meselâ İmâm-ı a'zama uysa, diğelerine uymamış olur. Diğeri imâmlara uygun yapan da, bu işde İmâm-ı a'zama uymamış olur “rahmetullahi aleyhim ecma'în”. Böyle bir işi, dört mezhebe de uygun yapmak imkânsız olduğu gibi, üç imâma ve iki imâma birlikde uyarak yapılamıyacak işler çokdur. Böyle [ihtilâflı] işler, ancak bir imâma uyarak yapılabilir.

Süâl: Ba'zı işleri bir imâma uyarak, başka işleri de, başka bir imâma uyarak, dahâ başkalarını da, üçüncü imâma uyarak, başka işleri de, dördüncü imâma uyarak yaparsak, dört imâma da uymuş oluruz. Buna ne dersiniz?

Cevâb: Böyle yapmak, dîni oyuncak yapmak olur. Halâl ve harâm ortadan kalkar. Bu ise, memnû'dur. Harâmdır. Müslimdeki hadîs-i şerîfde, **(Münâfık, iki koç arasında dolaşan koyun gibidir. Bir ona gider. Bir ötekine gider)** buyuruldu. Buhârîdeki hadîs-i şerîfde de, **(İnsanların kötüsü, iki yüzlü olanlardır. Ba'zılarına bir yüz ile, başkalarına, başka yüz ile görünür)** buyuruldu. Bunlar, Tevbe sûresinin otuzsekizinci âyetinde bildirilen kimselerdir. Bu âyet-i kerîmede meâlen, **(Nesî, küfrde ziyâde olmaktadır. Kâfirler bununla aldatılır. Bir ayı halâl sayarlar. Başka sene ise, bu ayı harâm sayarlar)** buyuruldu. Ya'nî, birşeye, bir yıl halâl derler. Başka zemânda harâm derler.

İbnül Hümâm, **(Tahrîr-ül-üsûl)** kitâbında ve İbnül-Hâcib, **(Muhtasar-ül-üsûl)** kitâbında ve **(Dürr-ül-muhtâr)**da, (Bir işi bir mezhebe göre yapmağa başladıktan sonra, bu işi ve buna bağlı olan işleri yapmağa devâm ederken, bu mezhebi taklîd etmekten vazgeçmenin memnû' olduğu sözbirliği ile bildirilmiştir) denilmektedir. [Osmân ibni Hâcib-i Mâlikî, 646 [m. 1248] de İskenderiyede vefât etdi.] **(Bahr-ür-râik)**da (İmâm-ı a'zamı taklîd

edenin, hep hanefî mezhebine tâbi' olması vâcibdir. Zarûret olmadıkça, başka mezhebe göre iş yapması câiz değildir. Büyük âlim Kâsımın bildirdiği gibi, bir mezhebe göre amel edenin, bu mezhebden ayrılmasının câiz olmadığı sözbirliği ile bildirilmiştir] diyor. [Kâsım bin Katlûbüga Mısırî hanefî 879 [m. 1474] de vefât etdi.] **(Müsellem-üs-sübût)** kitâbında diyor ki, (Mutlak müctehid olmıyanın, âlim de olsa, bir [mutlak] müctehidi taklîd etmesi lâzımdır). Bu kitâbı Muhibbullah Bihârî Hindî hanefî yazmış, 1119 [m. 1707] de vefât etmiştir.]

İmâm-ı Abdülvehhâb-ı Şa'rânî,^[1] **(Mîzân)** kitâbının yirmidördüncü sahîfesinde diyor ki, (Ayn-ül-ülâya yükselmemiş bir âlimin, dört mezhebden birini taklîd etmesi vâcibdir. Taklîd etmezse, doğru yoldan sapar. Başkalarını da sapdırır).

İbni Âbidîn "rahmetullahi aleyh", **(Redd-ül-muhtâr)**ın ikiyüzseksenüçüncü sahîfesinde diyor ki, (Âmînin mezheb değiştirmesi câiz değildir. Dilediği bir mezhebi taklîd etmesi lâzımdır). Âmî, müctehid olmıyan demektir.

Şâh Veliyyullah-ı Dehlevî "rahime-hullahü teâlâ"^[1] **(İkd-ül-ceyyid)** kitâbında diyor ki, (İctihâd derecesine yükselmemiş din adamının, hadîs-i şerîfden anladığı ile amel etmesi câiz değildir. Çünkü, hadîs-i şerîflerin mensûh veyâ te'vîlli yâhud muhkem olduğunu ayıramaz). İbni Hâcib de, **(Muhtasar)** kitâbında böyle yazmaktadır. Yine Şâh Veliyyullah-ı Dehlevî "rahmetullahi aleyh", **(Füyûd-ül-Haremeyn)** kitâbında, Hanefî mezhebi, mezheblerin en kıymetlisidir. **(Buhârî)** kitâbında toplanmış olan **(sünnet-i Nebeviyye)** yoluna en uygun olan, bu mezhebdir) demektedir.

Dâtâ Genc-i Bahş-i Lâhorî "rahime-hullahü teâlâ",^[2] **(Keşf-ül-mahcûb)** kitâbında diyor ki, Yahyâ Mu'âz-ı Râzî "rahmetullahi aleyh" Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" rü'yâda gördü. Yâ Resûlallah! Seni nereden arayıp bulayım, dedi. (Ebû Hanîfenin mezhebinde) buyurdu. [Yahyâ bin Mu'âz "rahmetullahi aleyh", 258 [m. 872] de Nişâpûrda vefât etdi.]

İbni Hümâm "rahmetullahi aleyh", **(Tahrîr)** kitâbında diyor ki, (Bir kimsenin, taklîd ettiği mezhebi, ya'nî ona uygun iş yapmağa başladığı mezhebi terk etmesinin câiz olmadığı sözbirliği ile bildirilmiştir).

[1] Şa'rânî 973 [m. 1565] de vefât etdi.

[1] Veliyyullah Dehlevî 1176 [m. 1762] de vefât etdi

[2] Alî bin Osmân Dâtâ Gencbahş 465 [m. 1072] de vefât etdi.

Mevlânâ Abdüsselâm, (**Cevhere**) şerhinde diyor ki, (İbâdetlerde ve ictihâd ile yapılan işlerde, dört mezhebden birini taklîd eden kimse, böyle yaptığı işi, Allahü teâlânın emrine uygun olarak yapmış olur). [Abdüsselâm bin İbrâhîm Lâkânî Mâlikî “rahmetullahi aleyh”, babasının (**Cevheret-üt-tevhîd**) manzûmesini şerh ederek, (**İttihâf-ül-mürîd**) ismini vermiş, 1078 [m. 1668] de Mısırda vefât etmiştir.]

İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni “rahmetullahi aleyh”, (**Mebde’ ve Me’âd**) kitâbında buyuruyor ki, (Hanefî mezhebinde, imâm arkasında, cemâ’atin ayakda okumamasının haklı olduğunu, Allahü teâlâ bu fakîre bildirdi).

Şâh Abdül’azîz-i Dehlevî “rahime-hullahü teâlâ”, (**Allahü teâlâyâ şerîk yapma!**) âyet-i kerîmesinin tefsîrinde buyuruyor ki, (İtâ’at olunması farz olan kimseler altıdır: Din bilgilerinde müctehid olanlar, turuk-ı aliyye meşâyihî,...). [Abdül’azîz Dehlevî, 1239 [m. 1823] de Delhîde vefât etdi.]

İmâm-ı Gazâlî “rahmetullahi aleyh”, (**Kimyâ-yı se’âdet**) kitâbında, emr-i ma’rûfu anlatırken buyuruyor ki, (Taklîd etmekte olduğu mezhebe uygunsuz iş yapmağa, hiçbir âlim câiz dememiştir).

Abdülhak-ı Dehlevî “rahmetullahi aleyh”, (**Sıf-üs-se’âdet**) şerhinde diyor ki, (İslâm dîninin binâsı, bu dört direk üzerine kurulmuştur. Bir kimse, bu dört yoldan birine girerse ve bu dört kapıdan birini açarsa, başka yola geçmesi ve başka kapıya sarılması, abes ve lehv olur. İşlerinin düzenini bozmuş, doğru yoldan ayrılmış olur). Başka bir yerinde buyuruyor ki, (Âlimlerin sözbirliği ve âhır-zemânda müslimânlara en uygun yol, dört mezhebden birini taklîd etmektir. Din ve dünyânın düzeni böyle olur. Herkes, önceden dilediği mezhebi seçer. O mezhebi taklîde başladıktan sonra, bunu bırakıp, başka mezhebe geçmek, hiç şübhesiz, birinci mezhebe sû’i zan etmek olur. İşler ve sözler bozulur, karışır. Sonra gelen âlimler, bunu sözbirliği ile bildirdiler. Doğrusu da budur. Hayr bundadır).

İmâm-ı Kuhistânî “rahime-hullahü teâlâ” (**Muhtasar-ı Vikâye**) şerhinde, (**Kitâb-ül-eşribe**)den önce diyor ki, (Mu’tezile gibi, hak yolun çeşidli olduğuna inananlar, âmînin [câhilin] mezhepleri dilediği gibi karışdırabileceğini söylediler. Ehl-i sünnet âlimleri, hak te’addüd etmez dedi ve âmînin belli bir imâma uyması lâzım olduğunu bildirdiler. (**Keşf**) kitâbı, bunu uzun anlatmaktadır. Her mezhebe mubâh olanları, kolay olanları araştıırıp, bunları yapmağa, mezhepleri (**Telfik**) denir. Böyle yapan, fâsık olur. Sa’îd

bin Mes'ûdün (**Tahâvî şerhi**) bunu iyi anlatmaktadır. [Muhammed Kuhistânî Hanefî, 962 [m. 1508] de Buhârâda vefât etmiştir.]

Sûâl: Mezhepleri (**Telfik**) etmenin, din ile oynamak olduğuna inanan ve bir mezhebi taklîde başlayınca, başka mezhebe geçmenin câiz olmadığını kabûl eden kimse, kendi mezhebinin haklı olduğunu söylemez mi?

Cevâb: Her mezhebde bulunanın böyle söylemesi için, vesîkaları vardır. Burada, Hanefî mezhebine tâbi' olmanın dahâ iyi olacağını gösteren vesîkaları bildireceğiz. İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe Nu'mân bin Sâbit "rahmetullahi aleyh", dört mezheb imâmları içinde, Eshâb-ı kirâma en yakın olanı, en âlim olanı, fikhda en derin olanı, vera'ı en çok olanı idi. İmâm-ı Abdülvehhâb-ı Şa'rânî "rahmetullahi aleyh" şâfi'î mezhebinde olduğunu bildirdiği hâlde, insâf ile, İmâm-ı a'zamı şöyle tanıtmaktadır: (Ona hiç kimse dilini uzatmamalıdır. Çünkü O, dört imâmın en büyüğü, mezhebin ilk kurucusu, senedleri Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" en yakın olanı, Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi'înin yaşayışlarını en çok göreni idi. Her sözü Kitâba ve Sünnete dayanmaktadır. Kendi re'yi, düşüncesi ile hiç birşey söylememiştir). İmâm-ı Şa'rânî gibi büyük bir âlimin (**Rabbânî âlim**) dediği ve kendi re'yi ile hiçbir şey söylememiştir dediği bir yüce imâm için ve talebeleri için, birkaç hadîs âliminin (**Eshâb-ı re'y**) demeleri çok haksız bir isnâddır. Böyle söyleyenleri Allahü teâlâ afv buyursun. [İmâm-ı a'zam, 150 [m. 767] de Bağdâdda, Abdülvehhâb-ı Şa'rânî, 973 [m. 1565] de Mısırda vefât etmişlerdir "rahime-hümallahü teâlâ".]

Şâfi'î mezhebindeki büyük âlimlerden ibni Hacer-i Mekkî İmâm-ı a'zamı tanıtmak için "rahime-hümallahü teâlâ" ayrı bir kitâb yazmıştır. Kitâbının ismi (**Hayrât-ül-hisân fî-menâkıb-in-Nu'mân**)dır. [Ahmed Tahâvî Hanefînin (**Ukûd-ül-Mercân fî-menâkıb-ı Ebî Hanîfet-in-Nu'mân**) kitâbı da meşhûrdur. Tahâvî, 321 [m. 933] de vefât etdi.]

Hanefî âlimlerinden ibni Âbidîn "rahime-hullahü teâlâ", (**Redd-ül-muhtâr**) kitâbının önsözünde diyor ki, İmâm-ı a'zamın, büyüklüğünün şâhidi, mezhebinin en çok yayılmış olmasıdır. Diğer mezheb imâmları, Onun bütün sözlerini sened olarak almışlardır. Mezhebinin âlimleri, Onun zemânından, bu zemâna kadar, her yerde Onun sözleri ile fetvâ verdiler. Evliyâdan çoğu, Onun mezhebine göre çalışarak kemâle geldiler. Anadolu, Balkan müslimânları, Hind, Sind ve Mâverâ'ünnehr [ya'nî Türkistân], yalnız Onun mezhebini bilirler. Abbâsî devleti, her ne kadar, cedlerinin mezhebinde idi ise de, kâdîlarının, hâkimlerinin, âlimlerinin çoğu hanefî mezhebinde idi. Beşyüz seneye yakın bu mezhebe göre

amel etdiler. Bu devletin yerine kurulmuş olan Selçûkî ve sonra Harezmi melikleri ve büyük Osmânlı devleti hep hanefî idi.

Büyük âlim Muhammed Tâhir siddîkî hanefî, 981 [m. 1573] de vefât etdi. (**Mecma'ul-bihâr fî-garâib-it-tenzîl ve letâ'if-il-ahbâr**) kitâbında diyor ki, (İmâm-ı a'zamdan Allahü teâlânın râzı olduğuna alâmet, mezhebinin her yere yayılmasını kolaylaştırmasıdır. Bu işde bir sırr-ı ilâhî olmasaydı, yeryüzündeki müslimânların çoğu Onun mezhebinde olmazdı).

İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni Ahmed Fârûkî “kaddesallahü sirrehul'azîz” (**Mektûbât**) ismindeki fârisî kitâbının ikinci cildinin ellibeşinci mektûbunda buyuruyor ki, imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe, Îsâ aleyhisselâma benzemektedir. Vera' ve takvâ ni'metine kavuştuğu için ve Sünnet-i seniyyeye uyduğu için, naslardan ahkâm çıkarmakda ve ictihâd yapmakda, çok yüksek dereceye ulaşmıştır. Ba'zı âlimler, Onun bu derecesini anlayamadılar. Onun ictihâd ile bulduğu şeyler, çok ince bilgiler oldukları için, Kitâba ve Sünnete uymıyor sandılar. Bu yüce imâma, re'y sâhibi dediler. Onun ilminin hakîkatine yetişemedikleri, Onun anladığını anlayamadıkları için, böyle yanıldılar. Hâlbuki, imâm-ı Şâfi'î “aleyhirrahme”, Onun anladığı bilgilerden, az birşey sezerek, (Fıkh âlimlerinin hepsi, fıkh ilminde, Ebû Hanîfenin talebesidir) dedi. Muhammed Pârisâ “rahimehullah”, (**Füsûl-i sitte**) kitâbında, (Hazret-i Îsâ “aleyhisselâm” gökden [Şâma] inince ictihâd ve ameli imâm-ı Ebû Hanîfenin mezhebine uygun düşecektir) buyurdu. Bu söz, belki yüce imâmın Îsâ aleyhisselâma benzerliğini göstermektedir. Ellibeşinci mektûbundan terceme burada temâm oldu. [Muhammed Pârisâ, Buhârânın büyük âlimi ve büyük Velî olup, 822 [m. 1419] de, Medînede vefât etdi.]

Bu ümmetin Âlimlerinin, Sâlihlerinin [Velîlerinin] çoğu hanefî mezhebinde idiler. Mezhebsizlerin böyle bir âlime ve ilmi ile âmile dil uzatmaları ve mezheb taklîd edenlere kâfir sözleri, hattâ (Fıkh kitâblarını okuyan kâfir olur) gibi küstahca konuşmaları, (**El-cerh-u a'lâ Ebî Hanîfe**) ve başka kitâblarda açıkca yazılıdır. Bu nasîbsizlerin, bu büyük ve mubârek imâma böyle saldırmalarının sebebi acabâ nedir? Bilmiyorlar ki, Ona düşmanlık, bu ümmet-i merhûmeye düşmanlıktır. (**Üsûl-i Erbe'a**) kitâbının, dördüncü kısmında, buraya kadar yazılmış olanların çoğu, mevlânâ mahbûb Ahmed Müceddidî Emretserînin (**Kitâb-ül-mecîd fî-vücûb-it-taklîd**) kitâbından alındı.

Altıyüzaltmışbeş 665 [m. 1266] de vefât etmiş olan Ebül-Müeyyed Muhammed bin Mahmûd Hârezmînin toplamış olduğu (**Müsned-i kebîr-i imâm-ı Ebû Hanîfe**) kitâbı on nev'dir. Birinci

nev’de, İmâm-ı a’zamı medh eden haberler ve eserler bildirilmiştir. [Haber, hadîs-i şerîf demektir. Eser, sahâbî sözü demektir.] Birinci nev’inde, Sadr-ül-kebîr Şeref-üd-dîn Ahmed bin Müeyyidinin Hârezm şehrinde kendisine bildirdiği hadîs-i şerîfi yazmaktadır. Ebû Hüreyrenin “radiyallahü anh” bildirdiği bu hadîs-i şerîfde, **(Ümmetim arasında Ebû Hanîfe denilen biri gelecektir. O, kıyâmet günü ümmetimin ışığı olacaktır)** buyuruldu. Yine bu yoldan gelen bir hadîs-i şerîfde, **(Ümmetim arasında biri gelecektir. İsmi Nu’mân, künyesi Ebû Hanîfedir. O, ümmetimin ışığıdır)** buyuruldu. Yine bu yoldan gelen Enes bin Mâlik’in bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Benden sonra bir kimse gelir. İsmi Nu’mân bin Sâbitdir. Künyesi Ebû Hanîfedir. Allahü teâlâ, dînini ve benim sünnetimi Onun elinde kuvvetlendirecektir)** buyuruldu. Yine bu yoldan gelen haberde, (Size, Kûfe şehrinde gelecek birini bildiriyorum. Künyesi Ebû Hanîfedir. Kalbi ilm ve hikmet ile doludur. Âhır zemânda, **(Benâniyye)** denilen kimseler, Onun yüzünden helâk olacaklardır) buyuruldu. Mezhebsizler bu hadîs-i şerîflere karşı gelir. Bunları haber verenler arasında, nasıl oldukları iyi bilinmeyen kimseler var derler. Onlara deriz ki, sonra gelenlerin bilmemeleri, önce gelmiş olanlara kusûr olmaz. Bu hadîs-i şerîfler, **(Kütüb-i sitte)**de yokdur derlerse, hadîs-i şerîflerin sayısı, Kütüb-i sittede bildirilmiş olanlar kadar değildir. Başka hadîs kitâblarında da sahîh hadîslerin çok bulunduğu sözbirliği ile bildirilmiştir. Tirmizîde yazılı, Ebû Hüreyrenin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(İmân Süreyyâ yıldızına gitse, Fâris ehlinde biri, onu geri getirir)** buyuruldu. Bunun İmâm-ı a’zamı bildirdiği muhakkaktır. **(Üsûl-i erbe’a)**dan terceme burada temâm oldu. [Bu kitâbı fârisî olarak Muhammed Hasen Cân Serhendî Müceddidî “rahmetullahi teâlâ aleyh” yazmış, 1346 [m. 1928] da Hindistânda ve 1975 de İstanbulda basılmıştır. Hasen Cân, 1349 [m. 1931] de Pâkistân Haydarâbâdda vefât etdi.]

İmâm-ı Abdürrahmân Süyûtînin **(Dürr-ül-mensûr)** kitâbında, Hâkimin^[1] Abdüllah ibni Mes’ûddan bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Önce inen kitâblar, bir harf ya’nî kelime idi ve birşeyi bildirirlerdi. Kur’ân-ı kerîm yedi harf üzerine nâzil oldu. Yedi şey bildirmektedir: Zecr (yasak), Emr, Halâl, Harâm, Muhkem (açık bildirilenler), Müteşâbih (açıkça anlaşılamiyan) ve Misâller. Bunlardan, halâli halâl biliniz! Harâmı harâm biliniz! Emr edilenleri yapınız! Yasak edilenlerden sakınınız! Misâl ve hikâye olanlardan ibret alınız! Muhkem olanlara uyunuz! Müteşâbih olanlara inanınız! Bunlara inandık. Hepsini**

[1] Hâkim Muhammed bin Abdüllah 405 [m. 1014] de Nişâpûrda vefât etdi.

Rabbimiz bildirmiştir deyiniz!) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, vehhâbî kitâbının dörtyüzaltıncı sahîfesinde de yazılıdır. Süriyede Hamâda Sultân câmi'i hatîb ve müderrisi allâme Muhammed Hâmid, (**Lüzûm-ü ittibâ'ı mezâhib-il eimme**) kitâbında, hanefî mezhebini uzun anlatmakta ve dört mezhebden birine tâbî olmanın vâcib olduğunu isbât etmektedir. Kitâb 1388 [m. 1968] de yazılmış, 1984 de İstanbulda ofset ile tekrâr basılmıştır. [İmâm-ı Süyûtî "rahmetullahi teâlâ aleyh" 911 [m. 1505] de Mısırda vefât etdi.]

22 - Dörtyüzondördüncü sahîfede, (*Allahdan başkasına düâ etmek, başkasından sıkıntısını gidermesini istemek, ihtiyaclarını başkasından beklemek, mezârları büyük bilmek, onları putlaştırmak, üzerine türbe yapmak, türbelerde nemâz kılmak, türbedekilere ibâdet etmek, kalb ile, söz ile, ibâdet ile ölümlerden birşey beklemek büyük şirkdir. Cehennemde sonsuz kalmağa sebeblerler. Allah adı ile yalan yemîn etmekden korkmuyorlar. Ahmed Bedevî adı ile yalan yemîn etmekden çekiniyorlar. Bu ise, onu Allahdan dahâ üstün, dahâ kuvvetli bilmektir*) diyor.

Kitâbın müellifi, doğru ile yanlış karıştırmaktadır. Kuru yanında yaş da yakmak istemektedir. Allahü teâlâyı bırakıp da, başka bir ölüden veyâ diriden birşey beklemek, başkası adı ile yalan veyâ doğru yemîn etmek, elbet şirk olur. İmânı giderir. Fekat, birkaç kişi böyle yapıyor diyerek, kabir ziyâret etmeğe, türbede, Kâ'beye karşı, Allah rızâsı için nemâz kılıp, sevâbını meyyite hediye etmeğe, Allahü teâlânın sevdiği kulunu, Allahın yaratması için vesîle etmeğe şirk demek, bunun için türbeleri, mezârları yıkmak, islâmîyete ve müslimânlara iftirâ olur. Müslimânlara kâfir diyen kimse, bunu düşmanlık ile, inâd ederek söylüyorsa, kendisi kâfir olur. Şübheli olan Nassları yanlış te'vîl ederek söylüyorsa, kâfir olmaz ise de, bid'at sâhibi olur. Kitâbın bu yazısı, câmi'lere hırsızlık yapmak için veyâ mezhebsizlik propagandası için gidenler, vâizlere, hatîb efendilere, iftirâ ederek ihbâr yapmak için, göze girmek için, iyi tanınmak için gidenler var, o hâlde, câmi'leri yıkmalıdır demeğe benziyor. Böyle söyleyen, bilmez mi ki, câmi'ler, o kötü işler için yapılmamıştır. Nemâz kılmak, va'z etmek, Kur'ân-ı kerîm dinlemek için yapılmıştır. Böyle, birkaç kötülük için, câmi'leri yıkmak değil, kötülük yapanları câmi'lere, iyi insanlar arasına sokmamak lâzımdır. Kötü, bozuk kimseleri ileri sürerek, Ehl-i sünnet olan temiz müslimânlara müşrik demek, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Velîlerin, Âlimlerin "rahime-hümullahü teâlâ" türbelerine saygısızlık yapmak, islâm düşmanlığıdır.

Büyük âlim Abdülganî Nablüsînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Hadîka**) kitâbının yüzelliüçüncü sahîfesinden başlayarak, sahîfelerce yazdıklarının özeti şöyledir: (**Edille-i şer’iyye**) ya’nî din bilgilerinin kaynağı dördür: **Kitâb, sünnet, kıyâs ve icmâ’**. Kıyâs ile icmâ’, Kitâbdan ve sünnetden çıkmıştır. Şu hâlde, din bilgisinin ana kaynağı Kitâb ve sünnetdir. Bu ikisinden alınmayan her bilgi, her iş, (**Bid’at**)dir. Bid’at olan inanışlar, bilgiler ve işler, sapıklıktır. İnsanı felâkete götürür. Meselâ, tesavvufcu, tarîkatçı olduğunu söyleyen kimseler, bir münkeri, ya’nî icmâ’ ile bildirilenlere uymayan birşeyi yapınca, *(biz bâtın bilgilerini biliyoruz. Bu iş bize halâldir. Siz kitâbdan öğreniyorsunuz. Biz ise, Muhammed aleyhisselâmdan sorup anlıyoruz. Onun sözüne güvenmezsek, Allahdan sorup öğreniyoruz. Şeyhimizin himmeti bizi ma’rifetullahı kavuşturuyor. Kitâbdan, üstâddan birşey öğrenmeğe ihtiyâcımız yoktur. Allah bilgilerine kavuşmak için kitâb okumamak, mektebe gitmemek lâzımdır. Bizim yolumuz bozuk olsaydı, nûrlar, Peygamberler, rûhlar, bize görünmezlerdi. Biz yanılırsak, harâm işlersek, rü’yâda bize bildirilir, doğruları öğretilir. İlm adamlarının kötü gördükleri şeyler, bize rü’yâda kötülenmedi, iyi bildiğimiz için yapıyoruz)* diyorlar. Bu gibi saçma sözler, zındıklıktır, sapıklıktır. İslâmiyyet ile alay etmektir. Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere hakâret etmek, güvenmemektir. Bunlarda yanlış ve zemâna uymayan şey bulunduğunu söylemektir. Böyle bozuk sözlere inanmamalıdır.

Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” buyuruyor ki, (**İlhâm**) vâsıtası ile ahkâm anlaşılabilir. Ya’nî, Allahü teâlânın, Velîlerin “rahime-hümullahü teâlâ” kalblerine verdiği bilgiler, halâl ve harâmlar için delîl, sened olamazlar. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek kalbine ilhâm, her müslimân için senedir. Herkesin bunlara uyması lâzımdır. Evliyânın ilhâmı islâmiyyete uygun ise, yalnız kendisine senedir. Başkalarına sened olamaz. İlhâm, Kitâbın ve Sünnetin ma’nâlarını anlamağa yardım eder. İlhâm, sâlih mü’minlerde olur. Bid’at sâhiblerinin ve fâsıkların kalblerine şeytânın vesveseleri gelir. Kalbe gelen bilgilere (**İlm-i ledünnî**) denir. Bu ilm rûhânî veyâ şeytânî olur. Birincisine (**İlhâm**), ikincisine (**Vesvese**) denir. İlhâm Kitâba ve Sünnete uygun olur. Vesvese, bunlara uygun olmaz. Rü’yâ da, rahmânî veyâ şeytânî olur. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Peygamber olduğu bildirilmeden önce, altı ay, rü’yâ ile amel eyledi. Tesavvuf büyüklerinden yüksek Velî Cüneyd-i Bağdâdî “rahime-hümullahü teâlâ”^[1] (İnsanları, Allahü teâlânın sevgisine kavuşturacak yol,

[1] Cüneyd-i Bağdâdî 298 [m. 910] da Bağdâdda vefât etdi.

yalnız Muhammed aleyhisselâmın yoludur. Bundan başka olan dinler, mezhebler, tarîkatler, rü'yâlar çıkmaz sokaktır. İnsanı se'âdete kavuşturmazlar. Kur'ân-ı kerîmin ahkâmını öğrenmeyen ve hadîs-i şerîflere uymayan kimse, câhil ve gâfildir. Buna uymamalıdır. Bizim ilmimiz, mezhebimiz, Kitâb ile Sünnetdir) buyurdu. Muhyiddîn-i Arabî "rahime-hüllahü teâlâ" buyuruyor ki, (Bir Velî, islâmiyyete uydukca ilerler. İlhâmları artar. Fekat, Velîlere gelen ilhâmlar, Kitâb ve Sünnetin üstüne çıkamaz.) Sırrî-yi Sekâtî^[1] (Tesavvufun üç ma'nâsı vardır. Birincisinde sôfinin kalbinde Allahü teâlâyâ olan ma'rifeti, vera'nının nûrunu söndürmez. Kalbinde olan ma'rifet nûru ile, maddenin ve enerjilerinin hakîkatlerini, özlerini anlar ve Allahü teâlânın isimlerinin, sıfatlarının tecellîlerine kavuşur. Bedeninde olan vera' nûru ile, islâmiyyetin ince bilgilerini anlar. Her işi, islâm ahkâmına uygun olur. İkinci ma'nâsına göre, sôfinin kalbinde, Kitâba ve Sünnete uymayan ilm bulunmaz. Uygun olup olmadığını, zâhir ve bâtın bilgilerinde derin âlim olup, tesavvuf büyüklerinin kullandıkları kelimeleri anlıyanlar ayırabilir. Tesavvufun üçüncü ma'nâsına göre, sôfinin kerâmetleri, islâm bilgilerinin hiçbirine aykırı olmaz. İslâm ahkâmına uymayan şeyler, (**Kerâmet**) olmaz. Bunlara (**İstidrâc**) denir) buyurdu.

Evliyânın sözlerinin, işlerinin islâm ahkâmına uygun olup olmadığını her ilm sâhibi anlayamaz. Tesavvuf bilgilerini iyi bilmek ve tesavvuf büyüklerinin sözlerinin ma'nâsını iyi anlamak lâzımdır. Meselâ, Bâyezîd-i Bistâmî "rahime-hullahü teâlâ"^[2] (Sübhanî mâ a'zama şânî) buyurdu. Yalnız zâhirî bilgileri olanlar bu sözü, (Mahlûklardaki kusûrlar bende yokdur. Benim şânım çok büyükdür) demek sanır. Muhyiddîn-i Arabî "rahime-hullahü teâlâ", bu söz için, Allahü teâlânın büyüklüğünü, hiç kusûrlu olmadığını en iyi olarak bildirmektedir dedi. Tenzîhin tenzîhidir buyurdu. Şöyle ki, Allahü teâlâyı Ona lâayık olarak tenzîh ve tesbîh edemediğini gördü. Allahü teâlâ tâm münezzehtir olarak tecellî ettiği gibi, Onun isti'dâdı ve gücü kadar yaptığı tenzîhe ve tesbîhe uygun tecellîler de olmaktadır. Bu tecellîleri tesbîh etmesini, kendi isti'dâdını tesbîh etmek görüp, kendimi tesbîh ediyorum dedi. Böylece, Sübhânî dedikten sonra, başkalarının tesbîhlerinin, dahâ aşağı olduğunu, onların tenzîhlerine göre olan tecellîlerde görerek, kendi tesbîhinin dahâ uygun olduğunu görünce, (Benim isti'dâdım dahâ büyükdür) dedi. Görülüyor ki, bu sözü ile islâmiyyete uygun olan birşeyi anlatmak istemiştir. Sekr hâlinde olduğundan, başka kelime bulamamış, ince

[1] Sırrî Sekâtî 251 [m. 865] de Bağdâdda vefât etdi.

[2] Bâyezîd-i Bistâmî 261 [m. 875] de Bistâmda vefât etdi.

bilgilerini, herkesin anlayamayacağı kelimelerle bildirmişdir. Yine bu büyük Velî, Bistâm şehrinde talebesini alarak, velî olduğu söylenen bir kimseyi görmeğe gittiler. Zühdü, takvâsı dillerde dolaşan o kimsenin yanına gidince, kible tarafına tükürdüğünü gördü. Selâm vermeyip, yanından uzaklaştı. (Bu adam Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” karşı lâzım olan edeblerden birini gözetmedi. Velî olmak için lâzım olan edebleri de gözetemez) dedi. Kibleye karşı edepsizlik, kötü birşeydir. Ehl-i sünnet âlimleri, yatarken ve otururken kibleye karşı ayak uzatmağa mekrûh dedi. Allahü teâlâ, Kâ'beyi tavâf etmeği ve tavâfda temiz olmağı emretti. Muhyiddîn-i Arabî “rahime-hullahü teâlâ” buyuruyor ki, düâlarının kabûl olduğunu söyleyen bir kimse, islâmın edeblerinden bir edebi gözetmezse, çok kerâmetleri görülse de, ona inanılmaz. Yine Bâyezîd-i Bistâmî buyurdu ki, (Bir kimse, Velî olduğunu söylerse, hattâ havada oturursa, ibâdetleri yapmasına ve harâmlardan sakınmasına ve islâmiyyete uymasına bakmadan sözüne inanmayınız). [Şimdi, din kitâbı yazarları da, böyle kontrol etmeli, islâmiyyete uymayanların din kitâblarını okumamalıdır!] [Bâyezîd-i Bistâmî, Hazer denizi cenûbunda Bistamda, Muhyiddîn-i Arabî 638 [m. 1240] da Şâmda vefât etmişlerdir.]

Abdürra'ûf-i Münâvî “rahime-hullahü teâlâ”, **(Câmi'ussagîr)** şerhinde diyor ki, avâmın ya'nî müctehid olmıyanların, Sahâbe-i kirâmı taklîd etmelerinin câiz olmadığını, âlimler sözbirliği ile bildirmişlerdir. Bu sözbirliğini, imâm-ı Ebû Bekr-i Râzî “rahime-hullahü teâlâ” haber vermektedir. Müctehid olanın, dört mezhebden başka olan ictihâdlara uymaları câizdir. Fekat, uyarak yaptığı işde, onun bütün şartlarını gözetmesi lâzımdır. Ebû Süleymân-ı Dârânî “rahime-hullahü teâlâ” buyuruyor ki, (Çok vakt, kalbime düşünceler geliyor. Kitâba ve Sünnete uygun bulursam kabûl ediyorum.) Zünnûn-i Mısırî “rahime-hullahü teâlâ” buyuruyor ki, (Allahü teâlâyı sevmenin alâmeti, bütün ahlâkda ve bütün işlerde, Onun sevgili Peygamberine “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” uymaktır.) [Abdürra'ûf Münâvî, 1031 [m. 1621] de Mısırda, Ebû Süleymân, 205 [m. 820] de Şâmda, Zünnûn-i Mısırî, 245 [m. 860] de vefât etmişlerdir.]

(Hadîka)da, yüzseksenikinci sahîfesinde, imâm-ı Kastalânînin **(Mevâhib-i ledünniyye)** kitâbından alarak buyuruyor ki, Allahü teâlâyı sevmek ikiye ayrılır: Farz olan sevmek, farz olmıyan sevmek. Farz olan sevmekle, emrleri yapılır. Yasaklarından sakınılır. Kazâ ve kaderine râzı olunur. Harâm işlemek ve farzları yapmamak, bu sevginin gevşek olduğunu gösterir. Farz olmıyan sevgi, nâfileleri yapdırır. Şübhelilerden sakınmağa sebep olur.

Buhârînin Ebû Hüreyreden “radıyallahü anh” haber verdiği, **(Allahü teâlâ, kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında bana en sevgili olanları, ona farz kıldığım şeylerdir. Kulum nâfile ibâdetleri yapmakla bana o kadar yaklaşır ki, onu çok severim. Onu sevince, onun duyan kulağı, gören gözü ve tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. Her istediğini veririm. Benden yardım isteyince, imdâdına yetişirim buyurdu)** hadîs-i kudsî gösteriyor ki, Allahü teâlânın çok sevdiği ibâdet, farzları yapmaktır. Burada bildirilen nâfile ibâdetler, farzlarla birlikte yapılanlardır. Bunlar, bu farzlardaki kusûrları temâmlar. Ömer bin Alî Fâkihânî diyor ki, (Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, farzlarla birlikte nâfile ibâdetleri yapan, Allahü teâlânın sevgisini kazanır.) Ebû Süleymân Hattâbî diyor ki, (Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, bunların düâları kabûl olur). Bunların düâ ettikleri kimseler, murâdlarına kavuşurlar. [Fâkihânî İskenderî Mâlikî 734 [m. 1334] de vefât etmiştir. Ebû Süleymân Ahmed Hattâbî Büstî, 388 [m. 998] de vefât etmiştir. Velîlerden düâ, yardım beklemek, bunun için onlara yalvarmak şirk olur demek, bu hadîs-i şerîfe inanmamak olur.]

Abdülganî Nablüsî “rahime-hullahü teâlâ”, buyuruyor ki, Cüneyd-i Bağdâdîden başlayarak, buraya kadar yazdıklarımızı, tesavvuf büyüklerinden Abdülkerîm Kuşeyrînin “rahime-hullahü teâlâ”^[1] risâlesinden aldım. Tarafsız olarak bunları incele! Adı geçen bu tesavvuf büyüklerinin, Velîlerin, islâmiyyete nasıl yapışmış olduklarını gör! Bütün keşflerini, kerâmetlerini, kalb bilgilerini, ilhâmalarını, hep Kitâb ve Sünnet ile ölçmekdedirler. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” yolundan ayrılan câhillerin sözleri ileri sürülerek, Ehl-i sünnet âlimlerine, tesavvuf büyüklerine dil uzatmak, bir müslimâna yakışır mı? Bu Velîlere ve bu Allah adamlarını seven müslimânlara, müşrik diyene inanılır mı? Evliyânın kerâmetleri hakdır, doğrudur. Ehl-i sünnet i’tikâdında olan ve islâmiyyete uyduğu görülen kimselere, Allahü teâlânın âdeti dışında, [ya’nî fizik, kimyâ ve fizyoloji kanûnları dışında] ikrâm ettiği, ihsân ettiği şeylere **(Kerâmet)** denir. Bir Velî, kerâmet sâhibi olduğunu söylemez. Kerâmet göstermesini dilemez. Kerâmet, Velînin ölüsünde de, dirisinde de hâsıl olur. Peygamberler ölünce, Peygamberlikten ayrılmadıkları gibi, Velîler de ölünce, evliyâlık derecesinden düşmezler. Velîler, Allahü teâlâyâ ve sıfatlarına ârifdirler. Kur’ân-ı kerîmde, birçok Velîlerin kerâmetleri bildirilmektedir. Îsâ aleyhisselâm babasız dünyâyâ gelince, hazret-i Meryemde görülen kerâmetler bunlardandır. Zekerıyyâ

[1] Kuşeyrî 465 [m. 1072] de Nişâpûrda vefât etdi.

aleyhisselâm hazret-i Meryemin odasına geldiği zemân, yanında yiyecek olduğunu görür. Bunu nereden aldın derdi. Çünkü, onun yanına, Zekeriyâ aleyhisselâmdan başka, kimse girmezdi. O da, Allahü teâlâ yaratdı cevâbını verirdi. Eshâb-ı Kehfin kerâmetleri de, Kur'ân-ı kerîmde bildirilmektedir. Mağarada senelerce aç ve susuz kaldılar. Âsaf bin Berhiyânın, Belkısın tahtını Süleymân aleyhisselâma getirmesi de Kur'ân-ı kerîmde bildiriliyor. Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi'înin binlerce kerâmetleri, kitâblarda yazılıdır ve dillerde dolaşmaktadır. Mezhebsizlerin, kerâmetlere inanmamalarına pek de şaşmamalıdır. Çünkü, kendilerinde kerâmet hiç hâsıl olmadığı gibi, hocalarında ve büyük bildiklerinde böyle şeyler görüldüğünü duymuyorlar. İmâm-ı Necmeddîn Ömer Nesefîden “rahime-hullahü teâlâ” kerâmeti sorduklarında, Allahü teâlânın, Evliyâsına, ya'nî sevdiği kullarına, âdetini bozarak, ihsânda bulunması, ehl-i sünnete göre câizdir buyurduğu, ibni Âbidînde, Mürted bahsi sonunda yazılıdır. [Ömer Nesefî, 537 [m. 1143] de, Semerkanda vefât etmiştir.]

Evliyânın az zemânda uzak yerlere gitdikleri ibni Âbidînde, **(Nesebin sübûtü faslı)** sonunda da yazılıdır. Bunun üzerine şâfiî ve hanefî mezheplerinde, fikh mes'eleleri bile yapılmıştır. İbn-i Hacer-i Hiytemînin “rahime-hullahü teâlâ” fetvâlarında diyor ki, bir Velî, bulunduğu yerde akşam nemâzını kıldıktan sonra, garba doğru çok uzağa gitse, gitdiği yerde güneş batmamış olsa, burada güneş batınca, akşam nemâzını tekrâr kılması lâzım olmadığını söyleyenler çoktur. Şemseddîn Remlî “rahime-hullahü teâlâ” ise, lâzım olur buyurdu. [İbn-i Hacer-i Hiytemî, 974 [m. 1567] de Mekkede, Muhammed Remlî, 1004 [m. 1596] de vefât etmişlerdir.] İhtiyâc olduğu zemân, yiyecek içecek ve giyecek, hemen hâsıl olması da çok görülmüştür. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” amcası oğlu Ca'fer Tayyârın “radiyallahü teâlâ anh” havada uçtuğu târîh kitâblarına geçmiştir. Lokmân-ı Serahsînin ve benzerlerinin uçtukları da meşhûrdur. Su üstünde yürümek, ağaç, taş ve hayvanlarla konuşmak da çok görülmüştür. Allahü teâlânın, böyle âdetinin ve kanûnlarının dışında yaptığı şeyler, Peygamberlerde hâsıl olursa, **(Mu'cize)** denir. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” diri olması şart değildir. Öldükden sonra da, Allahü teâlâ mu'cize ihsân eder. Bunun gibi, Velîler öldükden sonra da, Allahü teâlâ bunlara **(Kerâmet)** vermektedir. Hiçbir Velî, hiçbir Nebînin derecesine yükselemez. Velîler, dereceleri ne kadar yüksek olursa olsun, Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına uymaları lâzımdır.

Velîlerin en yükseği hazret-i **(Ebû Bekr-i Sıddîk)**dır “radiyallahü anh”. Bundan sonra, en yükseği hazret-i **(Ömer-ül-Fârûk)**dur “radiyallahü anh”. Ömer “radiyallahü anh” müslimân olmadan önce, otuzdokuz müslimân vardı. Gizli ibâdet ederlerdi. Bu, müslimân olunca, (Bugünden sonra artık gizli ibâdet olunmaz) dedi. İslâmiyyetde, açıkca ilk ibâdet eden, **(Ömer-ül-Fârûk)**dur “radiyallahü anh”. Bu ikisinden sonra Velîlerin en yükseği, hazret-i **(Osmân-ı Zin-nûreyn)**dir “radiyallahü anh”. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Rukayye ve Ümm-ü Gülsüm adındaki iki mubârek kızı ile “radiyallahü teâlâ anhünne” ard arda evlendiği için, (iki nûr sâhibi) adı ile şereflenmiştir. Bu iki zevcesi ölünce, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Bekâr bir üçüncü kızım dahâ olsaydı, onu da Osmâna verirdim)** buyurdu. Bundan sonra, Evliyânın en üstünü, hazret-i **(Aliyy-ül-mürtezâ)**dır “radiyallahü anh”. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Tebük gazâsına giderken, hazret-i Alîyi, Medînede, Ehl-i beytini korumak için, kendi yerine vekîl bırakmağa râzı oldu ve **(Sen, bana, Hârûnun Mûsâya olduğu gibisin. Şu kadar var ki, benden sonra, hiç Peygamber gelmiyecektir)** buyurmuşdu. Bunun için, kendisine mürtezâ denildi. Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” sonra, bu dördünün hilâfeti, üstünlükleri sırasına göre oldu. Bunlardan sonra, Evliyânın en üstünleri **(Eshâb-ı kirâm)**ın hepsidir “radiyallahü anhüm ecma’în”. Eshâb-ı kirâmın isimlerini ve aralarında olan muhârebeleri söylerken, kalbimizin ve dilimizin onlara karşı saygılı ve iyi olması lâzımdır. Çünkü, onların birbirleri ile muhârebeleri, ictihâd ayrılığı idi. Onların bu işlerine de sevâb vardır. Yanılanlarına bir sevâb, doğru olanlarına iki sevâb verildi. **(Aşere-i mübeşşere)** denilen on kişinin Cennete gideceklerini, Resûlullah haber verdi. Bunlar, dört halîfe ve Talha ve Zübeyr ve Sa’d bin ebî Vakkâs ve Sa’îd bin Zeyd ve Ebû Ubeyde bin Cerrâh ve Abdürrahmân bin Avfdır. Resûlullahın mubârek kızı hazret-i **(Fâtıma-tüz-Zehrâ)** “radiyallahü anhâ” ile bunun iki oğlu, **(Hasen)** ve **(Hüseyn)**in ve **(Hadîce-tül-Kübrâ)** ve **(Âişe-i Sıddîka)**nın “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” da Cennetlik olduklarına inanırız. Bunlardan başka, hiç kimsenin ismini söyleyerek Cennetlik olduğunu söyleyemeyiz. Başka âlimlerin, Velîlerin Cennete gideceklerini, çok zan ederiz. Fekat, kesin söyleyemeyiz. Eshâb-ı kirâmdan sonra, Evliyânın en üstünü, **(Tâbi’în)**in üstünleridir. Onlardan sonra **(Tebe-i Tâbi’în)**in üstünleridir “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în”.

Müellif, *(Allahü teâlâyı sevmenin on sebebi vardır. Dokuzuncusu, Allahı sevenlerle berâber bulunmak, onların sözlerinden dökülen tatlı meyveleri toplamak, onların yanında,*

ancak lâzım olunca konuşmaktır. Bu on sebebe yapışmakla, muhabbet dereceleri aşılr. Sevgiliye kavuşulur) diyor.

Biz de, böyle inanıyoruz. Tesavvuf büyüklerini bunun için seviyoruz. Allahü teâlânın sevdiği Velîlerin yanına onun için üşüşüyoruz. Onları bunun için övüyoruz. Böyle yapanlara, niçin müşrik diyor anlayamıyoruz.

23 - **(Feth-ul-mecîd)** kitâbının, dörtyüzonbeşinci sahîfesinde, *(Kasîde-i bürde, büyük câhillikdir. Yalnız Peygamberlerin koruması ile necât olurmuş. Bu kasîde, Kitâba ve Sünnete karşı gelmektedir. Bu kasîdeyi Kur'ândan üstün tutuyorlar) diyor.*

Kitâbının önsözünde, *(Sü'üd torunu Abdül'Azîz^[1] tevhi di yeniledi. Arabistân yarım adasına sulh ve emniyet getirdi. Oğlu Sü'üd da, geçmişlerinin yoluna hayât verdi. Hulefâ-i râşidînin yolunu açdı) diyor. Sü'üd oğullarının kılınclarının keskin olmasına düâ ediyor. Yunanistanda, Atinanın en lüks otellerinde, yüzlerce gayr-ı meşrû' câriye ile, Yunan kızları arasında, yıllarca sefâhet, içki ve fuşş âlemleri sürerek 1384 [m. 1964] de zevk, safâ, işret içinde ölen Sü'üdü ve dedelerini övmek için (hayât verdi, yol açdı) gibi medhiyeler söylemesi, ondan yardım dilemesi şirk, suç olmuyor da, imâm-ı Busayrînin "rahime-hullahü teâlâ", Allahü teâlânın sevgili Peygamberini "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" övmesi, o yüce Peygamberi, mahlûkların en yüksek derecesine çıkarması, **(Her istediğini vereceğim)** müjdesi ile şereflenmiş olan o en yüksek Peygamberden yardım ve şefâ'at istemesi, suç ve şirk oluyormuş. Utanmadan bu yazıları, din kitâbı diyerek müslimânların önüne sürmektedir. Gençleri aldatmak, mezhebsiz yapmak için, islâm âlimlerine, müslimânların gözbebeklerine, müşrik, sapık demekden hayâ duymamakdadır. İmâm-ı Rabbânînin "rahime-hullahü teâlâ" birinci cild, kırkdördüncü mektûbda bildirdiği hadîs-i şerîflerde, Resûlullahın kendi yüksek makâmını anlatmasına, acaba ne diyecekdir. Peygamberlerin seyyidi, gelmiş gelecek, bütün insanların en üstünü olduğunu bildirdiği için, o şerefli Peygambere "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" de, (hâşâ) kirli kalemini bulaştırmak küstahlığını mı yapacak? Bu konuda, onüçüncü maddede geniş bilgi verildi. Lütfen o maddeyi de okuyunuz!*

24 - Bu vehhâbî kitâbının dörtyüzonaltıncı sahîfesinde, *(İbrâhîm Neha'î, Allahü teâlâyâ, sonra sana sığınırım demek câiz olur dedi ise de, bu söz diri ve hâzır olup birşey yapmağa gücü yeten ve sebeb olan kimse için söylenir. Ölüler his etmez, duymaz, fâide ve*

[1] Abdül'Azîz bin Abdürrahmân bin Faysal 1372 [m. 1953] de öldü.

zarar yapmağa güçleri yoktur. Ölülere ve gâib olan dirilere karşı böyle söylenmez. Ölülere herhangi bir sûretle bağlanmak câiz değildir. Böyle olduğunu, Kur'ân açıkca bildiriyor. Ölülerden birşey istemek, yâhud onlara birşey söyleyerek değer vermek, kalbi ile veyâ bir iş yapmakla bağlanmak, onları ilâh, ma'bûd, tanrı yapmak olur) diyor.

Bu saçma yazıları ile, Kur'ân-ı kerîme de iftirâ etmektedir. İslâm âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” bu sapık yazılara, âyet-i kerîmelerle ve hadîs-i şerîflerle cevâb vermişler. Bunların aldandıklarını ve gençleri aldatarak felâkete sürüklemekte olduklarını isbât etmişlerdir. Bu kıymetli kitâblardan Seyyid Dâvûd bin Süleymânın “rahime-hullahü teâlâ” **(Minhat-ül-vehbiyye fi redd-il-vehhâbiyye)** kitâbı, ofset yolu ile, 1389 [m. 1969] da İstanbulda basdırılmışdır. 1973 de ikinci, 1990 da üçüncü baskısı yapılmıştır. Arabî olan bu kitâb, ilk olarak 1305 hicrî yılında, Bombayda basılmıştı. Seyyid Dâvûd, derin âlim, büyük Velî, kerâmetler sâhibi olan mevlânâ Hâlid-i Bağdâdînin “rahime-hullahü teâlâ” talebesi olup, 1222 de Bağdâdda tevellüd ve 1299 [m. 1881] da orada vefât etdi. Hâl tercemesi **(Müncid)** lügat kitâbında **(Hâlidî)** isminde yazılıdır. İbrâhîm Neha'î İmâm-ı a'zamın hocasının hocasıdır. 96 da Kûfede vefât etdi. **(Minhat-ül-vehbiyye)** kitâbında diyor ki:

Ehl-i sünnet i'tikâdından ve mezheplerden ayrılanlar, bugünlerde çoğalmaktadır. Bu sapıklar, Muhammed aleyhisselâmın ümmetine müşrik diyorlar. Bu mubârek ümmeti öldürmeli, mallarını almalı diyorlar. Bunlar, böylece, felâkete sürükleniyorlar. Allahü teâlânın yardımı ile, vehhâbî denilen bu sapıkları, şu küçük kitâbımla red etmeğe, yazılarının bozukluğunu isbât etmeğe kalkıştım. Bunu okuyarak, belki yanıldıklarını anlar, hidâyete kavuşurlar. Böylece, büyük bir hizmet etmiş olurum.

Vehhâbîler, Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve sâlih kullardan Evliyâyı “rahime-hümullahü teâlâ” vâsita yaparak, onları şefâ'atçı kılarak, Allahü teâlâdan dilekde bulunmağa ve Allahü teâlânın kerâmet olarak onlara verdiği kuvvet ile sıkıntıdan kurtarmalarını istemeğe ve Allahü teâlânın bir dileğe kavuşdurması veyâ bu sıkıntıdan kurtarması için, kabrlere gidip, onlardan şefâ'at istemeğe inanmıyorlar. İnsan ölüp, toprak olunca, işitmez, görmez, kabr hayâtı diye birşey yoktur diyorlar. Dünyâda birşeye kavuşmak için, diriler sebep yapıldığı hâlde, ölülerin de, birşeye kavuşmak için sebep yapılmasına bir dürlü inanmıyorlar. Eğer, ölülerin kabr hayâtı denilen bir hayât ile diri olduklarına ve bu hayâtlarından dolayı, bildiklerine, işitdiklerine, gördüklerine ve

kendilerini ziyâret edenleri tanıdıklarına, selâm verenlere karşılık selâm verdiklerine ve birbirlerini ziyâret etdiklerine, kabrde ni'met veyâ azâb içinde olduklarına ve ni'metin ve azâbın, rûh ile bedene birlikde olduğuna ve tanıdıkları dirilerin yaptıkları işlerin kendilerine bildirildiğine ve iyi işleri öğrenince, Allahü teâlâyâ hamd edip birbirlerine müjde verdiklerine ve işi yapana düâ etdiklerine, kötü işleri öğrenince, bunları yapanlara düâ ederek yâ Rabbî! Bunlara iyi işler yapmak nasîb et! Bize yaptığın gibi, onlara da hidâyet nasîb eyle dediklerine inansalardı, böyle inkâr etmezlerdi. Çünkü ölmek, bir evden, başka bir eve göç etmektir. Bu bildirdiklerimizin hepsinin doğru olduklarını, Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler ve icmâ'ı ümmet bildirmektedir. Bunlara inanmıyan, îmân edilmesi vâcib olan birşeye inanmamış olup, bid'at fırkalarından olur. Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" sünnetinden ayrılmış olur. Çünkü, Mahşer yerinde toplanmak için dirilip, mezârdan çıkmağa inanmak, îmânın altı şartından biridir. Buna inanmıyan kâfir olur. Ölümler için kabir hayâtı olup, ni'meti ve azâbı duyduklarına inanmamak, küçük kıyâmete inanmamaktır. Küçük kıyâmet, büyük kıyâmetin örneğidir.

[Kabr azâbına inanmıyan câhiller, (*Mezârda bedenler çürümüşdür. Organlar kalmamışdır. Duymazlar, görmezler. Bedene azâb ve ni'met olmaz*) diyorlar. Buna deriz ki, rûhun ölmediğine siz de inanıyorsunuz. Bunun için, onun duyduğuna, işitdiğine, gördüğüne de inanmalısınız. Böyle olunca, rûhdan şefâ'at dilemek, ondan yardım istemek gibi, Allahü teâlânın yaratmasına vâsita olmasını beklemeğe, karşı olmamanız îcâb eder. Çünkü, bütün dinler, insan ölünce, rûhun diri kaldığını bildirmektedir. Diri insanlar, Allahü teâlânın yaratmasına vâsita, sebep oldukları gibi, diri rûhların da, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacağı red edilmez. Bunu, iyi düşünemediği için, ölüden bir yardım beklenemez. Allahü teâlânın birşeyi yaratması için, Allahü teâlânın sevdiği kullarının rûhlarından yardım bekliyen, onlardan şefâ'at istiyen kâfir olur, müşrik olur diyorlar.

Osmânlı devletinde yetişmiş olan âlimlerin büyüklerinden Ehîzâde Abdülhalîm bin Muhammed "rahime-hullahü teâlâ", (**Es-sâdât fî-isbât-il-kerâmeti lil-Evliyâ-i hâlel-hayât ve ba'del memât**) kitâbında, Allahü teâlânın Evliyâyâ kerâmet verdiğini, kerâmetlerin öldükden sonra da devâm ettiğini vesîkalarla isbât etmektedir. Abdülhalîm efendi, 1013 [m. 1604] de vefât etmiştir. Merginânînin (**Hidâye**)sine yaptığı şerh ile (**Eşbâh**)a ta'lîkı ve (**Dürer ve Gurer**) hâşiyeleri çok kıymetlidir. Sa'düddîn-i Tefâtânî "rahime-hullahü

teâlâ”^[1] (**Akâid-i Nesefiyye**) şerhinde, Evliyânın kerâmetlerini uzun yazmıştır. Birçok âlimler, bu şerh üzerine hâşiyeler yapmışlardır. Bunlardan biri, Hindistân âlimlerinden Abdül’Azîz Ferhârînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Nebrâs**) ismindeki arabî şerhidir. Buna da, Muhammed Berhurdâr Mültânî “rahime-hullahü teâlâ” çok kıymetli bir hâşiyeye yapmıştır. Bunun 476. cı sahîfesinde diyor ki, (Kerâmetin mevcûd olduğunu isbât eden vesîkaların en kuvvetlisi, Eshâb-ı kirâmın çoğundan hâsıl olan kerâmetlerdir. Bunları bildiren çeşidli kitâblar arasında, imâm-ı Ca’fer Müstagfirînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Delâil-ün-nübüvve**) kitâbidir. Mu’tezile sapık fırkasında olanlar, kerâmeti inkâr etdi ise de, Ehl-i sünnet âlimleri bunlara uzun cevâblar vermişlerdir). Abdül’Azîz Ferhârî 1239 [m. 1824] de Hindistânda, imâm-ı Ca’fer Müstagfirî Nesefî de, 432 [m. 1041] de vefât etmişlerdir.

Şimdi, Sü’ûdî Arabistân hükûmetinin dünyâyâ vehhâbîliği yaymak için propaganda genel müdürlüğü kurduğunu, bunun için, her sene milyonlarca altın lira dağıtıldığını haber alıyoruz. Her memleketde bulunan, dînini, vicdânını satabilecek birkaç soysuz, beyinsiz kimse, paraya kavuşmak için, birçoğu da islâmîyeti bilmediğinden, yalanlara aldanarak, dinde reform akıntısına kapıldığı için, mezhebsizlik dellâllığı yapmakda, gençleri zehrelemekde, felâkete sürüklemektedir. Kendilerini din adamı tanıtan bu câhiller, âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri tanımıyorlar. Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi’în-i ızâmın sözlerini bilmiyorlar. Koyu câhildirler. Biraz arabca öğrenince, kendini âlim zan etmek, katmerli câhil olmak alâmetidir. Böyle kimse, okuyup öğrenmeğe, adam olmağa özenmez. Aldıkları altınlarla, zevk ve safâyâ dalar. Dinden de, dünyâ bilgilerinden de habersiz kalır. Zevallı gençler, böyle kimseyi din adamı, hem de âlim sanır. İslâmîyeti yıkan, kemiren, bunlardır. Din adamı ismi altında, müslimânların başına geçmeleri ise, büyük felâket olur. Böyle câhil kalanlar, din bilgisi diyerek, kısa akllarına, boş kafalarına gelen hayâlleri yazarlar. Sapıktır ve başkalarını da sapdırmaktadırlar. Buhârîdeki hadîs-i şerîf, bunların türeyeceklerini haber vermektedir.]

Kabrde, hem rûha, hem de bedene ni’met ve azâb vardır. Buna, böylece inanmak lâzımdır. İmâm-ı Muhammed bin Hasen Şeybânî “rahime-hullahü teâlâ” 135-189 [m. 805], (**Akâid-i Şeybâniyye**) manzûmesinde, (Kabr azâbı vardır. Kabr azâbı, hem rûha, hem de bedene olacaktır) buyurdu. Ya’nî, kabrde ni’metler ve azâblar, rûha ve cesede birlikde olacaktır. Diriler bunu görmezse de, inanmak

[1] Teftâzânî Mes’ûd 792 [m. 1389] da Semerkandda vefât etdi.

lâzımdır. Gaybe î mân etmek lâzımdır. Buna inanmamak, kıyâmet günü olan **(ba's)** ya'nî, mezârdan kalkmağa inanmamağa yol açar. Çünkü, ikisi de, Allahü teâlânın kudreti ile olmaktadır. Birine inananın, ötekine de inanması akla uygundur. İnsan kabr azâbını, diri iken anlıyamıyor ise de, âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler ve bu ümmetin önce gelenleri, kabr azâbı olacağını haber vermişlerdir. Bu haberleri aşağıda ayrı ayrı bildireceğiz. Sonra, Allahü teâlânın sevdiği kullarının mezârlarından şefâ'at ve Allahü teâlânın yaratması için vâsita, vesîle olmalarını istemek câiz olduğunu gösteren hadîs-i şerîfleri bildireceğiz. Bunları okuyup anlıyanlar, ölülerin kendilerinin birşey yapmadıklarını, mezhebsizlerin iftirâ etdikleri gibi, onlardan birşey yapmalarının istenilmediğini göreceklerdir. Bunlar, dirilerin hareket ettiklerini, iş yaptıklarını görerek, bunlardan yardım, şefâ'at isteyenlerin bunların kendilerinden istediklerini sanıyorlar. Hâlbuki, dirilerden istemek de, bunların, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olmalarını istemektir. Herşeyi yaratan, yapan, yalnız Allahü teâlâdır. Diri de, ölü de, canlı da, cansız da, Onun yaratmasına sebep olmaktadır. Onun yaratmasına, mahlûkların sebep olmalarını, yine O dilemiştir. Âlemin nizâmlı, düzenli olması için, birçok şeyi, sebep ile yaratmak istemiştir. Dilediği birçok şeyi de, sebebsiz yaratmaktadır.

Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ve Evliyâ "rahime-hümullahü teâlâ" mezârlarında, kabr hayâtı denilen, bilmediğimiz bir hayât ile diridirler. Kendiliklerinden birşey yapamazlar. Allahü teâlâ, onlara sebep olacak kadar kuvvet ve kıymet vermiştir. Onları sevdiği için, onlara, âdeti dışında olarak ikrâm, ihsân yapmaktadır. Onların hurmeti için, istenileni yaratır. İstenilenin yaratılmasına sebep olmaları onlardan istenir. Mezhebsizlerin, Ehl-i sünnet, mezârlara tapınıyorlar, müşrik oluyorlar demeleri yalandır. Müslimânlara iftirâdır. Birkaç câhil veya dinsiz, sâf köylüleri soymak, dünyâ menfe'ati sağlamak için, islâmiyyete uymıyan, kötü iş yapabilir. İslâm bilgileri, islâm ahlâkı, bir memleketde azalırsa, böyle zındıkların, sapıkların türeyecekleri belli bir şeydir. Bunları behâne ederek, mezhebsizliği savunmak yerine, bu bozuk işleri düzeltmek, yıkıcı değil, yapıcı olmak îcâb eder. Müslimânlar arasında, kabr hayâtına ve kabrde ni'met ve azâblar olduğuna inanıp da, Peygamberlerin ve Evliyânın öldükten sonra, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olacaklarına inanmıyanlar var. Yâhud, Allahü teâlânın yaratmasını düşünmeden yalnız onlardan isteniliyor, onlardan şefâ'at istenmesi, dileklerin onlar vâsıtası ile elde edilmesi, islâmiyyetde bildirilmemiştir diyenler de vardır. Böyle söyliyener, kabr hayâtına inanmıyanlar kadar zararlı değildir. Bunlar, Kur'ân-ı kerîmi ve hadîs-i şerîfleri

bilmedikleri için yâhud inâd ederek böyle söylüyorlar. Müslimânların inâdcı olmaması, doğru sözü kabûl etmesi lâzımdır. Cevâblarımızı sekiz kısım hâlinde bildireceğiz.

Birinci kısım: Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm” kabirlerinde diridirler. Diri olmaları, sözde değildir. Tâml diridirler. Âl-i İmrân sûresinin yüzaltmışdokuzuncu âyetinde meâlen, **(Allah yolunda öldürülenleri ölü sanmayınız! Onlar, Rablerinin yanında diridirler. Rızklandırılmaktadırlar)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, şehîdlerin diri olduklarını bildiriyor. Şehîdler, başka müslimânlar gibidirler. Onlardan bir üstünlükleri yoktur. Peygamberler, şehîdlerden elbet dahâ ileride ve dahâ üstündür. İslâm âlimlerine göre, her Peygamber, şehîd olarak ölmüştür. Bunu bilmiyen yoktur. Burhâneddîn Alî Halebî,^[1] **(İnsân-ül'uyûn)** isimindeki **(Siyer)** kitâbında, derecesi aşağı olanda, derecesi yukarı olanda bulunmayan bir üstünlük bulunabilir diyor ise de, bu sözün burada yeri yoktur. Çünkü bu söz, âyet-i kerîmede veyâ hadîs-i şerîfde açıkca bildirilmemiş olan üstünlük içindir. Peygamberlerin şehîd oldukları, hadîs-i şerîfler ile bildirilmiş olduğu için, Halebînin sözü, burada düşünülemez. Buhârîde ve Müslimde bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Mi'râc gecesinde, Mûsâ aleyhisselâmın kabri yanından geçirildim. Mezârında, ayakda nemâz kılıyordu)** buyuruldu. Beyhekînin ve başkalarının bildirdikleri bir hadîs-i şerîfde, **(Peygamberler, mezârlarında diridirler. Nemâz kılarlar)** buyuruldu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlâ toprağın Peygamberleri çürütmesini harâm etmiştir)** buyuruldu. Bunun doğru olduğunu, âlimler sözbirliği ile bildirmektedir. Buhârîde ve Müslimde, **(Allahü teâlâ, Mi'râc gecesinde, bütün Peygamberleri, Peygamberimize gönderdi. Onlara imâm olup, iki rek'at nemâz kıldılar)** yazılıdır. Nemâz kılmak, rükû' ve secde yapmakla olur. Bu haber, diri olarak, cesed ile, beden ile kıldıklarını gösteriyor. Mûsâ aleyhisselâmın, kabrinde nemâz kılması da, bunu göstermektedir. **(Mişkât)** kitâbının son cildinde, (Mi'râc) bâbının birinci faslı sonunda, Müslimden alarak Ebû Hüreyrenin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Kâ'benin yanında, Kureyş kâfirleri, bana Beyt-ül-mukaddesin nasıl olduğunu sordular. Oralara dikkat etmemişdim. Çok sıkıldım. Allahü teâlâ bana gösterdi. Kendimi Peygamberler arasında gördüm. Mûsâ aleyhisselâm, ayakda nemâz kılıyordu, za'îf idi. Saçları dağınık ve sarkık değildi. Şen'e kabîlesinden bir yiğit gibi idi. İsâ aleyhisselâm, Urve bin Mes'ûd Sekafiye benziyordu)** buyuruldu. Şen'e, Yemende

[1] Alî Halebî şâfiî 1044 [m. 1634] de Mısırda vefât etdi.

bulunan bir kabîlenin ismidir. Bu hadîs-i şerîfler, Peygamberlerin, Rableri yanında diri olduklarını gösteriyor. Onların cesedleri [bedenleri], rûhları gibi latîf olmuştur. Kesîf, katı değildir. Madde ve rûh âleminde görünebilirler. Bunun için Peygamberler, rûhları ve bedenleri ile görünebilirler. Hadîs-i şerîfde, Mûsâ ve Îsâ aleyhisselâmın, nemâz kıldıkları bildiriliyor. Nemâz kılmak, çeşidli hareketler yapmaktır. Bu hareketler, beden ile olur. Rûh ile olmaz. Mûsâ aleyhisselâmı, orta boylu, eti az, za'îf, saçları toplu gördüm buyurması, rûhunu değil, bedenini gördüğünü gösteriyor. Peygamberler, başka insanlar gibi ölmez. Geçici olan dünyâdan, sonsuz kalıcı olan âhirete göç ederler. İmâm-ı Beyhekî (**İ'tikâd**) kitâbında buyuruyor ki, Peygamberler, mezâra konduktan sonra rûhları bedenlerine geri verilir. Biz onları göremeyiz. Melekler gibi, görünmez olurlar. Yalnız, Allahü teâlânın kerâmet olarak ihsân ettiği seçilmiş kimseler görebilir. İmâm-ı Süyûtî de böyle bildirmiştir. İmâm-ı Nevevî ve Sübkî ve İmâm-ı Kurtubî üstâdından böyle haber vermişlerdir. [İmâm-ı Beyhekî 458 [m. 1066] de Nişâpûrda, imâm-ı Ebül-Hasen Alî Sübkî 756 [m. 1355] da Mısırda, Muhammed Kurtubî 671 [m. 1272] de vefât etmişlerdir.] Hanbelî âlimlerinden ibni Kayyim-ı Cevziyye (**Kitâb-ür-Rûh**)da, onun bu haberini yazmaktadır. Şâfiî âlimlerinden ibni Hacer-i Hiytemî ve Şemsüddîn-i Remlî ve kâdî Zekeriyâ ve hanefî âlimlerinden Ekmelüddîn ve Şernblâlî ve mâlikî âlimlerinden ibni Ebî Cemre ve talebesi İbnülhâc (**Medhal**) kitâbında ve İbrâhîm Lakânî (**Cevheret-üt-tevhîd**) kitâbında ve dahâ birçok âlimler, böyle olduğunu bildirmişlerdir. [İbni Kayyim-ı Cevziyye 751 [m. 1350] de, İbni Teymiyye 728 [m. 1328] de, Şemsüddîn Muhammed Remlî 1004 [m. 1596] de, Kâdî Muhammed Zekeriyâ 926 [m. 1520] da Mısırda vefât etmişlerdir.] Hicretin altmışbirinci senesinde (**Harre**) olayında Yezîdin adamları Medîne-i münevverede işkence yaptıkları gün, Saîd bin Müseyyib diyor ki, Mescid-i nebîde ezân okunamaz, nemâz kılınamaz olunca, (**Hucra-i nebeviyye**)den ezân ve ikâmet sesi işitildi. Bunu, ibni Teymiyye de, (**İktizâ-üs-Sırât-il-müstakîm**) kitâbında yazmaktadır. Çok kimse, selâmlara, Kabr-i se'âdetden cevâb verildiğini, çok zemân işitmişlerdir. Başka kabirlerden de, selâmlara cevâb verildiği, çok işitilmiştir. Bunu ileride, bildireceğiz. Peygamberlerin mezârlarında diri oldukları sözbirliği ile bildirilmiş olduğu anlaşıldı. Sahîh hadîsde, (**Bana selâm verilince, Allahü teâlâ, rûhumu geri gönderip, ona cevâb veririm**) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, yukarıda bildirilenlere uygun olmuyor denilemez. Ya'nî, mubârek rûhunun cesed-i şerîfinden ayrıldığını, selâm verilince geri verildiğini gösteriyor denilemez. Böyle söyleyenlere karşı, âlimler çeşidli cevâblar vermiştir. İmâm-ı Süyûtî

“rahmetullahi teâlâ aleyh”, bu cevâblardan onyedisini bildiriyor. Bu cevâbların en güzeli, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, cemâl-i ilâhîyi görmeğe dalmışdır. Bedendeki duyguları unutmşdur. Bir müslimân selâm verince, mubârek rûhu, bu dalgınlıktan ayrılıp, beden duygularını alır. Dünyâda, böyle olanlar da az değıldir. Bir dünyâ işi veyâ âhıret işi, aşırı düşünülürken, insan yanında konuşulanı duymaz. Cemâl-i ilâhîye dalan kimse, bir sesi işitebilir mi?

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” uykuda ve uyanık iken görülebilir mi? Görülebilirse, görünen, kendisi midir, benzeri midir? Âlimlerimiz, buna çeşidli cevâb verdiler. Kabrde diri olduğunu, sözbirliğı ile bildirdikten sonra, kendisinin görüldüğünü çoğunlukla beyân buyurmuşlardır. Böyle olduğu, hadîs-i şerîflerden de anlaşılmalıdır. Bir hadîs-i şerîfde, **(Beni rü’yâda gören uyanık iken görmüş gibidir)** buyuruldu. Bunun için, imâm-ı Nevevî hazretleri, Onu rü’yâda görmek, tâm kendisini görmektir dedi. Nitekim, Abdürraûf Münâvîn,^[1] **(Künûz-üd-dekâık)** kitâbında yazdığı ve Buhârîde ve Müslimde bulunduğunu bildirdiğı hadîs-i şerîfde, **(Beni rü’yâda gören doğru görmüşdür. Çünkü şeytân, benim şeklime giremez)** buyuruldu. Rü’yâda benzeri görülmüş olsaydı, doğru olarak görülmüş olmazdı. İbrâhîm Lakânî, **(Cevheret-üt-tevhîd)** kitâbında diyor ki, hadîs âlimleri, Resûlullahın uyanık iken de, rü’yada da görülebileceğini, sözbirliğı ile bildirmişlerdir. Görülen, kendisi midir, benzeri midir, bunda ayrılmışlardır. Çokları, kendisidir dedi. İmâm-ı Gazâlî ve Ahmed Karâfî ve birkaç âlim ise, benzeridir dedi. Kendisi görülür diyenler çoğunlukdadır. İçlerinde otuzdan çok hadîs imâmı, büyük âlimler vardır. Herbirinin senedlerini, vesîkalarını, ayrı bir kitâbda bildirdim. [Ekmelüddîn Muhammed Bâbertî 786 [m. 1384] da, Şernblâlî Hasen 1069 [m. 1658] da Mısırda, Abdüllah ibni Ebî Cemre 675 [m. 1276] de ve Muhammed ibnülhâc Fâsî 737 [m. 1337] de ve İbrâhîm Lakânî 1041 [m. 1632] de ve Ahmed Şihâbüddîn Karâfî 684 [m. 1285] de vefât etmişlerdir “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”.]

İkinci kısım: Ölülerin işitmelerine ve görmelerine gelince, şehîdlerin, kabrlerinde diri oldukları, Kur’ân-ı kerîmde açıkça bildirilmiştir. Velîler, Allahü teâlânın, kerâmet olarak ihsân etmesi ile, işitir ve görürler. Allahü teâlâ, sevdiği kulları için, âdetinin, kanûnlarının dışında şeyler yaratır. Önce Peygamberlerin ve hele bunların en yükseğı olan Muhammed aleyhisselâmın ve şehîdlerin ve Velîlerin, mezârlarında işitdiklerine ve görmelerine inanmayan

[1] Münâvî 1031 [m. 1621] de Kahirede vefât etdi.

câhilleri susdurmak için, kâfirlerin bile mezârda duyduklarını ve işitdiklerini bildireceğiz. Buhârînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Meyyit mezâra konup, mezâr başındakiler dağılırken, onların ayak seslerini işitir)** buyuruldu. Buhârîde ve Müslimde yazılı olan hadîs-i şerîfde, Bedrde öldürülen kâfirlerin, birkaç gün sonra, bir çukura konulması emr olundu. Bundan da birkaç gün sonra, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” çukurun başına gelip durdu. Çukurdakilere, isimlerini ve babalarının isimlerini birer birer söyleyerek, **(Rabbinizin, size söz verdiğine kavuşdunuz mu? Ben, Rabbimin söz verdiği zafere kavuşdum)** buyurdu. Hazret-i Ömer “radiyallahü anh” bunu işitince, (Yâ Resûlallah! Leş olmuş kimselere mi söylüyorsun?) deyince, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Beni doğru Peygamber olarak gönderen Rabbimin hakkı için söylüyorum ki, siz beni onlardan dahâ çok işitmiyorsunuz. Fekat cevâb veremezler)** buyurdu. Buhârînin ve Müslimin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Meyyit, yakınlarının kendisine bağırarak ağlamasından azâb duyar)** buyuruldu. İmâm-ı Nevevî, Müslim kitâbını açıklarken, bu hadîs-i şerîf için, (Meyyit, yakınlarının bağırarak ağlamasından azâb duyar ve onlara gücenir) dedi. Muhammed bin Cerîr Taberî de böyle söyledi. Kâdî İyâd da, en iyi söz budur diyerek, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, oğlu için yüksek sesle ağlayan bir kadını susdurduğunu bildirdi. **(Ey müslimânlar! Mezârdaki kardeşlerinize yüksek sesle ağlıyarak, onları incitmeyiniz!)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, meyyit, yakınlarının ağlamalarını işitmektedir. Bununla incinmekte ve azâb duymaktadır. [Muhammed bin Cerîr 310 [m. 923] da Bağdâdda, Kâdî İyâd Mâlikî 544 [m. 1150] de Merrâküşde vefât etdi “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”.]

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Mezârda olanlara selâm vereceğiniz zemân, esselâmü aleyküm deyiniz!)** Bunun için, **(Esselâmü aleyküm! Yâ ehle dâril-kavmil mü’minîn)** denir. Böyle selâmın da, işiten ve anlıyan kimseye söyleneceği belli birşeydir. İşitmeselerdi, yokluğa ve taşla selâm vermek olurdu. Selef, ya’nî, islâmın büyük âlimleri, böyle selâm verileceğini, sözbirliği ile bildirdiler.

Üçüncü kısım: Meyyit, kendini ziyârete gelenleri tanır. Ebû Bekr Abdûllah bin Ebiddünyâ, **(Kitâb-ül-kubûr)**da diyor ki, hazret-i Âişenin “radiyallahü anhâ” haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, din kardeşinin kabrini ziyârete gider ve mezârı başında oturursa onu tanır ve selâmına cevâb verir)** buyuruldu. Ebû Hüreyrenin “radiyallahü anh” bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, tanıdığıнын mezârı başına gidip selâm verince, meyyit onu tanır**

ve selâmına cevâb verir. Tanımadığı kimsenin kabrine gidip selâm verince, meyyit selâmına cevâb verir) buyuruldu. Yûsûf ibni Abdûlberr ve **(Ahkâm)** kitâbının sâhibi olan Abdûlhak, bu hadîs-i şerîf için sahîhdir dediler. İbni Kayyım-ı Cevziyye, bu hadîs-i şerîfi **(Kitâb-ür-Rûh)**da bildiriyor. Sonra çeşidli haberleri de yazıp, burada yazacak dahâ birçok haberler vardır diyor. Hadîs-i şerîflerde, ziyâret kelimesi kullanılmaktadır. Meyyit, kabre geleni tanımasaydı, ziyâret kelimesi kullanılmazdı. Her dilde ve her lügatda, ziyâret kelimesi, tanıyan ve anlıyan kimselerin buluşmasında kullanılır. **(Selâmün aleyküm)** de anlıyan kimseye söylenir. Bir kimse, kabre yakın bir yerde nemâz kılsa, meyyitler bunu görür. Nemâz kıldığını anlar ve imrenirler. Yezîd bin Hârûn Sülemî diyor ki: İbni Sâseb, bir cenâzede bulundu. Bir mezâr yanında iki rek'at nemâz kıldı. Sonra kabre dayandı. Diyor ki, vallahi uyanıkdım. Kabrden bir ses işitdim. (Beni incitme! Siz ibâdet yaparsınız, fekat işitmezsiniz, bilmezsiniz. Biz ise biliriz. Fekat hareket edemeyiz. Bana göre, şu kıldığın iki rek'atden dahâ kıymetli birşey yokdur) dedi. Meyyit, İbni Sâsebin kabre dayandığını ve nemâz kıldığını anlamışdı. İbni Kayyım, bunu bildirdikten sonra, meyyitin işitdiğini gösteren, Eshâb-ı kirâmdan gelen çeşidli haberleri yazmıştır. Mezhebsizler, İbni Kayyım için müctehid diyorlar. Onu aşırı övüyorlar. Fekat, İbni Kayyımın bu yazılarına inanmıyorlar. İnananlara da müşrik diyorlar. Bu hâlleri, islâm âlimlerine kıymet verdiklerini değil, işlerine geldiği zemân övdüklerini, hiçbir âlimi beğenmediklerini göstermektedir. [İbni Ebiddünyâ 261 [m. 894] de Bağdâdda, İbni Abdûlberr 463 [m. 1071] de Şâtibede, Yezîd bin Hârûn Sülemî 206 [m. 821] da vefât etdi.]

Hazret-i Âişe “radiyallahü anhâ”, Bedr gazâsında çukura konulan kâfirlerin işitmediğini söyledi. Bunun için, ba'zı kimseler, hiçbir mevât, hattâ mü'minler bile mezârdaki işitmez sandı. Ba'zı câhiller, şehîdlerin, hattâ Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” bile, işitmiyeceklerini söylediler. Meyyitin işitmesine inanmıyanlar aldandılar. Çünkü Âişe “radiyallahü anhâ”, yalnız o çukurdaki kâfirlerin işitmediğini söyledi. Mezârdaki kâfirlerin işitmelerini, Fâtır sûresinin yirmiikinci âyetinin, **(Sen ölüye duyuramazsın. Sen mezârlarda olanlara işitdiremezsin!)** meâl-i şerîfindeki işitmek gibi olduğunu sandılar. Hâlbuki, böyle değildir. Büyük âlimler bildiriyor ki, âyet-i kerîmedeki işitdirememek, işitip kabûl etmek ve îmân etmek demektir. Allahü teâlâ, bunun gibi âyet-i kerîmelerde, diri olan ve kulakları, gözleri ve beyinleri olan kâfirleri mezârdaki ölümlere benzetmektedir. Bu benzetiş, duymak ve anlamak

bakımından değil, duygusuzluk ve anlayışsızlık, ya'nî kabûl etmemek ve inanmamak bakımındandır. Hastanın rûhu gargaraya gelince, ya'nî âhiretdeki yerini görmeğe başlayınca, îmâna gelmesi fâide vermez. Allahü teâlâ meâlen buyuruyor ki, **(Ezelde şakî olarak yazılmış olanları îmâna çağırman, onlara fâide vermez)**. Bunların îmâna çağırılması, mezârdakilerin îmân etmeleri gibi, kendilerine fâide vermez. Çünkü kabrdekiler, görmeden inanmaları lâzım gelen şeyleri gördükden sonra îmân etmişlerdir. Böyle îmânları kabûl olmaz. Buradaki işitmek, kabûl etmek demektir. Filân kadın şöyledir, hiç söz duymaz denir. Böyle söylemek, işitdiği hâlde kabûl etmez demektir. Kâfirler için gelmiş olan iki âyet de böyledir. Onlar diridirler, gözleri ve kulakları vardır. Fekat Allahü teâlâ, onları şakî yaptığı için, kalblerini mühürlediği için, Peygamberine diyor ki: **(Sen onlara duyuramazsın)**. Ya'nî, senin sözünle îmânı kabûl etmezler. Mezârdaki olanların îmânları kabûl olmadığı gibi, onlar da îmânı kabûl etmezler demektir. Hadîs-i şerîflerde, ölülerin işitdikleri bildiriliyor. Bu işitmek kulakla olan işitmektir. İki âyet-i kerîmede bildirilen işitdirememek ise, kabûl etdirememek demektir. Akli olan, iyi düşünebilen bir kimse, bu iki işitmeği birbirinden kolay ayırabilir. Allahü teâlâ, Neml sûresinin sekseninci âyetinde meâlen, **(Sen ölüye işitdiremezsin)** buyurduktan sonra, **(Sen ancak îmân edenlere işitdirebilirsin)** buyurdu. Mü'minlerin işitdiğini bildirdi. İşitmek, kabûl etmek demek olduğu buradan da anlaşılmalıdır. Âyet-i kerîmede işitdiremezsin buyurulması, kulaklariyle duymazlar demektir denirse, Allahü teâlâ, kabrdeki mü'minlerin işitdiklerini bildirmiş olur ki, bizim anlatmak istediğimiz de budur. Kabrdeki mü'minlerin işitdikleri, Kur'ân-ı kerîm ile açıkça bildirilince, buna kimse inanmamazlık yapamaz. Kur'ân-ı kerîmden sonra müslimânların en sağlam kaynağı olan hadîs-i şerîfe inanmıyanın da, buna inanması îcâb eder.

Hazret-i Âişe "radiyallahü anhâ", kabrdeki yalnız kâfirlerin işitmiyeceklerini söylemiştir. Çünkü, yukarıda yazdığımız, Onun bildirmiş olduğu hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse mü'min kardeşinin kabrini ziyâret eder ve kabr yanında oturursa ve selâm verirse, meyyit onu tanır ve selâmına cevâb verir)** buyuruldu. Onu tanıması ve selâm vermesi, meyyitin onu gördüğünü ve selâmını duyduğunu göstermekdedir. Âişe "radiyallahü anhâ" kâfirlerin işitmediğini haber verdi ise de, onların bildiklerini de haber vermekdedir. Kendisinin bildirdiği bir hadîs-i şerîfde, **(Benim doğru söylemiş olduğumu, onlar şimdi bilirler)** buyurulmaktadır. Âlimler buyuruyor ki, bilmek, işitmekle olur. Bunun için, ikisi arasında bir uygunsuzluk yoktur. İbni Teymiyye ve İbni Kayyim-ı

Cevziyye ve ibni Receb ve Süyûtî ve dahâ birçok âlimler, böyle olduğunu bildirmişlerdir. Çünkü ölmek, ba'zı câhillerin dedikleri gibi, yok olmak olsa idi, onun bütün duygularının yok olması lâzım gelirdi. Hazret-i Âişenin bildirdiği, Buhârîde yazılı olan hadîs-i şerîfde, meyyitin bildiği haber verildiği için, duygularının gitmediği anlaşılmaktadır. Diğer Sahâbîlerin haber verdikleri hadîs-i şerîflerde ölülerin işitdikleri bildirilmiştir. Hazret-i Âişenin, bu (işitmek) kelimesinin, kabûl etmek, îmân etmek demek olduğunu zan etmesi, âlimlerin söz birliğine uymamaktadır. Eshâb-ı kirâmın sözleri ile Onun sözünü ve Onun haberindeki sözlerini birleştiren en doğru söz yine Onun haber verdiği ziyâret hadîs-i şerîfidir. [Abdürrahmân ibni Receb hanbelî 795 [m. 1393] de Şâmda vefât etdi "rahmetullahi aleyh".]

İbni Hümâm, (**Hidâye şerhi**) olan (**Feth-ul-kadîr**) kitâbında diyor ki, Hanefî mezhebinin âlimleri yemîn bilgilerinin anlatırken diyorlar ki, (Meyyit işitmez. Bir kimse ile konuşmamak için yemîn eden bir kişi, onun ölüsü ile konuşsa, yemîni bozulmaz). (Hanefî âlimlerinin yemîn için olan sözleri örf ve âdete dayanmaktadır. Bu sözler, ölünün işitmediğini göstermez. Hanefî âlimleri, yemîn üzerinde bilgi verirken; bir kimse et yimemek için yemîn etse, sonra balık yise, yemîni bozulmaz. Hâlbuki, Allahü teâlâ balığa güzel et demiştir. Fekat âdetde balık eti, başkadır. Bunun gibi bir kimse, birisi ile konuşmamağa yemîn etse, öldükten sonra ona söylese, yemîni bozulmaz. Çünkü, âdetde konuşmak demek, karşılıklı konuşmak demektir. Meyyit işitir, fekat işitecek gibi konuşmadığı için âdete göre konuşulmuş olmaz. Bunun için, o kimsenin yemîni bozulmaz) denilmiştir. Meyyit işitmediği için, yemîni bozulmaz demek değildir. İbni Hümâm, hazret-i Âişenin (Bedr çukurundaki kâfirlere söylemesi ve diriler, onlardan dahâ çok işitici değildirler diye yemîn etmesi) hadîs-i şerîfine sahîh değildir dediğini bildiriyor. Âişe "radıyallahü anhâ", Allahü teâlâ, (**Sen kabrde olanlara işitdirici değilsin. Sen ölüye duyuramazsın**) buyurduktan sonra, Resûlullahın öyle söylediği doğru olmaz demiştir diyor. Fekat bu hadîs-i şerîf sözbirliği ile bildirilmiştir. Hazret-i Âişenin buna inanmaması düşünülemez. Bu hadîs-i şerîf ile âyet-i kerîme arasında uygunsuzluk da yoktur. Âyet-i kerîmedeki ölü, kâfirleri bildirmektedir. İşitdiremezsin demek de, fâideli olmaz demektir. İşitmezler demek değildir. Bekara sûresinin, (**Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler, anlamazlar**) meâlindeki yüzyetmişbirinci âyet-i kerîmesi de böyledir. Ya'nî kulakları vardır. Gözleri vardır. Fekat îmâna ve doğru yola çağırmanı işitmedikleri ve görmedikleri için, Allahü teâlâ, onlara sağır gibi ve kör gibi buyurmuştur. (**Sen**

ölüye işitdiremezsin) âyet-i kerîmesi için, imâm-ı Beydâvî hazretleri, onlar doğru söze karşı kulaklarını tıkayanlar gibidir. Allahü teâlâ dilediğine işitdirerek hidâyete kavuşdurur diyor. Küfrde inâd edenleri Allahü teâlâ, ölümlere benzetiyor. Bu âyet-i kerîme, Kasas sûresinin, **(Sen sevdiğini îmâna getiremezsin. Fekat Allahü teâlâ, dilediğini îmâna kavuşdurur)** meâlindeki ellialtıncı âyet-i kerîmesine benzemektedir. İbni Hümâm, sözüne devâm ederek, ölümlere duyurmak yalnız Resûlullah içindir demektedir. Buna karşılık, bir şeyin Resûlullaha mahsûs olduğunu söyleyebilmek için delîl, sened lâzımdır deriz. Burada böyle bir sened yokdur. Hazret-i Ömerin süâli ve verilen cevâb da, husûsî olmadığını göstermektedir. İbni Hümâm, Bedr çukurundaki kâfirlere söylemek, bir atasözünü tekrârlamak gibi olur diyor ise de, hazret-i Ömere verilen cevâb, böyle olmadığını göstermektedir. İbn-ül-Hümâma göre, Müslim kitâbındaki, meyyitlerin cenâzede bulunanların dönüşlerindeki, ayaklarının seslerini işiteceklerini bildiren hadîs-i şerîf, meyyitin kabre konulduğu zemân, süâl ve cevâb için işitmesini göstermektedir. Ondan sonra, artık hiç işitmiyeceğini bildirmektedir. Çünkü, âyet-i kerîmeden, meyyitin işitmediği anlaşılmalıdır. Allahü teâlâ, kâfirlerin işitmediğini bildirmek için, onları ölüye benzetmiştir diyor. Buna cevâb verilir ki, bu söz, kendi kendini çürütmektedir. Çünkü, meyyitin kabre konduğu zemân, işiteceğini söyleyenin, her zemân işiteceğine de inanması lâzımdır. Başka zemânlarda işitmez denilmemiştir. Kabre konulduğu zemân işiteceğini söylemenin de, âyet-i kerîmeye uygun olmaması lâzım gelir.

Kabrde bulunan meyyitlere selâm vermenin sünnet olduğunu, Ehl-i sünnet âlimleri söz birliği ile bildirmiştir. Büyük âlim İbni Melek **(Mesâbîh)** kitâbını şerh ederken (Kabrde bulunanlara selâm vermek) hadîsini açıkladıktan sonra, (Bu hadîs-i şerîf, meyyitin işitmiyeceğini söyleyenlerin yanıldıklarını gösterdiği gibi, imâm-ı Ahmedin ve Ebû Dâvûdün **(Sünen)** kitâblarında ve Hâkimin **(Müstedrek)** kitâbında ve İbni Ebî Şeybenin **(El-musannef)** kitâbında ve Beyhekînin **(Azâb-ül-kabr)** kitâbında ve Tayâlisî ile Abdü ibni Hamîdin **(Müsned)** kitâblarında ve Hammâd ibni Sırrînin **(Ez-zühd)** kitâbında ve İbni Cerîr ve İbni Ebî Hâtemin ve başka âlimlerin sahîh yollarla bildirdikleri Berâ' bin Âzibin "radıyallahü anh" bildirdiği, **(Kabrdeki fitne ve süâl)** hadîsinin sonunda, **(Mü'min olan meyyit için, kulum doğru söyledi sesi işitilir. Kabre Cennetden yaygı serilir. Cennet elbiseleri giydirilir. Meyyit için Cennetden bir kapı açılır. Kabre Cennet kokuları yayılır. Görebildiği yerlere kadar yayılır. Güzel yüzlü, güzel**

elbiseli, güzel kokular saçan birisi gelir. Buna, sen kimsin? Senin o hayrlı yüzün nedir der. Ben, senin sâlih amelinim der. Bunu işitince, Yâ Rabbî! Kiyâmet çabuk kopsa! Yâ Rabbî, kiyâmet çabuk kopsa da, çoluk çocuğuma ve mallarıma kavuşsam der) buyurulmuştur. Kâfir olan meyyit için, bunların tersi, sıkıntılar olur. Bu hadîs-i şerîf, meyyitin işitdiğini ve gördüğünü ve konuştuğunu ve koku aldığını ve anlayışı olduğunu ve düşündüğünü ve cevâb verdiğini göstermektedir. Bu işlerin hepsi, kabr süâlinden sonra olmaktadır. Böyle olduğunu, âlimler sözbirliği ile söylemişlerdir. İmâm-ı Süyûtî gibi hadîs imâmları, bu hadîsin **(Mütevâtir)**, ya'nî en doğru hadîslerden olduğunu bildirmişlerdir. Bu hadîs-i şerîf, ölümlere selâm vermenin, dirilere selâm vermek gibi olduğunu ve onların da işitdiklerini göstermektedir) demektedir.

[İmâm-ı Ahmed 241 [m. 855] de Bağdâdda, Ebû Dâvüd Süleymân Sicstânî hanbelî 275 [m. 888] de Basrada, Hâkim Muhammed Nişâpûrî 405 [m. 1014] de Nişâpûrda, Abdüllah ibni Ebî Şeybe 235 [m. 850] de, Ebû Bekr Ahmed Beyhekî 458 [m. 1066] de Nişâpûrda, Ebû Dâvüd Süleymân Tayâlisî Basrî 204 [m. 818] de, Ebû Muhammed Abdü ibni Hamîd Keşî 249 [m. 863] da, Hammâd ibni Sırrî Dârimî 243 [m. 857] de Kûfede, Muhammed bin Cerîr Taberî 310 [m. 923] da Bağdâdda, Ebû Bekr Muhammed ibni Ebî Hâtem Nişâpûrî 320 [m. 932] de, Abdüllatîf ibni Melek 801 [m. 1399] de İzmirde Tirede vefât etmişlerdir "rahmetullahi aleyhim ecma'în"].

(Fetâvâ-yı Hindiyye) kitâbında, (Kabir ziyâretinin yasak olmadığını imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe bildirmişdir. [Vehhâbî kitâbı da, kabir ziyâretinin câiz olduğunu yazmaktadır.] İmâm-ı Muhammedin sözünden, kabir ziyâretinin, kadınlar için de câiz olduğu anlaşılmaktadır) diyor. **(Tehzîb)** kitâbında, (Kabir ziyâreti müstehabdır. Meyyiti ziyâret etmek, yakın ve uzaklığına göre onu diri iken ziyâret etmek gibidir) diyor. Hüseyin Sem'ânînin **(Hazânetül-müftîn)** kitâbında da böyle yazılıdır. Kabirleri ziyâret ederken, ayakkabılar çıkarılır. Meyyitin yüzüne karşı, kibleye arka vererek durulur. (Esselâmü aleyküm yâ ehlel-kubûr! Allahü teâlâ sizi ve bizi mağfiret eylesin! Siz bizim öncülerimizsiniz. Biz de sizin eserleriniz!) denir. **(Garâib)** kitâbında da böyle yazılıdır. Kabristânda, yüksek sesle veyâ yavaşça, **(Sûre-i mülk)** okunabilir. Diğer sûrelerin de okunacağı, **(Zahîre)** kitâbında, (kabirlerin yanında Kur'ân-ı kerîm okumanın fazîleti) anlatılırken

bildirilmektedir. Kâdîhân Hasenin^[1] (**Hâniyye**) fetvâlarında yazılı olduğu gibi, meyyitin Kur'ân-ı kerîm sesini duyarak râhatlamasını niyyet eden kimse, yüksek sesle okur. Böyle niyyet etmiyen kimse, yavaş okur. Çünkü, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmi nasıl okunursa okunsun işitir. (**Bezzâziyye**)de diyor ki, kabristândaki yeşil otları koparmak mekrûhdur. Çünkü, bu otlar, tesbîh eder. Bu tesbîhler, meyyitin azâbdan kurtulmasına yarar. Meyyit bu tesbîhlerle râhat eder. Şernblâînin (**İmdâd-ül-fitâh**) kitâbında ve Hanefî âlimlerinden başkalarının kitâblarında da böyle olduğu yazılıdır. Fetvâ vermek derecesine yükselmiş olan böyle büyük âlimlerin bildirdiklerine göre, meyyit dirilerin işitemediği, yeşil otların tesbîhi gibi sesleri işitince, kendisine seslenen insanın sesini işitmez olur mu? İşitmez diyenler, belki dünyâda kulakla işitildiği gibi işitmezler demek istemişlerdir. Böyle olunca, fıkıh kitâblarında yemîn bahsinde yemîni anlatırken söylediklerinin araları bulunmuş olur. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” hadîs-i şerîfine de inanılmış olur. Âlimler arasında sözbirliği hâsıl olur. Mezhebin reîsi olan imâm-ı a'zam Ebû Hanîfe “rahmetullahi aleyh” buna inanmadığını bildirdi denilirse, bu yüce imâm da, öteki mezheb imâmları gibi, (Sahîh hadîsler benim mezhebimdir) buyurmuşdur. Hattâ, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” pek fazla uyduğu için, (**Mürsel**), hattâ (**Za'îf**) olan hadîs-i şerîfleri bile mezhebine sened olarak almışdır. Böyle bir imâmın, sahîh hadîslere uymıyacağı düşünülebilir mi? Buradan da anlaşılıyor ki, meyyitin işitmiyeceğini söyleyen birkaç âlim, dünyâda işitildiği gibi işitmez demek istemişlerdir. Çünkü, sahîh hadîsi bırakıp da, başkasının sözüne uymak hiç bir âlim için câiz olmaz.

Resûlullah efendimizin ve iki kabir arkadaşı olan Ebû Bekr ve Ömer “radiyallahü teâlâ anhümâ”nın mubârek mezârlarını ziyâret etmenin ve onlara selâm vermenin ve kendilerinden şefâ'at istemenin sünnet olduğunu, hanefî mezhebinin âlimleri sözbirliği ile bildirmişlerdir. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ve iki arkadaşının işitdiklerine inanmamış olsalardı, bu sözleri birbirini tutmazdı. Hattâ, (Her kabri ziyâret etmek sünnetdir) sözlerine uymazdı. Bunların yemîn üzerindeki sözlerinin, dünyâda dirilerin işitmesi için olduğu söylenince, sözlerinin arasında uygunsuzluk hiç kalmamaktadır.

FÂİDE: Ahmed ibni Teymiyye,^[1] (**Kitâb-ül-intisâr-fil-imâm-ı Ahmed**) kitâbında diyor ki, (**Bedr**)de çukura doldurulan kâfirlerin

[1] Kâdîhân Fergânî 592 [m. 1196] de vefât etdi.

[1] İbni Teymiyye 728 [m. 1328] de Şâmda vefât etdi.

işitmelerine, hazret-i Âişenin inanmaması, onun için suç olmaz. Çünkü O, hadîs-i şerîfi işitmemiştir. Fekat başkalarının inanmaması suç olur. Çünkü, bu hadîs-i şerîf her tarafa yayıldı. Zarûrî inanılması lâzım gelen bilgilerden oldu. İbni Teymiyyenin bu sözü, Bedr çukurundaki kâfirlerin işitdiklerine inanmıyanların kâfir olacağını göstermektedir. Çünkü, dinde inanılması zarûrî olan birşeye inanmıyanın kâfir olacağı mezheb kitâblarının hepsinde yazılıdır. Meyyitin işitmiyeceğini söyleyen birkaç âlim ve meselâ Âişe “radiyallahü anhâ”, kabrdeki kâfirlerin işitmiyeceklerini söylemişlerdir. Fekat, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ve ümmeti içinde şehîd olanların, Velî olanların, kabirlerinde işiteceklerine inanmıyan hiçbir âlim yoktur. Hazret-i Âişe de, başkaları da, buna inanmışlardır. Zemânımızda türemekte olan mezhebsizlerin ve bunlara aldanan ba’zı câhillerin, meyyit işitmez demelerinin, hattâ Resûlullahı da buna katmalarının kötülüğü, çirkinliği, buradan anlaşılmalıdır. Bu câhillerin, bu sapıkların cezâlarını, kahrî olan Allahü teâlâ elbette verecektir. İbni Teymiyye, ölümlerin diriltilmesi üzerindeki fetvâlarında diyor ki, ölümler, kendilerini ziyâret edenleri bilirler mi? Tanıdıklarından veyâ tanımadıklarından biri kabre geldiği zemân, bunun geldiğini anlarlar mı? Cevâbında, (Evet bilirler ve anlarlar) diyor. Ölümlerin buluşduklarını ve soruşduklarını ve dirilerin yaptığı işlerin onlara gösterildiğini bildiren haberleri yazıyor. Hazret-i Hâlid ibni Zeyd Ebû Eyyûb-i Ensârî hazretlerinin haber verdiği hadîs-i şerîfi Abdullah ibni Mubârek nakl etmektedir. Bu hadîs-i şerîfde, **(Bir mü’min vefât ederken, bir rahmet meleği, bunun rûhunu alır. Meyyitler, dünyâda müjde istiyenlerin toplandığı gibi, bunun etrâfına toplanırlar. Ona sormağa başlarlar. İçlerinden birkaçı da, kardeşinizi bırakınız dinlensin! Çok sıkıntılı yerden geliyor derler. Etrâfına üşüşürler. Dünyâdaki tanıdıklarını sorarlar. Filân adam ne yapıyor? Filânca kadın evlendi mi? derler)** buyurulduğunu bildiriyor. [Hâlid bin Zeyd “radiyallahü anh” 49 [m. 670] senesinde, Süfyân bin Avf emrindeki asker ile İstanbullu muhâsara ederken dizanteri hastalığından vefât etdi. İstanbulda **(Eyyûb)** denilen yerdeki türbesi çok muhteşem olup, ziyâretçiler, mubârek rûhu ile tevessül etmektedirler.]

Allahü teâlâ, şehîdlerin diri olduğunu ve rızklandırıldıklarını bildirdi. Bir hadîs-i şerîfde, şehîd rûhlarının Cennete girdikleri haber veriliyor. Âlimlerden birkaçı, bu ni’metlerin, yalnız şehîdler için olduğunu, siddîkların böyle olmadıklarını söylüyorlar ise de, imâmlarımızın ve Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğunun söylediği doğrudur. Bunlar, diri olmak ve rızklandırılmak ve rûhların Cennete

girmesi, yalnız şehîdler için değildir dediler. Âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden böyle anlaşılmalıdır buyurdular. Bunların yalnız şehîdler için bildirilmesi, şehîdlerin ölüp yok oldukları sanılarak, cihâddan korkulmasını önlemek içindir. Cihâda gitmeğe ve şehîd olmağa mâni' olan şübheyi gidermek içindir. İsrâ sûresinin **(Fakîrlik korkusu ile evlâdlarınızı öldürmeyiniz!)** meâlindeki otuzbirinci âyeti de, bunun gibidir. Fakîrlik korkusu olmadan da öldürmek câiz olmadığı hâlde, fakîrlik korkusu ile öldürenler çok olduğu için, âyet-i kerîme, vak'alara göre gönderilmiştir. Abdülvehhâb oğlu Muhammed bu âyet-i kerîmeyi ileri sürerek, kabr ziyâretini yasaklamaktadır.

Buraya kadar, Ahmed ibni Teymiyye-i Harrânînin kitâbındaki vesîkaları bildirdik. Vehhâbîler, ibni Teymiyyenin yolunda olduklarını söylüyorlar. Onun büyük âlim olduğunu bildiriyorlar. Kendisine Şeyh-ul-islâm diyorlar. Hâlbuki, onun kitâblarını ve fikrlerini kabûl etmiyorlar. O, bütün meyyitlerin, şehîdler gibi diri olduklarını ve şehîdler gibi rızklandırıldıklarını bildiriyor. Onun sözüne uymıyan ve onun sözüne uyanlara kâfir ve müşrik damgası basanların, onun yolunda olduklarına hiç inanılır mı? Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", işitmez ve ziyârete gelenleri, kendisine yalvaranları görmez, bilmez ve tanımaz diyen ahmaklar, ibni Teymiyyenin ve hiçbir kimsenin yolunda değildirler. Kendi nefsleri, keyfleri arkasındadırlar. Allahü teâlâ, bunlara akıl versin ve doğru yolu göstereyin. Âmîn!

Meyyitlerin, dirileri gördüklerini bildiren vesîkalardan biri, Buhârîdeki, **(Her meyyite, her sabâh ve her akşam âhiretdeki yeri gösterilir. Cennetlik olana, Cennetdeki yeri, Cehennemlik olana, Cehennemdeki yeri gösterilir)** hadîs-i şerîfidir. Gösterilir sözü, gördüklerini bildirmektedir. Allahü teâlâ, **(Fir'avn)**ın adamları için, **(Onlara sabâh akşam ateş gösterilir)** buyurdu. Meyyit görmeseydi, gösterilir demek fâidesiz olurdu. Ebû Nu'aym, Amr bin Dînârdan alarak bildiriyor ki, **(Bir kimse ölünce, rûhunu bir melek tutar. Rûh, bedenini yıkanmasına, kefenlenmesine bakar. Kendisine, insanlar, seni nasıl övüyorlar işit, denir)**. Abdullah ibni Ebiddünyânın^[1] Amr bin Dînârdan alarak bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, öldükten sonra çoluk çocuğunun başına gelenleri bilir. Kendisini yıkayanlara ve kefenliyenlere bakar)** buyuruldu. **(Buhârî)**deki sahîh hadîsde, **(Münker ve Nekîr melekleri, sûâl ve cevâbdan sonra meyyite, Cehennemdeki**

[1] İbni Ebiddünyâ 281 [m. 894] de Bağdâdda vefât etdi.

yerine bak! Allahü teâlâ, değişdirerek, sana Cennetdeki yeri ihsân eyledi derler. Bakar. İkisini birlikte görür) buyuruldu.

İbni Ebiddünyâ ve Beyhekî (**Şu'ab-ül-îmân**) kitâbında, Ebû Hüreyreden “radiyallahü teâlâ anhüm” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse tanıdığı kabr yanına gelip selâm verirse, meyyit de onu tanır ve selâm verir. Tanımadığı kabrin başına gelip selâm verirse, selâmına cevâb verir)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfden anlaşılıyor ki, meyyit kendini ziyâret edeni, kabri başına geleni görmektedir. Görmeseydi, dünyâda tanımamış olduğunu tanımaması bildirilmezdi. Birincisini tanıyarak cevâbı veriyor. İkincisinin selâmına, tanımayarak cevâb veriyor.

İmâm-ı Ahmed ve Hâkim, hazret-i Âîşeden “radiyallahü teâlâ anhâ” haber veriyorlar ki, (Odama girer, elbisemi çıkarırdım. Çünkü, kabirlerde babam ve zevcim vardı. Hazret-i Ömer “radiyallahü teâlâ anh” de defn edildikten sonra, odama girince, elbiselerimi çıkarmaz oldum. Çünkü, o yabancı idi. Ondan hayâ ederdim). **(Erbe'în-üt-tâiyye)** kitâbında bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Bir meyyit, dünyâda sevdiği kimse, kendisini ziyârete geldiği zemân sevinir)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, meyyitin, ziyârete geleni gördüğünü bildiriyor. Görmeseydi, tanımaz ve sevinmezdi. **(Sahîh-i Müslim)**de, Amr ibni Âsdan “radiyallahü anh”^[1] haber veriliyor: Öleceği zemân buyurdu ki, (Beni defn edince, üzerime toprak atınız! Sonra bir hayvan kesilerek etleri parçalanacak zemân kadar, kabrimin başında bekleyiniz. Sizinle kabrime alışayım ve sizi göreyim. Böylece Rabbimin gönderdiği süâl meleklerine râhat cevâb vereyim). Kabrdeki meyyitlerin duyduklarını ve gördüklerini bildiren böyle sağlam haberler çokdur. Lüzûmu kadar bildirdik. Uzatmağa hâcet olmasa gerekir. Dirilerin yaptığı işlerin ölülere gösterildiğini yukarıda bildirmişdik. Onlarda görmek olmasaydı, işlerin onlara gösterilmesi doğru olmazdı. Çünkü, işlerin gösterilmesi demek, iki omuzda bulunan **(Kirâmen kâtibîn)** meleklerinin yazdığı şeylerin gösterilmesi olduğu anlaşılmalıdır. Bu da mevtâların gördüğünü bildirmektedir. Bunun için, biz de, ölülerin görmesini anlattıktan sonra, dirilerin işlerinin onlara gösterilmesini bildiren hadîs-i şerîfleri yazmağı uygun bulduk.

Bu bilgileri, câhiller anlamıyor. Çünkü, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sünnet-i seniyyesini ve bu konudaki hadîs-i şerîfleri işitmemişlerdir. Kendilerini âlim sanan bu adamlar, o kadar câhil ve o kadar ahmakdırlar ki, kabrde olan Peygamberler “salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'în” ve Velîler “rahime-hümullahü

[1] Amr ibni Âs 43 [m. 663] de Mısırda vefât etdi.

teâlâ” kabr başına gelip, kendilerinden şefâ’at isteyenleri ve yalvaranları nasıl bilirler diyorlar? Bunlara deriz ki, o büyüklere dünyâda iken birçok şeyler bildiriliyor. Öldükden sonra da, niçin bildirilmesin? Yâhud deriz ki, Allahü teâlâ, âdet-i ilâhiyyesinin dışında olarak, bunlara ikrâm ve ihsân ederek, işitiyorlar ve biliyorlar. Dirilerin işlerinin ölümlere gösterildiği, hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir. Buna inanmıyanlara karşı, vesîka olan hadîs-i şerîfleri yukarıda bildirdik. Bu hadîs-i şerîfleri okuyup anlamıyan biri, ölü yalnız dünyâda iken tanımış olduğu kimseleri görüp işitir derse, ona deriz ki, hadîs-i şerîfler, tanıdık ve tanımadık diye ayırmıyor. Fekat bunlar, inâd ediyorlar. Ölüp de, başlarına gelinceye kadar inanmazlar.

Ümmetin amellerinin Resûlullah’a gösterildiğini bildiren pekçok hadîs-i şerîf vardır: Bezzâzın sahîh kimselerden alarak, Abdüllah ibni Mes’ûd hazretlerinden haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Hayâtım, sizin için hayırlıdır. Bana anlatırsınız. Ben de size anlatırım. Öldükden sonra, vefâtım da, sizin için hayırlı olur. Amelleriniz bana gösterilir. İyi işlerinizi gördüğüm zemân, Allahü teâlâyâ hamd ederim. Kötü işlerinizi gördüğüm zemân, sizin için afv ve mağfiret dilerim)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, Resûlullah’dan işitdim denilerek bildirildi. Başka sağlam kimseler, bunu **(Mürsel)** olarak da bildirmişlerdir. Amellerin, işlerin, tanıdıklara gösterildiğini bildiren hadîs-i şerîfe gelince, imâm-ı Ahmed ve Hakîm-i Tirmüzî **(Nevâdir-ül-usûl)** kitâbında ve Muhammed bin İshak ibni Mende^[1] adındaki meşhûr hadîs âlimlerinin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Yapdığınız işler, kabrde olan yakınlarınıza ve tanıdıklarınıza bildirilir. İyi işlerinizi görünce sevinirler. Böyle olmıyan işleriniz için, yâ Rabbî! Bizi doğru yola kavuşdurduğun gibi, bu kardeşimizi de kavuşdur. Ondan sonra rûhunu al! derler)** buyuruldu. Büyük hadîs âlimi Süleymân Ebû Dâvûd Tayâlisî^[2] **(Müsned)** kitâbında, Câbir bin Abdüllah’dan gelen hadîs-i şerîfi şöyle bildiriyor: **(Yapdığınız işler, mezârdaki yakınlarınıza ve tanıdıklarınıza gösterilir. İşleriniz iyi ise, sevinirler. İyi değil ise, yâ Rabbî! Bunlara iyi işler yapmaları için kalblerine ilhâm eyle derler).** İbni ebî Şeybe **(Musannef)** kitâbında ve Hakîm-i Tirmüzî ve ibni Ebiddünyâ, İbrâhîm bin Meysereden haber veriyorlar ki, Ebû Eyyûb-el-Ensârî, İstanbula gazâ etmeğe gitdi. Birinin yanından geçerken, (Bir kimsenin öğle vakti yaptığı işler, akşam olunca mezârdakilere gösterilir. Akşam yaptığı işleri, sabâh olunca,

[1] İbni Mende 395 [m. 1005] de vefât etdi.

[2] Ebû Dâvûd 204 [m. 819] da vefât etdi.

mezârdakilere gösterilir) dediğini işitti. Ebû Eyyûb hazretleri, böyle ne söylüyorsun dedikde, vallâhi bunu sizin için söylüyorum, dedi. Ebû Eyyûb, yâ Rabbî, sana sığınırım. (Ubâdet-ebn-i Sâmitin ve Sa'd bin Ubâdenin yanında, onlar öldükden sonra, yaptıklarımın dolayı, yüzümü kara etme) dedi. O kimse cevâbında, Allahü teâlâ kullarının kusûrlarını örter, amellerinin iyisini gösterir buyurdu. Hakîm-i Tirmüzînin **(Nevâdir)** kitâbında bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(İnsanların yaptıkları işler, Pazartesi ve Perşembe günleri, Allahü teâlâyâ arz olunur. Peygamberlere, Evliyâyâ ve ana-babaya Cum'a günleri gösterilir. İyi işleri görünce sevinirler. Yüzlerinin parlaklığı artar. Allahdan korkunuz! Ölülerinizi incitmeyiniz!)** buyuruldu. İnsanların yaptığı işler, mezârdaki tanımadıkları ölümlere de bildirilir. Abdüllah ibni Mubârek ve ibni Ebiddünyânın, Ebû Eyyûb-el-Ensârîden "radıyallahü teâlâ anh" bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Yapdığınız işler, ölümlere bildirilir. İyi işlerinizi görünce sevinirler. Kötü işlerinizi görünce üzümler)** buyuruldu. Hakîm-i Tirmüzînin ve İbni Ebiddünyânın ve Beyhekînin **(Şu'ab-ül-îmân)** kitâbında Nu'mân bin Beşîrden bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Mezârdaki kardeşleriniz için Allahü teâlâdan korkunuz! Yapdığınız işler, onlara gösterilir)** buyuruldu. Bu iki hadîs-i şerîf, bütün ölümler içindir. Ebüd-derdâ "radıyallahü teâlâ anh" buyuruyor ki, yapdığınız işler, ölümlerinize gösterilir. Bununla sevinirler veyâ üzümler. İbn-ül-Kayyim-i Cevziyye **(Kitâbür-rûh)** kitâbında, İbni Ebiddünyâdan, o da Sadaka bin Süleymân Ca'ferîden bildiriyor ki, bir kötü huyum vardı. Babamın ölümünden sonra, pişmân oldum. Bu taşkınlıklarımın vaz geçdim. Bir aralık bir kabâhat yaptım. Babamı rü'yâda gördüm. Ey oğlum! Senin güzel işlerinle kabrimde râhat ediyordum. Yapdığın işler bize gösteriliyor. İşlerin sâlihlerin amellerine benziyor. Fekat, son yapdığından dolayı çok üzüldüm, utandım. Yanımdaki mevtâlar arasında beni utandırma, dedi. Bu haber, yabancı mevtâların da, dünyâdaki işleri anladıklarını gösteriyor. Çünkü, çocuğun işleri babasına gösterildiği zemân, babası oğluna, beni yanımdaki ölümlere utandırma demektedir. Yabancı ölümler, çocuğun işlerinin babasına gösterildiğini anlamasaldı, babası rü'yâda böyle söylemezdi. Hazret-i Hâlid bin Zeyd Ebû Eyyûb-el-Ensârînin "radıyallahü teâlâ anh" bildirdiği hadîs-i şerîfde de, tanıdığı bütün ölümlere dünyâdaki işlerin gösterildiğini, yukarıda bildirmişdik.

Dördüncü kısım: Meyyitlerin birbirini ziyâret etmeleri ve buluşmaları da, sahîh haberlerle bildirilmiştir. Hâris bin Ebî Üsâme ve Ubeydullah bin Sa'îd Vâyilî **(İbâne)** kitâbında ve Ukaylî, Câbir bin Abdüllahdan haber verdikleri hadîs-i şerîfde, **(Ölümlerinizin**

kefenini güzel yapınız! Onlar, kabrlerinde birbirlerini ziyâret ederler ve övünürler) buyuruldu. **(Müslim)** sahîhindeki hadîs-i şerîfde, **(Kardeşinin cenâze işini görenleriniz, kefenini güzel yapsın!)** buyuruldu. Çünkü, meyyitler birbirini ziyâret ederler ve övünürler. Ebû Hüreyrenin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Ölülerinizin kefenlerini güzel yapınız! Çünkü, birbirlerini kefenleri içinde olarak ziyâret ederler)** buyuruldu. Tirmüzî ve İbni Mâce ve Muhammed bin Yahyâ Hemedânî **(Sahîh)** kitâbında ve İbni Ebiddünyâ ve Beyhekî **(Şu'ab-ül-îmân)** kitâbında, Ebû Katâdeden bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Biriniz din kardeşinin cenâze işlerini görürse, kefenini güzel yapsın! Çünkü onlar, kabrleri içinde birbirlerini ziyâret ederler)** buyuruldu.

[Hâris bin Ebî Üsâme Bağdâdî 282 [m. 895] de, Ubeydullah Vâyilî 440 [m. 1048] de, Muhammed bin Ömer Hicâzî Ukaylî 322 [m. 934] de, Muhammed Tirmizî 320 [m. 932] de Bag şehrinde, Muhammed ibni Mâce 273 [m. 886] de Kazvinde, Muhammed Hemedânî Mısrî Şâfiî 347 [m. 959] de, Abdüllah ibni Ebiddünyâ 281 [m. 894] de Bağdâdda, Ahmed Ebû Bekr Beyhekî 458 [m. 1066] de Nişâpûrun Beyhek köyünde vefât etmiştir "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in"].

İbni Teymiyye fetvâlarının çeşidli yerlerinde diyor ki, (kabrlerin bulunduğu şehirler, dünyâda birbirlerine yakın olsa da, uzak olsa da, mevtâlar birbirlerini ziyâret ederler. Uzak şehirlerde bulunan mevtâların rûhları, birbirleri ile buluşurlar.) Hanefî mezhebinin âlimleri, fıkıh kitâblarında kefenin güzel olması sünnettir. Çünkü, mevtâlar, birbirlerine övünürler ve birbirlerini ziyâret ederler, yazılıdır. Hattâ, bütün mezheplerin âlimleri, fıkıh kitâblarında, bunun böyle olduğunu bildirmektedirler. Böyle olduğunu bildiren haberler ve insanı hayrete düşüren vak'alar çok bildirilmiştir. Okumak arzû edenler, hadîs âlimi imâm-ı Süyûtî hazretlerinin **(Şerh-us-sudûr)** kitâbına mürâce'at buyursun. [Mezhebsizler, hadîs âlimlerine güvendiklerini söylüyorlar. Hadîs kitâblarından, sened, vesîka olarak çok hadîsler yazıyorlar. En büyük islâm âlimi İbni Teymiyyedir diyorlar. Bu hadîs kitâblarında, ölülerin, bizim bilmediğimiz ve anlamadığımız bir görmekle ve işitmekle duyduklarını okuyorlar da, bunlara inanmıyorlar. Resûlullah efendimizin ve Evliyânın işitdiklerine inananlara kâfir diyorlar. Müşrik diyorlar. Peygamberimizin "sallallahü aleyhi ve sellem" mubârek türbesi önünde, **(Şefâ'at yâ Resûlallah)** diyen hâcıları müşrik biliyorlar. Bundan dolayı yüzbinlerce hâcının **(Minâ)**da kesdikleri yüzbinlerce kurbanı necsdir, leşdir diyerek, bu kurban

etlerini yimiyorlar. Toprakla örtüp üzerlerinden buldozer geçiriyorlar. Müşriklerin kesdikleri yinmez ve satılmaz diyorlar.]

Beşinci kısım: Ölüler, dünyâda diri olanların yaptıkları işleri, kendilerine gösterilmeksizin de bilmektedirler. Mezhebsizlerin, allâme dedikleri, çok büyük bildikleri İbn-ül-Kayyim-ı Cevziyye (**Kitâb-ür-rûh**) kitâbında, şöyle yazmaktadır:

FASL: Hâfız, ya'nî hadîs âlimi, Ebû Muhammed Abdüllah Eşbîlî "rahime-hullahü teâlâ" burada uzun şeyler bildirmektedir. Ölüler dirilerin işlerinden haber sorarlar. Dirilerin sözlerini ve işlerini anlarlar. Kitâbında, bir sahîfe sonra, Amr bin Dînâr diyor ki, (İnsan ölünce, geride bıraktıklarındaki olan bitenleri bilir. Kendisini yıkadıklarını ve kefenlediklerini görür. Onlara bakar). İbni Kayyim-ı Cevziyye, kitâbında, bir sahîfe dahâ sonra, diyor ki, Sa'b bin Cüsâme ile Avf bin Mâlik, birbiri ile âhîret kardeşi oldular. Hangimiz önce ölürsek, rü'yâda görünelim dediler. Sa'b önce öldü. Avfa rü'yâsında göründü. Avf sordu: Allahü teâlâ sana ne yaptı? Avf eyledi dedi. Konuşmalarının sonunda, kardeşim: Ben öldükten sonra, bana yakın olanların yaptığı herşey bana bildiriliyor. Hattâ kedimizin, şu kadar gün önce öldüğünü haber aldım. Kızım, altı güne kadar ölecektir. Ona vasî ol, dedi. Rü'yâda söylediği gibi oldu. Kitâbında bundan sonra, Sâbit bin Kaysın, Hâlid bin Velîdin "radiyallahü teâlâ anh" askeri arasında bulunan birisine rü'yâsında görüldüğünü bildiriyor. Hâlid bin Velîde git, ona söyle ki, şehîd olduğum zemân, islâm askerinden birisi yanıma geldi. Sırtımdan çelik gömleğimi çıkarıp çadırına götürdü. Çadırı, en sondadır. Çadırı yanında uzun yuları olan bir at otlamaktadır. Gömleğimi ondan alsın, dedi. Bu kimse, Hâlide bunları bildirdi. Gitdiler. Gömleği çadırda buldular.

Altıncı kısım: Dirilerin yaptıkları işleri haber alınca, ölülerin incindikleri, İmâm-ı Süyûtînin (**Şerh-us-sudûr**) kitâbında, Deylemînin Âişe vâlidemizden "radiyallahü anhâ" bildirdiği hadîs-i şerîfi yazıyor. Burada, (**İnsan, evinde iken nelerden incinirse, kabrinde de onlardan incinir**) buyuruldu. İmâm-ı Kurtubî (**Tezkire**) kitâbında diyor ki, dünyâda olanların yaptıkları şeyleri Allahü teâlâ bir melek ile yâhud alâmet ile, işâretle veyâ başka bir yoldan, ölülere bildirir. İbn-ül-Kayyim-ı Cevziyye (**Kitâb-ür-rûh**) kitâbında diyor ki, (Dirilerin rûhları ile ölülerin rûhlarının buluşduklarını bildirenlerden biri de şudur: Diri, ölüyü, rü'yâda görerek, ondan birşeyler soruyor. Meyyit dirinin bilmediklerini ona haber veriyor. Verdiği, olmuş veyâ olacak haberler doğru çıkıyor. Çok def'a, diri iken gömmüş olduğu ve kimseye bildirmedeği malın yerini haber veriyor. Alacağı olduğunu ve şâhidlerini bildirmesi de

çok görülmüştür. Kimsenin bilmediği, kendinin gizli yaptığı bir işi haber vermesi ve bildirdiği gibi çıkması çok görülmüştür. Çok şaşılacak birşey de, şu zemânda öleceksin dediği kimsenin, o zemânda öldüğü görülmüştür. Bir dirinin gizlice yaptığı bir işin, bir ölü tarafından başka bir diriye bildirilmesi de çok görülmüştür. Sa'b ve Sâbit öldükden sonra rü'yâda dirilerle konuşmuşlardır. Bunları yukarıda bildirmişdik). İmâm-ı Süyûtî, (**Şerh-us-sudûr**) kitâbında, Muhammed bin Sîrînden "radiyallahü anh" bildiriyor ki, meyyitin bildirdiği şeyler, hep doğrudur. Çünkü meyyit, hiç yalan ve yanlışlık olmıyan bir âlemedir. O âlemde olanlar, hep doğru söyler. Gördüklerimiz ve anladıklarımız, bu sözümüzü kuvvetlendirmektedir. İbnül-Kayyim ve başkaları da böyle söylediler. Rûh, latîf olduğu için, duygu organları ile anlaşılmiyan şeyleri anlamaktadır. Hakîm ve Beyhekî (**Delâil**) kitâbında, Süleymândan haber veriyorlar ki, Ümm-i Seleme hazretlerinin yanına girdim. Ağlıyordu. Niçin ağladığını sordum. Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" rü'yâda gördüm. Ağlıyordu. Mubârek başında ve mubârek sakallarında toprak vardı. Mubârek yüzünüz niye böyle diye sordum. Oğlum Hüseyin şehîd edildiğini gördüm buyurdu. Bunu, Hatîb-i Tebrîzi (**Mişkât-ül-mesâbîh**) kitâbında da yazmaktadır. İbni Ebiddünyâ "rahmetullahi aleyh", Benî Esed kabîlesinden bir mezârcıdan bildiriyor. Mezârcı diyor ki, bir gece kabristânda idim. Bir kabrden şöyle ses geldi: Ey Abdüllah dedi. Ne istiyorsun yâ Câbir, cevâbı verildi. Yarın bizim yanımıza annemiz gelecek dedi. Onun bize fâidesi olmaz. Bize düâ olunmaz. Babam ona kızmışdı. Düâ etmemek için yemîn etmişdi, cevâbı verildi. Sabâh olunca, bir kimse geldi. Bu iki kabr arasına bir mezâr kazmamı söyledi. Gece ses işitmiş olduğum iki kabri gösterdi. Bu kabrdekilerin ismi nedir dedim. Bunun ismi Câbirdir. Şunun ismi Abdüllahdır diyerek gösterdi. Gece işitdiklerimi, ona söyledim. Evet, onun için düâ etmemeğe yemîn etmişdim. Şimdi yemînimi bozup düâ edeceğim ve keffâret vereceğim, dedi.

[Abdüllah Eşbîlî mâlikî 497 [m. 1104] de, Sa'b bin Cüsâme, Ebû Süfyânın hemşîresi Zeyneb binti Hârbîn oğlu olup, hazret-i Ebû Bekrin hilâfeti zemânında vefât etdi. Ebû Şücâ Şehrdâr Deylemî 558 [m. 1164] de, Hâkim Muhammed Nişâpûrî 405 [m. 1014] de, Süleymân bin Yesâr, Meymûne "radiyallahü anhâ"nın azâdlısı idi. 107 [m. 726] de, Veliyyüddîn Muhammed Hatîb-i Tebrîzî şâfi'î 749 [m. 1347] da, Ahmed ibni Hacer-i Askalânî 852 [m. 1448] de Mısırda, Hâfız Yûsûf ibnü Abdilberr mâlikî 463 [m. 1071] de Endülüsde, Şâtibede vefât etdi "rahmetullahi aleyhim ecma'in"].

Yedinci kısım: Ölülerin iş yaptıkları, Allahü teâlânın izni ile, onlarda birçok şeyler görüldüğü sahîh kitâblarda bildirilmektedir. Hadîs âlimi, imâm-ı Süyûtî (**El-mütekaddim**) kitâbında ve hâfız ibn-i Hacer, fetvâlarında buyuruyorlar ki, mü'minlerin rûhları (**İllyîyîn**) denilen makâmda, kâfirlerin rûhları (**Siccîn**) denilen yerdedir. Her rûh, cesedine, bilinmiyen bir hâlde bağlıdır. Bu bağlılıkları, dünyâdaki bağlılıklar gibi değildir. Rû'yâ gören kimsenin gördüğü şeylere olan bağlılığı gibidir. Fekat, ölülerin cesedlerine ve başka şeylere bağlılıkları, rû'yâ görenin bağlılığından pekçok kuvvetlidir. Bunun içindir ki, ibnü Abdilberrin, rûhlar kabrlerinin yanındadır sözü ile yukarıdaki sözün arasını bulmak güç olmaz. Rûhların kendi cesedlerine te'sîr ve tesarruf etmelerine ve kabrde bulunmalarına izn verilmiştir. Meyyit kabrden çıkarılıp başka kabre konursa, rûhun bedenle olan bağlılığı bozulmaz. Beden çürüyüp, toprak maddeleri, sıvıları ve hâsıl olan gazları dağılınca, bu bağlılık yine bozulmaz. İmâm-ı Süyûtî buyuruyor ki, rûhun İllyîyînde olduğu hâlde, bedene bağlanmasına ve tesarruf yapmasına izn verildiğini İbni Asâkirin, Abdüllah ibni Abbâsdan haber verdiği şu hadîs-i şerîf göstermektedir: Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", Ca'fer Tayyâr hazretleri şehîd olduktan sonra buyurdu ki, **(Bir gece Ca'fer Tayyâr yanıma geldi. Yanında melek vardı. İki kanadlı idi. Kanadlarının uçları kana boyanmış idi. Yemendeki Bîşe denilen vâdiye gidiyorlardı.)** İbni Adînin hazret-i Alî ibni Ebî Tâlibden haber verdiği hadîs-i şerîfde, **(Ca'fer bin Ebî Tâlibi meleklerin arasında gördüm. Bîşe ahâlîsine yağmur geleceğini müjdeliyorlardı)** buyuruldu. Hadîs âlimlerinden Hakîmin Abdüllah ibni Abbâsdan verdiği haberde, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" yanında oturuyordum. Esmâ bint-i Umeys yanımda idi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", aleyküm selâm dedikten sonra, **(Yâ Esmâ! Şimdi, zevcin Ca'fer, Cebrâîl ve Mikâîl ile birlikde yanıma geldiler. Bana selâm verdiler. Selâmlarına cevâb verdim. Bana dedi ki, (Mûte) gazâsında kâfirler ile birkaç gün savaştım. Vücûdümün her tarafında yetmişüç yerimden yaralandım. Bayrağı, sağ elime aldım. Sağ kolum kesildi. Sol elime aldım, sol kolum kesildi. Allahü teâlâ, iki kolum yerine bana iki kanad verdi, Cebrâîl ve Mikâîl ile birlikde uçuyorum. İstedğim zemân Cennetden çıkıyorum. İstedğim zemân girip meyvelerini yiyorum)** buyurdu. Esmâ, bunları işitince, Allahü teâlânın ni'metleri Ca'fere âfiyet olsun. Fekat, herkes bunu benden işitince inanmazlar diye korkuyorum. Yâ Resûlallah, minbere çık sen söyle! Sana inanırlar dedi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" mescide teşrîf edip, minbere çıktı. Allahü teâlâyâ hamd ve

senâ eyledikten sonra, **(Ca'fer ibni Ebî Tâlib, Cebrâil ve Mikâil ile birlikte yanıma geldiler. Allahü teâlâ, ona iki kanad vermiş. Bana selâm verdi)** buyurdu. Sonra, Esmâya haber verdiklerini bir bir söyledi. Bu hadîs-i şerîfler gösteriyor ki, Allahü teâlâ, şehîd olan ve sâlih olan kullarına, insanlara fâideli olan işleri yapmak için izn vermektedir. Bunu bildiren, dahâ nice haberleri hadîs âlimleri yazmışlardır. Bunlardan birini, imâm-ı Celâledîn Süyûtî şöyle bildiriyor: İbni Ebiddünyâ diyor ki, Ebû Abdullah Şâmî, rumlarla gazâyâ gitmişti. Düşmanı kovalıyorlardı. İki kişi askerden uzaklaşdılar. Birisi şöyle anlatıyor: Düşman kumandanına rastladık. Üzerine hücûm etdik. Çok savaştık. Arkadaşım şehîd oldu. Geri döndüm. Askerlerimizi aradım. Sonra kendi kendime dedim ki, sana yazıklar olsun! Ne için kaçıyorsun. Geri döndüm. Düşman kumandanına saldırdım. Kılıncım boşa gitdi. O, bana saldırdı. Beni devirdi. Göğsümün üstüne oturdu. Beni öldürmek için eline bir şey aldı. Tâ'm o sırada, şehîd olmuş olan arkadaşım yerinden fırladı. Ensesinden saçlarını yakaladı. Üstümden çekti. Birlikte kâfiri öldürdük. Uzakdaki bir ağaca kadar birlikde konuşarak yürüdük. Orada ölü olarak yatdı. Arkadaşlarıma gelip, olanları haber verdim. Hanefî mezhebi âlimlerinden **(Ravdat-ül-Ulemâ)** kitâbının sâhibi Hüseyin Buhârî Zendüvistî ve **(Zübdet-ül-Fukahâ)** kitâbının sâhibi de, bu vak'ayı bildirmişlerdir. Hadîs âlimlerinden Mehâmilî **(Emâliyyül-İsfehâniyye)** kitâbında bildiriyor ki, Abdül'azîz bin Abdullah dedi ki, bir arkadaşla Şâm'da idik. Yanında zevcesi de vardı. Bunların oğlunun şehîd olduğunu dahâ önceden biliyordum. Yanımıza bir süvârî geldi. Arkadaşım, bunu karşıladı. Zevcesine dönerek, bu bizim oğlumuz dedi. Zevcesi, şeytân senden uzak olsun. Sen aldanıyorsun. Oğlunun çokdan şehîd olduğunu unuttun mu dedi. Adam, söylediğine pişmân oldu. Fekat, süvârîye yaklaştı. Dikkat ile bakarak, vallâhi bu bizim oğlumuz dedi. Kadın da, bakmak zorunda kaldı. Vallâhi o diye bağırmağa başladı. Babası, oğlum sen şehîd olmuşdun değil mi? dedi. Evet babacığım. Fekat, Ömer bin Abdül'azîz şimdi vefât etdi. Şehîdler, onu ziyâret etmek için Rabbimizden izn istedik. Ben ayrıca size selâm vermek için de izn istedim, dedi. Vedâ' edip yanlarından ayrıldı. Az zemân sonra, Ömer bin Abdül'azîzin vefât ettiği işitildi. İmâm-ı Süyûtî buyuruyor ki, bu haberler, sağlamdır, doğrudur. Hadîs âlimleri, vesîkaları ile birlikde bunları yazmışlardır. Bunu, imâm-ı Yâfi'î "rahmetullahi aleyh" yazmıştır. Onun yazısını kuvvetlendirmek için, ben de bildirdim. Böyle vak'alar, imâm-ı Süyûtînin kitâbında çok yazılıdır. Anlamak isteyenler oradan okuyabilirler.

İmâm-ı Yâfi'î buyuruyor ki, mevtâları iyi veyâ kötü hâlde görmek, Cenâb-ı Hakkın ba'zı kullarına ihsân ettiği bir keşfdir, kerâmetdir. Dirilere müjde vermek, va'z olmak, yâhud ölümler için hayırlı bir iş yapılmasına, borçlarının ödenmesine yaraması içindir. Ölümleri görmek dahâ çok rü'yâda olmaktadır. Uyanık iken görenler de vardır. Evliyâ için, hâl sâhibleri için kerâmetdir. Kitâbının başka bir yerinde diyor ki, Ehl-i sünnet mezhebinin âlimleri buyuruyor ki, ölümlerin İliyyîndeki veyâ Siccîndeki rûhları, arasına ya'nî Allahü teâlâ dileyince, mezârlarındaki cesedlerine red olunurlar. En çok Cum'a geceleri, böyle olur. Birbirleri ile buluşurlar, konuşurlar. Cennetlik olanlar, ni'metlere kavuşur. Azâb görecekler, azâb olunurlar. Rûhlar, İliyyînde veyâ Siccînde iken, cesed olmaksızın da, ni'metlenir ve azâb çekerler. Kabrde ise, rûh ve cesed birlikde ni'metlenir. Yâhud azâblanır. İbn-ül-Kayyım-ı Cevziyye (**Kitâb-ür-rûh**)da diyorki, bu yazılardan anlaşılıyor ki, rûhun hâli, kuvvetli ve za'îf ve büyük ve küçük olduğuna göre değişmektedir. Büyük rûhlar için olanlar, başka rûhlar için olmaz. Dünyâda da rûhların, kuvvetli, za'îf, sür'atli olduklarına göre başka başka hâlleri olduğu bilinmektedir. Bedenin esâretinden ve bağlılığından ve tesarrufundan kurtulan rûhların kuvvetleri, nüfûzları, himmetleri, sür'atleri ve Allahü teâlâyâ ve madde âlemine te'allukları, bedene bağlı olan rûhlar gibi elbet değildir. Rûhun kendisi yüksekdir, temizdir, büyükdür, yüksek himmet sâhibidir. Bedenden ayrıldıktan sonra, dahâ başka olur. Başka şeyler yapabilir. İnsanların öldükden sonra rûhları, rü'yâda görülüp öyle şeyler yapmışlardır ki, diri iken, bedene bağlı oldukları zemân bunları yaptıkları görülmemiştir. Bir kişi veyâ iki kişi veyâ birkaç kişinin, büyük bir orduyu mağlûb etmesi çok görülümüştür. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Ebû Bekr ve Ömer "radiyallahü anhümâ", çok def'a rü'yâda görülmuş ve rûhları, kâfir ve zâlim askerlerini dağıtmış, kaçırmıştır. Bu yazdıklarımız, (**Nâzi'ât**) sûresinin beşinci âyetinin tefsîrinde, ba'zı müfessirlerin meselâ Beydâvînin (Evliyânın rûhu bedenden ayrılınca, melekler âlemine gider. Oradan Cennet bağçelerinde dolaşır. Bedenine de bağlılığı kalıp, te'sîr eder) demelerine uygun olmaktadır.

[Hüseyn bin Yahyâ Zendüvistî Buhârî 400 [m. 1010] de vefât etdi. (**Ravdat-ül-ulemâ**) kitâbı meşhûrdur. Ahmed Mehâmilî şâfi'î 415 [m. 1024] de Bağdâdda, Ömer bin Abdül'azîz 101 [m. 720] de, Afîfüddîn Abdüllah Yâfi'î şâfi'î 768 [m. 1367] de Mekkede, Kâdî Abdüllah Beydâvî Şîrâzî 685 [m. 1281] de Tebrîzde vefât etdi.]

Sekizinci kısım: Dirilerin, mezârdaki ni'metleri ve azâbları anlaması ve baş gözü ile görmesi câiz olduğu, Allahü teâlâ ve

Resûlü tarafından haber verilmiştir. Ehl-i sünnet ve cemâ'at âlimleri, kabrde ni'met ve azâb olduğunu, bunun hem rûha, hem de bedene birlikde olduğuna inanmak lâzım geldiğini sözbirliği ile bildirmişlerdir. **(Akâ'id)** kitâbları, bunları uzun uzun bildirmektedir. Kabr azâbına yalnız **(Mu'tezile)** ve **(Hâriciler)** inanmıyorlar. Kabr azâbının doğru olduğu, hadîs-i şerîflerle ve Eshâb-ı kirâmın "radiyallahü teâlâ aleyhim ecma'in" eserleri ile, Selef-i sâlihînin yazıları ile bildirilmektedir. Ba'zı câhillerin kabr azâbına inanmamaları, bu vesîkalarından haberleri olmadığı içindir. Onların îmânını kuvvetlendirmek için, vesîkalarından bir kaçını bildirmek uygun görüldü.

Peygamberlerin kabrde bilmediğimiz bir hayât ile diri olduklarını, nemâz kıldıklarını yukarıda bildirmiştik. Peygamberlerin, vefâtlarından sonra, hac ettikleri, Buhârîde ve Müslimde bildirilmektedir. Peygamber olmıyanlara gelince, Ebû Nu'aym bildiriyor ki, Sâbit-ül-Benânî diyor ki, Hamîd-i Tavîle sordum: Mezârda yalnız Peygamberler mi nemâz kılar? Hayır başkaları da kılabilir dedi. Sâbit, yâ Rabbî! Bir kimsenin mezârda nemâz kılmasına izin veriyor isen, Sâbitin de kabrde nemâz kılmasını nasîb eyle dedi. Ebû Nu'aym, yine bildiriyor ki, Şeybân bin Cisr dedi ki, kendinden başka ilâh bulunmıyan Allahü teâlâyâ yemîn ederim ki, Sâbit-i Benânîyi mezâra koydum. Hamîd-i Tavîl de yanımda idi. Üzerine toprak örttüğ. Toprak bir yerinden çökdü. Kabre bakdım, nemâz kıldığını gördüm. İbni Cerîr **(Tehzîb-ül-Âsâr)** kitâbında ve Ebû Nu'aym, İbrâhîm bin Sâmitden haber veriyorlar ki, seher vaktlerinde kabristândan geçenler, Sâbit-i Benânînin kabrinden Kur'ân-ı kerîm sesi duyduklarını söylerlerdi. İbnül Cevzî **(Safvet-üs-Safve)** kitâbında da bunu bildirmektedir. Tirmüzî ve Hâkim ve Beyhekî, Abdüllah ibni Abbâs'dan haber verdiler ki, Eshâb-ı kirâmdan birkaçı, bir yere çadır kurmuşlardı. Burada bir kabr bulunduğunu bilmiyorlardı. Çadırda, **(Mülk)** sûresinin okunduğu işitildi. Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" bunu haber verdiklerinde, **(Bu sûre-i şerîfe insanı kabr azâbından korur)** buyurdu. İbnül-Kâyyım-ı Cevziyyenin **(Kitâb-ür-rûh)** kitâbında diyor ki, meyyitin kabrde okuduğunu bu hadîs-i şerîf isbât etmektedir. Çünkü, Abdüllah ibni Ömer de bir yere çadır kurmuşdu. Çadırda Kur'ân-ı kerîm sesi işitildi. Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" haber verdi. Bu sözü tasdîk buyurdu. Hadîs âlimlerinden Abdürrahmân ibni Receb **(Ehvâl-ül-Kubûr)** kitâbında diyor ki, Allahü teâlâ dilediği kuluna kabrde sâlih işler yapmağı ihsân eder. İnsan ölünce amel, ibâdet yapmak vazîfesi biter. Kabrdeki ibâdet seväb verilmez. Fekat, Allahü teâlânın ismini söylemekle ve ibâdet

etmekle zevklenir. Melekler ve Cennetde olanlar da böyledirler. İbâdet yapmaktan lezzet duyarlar. Çünkü zikr ve ibâdet rûhu temiz olanlar için, en tatlı şeydir. Rûhu hasta olanlar, bunun tadını duyamaz. İbnül Kayyım-ı Cevziyye (**Kitâb-ür-rûh**)da ve ibni Teymiyye ve dahâ birçok âlimler ve imâm-ı Süyûtî (**Şerh-us-Sudûr**) kitâbında bunu bildirmektedirler. Ebül-Hasen bin Berâ' (**Ravda**) kitâbında bildiriyor ki, mezârcı İbrâhîm, (Bir mezâr kazmışdım. Mezârdan ve kerpiç parçalarından misk kokusu duydum. Kabre bakdım. Bir ihtiyâr oturmuş Kur'ân-ı kerîm okuyordu) dedi. Muhammed bin İshâk ibni Mende, Âsım-ı Sekâtîden haber veriyor ki, Belh şehrinde bir kabr kazdık. Yanındaki kabrin içi görüldü. İçeride yeşil kefenli bir ihtiyâr, elinde Kur'ân-ı kerîm okuyordu. Bu kitâbda, bunun gibi çok şeyler yazılıdır. Hadîs âlimlerinden Ebû Muhammed Halâl (**Kerâmât-ül-Evliyâ**) kitâbında, Ebû Yûsûf Gasûlîden haber veriyor: Şâmda İbrâhîm bin Edhem hazretlerinin yanına gitdim. Bugün, şaşılacak birşey gördüm dedi. O nedir dedim. Karşıdaki kabristânda bir kabr yanında idim. Kabr yarıldı. Yeşil kefenli bir ihtiyâr görüldü. Yâ İbrâhîm! Allahü teâlâ beni, senin için diriltdi. Dilediğini benden sor dedi. Allahü teâlâ seni nasıl karşıladı dedim. Etrâfımı kötü amellerim sarmışdı. Seni üç şey için afv etdim buyurdu: Benim sevdiğilerimi severdin, dünyâda hiç içki içmezdin, aksakalınla huzûruma geldin. Böyle huzûruma gelen mü'minlere azâb yapmaktan utanırım buyurdu. İhtiyâr, bundan sonra kabrde gayb oldu. İbnül Cevzî (**Safvet-üs-Safve**) kitâbında Mu'âzeyi anlatırken bildiriyor: Ümmül Esved dedi ki, Mu'âze benim süt anam idi. Birgün dedi ki, Ebüs-sahbâ ve oğlum şehîd olunca, dünyâ gözüme zindan oldu. Hiçbir şeyden tad alamaz oldum. Yalnız şunun için yaşamak istiyorum ki, cenâb-ı Hakkın rızâsına kavuşduracak birşey yapabilesem de, Ebüs-sahbâ ile ve oğlum ile Cennetde buluşabileyim. Muhammed bin Hüseyin bildiriyor: Mu'âze vefât ederken ağladı. Sonra güldü. Sebebini sorduk. Nemâzdan, orucdan ve Kur'ân-ı kerîm okumaktan ve Allahü teâlâyı zikr etmekten ayrılıyorum diye üzölmüşdüm. Sonra Ebüs-sahbâyı gördüm. İki parça yeşil elbise giymiş. Dünyâda böyle görmemişdim. Bunun için de güldüm dedi. Mu'âze, hazret-i Âişeyi "radiyallahü anhâ" görmüşdü. Ondan hadîs-i şerîf haber vermişdi. Hasen-i Basrî ve Ebû Kılâbe ve Yezîd Rekâşî gibi büyük âlimler, Mu'âzededen hadîs rivâyet etmişlerdir.

[Zübde müellifi İbrâhîm Mısırî 957 de, Muhammed ibni Cerîr Taberî 310 [m. 923] da, Ebülferec Abdürrahmân ibnül-Cevzî hanbelî 597 [m. 1200] de, İbni İshâk Muhammed 151 [m. 768] de

Bağdâdda, İbni Mende Muhammed 395 [m. 1005] de, Ebû Muhammed Abdüllaḥ Halâl mâlikî 616 [m. 1219] da Mısırda, İbni Receb hanbelî 795 de vefât etmiştir “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”].

Kabr azâbını görenler de vardır. Mü’min sûresinin kırkaltıncı âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Fir’avna ve adamlarına her sabâh ve akşam gidecekleri Cehennem ateşi gösterilir)** buyuruldu. **(Buhârî)** ve **(Müslim)**deki hadîs-i şerîfde, **(Eğer, gizli tutabilseydiniz, kabr azâbını, benim işitdiğim gibi, size de işitirmesi için, düâ ederdim)** buyuruldu. Kabr azâbı rûha ve cesede birlikde olmaktadır. Çünkü, küfrü ve günâhları ikisi birlikde yapmaktadır. Yalnız, rûha azâb yapılması, hikmete ve ilâhî adâlete uygun değildir. Âlimler buyuruyor ki, beden kabrde çürüyüp yok olmakda görülüyor ise de, Allahü teâlânın ilminde vardır. Eshâb-ı kirâmdan birçoğu, ölülerin rûhlarına bedenleri ile birlikde azâb yapıldığını görmüş ve haber vermişlerdir. İbn-i Kayyım-ı Cevziyye **(Kitâb-ür-rûh)**da ve imâm-ı Süyûtî **(Şerh-us-Sudûr)**da ve Abdürrahmân ibni Receb hanbelî **(Ehvâl-ül-kubûr)**da bildiriyorlar ki, bir kimse, Resûlullahın yanında (Toprakdan birinin çıktığını gördüm. Bir adam buna sopa ile vurarak yerde gâib olduğunu, böylece toprağa girip çıktığını gördüm) dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” bunu işitince, **(O gördüğün Ebû Cehdir. Kıyâmete kadar böyle azâb çeker)** buyurdu. Bu ve bunun gibi haberler, Peygamberler ve Evliyâ gibi, herkesin de kabrdekileri görebileceğini bildirmektedirler. Evliyânın görmesi, hiç inkâr edilemez. Allahü teâlânın kudreti ile görmektedirler.

Buraya kadar yazdıklarımız, mevtâların mezârda, kabr hayâtı denilen bilmediğimiz bir hayât ile diri olduklarını göstermektedir. İslâm âlimlerinin hepsi diyor ki, ölmek, yok olmak değildir. Bir evden bir eve göç etmek demektir. Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Velîler “rahime-hümullahü teâlâ” de, islâmiyyeti yaymak için çalışmışlardır. Hepsi şehîdlik derecesine kavuşmuşlardır. Şehîdlerin diri oldukları, Kur’ân-ı kerîmde açıkca bildirilmektedir. Böyle olunca, onlardan tessebbüb ve teşeffû’ ve tevessül etmek şaşılacak bir şey midir? **(Tessebbüb)** demek, onları sebep yapmak, ya’nî Allahü teâlâ katında yardım etmelerini dilemektir. **(Tevessül)** demek, bizim için düâ etmelerini dilemektir. Çünkü onlar, Allahü teâlânın dünyâda da, âhiretde de sevgili kullarıdır. Onların istediklerine kavuşacaklarını, her dilediklerinin verileceğini, Kur’ân-ı kerîm bildirmektedir. Böyle olan meyyitlerden, dirilerden beklenen şeyleri bekleyen bir kimse kötülenebilir mi? Bunlardan beklenen şeyleri, Allahü teâlânın yaratacağına, Allahdan

başka yaratıcı bulunmadığına inanan bir kimsenin, mezârdaki Peygamberleri, Velîleri sebep kılmaması, vesîle yapması, hiç inkâr olunabilir mi? Bunları, onlar çürüdü, toprak oldu, yok oldu zan edenler inkâr eder. İslâmiyeti bilmiyenler ve onların büyüklüğünü, yüksekliğini anlayamıyanlar inanmaz. Peygamberlerin ve Evliyânın yüksekliklerini ve üstünlüklerini anlamıyan kimseler, din câhilleridir. İslâmiyeti anlamamışlardır. Onların câhil dedikleri müslimânlar, kendilerinden dahâ bilgili ve dahâ anlayışlıdır. Evliyânın ve Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mezârlarına gidip, onların vâsıtası ile, onları sebep kılarak, Allahü teâlâdan birşey istemenin ve kıyâmet günü bize şefâ’at etmeleri için, kendilerine yalvarmanın câiz olduğu, hadîs-i şerîflerde bildirilmiştir ve islâm âlimleri sözbirliği ile haber vermişlerdir. İnsanların en üstünü olan Muhammed aleyhisselâmın hadîs-i şerîflerine ve Onun yolunda giden seçilmişlerin, sevilmişlerin kitâblarına inanmak ni’metini bize ihsân eden Allahü teâlâyâ hamd ve şükürler olsun! Bu büyük ni’meti Rabbimiz bize ihsân etmeseydi, kendimiz anlayamaz, bulamaz, helâk olurduk.

Peygamberlerin ve Evliyânın vâsıtası ile ya’nî onları sebep yaparak, vesîle ederek, Allahü teâlânın yaratmasını istemek câiz olduğunu gösteren âyet-i kerîmeleri bildirelim: Mâide sûresinin otuzbeşinci âyetinde meâlen, **(Ey îmân edenler! Allahü teâlâdan korkunuz! Ona yaklaşmak için vesîle arayınız)** ve İsrâ sûresinin elliyedinci âyetinde meâlen, **(Ol kimseler ki, düâ ve ibâdet ederler, Rablerine yaklaşmak için, vesîle ve sebep ararlar. Sebeblerin Allahü teâlâyâ en çok yaklaşırdığını isterler)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîmelerde Allahü teâlâ, sebebe, vesîleye yapışmağı emr etmektedir. Vesîlenin kendisine en çok yaklaşırdığı bir şey olduğunu bildirmektedir. Vesîlenin belli bir şey olduğu bildirilmedi. Bunun için, Allahü teâlânın rızâsına kavuşduran herşey, ya’nî Hâricîlerin dedikleri gibi yalnız düâları değil, şefâ’atleri ve Allahü teâlâ indinde mertebeleri ve kıymetleri ve kendileri hep vesîledirler. **[(Vehhâbî)** kitâbının doksanyedinci sahîfesinde de bu âyet-i kerîmelerden ikincisi yazılı olup, Katâdenin (Allahü teâlâyâ, râzı olduğu ibâdetleri yaparak yaklaşınız) dediğini bildiriyor. Vesîle, Peygamberlerin ve onların yolunda olanların gitdikleri yoldur. Onların yolu vesîledir, kendileri vesîle değildir diyor.] Ehl-i sünnet âlimleri ise, Peygamberlerin ve onlara tâbi’ olanların gitdikleri yol, ya’nî îmân ve ibâdet ve ihlâs, vesîle olduğu gibi, o büyüklerin şefâ’atleri, makâmları, kerâmetleri, düâları ve kendileri de vesîledir dedi. Kendileri vesîle olamaz diyenler, Kur’ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere ve Peygamberlere ve Evliyâyâ iftirâ ediyorlar.

Peygamberlerin ve Evliyânın kendilerinin vesîle edilmesi, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde açıkca bildirilmektedir.

Enfâl sûresinin otuzüçüncü âyetinde meâlen, **(Sen aralarında buldukça, o kâfirlere azâb etmem)** buyuruldu. Tefsîr kitâblarında ve Buhârîde bildirildiği gibi, kâfirler Peygamberimiz ile alay ediyorlardı. Rabbine söyle de, bize çabuk azâb göndersin diyorlardı. Bu sözleri üzerine, yukarıdaki âyet-i kerîme nâzil oldu. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek cesed-i şerîfinin kâfirler arasında bulunması, onlara azâb gelmesini önlemektedir buyuruldu. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Peygamberlik makâmı ile, yâhud düâ ederek, yâhud şefâ'at ederek, azâb gelmesini önlüyordu denilemez. Çünkü, kâfirlere düâ ve şefâ'at edilmediği gibi, inanmadıkları Peygamberliğin onlara fâidesi olamaz.

Enfâl sûresinin otuzüçüncü âyetinin devâmında meâlen, **(Onlar istiğfâr ettikleri için Allahü teâlâ onlara azâb yapmaz)** buyuruldu. Selef-i sâlihînden birçoğu bu âyet-i kerîme için, onlardan, istiğfâr edecek olan çocuklar dünyâya geleceği için, onlara azâb etmem demekdir dedi. Allahü teâlâ, kâfirlerden mü'minler dünyâya getirmeği ezelde takdîr buyurduğu için, o kâfirlere azâb etmem buyurdu. Böyle söyleyen âlimlere göre, kâfirlerin kanında bulunan, mü'minlerin zerrelere, azâbı önlemeğe sebep olmaktadır.

Bekara sûresinin ikiyüzellibirinci âyetinde ve Hac sûresi kırkıncı âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâ insanları birbirine karşı serbest bıraksaydı, yeryüzü altüst olurdu)** buyuruldu. Tefsîr âlimlerinden birkaçı, bu âyet-i kerîmeye, Allahü teâlâ, mü'minleri yaratmayıp yalnız kâfirleri yaratsaydı, yeryüzü karmakarışık olurdu. Mü'minlerin vücûdları, yeryüzünün karışmasını önlemektedir dedi. Se'âdet, insanın kendisindedir. İşleri ile hâsıl olmaz. Bunun için hadîs-i şerîfde, **(İnsan, dünyâya gelmeden önce Sa'îddir, iyidir. Yâhud şakîdir, kötüdür)** buyuruldu. İnsana sa'îd olmasında, iyi işlerinin te'sîri bulunması, görünüştedir. Hakîkatde böyle değildir. Bunun içindir ki, hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, Cehenneme götürücü kötü işleri yapar. Cehenneme yaklaşır. Ümm-ül kitâbda, ya'nî ilm-i ilâhîde sa'îd ise, son günlerinde Cennete götürücü bir iş yaparak Cennete gider)** buyuruldu. Amel, insanı Cennete götürmez. Cennete gitmeğe sebep olur. Bunun içindir ki, hadîs-i şerîfde, **(Hiç kimse iyilikleri ile, ibâdetleri ile Cennete girmez)** buyuruldu. Senin için de böyle midir? Yâ Resûlallah! dediklerinde, **(Benim için de böyledir. Ancak Allahü teâlânın merhameti ile, ihsânı ile kurtulurum)** buyurdu. İyi işler, ibâdetler yapan, elbet

Cennete gider denilemez. Ezelde sa'îd yazılmış olan elbet Cennete gider denilir. Se'âdet ve şekâvet, insanların işlerine değil, kendisine göredir. Allahü teâlânın, Muhammed aleyhisselâmı, insanlar arasından seçmesi ve Onu bütün Peygamberlerinden üstün yapması, mubârek zâtı içindir, kendisi içindir. Bunu her mü'min bilmektedir. Resûllerin, Nebîlerin, Velîlerin üstünlükleri de, hep böyledir. Mevki', mertebe ve her yükseklik zâta tâbi'dir. Zât, mevki'e tâbi' değildir. [Meselâ, insan pâşa olduğu için kıymetlidir, denilmez. Kıymetli olduğu için, pâşa olmuştur denir.] Vehhâbîlerin, madde, cism ve zât, sebep olamaz sözlerinin yanlış olduğu anlaşıldı. Âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" sünnet-i seniyyesi, onların yanlış ve bozuk yolda olduğunu göstermektedir.

Hadîs-i şerîfde, **(Toprağımızın ve birimizin tükrüğünün bereketi ile ve Rabbimizin izni ile hastamız şifâ bulur)** buyuruldu. Bir kimse temiz toprağı, temiz tükrüğü ile karışdırıp, hastaya ilâc yaparsa, Allahü teâlâ şifâ ihsân eder. Toprak ve tükrük ve eczâcının te'sîri belli olan ilâcları, hep maddedir, cismdir, ya'nî zâtdırlar. Bunların mevki'i, rütbesi ve şefâ'ati düşünülemez. İmâm-ı Müslim Şâfi'înin "rahmetullahi aleyh" **(Sahîh-i Müslim)** kitâbındaki hadîs-i sahîhde buyuruldu ki, **(Zemzem suyu, içenin niyyetine göre fâide verir)**. Zemzem suyu, dünyâ ve âhiretin herhangi bir fâidesi için niyyet ederek içilirse, istenilen fâide hâsıl olur. Böyle olduğu çok görülmüştür. Zemzem suyu, zâtdır, maddedir. Şifâ, fâide vermek için, rütbesi ile te'sîr etmesi, yâhud düâ ve şefâ'at etmesi düşünülemez.

Sahîh olan hadîs-i şerîfde ve bütün fıkıh âlimlerinin sözbirliği ile bildirdikleri gibi, Kâ'be kapısı ile **(Hacer-ül-esved)** taşının arasındaki tavâf yerine **(Mültezem)** denir. Bir kimse, burada karnını Kâ'be divarına değdirip, **(Mültezem)** vesîle ederek, Allahü teâlâyâ yalvarırsa, Allahü teâlâ onu zarardan, kusûrdan korur. Böyle olduğu çok tecrübe edilmiştir. Herkesin bildiği gibi, Mültezem, Kâ'be divarında birkaç taşdır. Bu taşlar zâtdır. Ya'nî maddedir. Allahü teâlâ, her maddeye belli hâssalar, özellikler verdiği gibi, bu taşlara da, hayra, fâideye vesîle olmak hâssasını vermiştir. [Aspirine ağrı kesmek, kinine sıtma plasmodyumlarını öldürmek, ispirotolu suya akli gidermek hâssalarını verdiği gibi, bu taşlara, başka taşlardan fazla olarak, düâların kabûl olmasına sebep olmak hâssasını vermiştir.]

Kâ'benin kuzey tarafında bulunan su oluşunun altındaki tavâf yerine ve Mescid-i Harâm içindeki, Kâ'be kapısı karşısında bulunan **(Makâm-ı İbrâhîm)** denilen yere ve **(Hacer-ül esved)** denilen

Kâ'be köşesindeki taşı öpmeğe ve elini yüzünü sürmeğe de, böyle fâideli hâssalar verilmiştir. Bunlara tevessül edenlerin, ya'nî bunları vâsita kılarak düâ edenlerin, düâları kabûl olmak hâssasını, kıymetini, Allahü teâlâ bu maddelere vermiştir. Bu maddelerin, düâların kabûl olmasına vesîle oldukları biliniyor ve görülüyor ve inanılıyor da, Resûlullahı ve Onun yolunda olan, Allahü teâlânın sevgili kullarını vesîle ederek yapılan düâlar hiç kabûl olmaz mı? Eğer bir kimse, yerdeki toprağın ve ba'zı kimselerin tükrüğünün ve Zemzem suyunun ve Mültezemdeki taşların ve İbrâhîm aleyhisselâmın mubârek ayaklarının izi bulunan Makâm-ı İbrâhîmin ve Hacer-ül-esved taşının, ya'nî bu maddelerin hepsinin fâideli şeyler için vesîle, sebep olmaları, Peygamberlerin ve Evliyânın mezârlarının da, vesîle olacağını göstermez derse, bu kimsenin din câhili olduğunu, Allahdan ve Resûlullahdan ve müslimânlardan utanmadığını gösterir. Çünkü, Eshâb-ı kirâm "aleyhimürrıdvân", Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" zât-ı şerifini çok yüksek bilirler, pek saygı gösterirlerdi.

Urve-tebni Mes'ûd-issekafînin (**Buhârî**)de ve başka kitâblarda bildirilen sözleri meşhûrdur. Urve diyor ki, (**Hudeybiye**) sulhu için, müşriklerin elçisi olarak, Resûlullahın yanına gelmişdim. İşim bitdikden sonra Mekkeye, Kureyş büyüklerinin yanına döndüm. Onlara dedim ki, biliyorsunuz. Acem şâhı olan Kısralara ve Bizans kıralı olan Kayserlere ve Habeş pâdişâhı olan Necâşîlere çok gitdim, geldim. Bunlara yapılan hurmetin, Muhammed aleyhisselâmın Eshâbının, Muhammed aleyhisselâma yaptıkları hurmet kadar çok olduğunu görmedim. Muhammed aleyhisselâmın tükrüğünün yere düştüğünü görmedim. Eshâbı avuçları ile kapışıp yüzlerine, gözlerine sürüyorlardı. Abdest almış olduğu suyu da kapışıp, bereket için saklıyorlardı. Traş olunca, bir kılı yere düşmeden önce Eshâbı kapışıyorlardı. En kıymetli cevher gibi saklıyorlardı. Saygılarından, edeblerinden, yüzüne bakamıyorlardı dedi. Eshâb-ı kirâmın "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în" Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" zâtından ayrılan en ufak zerrelere, hattâ başkaları için pis, çirkin sayılan şeylerine bile nasıl kıymet verdikleri bu haberden anlaşılmalıdır. Bu saygı ve edebler mubârek tükrüğünün ve mubârek uzvlarına değmiş olan abdest sularının, onlara düâ etmeleri veyâ şefâ'at etmeleri, yâhud rütbe ve kıymetleri olduğu içindir denilebilir mi? Bunlar, maddedir. Fekat, en şerefli bir zâtdan, maddeden ayrıldıkları için, kıymetli olmuşlardır. Vehhâbîler ve onların yolunda olanlar, hakîkî din adamıyız, tevhîd ehliyiz diyerek övündükleri hâlde, Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" Lât putu ile bir tutuyorlar. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Onun Eshâbının "radiyallahü anhüm ecma'în"

yapdıklarını ve emr ettiklerini puta tapmağa benzetiyorlar. Onlar gibi söylemekden, onlar gibi düşünmekden ve onlar gibi inanmaktan Allahü teâlâyâ sığınırız.

Peygamberleri “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Onların yolunda olan seçilmiş, sevilmiş Velîleri vâsıta kılarak Allahü teâlâdan dilekte bulunmanın câiz olduğunu gösteren hadîs-i şerîfler o kadar çoktur ki, bunlara kötü düşmanlarımız hiç cevâb veremiyor. Şaşırıp kalıyorlar: Buhârî ve Müslim kitâblarında yazılı olduğu üzere, Esmâ bint-i Ebî Bekr “radıyallahü teâlâ anhâ ve Ebîhâ” yanındakilere Peygamberimizin yeşil bir cübbesini gösterdi. Yakası ipekden idi. (Bu palto, hazret-i Âişenin yanında idi. O vefât edince, ben aldım. Bu cübbeyi hastalarımıza giydirerek, tedâvî etmekdeyiz. Hastalarımız bununla iyi oluyorlar) dedi. Görülüyor ki, Allahü teâlânın sevgili Peygamberi “sallallahü teâlâ aleyhi ve Âlihi ve sellem” ve bütün üstünlüklerin sâhibi giymiş olduğu için, Eshâb-ı kirâm “aleyhimürrıdvân” bu cübbeyi şifâ bulmak için vesîle etmekte idirler.

Muhammed Humeydî Ezdî mâlikî Endülüsînin^[1] iki sahîh kitâbdan toplıyarak hâzırladığı kitâbında, Abdüllah bin Mevhib diyor ki, zevcem beni, Ümm-i Seleme vâlidemize gönderdi. Elime içinde su bulunan bir kadeh verdi. Ümm-i Seleme hazretleri, gümüşden bir kutu getirdi. İçinde Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” sakal-ı şerîfi vardı. Sakal-ı şerîfi, elimdeki suya sokup kaşık gibi çalkaladı ve çıkardı. Nazar değmiş olanlar ve başka derdi olanlar, su getirip, hep böyle yaparlar, bu suyu içerek şifâ bulurlardı. Gümüş kutuya bakdım, birkaç dâne kırmızı kıl gördüm dedi.

Humeydînin, Buhârîden ve Müslimin sahîhinden topladığı kitâbında, Sehl bin Sa’d diyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek gömleğini bana hediye etmiş idi. Annem, benden almak istedi. Bunu kefen yapmak için, saklıyacağım dedim. Resûlullah efendimizin mubârek gömleği ile bereketlenmek istedim, dedi. Görülüyor ki, Eshâb-ı kirâm, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek gömleğini, azâbdan kurtulmak için vesîle ve sebep yapıyorlardı.

Buhârî ve Müslimde Ümm-i Selîmden haber veriliyor: Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” yanımda uyuyordu. Mubârek yüzü inci gibi terlemişdi. Terlerini alıp bir yere koyarken uyandı. **(Yâ Ümm-i Selîm! Ne yapıyorsun?)** buyurdu. Yâ Resûlallah! Mubârek terin ile çocuklarımızın bereketlenmesini istiyorum dedim. **(İyi yapıyorsun)** buyurdu. İbni Melek **(Mesâbîh)** kitâbının şerhinde diyor ki, bu

[1] Humeydî 488 [m. 1095] de Bağdâdda vefât etdi.

hadîs-i şerîf gösteriyor ki, tesavvuf büyüklerinin ve âlimlerin ve sâlihlerin kullandıkları şeylerle de, Allahü teâlânın rızâsını kazanmak câizdir.

İmâm-ı Müslim “rahime-hullahü teâlâ” Sahîhinde diyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” sabâh nemâzını kılınca, Medîne halkı, içinde su bulunan kablarla huzûruna gelirlerdi. Her kaba mubârek ellerini sokardı. İbn-ül Cevzî (**Beyân-ül müşkil-il Hadîs**) kitâbında diyor ki, Medîne ehâlîsi böylece, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” ile bereketlenirler idi. Bir âlime gelip de böyle bereketlenmek isteyenleri, âlimin boş çevirmemesi iyi olur. İbni Cevzînin bu sözü ve imâm-ı Nevevînin (**Sahîh-i Müslim**) şerhindeki yazıları ve Kâdî İyâdın (**Müslim şerhi**) ve Hanefî âlimlerinden Abdülatîf ibni Melekin “rahmetullahi aleyhim ecma’în”^[1] yazılarından anlaşılıyor ki, böyle bereketlenmek, fâidelenmek, Hâricîlerin zan etdikleri gibi, yalnız Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” mahsûs değildir. [Hâricîlerin bu âlimlerin kitâblarından haberleri olmadığı yâhud bile bile inâd etdikleri anlaşılmaktadır. Bu ise, kötü niyetli, ard düşünceli olmak demektir.]

Buhârî kitâbında, İbni Sîrînden haber veriyor: İbni Sîrîn diyor ki, Resûlullah efendimizin sakal-ı şerîfinden bir parça elime geçti. Bunu Ubeydeye söyledim. Bende bir sakal-ı şerîf bulunmasını, dünyâda olan herşeyden dahâ çok severim dedi.

Buhârî-i şerîfde diyor ki, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” çok zemân hizmetinde bulunmakla şereflenmiş olan Enes bin Mâlik, kendisi ile berâber bir sakal-ı şerîfin defn olunmasını vasiyyet etdi. Kabrde, Allahü teâlânın huzûruna sakal-ı şerîf ile birlikde çıkmak istedi. Kâdî İyâd (**Şifâ**) kitâbında diyor ki, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” fazîletlerinden ve kerâmetlerinden ve bereketlerinden birisi de şudur ki, Hâlid bin Velîd “radiyallahü anh”, başında sarığı arasında bir sakal-ı şerîf taşırdı. Bunu taşıdığı her muhârebede zafer kazanırdı. Hâlid, mubârek bir kılı sebebi ile murâdına kavuşuyor da, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek zât-ı şerîfini vesîle ederek Allahü teâlâdan dilekde bulunanlar kavuşmaz olur mu? Büyük islâm âlimi, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” âşığı olan İmâm-ı Muhammed Busayrî şâzilî “rahmetullahi aleyh”^[1] (**Kasîde-i bürde**)de bu inceliği çok güzel anlatmaktadır.

[1] İbni Melek 801 [m. 1399] da Tîrede vefât etdi.

[1] Busayrî 695 [m. 1295] de Mısırda vefât etdi.

Buhârî ve Müslim sahîhlerinde diyor ki, Abdüllaah ibni Abbâsın haber verdiği hadîs-i şerîfde, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” iki kabrin yanına geldi. İkisinin de azâbda olduğunu anladı. Bir hurma dalı istedi. İkiye ayırıp, kabrler üzerine dikdi. **(Bunlar yeşil kaldıkca, azâbları hafîfler)** buyurdu. Bir kabrde azâbın hafîflemesi için, üzerine yeşil hurma dalı konulması, hadîs-i şerîfde bildirilmiştir. Allahü teâlâ, yeşil otların bereketi ile kabrdeki azâbı hafîfletmektedir. Yeşil ot, bir zâtıdır, bir maddedir. Bunu dikmekle azâbın azalması, Resûlullaha mahsûs değildir. Yeşil hurma dalının her zemân kabr üzerine dikilmesini, islâm âlimleri, sözbirliği ile bildirmektedir. İslâm mezârlıklarına servi ağaçları dikilmesi bundan ileri gelmektedir. Hurma dalı gibi bir madde, azâbın azalmasına sebep oluyor da, varlıkların, maddelerin en kıymetlisi olanı sebep ve vesîle etmek câiz olmaz mı? Aklı olan, doğru düşünebilen kimse, buna olmaz diyebilir mi?

Maddeyi, zâtı, Allahü teâlânın rızâsını kazanmağa vesîle etmek câizdir. Ebû Süfyânın zevcesi olan Hind, **(Uhud)** gazvesinde hazret-i Hamzanın “radıyallahü anhümâ” karaciğerinden bir parçasını, ağzına alarak, çiğnemişdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Hamza, ind-i ilâhîde çok kıymetlidir. Onun bedeninden hiçbir parçasını Cehennemde yakmaz)** buyurdu. [Hindin îmâna geldiği, Cehenneme gitmiyeceği buradan da anlaşılıyor.] Mâlik bin Sinân “radıyallahü anh”, Resûlullahın mubârek kanını içdiği zemân, **(Cehennem ateşi seni yakmaz!)** buyuruldu. Bunun gibi, Abdüllaah bin Zübeyr “radıyallahü anh”, mubârek hacamât kanından içince, **(İnsanlardan sana çok şeyler olur. Senden de insanlara çok şeyler olur)** buyurdu. İçdiği için darılmadı. Mubârek artığını içen kadına da, **(Karın ağrısı hiç çekmezsın)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîf sahîhdir. Kadının ismi **(Bereke)**dir. Bunu birçok âlimler, meselâ Kâdî İyâd, **(Şifâ)** kitâbında ve Kastalânî **(Mevâhib-ül-ledünniyye)** kitâbında yazmışlardır. Ey müslimânlar! Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek bedeninden ayrılan kan ve benzeri şeyler, bunları içenlerin Cehennem ateşinden kurtulmasına sebep ve vesîle oluyor ve ağrıları önlüyor da, mubârek vücûdlarının, zâtının, bu iyiliklere vesîle ve sebep olmasına niçin inanılmasın? Mubârek zâtı, Allahü teâlânın nûrundan idi. Gölgesi yere düşmezdi. Böyle olduğunu, Câbir ve başkaları “radıyallahü teâlâ anhüm” bildirdiler. Allahü teâlânın sevgilisi ve Peygamberlerin en üstünü için, vesîle edilmez, Allahü teâlânın yaratmasına sebep olmaz diyen bir kimse, o yüce Peygamberin ümmetinden midir, yoksa düşmanlarından mıdır? Kâfirlere bile rahmet olduğu, âyet-i kerîmelerde bildirilmiştir.

Müslimânlar için ve Ona âşık olan **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** için, rahmete, vesîle ve sebep olmaz mı?

(Vesîle arayınız!) âyet-i kerîmesinin emr ettiği vesîle, hem ibâdetlerdir, hem düâlardır, hem de mubârek kıymetli zâtların kendileridir. Yukarıda bildirdiğimiz hadîs-i şerîfler ve olaylar bunu açıkca göstermektedir.

Mahlûklardan herşeyi, hattâ insanın yapamayacağı, fekat kerâmet olarak Allahü teâlânın Evliyâsına ihsân ettiği şeyleri istemek câiz olduğunu gösteren çeşidli âyet-i kerîmeler vardır. Bunlardan biri **(Neml)** sûresindeki âyet-i kerîmedir. Bu âyet-i kerîme, Süleymân aleyhisselâmın meâlen, **(Ey cemâ'atim! Onu kürsîsi ile hanginiz getirirsiniz?)** dediğini bildirmektedir. Cemâ'atin içinde, cin ve insanlar ve şeytânlar da vardı. Cinnin kötü kısımlarından, İfrît, sen yerinden kalkmadan onu getiririm, dedi. Süleymân aleyhisselâm bundan dahâ çabuk gelmesini istiyorum dedi. Süleymân aleyhisselâmın kâtibi olan Âsâf bin Berhiyâ, ben dahâ çabuk getiririm, dedi. Belkısın kürsîsi Yemende idi. Süleymân aleyhisselâm, Şâmda idi. Arada, [insan yürüyüşü ile], üç aylık yol vardı. Oradan Şâma yer altından hemen getirdi. Bu kürsî, altın ve kıymetli taşlarla süslü bir kanepedir. Bu bir kerâmet idi. Allahü teâlâ, Velîleri için, sevdiği iyi kulları için, âdetinin, kanûnlarının dışında olarak kerâmet vermektedir. Allahü teâlâ, sâlih kulu olan bir Velîsine verdiği kerâmeti, Kur'ân-ı kerîmde, överek bildiriyor. Bu kerâmeti istediği için, Süleymân aleyhisselâma darılmıyor. Ben sana şah damarından dahâ yakın iken, niçin başkasından istedin? İnsanların yapamayacağı birşeyi, benden başkasının gücü yetmeyeceği bir şeyi, niçin benden istemedin demedi. Çünkü, Süleymân aleyhisselâm, Allahü teâlânın Peygamberi idi. Bu sözün, bu dileğin, sebeblere yapışmak olduğunu ve sebeblere yapışmanın Onun dînine uygun olduğunu biliyordu. Allahü teâlâ, sebeblere yapışmağı emr etmektedir. Resûlullahdan ve şehîdlerden ve sâlih kullardan birşey istemek de, bunun gibidir. Allahü teâlânın onlara ihsân etmiş olduğu kerâmetlerden fâidelenmektedir. Onlar sebebdir, vâsıta, vesîledir. Yaratan ve yapan yalnız Allahü teâlâdır. Velîlerin kerâmeti, Peygamberlerin "salevâtullahi aleyhim ecma'in" üstünlüklerinden, mu'cizelerindedir. Velîler, Peygamberlere uydukları için, onların vâsıtaları ile kerâmetlere kavuşmaktadırlar.

Allahü teâlânın sevdiği kullarına ve herşeyden önce Peygamberlerin efendisi olan Muhammed aleyhisselâma tevessül etmenin, onlardan şefâ'at istemenin câiz olduğunu gösteren âyet-i kerîmelerden birisi de, Bekara sûresinin seksendokuzuncu âyet-i

kerîmesidir. Hadîs âlimleri, sözbirliği ile bildiriyorlar ki, bu âyet-i kerîme, Hayber yehûdîleri için gelmişdir. Câhiliyye zemânında, ya'nî Resûlullahdan önce, bu yehûdîler, **(Esed)** ve **(Gatfân)** kabîleleri ile harb ediyorlardı. Harb ederken, (Yâ Rabbî! Âhır zemânda göndereceğin Peygamber hakkı için, bize yardım et!) diyerek yalvarıyorlardı. Âhır zemân Peygamberini vesîle ederek, zafer kazanıyorlardı. Fekat, Resûlullah gelip, islâmiyyeti bildirince, kıskandılar, inâd etdiler, inanmadılar. İbn-ül-Kayyım-ı Cevziyye **(Bedâyi'-ul-Ferâid)** kitâbında diyor ki, yehûdîler, câhiliyye zemânında komşuları olan arablarla harb ederlerdi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" dünyâyâ gelmeden önce, onun mubârek vücûdu ile Allahü teâlâdan yardım isterlerdi. Allahü teâlâ, onlara yardım eder, gâlib gelirlerdi. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", dünyâyâ gelip, islâmiyyeti yaymağa başlayınca, inanmadılar, kâfir oldular. Dünyâyâ gelmeden önce inanmamış olsalardı, onun sebebi ile yardım istemezlerdi. **(Beydâvî)** tefsîrinin ba'zı açıklamalarında, Sa'deddîn-i Teftâzânîden şöyle nakl olunuyor ki, Resûlullahın mubârek ismini söyleyerek yardım istiyorlardı. Mubârek ismini, şefâ'atçı ediniyorlardı. Sâlih ve zâhid âlimlerden Takıyyuddîn Husnî, **(Mevlid-ün-nebî)** kitâbında diyor ki, bir müslimân, Resûlullahın iyi huylarını, yumuşaklığını, afvını ve sabrını öğrenince, Onun Allahü teâlâ yanındaki kıymetini, üstünlüğünü anlayıp, her işinde Onu vesîle eder. Çünkü O, şefâ'atçıdır. Allahü teâlâ, Onun şefâ'atini red etmez. Allahü teâlânın sevgilisidir. Onu vesîle kılarak, Onu şefâ'atçı ederek istenilenleri, Allahü teâlâ verir. Allahü teâlâ, bunu Kur'ân-ı kerîmde bildiriyor ve Evliyâsına ilhâm ediyor. Onun ve bütün müslimânların düşmanı olan bile, Onu vesîle kılarak, istediklerine kavuşduklarını, Kur'ân-ı kerîm haber veriyor. Onu çok sevdiği, çok üstün yapığı için, onların dileklerini verdim buyuruyor. Abdüllah ibni Abbâs buyuruyor ki, câhiliyye zemânında, Hayber yehûdîleri, Gatfân denilen arab kâfirleri ile dögüşürlerdi. Yehûdîler, mağlûb olurdu. Allahü teâlâyâ düâ ederek, yâ Rabbî! Âhır zemânda bize göndereceğini söz verdiğin sevgili Peygamberinin hakkı için, hurmeti için, bize yardım et diyerek yalvarırlardı. Her zemân böyle düâ ederek, Gatfân kâfirlerine gâlib gelirlerdi. Allahü teâlâ, Muhammed aleyhisselâmı, Peygamber olarak gönderince inanmadılar. Kâfir oldular. Allahü teâlâ, bunu, yukarıdaki âyet-i kerîmede bildirmektedir. Muhammed aleyhisselâmın Allahü teâlâ yanındaki kıymetine, şerefine ve üstünlüğüne bakınız ki, Onu vesîle eden kâfirlerin bile düâsını kabûl buyurmaktadır. Yehûdîlerin, O sevgili Peygambere en büyük düşman olacaklarını ve O yüce Peygamberi çok inciteceklerini bildiği hâlde, Onu vesîle ederek yapığıkları düâları kabûl buyururdu.

Dünyâya teşrîf etmeden önce, şerefi, şefâ'ati böyle olunca, âlemlere rahmet olarak gönderildikten sonra, Onu vesîle ve şefâ'atçı etmenin suç olacağını, hangi akllı, insâflı kimse iddi'â edebilir? Buna inanmıyanların, yehûdîlerden dahâ kötü oldukları anlaşılmaktadır. Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" birincisi olan Âdem aleyhisselâm da, Onu vesîle yaparak düâ edince, düâsı kabûl olmuş idi. Tefsîrler ve hadîs kitâbları, bunu uzun bildirmektedir. Bunları anlıyanlar, Onu vesîle etmeğe inanmıyanların nasıl kimseler olduklarını iyi anlarlar.

FASL: Peygamberleri "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ve Evliyâyı "rahime-hümullahü teâlâ" vesîle ve şefâ'atçı yaparak, Allahü teâlâdan istenilen şeylerin hâsıl olması, onların kerâmetinden ve üstünlüklerindedir. Öldükden sonra da kabirlerinde kerâmet sâhibidirler. Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimleri, kerâmetin var olduğunu ve kerâmete inanmak vâcib olduğunu sözbirliği ile bildirmişlerdir. Evliyânın kerâmeti olduğunu, Allahü teâlânın kitâbı haber vermektedir. Âyet-i kerîme, Süleymân aleyhisselâmın, Belkısın kürsîsinin bir ânda, Yemendeki Sebe' şehrinde Şâma getirilmesini istediğini haber veriyor. Bu kürsî, altın ve kıymetli taşlar ile süslenmişti. Bunu, Âsâf bin Berhıyâ, bir ânda getirdi. Tahtın hiçbir yeri bozulmadan geldi. Âsâf, Velî idi. Tahtı bir ânda getirmesi, kerâmet oldu. Hazret-i Meryemin kerâmeti de Kur'ân-ı kerîmde, Âl-i İmrân sûresinin otuzyedinci âyetinde bildirilmektedir. Hazret-i Meryemin yanına Zekerıyyâ aleyhisselâmdan başka kimse girmezdi. Zekerıyyâ "aleyhisselâm", her girişinde hazret-i Meryemin yanında tâze meyve görürdü. Bunların Allahü teâlâdan geldiğini söylerdi. Ehl-i sünnet âlimleri sözbirliği ile bildiriyor ki, Peygamberlerin mu'cizeleri olduğu gibi, Evliyânın da kerâmetleri vardır. Çünkü, Peygamberlere tâbi' olanları, Onlara uyanları, Allahü teâlâ çok sever. Onlara diri iken de, öldükden sonra da, kerâmetler ihsân eder. Peygamberlerin ve Evliyânın öldükden sonra da, mu'cize ve kerâmet göstermeleri, onların doğru söylediklerini dahâ iyi bildirmektedir. Çünkü, diri iken olan mu'cizeleri ve kerâmetleri gören düşmanlar, kâfirler, bunları başkasından öğrenerek yapıyorlar sanırlar. Fekat, öldükden sonra hâsıl olan mu'cize ve kerâmetler için, öyle sanmak ve söylemek olmaz. Mu'cizeleri ve kerâmetleri, Allahü teâlâ yaratmaktadır. Yalnız Onun kudreti ile olmaktadır. Peygamberlerine ve Velîlerine ihsân ederek, ikrâm ederek, onların sebebi ile, onların şefâ'atleri ile yaratmaktadır. **(Mu'cize)** Peygamberlerden, **(Kerâmet)** ise, Peygamberin yolunda olduğu bilinen sâlih mü'minden hâsıl olmaktadır. Peygamberler ma'sûmdur. Hiç günâh işlemezler. Şeytân, Peygamberin şekline giremez. Evliyâ da, Peygamberlerin

vârisleridir. Şeytân, onlara da yaklaşamaz. Ömer “radiyallahü anh” ve Abdüllah ibni Mes’ûd “radiyallahü anh” ve dahâ birçok Sahâbeden “radiyallahü anhüm” şeytânın kaçtığı kitâblarda yazılıdır. Alî Uşî Fergânevî “rahmetullahi aleyh” (**Bed’ül-emâlî**) kasîdesinde:

**Velînin kerâmetleri dünyâda,
Vardır, onlar ihsân sâhibleridir.**

buyuruyor. Anlayışlı, akllı kimseler için bu beytde takılacak birşey yokdur. Çünkü, Velîlerin kerâmetleri dünyâda hâsıl olur demekdedir. Çünkü, Ehl-i sünnet ile mu’tezile arasında dünyâdaki kerâmet için ayrılık olmuştur. Onlar dünyâda kerâmet olmaz dedi. Kerâmet olursa, mu’cize ile karışır. Peygamber ile Velî ayrılamaz sandılar. Ehl-i sünnete göre, mu’cize sâhibinin, Peygamber olduğunu bildirmesi lâzımdır. Kerâmet sâhibinin, Velî olduğunu söylemesi yasakdır. Söylerse, Velî olmadığı anlaşılır. Mezhebsizler, bunu anlasalardı, zındıkların, yalancılardan çirkin sözlerini ileri sürerek, Evliyâyâ dil uzatamazlardı. Yukarıdaki beyt, Velînin kerâmetleri, dünyâda da vardır. Kendilerinden istenilen şeyleri ve şefâ’at etmelerini, Allahü teâlâ dilek sâhiblerine ihsân eder demektir. Anlayışı az olanlar, yukarıdaki beyti, Velînin yalnız dünyâda iken kerâmeti olur sanıyor. Velî ölünce, kerâmeti olmaz diyorlar. Böyle anlamak yanlıştır. Çünkü, derin âlimler, meselâ Şerefüddîn Halîl Neccârî Yemenî hanefî^[1] (**Nefis-ür-riyâd**) ismindeki Emâlî kasîdesi şerhinde ve Eşbâh muhşîsi şeyh Ahmed [ve Kâmûs mütercimi Ahmed Âsım Efendi “rahmetullahi aleyh” Emâlî kasîdesini şerh ederken] bu beyti bizim bildirdiğimiz gibi açıklamışlardır. Hattâ insanlar, kıyâmet kopuncaya kadar, ya’nî âhîret hayâtı başlayıncaya kadar, dünyâdadırlar denir. Muhammed bin Süleymân Halebî Reyhâvî “rahmetullahi aleyh”, Emâlî kasîdesinin şerhi olan (**Nuhbet-ül-leâlî**) kitâbında da, bunu uzun açıklamaktadır.

Velîlerin, öldükden sonra, sayılamıyacak kadar çok kerâmetleri görülmüştür. Âlimler bunları, sözbirliği ile bildirmişlerdir. Burada yalnız birkaç dânesini bildireceğiz: (**Buhârî**) kitâbında diyor ki, Eshâb-ı kirâmdan Âsım “radiyallahü anh”, hiçbir müşrike dokunmamak için ve hiçbir müşrikin de kendisine dokunmaması için, Allahü teâlâyâ söz vermiş idi. Kâfirler kendisini şehîd edince, yanına yaklaşmak istediler. Cenâb-ı Hak, arılar göndererek Âsımı korudu. Arılar, o kadar çokdu ki, müşrikler yanına yaklaşamadılar. Bu, Âsımın ölümünden sonra ihsân edilen kerâmet idi. Eshâb-ı

[1] Halîl Yemenî 332 [m. 943] de vefât etdi.

kirâmdan Hubeybi kâfirler yakaladı. Muhammed yalancıdır derseni seni bırakırız. Böyle söylemezsen öldürürüz dediler. Muhammed aleyhisselâmın mubârek ayağına bir diken batmaması için, cânımı fedâ ederim buyurdu. Şehîd etdiler. Birkaç Sahâbî gece gelip, şehîdin ipini kesdiler. [Alıp kaçırlarken] Yere düştü. Yerde göremediler. Nereye gitdiğini anlıyamadılar. Hanzala ismindeki Sahâbî, Resûlullah ile gazâyâ gitmek için acele etdi. Gusl abdesti almağa vakt bulamadı. Şehîd oldu. Kendisini melekler yıkadı. Bunun için, **(Gasîl-ül-Melâike)** adı ile meşhûr oldu. Bunların hepsi, **(Buhârî)** kitâbında yazılıdır. Muhammed bin Abdüllah Tebrîzî şâfi'î^[2] **(Mişkât)** kitâbında diyor ki, Âişe “radiyallahü anhâ” buyurdu ki, Habeş pâdişâhı **(Necâşî)** îmâna geldi. Kabri üzerinde her zemân nûr parladığını çok kimseden işitdim. Hazret-i Alînin kardeşi olan Ca'fer, şehîd olduktan sonra, Yemendeki **(Bîşe)** şehrine meleklerle giderek yağmur yağacağını müjdelediğini Resûlullah haber verdi. Bunu yukarıda bildirmişdik. Hazret-i Hüseyin “radiyallahü anh” mubârek başı yanında kâri', ya'nî hâfız, (Kehf) sûresini okuyordu. **(Eshâb-ı Kehf, bizim âyetlerimizden şaşırıp kaldı)** meâlindeki âyet-i kerîmeyi okuyunca, mubârek başdan, (Beni öldürmek ve sürüklemek, Eshâb-ı Kehfden dahâ çok şaşılacak bir şeydir) sesi işitildi. Nasr-ül-Hazâî Me'mûn halife tarafından asılmışdı. Elinde mızrak olan biri, yanına bırakılıp, Nasrın yüzünü kiblede çevirmesi emr olunmuşdu. Gece karanlık basınca, mubârek yüzü kibleye döndü. O sırada **(Ankebût)** sûresinin **(İmân etdik diyenlerin kendi hâline bırakıldıkları mı sanıldı)** meâl-i şerîfindeki ikinci âyet-i kerîmesini okuduğu işitildi. Bir kabrde **(Mülk)** sûresinin sonuna kadar okunduğu işitildi. Bunu yukarıda yazmışdık. Bu haberlerin hepsi doğrudur. Hadîs âlimleri bildirmişdir.

İbni Asâkir Alî^[1] bildiriyor ki, Umeyr bin Habbab Selemî dedi ki, sekiz arkadaşım ile birlikte, Emevîler zemânında rumlara esîr olduk. Bizi, Rum kayserine götürdüler. Bunların boynunu vurunuz emrini verdi. Önce öldürülmek için arkadaşlarımla önüne geçdim. Papaslar bana acıdı. Benim bu hâlime şaşırıldılar. Beni afv etmesi için Kayserin elini ayağını öpdüler. Papasın biri, beni evine götürdü. Güzel bir kızı yanıma getirdi. Bu benim kızımdır. Sana nikâh ediyorum dedi ve bizim dînimize gir dedi. Zevce için ve mal için dînimi bırakmam dedim. Birkaç gün geçti. Bir gece, papasın kızı beni bağçeye çağırıldı. Babamın dediğini niçin yapmıyorsun dedi. Ben, kadın için, mal için dînimden dönmem dedim. Burada kalmak

[2] Tebrîzî 749 [m. 1348] de vefât etdi.

[1] İbni Asâkir 571 [m. 1176] da Şâmda vefât etdi.

mı, yoksa memleketine gitmek mi istersin dedi. Memleketime gitmek isterim, dedim. Gökde bir yıldız gösterdi. Geceleri bu yıldız doğru git, gündüzleri gizlen! Böylece vatanına kavuşursun dedi ve yanımdan ayrıldı: Üç gece yürüdüm. Dördüncü günü saklanmışdım. Sesler işitdim. Umeyr, Umeyr diyerek beni çağırıyorlardı. Bakdım. Şehîd olan arkadaşlarımı gördüm. Siz şehîd olmadınız mı? Evet olduk. Fekat, Allahü teâlâ şimdi şehîdlere emr etdi. Ömer bin Abdül'azîzin "rahmetullahi aleyh" cenâzesinde bulununuz dedi. At üzerinde idiler. İçlerinden biri, yâ Umeyr! Elini uzat dedi. Elimi uzatdım. Beni arkasına oturdu. Sür'at ile gitdik. Kendimi, Elcezîrede evimin yanında buldum dedi.

Abdürrahmân ibnül Cevzî^[2] diyor ki, Ebû Alî Berberî, Şâmdan Tarsûsa ilk olarak gidip yerleşen üç kişiden biridir. Rumlarla gazâ ediyordu. Arkadaşları ile birlikte esîr oldu. Umeyrin başına gelenler, bunlara da oldu. İki arkadaşını şehîd etdiler. Papaslardan biri, bunu kurtarıp evine götürdü. Bunu aldatmak için, kızını araya koydu. Fekat Allahü teâlâ, kıza hidâyet ihsân eyledi. İki kişi yola çıktılar, gündüz saklandılar. Ayak sesi duydular. Şehîd olan iki arkadaşını gördü. Yanlarında melekler vardı. İki arkadaşına selâm verdi. Hâllerini sordu. Allahü teâlâ, bizi sana gönderdi. Bu kız ile nikâhında sana şâhid olacağız dediler. Nikâhdan sonra gitdiler. Bunlar Şâma geldi. Berâber çok yaşadılar. Bu hâl, Şâmda yayıldı. [Muhammed Ma'sûm-ı Fârûkî Serhendî, 1068 [m. 1658] senesi ibtidâsında, Hindistândan ayrılarak, deniz yolu ile, önce Medîne-i münevvereye, sonra Receb başında Mekke-i mükerremeye geldi. Mubârek oğulları ile, hac yaparak, 1069 başında Hindistâna avdet eyledi. Bu bir sene içinde, Cennetül mu'allâda ve Cennetül Bakîde ziyâret ettiği zevât-ı kirâm ve Hucre-i se'âdeti ziyâretinde Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", mubârek bedenleri ile görünerek, verdikleri müjdeleri hergün oğullarına haber vermişdir. Bunlardan Muhammed Ubeydullah, bu haberleri arabî olarak toplamış, hâsıl olan risâleye **(Yevâkît-ül-haremeyn)** ismini vermişdir. Üç sene sonra fârisîye terceme edilmişdir.] İbni Ebiddünyânın kitâbında böyle vak'alar ve ölümlerin kabr hayâtı yazılıdır. Ebû Nu'aymın **(Hilye)** kitâbında ve İbn-ül-Cevzînin **(Safvet-üs-Safve)** ve **(Uyûn-ül-Hikâyât)** kitâblarında ve dahâ birçok kitâblarda yazılıdır. İbni Teymiyye ve İbn-ül-Kayyim-i Cevziyye de, Evliyânın kerâmetlerini güzel yazmışlardır.

[Şâfi'î âlimlerinin büyüklerinden İsmâ'îl Mûsulî "rahmetullahi aleyh", **(Müzîl-ül-şübühât fî-İsbât-il-Kerâmât)** kitâbında, Evliyânın

[2] İbnül-Cevzî hanbelî 597 [m. 1202] de vefât etdi.

kerâmet sâhibi olduklarını vesîkalarla isbât etmektedir. Kendisi, 654 [m. 1255] de vefât etmiştir.]

Hanefî mezhebindeki birkaç din adamının ve vehhâbîlerin, Evliyânın az zemânda uzak yerlere gitmelerine inanmamaları şaşılacak şeydir. Bu da, çeşidli kerâmetlerden biridir. Hanefî âlimleri, fikh ve akâid kitâblarında bunlara güzel cevâb vermişlerdir. Meselâ, garbda bulunan bir kimse, şarkda bulunan bir kadınla evlense, zevcesinden uzun zemân uzak kalsa, birkaç sene sonra, zevcesi hâmile kalsa, doğacak çocuk, bu adamın olur dediler. Çünkü, **(tayı-ı mekân)** ile zevcesinin yanına gelmesi, mümkündür. Böyle kerâmet sâhibi olması câizdir dediler. Fikh âlimleri, bunu sözbirliği ile bildirmektedir. Akâid kitâblarında da yazılıdır. **(Vehbâniyye)** kitâbında, tayy-ı mesâfe, ya'nî bir ânda uzak yere gitmek, Evliyâyâ ihsân olunan kerâmetlerdendir. Buna inanmak vâcibdir demektedir. **(Nesefî)**de, **(Fikh-ı ekber)**de ve **(Sivâd-ı A'zam)** ve **(Vasiyyet-i Ebû Yûsûf)**de ve bunların şerhlerinde ve **(Mevâkıf)** ve **(Mekâsıd)** kitâblarında ve bunların şerhlerinde [ve **(İbni Âbidînde)**] de yazılıdır. Buna nasıl inanılmaz ki, âyet-i kerîmede açıkca bildirilmiştir. Ehl-i sünnet âlimleri, âyet-i kerîmeden alarak yazmışlardır. Kerâmete inanmak, vâcibdir demişlerdir. Âyet-i kerîmede bildirilen **(Belkıs)**ın arşının bir ânda Şâma getirilmesi, tayy-ı mesâfenin kerâmet olduğunu göstermektedir.

Hakîm-i Semerkandî İshak bin Muhammedin “rahimehullahü teâlâ^[1] **(Es-Sivâd-ül-A'zam)** kitâbının otuzikinci maddesinde, Evliyânın kerâmeti çok güzel anlatılmaktadır. Burada bildirmediği uygun gördük:

Evliyânın kerâmetine inanmak lâzımdır. Evliyânın kerâmetine inanmayan, bid'at sâhibi, sapık olur. Evliyânın kerâmetine inanmamak iki dürlü olur: Kerâmetleri bildiren âyet-i kerîmelere inanmıyorsa, kâfir olur. Bu âyet-i kerîmelere inanır, fekat onlar Peygamber idi derse, yine kâfir olur. Âyet-i kerîmelere inanır ve onlar Peygamber idi demezse ve âyet-i kerîmeler, Evliyânın kerâmetlerini bildiriyor demesi câiz olur. Çünkü, Allahü teâlâ, yukarıda bildirdiğimiz âyet-i kerîmede, Belkısın arşını bir ânda getirenin ilm sâhibi olduğunu bildiriyor. Bu da, Âsâf bin Berhıyâ idi. Velî idi. Peygamber değildi. Süleymân aleyhisselâmın ümmetinden idi. Süleymân aleyhisselâmın ümmetinden birinin kerâmeti, Kur'ân-ı kerîmde bildiriliyor da, Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin kerâmetlerine niçin inanılmasın? Muhammed aleyhisselâm,

^[1] Semerkandî 342 [m. 953] de vefât etdi.

Süleymân aleyhisselâmdan elbet dahâ üstündür. Muhammed aleyhisselâmın ümmeti de, Süleymân aleyhisselâmın ümmetinden elbet dahâ üstündür. Mezhebsizler, bu sözümüze karşılık, bu kerâmet Süleymân aleyhisselâmın idi derse, ona deriz ki, bu ümmetin Evliyâsının kerâmeti de, Muhammed aleyhisselâmdandır. Meryem sûresinin yirmidördüncü âyetinde meâlen, **(Hurma kütüğünü kendine doğru çek! Sana ondan tâze hurma düşer)** buyuruldu. Allahü teâlâ, hurma kütüğünden, hazret-i Meryem için meyve çıkardığını bildiriyor. Hazret-i Meryem, Peygamber değildi. Zekeriyâ aleyhisselâmın, hazret-i Meryemin yanında gördüğü meyveler ve Eshâb-ı Kehf vak'ası hep kerâmet idi. Bu kerâmetlerin sâhibleri Peygamber değildiler. Önce gelen Peygamberlerin ümmetlerinde, kerâmet sâhibi Velîler bulunuyor da, Muhammed aleyhisselâmın ümmetinde kerâmet sâhibi Evliyâ niçin bulunmasın? Âl-i İmrân sûresinin yüzonuncu âyetinde meâlen, **(Siz, ümmetlerin en iyisi oldunuz)** buyuruldu. Kerâmete inanmıyanlar bu sözümüze karşılık, bir kimsenin bir gecede Kâ'beye gidip gelmesi olamaz derse, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", bir ânda yedi kat göklere ve Allahü teâlânın dilediği yerlere götürülüp getirildi. Bundan büyük kerâmet olur mu? Yine deriz ki, mü'min mi kıymetlidir, kâfir mi? Kâfirlerden birinin bir ânda şarkdan garba gidip geldiğini işitiyoruz ve inanıyoruz. Bu kâfir bildiğimiz iblîsdir. Bu kâfire verilen şey, Allahü teâlânın sevgili kullarına niçin verilmez olsun? Bunu iyi düşünmek ve insafılı konuşmak lâzımdır. **(Sivâd-ül A'zam)** kitâbının şerhinden terceme burada temâm oldu. İbni Teymiyye ve başkaları bildiriyor ki, Evliyânın kerâmetlerine inanmıyanlar, hâricîler ve mu'tezilî ve ba'zı şîîlerdir. Çünkü, bu sapıkların kerâmetleri yoktur. Kerâmet sâhibleri de yoktur. Bunun için, görmüyorlar, işitmiyorlar ve inanmıyorlar.

(Feth-ul-mecîd) ismindeki vehhâbî kitâbına cevâb olarak, Dâvûd bin Süleymânın **(Minhat-ül-Vehbiyye fî Redd-il-Vehhâbiyye)** kitâbından yaptığımız terceme burada temâm oldu. Bu hayırlı sebep ile, kitâbın temâmı terceme edilmiş oldu.

[Hasen-i Basrî 110 [m. 727] de Basrada, Ebû Kılâbe Abdülmelik 276 [m. 889] da Bağdâdda, Sa'düddîn-i Teftâzânî Mes'ûd şâfi'î 792 [m. 1389] de Semerkandda, Alî Üşî 575 [m. 1180] de, Şerefüddîn Halîl Neccârî Yemenî 632 [m. 1235] de, Seyyid Ahmed Âsım efendi Ayntâbî 1235 [m. 1820] de İstanbulda, Muhammed bin Süleymân Halebî Reyhâvî 1228 [m. 1813] de, halîfe Memûn bin Hârûn 218 [m. 833] de ve Dâvûd bin Süleymân Bağdâdî 1299 [m. 1881] de vefât etmiştir "rahmetullahi aleyhim ecma'in"].

Abdülganî Nablüsî (**Keşf-ün-Nûr min-Eshâb-il-kubûr**) kitâbında buyuruyor ki, Allahü teâlâ, kendisine yaklaştığı olan kullarına kerâmetler ihsân etmiştir. (**Kerâmet**), Evliyâ denilen insanlarda Allahü teâlânın yarattığı, âdet ve fen bilgileri dışında olan şeylerdir. Allahü teâlâ, kendi kudreti ile ve irâdesi ile, ya'nî dilediği zemân, bu şeyleri, bu kullarında yaratmaktadır. Kulun kudretini de Allahü teâlâ yaratmaktadır. Bu şeylerin yaratılmasında, kulun kudretinin ve irâdesinin te'sîri yoktur. Kulun irâdesi ve kudreti, kerâmetlerin yaratılmasına ancak sebep olmaktadır. Kul, istediği zemân, kendi kuvveti ile kerâmet yapar diyen kimse ve böyle inanan kimse kâfir olur.

Kendisinde kerâmet hâsıl olan Velî, bu kerâmetin yalnız Allahü teâlânın dileği ile ve kudreti ile yaratıldığını, kendi dileğinin ve kudretinin hiçbir te'sîri olmadığını bilmektedir. Bunun gibi, kendi bedenindeki, görmek, işitmek, tad almak, sertlik, sıcaklık duymak, düşünmek, ezberlemek, hâtırlamak gibi duygularının ve iç ve dış organlarının hareketlerinin, hâsılı bütün işlerinin hep Allahü teâlânın dilemesi ile ve kudreti ile ve yaratması ile olduğunu her an bilmektedir. Evliyâlık da, bu demektir. Ya'nî, böyle olduğunu her an bilen ve inanan kimse, Allaha yakîn olmuş, Velî olmuştur. Bu bilgisi, her an bütün varlığını kaplamaktadır. Allahü teâlâ, Velîsine ba'zan gaflet verir. Bu bilgisini unutturur. Bu zemân, Velîliği kalmaz ise de, önceki zemânlarında Velî olduğu için, böyle zemânlarda da, kendisine Velî denilir. Bunun gibi, îmânı olan insana mü'min denildiği için, uyku zemânında, gaflet hâlinde olduğu zemân da, kendisine mü'min denilmektedir. Bu gaflet zemânı, Evliyânın aşağı hâlleridir. Allahü teâlânın (**Sen elbette ölüsün. Onlar da ölüdürler!**) buyurduğu ölü olmak hâli de bunun gibidir. Bunun için Velîler "rahime-hümullahü teâlâ", her şeylerinin Allahü teâlâdan olduğunu anlamaları hâllerine **[(Fenâ fillah) veyâ] (mevt-i ihtiyârî)** demişlerdir. Hadîs-i şerîfde, (**Kendini tanıyan, Rabbini tanımış olur**) buyuruldu. Bütün hareketlerinin ve işlerinin, görünen ve görünmeyen kuvvetlerinin kendisinden olmadığını, başka bir irâde ve kudret sâhibi tarafından meydana getirildiğini anlıyan kimse, bu kudret sâhibi olan Allahü teâlâyı tanımış olur. Allahü teâlânın emrettiği farzların hepsini yapan ve ayrıca Muhammed aleyhisselâmın ibâdetlerini, yaşayışını, hâllerini, ya'nî nâfile ibâdetleri de yapan bir müslimân Allaha yaklaşır, Velî olur. Duyguları ve hareketleri kendisinden değil, Allahü teâlâdan olduğu meydana çıkar. Böyle olduğunu bildiren hadîs-i şerîf, tesavvuf kitâblarında yazılıdır.

Âriflere göre, Velî olmak için, kendisinin (**Mevt-i ihtiyârî**) denilen bir mevt ile ölü olduğunu bilmek lâzımdır. Velîlerde "rahime-

hümullahü teâlâ” kerâmetin hâsıl olması için, böyle ölü olmaları lâzımdır. Böyle olduğunu anlayan kimse, meyyitde kerâmet olmaz diyebilir mi? Câhiller, gâfiller, kendi işlerini kendi irâdeleri ile ve kudretleri ile yaptıklarını sanırlar. Herşeyi Allahü teâlânın yaratdığını unuturlar.

Evliyânın, öldükden sonra da kerâmet sâhibi olduklarını fıkıh kitâbları da bildirmektedir. Hanefî mezhebinde kabr üzerine basmak, oturmak, uyumak, abdest bozmak mekrûhdur. Çünkü bunlar ihânet, hakâret etmektir. Hadîs-i şerîfde, **(Kabır üzerine basmaktan, ateşe basmağı tercîh ederim)** buyuruldu. Bu sözler, insana öldükden sonra da saygı göstermek lâzım olduğunu bildiriyorlar. Ya'nî dînimiz, ölümlerin kerâmet sâhibi ya'nî muhterem olduklarını bildiriyor. Kerâmet, âdet hârici yapılan iş demek olduğunu yukarıda bildirmiştik. İnsanın yer yüzünde yürümesi, oturması âdet olduğu için, mü'minin kabri üzerine basılmaması, oturulmaması, ona kerâmet ya'nî ikrâm ve ihsân olmaktadır. Her mü'mine öldükden sonra böyle kerâmet veren dînimiz, ilm, irfân sâhibi olan Evliyâyâ dahâ kıymetli kerâmetler de ihsân olunacağını göstermektedir.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” **(Bakî’)** kabristânını ziyâret eder, mezâr yanında ayakda düâ ederdi. Bu da, ölümlerin kerâmet sâhibi olduklarını göstermektedir. Çünkü, mü'minin kabri başında yapılan düânın kabûl olacağını bilmeseydi, orada düâ etmezdi. Mü'minin kabri başında düânın kabûl olması, onun kerâmet sâhibi olduğunu göstermektedir. Her mü'min için böyle kerâmet olunca, Evliyâ için “rahime-hümullahü teâlâ” dahâ çok olacağı meydândadır.

Mü'min ölünce, onu yıkamak, kefenlemek ve defn etmek lâzımdır. Dînimiz bunu emr etmektedir. Bu emr, mü'minin öldükden sonra da, kerâmet sâhibi olduğunu göstermektedir. Kâfirlerin ve hayvanların ölümlerinde bu kerâmet yoktur.

Mü'min ölürken necâsetlenmektedir. Onu bu necâsetden kurtarmak, temizlemek için yıkamak emr olundu. Bu emr, mü'minin öldükden sonra da kerâmet sâhibi olduğunu göstermektedir.

(Câmi'ul-fetâvâ) kitâbında âlimlerin ve seyyidlerin mezârları üzerine binâ, türbe yapmak mekrûh değildir diyor. Yine bu kitâbda, ölü yıkayanın temiz olması lâzımdır. Cünüb olması mekrûhdur diyor. Bu da, her mü'minin öldükden sonra kerâmet sâhibi olduğunu göstermektedir. Hâlbuki, diri iken her mü'min kerâmet sâhibi olmaz. Yalnız Evliyâ diri iken de kerâmet sâhibidir. İmâm-ı Abdüllah Nesefînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Umdet-ül-i'tikâd)** kitâbında, (Her mü'min uykuda da mü'min olduğu gibi, öldükden

sonra da mü'mindir. Bunun gibi Peygamberler, öldükden sonra da Peygamberdirler. Çünkü, Peygamber olan ve îmân sâhibi olan rûhdur. İnsan ölünce, rûhunda bir değişiklik olmaz) demektedir. İnsan, beden demek değildir. İnsan rûh demektir. Beden, rûhun konak yeridir. Kıymetli olan, ev değil, evde oturanlardır. Cebrâîl aleyhisselâm, Peygamber efendimize insan şeklinde görünürdü. Ekseriye, Dihye ismindeki sahâbî şeklinde görünürdü. Eshâb-ı kirâmdan ba'zıları da, Cebrâîl aleyhisselâmı insan şeklinde gördüler. Cebrâîl aleyhisselâm insan şeklinden çıkarak, kendi şekline girince, rûh gibi olunca, yok oluyor denilemez. Şekil değiştirdi denilir. İnsan rûhu da, bunun gibidir. İnsan ölünce, rûhu bir âlemden başka âleme geçmektedir. Rûhun böyle değişikliğe uğraması, kerâmetinin kalmıyacağını göstermez. **[(Câmi-ul-fetâvâ)]**nın yazarı Muhammed Semerkandî hanefî 556 [m. 1162] da, Abdüllaḥ Nesefî hanefî 710 [m. 1310] da Bağdâdda vefât etdi.]

Evliyânın öldükden sonra da kerâmet sâhibi olduklarını bildiren bir çok vak'a ve hikâyeler kitâblarda yazılıdır. Meselâ, büyük Velî, Muhyiddîn-i Arabînin **(Rûh-ul-Kuds)** kitâbında, Ebû Abdüllaḥ bin Zeyn-ül-bürî İşbilînin çeşidli kerâmetleri yazılıdır. Bir gece, Ebül Kâsım bin Hamdîn ismindeki kimsenin imâm-ı Muhammed Gazâlîyi red eden, kötülüyen bir kitâbı okurken, gözleri kör oldu. Hemen secde edip yalvardı. Bu kitâbı hiç okumıyacağına yemîn etdi. Allahü teâlâ kabûl buyurup, görmek ihsân eyledi. Bu da, imâm-ı Gazâlînin öldükden sonra olan bir kerâmetini göstermektedir.

İmâm-ı Yâfi'î **(Ravdur-Riyâhîn)** kitâbında diyor ki, Evliyâdan biri, kabrdekilerin derecelerinin kendisine gösterilmesi için düâ etdi. Bir gece çeşidli kabirler gösterildi. Kimi tahta üzerinde, kimi ipek yatakda, kimi kokulu çiçekler arasında, kimi sevinçli, kimi ağlar, kimi güler idi. Bir ses işitdi. Bu hâlleri, dünyadaki amellerinin karşılığıdır diyordu. Güzel huylular, şehîdler, nâfile oruçları da tutanlar, Allahü teâlâ için sevişenler, günâh işleyenler, tevbe edenler, ayrı ayrı hâlde idiler. Mezârdakilerin hâlleri ba'zı Evliyâyâ uykuda, ba'zılarına da uyanık hâlde iken gösterilir. İmâm-ı Yâfi'î "rahmetullahi aleyh" **(Kifâyet-ül-Mu'tekad)** kitâbında, ba'zı Evliyânın babasının mezârına gidip konuşdukları yazılıdır.

Elkâî, **(Es-sünnet)** kitâbında, Yahyâ bin Mu'în diyor ki, inandığım, güvendiğim mezârcı bir arkadaşım dedi ki, şaşılacak çok şeyler gördüm. En çok şaşdığım şey, bir meyyitin, müezzinin ezânını tekrâr ettiğini işitdim dedi. [Hibetullah Elkâî "rahmetullahi aleyh" 418 [m. 1027] de vefât etdi.]

Ebû Nu'aym, **(Hilye)** kitâbında diyor ki, Şeybân bin Cisrden işitdim. Sâbit-ül-benânîyi mezâra koyduk. Hamîd-üt-tavîl de

yanımda idi, kabrin kerpici düştü. Sâbitin kabrde nemâz kıldığını gördüm. Sâbit diri iken, her zemân, (Yâ Rabbî! Bir kuluna kabrde nemâz kılmak kerâmetini ihsân edersen, bana da ihsân et!) diyerek düâ ederdi. [Abdullah Yâfi'î 768 [m. 1367] de Mekkede, Yahyâ bin Mu'în Bağdâdî şâfi'î 233 [m. 848] de Medîne'de, Ebû Nu'aym İsfehânî 430 [m. 1038] de vefât etdi "rahmetullahi aleyhim ecma'in".]

İmâm-ı Tirmüzî ve Hâkim ve Beyhekî bildiriyorlar: Abdullah ibni Abbâs söyledi ki, birkaç Sahâbî yolculukda bir çadır kurduk. Burada kabr olduğunu bilmiyorduk. Birisinin sûre-i Mülkü başından sonuna kadar okuduğunu işitdik. Medîneye gelince, bunu Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" söyledik. **(Bu sûre, meyyiti kabrdeki azâbdan kurtarır)** buyurdu. Ebül-Kâsım Sa'dî, **(İsfâh)** kitâbında, bunu anlatıyor ve bu, meyyitin kabrde Kur'ân okuduğunu isbât etmektedir diyor.

İbni Mendeh haber veriyor: Talhâ, Ubeydullah'dan haber veriyor ki, ormanda idim. Akşam oldu. Abdullah bin Âmir bin Hizâmın kabri yanında oturdum. Kabrde çok güzel sesle Kur'ân okuduğunu işitdim. Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" haber verdim. **(Bunu okuyan Abdüllahdır. Allahü teâlâ rûhları kabz edince, Cennetdeki yerlerinde muhâfaza olunur. Her gece, sabâha kadar, kabrlerine bırakılır)** buyurdu. [Muhammed ibni Mendeh "rahmetullahi aleyh" 395 [m. 1005] de vefât etdi.]

İnsan ölünce, rûh da ölmez. Rûh bedenden başka bir varlıktır. Mezârdaki beden ile, toprak olduktan sonra da, ilgisi yok olmaz. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okumamış olan câhiller ve mezhebsizler ve Cehenneme gidecekleri bildirilmiş yetmişiki fırkadan olan sapıklar, rûhun bedenden ayrı bir varlık olduğunu bilmiyorlar. İnsan ölünce, hareketi yok olduğu gibi, rûhun da beden bir sıfatı, özelliği olduğunu, hareketin yok olduğu gibi rûhun da yok olacağını sanıyorlar. Evliyâ da, her insan gibi, ölür, toprak olur, insanlığı ve rûhâniyeti kalmaz diyorlar. Mevtâlarına hurmet etmiyorlar. Hakâret ediyorlar. Evliyânın kabrini ziyâret ederek, onlarla bereketlenmeği, tevessül etmeği inkâr ediyorlar. Bir gün Velî Arslan Dımışkînin kabrini ziyârete gidiyordum. Sapıklardan birisi, toprak ziyâret olunur mu dedi. Buna çok şaşdım. Müslimân olduğunu bildiren bir kimsenin böyle söylemesine çok üzdüm.

Hadîs-i şerîfde, **(Kabır, yâ Cennet bağçelerinden bir bağçedir. Yâhud Cehennem çukurlarından bir çukurdur)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, rûhların, çürümüş cesedlerle birleşdiklerini açıkca bildirmektedir. Mü'minlerin mezârlarının muhterem, mubârek

olduğunu göstermektedir. Âlime hakâret edenin, düşmanlık edenin kâfir olmasından korkulur.

Meyyitler de, diriler de Allahın mahlûklarıdır. Hiçbirinin, hiçbir şeye te'sîri yoktur. Herşeye te'sîr eden, yalnız Allahü teâlâdır. Fekat, mü'minin ölüsüne de, dirisine de ta'zîm, saygı göstermek vâcibdir. Çünkü, mü'minlerin ölüleri de, dirileri de, Allahü teâlânın **(Şe'âir)** oldukları için, ta'zîm edilmelerini Kur'ân-ı kerîm emretmektedir. Hac sûresinin otuzikinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlânın şe'âirini ta'zîm etmek, kalblerin takvâsından dolaydır)** buyuruldu. Şe'âir, Allahü teâlâyı hâtırlatan, bildiren şeyler demektir. Âlimlerin, sâlihlerin ölüleri ve dirileri şe'âirdir.

Âlimleri, Velîleri ta'zîm etmek, bunlara saygı göstermek, çeşidli şekilde olur. Bunlardan biri, kendilerine tahtadan tabut yapmak ve mezârları üzerine kubbe yapmaktır. Sarıklarının büyük olması, elbiselerinin geniş ve temiz olması da bunları ta'zîm etmek içindir. **(Câmi'ul-Fetâvâ)**da Âlimlerin, Velîlerin, Seyyidlerin mezârları üzerine binâ, türbe yapmanın mekrûh olmadığı yazılıdır. Evliyânın kabrlerine nefret edilmemek, saygı göstermek için sanduka, örtü ve sarık koymak, bunları kabr sâhiblerini hakâretten korumak, ta'zîm ve saygıya sebep olmak niyyeti ile yapmak, bize göre câizdir. Selef-i sâlihîn "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" zemânında bunlar yapılmazdı. Fekat, o zemân herkes kabrlere hurmet ederdi. Fıkh kitâblarında vedâ' tavâfından sonra, geri geri giderek, Mescid-il-harâmdan çıkmalıdır. Böyle çıkmakla, Kâ'beye ta'zîm edilmiş olur yazılıdır. Selef-i sâlihîn, geri geri çıkmazdı. Fekat onlar, Kâ'beyi ta'zîm etmekte kusûr yapmazlardı. Kâ'beye örtü koymak eskiden yokdu. Buna sonradan fetvâ verildi, meşrû' oldu. Kabrlere üzerini örtmek de, bunun gibi meşrû' olmaktadır. Hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse güzel, ya'nî islâmiyyete uygun çığır açarsa, bu yolda bulunanların her birine verilen sevâb gibi, buna da verilir)** buyuruldu.

(Câmi'ul-Fetâvâ)da diyor ki: (Kabir üzerine el koymanın sünnet veyâ müstehab olduğunu bildiren bir haber görmedik. Câiz olmadığını da söyleyemeyiz). Bunların harâm olduğunu söyleyenlerin hiçbir delîli, vesîkası yoktur. Bunlara harâm diyebilmek için, **(Edille-i erbe'a)**nın birinden, ya'nî **(Kur'ân-ı kerîm)**den veyâ **(Hadîs-i şerîf)**den veyâ **(İcmâ'ı Ümmet)**den yâhud **(Kıyâs-ı Fükahâ)**dan birinden bir delîl göstermek lâzımdır. Müctehid olmıyanların yaptıkları kıyâsların, delîllerin hiç kıymeti yoktur. Ba'zı câhiller, Evliyânın kabrlerine hurmet edilirse, onlardan bereket ve yardım istenirse, bunların dilediklerini yapacaklarını, Allahü teâlâ gibi te'sîr edeceklerini zan edenler olur. Böylece, kâfir

olurlar, müşrik olurlar. Bunun için mâni' oluyoruz ve kabrlerini, türbelerini yıkıyoruz. Onlara böylece hakâret edince, herkes bunların birşey yapamadıklarını, kendilerini hakâretten kurtaramadıklarını anlıyarak, kâfir olmaktan, müşrik olmaktan kurtulurlar diyorlar. Sapıkların bu sözleri küfrdür. Fir'avnın sözüne benzemektedir. Mü'min sûresinin yirmialtıncı âyetinde meâlen, **(Bırakınız Mûsâyı öldüreyim. O, Rabbine yalvararak, kendini benden kurtarsın. Onun dîninizi değişdireceğinden ve yer yüzünde fesâd çıkaracağından korkuyorum)** buyuruldu. Bu câhiller, Allahü teâlânın Evliyâyı sevdiğini ve sevdiklerinin düâlarını kabûl edeceğini ve öldükden sonra rûhlarının dileklerini yaratacağını inkâr ediyorlar. Zan ile, şübhe ile, vehm ile ve hayâl ile konuşuyorlar. Hakkı bâtıldan fark edemiyorlar. Müslimân olan kimse, bin seneden beri gelen **(Ümmet-i Muhammediye)**nin dalâletde olduklarını söyleyemez. Bunlara sû-i zan edemez. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" münâfıkların hepsini, ya'nî kâfir oldukları hâlde müslimân görünenleri bildiği hâlde, hiçbirini açığa vurmazdı. Soranlara, (Biz söze, işe, görünüşe bakarız. Kalbleri ancak Allahü teâlâ bilir) buyururdu. **(Keşf-ün-nûr)** kitâbından terceme temâm oldu.

Bir müslimânın bir sözünde veyâ bir işinde yüz ma'nâ olsa, ya'nî yüz şey anlaşılrsa, bunlardan biri, o kimsenin îmânlı olduğunu gösterse, doksan dokuzu ise, kâfir olduğunu gösterse, bu kimsenin müslimân olduğunu söylememiz lâzımdır. Ya'nî, küfrü gösteren doksan dokuz ma'nâyâ bakılmaz. İmâni gösteren bir ma'nâyâ bakılır. Bunun için müslimânlara kâfir dememeli, müşrik dememelidir. Müslimânlara sû-i zan etmemelidir. Bu sözümüzü yanlış anlamamalı! Bunu yanlış anlamamak için, iki noktaya dikkat etmek lâzımdır. Birincisi, söz veyâ iş sâhibinin müslimân olduğu bildirildi. Yoksa, bir kâfirin, değil bir sözü veyâ değil bir işi, birçok sözleri ve işleri îmâni gösterse de, bu kâfire müslimân oldu denilemez. Bir fransız, Kur'ân-ı kerîmi överse, bir ingiliz, Allah birdir derse, bir alman felsefecisi, en iyi din, islâmiyyetdir derse, bunların müslimân olduğu söylenemez. Bir kâfirin müslimân olması için, (Allah vardır. Birdir. Muhammed aleyhisselâm Allahın Peygamberidir. Onu, dünyânın her tarafında, kıyâmete kadar gelecek olan bütün insanlara Peygamber olarak göndermiştir. Onun her dediğine inandım) demesi ve îmânın altı şartı ile otuzüç farzı hemen öğrenip, hepsine inanması lâzımdır. Dikkat edilecek ikinci noktaya gelince, bir sözün veyâ bir işin yüz ma'nâsı olsa denildi. Yoksa, yüz sözden veyâ yüz işden biri îmâni gösterse, doksan dokuzu küfrü bildirse, bu kimseye müslimân denileceği

bildirilmedi. Çünkü, bir kimsenin yalnız bir sözü veyâ bir işi, açık olarak küfrü gösterse, ya'nî îmânı gösterecek hiçbir ma'nâsı olmasa, o kimsenin kâfir olduğu anlaşılır. Başka sözlerinin ve işlerinin îmânı göstermeleri, îmânlı olduğunu bildirmeleri, o kimseyi küfrden kurtarmaz, müslimân olduğuna hükm olunmaz!

(Keşf-ün-nûr) kitâbı, el yazması olarak, İstanbulda, Süleymâniyye kütübhânesinde vardır. İlk olarak 1397 [m. 1977] târîhinde, Pâkistânın Lahor şehrinde, nefîs olarak basılmış, 1398 [m. 1978] senesinde, İstanbulda, bunun foto-kopisi alınarak **(Minhat-ül vehbiyye)** kitâbı ile birlikte basdırılmıştır.

25 - Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahime-hümullahü teâlâ” haklı olduklarını, vehhâbîler de söylemektedir. Allahü teâlâ, bu doğru sözü, onlara da söyletmektedir. Bakınız, bu kitâbın dörtyüzotuzikinci sahîfesinde Ehl-i sünneti nasıl övmektedir: *(Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Muâzı Yemene hâkim olarak göndereceği zemân, (Ne ile hükm edeceksin?) buyurdu. Allahın kitâbı ile dedi. (Allahın kitâbında bulamazsan?) O zemân, Resûlullahın sünneti ile hükm ederim dedi. (Orada da bulamazsan) buyurunca, ictihâd ederek, anladığıma göre, hükm edeceğim dedi. Bunun üzerine, (Resûlünün hâkimine, Resûlünün râzı olduğunu ihsân eden Allahü teâlâyâ hamd ederim) buyurdu. Muâz Eshâb-ı kirâmın fikh, halâl ve harâm bilgilerini en çok bilenlerden idi. Bunun için, ictihâd yapabilecek, yüksek âlim idi. Allahü teâlânın Kitâbında ve Resûlullahın sünnetinde bulamadığı şeyleri, kendi ictihâdına göre hükm etmesi câiz idi. Fekat bugün ve bundan önce, Allahü teâlânın Kitâbındaki hükmleri ve Resûlünün sünnetini bilmiyenler, böyle câhil oldukları hâlde, kendilerinin ictihâd edebileceklerini sanıyorlar. Bunlara yazıklar olsun) diyor.*

Bütün vesîkalarını Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahime-hümullahü teâlâ” kitâblarından almış olduğu gibi, bu satırlarını da, o büyük âlimlerin kitâblarından almıştır. Çünkü, İbni Teymiyyeden önce, onun sapık fikrleri gibi yazarlar yoktu. Bu çağrı o açdı. Ondan sonra gelenler, işi azıtdılar. Taşkınlık yaptılar. Ehl-i sünnet kitâblarından aldıkları kıymetli yazılara, yanlış bozuk ma'nâlar verdiler. Herkes, arabî öğrenmeli ve ictihâd yapmalıdır dediler. Doğru yoldan ayrıldılar. Milyonlarca insanı da sapdırdılar. Yukarıdaki yazı, kendi iddi'âlarını çürütmekte, onlar gibi câhillerin ictihâd yapamayacaklarını, çıkaracakları hükmlerin, ma'nâların yanlış, bozuk olacaklarını göstermektedir.

Son günlerde, ictihâda inanmıyanlar çoğalmaktadır. *(Mezheb ne imiş. Mezhebler, müslimânları bölmüşler. Dîni güç duruma*

sokmuşlar. Allah kolaylık emr ediyor. İslâmiyyetde mezheb diye birşey yokdur. Bunlar sonradan uydurulmuşdur. Ben Eshâbın yolundayım. Başka yol tanımıyorum) diyorlar.

Böyle sözleri din câhilleri çıkarmışdır. Şimdi de, müslimânlar arasına yayıyorlar. Hem de, çok kurnaz davranıyorlar. Önce, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından doğru bir bilgi söyleyip, bundan sonra kendi yalanlarını söylüyorlar. Doğrusunu işitenler, hepsini doğru sanıp aldanıyorlar. Kurtuluş yolu, Eshâb-ı kirâmın yoludur “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în”. Beyhekînin haber verdiği ve **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbında yazılı hadîs-i şerîfde, **(Eshâbım gökdeki yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız, hidâyete kavuşursunuz!)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, Eshâb-ı kirâmdan herhangi birine uyan, Onun yolunu tutan, dünyâ ve âhîret se’âdetine kavuşacaktır. Deylemînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Eshâbım, iyi insanlardır. Allahü teâlâ, Onlara hep iyilik versin)** buyuruldu. Yine Deylemînin “rahmetullahi aleyh” bildirdiği hadîs-i şerîflerde, **(Eshâbımın kabâhatlerini konuşmayınız!)** ve **(Mu’âviye elbet melik olacaktır)** buyuruldu.

Eshâb-ı kirâmın yolundayız diyenler, bu yolu nereden öğrenecekler? Bin sene sonra gelmiş olan mezhebsizlerden mi? Yoksa, Eshâb zemânında bulunan, onların yetişdirdikleri âlimlerin kitâblarından mı? Eshâb-ı kirâmın yetişdirdikleri ve onların talebesinin yetişdirdikleri âlimler **(Ehl-i sünnet vel-cemâ’at)** mezhebinin âlimleridir “rahime-hümullahü teâlâ”. **(Mezheb)**, yol demektir. Ehl-i sünnet vel-cemâ’at mezhebi demek, Resûlullahın ve Onun cemâ’atinin ya’nî Eshâbının yolunda olan müslimânlar demektir. Bu mubârek âlimler, hep Eshâb-ı kirâmdan öğrendiklerini yazmışlardır. Kendi görüşleri ile birşey yazmamışlardır. Kitâblarında, vesîkasız, senedsiz bir kelime yokdur. Dört mezhebin îmânları birdir. Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” yolu, ancak Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğrenilebilir.

Eshâb-ı kirâmın “rıdvânullahi teâlâ aleyhim ecma’în” yolunda olmak istiyenin, Ehl-i sünnet mezhebinde olması lâzımdır. Sonradan türeyen bozuk yollardan sakınması lâzımdır.

26 - **(Feth-ul-mecîd)** ismindeki vehhâbî kitâbının dörtyüzseksenbeşinci ve sonraki sahîfesinde de, hak olan Ehl-i sünnet bilgilerini yazmak zorunda kalmış, bunların arasında bozuk, zehirli saldırılarından da geri kalmamışdır. Diyor ki:

(Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, kabr ziyâret ederken âhîreti hâtırlamağı, meyyite düâ ederek, ona ihsânda bulunmağı, ona acımağı, istiğfâr etmeğı emr etmişdir. Ziyâret eden kimse, hem kendisine, hem de meyyite iyilik etmiş olmaktadır. Müslimin, Ebû

Hüreyreden “radiyallahü anh” bildirdiği hadîsde (**Kabrleri ziyâret ediniz! Kabr ziyâreti, ölümü hâtırlatır**) buyuruldu. Abdüllaħ ibni Abbâs diyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Medînedede, kabristân yanından geçiyordu. Kabrlere bakarak, (**Esselâmü aleyküm yâ ehlel-kubûr! Yagfirullahü lenâ ve leküm, entüm selefünâ ve nahnü bil-eser**) buyurdu. Bu hadîs-i şerîfi imâm-ı Ahmed ve Tirmüzî bildirmektedir. İbnül-Kayyim-ı Cevziyyenin, imâm-ı Ahmedden bildirdiği hadîs-i şerîfde, (**Size, kabr ziyâretini yasaklamışdım. Şimdi, kabrleri ziyâret ediniz! Böylece âhîreti hâtırlarsınız**) buyurdu. İbni Mâcenin Abdüllaħ ibni Mes’ûddan bildirdiği hadîs-i şerîfde, (**Kabr ziyâretini önce yasaklamışdım. Şimdi ziyâret ediniz! Böylece dünyâya gönül vermekden kurtulur, âhîreti hâtırlarsınız**) buyuruldu. İmâm-ı Ahmedin, Ebû Sa’idden bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Kabr ziyâretini size yasaklamışdım. Şimdiden sonra ziyâret edebilirsiniz. Böylece, ibret alır, gafletten uyanırsınız)** buyuruldu. İbn-ül Kayyim-ı Cevziyye, Seleme-tebni Verdandan haber veriyor. Diyor ki, Enes bin Mâliki gördüm. Resûlullaha selâm verdi. Sonra bir kabrin duvarına dayandı, düâ etdi. Müşrikler kabr ziyâretini değışdirdiler. Dîni tersine çevirdiler. Kabre giderek, meyyiti, Allaha şerîk yapıyorlar. Meyyite düâ ediyorlar. Meyyit vâsıtası ile Allaha düâ ediyorlar. İhtiyâclarını meyyitden istiyorlar. Bereketin ondan gelmesini bekliyorlar. Düşmanlarına karşı onun yardım etmesini diliyorlar. Böylece, kendilerine de, ölüye de kötülük yapıyorlar. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bu kötü âdetleri önlemek için, kabr ziyâretini erkeklere yasak etmişdi. Sonra, tevhîd kalblere yerleşince, kabr ziyâretine izn verdi. Fekat kabrde hücr [saçma, çirkin söz] söylemek yasak edildi. Hücrün en büyüğü, kabr başında, söz ve hareket ile şirk yapmaktır. Şimdi, türbeleri süslüyorlar, câmi’lere bakmıyorlar. Allahın Peygamberlerle bildirdiği dîni tersine çeviriyorlar. Şî’iler, insanların en câhilleri ve dinden en uzak kalanları olduğu için, türbeleri yapıyorlar. Câmi’leri yıkıyorlar) diyor.

Câhillerin ve sapıkların kabr başlarında ve türbelerde yaptıkları taşkınlıklara, şirke ve Allahü teâlânın yaratdığını düşünmeyenlere karşı, biz de vehhâbîlerle birlikdeyiz. Elbet şirkin ve müşriklerin düşmanınız. Bunu imâm-ı Rabbânî “rahmetullahi teâlâ aleyh” çeşidli mektûblarında ve ençok üçüncü cildin kırkbirinci mektûbunda çok güzel ve açık anlatmaktadır. Bu mektûb (**Se’âdet-i Ebediyye**) kitâbının üçüncü kısmının ikinci maddesinde yazılıdır. Fekat, vehhâbîler kabr ziyâretine, Kur’ân-ı kerîm okuyup, sevâbını meyyitin rûhuna göndermenin, düâ etmenin meyyite fâide vereceğine inandıklarını yazdıkları hâlde, meyyit işitmez, his etmez,

ona birşey söylemek, Peygamberden şefâ'at istemek, Evliyâyı vesîle ederek, Allahü teâlâyâ düâ etmek şirk olur diyorlar. Sözleri birbirini tutmıyor. Kitâbımızın başından beri görüldüğü gibi, vehhâbîlerin Ehl-i sünnetden farkı, bu noktada toplanmaktadır. Biz de, din kardeşlerimizi korumak için, bu nokta üzerinde durmağı uygun görüyoruz.

Osmânî devleti zemânında, mekteblerin, medreselerin, üniversite üstünlüğünde olan **(Medrese-tül-mütehassısîn)** adındaki yüksek kısmında, tesavvuf müderrisi ya'nî profesörü bulunan, büyük islâm âlimi ve olgun Velî, seyyid Abdülhakîm Efendi "rahmetullahi aleyh" 1342 hicrî ve 1924 mîlâdî yılında, İstanbulda basılan **(Râbîta-i şerîfe)** kitâbında buyuruyor ki:

Allahü teâlânın sıfatları ile sıfatlanmış ve müşâhede makâmına varmış olgun bir Velîye, kalbini bağliyerek, yanında iken ve yanında olmadığı zemânlarda, o zâtın yüzünü hayâlinde bulundurmağa **(Râbîta)** denir. **(Onlar görülünce, Allahü teâlâ hâtırlanır)** ve Buhârîde ve Müslimde bildirilen **(Onlarla berâber bulunanlar şakî olmaz)** hadîs-i şerîflerinde bildirildiği gibi, bu kemâle ermiş olanları düşünmek, insana birçok fâideler sağlar. Sâdık ve temiz bir müslimân, böyle bir Allah adamını düşünmekle, onun sıfatları, hâlleri kendisinde hâsıl olur. Hadîs-i şerîfler sâlih müslimânlarla, ya'nî Allahü teâlânın sevdiği kimselerle berâber bulunmağı emr etmektedir. [Deylemîde ve Taberânîde ve Künûz-üd-dekâikde bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Ben ilm şehriyim. Alî onun kapısıdır)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfin gösterdiği gibi, Allahü teâlânın sonsuz feyz deryâsının kapısı gibi olan, Allah adamlarının kalblerinden, bunları seven ve hâtırlayan müslimânların kalbine feyz, ma'rifet, nûr akar. Bu feyze kavuşmak için, Ehl-i sünnet i'tikâdında olmak, Resûlullah'a tâm uymak ve Allahü teâlânın sevdiği Allah adamlarını sevmek, kalbinde onların sevgisini bulundurmamak lâzımdır. Bu şartlardan mahrûm olanlar, Allah adamlarının feyzlerinden, ma'rifetlerinden mahrûm kalmışlardır. Bilmediklerini, inkârdan başka çâre bulamıyorlar. Allah adamının kalbinden feyz almak için ikinci şart, o zâtın Resûlullah efendimizin tam vârisi olması, Onun yolunda, izinde bulunması ve Allahü teâlânın sevgili kulu olması lâzımdır. Vehhâbîler arasında böyle bir Allah adamı bulunmadığından da, onlar için feyz ve ma'rifet kapıları kapalıdır. Putlara, heykellere tapınan müşriklerin ve câhillere, sahte Rehberlere gönül veren zevallı müslimânların bir feyz ve fâide edinmemeleri, bundan ileri gelmektedir. Ebû Cehl, Ebû Tâlib ve Ebû Leheblerin, Resûlullahdan "sallallahü aleyhi ve sellem" feyz ve hidâyet alamamaları ise, birinci sebebin kendilerinde

bulunmamasından ileri gelmektedir. Peygamberler “aleyhimüsselâm”, Allahü teâlânın yeryüzünde halîfeleridir. Evliyâyı kirâm, Peygamberlerin vârisleri oldukları için, onlar da bu şereften pay almışlar, mubârek kalbleri, Allahü teâlânın aynası olmuştur. **(Sâd)** sûresinin yirmialtıncı ve **(En’âm)** sûresinin yüzaltmışbeşinci âyet-i kerîmeleri ve benzerleri, bu sözümüzün vesîkalarıdır.

Olgun bir Velînin “rahime-hullahü teâlâ” kalbine bağlanan bir müslimân, onun mubârek kalbi vâsıtası ile Allahü teâlâdan gelen feyzlere kavuşur. Deylemîde ve Künûz-üd-dekâıkde “rahmetullahi alâ müellifihimâ” yazılı hadîs-i şerîfde, **(Ehli arasında bir âlim, ümmeti arasındaki Peygamber gibidir)** buyuruldu. Kalbin feyzlere, ma’rifetlere kavuşmasında, Allah adamının diri ve ölü olması arasında hiç fark yoktur. Onun kemâlâtı, rûhâniyyetinden hiç ayrılmaz. Rûhâniyyet de, zemâna ve mekâna ve ölülüğe ve diriliğe bağlı değildir. Yukarıdaki iki şart mevcûd ise, her nerede olursa olsun, diri olsun, ölü olsun, Allah adamlarına bağlanan, ya’nî onları seven ve hâtırlıyan müslimânlar, hemen feyz ve ma’rifete kavuşurlar. Bunların rûhlarının tesarrufları, Allahü teâlânın tesarrufu ile olduğuna inanmak lâzımdır.

İnsan, Allahü teâlâdan vâsıtasız feyz almağa kâdir olmadıkça, Allahü teâlânın sevdiği, Allahü teâlâdan feyz alıp, talebesine verebilen bir vâsıtaya muhtâcdır.]

Buhâra, Hîve, Semerkand ve Hindistân âlimlerinin “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma’în”, hicretin ikiyüz senesinden, binikiyüz senesine kadar sözbirliği ile bildirmiş olmaları ve yapmış olmaları ve emr etmeleri, yukarıdaki yazımıza en büyük sened ve vesîka olmaktadır. Bunların üstünde başka bir vesîka aramağa kalkışmak, bin seneden fazla bir zemânda, koca Asya kıt’asında yetişmiş olan milyonlarca islâm âlimlerini küçültmek, hattâ kötölemek olur. Bunların âlim ve çoğunun da olgun Velî olduklarını gösteren kitâbları meydândadır.

Mâide sûresinin otuzbeşinci âyetinde meâlen, **(Ona kavuşmak için vesîle arayınız)** buyuruldu. Bu emrdeki vesîle, ya’nî vâsıta, bir şarta bağlanmamış, mutlak olarak, ya’nî umûmî olarak bildirilmiştir. İbâdetler, zikrler, düâlar ve Evliyânın rûhları bu emrin içinde bulunmaktadırlar. Umûmî olan bu emri sınırlamağa kalkışmak, âyet-i kerîmeye iftirâ etmek olur. Vesîlenin Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” olduğunu, Âl-i İmrân sûresinin otuzbirinci âyet-i kerîmesi bildiriyor. Bu âyetde meâlen, **(Allahü teâlâyı seviyorsanız, bana tâbi’ olunuz! Allahü teâlâ, bana tâbi’ olanları sever)** buyuruldu. Müslimân olduğunu söyleyen herkesin buna inanması lâzımdır.

(Âlimler, Peygamberlerin vârisleridir) hadîs-i şerîfi, âlimlerin, Velîlerin “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” de vesîle olduğunu göstermektedir. Âyet-i kerîmedeki, **(Tâbi’ olunuz)** emrine uymak için, sevmeden tâbi’ olmak mümkün olamaz.

(Buhârî) kitâbında diyor ki, Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” kalbinden ve hayâlinden Resûlullahın hiç ayrılmadığını söyledi. Hattâ halâda bile hayâlinde olduğundan şikâyet etdi.

Tevbe sûresinin yüzyirminci âyetinde meâlen, **(Ey îmân edenler! Allahdan korkunuz! Sâdıklarla berâber bulununuz!)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîmede de **(Berâber bulunmak)** bir şarta bağlanmamış, mutlak olarak, umûmî olarak emr olunmuştur. Bundan dolayı, beden ile ve rûh ile berâberlik demektir. Beden ile berâberlik, sâdıkların yanında edeb ile, saygı ile ve sevgi ile bulunmaktır. Rûh ile berâberlik ise, Allahü teâlânın sevdiği sâdik bir kulunu, saygı ile hâtırlamaktır.

Yûsûf sûresinin yirmidördüncü âyetinde meâlen, **(Yûsûf “aleyhisselâm”, Rabbinin burhânını görmeseydi)** buyuruldu. Burada bildirilen burhân, Ya’kûb aleyhisselâmın şeklinin görülmesinin olduğunu sözbirliğine yaklaşık olarak bildirmişlerdir. Keşşâf tefsîrinin sâhibi olan Zimahşerî, mu’tezilî mezhebindeki sapıklardan olduğu hâlde, bu da, müfessirlerin çoğunluğuna katılarak, Ürdünde bulunan Ya’kûb “aleyhisselâm” Mısırda, odada Zelîhânın yanında bulunan Yûsûf aleyhisselâma göründü diyor.

Hanefî âlimlerinden ve Eşbâh kitâbının muhşîsi Ahmed Hamevî “rahmetullahi aleyh”, **(Nefehât-ül-kurb vel ittisâl bi-isbât-it-tesarrufi li-evliyâillâhi teâlâ velkerâmeti ba’del-intikâl)** kitâbında, Evliyâ-ı kirâmın rûhâniyyetlerinin, cismâniyyetlerinden dahâ kuvvetli olduğunu, bunun için aynı zemânda çeşidli yerlerde görülebileceklerini bildirmektedir. Bu yazılarına vesîka olarak şu hadîs-i şerîfi yazmaktadır: **(Cennete her kapıdan girecekler vardır. Her kapı bunları kendisine çağıracaktır).** Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh”, sekiz kapının hepsinden birden giren olur mu yâ Resûlallah dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Umarım ki sen onlardan olursun)** buyurdu. İnsanın rûhu, **(âlem-i emr)** deki asl mertebesi ile irtibât kurabilecek gücünü kazanınca, insan bir ânda çeşidli yerlerde görünebilir. İnsan ölünce, rûhunun dünyâ ile ilgisi azalacağından, dahâ kuvvetli olur. Bir ânda çeşidli yerlerde görülmesi dahâ kolay olur. [Seyyid Ahmed Hamevî Mısırî, 1098 [m. 1686] de vefât etmiştir.]

Ahmed ibni Hacer-i Mekkî “rahmetullahi aleyh” Şemâil şerhinde ve Celâleddîn-i Süyûtî **(Tenvîr-ül-halek)** kitâbında, Abdüllah ibni

Abbâsın (Resûlullahı rü'yâda gördüm. İltifât buyurdu. Uyanınca, mubârek zevcelerinden birisini ziyâret etdim. Aynaya bakdım. Aynada Resûlullahı gördüm, kendimi görmedim) dediği yazılıdır. Bu hâl, yalnız Resûlullah'a mahsûs olan şeylerden değildir. Çünkü, islâm âlimleri, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" hasâ'isini toplamışlardır. Bu hâli hasâ'is kitâblarına sokmamışlardır. Fıkhın ve üsûl-i fıkhın temel kâidelerine göre, Resûlullahın hasâ'isinden olmıyan her hâline ümmetin âlimleri ve Velîleri vâris olurlar. Meselâ, nemâzda Resûlullah ile konuşmak nemâzı bozmadır. Bu, Resûlullahın hasâ'isindedir. Ya'nî yalnız Ona mahsûstur. Âlimlerle, Velîlerle konuşmak, nemâzı bozar. Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" gözünün önüne getirerek görür gibi salât ve selâm vermek, hasâ'isinden değildir. Evliyâyı da gözünün önüne getirip rûhâniyyetinden yardım beklemek câizdir. Şâfi'î âlimlerinden Celâleddîn-i Süyûtînin (**Tabakât-ül-Kübrâ**) kitâbında, kerâmetin yirmiikincisi, Evliyânın çeşidli insanların şekillerinde görülmesidir diyor. Meryem sûresinin onaltıncı âyetinde meâlen, (**Ona insan olarak görüldü**) buyuruldu. Ya'nî Cebrâîl aleyhisselâm, hazret-i Meryeme insan şeklinde görüldü âyet-i kerîmesinden, Evliyânın rûhlarının çeşidli şekillerde görüleceğini anlamışlardır. Kadîb-ül-Bân Hasen Mûsulînin meşhûr vak'ası da, bu çeşid kerâmetlerdendir. [Bu vak'a ve diğer kerâmetleri, Yûsûf Nebhânînin (**Câmi'ul-kerâmât-ül-evliyâ**) kitâbında uzun yazılıdır. Beşyüzyetmiş [570] de Mûsulda vefât etmiştir. Şâfi'î âlimlerinden allâme Ceylî (**Buhârî**) kitâbını şerh ederken, şeytân Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" şekline giremediği gibi, Onun vârisi olan olgun Velîlerin şekline de giremez buyurdu.]

Hanefî âlimlerinden allâme Seyyid Şerîf Alî Cürcânî "rahmetullahi aleyh",^[1] (**Şerh-ı Mevâkıf**) kitâbının sonuna doğru, müslimânların yetmişüç fırkasını yazmadan önce ve ayrıca (**Şerh-ı Metâli**) kitâbına yaptığı hâşiyesinde, Evliyânın "rahime-hümullahü teâlâ" çeşidli şekillerde talebesine göründüklerini ve diri iken de, ölü iken de görülen bu şekillerinden, talebesinin feyz aldıklarını, fâidelendiklerini yazmaktadır.

Mâlikî âlimlerinden Tâceddîn Ahmed ibni Atâullah İskenderî "rahmetullahi aleyh", (**Tâciyye**) risâlesinde, olgun Velîyi "rahime-hullahü teâlâ" görmekle veyâ düşünmekle, onlardan istifâde edileceğini bildirmişdir. [Atâullah-ı İskenderî mâlikî şâzilî, 709 [m. 1309] da Mısırda vefât etdi.]

[1] Seyyid Şerîf 816 [m. 1413] de Şîrâzda vefât etdi.

Hanefî âlimlerinden allâme Şemseddîn ibnün-Nu'aym "rahmetullahi aleyh" (**Kitâb-ür-Rûh**)da diyor ki, rûh bedende olduğundan başka bir hâlde de bulunur. Evliyânın rûhları (**Refîk-i a'lâ**)dadır. Bir yandan ölünün bedenine de bağlıdır. Bir kimse, o rûhun sâhibinin mezârına gelip selâm verse, Refîk-i a'lâda bulunan rûhu, oradan bu selâma cevâb verir. Böyle olduğu, imâm-ı Süyûtînin (**Kitâb-ül-Müncelî**)sinde de yazılıdır. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, Velîler vefât etdikden sonra, bilemediğimiz kuvvetli bir tesarrufa ve te'sîre mâlikdirler.

Mâlikî âlimlerinden (**Muhtasar**) kitâbının sâhibi Halîl bin İshâk Cendî "rahime-hullahü teâlâ" buyuruyor ki, Velî olgunlaşınca, kendisine Allahü teâlâ tarafından çeşidli şekillerde görünme kuvveti verilir. Bu da, olamayacak birşey değildir. Çünkü, başka başka görünen şekiller, rûhânîyettir. Bedeni, cismi, görünmemektedir. Rûhlar, madde değildirler. Boşlukta yer kaplamazlar. [Halîl mâlikî Mısırî 767 [m. 1365] de vefât etdi.]

Bu kadar derin âlimlerin ve Velîlerin açıkça bildirmiş oldukları bilgilere ve vesîkalara inanmamak, dîne ve akla uymamak olur. Bu inanışlarından dolayı, Ehl-i sünnet olan müslimânlara kâfir ve müşrik damgasını basan vehhâbîlere, Allahü teâlâ, akl ve insâf ihsân eylesin! Buna inanan müslimânları, kabrlere tapınan, heykelleri, mahlûkları yaratıcı sanan müşriklere benzetenlere yazıklar olsun! Kalbi Resûlullahın ve Onun vârisi olan Evliyânın aşkı, sevgisi ile yanmış, tutuşmuş olan, sultân-ül-âşîkîn ismi ile tanınmış, mâlikî ve kâdirî Ömer bin Fârîd "rahmetullahi aleyh" (**Hamriyye**) adındaki meşhûr kasîdesinde, tesavvuf büyüklerini, şanlarına yakışacak sûretde övmektedir. [Ömer bin Fârîd, 576 [m. 1180] da Mısrda vefât etdi.] Ezelde, dalâlet ve felâket damgası vurulmuş olan sapıklar, ne kadar anlatılsa, vesîkalar, hattâ kerâmetler gösterilse, inanmak ni'metine kavuşamazlar. Mevlânâ Abdürrahmân-ı Câmî "rahime-hullahü teâlâ" aşağıdaki rubâîsinde, bunlara çok güzel cevâb vermektedir.

***Cihân arslanları hep, bu zincire bağlıdır.
Bu zinciri, hîleyle, tilki nasıl koparır?
Evliyâyâ, bir sapık, dil uzatırsa eğer,
Onlara birşey olmaz, ahmaklığın anlatır.***

[Molla Câmî "rahmetullahi aleyh" 898 [m. 1492] de Hiratda vefât etdi.]

Cenâb-ı Hakkın yakdığı çirayı üfürerek söndürmek istiyenin, ancak sakalları tutuşur. (**Râbita-i şerîfe**) kitâbının yazısı burada temâm oldu.

27 - **(Feth-ul-mecîd)** kitâbının müellifi, dörtyüzseksenaltıncı sahîfesinde de, hakîkati yazmak zorunda kalmıştır. Ebû Dâvûdün Ebû Hüreyreden “radiyallahü anh” bildirdiği, **(Evlerinizi kabr yapmayınız! Kabrimi bayram yeri yapmayınız! Bana salevât getiriniz! Her nerede salevât getirerseniz, bana bildirilir)** hadîs-i şerîfini yazmıştır. Kendi bozuk inanışlarını isbât etmek için yazdığı bu hadîs-i şerîf, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vesselâm” kabirlerinde diri olduklarını göstermektedir. Çünkü, bir söz, diri olana bildirilir.

28 - Dörtyüzdoksanıncı sahîfesinde: *(Müslim sahîhi ve Ebû Dâvûd ve Tirmizînin, İmrân bin Husayndan “radiyallahü teâlâ anh” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (Ümmetimin en iyileri, benim zemânımda bulunanlardır. Onlardan sonra, en iyileri, onlardan sonra gelenlerdir. Onlardan sonra da en iyileri, onlardan sonra gelenlerdir) buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf, Buhârîde de yazılıdır ve (En iyiniz) diye başlamaktadır. En iyi olmak, ilmleri, îmânları ve işleri en iyi olanlar demektir. Bunlar, çıkan bid’atleri inkâr etmişler, yok etmişlerdir. Üçüncü asrda bid’atler çoğaldı ise de, âlimler çok idi. İslâmiyyet revâcda idi. Cihâd yapıyordu. Müslim sahîhindeki, Abdüllah ibni Mes’ûd tarafından bildirilen hadîs-i şerîf de böyledir. Yalnız burada sonra gelen asrlar üç kerre tekrâr edilmektedir. Dördüncü asrın sonuna kadar hayrın, şerden çok olduğu anlaşılmaktadır)* diyor.

Bu hadîs-i şerîf, Ehl-i sünnet âlimlerini övmektedir. Çünkü, Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” en hayrlı olan bu dört asrın en üstünleri, en kıymetlileri idiler. Bu üstünlükleri, kendi asrlarında bulunan milyonlarca müslimânın sözbirliği ile bildirilmektedir. Müellif, Ehl-i sünnet âlimlerini, işine geldiği yerde övmekte, onların yazılarını, ictihâd buyurarak bildirdikleri şeyleri kendi sözlerine vesîka olarak yazmaktadır. Bir yandan, Ehl-i sünnet âlimlerini övmek zorunda kalıyor, bir yandan da âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere Ehl-i sünnet âlimlerinin verdikleri ma’nâları beğenmiyorlar. Bu ma’nâlardan birçoklarına şirk diyorlar. Ehl-i sünnete, müşrik damgasını basmaktan hayâ etmiyorlar. Müellif, birçok yerinde, hadîs âlimlerinden İsmâ’îl bin Ömer ibni Kesîr İmâdeddîn’in kitâblarından vesîkalar vermektedir. Çünkü, İmâd bin Kesîr, İbni Teymiyyeye göre fetvâ verirdi. [Ebülfidâ hâfız İsmâ’îl ibni Kesîr şâfi’î Basrî, 734 [m. 1372] de Şâmda vefât etdi.]

29 - Müellif, beşyüzüçüncü sahîfede diyor ki: *(Bir işin yapılması için, diri olan herkesden şefâ’at istemek, ya’nî yardım etmesini ve düâ etmesini istemek câizdir. Hazret-i Ömer, Medîneden Mekkeye Ömre yapmağa giderken, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”,*

(Sâlih düâdan bizi de unutma kardeşim) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, Ebû Dâvûdün ve imâm-ı Ahmedin müsnedinde yazılıdır. Hazret-i Ömer buyuruyor ki, bu hadîs-i şerîfdeki (Kardeşim) sözü kadar bana sevgili olan bir sözü hayâtımda hiç işitmedim. İslâmiyyet ölümlere yalnız düâ etmeğe izn vermişdir. Fekat ölüden düâ istemek bildirilmemiştir. Âyet ve hadîsler, bunu yasak etmiştir. Fâtır sûresinin onüçüncü âyetinde, (Allahü teâlâdan başka ibâdet ettiğiniz putlar, hurma çekirdeği üzerindeki zar kadar bile, size fâide veremezler. O putlara düâ edersiniz, işitmezler. İşitmiş olsalar dahî, fâide vermeğe güçleri olmadığı için, size cevâb vermezler. Kıyâmet günü de, putlar, kendilerini Allahü teâlâyâ ortak yapmanızın yanlış olduğunu söyler), buyuruldu. Bu âyet, ölümlerden düâ isteyenlerin, kıyâmetde kâfir olacaklarını bildiriyor. Böyle olduğunu, Ahkâf sûresinin altıncı âyeti olan (Kâfirler, kıyâmetde haşr olunca, ma'bûdları onlara düşman olup, onların ibâdetlerinin yanlış olduğunu bildirirler), cümlesi de bildirmektedir. Öyle ise, hiçbir ölü ve gâib olan diri kimse işitmez, fâide ve zarar veremez. Sahâbe ve büyükleri olan Hulefâ-i râşidîn, Resûlullahın kabrine gelip birşey istememişlerdir. Hazret-i Ömer "radiyallahü anh" yağmur düâsına, hazret-i Abbâsı götürüp, yağmur için düâ yapmasını diledi. Çünkü o, diri idi. Rabbine düâ edebilirdi. Ölüden yağmur düâsı istemek câiz olsaydı, hazret-i Ömer ve Eshâb-ı kirâm, Resûlullahın kabrinden isterlerdi) diyor.

Kitâbın dört yüz seksen altıncı sahîfesinde, (Benim için, her yerde okuduğunuz salât ve selâm bana bildirilir) hadîs-i şerîfini yazmış ve bu hadîs, sağlamdır ve meşhûrdur demişdi. Şimdi, Resûlullahın birşey işitmiyeceğini, düâ edemiyeceğini, Ondan düâ istemenin şirk olduğunu yazıyor. Yazıları birbirine uymuyor. Vesîka olarak yazdığı Fâtır sûresindeki âyet-i kerîme, Allahü teâlâyâ inanmıyan, Ona ibâdet etmeyip, putlara, heykellere tapınan kâfirleri bildirmektedir. Allahü teâlânın sevgili Peygamberinin veyâ Velîsinin kabrine gidip, şefâ'at ve düâ etmesini isteyen mü'minlere müşrik damgasını basabilmek için, kâfirleri anlatan âyet-i kerîmeleri, vesîka olarak yazmak, Kur'ân-ı kerîme de, mü'minlere de iftirâdır. Bu âyet-i kerîme, mezârları ve ölümleri bildirmiyor. Allahü teâlâyâ inanmıyan, putlara tapınan kâfirleri bildiriyor. Mü'minlere karşı, bu âyet-i kerîmeyi ileri sürenlere hak verdirecek zerre kadar bir vesîka yoktur. Ahkâf sûresinde yazdığı âyet-i kerîmeden bir önce, Allahü teâlâ meâlen, (Allahü teâlâyâ îmân ve ibâdet etmeyip, işitmiyen putlara ibâdet eden kimseden dahâ kötü, dahâ sapık yokdur) buyuruyor. Bu âyet-i kerîme de, kâfirleri bildirmektedir. Hazret-i Ömerin yağmur düâsına çıkması, sünnete uymak için idi. Çünkü,

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” yağmur düâsı yaptığı için, hazret-i Ömer de, sünnete uyarak düâ yaptı. Yağmur düâsı, bir ibâdetdir. İbâdetler, elbette sünnete uygun yapılır. Böyle olmakla berâber, Hanefî mezhebi âlimlerinden Hasen Şernblâlî,^[1] **(Nûr-ul-îzâh)** ve bunun şerhi olan **(Merâkıl-felâh)** kitâbında diyor ki, (Medîne'de olanların, yağmur düâsı için **(Mescid-i Nebî)**de toplanmaları dahâ iyi olur. Çünkü orada, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” başka birşey vâsıtası ile, Allahü teâlâdan birşey istenmez ve birşeye kavuşulmaz. Resûlullah efendimizin de “sallallahü aleyhi ve sellem” **(Mescid-i Nebî)** içinde yağmur düâsı yapmış olduğu Buhârîde ve Müslimde yazılıdır. Düâ edilen yer, ne kadar şerefli ise, rahmet yağması, o kadar çok olur. Önce, iki halîfesini vesîle yaparak, Resûlullaha yalvarılır. Sonra, üçü vesîle edilerek, Allahü teâlâyâ yalvarılır). Kitâbın, (Kabr-i se'âdeti ziyâret ederken, Kibleye dönülüp, kabrlere arkada bırakılır) demesi de iftirâdır. **(Merâkıl-felâh)**da, (Kabrlere dönülür. Kible arkada bırakılır. Her kabrin ziyâretinde de, böyle yapılır) denilmektedir. Yağmur istemek için, sünnete uygun toplanarak düâ etmek, âyet ile ve sünnet ile belli olan bir ibâdetdir. Bu ibâdeti, sünnete uygun yapmayıp da, Kabr-i se'âdet'e gidip istemek, ibâdeti değiştirmek olur. Kılınmayan nemâzların günâhını afv ettirmek için, kazâların kılınması emr olundu. Kılınmayan nemâzları kazâ etmeyip de, afv edilmelerini Kabr-i se'âdet'den istemek câiz olmadığı gibi, yağmuru da, Kabr-i se'âdet'den istemek câiz olmaz. Fekat, böyle ibâdetleri, Kabr-i se'âdetin yanında yapmak, başka yerde yapmaktan binlerce def'a fâideli olduğu meşhûr olan hadîs-i şerîfde bildirilmiştir.

Evet, Evliyâyâ nemâz kılınmaz. Evliyânın kabrine karşı nemâz kılınmaz. Böyle yapmak büyük günâh, hattâ şirk olur. Fekat, Evliyânın kabri yanında, yalnız Allah için ve kibleye karşı nemâz kılmak çok sevâb olur. Çünkü, Evliyânın kabrlerine rahmet yağmaktadır. Kabr yanında, türbe yanında nemâz kılmak câiz olmasaydı, Eshâb-ı kirâm, Kabr-i se'âdeti mescid içine almazlardı. Eshâb-ı kirâmın hepsi ve bindörtü yüz seneden beri gelmiş olan milyarlarla müslimân, Kabr-i se'âdetin yanında nemâz kılmışlardır. Burada nemâz kılmanın fazîletinin çok olduğu hadîs-i şerîf ile bildirilmiştir. Mescid-i se'âdetde, arka safda nemâz kılanlar, Kabr-i se'âdet'e karşı durmaktadır. Bindörtü yüz seneden beri hiçbir islâm âlimi buna birşey dememiştir. Evliyânın “kaddesallahü teâlâ esrârehüm” kabrleri yanında nemâz kılmanın câiz olduğuna bundan dahâ büyük vesîka olabilir mi? Kabre karşı kılmağı kasd

[1] Şernblâlî 1069 [m. 1658] de Mısırda vefât etdi.

etmek, bu niyyet ile kılmak hadîs-i şerîf ile nehy edilmiştir. Fekat, kibleye karşı kılmağı kasd edince, kabre tesâdüf etmesi câiz olduğu icmâ'ı ümmet ile sâbitdir.

İbni Hacer-i Hiytemî Mekkî “rahime-hullahü teâlâ”, **(Zevâcir)** kitâbında doksanbirinci sahîfede diyor ki, (Buhârîdeki hadîs-i kudsîde, **(Allahü teâlâ buyurdu ki, Evliyâmdan birine düşmanlık eden benimle harb etmiş olur. Kulumu bana yaklaştıran şeyler arasında bana en sevgili olanları ona farz ettiğim şeylerdir. Kulum nâfile ibâdetleri yapmakla bana o kadar yaklaşır ki, onu çok severim ve her istediğini veririm)** buyuruldu. Doksanbeşinci sahîfesindeki hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse bana salevât okursa, bana bildirilir. Ben de ona düâ ederim)** buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, **(Bir müslimân bana selâm verince, rûhum bedenime gelir. Selâmına cevâb veririm. Peygamberler mezârlarında diridirler)** buyuruldu. Ebüdderdânın bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Toprak Peygamberlerin cesedlerini çürütmez. Cum'a günleri bana çok salevât okuyunuz! Ümmetimin okuduğu salevât, her Cum'a günü bana bildirilir)** buyuruldu. Yâ Resûlallah! Sen mezârda çürüdükden sonra, selâmlar nasıl bildirilir dediler. Cevâbında, **(Allahü teâlâ, toprağın Peygamberleri çürütmesini harâm etmiştir)** buyurdu. Bunlar gibi hadîs-i şerîfler gösteriyor ki, Peygamberler “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mezârlarında diridir, çürümezler. Evliyâ da, onların vârisidir). İbni Ebî Şeybenin^[1] ve Ebû Nu'aymin bildirdikleri ve **(Künûz-üddekâik)**de yazılı hadîs-i şerîflerde, **(Evliyâ görülünce, Allahü teâlâ hâtırlanır)** ve **(Allahü teâlânın Evliyâsı vardır. Bunlar görülünce, Allahü teâlâ hâtırlanır)** buyuruldu. Deylemînin bildirdiği ve **(Künûz-üddekâik)**da bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Kabrdekiler olmasa, şehirdekiler yanardı)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfler gösteriyor ki, cenâb-ı Hak, kabrdekilerin sebebi ile ve bereketleri ile, dirilere iyilikler vermektedir. Askerînin bildirdiği ve Münâvînin **(Künûz)** kitâbında yazılı hadîs-i şerîfde, **(Yahyâ bin Zekeriyânın kabrini bilseydim, ziyâret ederdim)** buyuruldu. [Abdürraûf Münâvî şâfi'î “rahmetullahi aleyh”, 1031 [m. 1621] de Kâhiredede vefât etdi.]

30 - Kitâbın yüz kırkıaltıncı ve yüzellisekizinci sahîfelerinde, *(Allahdan başkası için hayvan kesmek harâmdır. Keserken, bu ümmetin münâfıklarının yıldızlara yaklaşmak için yaptıkları gibi, Besmele ile kesse bile, mürted olurlar. Kesdiklerini yimek halâl olmaz. Zemaşerî diyor ki, ev satın alınca, yâhud yeniden*

[1] İbni Ebî Şeybe Abdullah 235 [m. 850] de vefât etdi.

yapdırınca, cin çarpmasın diye hayvan kesmek de böyledir. İbrâhîm Merûzî diyor ki, sultân veyâ devlet adamları gelince, onlara yaklaşmak için hayvan kesmek harâmıdır. Çünkü, Allahdan başkası için kesilmiş olur. İhlâl demek, yüksek sesle başkası için kesmek demektir. Allahdan başkası için yapılan nezr, adak hayvanları böyledir. Kesmeden önce söylemek, meselâ bu hayvan falan seyyide içindir, filân seyyid içindir demek böyledir. Böyle olan nezrleri keserken Bismillâh demek fâide vermez. Allahdan başkası için yiyecek, içecek adayarak onlara yaklaşmak da böyledir. Ölüler için ve onlardan bereketlenmek için türbelere götürüp, türbe yakınlarındaki fakîrlere dağıtılan yiyecek ve içecekleri de, Allahdan başkası için nezr yapanlar ve putlar için, güneş, ay için, mezârlar için ve bunlar gibi adak yapanlar, Allahdan başkası için yemîn edenler gibidir. Her ikisi de şirkidir. Ba'zı sapıkların mezârlara mum, kandil için yağ adalarını da, müslimânların sözbirliği ile günâhdır. Türbelerde hizmet eden fakîrlere mal adamak, kilisedeki putların hizmetçilerine adamak gibidir. Bunlar, ibâdetdir. Bunları Allahdan başkası için yapmak şirk olur. Hanefî âlimlerinden şeyh Kâsım, Dürer kitâbında diyor ki, uzakda yolcusu olan veyâ hastası olan veyâ malı gayb olan câhiller, ba'zı sâlih kulların mezârlarına geliyor: Efendim, Allahü teâlâ yolcuma kavuşdurursa veyâ hastamı iyi ederse veyâhud da gayb olan malıma kavuşdurursa, sana şu kadar altın veyâ yiyecek veyâ su veyâ mum nezrim olsun diyorlar. Böyle nezrler bâtıldır. Adak yapmak ibâdetdir. Allahdan başkası için ibâdet olmaz. Ölü'nün malı mülkü olmaz. Ona birşey verilmez. Herşeyi Allah yapar. Ölü birşey yapamaz. Öyle inanmaları küfrdür. İbni Nuceym, Bahr kitâbında diyor ki, bu sapıklıklar, Ahmed Bedevînin türbesinde çoktur. Hanefî âlimlerinden şeyh Sun'ullah-ı Halebî, Evliyâ için hayvan kesmek ve adak yapmak câiz değildir diyor. Ahmed Bedevînin türbesi Tanta şehrinde. Kendisi **(Mülesseme)** devletinin bir câsûsudur. Bu devlet, Fas tarafında idi. Bu câsûs, hîle ve yalanla müslimânları aldatdı. Şimdi türbesi bir kilise gibidir. Onun için adak yapıyorlar. Ona tapınıyorlar. Her sene üçyüzbin kişi hac yapmak için bu putun yanına geliyor) diyor.

Kitâbın yukarıdaki yazılarına dikkat edilirse, âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler ve Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından kıymetli yazılar yazarak müslimânların gözlerini boyamakda, harâmlara, mekrûhlara hattâ mubâh olan şeylere şirk, küfr damgası basmaktadır. Allahü teâlânın sevdiği sâlih kullarına ve onların türbelerine put, kilise demekdedir. Sapık inanışlı yetmişiki fırkadan olan câhillerin ve ahmakların yaptığı çirkin ve bozuk işleri öne sürerek, Ehl-i sünnet Evliyâsına "rahime-hümullahü teâlâ", hâlis ve temiz müslimânlara kâfir ve müşrik damgasını basmaktadır.

Müslimânların, böyle hîlelere aldanmamaları ve Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri doğru yoldan ayrılmamaları için, Dâvüd bin Süleymân Bağdâdînin “rahmetullahi aleyh”, **(Eşedd-ül-cihâd fi İbtâl-i Dâ’vel-ictihâd)** adındaki kitâbının otuzbeşinci sahîfesinden i’tibâren on sahîfeyi arabcadan türkçeye terceme ediyoruz. Bunu okuyanlar, vehhâbîlerin yalan söylediklerini hemen anlayacaklardır. **[(Eşedd-ül-cihâd) kitâbı, (Minhat-ül-Vehbiyye) kitâbının devâmı olarak (Hakikat kitâbevi) tarafından mükerreren basdırılmışdır.]**

[Önce bu kitâbın put dediği Ahmed bin Alî Bedevînin “rahmetullahi aleyh” hayâtını kısaca bildirmek uygun görüldü. Şemseddîn Sâmî beğ **(Kâmûs-ül’a’lâm)** kitâbında diyor ki, (Ahmed Bedevî hazretleri, Evliyânın meşhûrlarından ve şerîflerdendir. Ya’nî hazret-i Hasenin soyundandır. Büyük dedesi, Haccâcın zulmünden, Fasa kaçmışdı. Kendisi hicretin 596 [m. 1200] yılında Fasda tevellüd etdi. Yedi yaşında iken, babası ve kardeşleri ile Mekkeye geldi. Altıyüzotuzüç (633) senesinde, gördüğü rü’yâ üzerine Irâka ve Şâma gitdi. Sonra, Mısrda Tanta şehrinde yerleşdi. Çok kerâmetleri görüldü. Yüksek bir Velî olduğu anlaşıldı. Şöhreti her tarafa yayıldı. Ziyâretçileri ve talebesi binleri aşdı. Altıyüzyetmişbeş 675 [m. 1276] senesinde Tantada vefât etdi.) Vehhâbî kitâbının, Ahmed Bedevî hazretlerine **(Mülesseme)** devletinin bir câsûsudur demesi de, alçakça ve çok çirkin bir iftirâdır. Mülesseme ve öteki ismi **(Murâbitîn)** olan islâm devleti, hicretin dörtyüzkırk senesinde, Fasın cenûbunda kuruldu. Baş şehri **(Merrâkiş)** idi. İspanyayı ele geçirdi. Yüz sene sonra, hicretin beşyüzkırk (540) senesinde yok oldu. Yerine **(Muvahhidîn)** devleti kuruldu. Ahmed Bedevî hazretleri dünyâya geldiği zemân, Mülesseme devletinin yerinde yeller esiyordu. Kendi gitmiş, adı kitâblarda kalmışdı. Kitâbın müellifi, tefsîr ve hadîs ilmlerinde câhil olduğu gibi, târîh ve fen bilgilerinde de acınacak bir hâldedir. Arabca, ana lisânı olduğu için, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere ve islâm âlimlerinin kitâblarına çalاکalem, bozuk ma’nâlar veriyor. Bunlardaki ince, yüksek bilgileri, günlük gazete haberi imiş gibi zan ederek, boş kafası ve kısa aklı ile anladığı gibi sanıyor. Böyle mezhebsizlerden ve din câhillerinden, Seyyid Kutb adında biri, kendi anladığına göre bir tefsîr yapmış, **(Fî-Zılâl-il-Kur’ân)** adındaki bu tefsîrini, Kâhire mason locası başkanı olan, dinde reformcu Muhammed Abdühün, islâmîyeti yıkıcı, bölücü, bozuk yazıları ile doldurmuşdur. Allahü teâlâ, müslimân yavrularını böyle bozuk, zehirli kitâbları okuyup aldanmaktan korusun! Böyle türedi din adamlarının tuzaklarına düşürmesin! Âmîn].

Seyyid Dâvüd “rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki: Allahü teâlâ için adak yapmak ve hayvan kesmek ve bunların etlerini fakîrlere dağıtıp, sevâblarını Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Evliyâyâ “rahime-hümullahü teâlâ” hediye etmek küfr, şirk olurmuş. Bunlara hemen cevâb vermek lâzımdır. Böyle söyliyener mezhebsizdir. Bunlar, mezheb imâmlarına, islâm âlimlerine uymuyorlar. Kendi kısa görüşleri ile, noksan akları ile konuşuyorlar. Burada, önce onları red edeceğiz. Sonra islâm âlimlerinin bildirdiklerini yazacağız.

Bekara sûresinin ikiyüzyetmişinci (270) âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Fakîre verdiğiniz sadakaları ve yaptığınız nezrleri, Allahü teâlâ biliyor)** ve Hac sûresinin yirmidokuzuncu âyetinde meâlen, **(Nezrlerini yerine getirsinler)** buyuruldu. Dehr sûresinin yedinci âyetinde, **(Onlar nezr etdiklerini yaparlar)** buyurarak övmektedir. Bu âyet-i kerîmelerde, Allahü teâlâ, nezr edenleri bilirim diyor. Nezr edenleri övüyor. Nezrin, fakîrlere nafaka olduğunu bildiriyor. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimize sordular: Bir erkek veyâ bir kadın, Mekke şehrinden başka bir yerde, deve kesmeği nezr ediyor. Bu, câhiliyyet zemânında,putların önünde kesilen deve gibi mi olur? Cevâbında, **(Hayır öyle olmaz, nezrini yerine getirsin! Allahü teâlâ, her yerde hâzır ve nâzırdır. Herkesin nasıl niyyet ettiğini bilir)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, sapık sözlere cevâb olarak yetişir. Allah rızâsı için kesilmesi nezr edilen hayvanı, sâlih kimselerin mezârları yanında keserek, etini orada bulunan fakîrlere dağıtmak ve sevâbını o sâlih kimsenin rûhuna bağışlamak câizdir. Bir zararı yoktur. Allah rızâsı için kesilmesi adak yapılan hayvan elbette kesilecektir. Bu hayvanı kesmek, bir ibâdetdir. Etini fakîrlere dağıtmak da, ayrı bir ibâdetdir. Bu her iki ibâdetin başka başka sevâbları vardır.

Müellifin, ölümler için adak yapılmasını ve mezâr yakınında, Allahü teâlâ için hayvan kesmesini, puta tapmağa benzetmesi, müslimânlara büyük iftirâdır. Bu sözünü, âyet-i kerîme ile ve hadîs-i şerîf ile isbât etmesi lâzımdır. Adak için, böyle bir isbât yapamıyor. Kâfirler için, müşrikler için gelmiş olan âyet-i kerîmeleri müslimânlara bulaştırmağa kalkışıyor. Fıkh âlimlerinin kitâblarında harâm veyâ mekrûh hattâ câiz olduğu bildirilen şeyleri yazarak, küfrdür, şirkdir, yaygarasını basıyor. Zâten, mezheb imâmlarına, fıkh âlimlerine kıymet vermiyor. Ehl-i sünneti aldatmak için, müslimânların gözünü boyamak için, işine gelen, çıkarına yarıyan yerleri yazıyor. Hâlbuki, âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden kendi anladığına uymaktadır. Bekara sûresinin yüzyetmişüçüncü

âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Müşrikler, Allahdan başkası için ihlâl ediyorlar)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîmeyi ileri sürüyor. Hep bu âyet-i kerîmeyi koz olarak kullanıyor. Allahü teâlâdan başka niyyet ile hayvan kesen kâfir olur, müşrik olur diyor. Bunun sözüne göre, bütün müslimânlar kâfir olmaktadır. Çünkü islâm memleketlerinde hergün yimek için milyonlarca hayvan kesiliyor. Bunların hiçbiri Allahü teâlânın rızâsı için, ibâdet olmak için değil, ticâret için veyâ yimek için kesilmektedir. Allahü teâlâdan başkası için hayvan kesen müşrik olur diyen kimse, buna nasıl cevâb verebilir?

Başka yerlerde keserek, sevâbını ölülerin rûhuna göndermek câiz olur diyorlar. Onlara göre, bunun da küfr ve şirk olması lâzım gelir. Bunları Allah için kesiyoruz, etini fakîrlere dağıtıp sevâbını ölülerimize bağışlıyoruz diyorlar. Onlara deriz ki, Peygamber için ve Evliyâ için diyerek de bu niyyet ile kesilmektedir. Bunlar için hayvan kesenin niyyetinin bozuk olduğunu nereden anlıyorsunuz? Herkesin niyyetini yalnız Allahü teâlâ bilir ve Onun haber verdiği kimse bilir. Başka kimse bilemez. İleri sürdükleri, yukarıdaki âyet-i kerîmedeki **(ihlâl)** kelimesi, bağırarak söylemek demektir. Câhiliyye zemânında, putlara tapanlar, hayvan keserken (Lât için) ve (Uzzâ için) diyerek bağırırlardı. Müslimânlar, **(Bismillâh)** veyâ **(Allahü ekber)** diyerek keser. Müşrikler, Allah adı yerine putların ismini söylerlerdi. Bir müslimân, Allahü teâlânın ismi yerine, meselâ Abdülkâdir-i Geylânî “rahmetullahi aleyh” veyâ Ahmed Bedevî “rahime-hullahü teâlâ” için diyerek keserse, bunu bilerek söylemesi, harâm olur, bilmiyerek söyledi ise, âlimlerin buna öğretmesi lâzımdır. Buna hemen kâfir denemez. Bu söylediklerimizi dahâ da îzâh edelim:

İbni Nüceym Zeynül’âbidîn-i Mısrînî^[1] **(Bahr-ür-râik)** ve kardeşi Ömer ibni Nüceymî^[2] **(Nehr-ül-fâik)** kitâblarında ve Kâsım bin Katlûbüganın **(Dürer-ül-bihâr)** şerhinden alarak **(Redd-ül-muhtâr)**ın yemîn kısmında diyor ki, (Câhillerin ölümler için yapmakta olduğu adaklar ve Evliyâyâ yaklaşmak için türbelerine götürülen kandil yağları, mumlar ve paralar yalnız ölü için olursa bâtıldır, harâmdır. Fekat yine küfr değildir, şirk değildir. Fukarâyâ dağıtmak ve sevâbını Evliyânın rûhuna göndermek için olursa câizdir. Kâsım bin Katlûbüga, (Nezr yapmak ibâdetdir. Mahlûk için ibâdet yapmak câiz olmaz) diyor. Bu sözü, **(Nezr, bir fâide getirmez, cimrinin malının gitmesine sebep olur)** hadîs-i şerîfine uymamaktadır. Bu hadîs-i şerîf, nezrin mekrûh olduğunu gösteriyor. Mekrûh olan şey,

[1] Zeynül’âbidîn 970 [m. 1562] de vefât etdi.

[2] Ömer 1005 [m. 1597] de vefât etdi.

ibâdet olmaz. Müslimânların hayvan adamları ve başka şey adamları, hep Evliyânın türbesinde bulunan veyâ başka yerlerdeki fakîrlere dağıtmak içindir. Malın, etin ölüye verilmesini, ölünün kullanmasını düşünen hiç kimse yoktur. Hanefî mezhebinde, nezrin bir yerde yapılmasını belli etmek lâzım değildir. Belli edilen yerde yapılması da lâzım olmaz. Meselâ, falan Velî için nezrim olsun demek câizdir. Böyle söylemek, Allah için yaptığım nezrin sevâbı, bu Velî için olsun demektir. Bu hayvanı, bu Velînin mezârı yanında kesmek lâzım olmaz. Başka yerde kesmek, başka yerdeki fakîrlere dağıtmak da câiz olur. Nerede kesilirse kesilsin, sevâbı niyyet edilen Velînin rûhuna gider. Bununla beraber, yukarıdaki yazı, Kâsımın sözüdür. Kendisi, Kemâleddîn Muhammed ibni Hümâmın talebesidir. [İbni Hümâm 790 [m. 1388] da tevellüd ve 861 [m. 1456] de vefât etmiştir.] Önce gelen âlimlerden hiçbiri Kâsım gibi söylememiştir. Yalnız İbni Teymiyye söylemiştir. İbni Teymiyye, çeşidli adaklar yapmak, bilhâssa hayvan kesmeği adamak ve kabr ziyâreti gibi işlerde müslimânları kötölemekte aşırı gitmektedir. Kendisine, zemânında bulunan ve sonra gelen Ehl-i sünnet âlimlerinin çoğu cevâblar vermiş, ortaya atdığı sapık düşünceleri çürütmüşlerdir. Kâsımın sözüne doğru denilse bile bu sözün müslimânları lekeleyeceğini islâm âlimleri bildirmişlerdir. Çünkü Kâsım da, fakîrlere dağıtmak niyyet edilirse câiz olur demektir. Bütün müslimânların adaklarını bu niyyet ile yaptıklarını yukarıda bildirmişdik. Ehl-i sünnetin Kâsıma benzeyen sözlerini, vesîka olarak ileri sürmeleri, müslimânları aldatmak içindir. Çünkü onlar, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden başka sözleri vesîka olarak kabûl etmemektedirler. Biz de, onlara sorarız: Peygamberlere ve Evliyâyâ adak yapmanın şirk olduğunu gösteren âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîf isteriz. Karşımıza yalnız yukarıda yazdığımız **(ihlâl)** âyet-i kerîmesini çıkarıyorlar. Bu âyet-i kerîmeye dayanmaları, bir şübhe ve ihtimâldir. Şübhe ile ve ihtimâl ile mantık yürütülmez. İstidlâl yapılamaz. [**(Dürr-ül-muhtâr)** fikh kitâbında, bu âyet-i kerîme için, hayvanı kesip, toprakla örtmek, fakîrlere dağıtmamaktır, diyor. Görülüyor ki, hac zemânında, Minâda kesilen yüzbinlerle hayvanı toprak altında bırakmaları, açlara, muhtâclara dağıtmamaları **(ihlâl)** olmaktadır. Böyle yapanların müşrik, kâfir olmaları îcâb eder. Yemek için, meselâ müsâfir için hayvan kesmek, ihlâl olmaz. Çünkü, İbrâhîm aleyhisselâmın sünnetidir. Yemek için hayvan kesmek ihlâl olsaydı, müşriklerin ihlâlini İbrâhîm aleyhisselâm elbet yapmazdı.]

[Zemahşerî Ebülkâsım Mahmûd cârullah mu'tezilî 538 [m. 1144] de Cürcâniyyede, Ebû İshâk İbrâhîm Merûzî şâfi'î 340 [m. 952] da,

Sun'ullah Halebî Mekkî hanefî 1117 [m. 1705] de vefât etdi. Bunun **(Seyfullah alâ-men kezzebe alâ-Evliyâillah)** kitâbı, Evliyânın “rahime-humullahü teâlâ” kerâmetlerini uzun anlatmaktadır. Şerîf Ahmed Bedevî 675 [m. 1276] de Mısrda Tantada, Şemseddîn Sâmi beğ 1322 [m. 1904] de İstanbulda Erenköyde, vefât etdiler “rahmetullahi aleyhim ecma'în”. Seyyid Kutb 1386 [m. 1966] da Mısrda çıkardığı fitne sonunda öldürüldü. Kâsım bin Katlûbüga Mısrî hanefî 879 [m. 1474] da vefât etdi. Şemsüddîn Muhammed Konevînin **(Dürer-ül-bihâr)**ı şerh ederken, nezr, adak bahsinde verdiği bilgileri, İbni Âbidîn açıklamaktadır.]

Tekrâr edelim ki, Evliyâ için, ya'nî Allahü teâlânın sevdiği kulları için hayvan kesmeği adamakta üç niyyet bir arada düşünölmektedir: Hayvanı, Allahü teâlâ için kesmek. Etini ve başka şeylerini fakîrlere dağıtmak. Sevâbını Velînin rûhuna bağışlamak. Her müslimân, hayvanını böyle adamaktadır. Böyle hayvan adamak, müsâfir için kesmekten dahâ iyidir. Çünkü, çok olur ki, müsâfir zengin olur. Sadaka alması câiz olmaz. Evet, devlet adamları ve sultân yâhud beklenen yolcu gelince, onlar için hayvan kesmek ve etini fakîrlere dağıtmayıp, boş yere bırakmak, kâfirlerin putları için hayvan kesmesine benzemektedir. Bu da, şâfi'î mezhebinde harâmdir.

Allâme ibni Hacer-i Mekkîye “rahmetullahi aleyh” soruldu: Diri olan Velî “rahime-humullahü teâlâ” için nezr yapmak câiz midir? Nezr olunan şeyleri o Velîye veyâ herhangi bir fakîre vermek lâzım mıdır? Ölmüş olan Velî için nezr yapmak câiz midir? Nezr olunan malı Velînin çocuklarına ve akrabâsına, yâhud onun yolunda bulunanlara, talebesine, hizmetçilerine vermek lâzım mıdır? Mezâr üzerine kabr, divâr, parmaklık, sıva gibi şeyler yapmak için nezr sahîh olur mu?

CEVÂB: Diri olan Velî için adak yapmak sahîhtir. Adak olunan malı ona vermek vâcibdir. Başka hiçbir yere vermek câiz olmaz. Ölmüş olan Velî için nezr yapmağa gelince, mal meyyitin olsun diye niyyet edilirse, nezr bâtil olur, sahîh olmaz. Başka bir hayr için meselâ, çocuklarına, talebesine, türbesindeki veyâ başka yerdeki fakîrlere vermeği, yidirmeği niyyet ederse, adak sahîh olur. Niyyet etdiği şeyleri vermesi vâcib olur. Adak sâhibi hiçbirşey niyyet etmedi ise, zemânındaki müslimânların âdetlerine bakılır. Hemen her müslimân, ölü için nezrim olsun diyerek, yazdığımız yerlerden birine vermeği ve sevâbını ölüye bağışlamağı düşünmektedir. Adak yapan da, bu yerleşmiş, kökleşmiş âdetleri bildiği için, onlar gibi nezr etmiş olur. Vakfda olduğu gibi, nezri sahîh olur. Vakfda, şartlarını söylemese, yerleşmiş âdetlerdeki şartlara göre vakf etmiş

sayılmaktadır. Mezârların yapılması, sıvanması için yapılan nezrler bâtıldır. Fekat imâm-ı İzra'î ve Zerkeşî ve başkaları buyurdu ki, Peygamberlerin, Evliyânın ve âlimlerin mezârlarını ve yırtıcı hayvanların, hırsızların ve düşmanların açmasından korkulan mezârları korumak için üzerlerine divâr, parmaklık gibi şeyler yapmak câizdir. Böyle fâideli şeyleri adamak sahîh ve câiz olur ve iyi olur. Bunlar için vasiyyet yapmak da böyledir. İbni Hacer-i Mekkînin fetvâsı dahâ uzundur. Kitâbımıza bu kadarı yetişir. Bu konuda Hayreddîn-i Remlînin de fetvâları vardır. Bu fetvâların aslı, imâm-ı Râfi'înin “rahime-hullahü teâlâ” Cürcândaki kabri için yapılan adak üzerindeki yazılardır. İbni Hacer-i Mekkî bunları **(Tuhfe)** kitâbında ve fetvâlarında uzun bildirmiştir. Şâfi'î mezhebinde sözbirliği ile câizdir. [Ahmed İzra'î şâfi'î 783 [m. 1381] de Şâmda, Muhammed Zerkeşî şâfi'î 794 [m. 1392] de Mısırda, Abdülkerîm Râfi'î şâfi'î 623 [m. 1227] de Kazvînde vefât etdiler “rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'în”.]

[Hanefî mezhebindeki fikh kitâblarının en kıymetlilerinden olan **(Dürer ve Gurer)** kitâbında Molla Husrev “rahmetullahi aleyh”, yemîni anlatırken diyor ki, farz veyâ vâcib olan ibâdetlerden birine benziyen ve nemâz, oruc, sadaka, i'tikâf gibi başlıbaşına ibâdet olan birşeyi nezr edenin, bunu yapması lâzım olur. Hasta ziyâret etmek, cenâze taşımak, câmi'e girmek, yol, çeşme, hastahâne, mekteb, câmi' yapmak gibi, farz veyâ vâcib cinsinden olmıyan şeyler nezr edilmez. Bunlar nezr edilirse, yapılmaları lâzım olmaz. Allah rızâsı için Receb ayında oruc tutayım demek gibi **(Mutlak nezr)** ve yolcum gelirse, Allahü teâlâ için sadaka vermek nezrim olsun demek gibi, istenilen bir şarta bağlanan **(Mu'allak nezr)** söylenince, şart hâsıl olduğunda, nezr olunan ibâdetleri yapmak vâcib olur. Hadîs-i şerîfde, **(Nezr olunanı yapmak lâzımdır)** buyuruldu. Hastalıktan kurtulursam, bir koyun kesmek nezrim olsun demek nezr olmaz ve koyunu kesmesi lâzım gelmez. Allahü teâlânın rızâsı için bir koyun kesmek demek lâzımdır. Allahü teâlâ için deyince, nezr olup, kesmesi lâzım olur. Bin lira sadaka vermeği, nezr eden kimsenin yüz lirası olsa, yüz lira vermesi lâzım olur. Malı varsa, satıp bin lirasını sadaka verir. Şu yüz lirayı, şu günde falan fakîre vermeği nezr edip, başka yüz lirayı, başka günde, başka yerde, başka fakîrlere vermesi câiz olur. [Molla Muhammed Husrev 885 [m. 1480] de Bursada vefât etdi.]

İbni Âbidîn, nâfile nemâzları anlatırken, **(Nezr, birşeyin husûlüne mâni' olmaz)** hadîsini bildirerek, bundan, bir nâfile nemâzı kılmadan önce, bunu şarta bağlı nezr etmenin yasak olduğu anlaşılıyor diyor. Çünkü nezr olunan nemâzın bir isteğe

karşılık olmasını andırmaktadır. Buhârî kitâbını şerh edenler, bunun yasak olması, nezr olunan nemâzın, şart edilen şeyin hâsıl olmasına te'sîr edeceğini sanan kimseler içindir dediler ise de, hadîs-i şerîf, nâfilelerin mutlak nezr yapılarak kılınmasını da yasaklamaktadır diyor. Bundan anlaşılıyor ki, şarta bağlı yapılan nezr, ibâdeti, şart edilen şeye karşılık yapmak değildir. Allahü teâlâyâ şükr olarak yapılmaktadır. Şükr secdesi yapmak gibidir. İbâdet ile ve ibâdetin sevâbı hediye edilen sâlih kimsenin düâsı ile, Allahü teâlânın merhametini istemektedir.].

Mâlikî mezhebi âlimlerinden şeyh Halîl^[1] (**Muhtasar-ı Halîl**)i şerhinde diyor ki, (Niyyet ederek veyâ söyleyerek, Mekkedan başka bir yere, meselâ Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" veyâ bir Velînin kabrine, kesmek için deve, koyun gibi hayvan götürürse, bunları keser, etlerini fakîrlere dağıtır. Bu kabrlere elbise, para, yemek gibi şeyler göndermek isterse, oradaki hizmet edenlere, zengin olsalar bile, dağıtmağı niyyet etdi ise, onlara gönderir. Eğer sevâbını onlara bağışlamağı niyyet etdi ise, bunları kendi memleketinde fakîrlere dağıtır. Hiçbirşey niyyet etmedi ise, yâhud niyyetini bildirmeden kendisi öldü ise, memleketindeki âdete göre olur). İbni Arefe ve Bürzülî de, böyle yazmaktadırlar. [İbni Arefe Ahmed Endülüsî 536 [m. 1142] da Merâkişde, Ebülkâsım Muhammed Bürzülî mâlikî 844 [m. 1438] de Tunusda vefât etmiştir.]

Hanbelî mezhebine gelince, Mensûr Behütî, (**İknâ'**) kitâbı hâşiyesinde ve İbni Müflih, (**Fürû'**) kitâbında, İbni Teymiyyeden alarak bildiriyor ki, (Belli bir Velîden, sıkıntısını gidermesi veyâ özlediğine kavuşturması için birşey adamak, Allahdan başkası için adamaktır. Allahdan başkası için yemîn etmek gibidir. Başkalarına göre bu nezr, sahîhdur. Fekat günâhdır.) Buradan anlaşılıyor ki, Evliyâdan yardım için, onlara nezr yapmak, İbni Teymiyyeye göre tenzîhen mekrûhdur. Hanbelî âlimlerinden başkalarına göre, günâhdır demesi, İbni Teymiyyenin günâh demediğini anlatmaktadır. Peygambere "sallallahü aleyhi ve sellem" kandil, mum adayan kimsenin bunları Medîne şehrinde bulunan fakîrlere vermesini, İbni Teymiyyenin bildirmekte olduğu, (**İknâ'**) hâşiyesinde yazılıdır. [Mensûr bin Yûnus 1051 [m. 1642] de Mısırda, Şemsüddîn Muhammed bin Müflih 763 [m. 1361] de Şâmda vefât etdi.]

Peygamberler "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" ve Velîler "rahime-hümullahü teâlâ" için hayvan kesmeğı adamak, Allahü

[1] Şeyh Halîl 767 [m. 1365] de vefât etdi.

teâlânın rızâsı için keserek sevâbını bunlara bağışlamak demektir. Hadîs-i şerîfde, **(Allahdan başkası için hayvan kesene Allah la'net eylesin)** buyuruldu. İbni Kayyım-i Cevziyye **(Kitâb-ül-Kebâir)** kitâbında ve imâm-ı Zehebî **(Kebâir)** kitâbında ve ibni Hacer-i Mekkî **(Zevâcir)** kitâbında, bu hadîs-i şerîfi açıklıyorlar. Allahü teâlâdan başkası için kesmek demek, keserken, seyyidim, filân Velî için demektir diyorlar. Kâfirler de keserken putun ismini söyleyerek kesiyorlar. Allahü teâlânın ismi yerine başka isimler söyleyerek kesmek böyledir. İmâm-ı Nevevî “rahmetullahi aleyh” **(Ravda)** kitâbında diyor ki, (Beytullah olduğundan dolayı, Kâ'be için diyerek kesmek ve Resûlullah olduğundan dolayı, Peygamber için diyerek kesmek câizdir. Mekkeye veyâ Kâ'beye hediye göndermek de böyledir). [Muhammed Zehebî 748 [m. 1348] de Mısırda vefât etdi.]

Sultân veyâ devlet adamları gelince, onların gözüne girmek için hayvan kesmenin harâm olduğunu yukarıda bildirmiştik. Bunlar geldiği zemân, sevinerek kesmek ve çocuğu dünyâya gelince, sevinerek kesmek veyâ kızmış birinin gönlünü almak için kesmek câizdir. Gönlünü almak başkadır, gözüne girmek başkadır. Put için kesmek, büsbütün başkadır. Cin için kesilen kurbanlara gelince, Allah için keserek, Allahın, böylece cinden korumasını düşünmek câizdir. Böyle düşünmeden kesmesi harâmıdır.

Görülüyor ki, islâm âlimleri, herşeyi cevâblandırmışlar, kimsenin birşey söylemesine ihtiyâc bırakmamışlardır. Herkes aradığını kitâblarda bulmuşlardır. Bir ahmak ve câhil kimse ortaya çıkarak, müslimânları parçalamak, bölücülük yapmak ve islâm âlimlerini kötülemek ve hak yolunda çalışanları gözden düşürmek için, bozuk fikrler yayarsa, bunun sapık veyâ zındık olduğu anlaşılır. Akıllı olan kimse, buna inanmaz ve aldanmaz. Deccâlın askerleri gibi olanlar, ancak o ahmaka inanacaklardır. Her doğruya iğri, her güzele çirkin diyeceklerdir.

Müezzin efendi, ezân okurken, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ismini söyleyince, bunu işitenler, iki elin başparmaklarının tırnaklarını, gözlerinin üstüne koyarak (iki gözümün nûrusun sen yâ Resûlallah!) der. Bunu ba'zı âlimler, meselâ Deyrebî **(Mücerrebât)** kitâbında yazmaktadır. Bunu bildiren bir hadîs-i şerîf görmedik. Fekat **(Sâlihler zikr olundukda, rahmet iner)** hadîs-i şerîfi, bu işin câiz olduğunu göstermektedir. İmâm-ı Ahmed ibni Hanbel ve ibni Cevzî ve ibni Hacer, bunun hadîs olduğunu bildiriyorlar. İmâm-ı Süyûtî de, bu hadîsi **(Câmi-us-sagîr)**de bildirmektedir. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, hiç şübhesiz, Peygamberlerin ve sâlihlerin en üstünüdür. Onun ismi anılınca,

Allahü teâlâ rahmet ve merhamet etmektedir. Allahü teâlânın rahmet ettiği zemânda yapılan düâ kabûl olur. Ezân okunurken, (Seninle gözüm nûrlanır, kalbim sevinir yâ Resûlallah!) demek, dünyâda ve âhîretde sevinmek için düâdır. Böyle düâ etmek islâmiyyete uygundur. Hanefî âlimlerinden Tahtâvî, (**Merâkıl-felâh**) hâşiyesinde, Kuhistânîden bildiriyor ki, ezân okunurken, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ismini ikinci işitince, iki baş parmağı gözler üzerine koyup, (**Kurret ayneye bike yâ Resûlallah, Allahümme metti'nî bissem'i vel-basari**) demek müstehabdır. Çünkü, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, böyle yapını Cennete götürür. Şeyhzâde Muhammed hanefî, Beydâvî tefsîri hâşiyesinde, Ebil Vefâdan alarak bildiriyor ki, ba'zı fetvâlarda gördüm ki, Ebû Bekr-i Sıddîk, ezân okunurken, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ismini işitince, iki baş parmağının tırnağını öpdü. Sonra, gözlerine sürdü. Niye böyle yapdın buyurulunca, senin mubârek isminle bereketlenmek için yâ Resûlallah dedi. (**Güzel yapdın. Böyle yapan, göz ağrısı çekmez**) buyuruldu. Tırnakları göze koyunca, (**Allahümmahfaz ayneye ve nevvirhümâ**) demelidir. Deylemî, (**Firdevs**) kitâbında, Ebû Bekr-i Sıddîkın “radiyallahü anh” haber verdiği hadîs-i şerîfi yazıyor. Bu hadîs-i şerîfde, (**Müezzin “Muhammeden resûlallah” deyince, bir kimse, iki baş parmağını öper, sonra gözlerine sürer ve “Eşhedü enne Muhammeden abdühu ve Resûlüh, Radiytü billâhi rabben ve bil-islâmi dînen ve bi-Muhammedin sallallahü aleyhi ve selleme nebiyyen” derse, şefâ'atim ona halâl olur**) buyuruldu. Tahtâvînin yazısı temâm oldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**Ezân okunurken ismimi işitince, iki baş parmağını gözüne koyanı, kıyâmet günü arar, bulur ve Cennete götürürüm**) buyuruldu. Kuhistânî, (**Kenz-ül-ibâd**) kitâbından alarak diyor ki, ezân okunurken, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” ismini ilk işitince, (**Sallallahü ve selleme aleyke yâ Resûlallah!**) demek ve ikinci işitmekte, (**Kurret ayneye bike yâ Resûlallah!**) demek, sonra iki baş parmağını gözleri üstüne koyup, çekmeden, (**Allahümme metti'nî bissem'i vel-basari**) demek, müstehabdır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimiz bu kimseyi Cennete götürür.

[Ahmed Tahtâvî 1231 [m. 1815] de, Şeyhzâde Muhammed hanefî 951 [m. 1544] de İstanbulda, Ebülvefâ 896 [m. 1490] da İstanbulda, Kuhistânî Muhammed hanefî 962 [m. 1508] de Buhârâda, Muhammed bin Süleymân Medenî şâfi'î 1194 [m. 1780] de Medînede, Muhammed bin Abdül'azîm Mekkî 1052 [m. 1643] de, İbni Hazm Alî Zâhirî 456 [m. 1064] de, Dâvüd-i zâhirî İsfehânî

270 [m. 883] de Bağdâdda, Ahmed ibni Hilligân 681 [m. 1281] de Şâmda, Haccâc-ı zâlim Sekafî, Abdümelik ve oğlu Velîd zemânında Medîne ve Irak vâlisi iken 95 [m. 714] de vefât etdi.]

31 - **(Eşedd-ül-cihâd)** kitâbında diyor ki, Muhammed bin Süleymân-ı Medenî Şâfi'î "rahmetullahi aleyh"den Muhammed bin Abdülvehhâb-ı Necdî soruldu. Cevâb olarak, (Bu adam son zemânın câhillerini sapık yola sürüklemektedir. Allahü teâlânın nûrunu söndürüyor. Allahü teâlâ, müşrikler istemese de, nûrunu söndürmiyecek, her yeri Ehl-i sünnet âlimlerinin nûrları ile aydınlatacaktır) dedi. Muhammed bin Süleymânın fetvâlarının sonundaki sül ve cevâb da şöyledir:

SÜÂL: Büyük âlimler! Mahlûkların en iyisinin yolunu gösteren yıldızlar! Size soruyorum: Bir kimse, çeşidli din kitâblarını okuyup, bilgilerini kısa görüşü ile ve noksan akli ile dartarak, bu ümmetin hepsinin dînin özünden ve Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" yolundan ayrıldıklarını, sapıtdıklarını söylese ve kendisinin müctehid olduğunu, Allah kelâmından ve Resûlullahın hadîslerinden bilgiler çıkardığını ileri sürse, hâlbuki âlimlerin, bir müctehidde bulunması lâzım dedikleri şartlardan hiçbiri bunda bulunmasa, bu sözleri yaymasına izin verilir mi? Yoksa, vazgeçip, islâm âlimlerine uyması lâzım mıdır? Kendisinin imâm olduğunu, her müslimânın ona uyması vâcib olduğunu, mezhebinin lâzım olduğunu söylüyor. Müslimânları mezhebine sokmağa zorluyor. Kendisine uymıyanlara kâfir diyor. Bunları öldürmeli, mallarını paylaşmalı diyor. Bu adam doğru mu söylüyor? Yoksa yanlış mıdır? Bir kimsede, ictihâd için lâzım olan şartların hepsi bulunsa, bir mezheb kursa, herkesi bu mezhebe girmeğe zorlaması câiz olur mu? Belli bir mezhebe girmek lâzım mıdır? Yoksa herkes dilediği mezhebi seçmekte serbest midir? Sâlih bir kulun veyâ Sahâbînin kabrini ziyâret eden, buna adak yapan, kabr yanında hayvan kesen, onu vesîle ederek düâ eden, toprağından alıp bereketlenmek için saklıyan, tehlikeden kurtulmak için, Resûlullahdan "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" veyâ Sahâbîden yardım istiyen bir müslimân, dinden çıkar mı? Ben bu kabrin sâhibine tapınmıyorum, onun birşey yapacak güçde olduğuna inanmıyorum. Onun Allahü teâlânın sevgili kulu olduğuna inandığım için, Allahü teâlânın dileğime kavuşdurması için, onu vesîle, sebep yapıyorum dediği hâlde, böyle yapmayı öldürmek halâl olur mu? Allahdan başka birşey ile yemîn eden kimse, dinden, imândan çıkar mı?

CEVÂB: İyi anlamalıdır ki, ilm üstâddan öğrenilir. İlmî, dîni, kendi kendine kitâbdan öğrenenler çok yanılır, yanlış,

doğrusundan çok olur. Bugün, ictihâd edecek kimse yokdur. İmâm-ı Râfiî ve imâm-ı Nevevî ve Fahreddîn Râzî dediler ki, bugün hiç müctehid kalmadığında âlimler sözbirliğine varmışdır. İmâm-ı Süyûtî gibi, her ilmde deniz gibi olan derin bir âlim nisbî müctehid, ya'nî mezheb içinde müctehid olduğunu bildirince, hiçbir âlim bu sözünü kabûl etmedi. Hâlbuki, mutlak müctehid olduğunu, mezheb sâhibi olduğunu söylememişdi. Beşyüzden fazla kitâb yazdı. Her kitâbı, tefsîr ve hadîs ilmlerinde ve din bilgilerinin herbirinde çok yüksek derecede olduğunu göstermekdedir. İmâm-ı Süyûtî gibi bir âlimin nisbî müctehid olduğu kabûl edilmeyince, onun yüksek derecesinden çok uzak olanların böyle sözlerine inanılır mı? Hiç dinlenmez bile. Hele islâm âlimlerinin kitâblarının bozuk olduğunu da söylerse, bunun aklından ve dîninden şübhe olunur. Çünkü bu kimse, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” ve Eshâb-ı kirâmdan hiçbirini görmediğine göre ilmini nereden öğrendi? Birşeyler öğrendi ise, islâm âlimlerinin kitâblarından öğrenmişdir. O âlimlerin kitâblarına bozuk derse, kendisi doğru yolu nereden bulmuşdur? Bunu bize açıklasın! Dört mezhebin imâmları ve bunların mezheplerinde yetişmiş olan büyük âlimler, bütün bilgilerini âyet-i kerîmelerden ve hadîs-i şerîflerden çıkarmışlardır. Bu adam, onlara uymıyan bilgilerini nereden çıkarmışdır? Onun ictihâd derecesine varamamış olduğu meydândadır. Bu adama düşen iş, sahîh bir hadîs görüp, anlamadığı zemân, müctehidlerin bu hadîs-i şerîfden anlayıp bildirdiklerini araştırmalıdır. Bunlar arasında beğendiğine uymalıdır. Böyle yapmak lâzım geldiğini, derin âlim imâm-ı Nevevî “rahime-hullahü teâlâ” (**Ravda**) kitâbında bildirmekdedir. Âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri, ancak ictihâd derecesine yükselmiş olan derin âlimler anlayabilir. Müctehid olmıyanların, âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri anlamağa kalkışmaları câiz değildir. Abdülvehhâb oğlunun doğru yola gelmesi, bozuk sözlerinden vaz geçmesi lâzımdır.

Vehhâbî kitâbını yazan müellifin, müslimânlara kâfir demesine gelince, hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, bir müslimâna kâfir dese, ikisinden biri kâfir olur. Söylediği kimse müslimân ise, kendisi kâfir olur)** buyuruldu. İmâm-ı Abdülkerîm Râfiî “rahmetullahi aleyh”^[1] (**Şerh-ul-kebîr**) kitâbında (**Tuhfe**)den alarak diyor ki, (Müslimâna kâfir diyen ve te'vîl edemiyen kimse, kâfir olur. Çünkü, islâma küfr demekdedir). İmâm-ı Nevevî de, (**Ravda**) kitâbında bunu bildiriyor. Ebû İshak İbrâhîm İsfereînî^[2] ve Hüseyin Halîmî

[1] Râfiî 623 [m. 1226] da Kazvinde vefât etdi.

[2] İsfereînî 418 [m. 1027] de Nişâpurda vefât etdi.

Cürcânî^[3] ve Nasr-ul-mukaddesî Nablüsî ve Gazâlî ve İbnü Dakîk-il-iyd ve dahâ birçok âlimler, te'vîl etse de etmese de, kâfir olur diyorlar. [Nasrul-mukaddesî 490 [m. 1096] da vefât etdi.]

Müslimânların kanı ve malı halâl olur demesine gelince, hadîs-i şerîfde, **(Kâfirlere lâilâhe illallah dedirtinceye kadar, harb etmekle emr olundum)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf gösteriyor ki, müslimânı öldürmek câiz değildir. Bu hadîs-i şerîf, Tevbe sûresinin altıncı âyetinin, **(Tevbe edenleri ve nemâz kılıp zekât verenleri serbest bırakınız)** meâl-i şerîfinden alınmıştır. Tevbe sûresinin onikinci âyetinde meâlen, **(Onlar din kardeşlerinizdir)** buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, **(Biz görünüşe göre anlarız. Gizli olanları Allahü teâlâ bilir)** buyuruldu. [Kitâbın müellifi, bu hadîs-i şerîfe de inanmıyor. Yüzkırkaltıncı sahîfesinde, biz söze bakmayız, maksada ve ma'nâyâ bakarız diyor. Bunun gibi, kitâbının birçok yerlerinde âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere uymayan yazılar vardır.] Bir hadîs-i şerîfde, **(İnsanların kalblerini yarmak, gizli şeylerini anlamak için emr olunmadım)** buyuruldu. Üsâme hazretleri, Lâilâhe illallah diyen bir kimseyi öldürdüğü zemân, kalbinde îmân yokdu deyince, Peygamberimiz "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" **(Kalbini yardım mı?)** buyurdu.

Bir müctehidin insanları kendi mezhebine girmek için zorlaması câiz değildir. Müctehid olan zât, mahkemede kâdî ise, o zemân kendi icthâdı ile karâr verir ve bu karârın yapılmasını emr eder.

Evliyâ için adak yapmağa gelince, Şâfi'î âlimleri bunu uzun bildirmektedir. **(Hibe)** kitâbı, **(Tuhfe)** kitâbından alarak bildiriyor ki, ölmüş bir Velî için nezr eder ve adak ettiği malın ölünün olmasını niyyet ederse, bu nezr sahîh olmaz. Ölünün olmasını niyyet etmezse, nezri sahîh olup, nezr olunan mal, hizmetcilere, türbe yanındaki mekteb talebe ve hocalarına, fakîrlere verilir. Türbe yanında adak malını almağa alışık kimseler toplanmış ise ve Velîye nezr olunan malın bunlara verilmesi âdet olmuş ise, bunlara verilir. Böyle bir âdet yoksa, nezr bâtil olur. Semlâvîden ve Remlîden de böyle haberler gelmiştir. Herkes bilir ki, Evliyâ için adak yapanlar arasında hiç kimse yokdur ki, adak olunan malın ölüye verilmesini düşünmüş olsun. Çünkü, ölünün birşey almıyacağını, birşey kullanmıyacağını herkes bilir. Bu malların fakîrlere veyâ türbede hizmet edenlere verileceğini bilmiyen yokdur. Bunun için ibâdet olmaktadır. Çünkü, Şâfi'î mezhebinde mubâh olan, mekrûh ve harâm olan şeylerin nezr edilmesi sahîh olmaz. Yapması zâten farz ve vâcib olmıyan ibâdetler ve sünnetler nezr olunur.

^[3] Halîmî 403 [m. 1012] de vefât etdi.

Kabirleri öpmek, yüzünü gözünü sürmek için, câiz olur da denildi. Olmaz da denildi. Câiz olmaz diyenler mekrûh dedi. Harâmıdır diyen olmadı.

Peygamberleri “aleyhimüsslâtü vesselâm” ve sâlih kulları tevessül etmek, onları vesîle ederek Allahü teâlâyâ yalvarmak câizdir. Hadîs-i şerîflerle bildirilmiştir. Bunları kitâbımızın başında bildirmişdik. Sâlih ameller ile tevessül etmek câiz olduğunu bildiren çok hadîs-i şerîf vardır. İyi işlerle tevessül câiz olunca, iyi insanlarla tevessül dahâ çok câiz olur.

Allahü teâlâdan başka şeylere yemîn etmeğe gelince, yemîn olunan şey, ta'zîm olunursa, Allahü teâlâyâ şerîk, ortak tutulursa, ancak o zemân küfr olur. Hâkimin ve imâm-ı Ahmedin bildirdikleri ve Münâvîde yazılı **(Allahdan başkası ile yemîn eden kâfir olur)** hadîs-i şerîfi de bunu bildirmektedir. Fekat imâm-ı Nevevî “rahmetullahi aleyh” âlimlerin çoğundan alarak, mekrûh olduğunu bildirmekte ve müslimânların icmâ'ı huccettir demektedir.

Nisâ sûresinin yüzondördüncü âyetinde meâlen, **(Kendisine tevhd ve doğru yol bildirildikten sonra, Resûlullahın doğru yolundan sapan ve i'tikâd ve amelde mü'minlerden ayrılan kimseyi, âhirette kâfirlerle birlikte Cehenneme sokarız)** buyuruldu. Her mü'minin **(Ehl-i sünnet vel cemâ'at)** mezhebine uyması lâzım geldiği, bu âyet-i kerîmeden de anlaşılmalıdır. Sürüden ayrılan koyunu kurt kapar sözünü unutmamalıdır. Ehl-i sünnet vel cemâ'atden ayrılan da Cehenneme gider.

Derin âlim Muhammed bin Süleymân Medenînin fetvâsı uzundur. Biz kısaltarak bildirdik. Allahü teâlânın hidâyet nasîb ettiği kimseye bu kadar yetişir. Bu âlim 1195 [m. 1780] senesinde vefât etmiştir. Muhammed bin Abdülvehhâb 1111 [m. 1699] senesinde Necd çölünde tevellüd ve binikiyüzaltıda (1206 [m. 1792]) öldü. Muhammed bin Süleymân bunun câhilliğini ortaya çıkardı. Sözlerini çürütdü. İctihâd ediyorum demesini yalanladı. Onun hiçbir islâm âliminden ilm ve feyz almadığını, müslimânlara kâfir dediği için, kendisinin dalâlete düşdüğünü yaydı.

Hanefî âlimlerinden Muhammed bin Abdül'azîm Mekkînin “rahmetullahi aleyh”^[1] **(El-Kavl-üs-Sedîd)** kitâbında, İbni Hazm Muhammed Alînin sapık yazıları bildirilmekte ve cevâb verilmektedir. İbni Hazm, herkese ictihâd yapmağı emr ediyordu. Başkasına uymak harâmıdır diyordu. Bu sözlerini, Nisâ sûresinin ellisekizinci âyetinin, **(Uyuşamadığınız şeyi Allahü teâlânın ve**

[1] İbni Abdül'azîm 1052 [m. 1642] de vefât etdi.

Resûlünün bildirdiği gibi yapınız!) meâl-i şerîfi ile isbât etmeğe kalkışıyordu. Abdül'azîm, buna cevâb verirken, (Biz, elhamdülillâh büyük islâm âlimi imâm-ı a'zam Ebû Hanîfeye "rahime-hullahü teâlâ" uymak derecesinden dışarıda kalmıyoruz. Biz, o yüce imâma ve onun büyük talebelerine ve dahâ sonra gelen, Şemsül-eimme gibi dünyâya nûr saçan derin âlimlere ve on asrdan beri yetişen böyle hakîkî âlimlere "rahime-hümullahü teâlâ" uymakla şerefleniyoruz) diyor.

İbni Hazm, Endülüslüdür. Zâhiriyye mezhebinde idi. Bu mezhebi Dâvüd-i İsfehânî kurmuşdu. Kendi de, mezhebi de yok oldu, unutuldu. İbn-ül-Ehed ve Zehebî ve İbni Hilligân diyor ki, İbni Hazma selâm verenler, ondan nefret ederlerdi. Sözlerini beğenmezlerdi. Onun sapık olduğunda sözbirliğine vardılar. Onu kötülediler. Sultânlara ondan sakınmalarını bildirdiler. Müslimânlara ona yaklaşmamalarını söylediler. İbn-ül Ârif diyor ki: İbni Hazmın dili ve Haccâcın kılıncı, aynı şeyi yapmışlardır. İbni Hazmın, hadîs-i şerîflere uymayan habîs, sapık çok sözleri vardır. Haccâc-ı zâlim, yüzyirmibin ma'sûmu sebepsiz ve suçsuz öldürdü. İbni Hazmın dili de, hadîs-i şerîf ile bildirilen hayrlı zemânlardan sonra, yüzbinlerle müslimânı doğru yoldan sapdırdı. Çünkü, kendisi 456 [m. 1064] senesinde öldü.

Allahü teâlâ, bütün müslimân kardeşlerimi sapık ve bozuk yola kaymaktan muhâfaza buyursun! Hepimize dört mezheb âlimlerinin hak olan ictihâdlarına uygun îmân ve ameller nasîb eylesin! Kıyâmet günü, onların mezhebinde olarak, Peygamberlerle, siddîklerle ve şehîdlerle ve sâlihlerle birlikte haşr eylesin! Âmîn. Dâvüd bin Süleymânın (**Eşedd-ül-Cihâd**) kitâbından terceme burada temâm oldu. Bu kitâbın yazılması hicretin binikiyüzdoksanüç [1293] senesinde temâm olmuşdur. Arabîden türkçeye tercemesi de, 1390 [m. 1970] senesinde yapılmış ve neşr edilmiştir.

32 - (**Mesâil-i mühimmeye cevâb-ı Nu'mân**) adında bir kitâb elimize geçti. İslâm harfleri ile 1385 [m. 1965] de Şâmda ikinci baskısı yapılmış. Kitâbı yazan Anadolunun Gümüşhâne vilâyetinde, eski Şîrân müderrisi Mustafâ oğlu Osmân efendinin oğlu, Gümüşhâneli Osmân Zekî adında bir vehhâbî imiş. Bu çocuğun, Şîrân kazâsından Hicâza gidip, sapıtmış olduğu anlaşılmalıdır. Bu bozuk ve zararlı kitâb, Hicâzda Türk hacılarına, parasız dağıtılmaktadır. Din bilgisi az olanlar, kitâbdaki yanlış ve yalan yazıları doğru sanarak, felâkete sürüklenmektedir. Bid'at ehline aldanmaların hacları ve hiçbir ibâdetleri kabûl olmaz. Hâcî olalım

derken, doğru yoldan çıkmış, bid'at, dalâlet felâketine sürüklenmiş olurlar.

Doksanaltı sahîfe ve küçük olan bu kitâbında diyor ki:

(Kur'ân-ı kerîm ve Resûl-i Rabbil'âlemîn, nemâz kılmıyana müşrik ve kâfir dedi. Vitr nemâzını, kunût okumadan bir rek'at kılmak yetişir. Resûlullah dahî şevvâl ayının hilâlini bilmiyordu. Bunun için, filan gaybı biliyor. İmdâd ediyor diyenler, Allahdan korkup, insanlardan utansınlar. Çünkü, böyle şeyleri Kur'ân ve Peygamber yasaklamıştır. Bu utanmazlar, Peygamber efendimizle konuşup, Onun emri ile hareket ettiklerini, yutduruyorlar. Eşekden dahâ aşağı olduklarını yayıyorlar. Bu doğru olsaydı, Eshâb-ı kirâm arasında harb olmazdı. Resûlullah ile konuşup, Onun emri ile sıkıntıdan kurtulurlardı. Vesîle âyet-i kerîmesinin ma'nâsı, emrleri yapmak, yasaklardan sakınmaktır. Nâfilelerle meşgûl olmaktır. Kabrde olanlardan imdâd ve bereket istemek değildir. Çünkü böyle yapmak eşeklik ve müşrikliktir. Müslimânlıkda böyle bir şey yoktur. Dîn-i islâm, böylelere müşrik ve kâfir diyor.

Gayr-i ihtiyârî hâricinde farz nemâzı terk edeni Allah ve Resûlü tekfîr ediyor. Bunların kazâ kılmaları da kabûl olmaz.

Filan falanın sözleri, âhıretde insanı kurtarmaz. Kitâba ve sünnete güvenmeyip, filanların sözleri ile ibâdet yapanlar, Cehenneme gideceklerdir. Kabrde o büyük denilen zâtlardan sülâ olmıyacak. Allahdan ve Resûlünden olacaktır. Allahü teâlâ, bilmediğinizi ehl olanlardan sorup anlayın buyurdu. Yakalarını kurtarmak için Kur'ânın ve hadîsin zâhirî ve bâtinî ma'nâları vardır. Biz bâtinîsini anlamayız derler. Allah, Ehl-i îmâna, anlayamayacağı, yapamayacağı şeyleri emr etmez. Bu husûsda (Ömer Rızâ)nın kitâbına bakınız. Pırlanta dürbin takınız, diyor.

Korkulu zemânda, ayakda yürürken de nemâz kılmak, Bekara sûresinin ikiyüzotuzsekizinci âyetinde emr olunuyor. Hadîslerde kunût okumak emr olunmadı. Kunûtsuz vitr kılmak sahîhdir. Yalnız farzları ve bir rek'at vitri kılana dil uzatılmaz. Sünnetleri kılanlara sevâb vardır. Kılmıyanlara günâh yoktur.

Ey kardeşlerim! Âyetden, hadîsden söylüyorum. Kafamdan söylemiyorum. Hırılıyan ve uluyan müşrikler, Resûlullaha yalancı, büyücü diyenler gibidir. Kitâbı ve sünneti bildirenlerden kaçanlar, Hakdan kaçan alçaklara benziyor, diyor.

Mevlid okumak, tarîkatlar, delâil-i şerîf okumak, iskat ve telkîn, sonradan ortaya çıkarıldı. Bâtil ve merdûddurlar. Bunları çıkaranlar, kendilerini Allahü teâlâ yerine koymuş oluyor. Kabûl edip yapanlar da, bunlara tapmış oluyorlar. Dinde herşey bildirildi. Söylenmedik

kalmadı. (Ümmet yetmişüç fırkaya ayrılacak, bunlardan yalnız, benim ve Eshâbımın yolunda olanlar kurtulacaktır) buyuruldu. Bütün tarikatler bâtıldır. Resûlullah zemânında olmıyan şeyler merdûddur. Kâdirî, Şâzilî, Mevlevî, Nakşibendî, Rifâî, Ticânî, Hâlidî, Üveysî... dahâ nice tarikatler, doğru yoldan ayrılmak, Kur'âna uymamaktır. Müslimân adından başka her ismi atmalıdır. Zemân-ı se'âdetdeki gibi kardeş olmalıdır. Selâmeti, kabirlerden, ölülerin rûhlarından istemek gibi, dîn-i islâmda olmıyanı yaparak, kâfir müşrik olmamalıdır. Dînimiz, zikr, tesbîh ve tekbîr için boncuklar ve tekkeler ve kabirler üzerine türbe, kubbe yapmağı emr etmedi. Türbeleri yıkmağı emr eyledi. Allahü teâlâ, (Bana düâ ediniz! Kabûl ederim) dedi. Peygamberlere düâ ediniz veyâ Evliyâyâ düâ ediniz demedi. Ya'nî mevtâ ile tevessül veyâ kabirlerinden ve rûhâniyyetlerinden imdâd taleb ediniz demedi. Peygamberlerin bize fâide ve zarar veremeyeceğini Allah bildiriyor. Kur'ân-ı kerîmin yokdur dediğini istemek, Allahü teâlâyâ inanmamak olur. Mevtâdan imdâd taleb edenler kâfir ve müşrikdirler. Peygamberin okuduğu salevâtlar vahydir. Başkasının söylediği salevâtlar bid'atdır. Bid'at, vahyden üstün olamaz. Delâil kitâbını yazan, kendini Allah makâmına koymuş. İbâdet îcâd etmiş. Okuması için günler ta'yîn etmiş. Allaha inâbe yerine, şeyhlere inâbe ediyorlar. Eshâb-ı kirâm, tarikat, mevlid ve salevât tertip ve ihdâs etmediler. Sonra gelenler, vatan himâyesi ve düşmanın kahr olması için, (salât-i münciyye), (salât-i nâriyye) gibi bid'atler emr etdiler. Millet, iskât yapılır diyerek, ibâdeti terk ediyor. Telkîni de ölü işitmez. İslâmda yeri yokdur). Vehhâbî kâfirin yalan, bozuk sözleri temâm oldu.

Allahü teâlâ ve Onun Resûlü, nemâzın emr olunduğuna inanmadığı, ehemmiyet vermediği için kılmıyana kâfir dedi. Tenbellikle kılmıyan kâfir olmaz. Fâsık, günâhkâr olur. Hanefî mezhebinde vitr nemâzını üç rek'at kılmak vâcibdir. Peygamberimizin vitri üç rek'at kıldığı, (Merâkıl-felâh)da ve (Sünen-i Ebî Dâvüd)de ve (Münâvî)de yazılıdır. Kunût düâsı okumak da vâcibdir. İmâm-ı Ebû Yûsüfe ve Muhammede ve imâm-ı Ahmede ve Şâfi'îye "rahime-hümullahü teâlâ" göre sünnetdir. Ebû Dâvüdün bildirdiği ve (Münâvî)de yazılı olduğu gibi, (Resûlullah, vitr nemâzını kılarken kunût düâsını okurdu.) Kunût olarak, belli olan düâyı okumak, sözbirliği ile sünnetdir. Bunu bildiren hadîs-i şerîf, Şernblâlînin (Merâkıl-felâh) kitâbında yazılıdır. Vâcib ve sünneti ehemmiyet vermediği için terk eden kâfir olur. Ehemmiyet ve değer verip tenbellikle vâcibi bir kerre, sünneti ise, devâmlı terk eden günâha girer. Bu [bozuk kitâbı yazan] alçak

vehhâbî, hanefî olan müslimânları mezhebinden çıkarmak istiyor. Mezhebsiz yapmak istiyor. Mezhebsiz olan, Ehl-i sünnetden ayrılmış olur. Ehl-i sünnetden ayrılanın da, yâ sapık, yâhud kâfir olduğu, **(El-besâir)** kitâbında yazılıdır. Bu kıymetli kitâbı Hindistân âlimlerinden Muhammed Hamdullah yazmış, 1395 [m. 1975] de İstanbulda da basdırılmışdır.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kendiliğinden gaybı bilmez. Fekat, Allahü teâlâ, Peygamberine vahy ile ve Evliyâsına ilhâm ve kerâmet ile gaybı haber verir. Hazret-i Ömerin Îrândaki askeri görmesi ve kumandanları Sâriyyeye söylemesi, onun da işitmesi, böyle olmuştur. Evliyânın kendisi gaybı bilmez. Fekat, Allahü teâlâ, dilediği şeyleri onlara bildirir. Veyâ rûhlarına kuvvet vererek, görür ve bilirler. Böyle olduğunu Kur’ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler haber vermektedir. **(Feth-ul-mecîd)** vehhâbî kitâbı da, (268). ci sahîfesinde, **(Yeryüzü bana küçültüldü. Doğuyu, batıyı, avucumdaki aynada imiş gibi, hep gördüm)** hadîs-i şerîfini yazmaktadır. 192.ci sahîfeden başlayan yirmidördüncü maddeyi lutfen okuyunuz! Resûlullah, diri iken de, öldükden sonra da, Eshâbı arasında olacak fitneleri, dilediklerine söyledi. Kazâya râzı olmalarını bildirdi. Çoğuna şehîd olacaklarını müjdeledi. Taberânînin haber verdiği ve **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbında yazılı hadîs-i şerîfde, **(Hüseyn, altmış senesinde öldürülür)** buyuruldu. Bunun gibi, hazret-i Osmânın ve hazret-i Alînin ve başka Sahâbîlerin “radıyallahü anhüm” şehîd olacaklarını haber verdi. Sabr eylemelerini emr buyurdu. Eshâb-ı kirâma şehîd olacaklarını bildirmek, onlara müjde vermek idi. Onlar, şehîd olmamak için değil, şehîd olmak için düâ ederlerdi. Resûlullah, Eshâbının imdâdına niçin yetişmedi sözü, câhilce bir sözdür. Allahü teâlâ, Uhud muhârebesinde Resûlünün imdâdına niçin yetişmedi demeğe benzemektedir. Resûlullah, Eshâbı arasındaki muhârebeleri görseydi, seslerini işitseydi, onlara emr verir, sıkıntıdan kurtarırdı gibi ahmakca sözler, hâşâ Allahü teâlânın, Uhud günü olan fâci’â ve sıkıntıları görmediğini, düâ ve istigâseleri işitmediğini söylemek demektir. **(Cevâb-ı Nu’mân)** vehhâbî kitâbının, böyle ahmakca, alçakça sözlerine inanmaktan, aldanmaktan Allahü teâlâyâ sığınırız. Din büyükleri, kazâ ve kaderi değiştirmek istemez. Onu haber alırlarsa râzı olurlar. Hadîs-i şerîfde, **(İşlerinizi şaşırduğunuz zemân, kabrdekilerden yardım isteyiniz!)** buyuruldu. İşlerine gelmeyen hadîs-i şerîfleri örtbas ediyorlar. Fekat, güneş balçıkla sıvanamaz. Cevâb veremeyince, şirkdir, eşeklikdir diye, işi gürültüye getiriyorlar. Tenbellik ederek, dünyâ işlerine dalarak

nemâz kılmıyan kâfir olmaz. Nemâzı vazîfe, borç bilmiyen, farz olduğuna inanmıyan kâfir olur.

Filan falanın sözleri diyerek, Ehl-i sünnet âlimlerine taş atmaktadır. **(Ehl-i sünnet âlimleri)**, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anladıklarını ve Eshâb-ı kirâmdan işitdiklerini kitâblarına yazmışlardır. Kendi görüşlerine ve düşündüklerine güvenmemişlerdir. Her yazdıklarına, âyetden, hadîsden veyâ Eshâb-ı kirâmın sözlerinden vesîkalar, senedler bildirmişlerdir. Kitâba ve sünnete uymak ve Eshâb-ı kirâmın yolunda bulunmak istiyenlerin, Ehl-i sünnet kitâblarını okumaları lâzımdır. **(Feth-ul-mecîd)** kitâbının dörtyüzdoksanikinci sahîfesinde de yazılı olan hadîs-i şerîf ile övülmüş, hayrlı asrın en iyileri olan, Ehl-i sünnet âlimleri, kitâbı ve sünneti anlayamamış da, bin sene sonra, çölden meydâna çıkan vehhâbî sapıkları, dahâ iyi anlamış demek için deli veyâ ahmak, yâhud zındık olmak lâzımdır. Vehhâbî kitâbının, akla, ilme uymıyan saçma yazıları, Kur'ân-ı kerîmi ve sünnet-i nebeviyyeyi hiç anlamadığını açıkça göstermektedir. Âyet-i kerîmeleri ve hadîs-i şerîfleri oyuncak yapmış, dilediği gibi ma'nâ veriyor. Kabrde Allah ve Resûlünden sorulacaktır. Bu sûâllere, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri gibi cevâb veremiyenler, Cehenneme gideceklerdir. **(Bilmediğinizi, ehl olanlardan sorup anlayın!)** meâlindeki âyet-i kerîmeyi kendi de yazıyor. Her müslimânın, bu âyet-i kerîmeye uyarak, Ehl-i sünnet kitâblarını okuyup öğrenmeleri lâzımdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını okumıyanlar, bu âyet-i kerîmeye uymamış olur. Câhil kalır. Mezhebsizlerin yalanlarına aldanıp, Cehenneme gider. Deylemînin ve Münâvînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Bâtın ilmi, Allahü teâlânın sırlarındandır. Emrlerinden biridir)** buyuruldu. Resûlullah efendimiz, ilm-i bâtını haber veriyor. Allahü teâlânın emridir diyor. Bu kitâb ise, ilm-i bâtını, Ehl-i sünnet uydurdu diyor. Allahü teâlâ, emrlerini ve yasaklarını herkes için bildirdi. Bunlar, anlaşılabilir ve yapılabilecek şeylerdir. Bunlara uymak, herkese farzdır. Bâtın bilgilerini ve müteşâbih âyet-i kerîmeleri ise, herkes anlayamaz. Bunlarda bildirilenleri anlamak ve yapmak, ulemâ-i râsihîne mahsûsdur. Bunlar, tesavvuf yolunda ilerleyip olgunlaşmış derin âlimlerdir. Bu ilmlerden ve bu râsih âlimlerden haberleri olmıyanlar, inkâr ediyorlar. Ömer Rızânın^[1] bozuk yazılarını yalnız mezhebsizler beğenir.

^[1] Ömer Rızâ, Muhammed Âkifin dâmâdıdır. Mezhebsizdir. 1371 [m. 1952] de öldü.

Bekara sûresi, düşman karşısında ve boğulmak ve yanmak tehlikesinde olanın ve hayvan saldırırken, mümkün olan tarafa dönerek nemâz kılınacağını bildirmektedir. Fıkh kitâbları buyuruyor ki, korku arttığı zemân, cemâ'at ile kılınmaz. Yalnız olarak ayakda durarak veyâ hayvan üstünde kılınır. Yukarıdaki tehlikelerden kaçarken, vakti kaçırmamak için, ancak hayvan üstünde giderek kılınabilir. Âyet-i kerîmenin ayakda mümkün olan tarafa dönerek kılmak olduğu **(Merâkıl-felâh)** hâşiyesinde yazılıdır. Âyet-i kerîmedeki **(Ricâlen)** kelimesinin (yürüyerek) demek değil, (ayakda durarak) demek olduğu tefsîrlerde ve **(Cevhere)** fıkh kitâbında açıkça yazılıdır. Bu bozuk vehhâbî kitâbı, burada da, hanefîleri aldatmağa, yürürken nemâz kıldırmağa çalışmakta, bunun için de âyet-i kerîmeye yanlış ma'nâ vermekten çekinmemektedir. Bir müslimân, sünnetleri, ehemmiyet vermiyerek kılmazsa kâfir olur. Ehemmiyet verip, devâmlı kılmazsa, günâha girer. Bu kitâb, âyetden, hadîsden söylüyor ise de, bunlara uydurma ma'nâ veriyor. Ehl-i sünnet âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ", Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın anladıklarını araşdırıp, Onlardan öğrendikleri ma'nâları kitâblarına yazmışlardır. Böyle olduğunu vehhâbîler de bildiriyorlar. **(Feth-ul-mecîd)** kitâbı (388). sahîfesinde, *(Ebû Hanîfe "rahimehullah" dedi ki: Kitâbullaha ve Resûlullahın hadîsine ve Sahâbenin sözlerine uygun olmıyan bir sözümü bulursanız, bu sözümü bırakınız! Onları alınız! İmâm-ı Şâfiî dedi ki: Kitâbımda, Resûlullahın sünnetine uymıyan birşey bulursanız, benim sözümü bırakıp, Resûlullahın sünnetini alınız!)* diyor. Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahime-hümullahü teâlâ", Kitâbullaha ve hadîs-i şerîflere ne kadar sıkı sarılmış olduklarını, vehhâbî kitâbının bu yazısı da göstermektedir. Bunun içindir ki, Kur'ân-ı kerîmin ve hadîs-i şerîflerin doğru ma'nâlarını anlamak isteyenler, Ehl-i sünnet âlimlerinin kelâm ve fıkh kitâblarını okumalıdır. Kitâbı ve sünneti bildiren **(Ehl-i sünnet)** âlimlerinin kitâblarından kaçanların, Hakdan kaçan alçaklara benzediklerini, kendi kitâbları da yazmış oluyor.

(Mevlid okumak) demek, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" dünyâya gelişini, mi'râcını ve hayâtını anlatmak, Onu hâtırlatmak, Onu övmek demektir. Her mü'minin, Resûlullahı çok sevmesi lâzımdır. Onu çok seven, Onu çok anar, çok söyler, çok över. Deylemînin bildirdiği ve **(Künûz-üd-dekâik)**da yazılı hadîs-i şerîfde, **(Birşeyi çok seven, onu çok anar)** buyuruldu. Bu hadîs kitâbını Münâvî toplamışdır. Resûlullahı çok sevmek lâzım olduğunu bütün islâm âlimleri uzun yazmışlardır. Vehhâbî kitâbı bile, üçyüzotuzaltıncı sahîfesinde bunu şöyle yazmaktadır:

(*Hadîs-i şerîfde, (Bir kimse, beni çocuğundan ve babasından ve herkesden dahâ çok sevmedikçe, îmân etmiş olmaz) buyuruldu. Ya'nî îmânı olgun olmaz. Allahı sevenin, Onun Resûlünü de sevmesi vâcibdir. Sâlih kulları da sevmesi lâzımdır.*)

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” mevlid gecelerinde Eshâbına ziyâfet verir, dünyâyâ teşrîf ettiği ve çocukluğu zemânında olan şeyleri anlatırdı. Hazret-i Ebû Bekr, halîfe iken, mevlid gecesinde, Eshâb-ı kirâmı toplayıp, Resûlullahın dünyâyâ teşrîfindeki olağanüstü hâlleri konuşurlardı. Doğum gününe önem vermediği hıristiyanlar, müslimânlardan öğrenip almışlardır. Dünyânın her yerindeki müslimânlar, Peygamberimizin ve Eshâb-ı kirâmın yaptıkları gibi, mevlid gecesinde, Resûlullahı anlatan kitâbları okurlar ve Resûlullahın dünyâyâ teşrîf ettiği bu şerefli gecede şenlik yapar, sevinirlerdi. İslâm âlimleri, bu geceye çok önem vermişlerdir. Bu geceyi bütün mahlûklar, melekler, cin, hayvanlar ve cansız maddeler, birbirlerine müjdelemekde, Fahr-i âlem dünyâyâ teşrîf etti diye sevinmekdedirler. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî, (mevlid okunan yerden belâlar, sıkıntılar gider) buyurmuşdur. Mevlidi, nazm, şi'r olarak okumak dahâ te'sîrli ve fâideli olur.

Mevlid okumanın bir ibâdet olduğunu ve nasıl okumak lâzım geldiğini ve fâidelerini bildirmek için, islâm âlimleri, her dilde kitâblar yazdılar. Bu kitâblardan on adedini, Mustafâ Kâtib Çelebînin “rahmetullahi aleyh”,^[1] (**Keşf-üz-zünûn**) kitâbından ve zeylinden alarak bildiriyoruz:

1 - Bursalı Süleymân Çelebînin Türkçe mevlid kasîdesi çok şöhet kazanmışdır. Osmânlıların ve Türkiyenin her yerinde seve seve okunmaktadır. Asl ismi (**Vesîlet-ün-necât**)dır. Süleymân Çelebî, yıldırım sultân Bâyezîd “rahmetullahi aleyh” hânın imâmı idi. 800 [m. 1398] de Bursada vefât etmişdir.

2 - Muhammed Ak Şemsüddîn efendinin^[2] oğlu Hamdullah efendi “rahmetullahi aleyh” de bir mevlid kasîdesi yazmışdır.

3 - Molla Hasen-ül Bahrî “rahmetullahi aleyh” de, bir mevlid yazmışdır. 994 [m. 1586] de vefât etmişdir.

4 - Vâiz Muhammed bin Hamza da yazmışdır.

5 - Şemsüddîn Ahmed Sîvâsî “rahmetullahi aleyh” de yazmışdır. 1006 [m. 1598] da vefât etmişdir.

[1] Kâtib Çelebî 1067 [m. 1656] da İstanbulda vefât etdi.

[2] Ak Şemsüddîn 864 [m. 1460] da Göynükde vefât etdi.

6 - Hâfız ibni Nâsıreddîn Dımışkî “rahmetullahi aleyh”, (**Câmi’ul-asâr fî mevlid-il-muhtâr**) kitâbını yazmıştır.

7 - İbni Esîr Muhammed Cezrî (**Et-ta’rîf bil-mevlid-iş-şerîf**) kitâbını yazmıştır. 833 [m. 1430] de vefât etdi.

8 - Ebül Kâsım Muhammed Lülüvî “rahmetullahi aleyh”, (**Dürr-ül-munzam fî-mevlid-in-Nebiy-il-mu’azzam**) yazmış, 867 [m. 1463] de Şâmda vefât etmiştir.

9 - Affüddîn Muhammed Tebrîzî, (**Mevlid-in-Nebî**) kitâbını yazmış, 855 [m. 1451] de Medîne-i münevverede vefât etmiştir.

10 - Seyyid Muhammed Kavukcu hanefî, (**Mevlid-in-Nebî**) kitâbını yazmış, 1305 [m. 1887] de vefât etmiştir.

Bunlardan başka, ibni Hacer Hiytemîn’in (**En-Ni’met-ül-kübrâ alel’âlem fî-mevlid-i Seyyid-i veled-i Âdem**) kitâbı ve Celâlüddîn-i Süyûtînin, (**Er-Reddû alâ men enkere kırâetel-mevlid-in-Nebî**) kitâbı ve Yûsüf Nebhânînin^[1] (**Cevâhir-ül-bihâr**) kitâbının üçüncü kısmı ile (**Huccet-ullâhi alel’âlemîn**) kitâbının 233 ve sonraki altı sahîfesi ve Ahmed Sa’îd-i müceddidîn’in (**İsbât-ül-mevlid**) kitâbı ve allâme Muhammed Zerkanîn’in (**Şerh-ul-Mevâhib-il-ledünniyye**) kitâbının birinci kısmının 136. cı ve sonraki dört sahîfesi, Mevlid okumanın ibâdet olduğunu vesîkalarla isbât etmektedirler. Bu son altı kitâb, bir arada 1397 [m. 1977] senesinde İstanbulda basılmıştır. Ahmed Sa’îd Fârûkî müceddidî 1277 [m. 1861] de Medîne’de vefât etdi. Urdu dili ile yazdığı (**Sa’îd-ül-beyân**) mevlid kitâbı ile seyyid Abdülhakîm Efendinin “rahmetullahi aleyh” türkçe (**Mevlid kırâetinin fazîleti**) de çok kıymetlidir.

Hindistândaki islâm âlimlerinin büyüklerinden mevlânâ Muhammed Fadl-ur-Resûl “rahime-hullahü teâlâ” 1266 [m. 1850] senesinde fârisî olarak yazdığı (**Tashîh-ul-mesâil**) kitâbında, vehhâbîlere satılmış olan Muhammed İshak ismindeki Hindistânlı bir din adamının (**Miete mesâil**) kitâbına cevâb vermiştir.

Fadl-ür-Resûl-i Bedâyûnî “rahmetullahi aleyh” 1289 [m. 1872] de vefât etdi. Kitâbının 253. cü sahîfesinden başlayarak diyor ki: Mevlid okumak, ilk üç asrda yokdu. Bundan sonra meydâna çıkdı. Bunun için âlimler, mevlid cem’iyyetinin [toplanmanın] câiz olup olmamasında ihtilâf etdi. Sözleri birbirine uymadı. Âlimlerin bu ihtilâfları, (**Sîret-i Şâmî**) kitâbında uzun yazılıdır. Sîret-i Şâmî kitâbının yazarı, Muhammed bin Yûsüf Şâmîdir “rahime-hullahü teâlâ”. 943 [m. 1536] de Mısırda vefât etmiştir. Kitâbında yalnız ihtilâfları bildirmiş, bunlar arasında bir tercîh yapmamıştır. Bununla

[1] Yûsüf Nebhânî 1350 [m. 1932] de vefât etdi.

berâber, mevlid cem'iyetinin müstehab olduğunu bildiren birçok büyük âlimleri haber vermiştir. Üstâdlarının, buna karşı olanları red etdiklerini de bildirmiştir. Çoğunluğu bırakıp da, birkaç muhâlifi ileri sürerek, mevlid cem'iyetine câiz değildir denilirse, fıkıh mes'elelerinin çoğuna i'timâd kalmaz. Sîret-i Şâmîde diyor ki:

Hâfız, [ya'nî hadîs âlimi] Şemsüddîn Muhammed Sehâvî diyor ki, (Mevlid [cem'iyeti yapmak] hakkında, Selefden bir haber yoktur. Üçüncü asrdan sonra hâsıl oldu. Her sene, mevlid gecesinde, müslimânlar sadaka veriyorlar, seviniyorlar. Hayr ve hasenât yapıyorlar. Toplanıp, mevlid kasîdesi okutup dinliyorlar). [Şemsüddîn Sehâvî, 902 [m. 1496] de, Medîne-i münevverede vefât etdi.] Hâfız İzzeddîn Alî ibni Esîr Cezrî diyor ki, (Mevlid okumak, bütün sene, zarar ve korkulu şeylerden korur. Mevlid okunan yere, o sene, rahmet ve bereket yağar). [İbni Esîr Alî Cezrî, 630 [m. 1232] da, Mûsulda vefât etdi.] Hâfız İmâdüddîn İsmâ'îl ibni Kesîr, Erbil emîrinin, Rebûl-evvel ayında büyük mevlid cem'iyetleri yaptığını bildirmektedir. [İbni Kesîr, 774 [m. 1372] de vefât etmiştir.] Ebül-Hattâb Ömer ibni Dihye, **(Et-tenvîr fî-Mevlid-il-Beşîr)** kitâbında, Erbil emîrinin yaptığı mevlid cem'iyetlerini uzun anlatmaktadır. Birçok âlimler, meselâ imâm-ı Nevevînin üstâdı hâfız Ebû Şâme, bu kitâbı medh ve senâ etmişlerdir. Abdürrahmân Ebî Şâmenin, **(El-bâis alâ inkâr-il-bida' vel-havâdis)** kitâbı bu senâlarla doludur. [Ebû Şâme 665 [m. 1266] de, Ebülhattâb Ömer 633 [m. 1236] de vefât etmişlerdir.] Allâme Seyfüddîn ibni Tuğrul beg, **(Dürr-ün-nazîm fî-mevlid-in-Nebiyyil-kerîm)** kitâbında diyor ki, (Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" âşıkları, mevlid gecelerinde, mevlid cem'iyetleri yapıyorlar. Bunlardan biri, İbni Efdal ismi ile meşhûr olan Ebül-Hasenin Mısırda yaptığı büyük mevlid cem'iyeti ve üstâdımızın üstâdı Ebû Abdullah bin Muhammed bin Nu'mânın ve Cemâlüddîn acemî Hemedânînin ve Yûsûf bin Alî Haccâr-ı Mısırînin Mevlid cem'iyetleridir. Bunlar, Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" rü'yâda gördüklerini ve **(Bizim için sevinenler, bizi de sevindirirler)** buyurduğunu söylemişlerdir. [İbni Tuğrul beg, 670 [m. 1271] senesinde vefât etmiştir.]

İbni Battâl mâlikî, fetvâsında diyor ki, (Mevlid gecesinde sadaka vermek, müslimânları toplayıp câiz olan şeyleri yidirmek ve câiz olan şeyleri okutup dinletmek ve sâlih kimseleri giydirmek, bu geceye hurmet etmek olur. Bunları Allah rızâsı için yapmak câizdir ve çok sevâb olur. Bunları yalnız fakîrler için yapmak şart değildir. Fekat, muhtâc olanları sevindirmek dahâ sevâb olur. Zemânımızda olduğu gibi, toplantıda uyuşdurucu [serhoş edici] şeyler kullanılırsa,

genç oğlanlar toplanır, kadın erkek karışık olursa ve şehveti tahrik eden şi'r ve şarkılar okunursa, [çalgi, ney, dümbelek gibi lehv âletleri çalınır], çok günâh olur). [Böyle harâm şeyleri, ibâdet olarak yapmanın, ibâdet arasında yapmanın günâhı katkat ziyâde olur. Böyle harâmlara, islâm müziği diyenlere aldanmamalıdır. İbni Battâl 449 da vefât etdi.] İmâm-ı Celâlüddîn Abdürrahmân bin Abdil-Melik Kettânî diyor ki, (Mevlid günü ve gecesi, mübecceldir, mukaddesdir, mükerremdir. Şerefi, kıymeti çokdur. Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" varlığı, vefâtından sonra, Ona tâbi' olanlar için, kurtuluş vesîlesidir. Onun mevlidi için sevinmek, Cehennem azâbının azalmasına sebep olur. Bu geceye hürmet etmek, sevinmek, bütün senenin bereketli olmasına sebep olur. Mevlid gününün fazîleti, Cum'a günü gibidir. Cum'a günü, Cehennem azâbının durduğu, hadîs-i şerîfde bildirildi. Bunun gibi, mevlid gününde de azâb yapılmaz. Mevlid geceleri sevindiğini göstermeli, çok sadaka, hediye vermeli, da'vet olunan ziyâfetlere gitmelidir). [Harâm işlenen, harâm bulunan toplantılara gitmemeli, harâm işlemekten ve harâm işliyenlerin arasına karışmaktan ve ibâdetlere harâm karıştırmaktan çok sakınmalıdır.]

Allâme Zahîrüddîn bin Ca'fer diyor ki, (Mevlid cem'iyeti yapmak, bid'at-i hasenedir. Sâlihleri toplayıp, salevât okumak, fakîrleri doyurmak, her zemân sevâbdır. Fekat, bunlara harâm karıştırmak, çalgı, şarkı, raks gibi şeyler yapmak büyük günâh olur). Allâme Nasîrüddîn diyor ki, (Mevlid cem'iyeti yapmak, sünnet değildir. Fekat, o gün sadaka, hediye vermek, neş'e ve sürûr izhâr etmek, oğlanlar ve kadınlar karışık olmadan mevlid kasîdesi okutmak ve bu cem'iyete gitmek çok sevâb olur. Fekat, zarûret olmadan, kimseden birşey istememelidir. Zarûret olmadan istemek harâmdır. Sâlih müslimânların toplanarak, Allahü teâlâyı zikr etmeleri ve salevât okumaları ibâdet olur. Sevâbı çok olur). Allâme Abdürrahmân Ebû Şâme,^[1] (El-Bâ'is) kitâbında diyor ki, (Rebî, imâm-ı Şâfi'îden haber verdi ki, (Bid'at iki kısımdır. Bir kısmı, Kitâba, sünnete, esere [ya'nî, Eshâb-ı kirâmın sözlerine] veyâ icmâ'a uymaz. Bunlar, dalâlet, sapıklıktır. Bid'atin ikinci kısmı, bu dört delîle uygun olan hayrlı şeylerdir. Hiçbir âlim bunların kötü olduğunu bildirmedi. Ömer "radiyallahü anh", Ramezân gecelerinde, câmi'lerde, cemâ'at ile terâvîh nemâzı kılmağa, (çok güzel bid'at) dedi. Böyle bid'atlere (Bid'at-i hasene) denir. Bid'at-i haseneyi işlemenin câiz ve müstehab olduğu, sözbirliği ile bildirildi ve bunları Allah rızâsı için yapana sevâb verilir denildi. İslâm

[1] Ebû Şâme 665 [m. 1266] da vefât etdi.

ahkâmına uygun olan bütün yenilikler böyledir. Câmi'lere minber, yolculara hân, talebeye mekteb, medrese gibi, islâm ahkâmına uygun olan iyi şeyler, bid'at-i hasenedir. Bunlar, Eshâb-ı kirâm ve Tâbi'în-i izâm zemânlarında yoktu. Sonradan meydâna çıktı. Fekat, Allahü teâlânın emrlerini yapmak için yardımcı olduklarından, bid'at-i hasene denildi). Bu bid'at-i hasenelerden biri, Mûsul civârındaki Erbil şehrinde, her sene yapılan Mevlid cem'iyetleridir. Mevlid-i Nebî "sallallahü aleyhi ve sellem" gecelerinde, sadakalar verilir. Zînetler ve sevinçler gösterilir. Fakîrlere ihsânlar yapılır. Böylece, Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" olan muhabbet ve ta'zîm i'lân olunur. Bu cem'iyeti Mûsulda ilk olarak, büyük âlim, sâlihlerden Ömer bin Melâ yaptı. Erbil sultânı [Ebû Sa'îd el-Muzaffer Kükbûrî], buna tâbi' oldu. [Ebû Sa'îd, Salâhuddîn-i Eyyûbînin "rahime-hümullahü teâlâ" eniştesi idi. 630 [m. 1232] senesinde, hıristiyanların (Haçlı orduları) denilen saldırılarına karşı yapılan Akka kal'ası cihâdında şehîd oldu.] Şâfi'î âlimlerinden allâme Sadr-üd-dîn Ömer diyor ki, (Mevlid cem'iyeti yapmak, câizdir. Mekrûh değildir. Niyyete göre sevâb verilir). [Niyyet, bozuk olursa, hiç sevâb verilmez.] Hâfız diyor ki, Mevlid cem'iyeti yapmak, bid'atdır. [Ya'nî, sonradan meydâna çıkmış olan bir ibâdetdir.] Fekat, iyi, fâideli şeyler yapıldığı için, fenâ şeyler bulunmadığı için bid'at-i hasenedir.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", Medîne şehrine gelince, yehûdîlerin, Muharrem ayının onuncu gününde oruc tuttuklarını gördü. Sebebini sordu. Bugün, Allahü teâlâ, Fir'avnı boğdu. Mûsâ aleyhisselâmı kurtardı. Bunun için, sevincimizden oruc tutarak Allaha şükr ediyoruz dediler. **(Mûsâ aleyhisselâm kurtulduğu için, ben dahâ çok sevinirim)** buyurarak, oruc tuttu. Müslimânlara da, Aşûre günü oruc tutmalarını emr etdi. Bir ni'met geldiği ve bir sıkıntıdan kurtulduğu zemân, Allahü teâlâyâ şükr edildiği gibi, her sene, o gün yine şükr etmek lâzım olduğu, bu hadîs-i şerîfden anlaşılmaktadır. Allahü teâlâyâ şükr etmek, secde etmek ile, sadaka vermek ile, Kur'ân-ı kerîm okumak ile ve bunlar gibi, her ibâdeti yapmak ile olur. İhsân sâhibi, rahmeti bol olan yüce Peygamberin dünyâyâ gelmesinden dahâ büyük ni'met var mıdır? Her sene, o günü arayıp, bu ni'meti düşünmek lâzımdır. Böylece, Resûlullahın, Mûsâ aleyhisselâmın kurtulması ni'meti için şükr etmesine tâbi' olunur. Bu düşünülmezse, böyle niyyet yapılmazsa, Resûlullahın bu sünnetine uyulmuş olmaz, sevâbı olmaz). Hâfız Muhammed ibni Cezerî şâfi'î^[1] diyor ki, (Ebû Leheb rü'yâda

[1] İbni Cezerî 833 [m. 1429] da Şîrâzda vefât etdi.

görülüp, ne hâlde olduğu soruldukda, kabr azâbı çekiyorum. Ancak, her sene, Rebî'ul-evvel ayının onikinci geceleri, azâbım hafifliyor. İki parmağım arasından çıkan serin suyu emerek ferahlıyorum. Bu gece, Resûlullah dünyâyâ gelince, Süveybe ismindeki câriyem, bunu bana müjdelemişdi. Ben de, sevincimden, bunu âzâd etmiş ve Ona süt annelik yapmasını emr etmişdim. Bunun için, bu gecelerde azâbım hafifliyor dedi. Âyet-i kerîme ile kötülenmiş olan Ebû Leheb gibi azgın bir kâfirin azâbı hafifleyince, O yüce Peygamberin ümmetinden olan bir mü'min, bu gece sevinir, malını dağıtır, böylece, Peygamberine "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" olan sevgisini gösterirse, Allahü teâlâ ihsân ederek, onu Cennetine sokar. Üstâdım fetvâlarında diyor ki, mevlid cem'iyeti yaparak, Kur'ân-ı kerîm ve Mevlid-in-Nebî okumak, sonra yiyecek ikrâm etmek, sonra dağılmak, bid'at-i hasenedir. Bunu yapana ve orada bulunanlara sevâb verilir.) Hâfız, Beyhekîden alarak diyor ki, (Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", Peygamber olduğu bildirildikten sonra, kendisi için, Akîka kurbanı kesdi. Hâlbuki, dünyâyâ geldiğinin yedinci günü, dedesi Abdül-Muttalibin, kendisi için, Akîka kesmiş olduğunu biliyordu. Akîkayı tekrâr kesmek de câiz değildir. İkincisini, kendisinin âlemlere rahmet olarak yaratılmış olduğuna şükr olarak kesdiği ve böyle yapmaları için, ümmetine örnek olmak istediği anlaşılmaktadır. Nitekim, ümmetini teşvîk için, kendine salevât okuduğu çok görüldü. Bunun için, müslimânların, mevlid gecelerinde toplanarak, mevlid kasîdesi okumaları, tatlı şeyler yidirmeleri ve hayrât ve hasenât yapmaları, böylece, o gecenin şükrünü yerine getirmeleri, müstehab oldu. **(Sünen-i İbni Mâce)** şerhinde, harâm, yasak şeyler karıştırmadan mevlid cem'iyeti yapmanın bid'at-i hasene ve müstehab olduğu bildirildi).

(Sîret-i Şâmî) veyâ **(Sübülül-hüdâ verreşâd)** denilen kitâbda, Fâkihânînin yazıları ve üstâdının bunlara vermiş olduğu cevâblar, şöyle yazılıdır:

Fâkihânî - Mevlid cem'iyeti yapmanın, Kitâba ve Sünnete uydurulacak bir yeri olduğunu bilmiyorum.

Üstâdı - Birşeyi bilmemek, onun yok olduğunu göstermez. Hâfızların imâmı İbni Hacer, mevlid cem'iyetinin sünnetden bir aslı olduğunu bildirdi. Biz de, ikinci bir aslı dahâ bulunduğunu yukarda bildirdik.

F. - Büyük âlimlerden birinin, mevlid cem'iyeti yaptığı bildirilmiş değildir.

Ü. - Mevlid cem'iyetini ilk olarak, âlim sâlih olan bir Emîr yaptı. Bunu Allah rızâsı için yaptı. Sayısız âlimler, sâlihler, bu cem'iyetde hâzır oldular. İbni Dihye, bunu medh eyledi. Büyük

âlimler, Emîrin bu işini öven kitâblar yazdılar. Kötüleyen, hiç olmadı.

F. - Mevlid cem'iyeti nasıl müstehab olabilir? Müstehab, islâmiyyetin taleb ettiği şey demektir.

Ü. - İslâmiyyetin taleb etmesi, Nass ile veyâ Kıyâs ile olur. Burada Nass yok ise de Kıyâs vardır.

F. - Mevlid cem'iyetine mubâh da denilemez. Dinde bid'at çıkarmağa, hiçbir âlim mubâh dememiştir.

Ü. - Bid'at, yalnız mekrûh ve harâm değildir. Mubâh, müstehab ve vâcib olan bid'atler de bildirilmiştir. İmâm-ı Nevevî diyor ki, (Dinde bid'at, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" zemânında bulunmayıp da, sonradan meydâna çıkarılan şeyler olup ikiye ayrılır: Hasene ve seyyie). İzzeddîn bin Abdisselâm diyor ki, (Bid'at, vâcib, harâm, müstehab, mekrûh ve mubâh kısımlarına ayrılır. Han, mekteb ve her hayr ve hasene, müstehab olan bid'atlerdir. Terâvîh nemâzı ve tesavvuf yolları da böyledir). Beyhekî, imâm-ı Şâfi'îden haber veriyor ki, İmâm, (Bid'at, iki kısımdır. Kitâba veyâ Sünnete veyâ Esere veyâ İcmâ'a ters düşenler, dalâletdir. Bu dört temelden birine uygun olanlar, dalâlet değildir) buyurdu.

F. - Mevlid gecesi, çoluk çocuğunu ve arkadaşlarını toplayıp yidirse günâh olmaz. Herkesi toplamak, çirkin bid'at olur.

Ü. - O mubârek gecede, herkesi toplamak, Kitâba, Sünnete, Esere ve İcmâ'a muhâlif değildir.

F. - Bu toplantılarda tegannî, raks bulunur ve oğlanlar, kadınlar karışık olursa ve başka harâmlar bulunursa, sözbirliği ile harâm olur.

Ü. - Bu söz doğrudur. Fekat, toplantının harâm olmasına, bu harâm şeyler sebep olmaktadır. Böyle şeyler, Cum'a nemâzı kılmak için yapılan toplantıda da bulunursa, o toplantı da, harâm olur. Fekat, o toplantı harâm olduğu için, Cum'a nemâzı için toplanmak harâm olur denilemez. Bunun gibi, mevlid gecesi için toplanmak harâm olur denilemez. Ramezân gecelerinde terâvîh kılmak için yapılan toplantılara, böyle yasak şeyler karıştırıldığı görülmektedir. Bunlar karıştırıldığından dolayı terâvîh nemâzı için toplanmağa harâmdır denilebilir mi? Aslâ denilemez. Terâvîh nemâzı kılmak için toplanmak iyidir. Bu toplantıya çirkin, yasak şeyler karıştırmak fenâdır denir. Bunun gibi, mevlid için toplanmak iyidir. Fekat, bu toplantıya çirkin, yasak şeyler karıştırmak fenâdır demek lâzımdır.

F. - Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Rebî’ul evvel ayında dünyâyâ geldi ise de, vefâtı da, bu ayda olmuştur. Bu ayda sevinmek değil, üzölmek, mâtem yapmak lâzımdır.

Ü. - Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” vilâdeti büyük ni’met olduğu gibi, vefâtı da, şübhesiz büyük musîbetdir. Dînimiz, ni’metlere şökr etmemizi, musîbetlere de sabr ve sükût etmemizi, onları örtmemizi emr ediyor. Çocuk olunca, akıka kesmeği emr ediyor. Ölünce, hayvan kesmeği veyâ başka birşey yapmağı emr etmiyor. Hattâ bağırıp çağırmağı, mâtem yapmağı yasak ediyor. Bunun için, bu ayda ferah, neşeli, sevinçli olmak, üzüntülü olmamak, mâtem yapmamak lâzımdır. **(Es-Sîret-üş-Şâmiyye)**den terceme temâm oldu.

[(Sîret-i Şâmî) müellifi Muhammed bin Yûsüf şâfi’î 942 [m. 1536] da vefât etdi. Ömer bin Alî İskenderî mâlikî Fâkihânî, 734 [m. 1334] de, Şeyh-ul-islâm İzzeddîn ibni Abdisselâm şâfi’î, 660 [m. 1261] da vefât etdi. İslâm ahkâmına göre, hem sevinç, hem de üzüntü bulunan bir günün yıl dönümlerinde, üzölmeyip, sevinmek, o gündeki sevinçli şeyleri hâtırlayıp, üzüntülü şeyleri düşünmemek lâzımdır. Dînimizin bu emrine göre, Muharrem ayının onuncu günü mâtem tutmayıp, Resûlullahın sünnetine uyarak, şökr etmek, sevinmek lâzımdır. Evet, hazret-i Hüseyin “radiyallahü anh”, o gün şehîd edildi. O yüce imâmın şehîd edilmesi, bütün müslimânlar için büyük musîbet ve üzüntüdür. Hazret-i Osmânın ve hazret-i Hamzanın, pek feci’ şekilde şehîd edilmeleri de, böyle büyük musîbet ve üzüntüdür. Fekat, Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, hazret-i Hamzanın şehîd edildiği günün yıl dönümlerinde mâtem yapmadı. Mâtem yapılmasını emr etmedi. Rast geldiği günlerde kabrini ziyâret eder, düâ yapardı. Muharrem’in onuncu günlerinde, aklımıza uyarak, mâtem yapmamız değil, Peygamberimize uyarak, şökr orucu tutmamız, neşeli olmamız lâzımdır.]

Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” şâ’irleri vardı. Düşmanların iftirâlarına cevâb verirler ve Resûlullahı överlerdi. Bunlardan Hassân bin Sâbitin şi’rlerini çok beğenirdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, mescide, Hassân için bir minber koydurdu. Hassân buraya çıkıp, düşmanları kötüler, Resûlullahı överdi. Resûlullah, **(Hassânın sözleri, düşmanlara ok yarasından dahâ çok te’sîrlidir)** buyururdu. Hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlâ bir kuluna yazı ve söz san’atı ihsân ederse, Resûlullahı övsün, düşmanlarını kötölesin!)** buyuruldu. İslâm memleketlerinde mevlid okunması, bu hadîs-i şerîfdeki emre de uygun bir ibâdet olmakdadır. Mevlid okumağa karşı gelen bir

kimse, Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın yaptıkları birşeyi beğenmemiş olduğu gibi, bu hadîs-i şerîfe de karşı gelmektedir.

(Delâil-i şerîf), bir salevât kitâbıdır. Bir düâ kitâbıdır. Resûlullaha salât ve selâm okumağı Kur'ân-ı kerîm emr ediyor. Bu düâ kitâbını okumağa mâni' olan kimse, Kur'ân-ı kerîmin bu emrine karşı gelmektedir. Her müslimân, her dil ile, düâ eder. Buna kâfir denemez. Evet, âyet-i kerîmelerde ve hadîs-i şerîflerde bildirilen düâları değişdirmeden okumak lâzımdır. Âyet-i kerîmede ve hadîs-i şerîflerde bildirilmemiş olan düâlar nemâz dışında okunabilir. İslâmîyyet bunu yasak etmemişdir. Okunamaz diyen, yalan söylüyor. Allahü teâlânın ve Resûlünün yasak etmediği şeye yasak diyenin ve hele küfr, şirk diyenin kendisinin kâfir olmasından korkulur. Resûlullahı, ulûhiyyet derecesine çıkarmamak şartı ile, çok övmek, mahlûkların en üstüne çıkarmak, Allahü teâlânın, sevgili Peygamberine verdiği üstünlükleri saymak ve Ondan şefâ'at istemek, büyük ibâdetdir. Buna karşı koymak, koyu bir câhillik, pek çirkin bir inâddır. Hele, (Delâil kitâbının yazarı, kitâbı yedi parçaya ayırmış, hergün bir parçasını okuyarak, hepsini bir haftada okumalı diyor. Bu sözü şirkdir. Hergün beş vakt nemâz kılınız demek gibi, Allahlık makâmını işğâl etmektir. Kendisini Rabbül'âlemînden üstün tutmaktır) demek, ahmakca bir sözdür. Vehhâbî kitâbı da, üçyüzotuzbeşinci sahîfesinde, Allahü teâlâyı sevmek için, on sebep vardır diyor. Bunları sıralıyarak anlatıyor. Onların Delâil-i hayrât kitâbının yazarına müşrik demelerine karşılık, birisi çıkıp da, onlara îmânın şartı altıdır. Siz bunu on'a çıkarıyor, müşrik oluyorsunuz demesine benzemektedir.

(Delâil-ül-hayrât) kitâbına çok saldırıyorlar. Bu kitâbı, Ehl-i sünnet âlimlerinden, olgun velî, âriflerin önderi, Muhammed bin Süleymân Cezûlî Şâzilî "rahmetullahi aleyh" yazmışdır. 870 [m. 1465] de şehîd edildi. Resûlullaha Salevât okumanın önemini ve fâidelerini anlatmaktadır. Sonra, hadîs-i şerîflerden çıkardığı ve Eshâb-ı kirâmın okudukları salevât düâlarını toplayıp yazmışdır. Delâil kitâbını kötülemek, islâmîyyeti kötülemek olur.

Tarîkat, yol demektir. Tesavvuf yolu demektir. Tesavvufun bid'at olmadığını, hepsinin Resûlullah efendimizin sünnetine uygun olduklarını, imâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni Ahmed Fârûkî ve Muhammed Ma'sûm-i Fârûkî "rahmetullahi aleyh" **(Mektûbât)**ında uzun yazmışlardır. Bunlardan birkaçını fârisîden türkçeye terceme ederek, yedinci ve ondokuzuncu maddelerde yazdık. Lûtfen oradan okuyunuz!

Tesavvufdan haberleri olmıyanlar, buna da saldırıyorlar. Müslimânları bu yüzden de kötülüyorlar. Muhammed Ma'sûm-i

Fârûkî, birinci cildin yüzyetmişyedinci mektûbunda, tesavvufun ne olduğunu kısaca anlatmaktadır. Bu mektûbu da, aşağıya terceme etmeği uygun gördük:

Keşflere ve rü'yâlara güvenmeyiniz! Güvenilecek ve insanı Cehennemden kurtaracak şey, yalnız Kitâb ile Sünnettir. Allahın Kitâbına ve Peygamberin sünnetine var kuvvetinizle sarılınız! Bütün işlerinizin bu ikisine uygun olmasına çok önem veriniz! Zikr etmek de, Allahü teâlânın emrlerinden biridir. Çok zikr yapınız! Her zemânınızı zikr ile geçiriniz!

[Enfâl sûresinin kırkaltıncı âyetinde meâlen, **(Ey mü'minler! Allahü teâlâyı kalb ile ve dil ile çok zikr ediniz. Felâh bulursunuz!)** ve Cum'a sûresinin onuncu âyetinde meâlen, **(Her zemân, Allahü teâlâyı çok zikr ediniz! Dünyâda ve âhîretde felâha kavuşursunuz!)** ve Ahzâb sûresinin kırkbirinci âyetinde meâlen, **(Ey mü'minler, Allahü teâlâyı her zemân zikr ediniz!)** buyurulmuştur. Tibyân tefsîrinde, Abdüllaah ibni Abbâs "radiyallahü teâlâ anhümâ" buyurdu ki, Allahü teâlâ bütün emrleri için bir sınır koymuş, bu sınırı aşınca, öZR saymıştır. ÖZR olanı afv eylemiştir. Yalnız zikr ediniz emri, böyle değildir. Bunun için bir sınır ve öZR tanımamıştır. Hiçbir öZR ile zikr terk edilmez. Dururken, otururken ve yatarken de zikr ediniz dedi. Her yerde, her hâlde, dil ile ve kalb ile zikr edin buyurdu. Beni hiç unutmayın buyurdu. Bekara sûresinin yüzelliikinci âyetinde meâlen, **(Beni zikr edin! Ben de sizi zikr ederim!)** buyuruldu.

Tibyândaki hadîs-i kudsîde, **(Beni zikr eden kulumla birlikdeyim)** buyuruldu. Beyhekînin bildirdiği hadîs-i şerîflerde, **(Derecesi en yüksek olanlar, Allahı zikr edenlerdir)** ve **(Allahı sevmenin alâmeti, Onu zikr etmeği sevmektir)** ve **(Allahın zikri, kalblerin şifâsıdır)** ve **(Zikr, [nâfile] sadakadan, orucdan dahâ hayrlıdır)** ve **(Allahı çok zikr edeni, Allah sever)** buyuruldu. Resûlullah, her ân zikr ederdi. Tesavvuf, Allahü teâlâyı çok zikr etmektir. Böyle tesavvuf kötülenebilir mi?]

Bu yolun en üstün derecesinin, Allahü teâlâyâ ma'rifet, ya'nî Onu tanımak olduğunu, Allah adamları sözbirliği ile bildirmişlerdir. Bu ma'rifet de, Allahü teâlâda yok olmak demektir. Ya'nî, Allahü teâlâyı tanımak demek, yalnız, Onun var olduğunu, Ondan başka herşeyin yok olduğunu anlamak demektir. İşte, tesavvuf, bu ma'rifete, bu anlayışa kavuşduran yoldur. Nazm:

***Kendini yok bil, kemâl ancak budur,
Onda yok ol, kavuşmak, işte budur!***

Bu yokluğa (**Fenâ**) denir. İki dürlü fenâ vardır: Biri (**Fenâ-ı kalb**) olup, kalbin Allahü teâlâdan başka herşeyi unutmasıdır. Ne kadar uğraşsa, ondan başka hiçbirşeyi hâtırlayamaz. Kalb, Allahdan başka hiçbirşeyi bilmez ve sevmez. Fenânın ikincisi, (**Fenâ-ı nefis**)dir. Nefsin fenâsı, onun yok olması demektir. İnsan kendisine ben diyemez olur. Ârifin kendisi ve eseri kalmaz. Allahdan başka hiçbirşeyi bilmez ve sevmez. Kendine ve başkalarına bir bağlılığı kalmaz. İnsanları felâkete sürükleyen en büyük zehr, Allahü teâlâdan başka bir şeye düşkün olmaktır. Böyle bir ârifin îmânı, parlak bir ayna gibidir. Her işi islâmiyyete uygundur. Allahü teâlânın emrlerine ve yasaklarına uymak, Ârif olana çok tatlı ve kolay gelir. Kendinde ucb [ibâdetlerini beğenmek] ve riyâ gibi kötü huy hiç yoktur. Her işi, her ibâdeti ihlâs iledir. Ya'nî, yalnız Allahü teâlâ içindir. Nefs, önce, Allahü teâlânın emrlerine âsî ve düşman iken, şimdi itmînâna kavuşmuş, kuzu gibi olmuştur. Hakîkî, tâm müslimân olmuştur.

Tesavvuf yolunda ilerlemek, kendini yok bilmek içindir. Allahü teâlâyâ tâm kul olmak içindir. Bu yolda ilerlemeğe (**Seyr**) ve (**Sülûk**) denir. Bu yolun sonu (**Fenâ**) ve (**Bekâ**)dır. Ya'nî, Allahü teâlâdan başka herşeyi unutmak ve yalnız Allahü teâlâyı var bilmektir. Fenâ ile bekâyâ kavuşan kimseye, (**Ârif**) denir. İnsanın yapabileceği kulluğu, ârif yapabilir. Nefsdan ileri gelen tenbellik, gevşeklik kalmaz. Tesavvuf yolunda olmak Allaha kul olmaktan kurtulmak için değildir. Kendini, başkalarından üstün yapmak için değildir. Rûhları, melekleri, cin ve nûrları görmek için değildir. Herkesin gözle gördüğü, düzgün, güzel, tatlı şeyler yetişmiyormuş gibi, başka şeyler aramanın ne kıymeti olur? Onlar da, bunlar da, hep Allahü teâlânın yarattığı varlıklardır. Hepsi yok idi. Sonradan yaratılmış şeylerdir. Allahü teâlâyâ kavuşmak, Onun cemâlini görmek ise, ancak âhiretde, Cennetde olacaktır. Dünyâda olamaz. Böyle olduğunu, Ehl-i sünnet âlimleri ve tesavvuf yolunun büyükleri "rahime-hümullahü teâlâ", sözbirliği ile bildirdiler. Dünyâda ele geçen, ancak (**İkân**)dır. [Bunun ne demek olduğu, (**Se'âdet-i Ebediyye**) kitâbının üçüncü kısmında uzun bildirilmiştir.]

Tesavvuf yolculuğu, dünyâda islâmiyyeti temâmlamak içindir. İslâmiyyet, üç şeyden meydâna gelmiştir. Bunlar, ilm, amel ve ihlâs'dır. Tesavvuf, bu üçüncüsünü elde etmek içindir. Allahü teâlâyâ yaklaşmak, Ona kavuşmak, Onu görmek, ancak âhiretde olacaktır. Bunun için, bütün gücünüzle Muhammed aleyhisselâmın yoluna sarılınız! Emr-i ma'rûf ve nehy-i münker yapmağı huy edininiz! Unutulmuş sünnetleri ortaya çıkarmağa çalışınız! [Sünnetleri ortaya çıkarırken, fitne ve fesâd uyandırmayınız. Fitne

çıkarmak harâmdir. Sünnet işleyeceğim derken, harâm işlemeyiniz! Kaş yaparken, göz çıkarmış olursunuz!]. Rü'yâlara güvenmeyiniz. İnsan, kendini rü'yâda pâdişâh ve kutb olmuş görse, ne kıymeti olur? Bu iki mevki' uyanık iken ele geçerse, kıymetli olur. Bir kimse, uyanık iken de pâdişâh olsa, yeryüzünde bulunan herşey onun emrinde olsa, büyüklük sayılır mı? Kabr ve kıyâmet azâblarından kurtulmağa yarar mı? Akli olan, ileriye görebilen kimse, böyle şeylere gönül bağlamaz. Allahü teâlânın râzı olduğu, beğendiği şeyleri yapmağa çalışır. Fenâ fillah derecesine varmağa uğraşır. Yüzyetmişyedinci mektûbun tercemesi temâm oldu.

İmâm-ı Rabbânî "rahmetullahi aleyh", birinci cild, üçyüzaltıncı mektûbunda buyuruyor ki: Fenâ fillah, mâ-sivâyı [ya'nî, Allahü teâlâdan başka herşeyi, ya'nî Onun sevmediklerini] kalbin unutulması demektir. Allahü teâlâdan başka şeylere muhabbeti, bağlılığı kalbden çıkarmak için, fenâ bulmak lâzımdır. Mahlûklar unutulunca, kalbin bunlara bağlılığı da yok olur. Vilâyet yolunda, mahlûkları sevmekten kurtulmak için, fenâ lâzımdır. Nübüvvet yolunda ise, lâzım değildir. Çünkü, nübüvvet yolunda Allahü teâlâyâ [ve Onun sevdiklerine] muhabbet vardır. Bu muhabbet varken, mahlûkları unutsa da, unutulmasa da, onlara muhabbet olamaz. Mahlûkları bilmek, onları sevmeğe sebep olduğu için kötü olmaktadır. Mahlûkları sevmek kalmayınca, onları bilmek, tanımak kötü olmaz. [Vilâyet yolu ile vâsıl olan için de böyledir.]

Muhammed Ma'sûm "rahmetullahi aleyh", birinci cildin 93. cü mektûbunda buyuruyor ki, fenâ fillah, bâtında [kalbde] olur. Ârif, fenâyâ kavuşduktan sonra da, zevcesini, çocuklarını ve ahbablarını, eskisi gibi tanır. [İbâdetleri yapmakda, mahlûklara olan vazîfelerini, borçlarını ödemekte kusûr etmez.] Kalbin bilmesi başkadır. Zâhirin [aklın, fikrin] bilmesi başkadır. Kalb, görmekten, bilmekten kurtulduğu [ya'nî, fenâyâ kavuştuğu] zemân, zâhirin görmesi, bilmesi yine devâm eder.

Tesavvuf yollarının hepsi, Resûlullahdan feyz [ma'rifet, yardım] almaktadır. Eshâb-ı kirâmın hepsi, O kaynaktan, doğrudan doğruya ışık, ma'rifet aldı. Sonra gelenler, bu ma'rifetleri, Eshâb-ı kirâmdan aldı. Yalnız, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Alîden alınan feyzler, ma'rifetler bugüne kadar geldi. Başka Sahâbîlerden gelen feyzler, birkaç asrdan sonraya varamadı. Feyz almak için, bu feyze kavuşmuş olan sâlih bir kimseyi bulmak, onu sevmek, onun yanında yetişmek lâzımdır. Vehhâbî kitâbı da, bunun lâzım olduğunu bildiriyor. Üçyüzotuzbeşinci sahîfesinde, *(Allahü teâlâyı sevmeğe kavuşduran on sebebden dokuzuncusu, Allahın sâdik olan sevenlerinin yanında bulunmaktır. Onların sözlerini dinleyip*

fâidelenmekdir. Onların yanında az konuşmaktır) diyor. Böyle sâlih kullara **(Mürşid-i kâmil)** veyâ **(Rehber)** denir. Taberânînin bildirdiği ve **(Künûz-üd-dekâik)**de yazılı hadîs-i şerîfde, **(Herşeyin bir kaynağı vardır. Takvânın kaynağı, âriflerin kalbleridir)** buyuruldu. Deylemînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Sâlihleri anmak, günâhları temizler)** ve **(Âlimin yanında bulunmak ibâdetdir)** ve **(Âlimin yüzüne bakmak ibâdetdir)** buyuruldu. Muhammed ibni Hibbânın^[1] bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Zikr, sadakadan dahâ fâidelidir)** buyuruldu. Deylemînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Zikr, nâfile orucdan dahâ hayrlıdır)** buyuruldu. **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbında (Resûlullah, yürürken her adımda zikr ederdi) diyor. Buradaki hadîs-i şerîfde, **(Allahı çok zikr etmek, kalbi nifâkdan temizler)** buyuruldu. Deylemînin ve Münâvînin “rahime-hümullahü teâlâ” bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Her hastalığın şifâsı vardır. Kalbin şifâsı, Allahü teâlâyı zikr etmektir)** buyuruldu. Tesavvuf, zikr etmek ve ârifleri hâtırlamak, onları sevmek ve Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” yoluna yapışmaktır. Bu ve benzeri hadîs-i şerîfler ve bunların çıkarılmış oldukları âyet-i kerîmeler, tesavvufu emr etmektedir.

Tesavvuf yollarının çeşidli isimler taşıması, câhilleri aldatmasını! Tesavvuf yolunda bulunanlar, kendilerine feyz gelmesine sebep olan Rehberlerin adını söylemiş, bu isimler, tarîkat adı hâline gelmiştir. Meselâ, bir memleketde, yüzlerce lise vardır. Her lisede aynı, ortak dersler okunur. Fekat, hocaları başka başka olduğundan, yetişme şekilleri de başkadır. Fekat, her lise me’zûnu, ortak bilgilere ve ortak haklara mâlikdir. Herbiri, ölünceye kadar, hocalarını söyler ve över. Hocalarının ayrı olması, yetişme metodlarının farklı olması, hiçbirini için kusûr olmaz. Tesavvuf yollarının farklı olması da, böyledir. Hepsine Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek kalbinden saçılan feyzler, ma’rifetler gelmiştir. Üstâdlarının ve isimlerinin başka olması, hiçbirini için kusûr olamaz.

Tesavvuf yollarının başka isimleri taşımalarının sebebi, yedinci maddede de bildirilmiştir.

Evet, islâm ahkâmına uymıyan, ibâdet yapmıyan, dünyâ menfe’atleri peşinde koşan, nefslerine, şehvetlerine düşkün, kötü kimseleri, Allah da, kul da sevmez. Bunların tesavvufcuyum, kerâmet sâhibiyim demelerine inanmamalıdır. Fekat bu yüzden tesavvufu kötülememelidir. Yere düşmekle cevher sâkit olmaz kadr-ü kıymetden demelidir.

[1] İbni Hibbân şâfi’î 354 [m. 965] de Semerkanda vefât etdi.

İskat ve telkîn, bid'at değildir. Dînimizin emri ile yapıldıkları **(Ei-Besâir)** ve **(Se'âdet-i Ebediyye)** kitâblarında vesîkaları ile uzun yazılıdır. Lûtfen oradan okuyunuz! Buhârîde ve Müslimde ve imâm-ı Ahmedin Müsnedinde ve Münâvîde “rahime-hümullahü teâlâ” yazılı hadîs-i şerîfde, **(Ölülerinize kelime-i tevhîd telkîn ediniz!)** buyuruldu. Tenbellerin, kötü kimselerin [kabrdekilere yapılacak olan] iskâta ve telkîne güvenerek ibâdet yapmıyacaklarını, kötülük yapacaklarını söylemek, dînimizin bu iki emrini kötülemek olur. Tenbeller ve kötüler, Allahü teâlânın merhametini, afv edici olduğunu ileri sürerek, ibâdeti bırakıyor, her kötülüğü, taşkınlığı yapıyorlar. Acabâ buna karşı ne diyecekler?

Dinde herşey bildirildi. Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ”, bu bilgileri araştırdı. Eshâb-ı kirâmdan işitdiklerini, öğrendiklerini kitâblarına yazdılar. Biz de, dînimizi bu kitâblardan öğreniyoruz. **(Cevâb-ı nu'mân)** kitâbının yazarı, bu bilgileri bozmağa, islâmiyeti değışdirmeğe uğraşiyor. Herkesi aldatabilmek için, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış, bozuk ma'nâlar veriyor. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, müslimân adını taşıyanların yetmişüç fırkaya [partiye] bölüneceklerini, bunlardan yetmişikisinin Cehenneme gideceklerini, yalnız Eshâbının yolunda gidenlerin Cennete gideceklerini bildirdi. Bu bir fırka, **(Ehl-i sünnet)** olan müslimânlardır. Çünkü, Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ”, bütün bilgilerini Eshâb-ı kirâmdan aldılar. Her işlerinde Kitâba ve sünnete sarıldılar. **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** demek, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” ve Onun cemâ'atinin, ya'nî Eshâbının yolunda olan müslimânlar demektir. Ehl-i sünneti kötüliyeceği yerde, bozuk ve sapık olan yetmişiki fırkayı kötüleseydi, doğru bir iş yapmış olurdu. Fekat, böyle yapmadı. Çünkü, âyet-i kerîmelerde meâlen, **(Habîs, kötü olanlar, habîslerle işbirliği yaparlar)** buyuruldu. Kendisi de habîs, sapık olduğu için, sapıklarla birleşerek, Ehl-i sünnete saldırdı. Bütün müslimânların birleşmeleri, kardeş olmaları lâzımdır. Fekat hak yolda, Ehl-i sünnet yolunda birleşmek lâzımdır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” sapıkların birleşemeyeceklerini, yetmişiki fırkaya parçalanacaklarını bildirdi. Müslimânlar, sapıtmamalıdır. Hak yola, Ehl-i sünnetin doğru yoluna gelmeleri, hidâyete kavuşmaları, sapıklıktan kurtulmaları lâzımdır.

Resûlullah efendimiz, **(İşlerinizi şaşırduğınız zemân, kabrdekilerden yardım isteyiniz!)** buyurdu. Eshâb-ı kirâmın hepsi, bu hadîs-i şerîfe uyararak, kabr-i se'âdeti ziyâret etdi. Habîbullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” istigâse etdiler, yardım dilediler. Böylece, murâdlarına kavuşdular. Resûlullah da,

“sallallahü aleyhi ve sellem” vesîleye yapıştırdı. Kul ile istigâse ederdi. İbni ebî Şeybenin bildirdiği ve Münâvînin (**Künûz-ü-dekâik**) kitâbında yazılı olduğu gibi, (Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” sıkıntılı olduğu zemânlarda Eshâb-ı kirâmın fakîrlerini vesîle ederek, bunlar hurmetine, Allahü teâlâdan yardım isterdi). Böyle yaptığı, imâm-ı Rabbânînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Mektûbât**)ında da yazılıdır. Asrlar boyunca, islâm âlimleri de, Velîler de, Sâlihler de, bu hadîs-i şerîfe uydu. (**Cevâb-ı nu'mân**) kitâbının yazarı, islâmiyyetde böyle şey yokdur diyerek, bu ve benzeri hadîs-i şerîflere karşı geliyor. Yalanlarla, iftirâlarla, islâmiyyeti bozmağa kalkışıyor. Hakîkî müslimânlara kâfir, müşrik diyor. Allahü teâlâ, nice âyet-i kerîmelerde meâlen, (**Zikr ediniz, tesbîh okuyunuz! Allahü ekber deyiniz**) buyuruyor. Resûlullah da, bunları okuyor ve okumamızı emr ediyor. Çekirdeklerden dizilmiş tesbîhi görüp, mâni' olmadı. Bu ise, müslimânlıkda böyle şeyler yokdur diyor. Güneş balçıkla sıvanamaz! Dînimiz türbeleri yıkağı emr etdi diyerek yalan söylüyor. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în” Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” türbesini yıkdı mı? Yıkmadılar. Türbeyi, ağlıyarak, yalvararak ziyâret etdiler.

Allahü teâlâ, (**Peygamberime itâ'at ediniz!**) buyurdu. Resûlullah da, (**Kabrde olanlardan yardım isteyiniz!**) buyurdu. Deylemînin ve Münâvînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, (**Kabrdekiler olmasaydı, yer üstündeki insanlar yanarlardı**) buyuruldu.

Müslimânlar, hiçbir kabrden, hiçbir ölüden birşey istemez. Meyyit hurmeti ve hâtırı için, Allahü teâlâdan ister. Allahü teâlâ da, o sevdiği kulunun hâtırı için, bu dileği ihsân eder, verir. Müslimânlar, bir Ârifin, Velînin “rahime-hullahü teâlâ” rûhundan, feyz ve ma'rifet ister. Böylece o Velînin rûhâniyyetinden feyz alır. Fâidelenir. Böyle, rûhlardan istifâde ederek, Velî olanlara, (**Üveysî**) denir. Müslimânlar, dünyâ işleri için hem çalışır, teknikde ilerler. Hem de, Allahü teâlâyâ düâ eder, yalvarır, yardım dilerler.

33 - Vehhâbîlerin (**Feth-ul-mecîd**) kitâbı, tesavvufa inanmıyor. (*Mezhebler Eshâb zemânında yokdu. Bunlar, sonradan uyduruldu. Tesavvuf da, yehûdiler tarafından dîne sokuldu*) diyor. Bunun yalanlarına, iftirâlarına, Hindistânda yetişmiş büyük âlimlerden Muhammed Senâüllah-i Osmânî Dehlevî “rahmetullahi aleyh”,^[1] (**İrşâd-üt-tâlibîn**) adındaki fârisî kitâbında çok güzel cevâblar vermektedir. Senâüllah-i Dehlevî buyuruyor ki:

[1] Senâüllah pani-pütî 1225 [m. 1810] da vefât etdi.

Evliyâya inanmıyan var. Evliyâ vardı, şimdi yok diyen var. Evliyâ hiç günâh yapmaz. Gaybleri bilirler. Her diledikleri hemen olur. İstemedikleri hemen yok olur diyenler ve bunun için, Evliyânın kabirlerinde dilekte bulunanlar var. Böyle sananlar, kendi zemânlarındaki Evliyânın böyle olmadıklarını görünce, bunların Evliyâ olduklarına inanmıyor. Bunların feyzlerinden mahrûm kalıyorlar. Müslimân ile kâfiri birbirinden ayıramıyacak kadar câhil olanlar da, kendilerinin Evliyâ olduklarını söylüyor. Böyle câhilleri Evliyâ sanarak, bunlara bağlanan ahmaklar da var. Evliyânın (**sekr**) hâlinde iken, ya'nî Allah sevgisi kaplayıp kendilerini unuttukları zemân, bilmiyerek söylediklerini dillerine dolayarak, Evliyâyâ kâfir diyenler de var. Evliyânın böyle sözlerinden kendilerine göre yanlış ma'nâ çıkararak, böyle yanlış inananlar, böylece Ehl-i sünnet âlimlerinin Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden çıkarmış oldukları doğru bilgilere inanmıyanlar, sapıtanlar var. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" hepsini teblîğ etmeğe me'mûr olduğu zâhir bilgilerini öğrenip, Resûlullahın Eshâbından dilediğine dilediği kadar bildirmesi için izin verilen tesavvuf ma'rifetlerine inanmıyanlar var. Evliyâyâ kıymet vermiyen, saygı göstermiyenler bulunduğu gibi, Evliyâyâ tapınan, onlar için adak yapanlar, Kâ'be tavâf eder gibi, kabri etrâfında dönenler var. Bunun için, vilâyetin ya'nî Evliyâlığın ne olduğunu din kardeşlerime bildirmek istedim ve arabî dil ile (**İrşâd-üt-tâlibîn**) kitâbını yazdım. Şimdi de, bunu fârisî olarak yazıyorum. Bu kitâb beş kısımdır:

Birinci kısım, vilâyetin doğru olduğunu bildirmektedir.

İkinci kısım, tesavvuf yolunda gözetilecek edeblerdir.

Üçüncü kısım, Rehberin gözeteceği edeblerdir.

Dördüncü kısım, tesavvuf yolunda ilerlerken gözetilecek edeblerdir.

Beşinci kısım, Allahü teâlâyâ yaklaşımağı ve yaklaştıрмаğı bildirmektedir.

Birinci kısım: İslâmiyyetde vilâyet ve tesavvuf ilmi vardır. İnsanda zâhirî olgunluklar, üstünlükler bulunduğu gibi, bâtınî üstünlükler de vardır. Zâhirî üstünlükler, Ehl-i sünnet âlimlerinin, Kur'ân-ı kerîmden ve hadîs-i şerîflerden anlayıp çıkardıkları bilgilere uygun olarak inanmak ve farzları, vâcibleri, sünnetleri, müstehabları yapmak ve harâmlardan, mekrûhlardan, şübhelilerden, bid'atlerden sakınmaktır. Bâtınî üstünlükler, insanın kalbinin, rûhunun yükselmesidir. (**Buhârî**) ve (**Müslim**) kitâblarında, hazret-i Ömer "radiyallahü anh" bildiriyor ki, bir gün, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" yanında oturuyorduk. Tanımadığımız

bir adam geldi. **(İslâm ne demektir?)** dedi. **(Kelime-i şehâdet söylemek, hergün beş kerre nemâz kılmak, Ramezân ayında oruc tutmak, zekât vermek ve gücü yetince Hacca gitmek)** buyurdu. Soran kimse, **(Doğru söyledin)** dedi. Sormasına ve sonra, verilen cevâbları tasdîk etmesine, biz dinleyiciler şaşdık. Sonra, **(Îmân ne demektir?)** dedi. **(Îmân, Allaha ve Meleklerle ve Kitâblara ve Peygamberlere ve kıyâmet gününe ve hayrın şerrin, Allahın takdîri ile, dilemesi ile olduklarına inanmaktır)** buyurdu. Buna da, **(Doğru söyledin)** dedi. Sonra, **(İhsân ne demektir?)** dedi. **(Allahü teâlâyâ, Onu görür gibi ibâdet etmendir. Sen Onu görmiyor isen de, O seni hep görmektedir)** buyurdu. Sonra, **(Kıyâmet günü ne zemân olacaktır?)** dedi. **(Bunu senden dahâ çok bilmem)** buyurdu. Sonra, **(Kıyâmetin alâmetleri nedir?)** dedi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kıyâmet kopacağı zemânın alâmetlerini bildirdi. Sonra, bize dönerek, **(Bunları sorup giden, Cebrâîl aleyhisselâm idi. Size dîninizi bildirmek için gelmişti)** buyurdu.

[**(Hadîs-i Cibrîl)** denilen bu hadîs-i şerîf, imâm-ı Nevevînin “rahmetullahi aleyh”, kırk hadîsinin ikincisidir. Bu kırk hadîsi, Ahmed ibni Kemâl pâşa “rahmetullahi aleyh”, türkçeye terceme etmiş ve basılmışdır. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî “rahmetullahi aleyh”, bunu fârisî olarak açıklamış, **(İ'tikâdnâme)** ismini vermiştir. Feyzullah efendi, İ'tikâdnâmeyi fârisîden türkçeye terceme ederek, **(Ferâid-ül-fevâid)** ismini vermiş, 1312 [m. 1894] senesinde İstanbulda basdırılmışdır. Bu terceme, latin harfleri ile **(Herkes Lâzım Olan Îmân)** ismi ile 1982 de basdırılmışdır. Kemâhli feyzullah efendi 1323 [m. 1905] de vefât etmiştir.]

Bu hadîs-i Cibrîlden anlaşılıyor ki, îmândan ve ibâdetlerden başka, **(İhsân)** denilen bir kemâl, bir üstünlük vardır ki, biz bu üstünlüğe **(Vilâyet)** diyoruz. Velîyi Allahü teâlânın sevgisi kapladığı zemân, onun kalbinde, mâ-sivânın varlığı ve sevgisi yok olur. Bu hâle **(Fenâ-i kalb)** denir. Bu müşâhede Allahü teâlâyı görmek değildir. Allahü teâlâ, bu dünyâda görülemez. Fekat, Velîde Allahü teâlâyı görmüş gibi bir hâl olur. Bu hâl, istemekle hâsıl olmaz. İşte, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Allahü teâlâyı görüyormuş gibi ibâdet etmektir)** buyurmakla, bu hâli haber vermiştir.

İkinci olarak deriz ki, bir hadîs-i şerîfde, **(İnsanda bir et parçası vardır. Bu sâlih olursa, bütün beden sâlih olur. Fâsid olursa, bütün beden fâsid olur. Bu et parçası, Kalbdir!)** buyuruldu. Bedenin sâlih olması için, kalbin sâlih olmasına tesavvufcular **(Fenâ-i kalb)** demektedir. Kalb, Allahü teâlânın sevgisinde fânî

olur. Onun sevdiği şeyleri seven kalbi olunca, kalbin bu fenâsı, komşusu olan nefse de te'sîr eder. Nefs, emmâreliğinden kurtulmağa başlar. **(Hubb-i fillah ve Buğd-i fillah)** kazanır. Ya'nî Allahü teâlânın beğendiği şeyleri sever. Allahü teâlânın beğenmediklerini sevmez. Bundan dolayı, bedeninin hepsi islâmın ahkâmına uymak ister.

Süâl: Kalbin sâlih olması için, îmândan ve amelden başka bir şey var mıdır?

Cevâb: Hadîs-i şerîfde, **(Kalb sâlih olunca, beden de sâlih olur)** buyuruldu. Bedenin sâlih olması, islâmın ahkâmına yapışması demektir. Çok kimse vardır ki, kalbinde îmân var iken islâmın ahkâmına uymuyor. Îmânı olup da, sâlih işleri az, bozuk işleri çok olanların Cehennemde azâb görecekleri bildirildi. Demek ki, kalbde yalnız îmân bulunması, bedeninin sâlih olmasına sebep olamamaktadır. O hâlde kalbin sâlih olması, îmânlı olması demek değildir. Kalbin sâlih olması, hem îmânlı olması, hem de bedeninin sâlih işler yapmasıdır da denilemez. Çünkü, bedeninin sâlih olmasına yine bedeninin sâlih olmasını sebep göstermek mantıksız bir söz olur. Bundan anlaşılıyor ki, kalbin sâlih olması, îmân ve ibâdetden başka birşeyin kalbde bulunması demektir. Bu da, tesavvufcuların **(Fenâ-i kalb)** dedikleri Allah sevgisidir.

Üçüncü olarak deriz ki, Eshâb-ı kirâmın her birinin, Eshâb olmıyan müslimânların hepsinden dahâ üstün oldukları sözbirliği ile bildirilmiştir. Hâlbuki, kıyâmete kadar gelecek olan islâm âlimleri arasında ilimleri ve amelleri, Eshâb-ı kirâmın ba'zılarının ilim ve amelleri kadar olanları çok vardır: Bundan başka, hadîs-i şerîfde, **(Başkaları Allah rızası için Uhud dağı kadar altın sadaka verseler, Eshâbımın Allah yolunda verdiği yarım Sâ' arpanın sevâbına kavuşamazlar)** buyuruldu. Eshâb-ı kirâmın ibâdetlerinin böyle kıymetli olması, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" sohbetinde bulunmakla, kalblerinde hâsıl olan **(Bâtınî kemâl)**lerinden dolayıdır. Onların bâtınları ya'nî kalbleri, Resûlullahın mübârek bâtınından nûr aldı. Bâtınları nûrlandı. Yedinci maddenin birinci sahîfesinde bildirdiğimiz gibi, hazret-i Ömer vefât edince, oğlu Abdüllah, (ilmin onda dokuzu gitdi) buyurdu. Orada bulunan gençlerin bu söze şaşdıklarını görünce, sizin bildiğiniz fıkıh ve kelâm ilmlerini söylemiyorum. Resûlullahın mübârek kalbinden fıskırmış olan bâtın ilminin, ma'rifetin onda dokuzu gitdi diyorum dedi. Eshâb-ı kirâmdan sonra gelen müslimânlar arasında, bu bâtın nûruna kavuşanlar, Rehberlerinin sohbetlerinde kavuşdular. Onlar vâsıtası ile, Resûlullahın mübârek kalbinden fıskıran nûrlara kavuşdular. Bunların sohbetlerinde

kavuşulan nûr, Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” sohbetinde kavuşulan kadar, elbet olamaz. Eshâb-ı kirâmın “radiyallahü teâlâ anhüm ecma’în” üstünlükleri, işte buradan gelmektedir. Bundan anlaşılıyor ki, zâhirin kemâllerinden, ya’nî üstünlüklerinden başka, bâtının da kemâlleri vardır. Bu kemâllerin çeşidli dereceleri vardır. Böyle olduğunu, hadîs-i kudsî de göstermektedir. Hadîs-i kudsîde, Allahü teâlâ buyurdu ki, **(Kulum bana biraz yaklaşırsa, ben ona çok yaklaşıyorum. Kulum bana çok yaklaşırsa, ben ona dahâ çok yaklaşıyorum. Kulum [farzlarla birlikde] çok nâfile ibâdet de yapınca bana öyle yaklaşır ki, onu çok severim. Onu sevince, düâlarını kabûl ederim. Onun görmesi, işitmesi ve gücü yetmesi benimle olur).** Allahü teâlânın böyle çok sevmesine sebep olan nâfile ibâdetler, tesavvuf yolundaki çalışmalardır.

Dördüncü olarak deriz ki, bin seneden dahâ çok bir zemânda, dünyânın üç büyük kıt’asında gelmiş olan milyonlarca müslimân, tesavvuf yolunda çalışarak ve Sâlihlerin sohbetinde bulunarak, kalblerinde bir hâl hâsıl olduğunu söylemiş ve yazmışlardır. Yalan birşey için böyle dehşetli bir sözbirliği olabileceğini kimse düşünemez. Bu sözbirliği yapanların çoğunun hâl tercemeleri kitâblarda vardır. Hepsinin ilm, takvâ sâhibi, sâlih kimseler oldukları meydândadır. Böyle olgun, iyi kimselerin yalan söyleyecekleri, olacak şey değildir. İşte, böyle milyonlarca temiz, olgun insan sözbirliği ile bildiriyorlar ki, herbiri kendi Rehberinin sohbetinde bulunmakla, kalbleri Resûlullahın sohbetinde yayılan nûrlara kavuşmuşdur. Herbiri, (Sâlihlerden birinin sohbetinde bulunarak, kalblerimizde îmândan ve fikh bilgilerinden başka bir hâl hâsıl oldu. Kalblerimizde bu hâl hâsıl olunca, Allah sevgisi ve Allahın sevdiklerinin sevgisi ve Allahü teâlânın emr ettiği şeylerin sevgisi kalblerimizi doldurdu. İyi işleri, ibâdetleri yapmak tatlı oldu. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri doğru i’tikâdlar gönüllerimize yerleşti) demişlerdir. Kalblerde hâsıl olan bu hâl, elbet kemâldir, yükseklikdir. Kemâle sebep olan bir hâldir.

Beşinci olarak deriz ki, Evliyânın kerâmetleri olur. **(Kerâmet)**, Allahü teâlânın, âdeti dışında, ya’nî fen ve tabî’at bilgilerinin dışında yarattığı hârik-ul’âde şeyler demektir. Fekat, bir insanda, fen kanûnları dışında şeyler bulunması, o kimsenin elbet bir Velî olduğunu göstermez. Allahü teâlânın sevmediği kimselerde, hattâ kâfirlerde de, böyle âdet dışında, şaşılacak şeyler hâsıl olabilir. Kâfirlerde hâsıl olan âdet dışı şeylere **(Sihir)** denir. Evliyâda “rahmetullahi aleyhim ecma’în” kerâmet ile birlikde takvâ da

bulunur. Takvâ, Allahü teâlâdan korkmak, Onun emlerine ve yasaklarına uymaktır.

VİLÂYET NEDİR? - Şimdi evliyâlık ne demek olduğunu bildirelim. Evliyâlık, Allahü teâlâyâ yakın olmak demektir. Fekat, insanların Allahü teâlâyâ yakın olması, iki dürlü olur: Birinci yakınlık, Allahü teâlânın her insana yakın olmasıdır. Kaf sûresinin onaltıncı âyetinde meâlen, **(Biz ona, boynundaki şahdamarından dahâ yakınız!)** ve Hadîd sûresinin dördüncü âyetinde meâlen, **(Her nerede olursanız olunuz, Allahü teâlâ sizinle berâberdir)** buyuruldu. İkinci yakınlık, Allahü teâlânın, insanların yalnız üstün olanlarına ve meleklerle olan yakınlığıdır. Alak sûresinin son âyetinde meâlen, **(Secde et ve Allahü teâlâyâ yaklaş!)** buyuruldu. Yukarıda bildirdiğimiz hadîs-i kudsîde, **(Kulum bana, nâfile ibâdetleri de yaparak öyle yaklaşır ki, onu çok severim...)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîmede ve hadîs-i kudsîde bildirilmiş olan yakınlık, yalnız seçilmiş üstün kimselerde hâsıl olur. Bu yakınlığa **(Vilâyet)** ya'nî evliyâlık denir. Bu yakınlığa kavuşmak için, önce Ehl-i sünnet i'tikâdına uygun îmân lâzımdır. Âl-i İmrân sûresinin altmışsekizinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâ, îmân edenleri sever)** buyuruldu. Fekat, mü'minler arasında seçilmiş olanları dahâ çok sever. Her mü'mini sevmesine **(Vilâyet-i âmme)** denir. Seçilmiş mü'minleri çok sevmesine, **(Vilâyet-i hâssa)** denir. Yukarıda yazılı hadîs-i kudsîde bildirilmiş olan sevgi, işte bu sevgidir. Bu sevginin de dereceleri vardır. Şunu da bildirelim ki, Allahü teâlâ, insan akli ile anlaşılamiyacağı gibi, Onun sıfatları da insanın akli ile anlaşılabilir. Allahü teâlânın kendisi gibi ve i'tibârâtından her hangi biri gibi, hiçbirşey yoktur. Bunun için, Allahü teâlânın insanlara olan her iki yakınlığı, insan akli ile anlaşılamiyan, bilinemiyan bir yakınlıktır. İki zemânın ve iki cismin birbirlerine yakın olmaları gibi değildir. Allahü teâlânın kullarına yakın olması, akl ile düşünölen ve his organları ile anlaşılamiyan yakınlıklar gibi değildir. Ancak ba'zı seçilmiş mü'minlere verdiği ma'rifet denilen ilm ile anlaşılabilir. Bu bilgiye **(İlm-i huzûrî)** denir. Bizim bilgilerimiz **(İlm-i husûlî)**dir.

Allahü teâlânın, kullarına olan bu iki yakınlığı, âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler ile bildirilmiş olduğundan, her ikisine de inanmamız vâcibdir. Allahü teâlânın bizleri gördüğüne inanmamız lâzım olduğu gibi, bize olan bu iki yakınlığına da inanmamız lâzımdır. Allahü teâlânın görmesi, fizik kanûnları ile îzâh edilen, ışığın yansıması ile olan görmek olmadığı gibi, Onun bu iki çeşid yakınlığı da ölçü ile, metre ile, angstron ile bildirilen yakınlık değildir. Ba'zı hadîs-i

şerîflerde arşın, z râ' [kol], karış, arpa boyu gibi birimler bildirilmesi, ölçü bildirmek için değil, azlık, çokluk bildirmek içindir.

Sûâl: Vilâyet, Allahü teâlâ ile kul arasında olan, insanların anlayamayacağı bir hâl olduğuna göre, bunu niçin yakınlık sözü ile anlatmışlardır?

Cevâb: Bu sülle cevâb verebilmek için, önce iki şeyi bildirmek lâzımdır:

1 - Evliyâyâ hâsıl olan keşf ve herkesin gördüğü rüyâlar, birşeyin misâlinin, benzerinin hayâl aynasında görünmesidir. Uykuda iken olursa, rüyâ denir. Uyanık iken olunca, **(Keşf)** denir. Hayâl aynası, ne kadar çok sâf, temiz ise, keşf ve rüyâ, o kadar doğru ve güvenilir olur. Bunun içindir ki, Peygamberlerin "aleyhimüsselâm" gördükleri rüyâlara tâm inanılır ve güvenilir **(Vahy)**in bir nev'idir. Çünkü, Peygamberlerin hepsi ma'sûmdurlar. Ya'nî hiç yanılmazlar. Hayâlleri çok sâf, çok temizdir. Bâtınları, ya'nî kalbleri tertemizdir. Evliyânın rüyâlarının çoğu da böyledir. Doğru olur. Çünkü Eshâb-ı kirâmda olduğu gibi, doğrudan doğruya veyâ Eshâbdan sonra gelenlerde olduğu gibi, Rehberleri vâsıtası ile, Resûlullahın sohbetinde kazanılan nûrları ile ve Onun emrlerine uymak ile, Evliyânın hayâlleri temizlenmiş ve kalbleri cilâlanmışdır. Celâlüddîn-i Rûmî "rahmetullahi aleyh",^[1] bu inceliği Mesnevîsinde ne güzel anlatıyor. Beyt:

***Evliyâyı avlıyan hayâller bilirmisin nedir?
Hudâ bostanı güzellerinin görüntüleridir!***

Peygamberlere uymaları sâyesinde, Evliyânın bâtınları cilâlanır, parlak ayna gibi olur "rahmetullahi aleyhim ecma'în". Ba'zan bâtınlarının eski zulmetleri, kara lekeler gibi meydâna çıkıp, hayâl aynaları bulanır. Keşf ve rüyâlarında yanlışlık olur. Bu bulanıklık, ba'zan harâm veyâ şübheli birşey yaparak veyâ haddi aşarak, ba'zan da câhillerden, sapıklardan bulaşarak hâsıl olur. Günâh işliyenlerin rüyâları çok kerre yanlış olur. Bâtınları zulmetli olduğundan çok yanılırlar.

2 - Allahü teâlânın yarattığı şeylerin hepsine **(Âlem)** denir. Üç dürlü âlem vardır: **(Âlem-i şehâdet)**, bildiğimiz madde âlemidir. **(Âlem-i ervâh)**, maddî olmıyan, ölçüsüz olan rûh âlemidir. **(Âlem-i misâl)**de maddeli ve maddesiz hiçbirşey yoktur. Âlem-i misâlde, birinci ve ikinci âlemde bulunan herşeyin ve Allahü teâlânın, hattâ düşüncelerin ve ma'nâların misâlleri vardır. Allahü teâlânın misli yoktur. Misâli vardır denildi. Birşeyin kendisine ve sıfatlarına

[1] Celâlüddîn-i Rûmî 672 [m. 1273] de Konyada vefât etdi.

benziyen başka birşeye, birinci şeyin misli denir. Allahü teâlânın kendinin ve sıfatlarının misli yoktur, olamaz. Birşeyin kendine değil, yalnız sıfatlarına benzetilen başka şeye, birinci şeyin misâli denir. Meselâ, güneşe pâdişâh denir. Pâdişâh, güneşin misâli olur. Nûr sûresi, otuzbeşinci âyetinde meâlen, **(Mü'minin kalbindeki Allahü teâlânın nûru, fener içindeki mum gibidir)** buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, Allahü teâlâyâ misâl bildirilmiştir: **(Öyle bir Hâkimdir ki, bir ev yapmış, içini maddelerle doldurmuştur)**. Bundan dolayı, Allahü teâlâ rü'yâda görülebilir denildi. Yûsuf aleyhisselâm, kıtlık senelerini za'îf sığırlar gibi, bolluk senelerini de, semiz sığırlar gibi ve buğday başakları gibi rü'yâda gördü. **(Buhârî)** kitâbında bildirilen bir hadîs-i şerîfde, **(Rü'yâda gördüm ki, çok kimseler yanıma geldi. Üzerlerinde gömlek vardı. Kiminin gömleği göğsüne kadar, kiminin dahâ aşağı idi. Ömeri "radıyallahü anh" gördüm. Gömleği yerlere kadar uzundu)** buyurdu. Ma'nâsını sordular. Gömlek, ilm demektir buyurdu. Bu âyet-i kerîmeler ve hadîs-i şerîfler gösteriyor ki, misli olmıyan ve madde olmıyan şeylerin misâlleri rü'yâda görülebilir ve keşf yolu ile görülebilir.

Yukarıdaki iki açıklama öğrenildikten sonra deriz ki, vilâyet denilen, bilinemiyen bir hâl vardır. Bu hâl keşf yolu ile, âlem-i misâlde, iki cismin birbirlerine yakın olmaları gibi görünmektedir. Vilâyet hâli ilerledikçe, keşfde, Allahü teâlâyâ doğru yürümek gibi, yâhud Onun sıfatlarının birinden ötekine gitmek gibi görünmektedir. Evliyânın "rahmetullahi aleyhim ecma'în" bilinmeyen hâllerindeki değişmeler, Âlem-i misâlde böyle görüldüğü için, bu hâllere **(Kurb-i ilâhî)** ve değişmelerine de **(Seyr-i ilallah)** ve **(Seyr-i fillah)** gibi isimler verilmiştir.

Tesavvuf yolunda **(Fenâ)** hâsıl olunca geriye dönülmez. Geri dönenler fenâdan önce dönmüşlerdir. Bu fakîr [ya'nî Senâüllah hazretleri] bunu, Bekara sûresinin yüz kırk üçüncü âyet-i kerîmesinin, **(Allahü teâlâ îmânınızı gidermez. O, kullarına çok acıyıcıdır)** meâl-i şerîfinden anlamakdayım. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" buyurdu ki, **(Allahü teâlâ, kullarının îmânlarını geri almaz. Fekat, âlimleri yok ederek ilmi giderir)**. Bu hadîs-i şerîf de gösteriyor ki, Allahü teâlâ, hakîkî îmânı ve bâtın ilmini geri almaz. [Bu âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîf, Eshâb-ı kirâmın hiçbirinin, sonradan mürted olmadığını şâhididir. Çünkü, hepsinin îmânı, hakîkî idi. Şî'îler, bu inceliği bilselerdi. Eshâb-ı kirâmın "aleyhimürrıdvân" hiçbirine dil uzatamazlardı.]

Tâm takvâ, ancak Evliyâda hâsıl olur. Hased, kin beslemek, kibr, riyâ, şöhret ve benzeri nefsin kötülükleri büsbütün gitmedikçe,

tâm takvâ hâsıl olamaz. Bunların büsbütün gitmeleri için de, **(Fenâ-i nefis)** ya'nî nefsin fânî olması lâzımdır. Allahı sevmek, başka şeyleri sevmekten dahâ çok olmadıkça, hattâ kalbde Allahdan başka şeylerin sevgisi yok olmadıkça, kâmil îmân ve tâm takvâ elde edilemez. Bu da, ancak **(Fenâ-i kalb)** ile hâsıl olur. Fenâ-i kalb için, hadîs-i şerîfde, **(Kalbin sâlih olması)** denildi. **(Buhârî)** ve **(Müslim)** kitâblarında bildirilen hadîs-i şerîfde, **(Bir mü'min beni ana babasından ve çocuklarından ve herkesden dahâ çok sevmedikçe, onun îmânı, kâmil olmaz)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfin, **(Fethulmecîd)** vehhâbî kitâbında da yazılı olduğunu bildirmişdik. Bir hadîs-i şerîfde, **(Üç kimse îmânın tadını bulur: Allahı ve Resûlünü herşeyden dahâ çok sever. Yalnız Allahın sevdiği kimseleri sever. İmâna kavuşduktan sonra, kâfir olmaktan korkması, ateşde yanmak korkusundan dahâ çok olur)** buyuruldu. Râbî'a hazretleri, bir elinde su dolu, öteki elinde ateş dolu bir kap götürüyordu. Böyle nereye gidiyorsun dediklerinde, (Cehennem ateşini söndürmeğe ve Cenneti yakmağa gidiyorum. Böylece müslimânları Allahü teâlâyâ, Cehennem korkusu ve Cennete kavuşmak arzûsu ile ibâdet etmekten kurtarmak istiyorum) dedi ki, Evliyâlık da böyledir.

Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Eshâbıma ikrâm ediniz!)** buyurdu. Hucurât sûresi onüçüncü âyet-i kerîmesinde meâlen, **(İkrâma lâyık olanınız, ittikâsı çok olanınızdır)** buyuruldu. Bunun için, islâm âlimleri sözbirliği ile bildiriyorlar ki, Eshâb-ı kirâmın hepsi, bu ümmetin en üstünleri ve en müttekîleridir. Çünkü, Eshâb-ı kirâmın hepsi "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în" Allahın Resûlünün sohbetlerinde bulunmakla, vilâyet makâmlarının en ilerisine vardılar. Tevbe sûresinin yüzbirinci âyetinde meâlen, **(İmânları ileride olanlar ve hicretde önde olanlar)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, Eshâb-ı kirâmı övüyor "radiyallahü aleyhim ecma'în". Vâkı'a sûresinin onuncu âyetinde meâlen, **(İmânları ileride olanlar, Allahü teâlâyâ yaklaşmakta ileride olanlardır. Bunların hepsi mukarreblerdir)** buyuruldu.

Bâtının kemâle kavuşması için, tesavvuf yolunda çalışmak vâcibdir. Âl-i İmrân sûresinin yüzikinci âyetinde meâlen, **(Ey mü'minler! Allahü teâlânın yasak ettiği şeylerden tâm olarak sakınınız!)** buyuruldu. Ya'nî zâhirdeki işlerde ve bâtındaki ahlâk ve akâidde, Allahü teâlânın beğenmediği hiçbirşey kalmamasını istedi. Bu âyet-i kerîmedeki emr, tesavvuf yolundaki çalışmanın vâcib olduğunu göstermekdedir. Tâam takvâ, ancak vilâyet ile elde edilebilir. Nefsin, yukarıda yazdığımız kötülükleri harâmdır. Bu kötülükler temizlenmedikçe, tâam takvâ elde edilemez. Bunlar da,

nefsin fenâsı ile temizlenebilir. Takvâ, günâhlardan sakınmak demektir. Buna hadîs-i şerîfde, **(Bedenin sâlih olması)** denildi. Bedenin sâlih olması için de, kalbin sâlih olması lâzımdır. Kalbin sâlih olmasına tesavvufcular **(Fenâ-i kalb)** demişlerdir.

Vilâyet, kalbin ve nefsin fânî olmaları demek olduğunu bildirdik. Tesavvuf âlimleri “rahmetullahi aleyhim ecma’in” buyuruyor ki, vilâyet yedi derecedir. Beşi, âlem-i emrden olan Kalb, Rûh, Sır, Hafî, Ahfâ adındaki beş latîfenin fânî olmalarıdır. Altıncısı, nefsin fânî olmasıdır. Yedincisi, bedendeki maddelerin fânî olmasıdır. Beden maddelerinin fânî olmasına **(Bedenin sâlih olması)** adı verildi.

Takvâ, yalnız nâfile ibâdet yapmakla elde edilmez. Takvâ, farzları ve vâcibleri yapmak ve harâmlardan sakınmak demektir. İhlâs ile yapılmıyan farzların, vâciblerin hiç kıymeti yoktur. Zümer sûresinin ikinci âyetinde meâlen, **(Allaha ihlâs ile ibâdet et! İbâdet, ancak Ona yapılır)** buyuruldu. Harâmlardan kaçınmak da, fenâ-i nefis olmadan hâsıl olamaz. Görülüyor ki, vilâyetin kemâllerine kavuşmak, farzları yapmakla olur. Fekat, vilâyete kavuşmak, Allahü teâlânın bir ihsânıdır. Dilediğine verir. Çalışmakla elde edilemez. Allahü teâlâ, insanlara güçleri yeten şeyleri emretmiştir. Tegâbün sûresinin onaltıncı âyetinde meâlen, **(Allahın yasak ettiği şeylerden, gücünüz yettiği kadar perhiz ediniz!)** buyuruldu. Görülüyor ki, elden geldiği kadar çalışmak lâzımdır.

Vilâyetin dereceleri sonsuzdur. Sa’dî Şirâzî “rahmetullahi aleyh”, **(Gülistân)** kitâbında:

***Onun güzelliği sonsuz, Sa’dînin sözü uçsuz,
hasta içmekle doymaz, deryânın suyu azalmaz!***

beyti ile bunu anlatmaktadır. Bunun gibi, takvâ dereceleri de sonsuzdur. Hadîs-i şerîfde, **(Allahı en iyi tanıyanınız ve Ondan en çok korkmanız benim)** buyuruldu. Bir kimse, vilâyet derecelerinde yükseldikçe, Allahü teâlâdan korkusu da artar. Hucurât sûresinin onüçüncü âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâ indinde en yükseğiniz, Ondan en çok korkmanızdır)** buyuruldu. Takvâ dereceleri sonsuz olduğundan, vilâyet derecelerinde ilerlemek için, her zemân çalışmak vâcibdir. Bâtın ilminin artmasını istemek her vakt farzdır. Tâhâ sûresinin yüzondördüncü âyetinde meâlen, **(Sevgili Peygamberim! Sen hep, yâ Rabbî benim ilmimi artdır düâsını söyle!)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme böyle olduğunu bildirmektedir. Bir Velînin, kavuştuğu derecede kalması, yükselmek istememesi harâmdır. Muhammed Bâkî-billah “rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki:

**Allah yolunda edeb lâzımdır edeb!
ölünceye dek, taleb gerekdir taleb.
Deniz dolusu ağızına dökseler de,
hiç doymamak, hep su aramak gerek!**

Celâlüddîn-i Rûmî de:

**Kardeşim, bu yolun yokdur sonu,
çok gitsen de, yine yürümeli!**

buyurdu. Hâce Muhammed Bâkî-billah:

**Ne kadar çok içirsen de bana,
ateşim artıyor senden yana!**

buyurdu.

Bâtında yükselmeğe çalışmak vâcib olduğu için, Rehber aramak da vâcib olmaktadır. Çünkü, Rehber “rahmetullahi aleyh” arada olmaksızın Allahü teâlâyâ kavuşmak, çok az kimseye nasîb olmuştur. Bunun için, Celâlüddîn-i Rûmî:

**Rehberden başka yokdur insanı çeken,
bir Rehber ara, ona sarıl pek muhkem!**

buyurdu. Fekat, yalancı Rehberlere aldanmamalıdır.

Mürşid-i kâmilin alâmeti, Ehl-i sünnet i'tikâdında olması ve islâm ahkâmına tâm uymasıdır. Sözleri, hareketleri islâm ahkâmına uygun olmıyan, [karısının, kızının, kolları, başları açık gezmelerine mâni' olmıyan] kimse, havada uça da, Rehber olamaz. [Müslimân olan, îmânı olan kadınların, kızların başları, kolları, bacakları açık olarak sokağa çıkmaları, kendilerini yabancı erkeklere göstermeleri harâmıdır. Müslimân erkeklerin, kadınlarını, kızlarını örtmeleri farzdır. Ehl-i sünnet âlimlerinin “rahmetullahi aleyhim ecma'în” kitâblarına uymıyan kimse, Rehber olamaz. Bundan, insanın dînine fâide değil, zarar gelir.] İnsan veyâ Dehr sûresinin yirmidördüncü âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Günâh işliyene veyâ kâfir olana itâ'at etme!)** buyuruldu. Allahü teâlâ, bu âyet-i kerîmede, önce günâh işliyene itâ'at etme buyurdu. Ondan sonra, kâfire itâ'at etme buyurdu. Çünkü, müslimânın kâfirle buluşması az olur. Günâh işliyenden emr alması dahâ çok olur. Bundan başka, günâh işleyen ile birlikde bulunmanın, kâfirle berâber bulunmaktan dahâ çok zararlı olduğunu göstermektedir. Kehf sûresinin yirmisekizinci âyetinde meâlen, **(Kalbi bizi zikr etmekden gâfil olan ve nefsinin arzuları peşinde koşan ve hareketlerinde islâmın dışına taşan kimseye itâ'at etme!)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîmeden anlaşılıyor ki, nefse uymak, kalbin gâfil olmasını gösterir. Bedenin bozuk olması, ya'nî günâh işlemek, kalbin bozuk olmasını göstermektedir.

[Şimdi açık gezen kadınlar, içki içenler, ya'nî günâh işliyenler ve ibâdet etmeyenler, müslimânlara karşı, sen kalbe bak, kalbimiz temizdir. Allah kalbe bakar diyorlar. Onların böyle konuşmalarının yanlış ve bozuk olduğunu, bu âyet-i kerîme göstermektedir. Hadîs-i şerîfde, **(Kalb bozuk olunca, beden işleri de hep bozuk olur)** buyurulduğunu yukarıda bildirmişdik. Bu hadîs-i şerîf de, günâh işliyenlerin bu gibi sözlerini yalanlamaktadır. **(Allah dışınıza bakmaz. Kalblerinize ve niyyetlerinize bakar)** hadîs-i şerîfi, ibâdet yapanlar, hayr işliyenler içindir. Ya'nî, ibâdetin kabûl olması için, Allahü teâlânın rızâsı için yapılması lâzımdır.]

Mürşid-i kâmilin ikinci alâmeti, hadîs-i şerîfde bildirilmiştir ki, onunla konuşmak ve onu görmek, Allahü teâlâyı hâtırlamağa sebep olur. Allahü teâlâdan başka herşey kalbe soğuk gelir. Nevevînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, Resûlullahdan “sallallahü aleyhi ve sellem” Evliyânın alâmetleri sorulunca, **(Onlar görülünce, Allah hâtırlanır)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîfi ibni Mâce de bildirmektedir. Muhyissünne Hüseyin Begavînin,^[1] **(Mesâbîh)** kitabındaki hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlâ buyurdu ki, ben zikr olduğum zemân Evliyâm hâtırlanır. Onlar zikr olunca da, ben hâtırlanırım)** buyurulmuştur. Fekat, Allahı hâtırlamak için, Velî ile bağıllık lâzımdır. Velîyi inkâr eden, Velî olduğuna inanmıyan, ona bağlı değildir. İnanmıyan, bu ni'mete kavuşamaz. Beyt:

***Allahın nasîb etmediği kimse,
feyz alamaz Peygamberi de görse!***

Her Velîde böyle te'sîr vardır. Ba'zısında dahâ kuvvetli te'sîrler olur ki, talebeyi çekerek tesavvuf yolunun yüksek derecelerine çıkarırlar. Bunlara **(Kâmil ve mükemmil)** denir.

Câhiller ve yalancılar ilk görmekte ve birkaç görüşmekte Velîyi “rahmetullahi aleyh” tanıyamaz. Bunların, güvendikleri kimselerden sorup anlamaları lâzımdır. Allahü teâlâ, Nahl sûresinin kırküçüncü âyetinde ve Enbiyâ sûresinin yedinci âyetinde meâlen, **(Bilmediklerinizi bilenlerden sorup öğreniniz!)** buyurdu. Hadîs-i şerîfde, **(Cehâletten kurtulmanın yolu, bilenlerden sorup öğrenmektir)** buyuruldu. Rehber olarak tanınan bir kimsenin yanında yıllarca bulunup da, kalbinde bir değişiklik hâsıl olmıyan kimse, onun yanından ayrılmalıdır.

İmâm-ı Rabbânî müceddid-i elf-i sâni Ahmed Fârûkî Serhendî “rahmetullahi aleyh” buyuruyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” vefât edince, Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm” sıra ile

[1] İmâm-ı Begavî 516 [m. 1122] de vefât etdi.

dört halîfeyi seçtiler. Halîfe seçmek, yalnız dünyâ işlerini düzene koymak için değildi. Bâtınlarını kemâle getirmek için de seçmişlerdi.

Sûâl: Evliyâ ölünce, onun feyz vermesi kesilir mi? Feyz almak için hep diri olanı aramak lâzım mıdır?

Cevâb: Evliyâ ölünce, feyz vermesi bitmez. Hattâ artar. Fekat, nâkıs olanların, kendilerini kemâle erdirecek kadar, meyyitden feyz almaları pekaz nasîb olur. Velîden, öldükden sonra alınan feyz, diri iken alınan kadar olsaydı, Medînede yaşayan müslimânların, bu zemâna gelinceye kadar, hepsinin Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” feyz alarak, Eshâb-ı kirâm derecesinde olmaları lâzım gelirdi. Kimsenin Rehber aramasına lüzûm kalmazdı. Çünkü, Rehberden feyz alabilmek için, feyz alan ile feyz veren arasında bağıllık lâzımdır. Rehber ölünce, bu bağıllık kalmaz. Evet, fenâ ve bekâyâ kavuşduktan sonra, bâtınları arasında bağıllık hâsıl olup, kabrden de, çok feyz alınabilir ise de, bu feyz de, diri iken alınan feyz kadar olamaz.

Ehl-i sünnet âlimleri “rahmetullahi aleyhim ecma’în” buyuruyor ki, hiçbir Velî, gaybı bilmez. Allahü teâlâ keşf veyâ ilhâm ile bildirirse, ancak onu söyleyebilir. Evliyâ gaybı bilir diyen kâfir olur. Evliyâ, yok olan şeyi var edemez. Var olanı yok edemez. Kimseye rızık veremez. Çocuk veremez. Hastalığı gideremez. A’raf sûresinin yüzseksenyedinci âyetinde meâlen, **(Ey Sevgili Peygamberim! Onlara söyle ki, kendime fâide ve zarar vermeğe gücüm yetmez. Ancak Allahın dilediği olur)** buyuruldu. Allahü teâlâdan başkasından yardım beklemek câiz değildir. Fâtîha sûresinde, **(Ancak sana ibâdet eder, Senden yardım bekleriz)** dememizi emr etmektedir. **(İyyâke)** yalnız sana mahsûsdur demektir. Bunun için, Evliyâyâ adak yapmak câiz olmaz. Çünkü, nezr yapmak ibâdetdir. Evliyâdan birine nezr yapan kimsenin, bu nezrini yerine getirmemesi lâzımdır. Çünkü, elden geldiği kadar, günâhdan kaçınmak vâcibdir. Kabr etrafında saygı için dönmek câiz değildir. Çünkü, Kâ’be etrafında dönmeğe benzemekdir ki bu dönmek, nemâz kılmak gibi ibâdetdir.

Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Velîlerin dirilerine ve ölülerine düâ ederek, kendiliğinden birşey yapmalarını istemek câiz değildir. Hadîs-i şerîfde, **(Düâ ibâdetdir)** buyuruldu. Mü’min sûresinin altmışıncı âyetinde meâlen, **(Bana düâ ediniz! Düânızı kabûl ederim. Kibr edip bana ibâdet etmek istemiyenler, zelîl olarak Cehenneme gideceklerdir)** buyuruldu. Câhiller, yâ Abdülkâdir Geylânî, yâ Şemseddîn pânipütî, yâ Tezveren dede, Allah için bana şunu ver diyorlar. Böyle söylemek şirkdir, küfrdür. Yâ Rabbî! Abdülkâdir-i Geylânî hürmeti için bana

şunu ver! Seyyidet Nefise^[1] hürmetine hastama şifâ ver demelidir. Allahü teâlâya böyle düâ etmek câizdir ve fâidelidir. A'râf sûresinin yüzdoksanüçüncü âyetinde meâlen, **(Allahdan başka her kime düâ ederseniz, onlar da sizin gibi kuldur. Kimseye yardım edecek güçleri yokdur)** buyuruldu.

Süâl: Bu âyet-i kerîme kâfirlerin putlarına tapınmalarının şirk olduğunu bildirmek için gelmiştir. Evliyâyı “rahmetullahi aleyhim ecma'in” putlara benzetmek doğru mudur?

Cevâb: Âyet-i kerîmede, Allahdan başka buyuruldu. Bu, Allahdan başka herşey demektir. Evet, hadîs-i şerîfde, **(Peygamberi zikir etmek ibâdetdir. Sâlihleri zikir etmek günâhlara keffâretedir. Ölümü zikir etmek sadaka vermek gibidir. Kabri zikir etmek, sizi Cennete yaklaşıdır)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîf Ebû Nasr Deylemînin “rahmetullahi aleyh” **(Müsned-ül-firdevs)** kitâbında yazılıdır. **(Alîyi zikir etmek ibâdetdir)** hadîs-i şerîfini de Deylemî bildirmektedir. Bu hadîs-i şerîflerdeki zikir etmek, onların yüksek mertebelerini, hâllerini, güzel huylarını hâtırlamak, söylemek demektir. Böylece bunları sevmek, Allah sevgisindedir. Bunları işitenler, bunlar gibi olmağa çalışırlar. Yalnız ezânda ve ikâmetde, Allahü teâlânın ismi yanında Muhammed aleyhisselâmın ismini de zikir etmek ibâdetdir. İnşirâh sûresi dördüncü âyetinde meâlen, **(Senin için, senin zikrini yükseldik)** buyuruldu. Bu yükseltmek, yalnız Muhammed aleyhisselâm içindir. Bir kimse, **(Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah)** dedikten sonra, Alî veliyyullah dese, bu kimse ta'zîr olunur. Ya'nî cezâlandırılır. Muhammed aleyhisselâmın ismini zikir etmek de, yalnız dînimizin bildirdiği yerde câiz olur. Meselâ, yâ Muhammed, yâ Muhammed diyerek tesbîh çekmek câiz değildir.

İsmet, Peygamberlere “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” mahsûsdur. İsmet, bilerek ve bilmiyerek, büyük ve küçük hiçbir günâh işlememek demektir. Evliyâda ismet vardır demek küfr olur.

Eshâb-ı kirâmın hepsi “radiyallahü anhüm” Evliyânın hepsinden dahâ yüksekdirler. Tebe'i tâbî'inin büyüklerinden olan Abdüllah ibni Mubârek hazretleri^[1] buyurdu ki, (Hazret-i Mu'âviyenin “radiyallahü teâlâ anh” Resûlullahın yanında bindiği atın burnuna giren toz, Veysel Karânîden ve Ömer bin Abdül'azîzden dahâ hayrlıdır).

^[1] Seyyidet Nefise hazret-i Hasenin torunu Hasenin kızı 208 [m. 823] de Mısrda vefât etdi.

^[1] Abdüllah ibni Mubârek 181 [m. 797] de, Veysel Karânî 37 [m. 657] de vefât etdi.

Evliyânın kabrlerini yüksek yapmak, onlara saygı için üzerlerine türbe yapmak, yanında ziyâfet vermek, kabrlerinde kandil, mum yakmak bid'atdır. Kimisi harâm, kimisi mekrûhdur. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", hazret-i Alîyi "radiyallahü anh", göndererek, kâfirlerin yüksek kabrlerini yıkdırdı ve resmleri yok etdirdi.

[Evliyâ öldükden sonra da, kendilerini sevmek, hurmet etmek lâzımdır. Böylece, rûhlarından feyz alınır. İstifâde olunur. İnsanın kalbi temizlenir. Ziyârete gelenlerin bu kabrin bir Velî mezârı olduğunu anlıyarak, saygı göstermeleri için ve ziyâret edenin soğuktan, sıcaktan, yağmurdan, yırtıcı hayvandan korunması için, Evliyânın "rahmetullahi aleyhim ecma'în" kabrleri üzerine türbe yapmak câiz, hattâ lâzımdır. Türbe, Velî için değil, ziyârete gelen diriler için yapılmaktadır.]

Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" kabrini ziyâret etmek için sünnet şöyledir: Abdestli olmalı, Resûlullah'a salevât getirmeli, önceden yapmış olduğu nemâz, sadaka, oruc, Kur'ân-ı kerîm okumak gibi hayırlı işlerin sevâbını Ona bağışlamalı, gönlü uyanık olmalı, Onu sevmeği ve sünnetine uymağı, Allahü teâlâdan dilemelidir. Eğer, ziyâret ettiği kabr, mensûb olduğu Velînin kabri ise, kalbinden dünyâ düşüncelerini çıkarıp, ondan feyz almağı beklemelidir. Kabr başında Kur'ân-ı kerîm okumak sünnetdir.

Dünyâlığa, mala, şöhrete kavuşmak, saygı toplamak için Rehberlik yapanlar, şeytânın vekîlleridir. Müseyleme-tül-kezzâb gibidirler.

Evliyânın "rahmetullahi aleyhim ecma'în" Allahü teâlâdan kendilerine gelen ni'metleri haber vermeleri, buldukları yüksek dereceleri talebelerine bildirmeleri câizdir. Hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlânın verdiği ni'metleri bildirmek, bunlara şükr etmek olur)** buyuruldu. Öğünmek harâmıdır. Kendindeki iyilikleri, ni'metleri, kendinden bilirse, Allahü teâlânın verdiği düşünmezse, öğünmek olur. Ya'nî **(Tezkiye-i nefs)** olur. Bu ni'metlerin Allahü teâlâdan geldiğini bilip, kendinin kusûrlu olduğunu düşünürse, **(Şükr)** olur.

İnsanların Allahü teâlâyâ yaklaşması, ancak Allahü teâlânın çekmesi ile olur. Eğer, vâsitasız doğrudan doğruya çekerse, **(İctibâ)** denir. Vâsita ile çekmesi, iki dürlü olur: İbâdet yapmak ve riyâzet çekmek vâsitası ile yaklaşıdır. [Tesavvuf yolundaki vazîfelerin te'sîrleri tecrîbe edilmiş olduğu için, riyâzet olarak bu nâfile ibâdetleri yapmak tercih edilmektedir.] Buna **(Sülûk)** denir. Yâhud bir Rehberin sohbeti vâsitası ile **(Cezb)** eder. Bütün bu çekişlerin asl sebebi, insanın kendi kâbiliyyetidir. Bu kâbiliyyetleri, insana yaratılışta verilir. İnsanların kâbiliyyetleri, isti'dâdları başka

başkadır. İnsanın Allaha yaklaşmasına en büyük mâni' nefsinin şehvetleri ile bedeninin ihtiyâc ve kötülükleridir. İkinci mâni', (**Âlem-i emr**) latîfelerinin kendilerinden ve Rablerinden gâfil olmalarıdır. İnsanı Allahü teâlâyâ yaklaştıran ibâdetleri, riyâzetleri de, bir Rehberin göstermesi lâzımdır. Riyâzet ve ibâdet yapmakla, hem nefis ve beden tezkiye bulur. Ya'nî kötülüklerden temizlenirler. Hem de, âlem-i emrden olan latîfeler, beden maddelerinden ve nefsdan bulaşmış olan zulmetlerden tasfiye olur. Gafletten kurtulurlar. Tesavvuf yollarının çoğunda, önce sülûk yapılır. Önce, iki mâni' ortadan kaldırılır. Böylece, Âlem-i emrin beş latîfesi sâf olur ve nefis (**Makâmât-ı aşere**) denilen güzel huylarla bezenir. Bundan sonra, Rehber sâliki Allahü teâlâyâ cezb eder. Bu sâlike, (**Sâlik-i meczûb**) denir. Böyle ilerlemesine (**Seyr-i âfâkî**) denir. Çünkü Rehber sâlikin temizlenmesini Âlem-i misâlde görerek anlar. Bu seyr çok güçtür ve uzun sürer. Allahü teâlâ Behâüddîn-i Buhârîye "rahmetullahi aleyh" sülûkden önce cezb yapmasını ilhâm eyledi. Önce teveccüh ederek, her latîfede zikir yaptırır. Her latîfede fânî olurlar. Buna (**Seyr-i enfüsî**) denir. Seyr-i âfâkînin çoğu da, bununla birlikte hâsıl olur. Sonra, nefsi ve bedeni temizlemek için riyâzet yaptırılır. Bu sâlike, (**Meczûb-i sâlik**) denir. Bu seyr kolay ve çabuk olur. Nâkısın, câhillerin kendiliklerinden yaptıkları ibâdetlerle, terakkîleri pek az olur veyâ hiç olmaz. Çünkü, bunların ibâdetlerinin sevâbı pek azdır. Elli sene ibâdet ile vilâyetin en aşağı derecesine yetişebilirler. O hâlde, yalnız mücâhede ve riyâzet ile vilâyet elde edilemez. İbâdetlerin, riyâzetlerin ancak sünnete uygun olanları fâidelidir. Bunun için, bid'atlerden sakınmak şarttır. Hadîs-i şerîfde, (**Amelsiz söz kabûl olmaz. Niyyetsiz amel kabûl olmaz. Sünnete uygun olmazsa, hiçbirisi kabûl olmaz**) buyuruldu. Ya'nî, hiçbirine sevâb verilmez. İbâdetlerin, riyâzetlerin güç, sıkıntılı olması değil, sünnete uygun olmaları lâzımdır.

Süâl: Çok sıkıntılı riyâzetler çekenlerin çok ilerledikleri, keşf ve kerâmet gösterdikleri görülüyor. Buna ne dersiniz?

Cevâb: Riyâzet çekmekle keşf, kerâmet ve dünyâ işlerinde tesarruf elde edilir. Eski Yunan felesofları ve Hind papasları böyle yaparlardı. Allah adamları, bunlara kıymet vermez. Nefsi kötülüklerden kurtarmak, şeytânı öldürmek, ancak sünnete uymakla mümkündür.

Süâl: Yukarıdaki cevâba göre, yalnız riyâzet yapılan tesavvuf yollarında kimsenin Velî olmaması lâzım gelir. Buna ne dersiniz?

Cevâb: Tesavvuf yollarının hepsi sünnete uymaktadır. Ba'zılarına bir bid'at karışmış ise, başka işlerinde sünnete uymaları, bu bid'ati işlemekten kurtarabilir. Bunlara bid'at karışması keşf ve

ilhâmlarını yanlış te'vîl etmelerinden hâsıl olur. Câhillerin, yalancılardan bid'atleri böyle değildir. Bunlar zararlıdır. Feyzin kesilmesine sebep olur.

Nâkıs ve kâmil, herkes dahâ kâmil olandan feyz alır. Vilâyet ancak kâmilin sohbeti ile elde edilebilir. Nâkısın, câhillerin sohbeti hiç kimseyi vilâyete kavuşturamaz. Çünkü, bunların Hak teâlâ ile münâsebetleri yoktur. Kâmil olan rehberin zâhiri halk ile, bâtını Hak ile olduğu için, Allahü teâlâdan aldığı feyzi, insanlara vererek, onları vilâyete kavuşturur. İsrâ sûresinin doksanbeşinci âyetinde meâlen, **(Eğer yeryüzünde melekler olup yürüselerdi, onlara gökden Peygamber olarak elbette melek gönderirdim)** buyruldu. Bunun içindir ki, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vefâtından sonra, görünüşde kendisi ile münâsebet kalmadığı için, herkes Kabr-i se'âdetden feyz alamaz oldu. Resûlullahın vârisleri olan âlimlerden, Rehberlerden feyz alındı. Çünkü hadîs-i şerîfde, **(Zâhir ve bâtın bilgilerinde âlim olanlar, Peygamberlerin vârisleridirler)** buyruldu.

Kemâle yetişen, Velî olan kimseler "rahmetullahi aleyhim ecma'in", Allahü teâlâdan vâsitasız feyz alabilirler. İbâdet yapmakla da yükselirler. **(Secde et ve Allaha yaklaş)** âyet-i kerîmesi bunu bildirmektedir. Bu Velî, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Evliyânın kabirlerinden de feyz alabilir.

Peygamberlerin insanlardan gönderilmesi, sohbetde hâsıl olan te'sîr içindir. Çünkü, i'tikâd ve fıkıh bilgileri meleklerden de öğrenilebilir. Cibrîl hadîsi bunu göstermektedir. Çünkü Resûlullah, **(Bu gelen Cebrâîl idi. Size dîninizi öğretmek için gelmişti)** buyurdu. Sohbetin te'sîri için, Rehberlerden feyz alabilmesi için, arada tâm münâsebet [tanımak ve sevmek] bulunması lâzımdır. Vilâyet elde etmek için de, bu te'sîr lâzımdır.

Az kimse vardır ki, isti'dâdları çok kuvvetli olup, Peygamberin "salevâtullahi aleyhim ecma'in" veyâ bir Velînin "rahime-hullahü teâlâ" rûhundan feyz alarak, vilâyet mertebesine kavuşurlar. Bunlara **(Üveysî)** denir. Eshâb-ı kirâmın sohbeti de, feyz verdi. Fekat bir sohbet yetişmezdi. Çok def'a sohbet etmek lâzım idi. Sonra gelen Evliyânın sohbetleri, ancak riyâzet çekmekle birlikte te'sîr etti.

Allahü teâlâ, insanlarda kendine yaklaşmak ve kendini tanımak isti'dâdını yarattı. Bu isti'dâdın mikdârı herkesde başkadır.

Farzları, vâcibleri yaptıktan ve harâmlardan, şübhelilerden kaçdıktan sonra, nâfile ibâdetlerin en te'sîrlisi zikirdir. Her zemân Allahü teâlâyı zikr etmelidir. Hadîs-i şerîfde, **(Cennetdekiler, en**

çok, dünyâda Allahü teâlâyı zikr etmeden geçirdikleri zemânlar için üzürlü buyuruldu. Fenâ-i nefis hâsıl olmadan önce, diğer nâfile ibâdetleri yapmakla ve Kur'ân-ı kerîm okumakla Allahü teâlâyâ yaklaşılamaz. Bâtını temizlemedikçe, bunlarla terakkî olmaz. Bâtını temizlemek, Allahı zikr etmekle olur. Hadîs-i şerîfde, **(Zikrin en iyisi, Lâilâhe illallahdır)** buyuruldu. Bunun için, boş zemânlarda hep bu **(Kelime-i tevhîd)**i okumalıdır. Zikrin çeşidleri arasında (Allahü ekber, Allahü ekber. Lâ ilâhe illallahü vallahü ekber. Allahü ekber ve lillâhil hamd) çok fâidelidir. Buna **(Tekbîr-i teşrîk)** denir. Bundan sonra kalan zemânlarda, âhîret adamları ile, sâlihlerle görüşmeli, sohbet etmelidir. Sâlih kimse bulamıyan, bunların kitâblarını arayıp, bulmalı, bunları okumalıdır. Mürtedlerle, bid'at sâhibleri ile, fâsıklarla arkadaşlık etmemeli, bunlarla oturmamalıdır. Harâm işliyenlere **(Fâsık)** denir. Din câhilleri ile, dünyâyâ düşkün olanlarla ve mezhebsizlerle görüşmemelidir. Bunlarla görüşmek, insanın bânînini [Kalbini, rûhunu] harâb eder. Evliyânın sohbetinde bulunmak, zikrden ve diğer nâfile ibâdetden dahâ fâidelidir. Eshâb-ı kirâm "radiyallahü teâlâ anhüm", birbirlerini görünce, biraz benimle otur. İmânımı tâzeliyeyim derlerdi. Celâlüddîn-i Rûmî "rahmetullahi aleyh" buyuruyor ki:

***Evliyâ yanında geçen az zemân,
fâidelidir yüzyıllık takvâdan!***

Hâce Ubeydullah-i Ahrâr "rahmetullahi aleyh" buyuruyor ki:

***Kılınabilir her zemân nâfile nemâz,
Bizim sohbetimiz bir dahâ bulunamaz!***

Birisine, Bâyezîdin sohbetinde bulun dediler. Ben her ân Rabbimin sohbetindeyim dedi. Bâyezîdin sohbeti sana dahâ fâidelidir cevâbını verdiler. Ya'nî cenâb-ı Hakdan, Ona bağlılığın ve isti'dâdın kadar feyz alabilirsin. Bâyezîdin sohbetinde ise, Onun yüksek derecesine uygun feyzlere kavuşursun demek istediler.

***Kötü arkadaşla hiç görüşme,
O, zehirli yılandan da fenâdır!
Yılan alır insanın cânını,
O alır cânını, îmânını!***

Senâüllah-i Dehlevînin fârisî **(İrşâd-üt-tâlibîn)** adındaki kitâbından seçerek, türkçeye terceme burada temâm oldu. Senâüllah-i Dehlevî, Mazher-i Cân-ı Cânânın yetiştirdiği Evliyânın büyüklerinden olup, 1225 [m. 1810] senesinde Hindistânda vefât etdi. Pani-pût şehrinde dir.

TENBÎH: Muhammed Pârisâ, **(Risâle-i kudsiyye)** kitâbında buyuruyor ki, Yûsûf-i Hemedânîye,^[1] Kâmil bir rehber bulamazsak, ne yapalım dediler. Hergün onların kitâblarını okuyunuz buyurdu. Şimdi, selâmete kavuşmak için, İmâm-ı Rabbânînin “rahmetullahi aleyh” **(Mektûbât)** kitâbını okumalıdır. **(Mektûbât)**ın birinci cildinin tercemesi, **(Müjdecî Mektûblar)** adı ile, 1982 de İstanbulda basdırılmıştır. Se’âdete kavuşmak isteyenlerin, bu kitâbı okumaları çok fâidelidir.

34 - Abdülganî Nablüsî **(Hadîka)** kitâbının yüzdoksanıncı sahîfesinde buyuruyor ki: İbâdetleri iktisâd üzere, ya’nî ne az, ne de pek aşırı olmıyarak, orta mikdârda yapmak lâzımdır. Bekara sûresinin yüzseksenbeşinci âyetinde meâlen, **(Allahü teâlâ, sizin için kolaylık istiyor. Güç işleri yapmanızı istemiyor)** buyuruldu. Bunun için, hastanın ve yolcunun oruc tutmamasına izn verdi. Bize ağır ve sıkıntılı işler yapmağı emr etmedi. İnsan iki işden birini yapmak karşısında bulunursa, bunlardan hafîf ve kolay olanını yapması dahâ doğrudur. Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, birinin mescidde sâatlerce nemâz kıldığını işitti. Mescide gelip, bunu omuzlarından tutarak, **(Allahü teâlâ, bu ümmetden kolay işler yapmasını istiyor. Güç işleri beğenmiyor)** buyurdu. Allahü teâlâ, bu ümmete kolay şeyleri emr etdi. İslâm ahkâmına uymak pek kolaydır.

Mâide sûresinin doksanıncı âyetinde meâlen, **(Ey mü’minler! Allahü teâlânın size halâl ettiği tayyib, ya’nî güzel şeyleri, kendinize harâm etmeyiniz! Halâllere harâm demeyiniz! Allahü teâlâ, halâl ettiği şeylere harâm diyenleri sevmez!)** buyuruldu. [Abdülvehhâb oğlu Muhammed, halâl olan şeylere, hattâ ibâdetlere harâm diyor. Hattâ, şirk diyor. Bu âyet-i kerîme, Allahü teâlânın bunu sevmediğini bildiriyor. Bir mü’min günâh işleyince, günâhın cezâsından, azâbından kurtulmak için, Allahü teâlâ yol gösterdi. Tevbe ile, keffâret vermekle afv edeceğini bildirdi. Vehhâbî kitâbı, devr ile iskât yapılmasına saldırırken, bunlar, kötü kimselerin günâh işlemesine yol açan, uydurma şeylerdir diyor. Günâhların tevbe ve keffâret ile afv edilmeleri karşısında acabâ ne diyecek? Bunlar, kötü kimselerin günâh işlemelerine yol açıyor diyerek, Allahü teâlânın gösterdiği kolaylığa ve merhamete de dil uzatacak mı?]

Hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlâ, emr ettiği şeyleri yapmanızı sevdiği gibi, izn verdiği şeyleri yapmanızı da sever)** buyuruldu. Zarûret olduğu zemân, harâm işlemeğe ve farzı terk etmeğe **(ruhsat)**, izn verilmiştir. Ya’nî azâb yapılmaz. Zarûret zemânında

[1] Yûsûf Hemedânî 535 [m. 1141] de Hirâtda vefât etdi.

da, dînin emrlerini yapmağa (**azîmet**) denir. Ba'zan, azîmet olanı yapmak dahâ iyidir. Meselâ, ölüm ile korkutulan kimsenin, îmânını gizlememesi böyledir. Öldürülürse, şehîd olur. Ba'zan ruhsat olanı yapmak, dahâ iyi olur. Yolcunun oruc tutmaması böyledir. Yolcu, orucu tutarak hastalanır, ölürse günâha girer.

Ahkâm-ı islâmiyyeye uymaktan kurtulmak için, mezheplerin ruhsatlarını, kolaylıklarını araştıırıp, bunlara göre iş yapmak câiz değildir. Böyle araştıırmağa (**Telfîk**) denir. İhtiyâc olunca, başka mezhebe geçmek veyâ birkaç şeyi başka mezhebe göre yapmak câizdir. Farzı yapmamak veyâ harâmı yapmak için hîle yapmak harâmdır. Buna, (**Hîle-i bâtıla**) denir. Birşey, farz veyâ harâm olmadan önce, farz veyâ harâm olmasını önlemek câizdir. Buna (**Hîle-i şer'ıyye**) denir.

Abdullah Mûsulî,^[1] (**Muhtâr**) kitâbının şerhi olan (**İhtiyâr**) kitâbında diyor ki, (Farzları yapamıyacak kadar za'îfleten riyâzet, ya'nî az yimek câiz değildir. Kendinin ve çoluk çocuğunun nafakasını kazanacak ve borçlarını ödiyecek kadar çalışıp kazanmak farzdır. Bu niyyet ile çalışan kimse, borcunu ödiyemeden ölürse, azâb çekmez. Hadîs-i şerîfde, (**Her erkeğin çalışıp [nafakasını] kazanması farzdır**) buyuruldu. Bundan fazlası için çalışmamak câizdir. Âdem aleyhisselâm buğday eker ve ekmek yapardı. Nuh âleyhisselâm neccâr, marangoz idi. İbrâhîm aleyhisselâm kumaş tüccârı idi. Dâvüd aleyhisselâm demirci idi. Süleymân aleyhisselâm zenbil yapardı. Muhammed aleyhisselâm, önce koyun güderdi. Sonra ticâret yapdı. Sonra cihâd yapardı. Asker idi. Ebû Bekr-i Sıddîk "radiyallahü anh", kumaş tüccârı idi. Ömer-ül-Fârûk, kösele dikerdi. Osmân-ı Zinnûreyn gidâ maddeleri idhâlâtçısı idi. Alî "radiyallahü anhüm" işçilik ve cihâd yapardı "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în". Çoluk çocuğunun bir yıllık nafakasını toplıyacak kadar çalışmak mubâhdır. Müslimânlara yardım için, cihâd etmek için, fazla çalışıp kazanmak müstehabdır, iyidir. Hadîs-i şerîfde, (**İnsanların en iyisi, insanlara fâideli olandır**) buyuruldu. İhtiyâr kitâbından terceme temâm oldu. Gösteriş için, övünmek için kazanmak tahrîmen mekrûhdur. Mültekâ kitâbında harâmdır denildi. Çalışmak rızkı artdırmaz. Rızkı veren, Allahü teâlâdır. Çalışmak, sebebe yapışmaktır. Sebeblere yapışmak sünnetdir.

Çalışan insan beş dürlü olur: Birincisi, rızkın yalnız çalışmaktan geldiğine inanır. Kâfirler böyledir. İkincisi, rızkın Allahdan geldiğine ve çalışmanın, sebebe yapışmak olduğuna inanır. Çalışırken,

[1] Mûsulî 683 [m. 1285] de vefât etdi.

Allahü teâlâyâ âsî olmaz. Harâm işlemez. Hâlis, sâlih mü'minler böyledir. Üçüncüsü, rızkın Allahü teâlâdan geldiğine inanır ise de, çalışırken Allahü teâlâyâ âsî olur. Fâsık mü'minler böyledir. Dördüncüsü rızkın hem Allahü teâlâdan, hem de çalışmaktan geldiğini sanır. Müşrikler böyledir. Beşincisi, rızkın yalnız Allahü teâlâdan geldiğini bilir. Fekat rızkı verir mi vermez mi bilmez. Münâfıklar böyledir.

Âlim bin Alâ,^[1] **(Zâd-ül-müsâfir)** ve **(Tâtârhâniyye)** ismindeki fetvâ kitâbında diyor ki, Câmî'de, evde kapanıp hep ibâdet etmek ve yiyip içip, evlenmek, gezmek gibi eğlenceleri ve halâl kazanmağı terk etmek, tahrîmen mekrûhdur.

Süâl: Din âlimlerinin yukarıdaki sözleri, tesavvufcuların “rahmetullahi aleyhim ecma'in” riyâzet ve sıkıntılı yaşamağı övmelerine uymıyor. Bu ikisinden hangisi dahâ iyidir?

Cevâb: Tesavvufculardan bir kısmı, (Kırk gün aç kalan, ilâhî sırları anlamağa başlar) dedi. Sehl bin Abdüllah, onbeş günde bir yirdi. İmâm-ı Gazâlî diyor ki, Ebû Bekr-i Sıddîk “radıyallahü anh” altı günde bir yirdi. Cüneyd-i Bağdâdî hergün dörtyüz rek'at nemâz kılardı. Sehl bin Abdüllah, yedi yaşında hâfız oldu. Hergün oruc tutardı. On iki sene, yalnız arpa ekmeği yidi. Abdülvehhâb-i Şa'rânî “rahmetullahi aleyh” hergün akşam ile yatsı arasında Kur'ân-ı kerîmi iki kerre hatm ederdi. Buna inanmakda tereddüd etmemeli. Evliyâda rûhânî kuvvet vardır. Rûh, bir ânda çok şey yapar. [Sehl bin Abdüllah Tüsterî 283 [m. 896] de Basrada, Abdül-vehhâb-ı Şa'rânî 973 [m. 1565] de, imâm-ı Gazâlî 505 [m. 1111] de Tus şehrinde vefât etdi.]

Âlimler, (ibâdetlerde aşırı gitmemeli, kendini sıkıntıya düşürmemeli) buyurdu. Bu sözleri, bütün ümmet için farz veyâ vâcib veyâ sünnet olan şeylerdedir. Her müslimânın böyle yapması lâzımdır. Tesavvufcuların çekdikleri sıkıntılar ise, nâfile ibâdetdir. Herkesin yapması lâzım değildir. Tegâbün sûresi onaltıncı âyetinde meâlen, **(Gücünüz yetdiği kadar, Allahdan korkunuz!)** buyuruldu. Furkan sûresi yetmişinci âyetinde meâlen, **(İmân edip tevbe eden ve sâlih ameller işliyenlerin günâhlarını sevâblara çeviririm. Allahü teâlâ günâhları afv edici, acıyıcıdır)** buyuruldu. Vahşî, bu âyeti işitince, afv için şartlar bildiriyor. Bu şartları yapamazsam korkarım. Bunun dahâ kolayı yok mudur dedi. Buna karşılık, **(Allahü teâlâ, dilediği kullarının şirkden başka herşeyini afv eder)** meâlindeki âyet geldi. Vahşî, bunu işitince,

[1] Âlim bin Alâ 688 [m. 1289] da vefât etdi.

Allahü teâlâ, beni afv etmek dilemezse, ne yaparım dedi. Bunun üzerine, **(Ey kendilerine zulm eden kullarım! Allahın rahmetinden ümmîdinizi kesmeyiniz! Allahü teâlâ, bütün suçları afv eder.O, gafûr, rahîmdir)** meâlindeki âyet-i kerîme geldi. Vahşî, bu müjde bana yeter dedi. İmân etdi. Bu âyet-i kerîme, kıyâmete kadar gelecek olan herkes için müjdedir. Su bulamıyanların teyemmüm etmeleri için de, önce **(Temiz topraktan ellerinize ve yüzünüze sürünüz!)** ve sonra, **(Temiz topraklı ellerinizi, ellerinize ve yüzünüze sürünüz!)** meâlindeki âyet-i kerîme geldi. Toprağı sürmeği emr eylemedi. Emri kolaylaştırdı. Allahü teâlâ, Peygamberine “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” Mekke dağlarını altın yapayım ister misin buyurunca, bu altınları Allah yolunda ve düşmanlarla cihâd için kullanmağı düşünmedi. İstemedi. Güçlük çekmeği arzû eyledi. Tebük gazvesinde ise, **(Bu orduya lâzım olanları getirene Cenneti müjdeliyorum)** buyurarak, Eshâbından yardım istedi. Resûlullahın uzun günler orucunu bozmadığı ve açlıktan mubârek karnına taş bağladığı, kitâblarda yazılıdır. Mubârek ayakları şişinceye kadar geceleri, çok nemâz kıldığı da bildirilmiştir. Mubârek zevceleri de “radiyallahü teâlâ anhünne”, böyle çok ibâdet yaparlardı. Fekat, ümmetine çok merhamet ettiği için, onların böyle sıkıntı çekmelerini istemezdi. Ümmetine ruhsat ile emr ederdi. Kendisi azîmet ile ibâdet yapardı. Din demek, yalnız emr demek değildir. Ruhsat ile azîmetin ikisi de dindir. Tahrîm sûresinde, **(Allahü teâlânın halâl ettiklerini kendinize harâm etmeyiniz!)** meâlindeki âyet-i kerîme, (Ruhsat, izn verilen şeyleri inkâr etmeyiniz! Bunları harâm etmeyip de, terk eder, çekinirseniz zühd olur, iyi olur. Yapması ise, günâh olmaz) demektir. Hadîs-i şerîfde, **(Sünnetimi kabûl etmiyen benden değildir!)** buyuruldu ki, ruhsat, izn verdiğim şeyleri kabûl etmeyip, kendine sıkıntı veren benden değildir demektir.

Tesavvuf büyükleri, ruhsat ve azîmetden, ikincisini seçmişlerdir. Ruhsat ile amel etmeği de inkâr etmemişlerdir. Herkese ruhsat ile amel etmeği emr etmişlerdir. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” de, böyle yapardı. Tesavvuf demek, Kitâba ve sünnete uymak, bid’atlerden sakınmak ve tesavvuf büyüklerine saygılı olmak ve herkese merhametli olmak ve ruhsat olan ameli terk etmektir. Ehl-i sünnet âlimleri, azîmet ile, vera’ ile hareket ettiklerinden, bir harâm işlememek için, yetmiş halâli terk ederlerdi. Ebû Bekr-i Sıddîk “radiyallahü anh” buyurdu ki, (Biz bir harâma düşmek korkusundan, yetmiş halâli terk ederdik.)

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Ebû Hüreyreye “radiyallahü teâlâ anh”, **(Vera’ üzere ol ki, insanların en âbidi olursun!)** buyurdu. Bundan anlaşılıyor ki, din demek, yalnız ruhsat, her işde orta yol demek değildir. Azîmet, zühd ve vera’ da dindedir. Riyâzetin, açlık çekmenin tahrîmen mekrûh olması, buna dayanamıyanlar, bedenine ve aklına zarar verecek olanlar içindir. Çünkü, kendini tehlikeye düşürmek harâmıdır. Rûhânî kuvvetleri, bu tehlikeyi önliyenler için, riyâzet çekmek câiz ve fâideli olur.

Rehberin lâzım olduğu buradan da anlaşılmalıdır. Kâmil olan Rehber, talebenin sıhhatini, mizâcını, rûhunun kuvvetini anlar. Ona uygun olan mikdârda riyâzet etmeği emr eyler. Onu tehlikeden korur. Kâmil olan Rehber, hem beden, hem de rûh ve din mütehasısıdır. Resûlullah efendimizin vârisi, vekîlidir. Kâmil olan Rehberin emri ile yetişenlerde hiçbir zarar ve tehlikeye düşen görülmemiştir. Hepsi yükselmiş, olgunlaşmıştır. Tesavvuf yolunda ilerlerken, islâmiyyete uymakta hiç gevşeklik göstermemişlerdir. Farzı terk etmeğe sebep olan şeyi yapmak harâmıdır. Rehber bundan korur “rahmetullahi aleyh”. Nâfile ibâdetleri iznle yapmak, bunun için lâzımdır.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, ümmetine çok merhametli idi. Mi’râc gecesi, elli vakt nemâzın beş vakte inmesini diledi. Ümmetine sıkı emrler gelmesine yol açmaması için, Eshâbının sıkıntılı riyâzetler yapmalarına izn vermezdi. Onun, ümmetine çok fâideli olacak ibâdetleri bildirmeyeceği ve yapılmalarını önliyeceği düşünülemez. Herşeyin en iyisini, en fâidelisini söylemiş, yapmış ve yaptırmıştır. Ruhsat ile amel, aşırı ve noksan olmaksızın kulluk etmek, bütün ümmeti için fâideli olacağından, bunları açıkca yapmış ve emr eylemiştir. Eshâb-ı kirâmın yükseklerine ise, gizli bilgiler ve ibâdetler öğretmiştir. Bekara sûresinin ikiyüzseksenikinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Allahdan korkunuz! Böylece, size çok şeyler öğretir)** buyuruldu. Bu (çok şeyler), ilâhî ma’rifetler, gizli bilgilerdir. Hadîs-i şerîfde, **(İlmin, inceleri ve gizlileri vardır. Bunları ancak Allah adamları bilir. Bildiklerini söylerlerse, câhiller bunlara inanmazlar)** buyuruldu.

İmâm-ı Kastalânînin **(Mevâhib)** kitâbında yazılı olan mi’râc hadîsinde, **(Rabbim bana başka başka üç ilm bildirdi. Birinci ilmi kimseye bildirme dedi. Çünkü, bu ilmi benden başka hiç kimse anlayamaz. İkinci ilmi, dilediğine bildirebilirsin dedi. Üçüncü ilmi, ümmetinin hepsine bildir dedi)** buyuruldu. Görülüyor ki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, Allahü teâlânın bana bildirdiği ilm, yalnız ümmetin hepsine bildirilmesi emr

olunan ilmdir buyurmadı. Hak olan başka iki ilm dahâ bulunduğunu haber verdi. Resûlullahın, dilediğine bildirmesi için izn verilen, ikinci ilm (**Vilâyet**) ya'nî evliyâlık, tesavvuf ilmidir. Bu ilm, islâmiyyetin bâtını ve hakikatini bildirmektedir. Bu ilm, ancak takvâ ile elde edilir. Kehf sûresinde, Hızır aleyhisselâm için, (**Ona Bizden ilm verildi**) buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, (**Vilâyet ilmi**)ni bildirmektedir. Herkese bildirilmesi emr olunan (**Fıkh bilgileri**), Resûlullahın mubârek sözlerinden ve hareketlerinden alınmış olduğu gibi, vilâyet ma'rifetleri de, Onun mubârek kalbinden çıkıp, kalblere akmaktadır. Bunun içindir ki, Ebû Hüreyre "radiyallahü anh", (Resûlullahdan iki ilm aldım. Birisini sizlere bildirdim. İkincisini bildirmiş olsam, anlayamaz, beni öldürürsünüz) dedi. Birincisi, (**İlm-i zâhir**)dir. İkincisi (**İlm-i bâtın**)dır. Bunu ancak, Evliyâ ve Sıddıklar bilir.

Tesavvufcular, bâtın ilmüne kavuşmak için, riyâzetler çekiyor, mücâhedeler yapıyorlar. İlm-i zâhirde, sahte, yalancı ilm adamları olduğu gibi, sahte, bozuk kimseler, tesavvufcu kılığına girmişler, bu mubârek yolu, dünyâ çıkarlarına âlet etmişlerdir. Bu yalancılardan sakınmak, tuzaklarına düşmemek için, onları tanımak lâzımdır. Bunun için de, islâmiyyeti iyi öğrenmek lâzımdır. Doğru ile bozuğu ayıran biricik mi'yâr islâmiyyetdir. İslâmiyyete uyan bir kimse, tesavvuf yolunda da çalışırsa çok iyidir. Fekat, bu yolda ilerlemek için, kâmil olan Rehberin kontrolü lâzımdır. Kâmil olan Rehber, kalb ve rûh mütehassısıdır. Tâlibin kalbindeki hastalığı anlıyarak, ona uygun olan riyâzeti ve zikri seçer, yapdırır. Bekara sûresinin onuncu âyetinde meâlen, (**Kalblerinde hastalık vardır**) buyuruldu. Bu hastalığın tedâvîsi, Resûlullahın sohbeti ile oluyordu. Başkaca bir riyâzete, sıkıntıya lüzûm kalmıyordu. Eshâb-ı kirâmın hepsi, o sohbetin bereketi ile Resûlullahın mubârek kalbinden feyz aldılar. Tesavvufun en yüksek derecelerine kavuşdular. Kendilerinden sonra gelen Evliyânın hepsinden dahâ yüksek oldular. Onlardan sonra gelenler, Resûlullahın sohbetine kavuşamadıkları için, riyâzetler, sıkıntılar çekerek, kalb hastalıklarından kurtulmağa çalışmışlardır. İlm-i bâtın, ilm-i zâhirden ayrılmaz. Her ikisine kavuşanlara, (**Ulemâ-i râsihîn**) denir. Resûlullaha vâris olan ulemâ, yalnız bunlardır. Riyâzet, sıkıntı çekerek, kalblerini tedâvî edenler, ilm-i bâtına kavuşunca, riyâzeti bırakırlar. Yalnız farzları, sünnetleri yaparlar. Eshâb-ı kirâm "radiyallahü teâlâ anhüm" gibi bâtınları ile de, kalbleri ile de, ibâdet ederler. Pazarda alış veriş etmeleri onların bâtın ibâdetlerine zarar vermez. Allahü teâlâyı bir ân unutmazlar. Kur'ân-ı kerîmde, bunlar övüldü. Nûr sûresi, otuzyedinci âyetinde meâlen, (**Alış verişleri, Allahı unutmaz!**)

buyuruldu. Eshâb-ı kirâm “radiyallahü anhüm ecma’în” riyâzet çekmeden bu dereceye kolayca ve az zemânda yükseldiler. Hazret-i Ömer “radiyallahü anh”, ilk sohbetinde yükseldi. Eshâb-ı kirâma riyâzet çekmeleri için izn verilseydi, din âlimleri, mezheb imâmları, onların riyâzetlerini kitâblarına yazarak, bütün müslimânların böyle yapmaları lâzım olurdu.

Hadîs âlimlerinden Muhammed bin AbdüllaH Hâkim Nişâpûrînin “rahime-hullahü teâlâ” **(Müstedrek)** kitâbında bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Deccâlın zemânında bulunan mü’minlerin gıdâsı, meleklerin gıdâsı gibi, tesbîh ve takdîs etmek olur. Allahü teâlâ, o zemân tesbîh ve takdîs edenlerin açlığını giderir)** buyuruldu. Bu da gösteriyor ki, Allahü teâlâ, dilediği kullarına öyle hâl verir ki, yimeğe, içmeğe ihtiyâcları kalmaz. Deccâl zemânında, bütün mü’minlere bu hâli ihsân edecektir. Deccâlın fitnelerinden biri şudur ki, uğradığı şehirlere, (Bana ibâdet ediniz, bana uyunuz!) diyecek. Ona uyarlarsa, göke emr ederek yağmur yağacak, yere emr ederek, ekin çıkacaktır. Ona uymazlarsa, emr edip, hiç yağmur yağmayacak ve yerden ot bitmiyecektir. Herkes aç kalacaktır. Hadîs-i şerîf, bu fitnenin mü’minlere zarar vermiyeceğini bildiriyor. Mü’minler tesbîh ve takdîs okuyarak, açlık duymıyacaklardır. [Hâkim-i Nişâpûrî “rahmetullahi aleyh” 405 [m. 1014] de Nişâpûrda vefât etmiştir.]

Zühd, sabr, riyâzet, açlık gibi sıkıntı çekmenin islâmiyyete uymadığını zan etmemelidir. Çünkü islâmiyyet, bedene eziyyet ve zarar veren şeyleri yasak etmiştir. Bu riyâzetler, tesavvufculara zarar vermemekdedir. Bunlar da, islâmiyyetin her hükmü gibi, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” gelen İslâm dîninden bir parçadırlar. Bu işleri ve bunları yapan Evliyâyı inkâr etmek, dînin bir parçasını inkârdır.

Tesavvufcular riyâzet yapıyor diyerek, bunları Peygamberlerden “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât”, hattâ Eshâb-ı kirâmdan “rıdvânullahi aleyhim ecma’în” dahâ üstün sanmamalı ve dahâ üstün tutmamalıdır. Evliyânın hiçbirine de dil uzatmamalıdır. Evliyânın büyüklüğünü anlayamadığı için, kusûru kendinde bilmelidir. Hadîs-i şerîfde, **(Kendi ayblarını, kusûrlarını düşünmekden, başkalarının ayblarını araştırmıyana müjdeler olsun!)** buyuruldu. Sehl bin AbdüllaH Tüsterî buyurdu ki, (Günâhların en kötüsü, müslimâna kötü gözle bakmaktır. İnsanların çoğu, bunu günâhdan saymazlar. Tevbesini hiç yapmazlar). Bir kimse, Evliyânın hepsine hüsn-i zan edip, övse, yalnız bir Velîyi, dînimize uygun bir sebep göstermeden kötülese, o hüsn-i zanlarının hiç fâidesi olmaz. Evliyânın hepsini tasdîk etmiyen

kimse, Velî olamaz. Allahü teâlânın bir Velîsini, kötü gözle bakarak inciten kimse, dînin bir parçasını kötölemiş olur. Muhammed Ebül-mevâhib-i Şâzilî “rahime-hullahü teâlâ” buyurdu ki, **(Zemânındaki Evliyâyaya saygılı olmayan, Evliyâ defterinden silinir hemân)**. Muhyiddîn-i Arabî “rahmetullahi aleyh” buyurdu ki, (Evliyâyaya ve ilmi ile âmil olanlara düşmanlığın küfr olduğunu, büyüklerin çoğu bildirmişdir). Abdülvehhâb-i Şa’rânînin üstâdı, Aliy-yül-havâs buyurdu ki, (Evliyâdan ve ulemâdan birine düşman olandan uzaklaşmak lâzımdır). Velîye ve âlime karşı gelmek, dalâletdir. Kendini helâk etmektir. Bunun için, vehhâbîlerden uzaklaşmak lâzımdır.

Allahü teâlânın Velîleri, ilmi ile âmil olan âlimlerdir. Bunlardan ölü veyâ diri olan birisini dil veyâ kalb ile inkâr etmek, açık bir küfrdür. İnkâr edenin kâfir olacağını bütün müslimânlar sözbirliği ile bildirmişlerdir. Müslimânların bütün mezheblerine göre kâfir olurlar. Çünkü, dîn-i islâmı inkâr etmektir. Câhil ve ahmak olduğu için, bu inkârını anlamamaktadır. Bâtıl ve bid’at olan birşeyi ve kendine göre çirkin olan birşeyi inkâr ettiğini zan etmektedir. Velînin işini ve sözünü böyle sanarak, bu tehlikeye düşmekte, ona fâsık veyâ kâfir, zındık demektedir. Hâlbuki, Allahın Velîsi, bunun kötölediği şeylerden çok uzaktır. Sözleri ve işleri islâmiyyete uygundur. Tâ’at ve kurbettir. O câhil ise, inâd etmekte, Evliyânın ilmlerini, siddîkların ma’rifetlerini anlamamaktadır. Kalbi ölmüş. Hakîkati göremiyor. Küfr veyâ dalâlet, ilhâd ve zındıklık çukuruna kendisi batmıştır. Tevhîd ehli olduğunu, tâ’at yaptığını, insanlara ilm ve feyz verdiğini sanıyor. Kıyâmet günü küfrünün cezâsını bulacak, zulmlerinin, iftirâlarının azâblarını çekecektir. Dünyâda kendine ve benzerlerine kâfir demiyor. Çünkü, hepsi inkârda ortakdılar. Kendilerini müslimân sanıyorlar. Hâlbuki, müslimânlar, bunların kâfir olduklarını bilmektedir. Çünkü müslimânlar, Allahü teâlânın Evliyâsına “rahime-hümullahü teâlâ” inanıyorlar. Onların doğru hâllerine inanıyorlar. İnkâr edenlerin anlamamaları, bilmemeleri özr olmaz. Çünkü, dînini bilmemek özr değildir. Bunların Evliyâyı bilmemeleri, yehûdîlerin, hıristiyanların ve mecûsîlerin ve putlara tapanların, Muhammed aleyhisselâmın hak dînini bilmemeleri gibidir. Onların bilmemeleri özr olmadığı gibi, bunların bilmemesi de özr olmaz.

Allahü teâlânın Evliyâsını “rahmetullahi aleyhim ecma’în” inkâr etmek, islâm dîninin herhangi bir hükmünü inkâr etmek gibi küfrdür. İslâmiyyeti inkâr eden mürtede yapılan cezânın, Evliyâyı inkâr eden kâfire de yapılması lâzımdır. Önce, bu inkârından vazgeçmesini, tevbe etmesini isteriz.

Evliyâ ve Peygamberler, ne kadar yüksek olurlarsa olsunlar, Allaha kul olmaktan kurtulamazlar. Hârika, kerâmet hâsıl olmasında, kulların hiç te'sîri olmadığı gibi, âdet üzere yaratılmakta olan şeylerde de, te'sîrleri yoktur. Herşeyi, yalnız Allahü teâlâ yaratmaktadır. Evliyânın ve Peygamberlerin, hiçbirşeyin yaratılmasında te'sîrleri olmaz. Fekat Allahü teâlâ, Evliyâsını ve Peygamberlerini, başka kullarından üstün tutmuş, başkalarına vermediği ni'metlerini, bunlara ihsân etmiştir. Allahü teâlâ, her insanın istekli işlerini, insanların istemelerinden sonra, dilerse yaratmaktadır. İnsanların istediği şeyleri, O istemezse yaratmaz. İnsanların istedikleri bazı şeyleri, O da hep istemekde ve hep yaratmaktadır. Meselâ, insan kolunu kaldırmak, gözünü kırpmak isteyince, O da hemen istemekde ve hemen onun kolunu kaldırmaktadır. İstememesi pek nâdirdir. İnsanların bazı isteklerini ise, O nâdiren istemekde ve yapmakda ve çok zemân istemeyip yapmamaktadır. Dünyâdaki isteklerimizin çoğu böyledir. Fekat bu da, insandan insana değişmekte olduğu hergün görülmektedir. İşte Allahü teâlâ, Evliyâsının ve Peygamberlerinin isteklerinin çoğunu, kol kaldırmak ve göz kırpmak gibi, hemen dilemekde ve yaratmaktadır. Bu onlara karşı, Allahü teâlânın bir ihsânıdır. Burada, Evliyânın birbirlerine göre farkları olduğu gibi, hiçbir Velî, hiçbir Peygamber derecesine varamaz. Hiçbiri dünyâya değer vermedikleri için, Allahü teâlâdan dünyâ için birşey istemezler. Dünyâdan her istedikleri de âhıret için ve Allah içindir. **(Hadîka)** kitâbından terceme burada temâm oldu.

Allahü teâlânın Evliyâsı "rahime-hümullahü teâlâ" mezhebsizlerin türeyeceklerini ve Evliyâyı inkâr edeceklerini, yüzlerce sene önce, kerâmet olarak anlamışlar. Sapık, hattâ kâfir olacaklarını bildirmişler. Müslimânların, bunlara aldanmamaları için lâzım olan herşeyi yazmışlardır. Evliyâyı inanmak için yalnız bu açık kerâmetleri yetişmez mi?

35 - **(Hadîka)** kitâbının altıyüzkırksekizinci sahîfesinde diyor ki, ilm-i zâhirden birkaç şey öğrenip, ilm-i bâtından birşey bilmiyenler, tesavvuf kitâblarını okuyunca, âriflerin sözlerini küfr ve dalâl sanıyorlar. Anlamadıkları ma'rifet bilgilerine inanmıyorlar. Muhyiddîn-i Arabî ve Ömer bin Fârîd ve İbni Seb'in İşbîlî ve Afîf'üddîn-i Telemsânî ve Abdülkâdir Geylânî ve Celâlüddîn-i Rûmî ve Seyyid Ahmed Bedevî ve Ahmed Ticânî ve Abdülvehhâb-i Şa'rânî ve Şerefüddîn-i Busayrî gibi tesavvuf büyüklerini "rahime-hümullahü teâlâ" beğenmiyorlar. [Muhyiddîn-i Arabî 638 [m. 1240] de Şâm'da, Ömer bin Fârîd 636 [m. 1238] da Mısır'da, İbni Seb'in 669 [m. 1270] da Mekke'de, Afîf-üddîn Süleymân Telemsânî 690

[m. 1290] da Şâmda, Abdülkâdir Geylânî 561 [m. 1166] de Bağdâdda vefât etdi.]

Bâtın ilmlerine inanmıyorlar. Bâtın bilgilerine inanmıyan ise, Muhammed aleyhisselâmın dîninin sırlarına inanmamış olur. Böyle kimseye bid'at ve dalâlet ehli, ya'nî sapık denir. İmânlı görünür ise de, münâfık gibidir. İmâm-ı Süyûtînin ve Hatîbin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Din bilgisi iki kısımdır: Biri kalbde olan fâideli bilgilerdir. İkincisi, dil ile anlatılan zâhir bilgileridir)** buyuruldu. Yine Süyûtînin ve Deylemînin bildirdikleri hadîs-i şerîfde, **(Bâtın bilgileri, Allahü teâlânın sırlarından bir sırdır. Onun hükmlerinden bir hükmdür. Dilediği kulunun kalbine verir)** buyuruldu. İmâm-ı Mâlik buyurdu ki, (İlm-i zâhire mâlik olan, ilm-i bâtına kavuşabilir. Zâhir bilgisi olan kimse, ilmi ile amel ederse, Allahü teâlâ, ona bâtın bilgisi ihsân eder). Alî bin Muhammed Vefânın ârifâne sözlerine şaşırıp kalan imâm-ı Ömer Bülkînî, bunları nerden öğrendin deyince, Bekara sûresindeki, **(Allahdan korkunuz! Allahü teâlâ, kendinden korkanlara bilmediklerini öğretir)** meâlinde olan âyet-i kerîmeyi okudu. [Celâlüddîn-i Rûmî 672 [m. 1273] de Konyâda, Ahmed Tîcânî 1230 [m. 1815] da Fasda, Şerefüddîn Muhammed Busayrî 695 [m. 1295] de Mısrda, İbnüvefâ 807 [m. 1404] de Medînede vefât etdi.] Ebû Tâlib-i Mekki buyurdu ki, (İlm-i zâhir ile ilm-i bâtın, birbirlerinden ayrılmazlar. Beden ile kalbin birlikde bulunması gibidirler. Bâtın ilmleri, ârifin kalbinden kalblere akar. Zâhir ilmleri, âlimin sözünden öğrenilir. Kulaklara kadar gidip, kalblere girmez.) Hadîs-i şerîfde, **(Âlimler, Peygamberlerin vârisleridir)** buyuruldu. Bu âlimler, yalnız zâhirî ilm sâhibi olanlar değildir. Bu âlimler, bildikleri ile amel eden, takvâ sâhibi olan, Peygamberlerdeki ilmlerin hepsine kavuşan hakîkî âlimlerdir. **(Zâhirî ilm)** sâhiblerinin niyyetleri hâlis olmadığı ve şehvetlerinin pençesinden kurtulmadıkları için, ilmin nûru kalblerine girmez. Beyinlerine işlemez. Bunların kalblerini, beyinlerini Cehennem ateşi temizliyecektir. İmâm-ı Münâvî, imâm-ı Gazâlîden "rahime-hümullahü teâlâ" haber veriyor ki, âhıret bilgisi iki dürlüdür: Biri keşfle hâsıl olur. Buna **(İlm-i mükâşefe)** ve **(İlm-i bâtın)** denir. Bütün ilmler, bu ilme kavuşmak için sebebler, vesîlelerdir. İkincisi **(İlm-i muâmele)**dir. Âriflerden çoğuna göre, ilm-i bâtından nasîbi olmıyanın imânsız gitmesinden korkulur. Bundan nasîb almanın en aşağısı, bu ilme inanmaktır. Bid'at veyâ kibr bulunan kimseye bâtın ilmi nasîb olmaz. Dünyâyâ düşkün olan ve hep nefsinin isteklerine uyan da, çok şey öğrense de, bâtın bilgisinden hiçbirşeye kavuşamaz. Bâtın bilgisi, temizlenmiş kalblerde hâsıl olan bir nûrdur. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Öyle ilmler**

vardır ki, çok gizlidirler. Bunları, ancak ma'rifet sâhibleri bilir) buyurdu. Bu hadîs-i şerîf, bâtın ilmlerini göstermekdedir. İmâm-ı Mâlikin “rahmetullahi aleyh” ilm-i bâtına kavuşdurur dediği zâhir bilgisi, onun zemânındaki, kendisi ile amel olunan ilmdir. Şimdi, dünyâlığa kavuşmak, şöhret sâhibi olmak için öğrenilen şeyler değildir. Allahü teâlânın emr ve yasaklarını doğru yapabilmek için herkese lâzım olan **(İlm-i hâl)** bilgileri az zemânda ve kolayca öğrenilebilir. Bununla amel edince, ilmi bâtın hâsıl olabilir.

Bâtın ilmlerine kavuşmamış olan din adamları, bilmedikleri ilmlere inanmıyorlar. Bâtın ilmi olarak anladıkları ve söyledikleri de, kendi gibi bir câhilden işitdikleri veyâ bâtın âlimlerinin kitâblarından okuyup ezberledikleri şeylerdir. Paslı kalbleri açılmamış, rahmânî nûra kavuşmamışlardır. Kendilerini bâtın âlimi sanan bu câhiller, akllarının esîridirler. O büyüklerin “rahmetullahi aleyhim ecma'in” bildirdiklerini kısa aklları ile ölçerek yanlış anlamaktadırlar. Kur'ân-ı kerîmi ve hadîs-i şerîfleri de böyle yanlış anlıyorlar. Bozuk, zararlı tefsîr kitâbları yazıyor. Müslimânları felâkete sürüklüyorlar. Nûr sûresinin, **(Allahü teâlâ bir kimseye nûr vermezse, o münevver olamaz!)** meâlindeki kırkıncı âyet-i kerîmesi, bunları göstermekdedir.

[Sirâcüddîn Ömer Bulkînî Mısırî 805 [m. 1402] de, Ebû Tâlib Muhammed Mekkî 386 [m. 996] da, Bağdâdda vefât etdi.]

[Allahü teâlâyâ kavuşmak, Allahü teâlâyâ yaklaşmak, Allahü teâlâyı tanımak, Allahü teâlâyı sevmek, feyz almak, nûrlanmak, Ârif olmak, ilm-i bâtın sâhibi olmak gibi şeyler, hep kalb ile olur. Bunlara akl eremez, anlayamaz. Allahü teâlâ, herşeye kavuşmak için bir sebep yaratmıştır. Birşeye kavuşabilmek için, o şeyin sebebine yapışmak lâzımdır. Bildirdiğimiz şeylere kavuşmanın sebebi, kalbi mâ-sivâdan temizlemektir. Mahlûkların varlığını, sevgisini kalbden çıkarmaktır. Buna, **(Fenâ-i kalbî)** denir. Kalb, Allahdan başka herşeyi tam unutursa, yukarıda bildirdiğimiz şeyler, kendiliğinden kalbe dolar. Kalb, görülmiyen, tutulmıyan bir şeydir. Ya'nî madde değildir. Yer kaplamaz. Yürek dediğimiz et parçası ile ilgisi vardır. Aklın, dimâg [Beyin] ile olan ilgisi gibidir. Bir şişeye hava sokmak için uğraşmak lâzım değildir. Sıvıyı boşaltmak lâzımdır. Şişedeki sıvı boşaltılınca, hava kendiliğinden girer. Kalb de böyledir. Mahlûkların sevgisi, hattâ düşünceleri kalbden çıkarılınca, Allah sevgisi, feyz, nûr, ma'rifet, kendiliğinden kalbe gelir. Kalbi mahlûklardan temizlemeğe sebep de, Ehl-i sünnet i'tikâdı, harâmlardan sakınmak, farzları ve nâfile ibâdetleri yapmaktır. Nâfile ibâdetlerden, te'sîri en çok ve sür'atli olanı, zikr yapmak ve Allahü teâlânın Velîlerinden biri ile berâber bulunmaktır.]

(Hadîka) ikinci cild, yüzüçüncü sahîfesinde diyor ki, cemâ'at rahmetdir. Ya'nî müslimânların hak üzerinde birleşmeleri, Allahü teâlânın merhamet etmesine sebep olur. Tefrika [bölünmek] ise azâbdır. Ya'nî, müslimânların topluluğundan ayrılmak, Allahü teâlânın azâb yapmasına sebep olur. Demek ki, her müslimânın doğru yolda olanlara katılması lâzımdır. İmânı doğru olanlar az olsa dahî, bunlara katılmalı, bunlar gibi inanmalıdır. Doğru yol, Eshâb-ı kirâmın yoludur. Bu yolda olanlara, **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** denir. Eshâb-ı kirâmdan sonra, ortaya çıkan bâtil, bozuk kimselerin çok olması insanı şaşkırtmamalıdır. İmâm-ı Beyhekî buyuruyor ki, (Müslimânlar bozulduğu zemân, bunlardan önce olanların doğru yoluna sarılmalısın! Bir kişi kalsan bile, o yoldan ayrılmamalısın!). Necmeddîn-i Gazzî buyuruyor ki, **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at âlimi)** demek, Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın gittikleri doğru yolda bulunan âlimler demektir. **(Sivâd-i a'zam)**, ya'nî islâm âlimlerinin çoğu böyle idiler. Hak olan cemâ'at ve yetmişüç fırka içinde Cehennemden kurtulacağı bildirilmiş olan **(Fırka-i nâciyye)** bunlardır. Kur'ân-ı kerîmde, **(Parçalanmayınız!)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, i'tikâdda, inanılacak bilgilerde parçalanmayınız demektir. Âlimlerin çoğu, meselâ Abdüllah ibni Mes'ûd, böyle olduğunu bildirmişdir. Ya'nî nefslerinize ve bozuk düşüncelerinize uyarak, doğru îmândan ayrılmayınız demektir. Bu âyet-i kerîme, fikh bilgilerinde ayrılmayınız demek değildir. Âyet-i kerîme, bozgunculuk olan ayrılmağı yasaklamaktadır. Bu ise, akâiddeki, inanılacak şeylerdeki ayrılıktır. Ahkâmı, amellerde olan ictihâd bilgilerindeki ayrılık böyle değildir. Çünkü bu ayrılık, hakları, farzları, amellerdeki, ibâdetlerdeki ince bilgileri ortaya koymuştur. Eshâb-ı kirâm da, günlük işleri açıklıyan bilgilerde, birbirlerinden ayrılmışlardı. Fekat, i'tikâd bilgilerinde hiç ayrılıkları yokdu. Hadîs-i şerîfde, **(Ümmetimin ayrılığı rahmetdir)** buyurdu. Dört mezhebin amel, iş bilgilerinde ayrılması böyledir. [Şimdi] Dört mezheb olması, Allahü teâlânın hidâyeti ve rahmetidir. Hepsi sevâb kazanmıştır. Kıyâmete kadar, bu mezheplerde olanların ibâdetlerine verilen sevâbların bir misli de, bunların mezheplerinin imâmlarına verilmektedir. Âlimlerin amel, iş bilgilerinde çeşidli ihtisâs kollarına ayrılmaları da böyledir. Böylece; bir çoğu hadîs bilgisinde, birçoğu tefsîrde, çoğu da fikh bilgisinde, arabî bilgilerde yetişmişlerdir. Tesavvufcuların riyâzet çekmekte ve tâlibleri yetiştirmekte, ayrı yol tutmaları da, ya'nî çeşidli yolların meydâna gelmesi de, bu hadîs-i şerîfe uygun olmaktadır. Necmeddîn-i Kübrâ "rahmetullahi aleyh" (İnsanları Allahü teâlâyâ kavuşduran yollar, insanların sayısı kadardır) buyurdu. Bu söz de, tâlibleri yetiştirmek yolunu bildiriyor. Yoksa, i'tikâdlarında hiçbir ayrılık yokdur. Bütün Evliyânın i'tikâdları,

îmânları birdir. Hepsi, **(Ehl-i sünnet vel-cemâ'at)** i'tikâdındadır. San'at sâhiblerinin çeşidli iş kollarına ayrılmaları da öyle rahmetdir. Fekat, i'tikâdda ayrılmak, parçalanmak, böyle değildir. Çünkü, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Cemâ'at rahmetdir. Ayrılık azâbdır)** buyurdu. [Necmüddîn-i Kübrâ 618 [m. 1221] de, Hârezmde, Cengiz askerleri tarafından şehîd edildi.]

(Hadîka) ikinci cild, yüzonüçüncü sahîfede diyor ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Kişi, sevdiği ile berâber olur)** buyurdu. **(Müslim)** kitâbında bildirildiği üzere, bir kimse, Resûlullah'a kıyâmeti sorunca, **(Kıyâmet için ne hâzırlık yaptın?)** buyurdu. Allahın ve Resûlünün sevgisini hâzırladım dedi. **(Sevdiklerinle berâber olursun)** buyurdu. İmâm-ı Nevevî, bu hadîs-i şerîfi açıklarken, (Bu hadîs-i şerîf, Allahü teâlâyı ve Onun Resûlünü ve sâlihlerin ve hayr sâhiblerinin dirilerini ve ölülerini sevmenin kıymetini, fâidesini bildiriyor) dedi. Allahü teâlâyı ve Onun Peygamberini sevmek demek, emrlerini yapmak, yasaklarından sakınmak, bunlara karşı edebli, saygılı olmak demektir. Sâlihleri severek onlardan fâidelenmek için, onların yaptıklarını yapmak lâzım değildir. Çünkü, onların yaptıklarını yaparsa, o da, onlardan olur. Hadîs-i şerîfde buyuruldu ki, **(Bir kimse, bir cemâ'ati sever. Fekat onlardan olmaz).** Onlarla berâber olmak, onların derecesine yükselmek demek değildir. Hadîs-i şerîfde, **(Bir cemâ'ati seven kimse, onların arasında haşr olunur)** buyuruldu. Ebû Zer "radiyallahü anh": Yâ Resûlallah! Bir kimse, bir cemâ'ati sevse, fekat onların yaptıklarını yapmasa, nasıl olur dedikde, **(Yâ Ebâ Zer! Sevdiklerinle berâber olursun)** buyurdu. Fekat, Hasen-i Basrî "radiyallahü anh" buyuruyor ki, (Bu hadîs-i şerîfler seni yanıltmasın! Sen iyilere, ancak onların iyi amellerini yapmakla kavuşabilirsin! Yehûdîler ve hıristiyanlar, Peygamberlerini seviyorlar ise de, onlar gibi olmadıkları için, onların yanına gidemeyeceklerdir). İmâm-ı Gazâlî bunun için, (Onların iyi amellerinden birkaçını veyâ hepsini yapmadıkça, yalnız sevmekle, onların yanına kavuşulamaz) dedi. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, bir cemâ'ati seven kimse, üç nev' olabilir: Onların bütün amellerini ve ahlâkını edinmiştir. Yâhud hiçbirini edinmemiştir. Yâhud da, birkaçını yapar. Başkalarını yapmayıp, bunların tersini yapar. Hepsini yapabilen, onlardan olur. Onlarla olur. Onlara olan sevgisi, onu da tâm onlar gibi yapmıştır. Muhabbetin en yüksek tabakasına erişmiştir. Elbet onlardan olur. Sevdiklerine hiç uymıyan, onlara hiç benzemiyen kimse, onlardan hiç olamaz. [Sevgisi, sözde kalır. Kalbine girmez. Sevginin yeri ise, kalbdır. Ya'nî gönüldür.] İmâm-ı Gazâlî "rahmetullahi aleyh" Hasen-i Basrînin bunları anlattığını

bildirmiştir. [Böyle sevgi, yalnız sözde kalmaktadır. Yalnız sözde kalan sevmeğe, sevmek denilmez. Seviyorum demesi doğru olmaz.] Sevdiklerinin birkaç ameline uyan kimseye gelince, îmanda uymamış ise, onlardan olamaz. Onları seviyorum demesi hiç doğru değildir. Onun kalbinde, onlara sevgi değil, düşmanlık vardır. Din düşmanlığından dahâ büyük düşmanlık olmaz. Yehûdîlerin ve hıristiyanların, Peygamberleri seviyoruz demeleri böyledir. Kişi, sevdikleri gibi inanıp, tâ'at ve ibâdetlerde, onlara tâm uymazsa, beğenmediği için uymamış ise, seviyorum demesinin yine fâidesi olmaz. Onlarla birlikde olamaz. Gücü yetmediği, nefsine hâkim olmadığı için, hepsine uyamamış ise, onlarla birlikde olmasına mâni' olmaz. Hadîs-i şerîfler, bu ikinci kısmı bildirmektedir. Bir cemâ'ati seven, fekat tâm onlar gibi olmıyan kimseye karşı söylenmiştir. Ebû Zer hadîsi, bunu açıkca bildirmektedir. Bu hadîs-i şerîf, müslimânları çok sevindirmektedir. Yüzseksenüç 183 [m. 799] senesinde Kûfede vefât etmiş olan Muhammed ibni-Semmâk "rahime-hullahü teâlâ", son nefesinde, (Yâ Rabbî! Sana hep ısyân etdim. Fekat, sana itâ'at edenleri hep sevdim. Beni bu sevgime bağışla!) diyerek düâ etdi.

[Seyyid Abdülhakîm-i Arvâsî "rahmetullahi aleyh" de, (Yâ Rabbî! Sana lâyıık hiçbirşey yapamadım. Yüzüm kara olarak huzûruna geldim. Fekat, senin dînini yıkmak, islâmîyyeti yok etmek isteyenleri sevmedim. Senin için olan bu buğduma beni bağışla!) diyerek düâ ederdi]. Necmüddîn-i Gazzî "rahime-hullahü teâlâ", sâlihleri seven zâlimleri, üçüncü nev'in birinci kısmının sevgisine benzetmektedir. Ya'nî sevdiklerinin îmânları gibi inanan, fekat onların amellerine ve ahlâklarına uymak istemiyen kimseye benzetmektedir. Sâlihlerle olan muhabbetleri ve yardımları, bu zâlimlere fâide vermez demektedir. Biz deriz ki, böyle zâlimler, ikinci sevmeğe benzemektedirler. Ya'nî sevdiklerinin îmânı gibi inanan, fekat onlar gibi olamıyan kimseler gibidirler. İbnis-Semmâk da, böyle olduğunu bildirmişdi. Bu zâlimler, nefslerine uyararak zulm yapmışlarsa da, sâlihleri sevmekte, düâlarını almağa çalışmaktadırlar. [Necmüddîn-i Gazzî Şâfi'î 1061 [m. 1651] de vefât etmiştir.]

(Hadîka), ikinci cild, yüzyirmidördüncü sahîfesinde diyor ki, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Kişi sevdiği ile birlikde olur)** buyurdu. Selef-i sâlihîni, ya'nî Ehl-i sünnet âlimlerini sevsek, onlar gibi olmasak bile, bu hadîs-i şerîfdeki müjdeye kavuşuruz. Allahü teâlânın sevdiklerinin ve Allahü teâlâyı sevenlerin dirilerini ve ölülerini seven kimse, büyük se'âdete, iyiliklere kavuşur. Onları sevmek, meselâ onların düşmanlarına karşı ve onları kötülüyen câhillere karşı, onları savunmak, övmektir. Dünyâyâ düşkün

olanların en kötöleri, Allahü teâlânın sevdiklerini, Evliyâyı kötöliyenlerdir. Dünyâyâ düşkün olmak, bütün kötölöklere yol açar. Hased, hırsızlık, rüşvet, kibr gibi harâmlara sebep olur. Câhil din adamlarının kibrli olmaları, hep dünyâyâ düşkün olmalarından ileri gelmektedir. Muhyiddîn-i Arabînin kalbinin açılması, bâtın ilmlerine kavuşması, tesavvuf büyüklerini sevdiği, onları savunduğu için olduğunu, kendisi bildirmektedir. **(Rûh-ul-kuds)** kitâbında diyor ki, (Elhamdülillah! Câhil din adamlarına karşı, tesavvufcuları hep savundum. Ölünceye kadar da savunacağım. Bunun için, kalb bilgilerine kavuşduruldum. Onlara saldıran, isimlerini söyleyerek kötöliyen, kendisinin câhil olduğunu ortaya koyar. Bunun sonu felâket olur).

Muhyiddîn-i Arabî “rahmetullahi aleyh”, kendisinin **(Vasiyyet-i Yûsüfiyye)** kitâbını açıklarken diyor ki, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” rü’yâda gördüm. **(Allahü teâlânın bu ni’metine nasıl kavuşduğunu biliyor musun?)** buyurdu. Hayır, bilmiyorum dedim. **(Ehlullah olduğunu söyleyenlere, saygı gösterdiğin için kavuşdun!)** buyurdu. Sözü doğru olsa da, olmasa da, ona saygı göstermesi, se’âdete kavuşmasına sebep oldu.

Kendi kusûrlarını araştıırıp düzeltmeğe çalışan kimse, başkalarının ayblarını görmeğe vakt bulamaz. Hep, kendinden dahâ iyi olan müslimânları görür. Ya’nî her gördüğü müslimânı kendinden dahâ iyi bulur. Velî olduğunu söyleyen kimsenin doğru söylediğine inanır. Başkalarının kötölüklerini araştııran, kendi kusûrlarını görmiyen ise, Velîye inanmaz.

Necmeddîn-i Gazzî “rahmetullahi aleyh” **(Hüsn-üt tenebbüh)** kitâbında diyor ki, (Sâlihleri sevmek, sohbetlerinde bulunmak, ziyâretlerine gitmek, onlarla bereketlenmek lâzımdır. Evliyâ bunlardır). Şâh-ul-kermânî buyuruyor ki; (Evliyâyı sevmekten dahâ kıymetli ibâdet olmaz. Evliyâyı sevmek, Allahü teâlâyı sevmeye yol açar. Allahü teâlâyı seveni, Allahü teâlâ da sever). Ebû Osmân Hayrî diyor ki, (Evliyânın sohbetine kavuşan kimse, Allahü teâlâyâ kavuşduran yolu bulur). Yahyâ bin Muâz “rahime-hullahü teâlâ” diyor ki, (Evliyânın sohbetine kavuşan sâdık bir kimse, herşeyi unuttur. Allahü teâlâ ile olur. Böyle olmazsa, Allahü teâlâyâ hiç kavuşamaz). Muhammed bin Irak **(Sefînetül-ırâkıyye)** kitâbında diyor ki, (Fıkıh âlimlerinden Muhammed bin Hüseyin Beclî, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” rü’yâda gördü. Hangi amelin en iyi olduğunu sordu. **(Evliyâullahdan olan bir Velînin yanında bulunmaktır)** buyurdu. Diri iken bulamazsak deyince, **(Diri iken de, ölü iken de onu sevmek, düşünmek böyledir)**

buyurdu. [Muhammed bin Alî Şâmî ibni Irak 933 [m. 1527] de Medîne'de vefât etdi.]

İmâm-ı Birgivî "rahmetullahi aleyh" düâ ederken, (Ey yardımcıların en iyisi! Ey ümmîdsizlerin sığınağı! Yâ Erhamerrâhimîn! Ey günâhları örten merhameti bol Allahım! Habîbin, sevgili Peygamberin hurmeti için ve bütün Peygamberlerin ve Meleklerin ve Peygamberinin Eshâbının ve Tâbi'înin hurmetleri için, günâhı çok olan bizlere acı! Suçlarımızı afv eyle!) derdi. Allahü teâlâyâ, Peygamberi "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" ve Onun Eshâbı "radiyallahü teâlâ anhüm ecma'în" ve Tâbi'înin hurmeti için düâ etmek, düânın kabûl olması için bunları vesîle etmek câizdir, meşrû'dur. Onların şefâ'atini istemek olup, Ehl-i sünnet âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ" câiz olduğunu bildirmiştir. Mu'tezile, buna inanmadı. Vesîle ederek yapılan düâ, o Velînin kerâmeti olarak kabûl olur. Bu da, öldükden sonra da, kerâmetin bulunduğunu göstermekdedir. Bid'at ehli olan sapıklar, buna inanmıyor. [İmâm-ı Muhammed Birgivî 981 [m. 1573] de Anadolu'da Birgide vefât etdi.]

İmâm-ı Münâvî "rahmetullahi aleyh" (**Câmi'ussagîr**)i açıklarken buyuruyor ki, (İmâm-ı Sübkî "rahmetullahi aleyh" düâ ederken, Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" vesîle yapmak, onu şefî yapmak, ondan yardım istemek güzel olur. Selef-i sâlihînden ve sonra gelen âlimlerden hiç kimse "rahime-hümullahü teâlâ" buna karşı çıkmadı. Yalnız ibni Teymiyye bunu inkâr ederek, doğru yoldan ayrıldı. Kendinden önce gelenlerden, kimsenin söylemediği bir yola sapdı. Ehl-i islâm arasında sapıklığı ile nâm aldı buyurdu). Âlimlerimiz "rahime-hümullahü teâlâ", Resûlullah'a "sallallahü aleyhi ve sellem" mahsûs olan üstünlükleri bildirirken, düâ ederken Resûlullahı "sallallahü aleyhi ve sellem" vâsita kılmak câiz olur. Başkalarını vâsita etmek böyle değildir dediler. Fekat, imâm-ı Kuşeyrî "rahmetullahi aleyh" diyor ki, (Ma'rûf-i Kerhî "rahmetullahi aleyh" talebesine, düâ ederken beni vâsita ediniz! Ben, Allahü teâlâ ile aranızda vâsıtayım demiştir. Çünkü Evliyâ "rahime-hümullahü teâlâ" Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" vârisleridir. Vâris olan, vârisi olduğu zâtın bütün üstünlüklerine kavuşur). Yirminci maddeyi de lütfen okuyunuz! (**Hadîka**)dan terceme temâm oldu. [Abdülkerîm Kuşeyrî 465 [m. 1072] de Nişâpûrda vefât etdi. Ma'rûf-i Kerhî, Sırrî Sekatînin mürşidi idi. 200 [m. 815] de Bağdâdda vefât etdi.]

***Hak teâlâ, intikâmını yine kul ile alır.
Bilmiyen (ilm-i ledünnî) anı kul yaptı sanır.***

***Cümle eşyâ Hâlıkındır, kul elîle işlenir.
Emr-i Bârî olmayınca, sanma bir çöp deprenir!***

TEVHÎD DÜÂSI

**Yâ Allah, yâ Allah. Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah.
Yâ Rahmân, yâ Rahîm, yâ afüvvü yâ Kerîm, fa'fü annî verhamnî yâ
erhamerrâhimîn! Teveffenî müslimen ve elhıknî bissâlihîn.
Allahümmagfırî ve li-âbâi ve ümmehâtî ve li-âbâ-i ve ümmehât-i
zevcetî ve li-ecdâdî ve ceddâtî ve li-ebnâi ve benâtî ve li-ihvetî ve
ehavâtî ve li-a'mâmî ve ammâtî ve li-ahvâlî ve hâlâtî ve li-üstâzî
Abdülhakîm-i Arvâsî ve li kâffetil mü'minîne vel-mü'minât.
"Rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in."**

II.ci Kısım

VEHHÂBİLİĞİN BAŞLANGICI VE YAYILMASI

*Güçendirmezsen kimseyi, kimse güçendirmez seni,
Kötülemezsene kimseyi, kimse kötülemez seni.
Herkeseye iyilik edersen, herkes iyi bilir seni,
Allaha kulluk edersen, herkes çok sever seni.*

36 - Osmânlılar, Arab yarımadasının çoğuna sâhib olunca, her memleketde seçilen bir me'mûr ile, o memleket idâre edilirdi. Sonraları, Hicâzdan başka yerler kapışanın eline geçdi. Şeyhlikle idâre edildi.

Binyüzelli 1150 [m. 1737] senesinde Abdülvehhâb oğlu Muhammed, İngiliz câsûsu Hempherin Londrada hâzırladığı **(Vehhâbîlik)** inançlarını, az zemân sonra, siyâsî hâle çevirdi. İngilizlerin siyâsî ve askerî yardımları ile, Arabistâna yayıldı. Dahâ sonra, İstanbuldaki halîfe ikinci Mahmûd hân tarafından Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşaya emr verilerek, Mısrđan gönderilen asker, 1233 [m. 1818] de bunların elinden Arabistânı kurtardı.

Vehhâbîlere inanan Der'ıyye hâkimi Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'ûd ilk olarak hicretin binikiyüzbeş 1205 [m. 1791] senesinde, Mekke emîri şerîf Gâlib efendi ile harb etdi. Dahâ önce, vehhâbîliği gizlice yaymışlardı. Sayısız müslimânları öldürüp, kadınlarını, çocuklarını ve mallarını almışlar ve işkence etmişlerdi.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed, Benî Temîm kabîlesindedir. Hicretin 1111 [m. 1699] senesinde Necd çölündeki **(Hureymile)** kasabasında **(Uyeyne)** köyünde doğmuş, binikiyüzaltıda (1206) [m. 1792] ölmüşdü. Önceleri ticâret için Basra, Bağdâd, İrân, Şâm ve Hind taraflarına gitmiş, çok zekî ve bozguncu sözleri ile **(Şeyh-i Necdî)** adını almışdı. Dolaşdığı yerlerde çok şeyler görmüş, şef olmak düşüncesine kapılmışdı. 1125 [m. 1713] senesinde, Basrada tesâdüf ettiği, İngiliz câsûsu Hempher, bu tecrîbesiz gencin inkılâp yapmak, böylece insanların başına geçmek arzûsunda olduğunu anlıyarak, bununla uzun zemân arkadaşlık yaptı. İngiliz Müstemlekeler Nezâretinden aldığı hîle ve yalanları buna telkîn etdi. Muhammedin bu telkînlerden zevk aldığını görünce, yeni bir din kurmasını teklîf etdi. Bu yeni dînin esâslarını ona bildirdi. Câsûs da, Abdülvehhâb oğlu Muhammed de aradıklarına kavuşmuş oldular. Yeni bir din kurmak için, önce Medînede, sonra Şâmda, Hanbelî mezhebi âlimlerinden okudu. Necde dönünce köylüler için

küçük din kitâbları yazdı. Bu kitâblara, İngiliz câsûsundan öğrendiklerini ve Mu'tezile ve başka bid'at fırkalarından aldığı bozuk düşünceleri de karıştırdı. Köylülerin çoğu buna tâbi' oldular. İslâmiyeti içerden yıkmak için, İngilterede kurulmuş olan (Müstemlekeler nâzırlığı), bu hâli, Necd şeyhi olan (**Muhammed bin Sü'ûd**)a bildirdi. Çok para vererek ve siyâsî, askerî yardımlar va'd ederek, Abdülvehhâb oğlu Muhammed ile işbirliği yapmasını te'mîn etdi. Arabistânda hasebe ve nesebe çok ehemmiyet verirlerdi. Kendisi ise, câhil olduğundan, Abdülvehhâb oğlu Muhammed (**Vehhâbîlik**) adını verdiği tarikatini yaymak için, Muhammed bin Sü'ûdü maşa olarak kullandı. Kendisine (**Kâdî**), Muhammed bin Sü'ûda (**Hâkim**) ismini takdı. Kendilerinden sonra da, çocuklarının bu makâma geçmelerini te'mîn eden bir anayasa yaptırdı.

(**Mir'ât-ül Haremeyn**) kitâbının yazılmış olduğu binüçyüzaltı 1306 [m. 1888] senesinde Necd emîri olan (**Abdullah bin Faysal**), Muhammed bin Sü'ûd soyundan olduğu gibi, kâdîları ya'nî diyânet işleri reîsleri de, Abdülvehhâb oğlu Muhammedin neslindedir.

Abdülvehhâb oğlu Muhammed, önceleri Medînede okurken, Medînenin sâlih, temiz âlimlerinden olan babası Abdülvehhâb ve kardeşi Süleymân bin Abdülvehhâb ve kendisine ders okutan hocaları, bunun sözlerinden ve davranışlarından ve sık sık söylediği düşüncelerinden bunun ileride islâm dînini içeriden yıkacak bir sapık olacağını anlamışlardı. Kendisine nasîhat verirler ve müslimânlara, bundan sakınmalarını söylerlerdi. Fekat, korkdukları çabuk meydâna geldi. Düşüncelerini (**Vehhâbîlik**) adı ile açıkca yaymağa başladı. Câhilleri, ahmakları aldatmak için İslâm âlimlerinin kitâblarına uymıyan yeniliklerle, dinde reformculukla ortaya çıktı. (**Ehl-i sünnet vel-cemâ'at**) mezhebinde olan doğru müslimânlara kâfir diyecek kadar taşkınlık yaptı. Peygamberimizi "sallallahü aleyhi ve sellem" ve başka Peygamberleri ve Evliyâyı vesîle ederek, Allahü teâlâdan birşey istemeğe ve bunların kabrlerini ziyâret etmeğe şirk dedi.

Abdülvehhâb oğlu Muhammedin, İngiliz câsûsundan öğrendiğine göre, bir kabir başında düâ ederken, meyyite karşı söyleyen, müşrik olurmuş. Allahdan başka bir kimse veyâ birşey için, yaptı demek, meselâ, (Falanca ilâcdan fâide oldu) veyâ (Peygamber efendimizi veyâ bir Velîyi vâsıta yaparak istediğim oldu) diyen müslimânlar müşrik olurmuş. Abdülvehhâb oğlunun, bu sözlerine vesîka olarak ortaya atdığı şeyler, hep yalan ve iftirâ ise de, câhil halk, doğruyu eğriden ayıramadıkları için sözleri, işsizlerin, çapulcuların, bilhâssa Der'ıyye hâkimi Muhammed bin Sü'ûdün

hoşuna gitdi. Câhiller ve vurguncular, taş yürekliler, Abdülvehhâb oğlunun sözlerine hemen yanaşdılar. Doğru yolda olan hâlis müslimânlara kâfir dediler.

Abdülvehhâb oğlu, düşüncelerini kolayca yayabilmek için, Der'ıyye hâkimine başvurunca, o da topraklarını genişletmek ve kuvvetlerini arttırmak için ve Londradan aldığı emrleri yaymak için, Abdülvehhâb oğlu ile seve seve işbirliği yaptı. Onun fikrlerini her tarafa yaymakta bütün gücü ile uğraşdı. İnanmayıp karşı duranlarla harb etdi. Müslimânların mallarını yağma etmek, canlarına kıymak halâl denilince, çöldeki vahşîler, soyguncular, Muhammed bin Sü'ûda asker olmak için yarış etdiler. Sü'ûd oğlu ile Abdülvehhâb oğlu elele vererek, vehhâbîliği kabûl etmiyenlerin kâfir ve müşrik olduklarına, kanlarını dökmek ve mallarını almak halâl olduğuna binyüzkırküç 1143 [m. 1730] senesinde karar verip, yedi sene sonra vehhâbîliği i'lân etdiler. Buna göre, Abdülvehhâb oğlu, otuziki yaşında bozuk fikrleri yaymağa başlamış, kırk yaşında i'lân etmiştir.

Mekke-i mükerreme şâfi'î müftîsi Esseyyid Ahmed bin Zeynî Dahlân "rahmetullahi aleyh", **(El-Fütûhât-ül-islâmîyye)** kitâbının ikinci cüz' 228. ci sahîfesinden başlayarak, **(Fitnet-ül-vehhâbiyye)** başlığı altında bunların bozuk inançlarını ve müslimânlara yaptıkları işkenceleri anlatmaktadır. Bu kitâb 1387 [m. 1968] senesinde Kâhiredede ve 1395 [m. 1975] de İstanbulda ofset yolu ile basdırılmışdır. Bunun 234. cü sahîfesinde diyor ki, (Mekkedeki ve Medînedeki Ehl-i sünnet âlimlerini aldatmak için, buralara kendi adamlarını gönderdiler. Bu adamlar, islâm âlimlerine cevâb veremediler. Câhil ve sapık oldukları anlaşıldı. Kâfir olduklarını isbât eden bir karâr yazılıp her tarafa gönderildi. Mekke emîri olan şerîf Mes'ûd bin Sa'îd, bunların habs edilmelerini emr eyledi. Birkaçı kaçarak Der'ıyyeye gitdi. Olanları anlatdılar.) Zeynî Dahlân 1304 [m. 1886] de Medînede vefât etdi.

Hicâzda bulunan dört mezheb âlimleri ve bunların arasında Abdülvehhâb oğlunun kardeşi Süleymân efendi ve kendisine ders okutmuş olan hocaları, Abdülvehhâb oğlunun kitâblarını inceliyerek, İslâm dînini yıkıcı, bozguncu yazılarına cevâblar hâzırladılar, sapık yazılarını çürüten kuvvetli vesîkalarla kitâblar yazarak, müslimânları uyandıрмаğa çalışdılar. Süleymân bin Abdülvehhâbın, kardeşine karşı yazdığı kitâbın ismi, **(Savâ'ık-ul ilâhiyye firredd-i alel-vehhâbiyye)** olup, hicretin binüçyüzaltı [1306]. ci senesinde basılmış ve 1395 [m. 1975] senesinde İstanbulda ofset yolu ile ikinci baskısı yapılmışdır.

Bu kitâblar onları gafletten uyandıramadı. Müslimânlar karşı olan düşmanlıklarını artırdı ve Muhammed bin Sü'ûdün müslimânlar üzerine saldırmalarına, akıtılan kanların çoğalmasına sebep oldu. Bu adam, **(Benî Hanîfe)** kabîlesinden olup, Müseyleme-tül Kezzâbın peygamberliğine inanmış olan ahmakların soyundan idi. Muhammed bin Sü'ûd, hicretin binyüzyetmişsekiz (1178) ve mîlâdın binyediyüzaltmışbeş (1765) senesinde ölünce, oğlu Abdül'azîz yerine geçti. Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'ûd, hicretin binikiyüzonyedi (1217) ve mîlâdın binsekizyüzüç (1803) senesinde, Der'ıyye câmi'inde, bir şîî tarafından, karnına hançer sokularak öldürüldü. Bundan sonra, oğlu Sü'ûd bin Abdül'azîz vehhâbîlerin şefi oldu. Arabları aldatmak, sapık inançlarını yaymak için müslimânların kanını dökmekte, üçü de, birbiri ile yarışarcasına çalışdılar.

Abdülvehhâb oğlunun bu düşüncelerini yayması, Allahı tevhîdde hâlis olmak için ve müslimânları şirkden kurtarmak için imiş. Müslimânlar altıyüz seneden beri şirk üzere imişler. Müslimânların dînini tâzelemek için, dinde reform yapmak için, ortaya çıkmış. Bu düşüncelerine herkesi inandırmak için, Ahkâf sûresinin beşinci âyet-i kerîmesini, Yûnûs sûresinin yüzaltıncı âyet-i kerîmesini ve Ra'd sûresinin ondördüncü âyet-i kerîmesini vesîka olarak ileri sürmüştür. Hâlbuki bunlara benziyen, dahâ birçok âyet-i kerîmeler vardır. Bu âyet-i kerîmelerin hepsi, puta tapan kâfirleri, müşrikleri bildirmek için gönderildiğini, tefsîr âlimleri sözbirliği ile beyân buyurmuşlardır.

Abdülvehhâb oğlunun düşüncelerine göre, bir müslimân, Peygamberimizden "sallallahü aleyhi ve sellem" veyâ başka Peygamberlerden yâhud Velîlerden, Sâlihlerden birinin kabrinin yanında veyâ uzakda iken bundan **(istigâse)** etse, ya'nî sıkıntıdan, dertten kurtulması için yardım istese, yâhud o zâtın ismini söyleyerek şefâ'at etmesini dilese, yâhud kabrini ziyâret etmek için gitmek istese, o müslimân müşrik olurmuş. Allahü teâlâ, Zümer sûresinin üçüncü âyetinde, puta tapan kâfirleri bildirmektedir. Peygamberleri ve Evliyâyı vesîle ederek düâ eden müslimânlar müşrik diyebilmek için, bu âyet-i kerîmeyi ileri sürüyorlar. Müşrikler de putların yaratıcı olmadığına, herşeyi Allahü teâlânın yaratdığına inanıyorlardı diyorlar. Hattâ Ankebût sûresinin altmışbirinci ve Zuhruf sûresinin seksenyedinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Bunları kimin yarattığını, onlara sorarsan, elbette Allah yarattı derler)** buyuruldu. Allahü teâlânın da böyle buyurduğunu söylüyorlar. Kâfirler böyle inandıkları için değil, Zümer sûresinin üçüncü âyetinde bildirilen, **(Allahdan başkalarını dost edinenler,**

onlar Allahü teâlâyâ şefâ'at ederek bizi yaklaşıdırırlar derler) meâl-i şerîfini söyledikleri için kâfir ve müşrik oluyorlar, diyorlar. Peygamberlerin, Evliyânın kabirlerinden şefâ'at, yardım isteyen müslimânlar da, böyle söyleyerek müşrik oluyorlarmış.

Abdülvehhâb oğlunun, bu âyet-i kerîmeyi ileri sürerek, müslimânları kâfirlere, müşriklere benzetmesi, çok çürük, ahmakca ve gülünç bir şeydir. Çünkü, kâfirler, şefâ'at etmeleri için putlara tapınıyorlar. Allahü teâlâyı bırakıp, dileklerini yalnız putlardan istiyorlar. Müslimânlar ise, Peygamberlere, Evliyâyâ tapınmıyorlar, herşeyi yalnız Allahdan bekliyoruz. Evliyânın vâsıta, vesîle olmasını istiyoruz, diyorlar. Kâfirler, putlarının diledikleri gibi şefâ'at edeceklerine, her dilediklerini Allaha yapdıracaklarına inanıyorlar. Müslimânlar ise, Allahü teâlânın, sevdiği kullarına şefâ'at için izin vereceğini, sevdiklerinin şefâ'atlerini ve düâlarını kabûl edeceğini, Kur'ân-ı kerîmde bildirdiği için, Kur'ân-ı kerîmde bildirilen bu müjdeye inandıkları için, Allahü teâlânın sevgilisi olarak tanıdıkları Evliyâdan şefâ'at ve yardım istemektedirler. Kâfirlerin putlara tapınması ile, müslimânların Evliyâdan yardım istemeleri birbirine benzetilemez. Bir müslimân ile bir kâfir, görünüşde hep insandır. İnsanlıkları birbirlerine benzemektedir. Fekat, müslimân, Allahü teâlânın dostudur. Sonsuz Cennetde kalacaktır. Kâfir olan ise, Allahü teâlânın düşmanıdır. Sonsuz Cehennemde kalacaktır. Görünüşde birbirlerine benzemeleri, hep aynı olacaklarına sened olamaz. Allahü teâlânın düşmanı olan putlara, heykellere yalvaran ile, Allahü teâlânın sevgili kullarına yalvaranlar, görünüşde benziyebilirler. Fekat, putlara yalvarmak, Cehenneme götürür. Evliyâyâ yalvarmak ise, Allahü teâlânın afv etmesine, merhamet etmesine sebep olur. **(Allahü teâlânın sevdiği kulları hâtırlarırsa, Allahü teâlâ merhamet eder)** hadîs-i şerîfini, otuzuncu maddenin sonunda bildirmişdik. Peygamberlere "aleyhimüssalevâtı vetteslîmât", Evliyâyâ "rahime-hümullahü teâlâ" yalvarınca, Allahü teâlânın merhamet edeceğini, afv buyuracağını bu hadîs-i şerîf de göstermektedir.

Müslimânlar, Peygamberlerin, Evliyânın ilah, ma'bûd, Allahü teâlâyâ şerîk, ortak olmadıklarına inanır. Bunların, Allahın âciz kulları olduklarına, ibâdete, tapınmağa, yalvarmağa hakları olmadığına inanır. Allahü teâlânın sevdiği, düâlarını kabûl eylediği kulları olduğuna inanır. Mâide sûresi, otuzbeşinci âyetinde meâlen, **(Bana yaklaşmak için vesîle arayınız)** buyuruldu. Sâlih kullarımın düâlarını kabûl ederim, dileklerini veririm buyuruyor. Buhârîde ve Müslimde ve Künûz-üd-dekâikde bulunan hadîs-i şerîfde, **(Elbet, Allahü teâlânın öyle kulları vardır ki, birşey için yemîn etse,**

Allahü teâlâ, o şeyi yaratır. Onu yalancı çıkarmaz) buyuruldu. Müslimânlar, bu âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere inandıkları için, Evliyâyı “rahmetullahi aleyhim ecma’în” vesîle yapmakda, onlardan düâ ve yardım beklemektedir.

Evet, kâfirlerin bir kısmı, putlarının, heykellerinin yaratıcı olmadıklarını, herşeyi Allahü teâlânın yarattığını söylüyorlar ise de, putların tapınmağa hakları vardır. Onlar dilediğini yaparlar ve Allaha da yaptırırlar diyorlar. Putlarını Allaha şerîk, ortak yapıyorlar. Bir kimse, dünyâda başkasından yardım istese, bana elbette yardım yapar. Onun her istediği herhâlde olur dese, bu kimse kâfir olur. Fekat, benim işim onun istemesi ile kesinlikle olmaz. O bir sebebdir. Allahü teâlâ sebebe yapışanları sever. Sebeble yaratmak Onun âdetidir. Sebebe yapışmış olmak için, bundan yardım istiyorum, dileğimi Allahdan bekliyorum. Peygamberimiz de sebeblere yapışmıştır. Sebebe yapışmakla, o yüce Peygamberin sünnetine uymuş oluyorum diyerek birisinden yardım isteyen kimse sevâb kazanır. İş olursa, Allahü teâlâyâ hamd eder. İş olmazsa, Allahü teâlânın kazâsına, kaderine râzı olur. Kâfirlerin puta tapması, müslimânların Evliyâdan düâ, şefâ’at, yardım istemelerine benzemez. Akli olan, doğru düşünebilen, bu ikisini birbirine benzetmez. Birbirinden başka olduklarını iyi anlar. Zararı ve fâideyi yaratan, ancak Allahü teâlâdır. Ondan başkasının tapınmağa hakkı yoktur. Hiçbir Peygamber, hiçbir Velî ve hiçbir mahlûk, hiçbirşey yaratamaz. Allahdan başka yaratıcı yoktur. Yalnız Allahü teâlâ, Peygamberlerinin, Velîlerinin, sâlih kullarının, ya’nî sevdiği kullarının isimlerini söyleyenlere, onları vesîle edenlere merhamet eder. Dilediklerini verir. Böyle olduğunu, kendisi ve Peygamberi haber vermiştir. Bu haberlere uyarak müslimânlar da böyle inanmaktadır.

Müşrikler, kâfirler ise, putların birşey yaratmadığını bildikleri hâlde, putları ilâh ve ma’bûd biliyorlar. Putlara tapınıyorlar. Kimisi ülûhiyyetde müşrik oluyor. Kimisi de, ibâdetde müşrik oluyorlar. (Putlarımız bize şefâ’at edecektir. Allaha yaklaşırdır) dedikleri için, müşrik olmuyorlar. Putları ma’bûd bildikleri için, putlara tapındıkları için müşrik oluyorlar.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”, **(Bir zemân gelecek, kâfirler için gelmiş olan âyet-i kerîmeleri, müslimânları kötölemek için vesîka olarak kullanacaklardır)** buyurdu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(En çok korkduğum şey, âyet-i kerîmeleri Allahü teâlânın dilemediği yerlerde kullanacak kimselerin ortaya çıkmasıdır)** buyurdu. Bu hadîs-i şerîflerin ikisini de Abdüllah bin Ömer “radiyallahü anhümâ” bildirdi. Bu iki hadîs-i

şerîf, mezhebsizlerin, zındıkların türkiyeceklerini ve kâfirleri bildiren âyet-i kerîmelerin müslimânlar için geldiğini söyleyeceklerini, Kur'ân-ı kerîme iftirâ edeceklerini bildirmektedir.

Mü'minler, Allahü teâlânın sevdiğine inandıkları kimselerin mezârlarını ziyârete gidiyorlar. Allahü teâlânın sevdiği kullarını vâsita, vesîle ederek, Allaha yalvarıyorlar. Peygamberimiz ve Eshâb-ı kirâm da böyle yaparlardı. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Yâ Rabbî! İstediklerini vermiş olduğun kullarının hakkı için, hurmeti için senden istiyorum)** düâsını okurdu. Bu düâyı Eshâbına öğretir ve okumalarını emr ederdi. Mü'minler de, böyle düâ etmektedir.

Hazret-i Alînin vâlidesi olan (Fâtıma binti Esed) "radiyallahü anhümâ" vefât edince, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" kabre koydu ve **(Yâ Rabbî! Bana annelik yapan Fâtıma binti Esedi afv eyle! Peygamberinin ve benden önce gelmiş olan Peygamberlerinin hakkı için, ona rahmetini bol eyle!)** diye düâ eyledi. Gözlerinin açılması için düâ istiyen birisine, iki rek'at nemâz kılmasını, sonra **(Yâ Rabbî! Kullarına merhamet ederek göndermiş olduğun Peygamberin Muhammed aleyhisselâmın hurmeti için, Onu vesîle ederek, senden istiyorum. Sana yalvarıyorum. Ey sevgili Peygamber, Muhammed "aleyhisselâm"! Seni vesîle ederek, düâmı kabûl edip, dileğimi ihsân etmesi için Rabbime yalvarıyorum. Yâ Rabbî! Düâmın kabûl olması için, o yüce Peygamberi bana şefâ'atçı eyle!)** düâsını okumasını emr buyurmuşdur.

Âdem "aleyhisselâm", yasak edilen ağacdan yiyerek, **(Seylan)** ya'nî Serendib adasına indirilince, **(Yâ Rabbî! Oğlum Muhammed aleyhisselâm hurmetine beni afv et!)** düâsını yaptı. Allahü teâlâ da, **(Ey Âdem! Muhammed aleyhisselâmı vesîle ederek, yerdekiler ve gökdekiler için şefâ'at isteseydin, şefâ'atini kabûl ederdim)** buyurdu.

Hazret-i Ömer, hazret-i Abbâsı "radiyallahü anhümâ" berâber götürüp, onu vesîle ederek, yağmur düâsı yapmış, düâsı kabûl olmuşdur.

Gözlerinin açılmasını istiyen birisine, okuması emr olunan düâda, **(Yâ Muhammed! Seni...)** demek, Evliyâyı vesîle ederken ismini söyleyerek yalvarmanın câiz olduğunu göstermektedir.

Eshâb-ı kirâmın ve Tâbi'înin "radiyallahü anhüm" hayâtını bildiren kitâblar, kabr ziyâretinin ve ismini söyleyerek şefâ'at istemenin ve meyyiti vesîle kılmanın meşrû' ve câiz olduğunu gösteren vesîkalarla doludur.

İbni Hacer-i Hiytemînin “rahime-hullahü teâlâ” (**Minhâc**) şerhi olan (**Tuhfe**) kitâbına hâşiyeleri ile meşhûr Muhammed bin Süleymân şâfi’î “rahmetullahi aleyh”,^[1] Abdülvehhâb oğlunun bozuk ve sapık bir yolda olduğunu, âyet-i kerîmelere ve hadîs-i şerîflere yanlış ma’nâlar verdiğini, vesîkalarla isbât etmiştir. Kitâbında şöyle demektedir: (Ey Muhammed bin Abdülvehhâb! Müslimânlara dil uzatma! Allah rızâsı için, sana nasîhat ediyorum. Allahdan başka yaratıcı olduğunu söyleyen varsa, ona doğruyu bildir! Vesîkalar göstererek onu doğru yola çevir! Müslimânlara kâfir denilemez! Sen de bir müslimânsın. Milyonlara kâfir dememek için, bir kişiye kâfir demek dahâ doğru olur. Sürüden ayrılan koyunun tehlikede olduğu muhakkaktır. Nisâ sûresinin yüzondördüncü âyetinde meâlen, **(Doğru yol gösterildikten sonra, Peygamber aleyhisselâma uymıyan ve îmânda ve amelde mü’minlerden ayrılan kimseyi, küfr ve irtidâdda bırakır ve Cehenneme atarız. O Cehennem çok kötü bir yerdir)** buyuruldu. Bu âyet-i kerîme, Ehl-i sünnet ve cemâ’atden ayrılmış olanların hâlini göstermektedir).

Kabr ziyâretinin câiz ve fâideli olduğunu bildiren hadîs-i şerîfler, pek çoktur. Eshâb-ı kirâm ve Tâbi’în-i izâm “radiyallahü anhüm” Peygamberimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek türbesini ziyâret ederlerdi. Bu ziyâretin nasıl yapılacağını ve fâidelerini bildirmek için kitâblar yazılmıştır.

Bir Velîyi “rahmetullahi aleyh” vesîle ederek düâ etmek, ismini söyleyerek ondan yardım istemek, hiç zararlı değildir. İsmi söylenen zâtın, te’sîr edeceğine, istenileni elbet yapacağına, gaybleri bileceğine inanmak küfr olur. Müslimânlar böyle inanmıyor ki, kötülenebilsin. Müslimân, Allahü teâlânın sevgili bir kulundan, yalnız vesîle olmasını, şefâ’at etmesini, düâ etmesini ister. İstenileni yaratan yalnız Allahü teâlâdır. Mâide sûresi, yirmiyedinci âyetinde meâlen, **(Müttekî kullarımın düâsını kabûl ederim)** buyuruldu. Bunun için, sevdiklerinden düâ istenir. Meyyitden, istekleri vermesi değil, Allahü teâlânın vermesine vâsita olması istenir. Vermesini istemek câiz değildir. Müslimânlar bunu istemez. Verilmesi için vâsita olmasını istemek câizdir. **(İstigâse)** ve **(İstişfâ’)** ve **(Tevessül)** kelimeleri de, hep vâsita, vesîle olmağı istemek demektir.

Herşeyi yaratan, yapan yalnız Allahü teâlâdır. Birşeyi yaratmak için, başka bir mahlûkunu vâsita ve sebep yapması, Allahü teâlânın âdetidir. Allahü teâlânın birşeyi yaratmasını istiyenin, o şeyin yaratılmasına vesîle olan sebebe yapışması lâzımdır.

[1] Muhammed Kürdî 1194 [m. 1780] de Medînede vefât etdi.

Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm”, hep sebeblere yapışmışlardır.

Allahü teâlâ sebebe yapışmağı övmekdedir. Peygamberler “aleyhimüssalâtü vesselâm” sebeblere yapışmağı emr etmektedir. Dünyâdaki olaylar, hâdiseler de, sebebe yapışmanın lâzım olduğunu göstermektedir. Birşeye kavuşmak için, o şeyin sebebine yapışılır. O sebebi, o şeye sebep yapan ve insanın o sebebe yapışmasını sağlayan, o sebebe yapışdıktan sonra, o şeyi yaratan, hep Allahü teâlâ olduğuna inanmak lâzımdır. Böyle inanan bir kimse, bu sebebe yapışmakla, o şeye kavuşdum diyebilir. Bu sözü, o şeyi sebep yarattı demek değildir. Allahü teâlâ, o şeyi bu sebeble yarattı demektir. Meselâ (içdiğim ilâc ağrımı kesdi), (Seyyidet Nefîse hazretlerine adak yapınca, hastam iyi oldu), (Çorba beni doyurdu), (Su, harâretimi giderdi) sözleri, bu şeylerin hep vesîle ve vâsita olduklarını göstermektedir. Bunlar gibi konuşan müslimânların, yukarıda bildirdiğimiz gibi inandıklarını düşünmek lâzımdır. Böyle düşünene kâfir denemez. Vehhâbîler de, diri olandan, yanında bulunandan birşey istemek câizdir diyor. Birbirlerinden ve hükûmet me'mûrlarından çok şey istiyorlar. Vermeleri için yalvarıyorlar. Uzakda olandan ve ölüden istemek şirkdir. Diriden istemek şirk olmaz diyorlar. Ehl-i sünnet âlimleri ise, birisi şirk olmayınca, öteki de şirk olmaz diyor. Aralarında fark yoktur diyor. Her müslimân, îmânın, islâmın şartlarına, farzların farz olduklarına ve harâmın harâm olduklarına inanmaktadır. Her müslimânın, yaratıcı, yapıcı yalnız Allah olduğuna, Allahdan başkasının yaratmadığına inanmış oldukları da meydândadır. Nemâz kılmıyacağım diyen bir müslimânın, şimdi veyâ burada kılmıyacağım veyâ kılmış olduğum için kılmıyacağım demek istediği anlaşılır. Ben hiç nemâz kılmak istemiyorum demek istiyor diye, kimse buna dil uzatamaz. Çünkü, söz sâhibinin müslimân olması, ona küfr, şirk damgasını vuracak dilleri kesmektedir. Kabr ziyâret eden, meyyitden yardım, şefâ'at istiyen, şu işim olsun diyen bir müslimâna, küfr, şirk damgasını basmağa kimsenin hakkı yoktur. Bu sözleri söyleyenin veyâ kabr ziyâret edenin, yâ Resûlallah “sallallahü aleyhi ve sellem”, bana şefâ'at et diyenin müslimân oluşu, bu sözlerinin ve işlerinin câiz ve meşrû' olan îmânla ve düşünce ile olduğunu göstermektedir.

Yukarıdaki bilgiler iyi anlaşılır ve iyi düşünülürse, Abdülvehhâb oğlunun inançları ve yazıları temelinden yıkılmış ve çürütülmüş olur. Bununla berâber, bozuk yolda olduğunu, müslimânlara iftirâ etdiğini ve islâmiyeti içden yıkmaya çalışdığını vesîkalarla isbât eden çok sayıda kitâb yazılmıştır. **(Zebîd)** müftîsi Seyyid

Abdürrahmân “rahime-hullahü teâlâ” bunun bozuk yolda olduğunu göstermek için şu hadîs-i şerîf yetiştir demektedir: **(Arabistânın doğu tarafından kimseler çıkar. Kur’ân-ı kerîm okurlar. Fekat, Kur’ân-ı kerîm boğazlarından aşağı inmez. Ok yaydan çıktığı gibi dinden çıkarlar. Yüzlerini kazırlar).** Yüzlerinin traşlı olması, bu hadîs-i şerîfde vehhâbîlerin haber verilmiş olduğu açıkca görülmektedir. Bu hadîs-i şerîfi okuduktan sonra, başka bir kitâb okumağa lüzûm kalmaz. Baş, yanakları traş etmeği, Abdülvehhâb oğlunun kitâbları emr etmektedir. Diğer sapık fırkaların hiçbirisinde böyle bir emr yoktur.

BİR KADININ ABDÜLVEHHÂB OĞLUNA VERDİĞİ CEVÂB:

Abdülvehhâb oğlu kadınlara da başlarını traş etmelerini emr etdi. Bir kadın, bu emre karşı, (Saç, kadının kıymetli süsüdür. Sakal da erkeklerin süsüdür. İnsanları, Allahü teâlânın verdiği süsden mahrûm bırakmak olur mu?) demiş. Abdülvehhâb oğlu buna cevâb verememiştir.

Abdülvehhâb oğlunun gösterdiği yolda bozuk ve çirkin, birçok inanışlar varsa da, başlıca inanışları üçdür:

1. Amel, îmânın parçasıdır. Nemâz kılmak farz olduğuna inandığı hâlde, tenbellikle bir nemâz kılmıyanın îmânı gidermiş. Bir sene zekâtını vermiyen hasîs bir kimse, kâfir olurmuş. Böyle olan müslimânları öldürmeli, mallarını, vehhâbîlere dağıtmalı imiş.

2. Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslîmât” ve Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” rûhlarını vesîle etmek ve korkduklarından kurtulup, umduklarına kavuşmak için, düâ etmelerini onlardan istemek, şirk imiş. **(Delâil-i hayrât)** düâ kitâbını okumak yasak imiş.

3. Kabrler üzerine türbe yapmak, türbede hizmet ve ibâdet edenler için kandil yakmak ve mezârlara sadaka, kurban adamak şirk imiş. Bunların üçü de, Allahü teâlâdan başkasına tapınmak imiş.

Sü’ûd bin Abdül’azîz, Mekkeye ve Medîneye hücûm ettiği zemân Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” türbesinden başka, Eshâb-ı kirâmın ve Ehl-i beytin “radıyallahü teâlâ anhüm ecma’în” ve Evliyânın ve Şehîdlerin “rıdvânullahi aleyhim ecma’în” türbelerinin hepsini yıkdılar. Kabrleri, belirsiz hâle getirdiler. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” efendimizin mubârek türbesini de yıkmağa başladılar ise de, eline kazma alanın aklına veyâ bedenine sakatlık geldiğinden bu cinâyeti işleyemediler. Medîneye girdikleri zemân, Sü’ûd, müslimânları bir araya toplayıp, (Vehhâbîlik gelmesi ile, dîninizi şimdi temâm oldu. Allah sizden râzi

oldu. Babalarının kâfir idi, müşrik idi. Onların dinlerine uymayınız! Onların kâfir olduklarını herkese anlatınız! Resûlullahın türbesi önünde durup, Ona yalvarmak yasaktır. Türbenin önünden geçerken, Esselâmü alâ Muhammed denir. Ondan şefâ'at istenmez) gibi, müslimânları kötülüyen şeyler söyledi.

37 - Vehhâbîliği yaymak için kıyasıya müslimân öldüren Abdül'azîz bin Muhammed, hicretin 1210 [m. 1795] senesinde, Mekkeye üç vehhâbî gönderdi. Mekke'de yapılan toplantıda, Ehl-i sünnet âlimleri, âyet-i kerîmelerle ve hadîs-i şerîflerle bunlara cevâb verince, üç vehhâbî birşey söyleyemedi. Hakkı kabûl etmekten başka çıkar yol bulamadılar. Ehl-i sünnetin haklı olduğunu, kendilerinin yanlış ve sapık bir yol tutmuş olduklarını uzun yazdılar. Üçü de imzâladı. Fekat, Abdül'azîz, siyâsî emeller peşinde, başkanlık lezzetini artdırmak da'vâsında olduğundan, din adamlarının bu nasîhatine kulak bile vermedi. Din perdesi arkasında, işkencelerini hergün dahâ artırdı.

Üç vehhâbînin Mekke'deki müslimânlara inandırmak istedikleri yirmi madde idi. Fekat bunların hepsi, yukarıda bildirdiğimiz üç maddede toplanmakda idi. Abdülvehhâb oğlu, ibâdetler îmânın parçasıdır sözünün, imâm-ı Ahmed bin Hanbelin "rahmetullahi aleyh" ictihâdı olduğunu ileri sürüyordu. Hâlbuki, imâm-ı Ahmedin bütün ictihâdları, kitâblara geçmişdi. Mekke âlimleri, bunları inceden inceye biliyorlardı. Abdülvehhâb oğlunun bu sözünün doğru olmadığını, bu üç vehhâbîye isbât etdiler.

Üç vehhâbî, ikinci inanışlarında haklı olduklarına çok güveniyorlardı. (Mekke'deki müslimânlar, Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" ve Abdüllah ibni Abbâsın ve **(Mu'allâ)** kabristânında bulunan Mahcûbun mezârına giderek: Yâ Resûlallah! Yâ Mahcûb! Yâ ibni Abbâs! diyorlar. İmamımız Abdülvehhâb oğlunun ictihâdına göre, [Lâ ilâhe illallah Muhammedün resûlullah] deyip de, Allahdan gayrıya düâ edenler kâfir olur. Bunları öldürmek ve mallarını paylaşmak halâl olur) dediler. Ehl-i sünnet âlimleri, bunlara, (Allahü teâlânın sevdiği kullarının kabirlerine gidip, onlara tevessül etmek, düâ istemek, onlara tapınmak değildir. Onlara ibâdet etmek için değildir. Onları vesîle ederek, o sebeblere, vâsitalara yapışarak, Allahü teâlâdan istemektir) dediler. Sebeblere yapışmanın câiz , hattâ lâzım olduğunu vesîkalarla isbât etdiler.

Mahcûbun ismi, seyyid Abdürrahmândır "rahmetullahi aleyh". Zemânının en derin âlimi idi. Binikiyüzdört 1204 [m. 1790] senesinde vefât edip, Mu'allâ kabristânında defn edildi.

Evliyânın kabrlerine giderek, Allahü teâlâdan bir dilekde bulunurken, onları vesîle etmek, vesîle olmaları için onlara yalvarmak câiz olduğu, çeşidli yollardan isbât edilmektedir. Mâide sûresi otuzbeşinci âyet-i kerîmesinde meâlen, **(Ey mü'minler! Allahü teâlâdan korkun ve Ona yaklaşmak için vesîle arayın!)** buyuruldu. Bütün tefsîrlere, vesîlenin Allahü teâlânın sevdiği, beğendiği şeylerden herbiri olduğunu bildiriyor. Nisâ sûresinin yetmişdokuzuncu âyetinde meâlen, **(Resûle itâ'at eden, Allaha itâ'at etmiş olur)** buyuruldu. Bunun içindir ki, İslâm âlimlerinin çoğuna göre, birinci âyet-i kerîmedeki vesîle, Resûlullah demektir. Böyle olunca, Peygamberleri ve onların vârisleri olan Velîleri, sâlih müslimânları vesîle etmek, onların yardımları ile Allahü teâlâyâ yaklaşmak câiz olmaktadır. Peygambere karşı söylemek, yalvarmak küfr ve şirk olsaydı, nemâz kılanların hepsinin kâfir olması lâzım gelirdi. Muhammed bin Süleymânın "rahmetullahi aleyh" yukarıda yazılı fetvâsına göre, vehhâbîlerin de kâfir olmaları lâzım olurdu. Çünkü her müslimân, nemâzda otururken, (Esselâmü aleyke eyyühen-Nebiyü ve rahmetullah) diyerek Resûlullaha selâm vermekde ve o yüce Peygambere düâ etmektedir.

Kabrleri ziyâret etmekde ve Evliyâyı vesîle ederek düâ etmekde fâideler vardır. Çünkü, İbni Asâkirin bildirdiği ve **(Künûz-üd-dekâik)**de yazılı hadîs-i şerîfde, **(Mü'min, mü'min kardeşinin aynasıdır)** buyuruldu. Dâre Kutnînin bildirdiği hadîs-i şerîfde, **(Mü'min, mü'minin aynasıdır)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîflerden anlaşılıyor ki, rûhlar, birbirlerinin aynaları gibidir. Birbirlerinde görünürler. Kabr başında, o Velîyi düşünüp, vesîle eden kimsenin rûhuna, Velînin rûhundan feyz gelir. Hangisinin rûhu za'îf ise, kuvvetlenir. Birleşik iki kapdaki sıvı gibidir. Yüksek olan rûh zarar eder. Kabrdekinin rûhu aşağı derecede ise, ziyâret edenin rûhu sıkıntı duyar. Bunun içindir ki, islâmiyyetin başlangıcında, kabr ziyâreti yasak edilmişti. Çünkü mezârda olanlar, câhiliyye zemânından kalmış olanlardı. Mü'minler de ölmeğe başlayınca, kabr ziyâretine izn verildi. Peygamberin "sallallahü aleyhi ve sellem" veyâ bir Velînin kabri ziyâret edilince, o Velî düşünülür. Hadîs-i şerîfde, **(Sâlihler düşünüldüğü zemân, Allahü teâlâ merhamet eder)** buyuruldu. Bu hadîs-i şerîfden anlaşılıyor ki, kabr ziyâret edene, Allahü teâlâ merhamet eder. Merhamet ettiği kulunun düâsını kabûl buyurur. Kabr ziyâret edilmez. Evliyâyâ tevessül olunmaz sözünün, senedsiz bir düşünce, bir görüş ayrılığı olduğu meydândadır. **(Ben öldükden sonra, hac eden bir müslimân beni ziyâret ederse, diri iken ziyâret etmiş gibi olur)** hadîs-i şerîfi, bu inanişî kökünden çürütmektedir. Kabr ziyâretinin

lâzım olduğunu göstermektedir. Bu hadîs-i şerîf, vesîkaları ile, **(Künûz-üd-dekâik)** kitâbında yazılıdır.

Türbeleri yıkarken, **(Mezâr ziyâret eden kadınlara ve mezârların üstünü mescid yapanlara, mezârlara ışık yakanlara la'net olsun!)** hadîs-i şerîfini ileri sürüyorlar. Peygamber zemânında böyle şeyler yokdu. Hadîs-i şerîfde, **(Bizim zemânımızda olmayıp, sonradan yapılan şeyler, bizden değildir)** denildi, diyorlar. İkinci inanışlarına karşı verilen cevâb, bu sözü de çürüttüğü için, Ehl-i sünnet âlimlerinin sözlerini kabûl eylediler.

38 - Binikiyüzon 1210 [m. 1796] senesinde, Ehl-i sünnet âlimleri “rahime-hümullahü teâlâ” vehhâbîleri cevâb veremiyecek hâlde bırakınca, böyle inanmanın müslimânlıktan ayrı bir yol olduğunu, islâm düşmanlarının ve ingilizlerin islâmîyeti içerden yıkmak için sinsice hâzırladıkları bir tuzak olduğunu gösteren âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîfler yazılarak, Mekkedeki islâm âlimleri imzâladılar. Tevbe eden üç vehhâbî de, bu vesîkaya şâhid oldular. Bu vesîka her memlekete gönderildi.

Mekkedeki vehhâbî din adamları, Der'ıyyeye, Abdül'azîzin yanına gelerek, cevâb veremediklerini, böyle inanmanın islâm düşmanlığı olduğu yazılarak her tarafa gönderildiğini anlattılar. Abdül'azîz bin Muhammed bin Sü'üd ve adamları, bunları işitince, Ehl-i sünnete dış biletiler. Binikiyüzonbeş [1215] senesinde Mekkeye saldırdılar. Mekke emîri şerîf Gâlib bin Müsâ'id bin Sa'îd efendi, bunlara karşı koydu. Her iki taraftan çok kan döküldü. Şerîf Gâlib efendi, bunları Mekkeye sokmadı. Mekke etrâfındaki Arab kabîleleri, vehhâbî oldular. Abdül'azîzin oğlu Sü'üd, 1217 de, iki bayram arasında, Tâif şehrine asker gönderdi. Tâifdeki müslimânlara yaptıkları işkenceler ve kadınların, çocukların barbarca öldürülmeleri, Ahmed bin Zeynî Dahlânın **(Hulâsat-ül-keîâm)** kitâbında ve Eyyûb Sabri Pâşanın “rahime-hümullahü teâlâ”^[1] 1296 [m. 1879] senesinde basılmış olan **(Târîh-i Vehhâbîyân)** ve **(Mir'ât-ül-Haremeyn)** kitâblarında uzun yazılıdır. Yüreği dayanabilenler oradan okuyabilirler. **(Hülâsat-ül-keîâm)** 1395 [m. 1975] de İstanbulda basdırılmışdır.

Tâife girdikleri zemân, kadınlara ve çocuklara ve bütün ehâlîye yaptıkları işkenceler (Osmân-ül-Mudâyıkî) adındaki islâm düşmanı, azgın bir vehhâbînin emri ile yapıldı. Bu adam, Muhsin isminde biri ile birlikde, şerîf Gâlib efendi tarafından Der'ıyyeye gönderilmişdi.

[1] Eyyûb Sabri pâşa 1308 [m. 1890] de vefât etdi.

Medîneye girmelerini ve müslimânlara işkence yapmalarını önlemek için, önceki sözleşmeyi yenilemeğe çalışacaklardı. Fekat bu münâfık, şerîf Gâlib efendinin yanında câsûsluk yapıyordu. Yolda arkadaşı olan Muhsini de, bir çok menfe'atler va'd ederek aldatdı. Der'ıyyeye gelince, Sü'ûd bin Abdül'azîze içlerini dökdüler. Sü'ûd, bunların, sâdık bir köle olduğunu anlayınca, Der'ıyye çapulcularını bunların emrine verip, **(Tâif)** yanındaki **(Abîle)** denilen yere geldiler. Şerîf Gâlib efendiye mektûb yazıp, Sü'ûd ve kendilerinin önceki sözleşmeyi tanımadıklarını ve Sü'ûdün Mekkeyi almağa hâzırlandığını bildirdiler. Şerîf Gâlib efendi, cevâb yazarak, tatlı sözlerle nasîhat etdi ise de, islâm düşmanı olan bu azgın, mektûbları yırttı. Emîrin gönderdiği müslimânlara saldırıp, bozguna uğratdı. Şerîf Gâlib efendi, Tâif kal'asına çekilip savunma tedbîrleri aldı. Bu azgın vehhâbî, 1217 [m. 1802] Şevvâl ayı sonunda Tâife yakın **(Melîs)** denilen yerde ordusunu kurdu. Kendisinden dahâ taş yürekli ve gönlü islâm düşmanlığı ile dolu olan **(Bîşe)** emîri **(Sâlim bin Şekbân)** alçağını dahî yardıma çağırdı. Sâlimin yanında yirmi kadar çöl şeyhi ve her şeyhin yanında beşyüz kadar vehhâbî şakîsi vardı. Sâlimin emrinde ayrıca bin kişi vardı.

Şerîf Gâlib efendi "rahmetullahi aleyh", Tâiflilerle birlikte Melîsdeki eşkiyâ üzerine kahramanca saldırdı. Sâlim bin Şekbânın binbeşyüz çapulcusunu kılıncdan geçirdi. Sâlim ve yanında kalanlar kaçdı. Fekat toparlanarak Melîs denilen yeri basdılar. Ehâlînin mallarını yağma etdiler. Şerîf Gâlib efendi, yardım almak için Ciddeye gitdi. Tâifliler korkup, çoğu, çoluk çocuğunu alıp gizlice kaçdılar. Kal'ada sığınan Tâifliler, ard arda gelen vehhâbîleri bozup kaçırdılar ise de, düşmana yardımcı da gelmiş olduğundan, kal'aya teslîm bayrağı çekdiler. Cana ve ırza kıymamak şartı ile teslîm olacaklarını bildirdiler. O gün düşman da, çok ölü vererek dağılmağa başlamış idi. Anlaşmak için Tâiflilerin gönderdiği alçak ve südü bozuk bir kimse, düşmanın kaçdığını gördüğü hâlde, arkalarından bağırmağa başladı: Şerîf Gâlib, sizden korkup kaçdı. Tâif ehâlîsi de, dayanacak hâlde değildir. Kal'ayı size verip afv dilediklerini bildirmek için beni gönderdiler. Ben sizi severim. Geri dönünüz. Bu kadar kan dökdünüz. Tâifi ele geçirmeden gitmek doğru değildir. Size yemîn ederek söylüyorum ki, Tâifliler kal'ayı hemen verecekler. Her istediğinizi kabûl edeceklerdir dedi. Tâifin böyle boş yere vehhâbîlerin eline geçmesi, şerîf Gâlib efendinin hatâsı olmuşdur. O, Tâifde kalsaydı, müslimânların başına bu felâket gelmiyecekdi. **(Hâinler, korkak olur)** gereğince, bu sözlere inanamadılar. Fekat, kal'a üstünde teslîm bayrağını görünce, işin iç yüzünü anlamak için kal'aya bir adam gönderdiler. Adamı iple

kal'aya çekdiler. Teslîm olmak istiyorsanız, cânınızı kurtarmak için bütün malınızı buraya toplayın dedi. İbrâhîm ismindeki bir müslimânın gayreti ile eşyâlar getirildi. Bunlar azdır, bu kadar mal ile afv olunamazsınız. Dahâ getiriniz dedi. Bir defter verip, mal getirmiyenlerin isimlerini buraya yazınız! Erkekleriniz istediği yere gidebilirler. Kadınlarınız ve çocuklarınız zincirlere bağlanacaktır dedi. Biraz yumuşak olması için yalvardılar ise de, azgınlığını ve sertliğini artırdı. İbrâhîm, buna dayanamayıp, göğsüne bir taş vurdu, öldürdü. Bunun üzerine, kal'aya saldırdılar. Böylece, kurşun ve gülle dokunmasından kurtuldular. Demirlerle kapıları kırıp içeri girdiler. Önlerine çıkanları, kadın, erkek ve çocuk demeyip öldürdüler. Beşikdeki yavruları bile parçaladılar. Sokaklarda dere gibi kan akdı. Evleri basıp herşeyi yağma etdiler. Güneş batıncaya kadar azdılar, kudurdular. Kal'anın şark tarafındaki taş evlere giremediler. Fekat kurşun yağmuruna tutdular. İçlerinden bir habîs, sizi afv etdik. Çoluk çocuğunuzu alıp istediğiniz yere gidebilirsiniz diye bağırdı. Başka yere gitmek için yola çıkanları bir tepede topladılar. Bunların çoğu kadın ve çocuk idi. Etrâflarını sardılar. Bunları oniki gün aç, susuz bıraktılar. Her biri temiz âile, nâz ile büyümüş müslimânlardı. Bunlara söz ile, sopa ile ve taş ile eziyyet etdiler. Birer birer çağırıp, mallarınızı sakladığınız yerleri bildirin diyerek döverlerdi. Merhamet için yalvaranlara, ölüm gününüz yaklaşıyor derlerdi.

İbni Şekbân, taş evleri oniki gün sıkışdırmış, içeri giremeyince, (Evinden çıkıp silâhını bırakanlar afv edilecektir) diye söz vermişdi. Bu söze inanıp evden çıktılar. İbni Şekbân, bunların ellerini arkalarına bağlayıp tepedeki müslimânların yanına gönderdi. Böylece üçyüzaltmışyedi erkekle birlikde tepede beklemekte olan kadın ve çocukları kılıncdan geçirdiler "rahmetullahi aleyhim ecma'în". Şehîdleri günlerce hayvanlara çiğnetdiler. Yırtıcı hayvanların ve kuşların yimesi için onaltı gün açıkda bıraktılar. Müslimânların evlerine saldırdılar. Mal, eşyâ, ne varsa hepsini toplayıp kal'a kapısının önündeki meydâna dağ gibi yığdılar. Bunların ve topladıkları paraların, altınların beşde birini, Sü'ûda gönderdiler. Geri kalanı aralarında paylaştılar. Hâinlerin ve yağmurun götürdüklerinden arta kalıp Ehl-i sünnetin eline geçen kırkbin riyâl altın ile sayısız kıymetli eşyâdan onbin riyâl kadınlara ve çocuklara dağıtıldı. Eşyâ da pazarlarda çok ucuza satıldı.

Kütübhânelerden ve mescidlerden ve evlerden topladıkları Kur'ân-ı kerîmleri, tefsîrleri, hadîs ve çeşidli din kitâblarının hepsini parçalayıp yerlere atdılar. Kur'ân-ı kerîmlerin ve din kitâblarının altın işlemeli meşin cildlerinden çarıklar yapıp pis ayaklarına

giydiler. Ayaklarındaki kitâb cildinden çarıklar üzerinde âyet-i kerîmeler ve mubârek yazılar yazılı idi. Kıymetli kitâbların yaprakları, yerlere o kadar çok atılmışdı ki, Tâif sokaklarında basacak toprak kalmamışdı. İbni Şekbân, yalnız Kur'ân-ı kerîmlerin parçalanmamasını emr etmiş ise de, çöllerden vurgun için toplanıp gelmiş olan vehhâbî haydutları, Kur'ân-ı kerîmi tanımadıklarından, ele geçirdikleri Mushaf-ı şerîflerin hepsini parçalayıp yerlere saçdılar. Üzerlerini çiğniyerek geçdiler. Koca Tâif şehrinde yalnız üç Mushaf-ı şerîf ile bir Buhârî-i şerîf kitâbı bu yağmadan kurtulabilmişdi.

Mu'cize: Yağma yapıldığı günlerde hava durgundu. Hiç rüzgâr yokdu. Eşkiyâ çekilip gidince, bir fırtına çıkdı. Rüzgârlar, yerlerdeki Kur'ân-ı kerîm ve çeşidli din kitâblarının yapraklarının hepsini uçurup götürdü. Uçan kâğıdların nereye gitdikleri anlaşılamadı. Yere düşmüş hiçbir kâğıd görülemedi.

Şehîdlerin cesedleri “rahmetullahi aleyhim ecma'în” tepe üzerinde onaltı gün kalarak sıcakdan çürümüşlerdi. Her tarafı fenâ koku sarmışdı. Müslimânlar, İbni Şekbâna çok yalvardılar, ağladılar, sızladılar. Nihâyet izn alabilip, iki büyük çukur kazdılar. Babalarının, dedelerinin, akrabâlarının, arkadaşlarının, çocuklarının kokmuş cesedlerini bu çukurlara doldurup toprakla örttüler. Tanınacak tam bir cesed hiç yokdu. Kiminin yarısı, kiminin dörtde biri kalmışdı. Yırtıcı kuşların ve hayvanların uzaklara taşıyıp bırakmış oldukları insan parçalarının kokuları, vehhâbîleri de râhatsız etdiğinden, bunların toplanmasına da izn verdiler. Müslimânlar, her tarafı dolaşıp, bunları da topladılar. İki büyük çukura gömdüler.

Eşkiyânın, şehîdleri, çürüyünceye kadar açıkda bırakmaları, müslimânların ölülerine de hakâret etmek ve intikam almak içindi. Beyt:

***Yükselmeğe sebeb olur, gam yime düşdüm diye,
Binâ ta'mîr edilmez, benzemezse harâbeye.***

Bedenleri açıkda kalıp, kuşlara kurdulara yem olan ve çürüyüp kokan şehîdlerin “rahmetullahi aleyhim ecma'în” Allah huzûrundaki dereceleri katkat artar.

Eşkiyâ, Tâif şehrindeki müslimânları kılıncdan geçirdikten ve eşyâları, paraları yağma edip paylaştıktan sonra, her tarafı dolaşarak, Eshâb-ı kirâmın, Evliyânın ve âlimlerin türbelerini yıkıp yerle bir etdiler. Türbeleri yıkarken, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden ve Peygamber efendimizin çok sevdiklerinden Abdûllah ibni Abbâs hazretlerinin mezârını kazıp, mubârek cesed-i şerîfini çıkarıp yakmak istediler ise de, toprağa ilk kazmayı vurunca, etrâfa yayılan

güzel kokudan ürkdüler. (Bu mezârda büyük bir şeytân vardır. Toprağı kazmakla vakt geçirmiyelim. Dinamitle havaya uçuralım) dediler. Çok mikdârda barut getirdiler. Pek uğraşdılar ise de, barut ateş almadı. Barut ateş almayınca, şaşırıp dağıldılar. Böylece bu mubârek mezâr birkaç sene düz toprak hâlinde kaldı. Sonra, seyyid Yasîn efendi gâyet güzel bir sanduka yapılarak bu mubârek mezârın unutulmasını önlemiştir.

Seyyid Abdülhâdî efendinin ve dahâ birçok Velîlerin “rahime-hümullahü teâlâ” de mezârlarını kazmak istediler ise de, herbiri kerâmet göstererek, zarar vermelerine imkân olmadı. Güçlüklerle karşılaşarak, bu kötü düşünceden vazgeçtiler.

Osmân-ı Mudâyıkî ve İbni Şekbân mel’ûnları, türbelerle berâber, câmi’lerin ve medreselerin de yıkılmasını emr etmişler idi. Ehl-i sünnet âlimlerinin büyüklerinden olan Yasîn efendi, (Cemâ’at ile nemâz kılmak için yapılmış olan mescidleri niçin yıkıyorsunuz? Eğer Abdüllah ibni Abbâsın “radıyallahü anhümâ” kabri bulunduğu için yıkmak istiyorsanız, onun mezârı, büyük mescidin dışındaki türbededir. Onun için mescidin yıkılması da îcâb etmez) dedi. Osmân-ı Mudâyıkî ile İbni Şekbân bu söze cevâb veremediler. İçlerinde bulunan Matû’ adında bir zındık, (Şübhelî olan şeyleri yok etmelidir) diye gülünç bir söz söyledi. Yasîn efendi buna karşılık, (Mescidde şübhe olur mu?) deyince, cevâb veremedi. Uzun bir sessizlikten sonra, Osmân-ı Mudâyıkî, (İkinizi de dinlemeyeceğim. Mescide dokunmayınız, türbeyi yıkınız!) emrini verdi.

39 - Tâifde müslimân kanı akıtan alçaklar, sonra Mekkeye saldırdılar ise de, hac zemânı olduğu için, şehre girmeğe korkdular. Mekke ehâlîsi, Tâifdeki müslimânların öldürülmesini işitince, Şerîf Gâlib efendi, vehhâbîlere karşı koymak için Ciddeye asker toplamağa gitdi. Fekat Mekke ehâlîsi, Tâif fâci’asından çok korkdukları için, bir hey’et göndererek yalvardılar. 1218 [m. 1803] senesi Muharrem ayında Mekkeye girip, inançlarını şehirde yaydılar. Kabr ziyâret edenleri, Resûlullahın türbesine gidip yalvaranları öldüreceklerini bildirdiler. Ondört gün sonra, şerîf Gâlib efendiyi yakalamak için Ciddeye gitdiler. Şerîf Gâlib efendi, Cidde kal’asından merdce saldırarak, vehhâbî eşkiyâsından çoğunu öldürdü. Geri kalanları, Mekkeye kaçdı. Halkın yalvarması üzerine, şerîf Gâlib efendinin kardeşi olan şerîf Abdülmü’în efendiyi Mekke’de emîr bırakıp, Der’ıyyeye gitdiler. Şerîf Abdülmü’în efendi, vehhâbîlerin işkencesinden Mekkelileri koruyabilmek için bu emîrliği kabûl etdi.

Şerîf Gâlib efendi, eşkiyânın bozguna uğramasından otuzsekiz gün sonra, Cidde vâlîsi Şerîf pâşa ile, Ciddedeki askerleri alarak

Mekkeye geldi. Burada bırakılmış olan eşkiyâyı çıkardı. Emîrliği tekrâr ele geçirdi. Eşkiyâ, Mekkelilerden intikam almak için, Tâif etrâfındaki köylere saldırıp çok cana kıydılar. **(Osmân-ül-mudâyikî)** adındaki şakîyi Tâife vâlî yaptılar. Osmân, Mekke etrâfındaki eşkiyâyı da topluyarak, büyük bir gürûh ile 1220 [m. 1805] senesinde Mekke şehrini kuşatdı. Mekkedeki müslimânlar aylarca sıkıntı çekti. Aç kaldılar. Son günlerde, yimek için köpek eti dahî bulamadılar. Şerîf Gâlib efendi, milletin canlarını kurtarmak için, düşmanla anlaşmaktan başka çâre olmadığını anladı. Mekke emîrliği kendinde kalmak ve müslimânların canına, malına dokunmamak şartı ile, şehri teslîm etdi.

Mekkeyi aldıktan sonra, Medîneye de saldırdılar. Şehre girdiler. **(Hazîne-i nebeviyye)**de bin seneden beri toplanmış olan dünyânın en kıymetli târihî eşyâlarını yağma etdiler. Müslimânlara buraya yazamayacağımız kadar çirkin işler yaptılar. Mubârek bin Magyan adında birini vâlî bırakıp, Der'ıyyeye gitdiler. Mekkede ve Medînede yedi sene kaldılar. Yedi sene Ehl-i sünnet hâcılarını Mekkeye sokmadılar. Kâ'beyi **(Kaylan)** denilen siyâh kumaşdan iki örtü ile sardılar. Nargile içmeği yasak etdiler. İçenleri çok dövdüler. Mekke ve Medîne ehâlîsi, bunlara hiç sokulmazlar, bunları beğenmezlerdi.

Mekkedeki müslimânlara yapılan işkenceleri, Eyyûb Sabri pâşanın "rahime-hullahü teâlâ" binüçyüzbir 1301 [m. 1883] senesinde basılan **(Mir'ât-ül-Haremeyn)** kitâbının birinci cildi şöyle anlatmaktadır:

Mekke-i mükerreme şehrindeki müslimânlara ve her sene hâcılara yapılan işkenceler sayılamayacak kadar çoktur.

Sü'üd, Mekke ehâlîsine ve bunların emîri şerîf Gâlib efendiye sık sık korkutucu mektûblar gönderirdi. Birkaç kerre asker göndererek, Mekkenin etrâfını sardı ise de, binikiyüzonsekiz 1218 [m. 1802] senesine kadar bu şehri alamadı. Şerîf Gâlib efendi, binikiyüzonyedi (1217) senesinde Cidde vâlîsi ile Şâm ve Mısır hâci kâfilelerinin reîslerini toplayıp, (Eşkiyâ Mekke-i mükerreme şehrine saldırmak istiyor. Bana yardım ederseniz, onların reîsleri olan Sü'üdü ele geçirebiliriz) dedi. Bunu kabûl etmediler. Şerîf Gâlib efendi, kardeşi şerîf Abdülmü'îni yerine vekîl bırakıp Ciddeye gitdi. Şerîf Abdülmü'în Mekke emîri olunca, Ehl-i sünnet âlimlerinden Muhammed Tâhir, seyyid Muhammed Ebû Bekr, Mîr Ganî, seyyid Muhammed Akkâs, Abdülhafîz Acemîyi Sü'üd bin Abdül'azîze gönderip, afv ve iyilik istediler. Binikiyüzonsekiz (1218) senesi idi. Sü'üd, kabûl edip, askeri ile Mekkeye geldi. Abdülmü'îni kaymakam yaptı. Türbelerin, mezârların hepsini yıkdırdı. Vehhâbîlerin inancına göre, Mekke ve Medîne ehâlîsi, Allahü teâlâyâ ibâdet

etmiyorlarmış. Türbelere tapınıyorlarmış. Türbeler ve mezârlar yıkılırsa, herkes Allaha tapınmağa başlarmış. Abdülvehhâb oğlu Muhammede göre, 500 [m. 1106] senesinden sonra ölen müslimânların hepsi küfr ve şirk üzere ölmüş. İslâmiyyetin doğrusu, ona bildirilmiş. Vehhâbî olduktan sonra ölenlerin, önce ölmüş olan müşriklerin yanına gömülmeleri câiz değilmiş.

Sü'ûd, şerîf Gâlib efendiyi "rahmetullahi aleyh" yakalamak ve Ciddeyi ele geçirmek için, Cidde üzerine yürüdü. Fekat Cidde ehâlîsi, oradaki Osmânî askeri ile elele vererek kahramanca çarpışdılar. Sü'ûdün askeri fenâ hâlde bozuldu. Sü'ûd, kaçanları toplıyarak Mekkeye döndü.

Şerîf Abdülmü'în efendi "rahime-hullahü teâlâ", Mekkedeki müslimânları ölümden ve işkenceden kurtarmak için vehhâbîlere dost göründü ise de, azgın vehhâbîler, hergün işkenceyi ve soygunculuğu arttırdılar. Şerîf Adülmü'în efendi, tatlılıkla geçinmeğe imkân olmadığını anladı. Şerîf Gâlib efendiye "rahime-hullahü teâlâ" haber gönderip, (Sü'ûdün Mekkede ve askerlerinin [Mu'allâ] denilen meydândaki çadırlarda olduğunu, bir mikdâr askerle gelirse, Sü'ûdün ele geçirilebileceğini) bildirdi.

Şerîf Gâlib efendi "rahime-hullahü teâlâ", bunu duyunca, Cidde vâlîsi Şerîf pâşa ile birlikde ve seçme askerleri alarak, bir gece Mekkede vehhâbîlere baskın yaptı. Çadırları sardı ise de, Sü'ûd kaçıp kurtuldu. Askerleri de silâhlarını teslim etmek üzere afv dilediler. Dilekleri kabûl olundu. Mekke-i mükerreme şehri zâlimlerden kurtarıldı. Bu başarı, Tâifdeki vehhâbîleri korkutdu. Onlar da, kan dökmeden teslim oldu. Osmân-ı Mudâyıkî zâlimi, adamları ile birlikde, Yemen dağlarına kaçdı. Mekmeden çıkanları, köylerde ve kabîlelerde vurgunculuk yaptıklarından şerîf Gâlib efendi "rahmetullahi aleyh", **(beni Sakîf)** kabîlesine hemen adamlar gönderdi. Tâife gidip, vehhâbîleri vurun! Ele geçirdikleriniz sizin olsun dedi. Benî Sakîf kabîlesi, eşkiyâdan intikam almak için, Tâife saldırdılar. Tâif de böylece kurtarıldı.

Osmân-ı Mudâyıkî, Yemen dağlarındaki câhil, vahşî köylüleri toplayıp ve yolda karşılaştığı vehhâbîleri de alıp Mekkeyi kuşatdı. Ehâlî üç ay kadar şehride çok sıkıntı çekti. Şerîf Gâlib efendi, on kerre çemberi yarmak istedi ise de, başaramadı. Mekkede yiyecek kalmadı. Ekmeğin okkası beş riyâle, sâde yağın bir okkası altı riyâle çıkmakla berâber, satıcılar bulunamaz oldu. Halk, kedi, köpek yidi. Sonra bunlar da bulunamadı. Ot, ağaç yaprağı yidiler. Bunlar kalmayınca, eziyyet etmemek ve kan dökmemek şartı ile Mekke şehri Sü'ûda teslim edildi. Şerîf Gâlib efendi, bunda suçlu değildi. Fekat önceden, kendini dinleyen kabîlelerden yardımcı

getirmiş olsaydı, bu duruma düşmiyecekti. Hattâ, Mekkeliler, şerîf Gâlib efendiye yalvarıp, bizi seven kabîlelerden yardımcı getirirseniz, hac zemânına kadar dayanabiliriz. Mısır ve Şâm hâcıları gelince, kurtuluruz demişlerdi. O da, bunu önceden yapabilirdim; şimdi yapılamaz diyerek, önceki yanlışlığını söylemiştir. Teslîm olmak da istemiyordu. Fekat ehâlî, (Efendim, mubârek ceddiniz olan Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” düşmanla anlaşma yapmışdı. Siz de anlaşarak bizi bu sıkıntıdan kurtarınız. Resûlullah efendimizin sünnetine uymuş olursunuz. Çünkü Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, anlaşmak ve sözleşme yapmak için hazret-i Osmânı [Hudeybiyeden] Mekkedeki Kureyşlilere göndermişti) dediler. Şerîf Gâlib efendi, halkın bu isteğini oyalıyarak son ana kadar anlaşma yapmadı. Halk dayanamıyacak hâle gelince, Mekke'de bulunan Abdürrahmân adındaki bir din adamının baskısı ile, sözleşmeğe râzı oldu. Şerîf Gâlib efendinin “rahmetullahi aleyh” böyle davranması, pek kurnazca olmuşdu. Abdürrahmânın aracılığı ile, Sü'ûdün işkence yapmasını önlemiş oldu. Müslimânlara da, (Anlaşmayı istemiyerek yaptım. Hac zemânına kadar bekliyecektim) diyerek, halkı ve askeri kendine bağlamış oldu.

Bu anlaşma üzerine, Abdül'azîzin oğlu Sü'ûd, Mekkeye girdi. Kâ'be-i muazzamayı kaba bir keçe ile örttü. Şerîf Gâlib efendiye “rahmetullahi aleyh” işbaşından ayırdı. Fir'avn gibi, öteye beriye saldıрмаğa, akla gelmiyecek işkenceler yapmağa başladı. Şerîf Gâlib efendi, Osmânlılardan yardım gelmediğine gücenip, Sü'ûdün Mekkeye yerleşmesindeki sebep, Osmânlı devletinin gevşekliğidir sözünü halk arasına yaydı. Osmânlı devletini harekete geçirmek için de, Mısır ve Şâm hâcılarının Mekkeye sokulmamasını Sü'ûda aşıladı.

Şerîf Gâlib efendinin “rahmetullahi aleyh” bu sözleri, Sü'ûdün azmasına ve işkencelerini arttırmasına yol açdı. Ehl-i sünnet âlimlerinden çoğunu ve Mekkenin ileri gelenlerini ve zenginlerini yakalatıp işkence ile öldürdü. Vehhâbî olduğunu açıklamıyanları korkutdu. Çarşılarda, pazarlarda, sokaklarda, adamlar bağırtıp, (Sü'ûdün dînine giriniz! Onun geniş olan gölgesine sığınınız!) dedirdi. Müslimânları Abdülvehhâb oğlu Muhammedin dînine sokmağa zorladı. Çöllerde olduğu gibi, hak dînini ve doğru mezhebini koruyabilecek sağlam kimseler çok azaldı.

Şerîf Gâlib efendi, bu acı hâlleri görüp, Arabistân çöllerinde olduğu gibi, Hicâzda ve mubârek şehirlerde de islâmiyyetin yok olacağını anlıyarak, Sü'ûda haber gönderdi: (Hacdân sonra, Mekke'de kalırsan, Osmânlı hükûmetinin İstanbul'dan göndereceği

askere dayanamazsın. Yakalanır öldürülürsün. Hacdan sonra Mekke'de kalma, çık, git!) dedi ise de, bu sözler Sü'ûdün azgınlığının ve işkencelerinin artmasına yol açtı.

Sü'ûd bin Abdül'azîz, her tarafa zulm, işkence ateşlerini yağdırdığı sırada, Ehl-i sünnet âlimlerinden birini çağırıp, (Hazret-i Muhammed "aleyhisselâm" mezârında diri midir? Yoksa bizim inancımıza uygun olarak, herkes gibi ölü müdür) deyince, (Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" bizim bilmediğimiz bir hayâtle diridir) cevâbını aldı. Sü'ûdün bu sâ'îli sorması, onun cevâb verebileceğini düşünerek, işkence ile öldürmek içindi. (Hazret-i Peygamberin, kabrinde diri olduğunu, bize göster de sana inanalım. Saçmasapan sözlerle cevâb verirsen, benim hak dînimi kabûl etmemekte inâdıcı olduğun anlaşılacağından, seni öldürürüm) dedi. Ehl-i sünnet âlimi, (Dışarıdan birşey gösterip de seni inandırmaya çalışmıyacağım. Geliniz, birlikde Medîne-i münevvereye gidelim! **(Muvâcehe-i se'âdet)** penceresi önünde duralım. Ben selâm vereyim. Selâmıma cevâb verirse, inanırsın. Resûlullah efendimizin, Kabr-i se'âdetinde diri olduğunu, selâm verenleri işitdiğini ve cevâb verdiğini anlamış olursun. Selâmıma cevâb verilmezse, benim yalancı olduğum anlaşılır. Bana istediğin cezâyı verebilirsin) dedi. Sü'ûd, bu sözleri işitince, Ehl-i sünnet âlimini salıverdi. Sü'ûd bu cevâba çok kızmıştı. Çünkü, bu işi yapsaydı, kendi inancına göre, kendisi de kâfir, müşrik olurdu. Şaşırıp kaldı. Çünkü, buna karşılık verebilecek bir bilgisi yoktu. Rezîl olmamak için, âlimi serbest bıraktı. Sonra, kendi adamlarından birine, bu hocayı bulup öldüreceksin ve ölüm haberini bana hemen bildireceksin dedi. Allahü teâlânın takdîri ile, bu vehhâbî bir yoluna getirip de, o zâtı öldüremedi. Bu korkunç haber, ağızdan ağıza, o zâta kadar ulaştı. Bu mücâhid zât, artık Mekke'de bulunmanın doğru olmayacağını düşünerek, başka yere hicret etdi.

Sü'ûd, mücâhid zâtın Mekke'den çıktığını haber aldı. Arkasından kirâlık kâtil gönderdi. Bu kâtil, (Bir Ehl-i sünneti öldüreceğim, çok sevâb kazanacağım) diyerek, gece gündüz durmadan gitti. Mücâhid zâta yetişti ise de, o zât, biraz önce kendi eceli ile vefât etmiş idi. O zâtın devesini bir ağaca bağlayıp, su aramak için, bir kuyu başına gitti. Gelince, yalnız deveyi gördü. O zâtı bulamadı. Sü'ûda gidip olanları söyledi. Sü'ûd, (Evet, evet! Ben o zâtın zikr ve tesbîh ile göklere çıkarıldığını rü'yâda gördüm. Nûr yüzlü kimseler, bu cenâze filân zâtdır. Âhır zemân Peygamberine "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" dürüst inandığı için, cenâzesi semâyâ kaldırıldı dediğini işitdim) cevâbını verince, (Beni böyle

mubârek bir zâtı öldürmek için, gönderirsin. Allahü teâlânın ona olan ihsânını gördüğün hâlde, bozuk inancını düzeltmezsin) diyerek sövüp saydı. Kendi tevbe etdi. Sü'ûd, adamının bu sözlerine kulak bile vermedi. Osmân-ı Mudâyıkîyi Mekke'de vâlî bırakıp, Der'ıyyeye gitdi.

Sü'ûd bin Abdül'azîz, Der'ıyyede kaldı. Medîne-i münevvereyi de ele geçirdi. Hac etmek isteyenleri ve doğru dürüst konuşabilenleri, yanına alarak Mekkeye doğru yola çıkdı. Vehhâbîliği övecek ve yayacak olan din adamları, önde gidiyordu. Bunlar Mekkeye girince, 1221 [m. 1806] Muharrem ayının yedinci Cum'a günü, Abdülvehhâb oğlunun yazdığı vehhâbî kitâbını **(Mescid-i harâm)** içinde okuyup anlatmağa başladılar. Ehl-i sünnet âlimleri "rahime-hümullahü teâlâ" bunlara cevâb verdi. Bu cevâbları **(Seyf-ül-Cebbâr)** kitâbında yazılıdır. On gün kadar sonra, Sü'ûd bin Abdül'azîz de geldi. Şerîf Gâlib efendinin **(Mu'allâ)** denilen yerdeki konağına yerleşdi. Şerîf Gâlib efendiye dostluk gösterisi olarak, üzerindeki örtünün bir parçasını ona ördü. Şerîf Gâlib efendi de, buna dostluk gösterisinde bulundu. Şerîf Gâlib efendi, Sü'ûd ile birlikte Mescid-i Harâma gidip, Kâ'be-i muazzamayı tavâf etdiler.

1221 [m. 1806] senesinde, Şâm kâfilesinin Mekkeye yaklaştığı işitildi. Sü'ûd, bu hâcıları Mekkeye sokmayacağını bildirmek için, Mes'ûd bin Mudâyıkî adında birini kâfileye gönderdi. Mes'ûd, kâfileye gidip, (Siz evvelce bildirilen şartlara uymadınız. Sü'ûd bin Abdül'azîz size Sâlih bin Sâlih ile emr göndermişdi. Askersiz geliniz demişdi. Yanınızdaki bu askerler nedir? Emre uymadığınız için, Mekkeye giremezsiniz) dedi. Hac kâfilesinin emîri Abdüllah Pâşa, hac için geldiklerini bildirmek ve izn almak için Yûsûf pâşayı Sü'ûda gönderdi. Sü'ûd, Yûsûf pâşayı görünce: (Pâşa! Allahdan korkmasaydım, hepinizi öldürürdüm. Haremeyn ehâlîsi için ve Arab köylüleri için getirmekte olduğunuz altın torbalarını buraya getirip, hemen geri dönünüz! Bu sene hac yapmanızı yasak etdim) dedi. Yûsûf Pâşa, altın torbalarını teslîm edip geri döndü.

Şâm kâfilesinin hac yapması yasak edildiği haberi her tarafa yayıldı. İşiten müslimânlar şaşkına döndü. Mekke'deki müslimânlar, kendilerinin de Arafâta çıkmaları yasak edildi sanarak ağladılar, sızladılar. Ertesi gün, Mekkelilerin Arafâta gitmelerine izn verildi ise de, mahfe ve taht-ı revân içinde gitmeleri yasak edildi. Hâkimler, âlimler ve herkes merkeb veyâ deve ile Arafâta gitdiler. Arafât meydânında hutbeyi Mekke kâdîsı yerine vehhâbîlerden birisi okudu. Hacdan sonra Mekkeye döndüler.

Sü'ûd, Arafât dönüşünde, Mekke kâdîsî Hatîb-zâde Muhammed efendiyi işinden ayırıp, yerine vehhâbîlerden Abdürrahmânı getirdi. Abdürrahmân da, Muhammed efendiyi ve Medîne mollası Sü'âdâ beği ve Mekke-i mükerreme nakîbi Atâyî efendiyi getirip yerdeki keçe üzerine oturtdu. Sü'ûda bî'at ediniz dedi. Bu âlimler, vehhâbî inancına göre, **(Lâ ilâhe illallah vahdehu lâ şerîke leh)** diyerek müsâfeha etdiler ve yine yerlerine oturdular. Sü'ûd güldü, (Ben sizi ve Şâm kâfilesi hâcılarını Sâlih bin Sâlihe bıraktım. Sâlih, iyi bir adamımdır. Ona güvenirim. Mahfe devesi ve yük devesi için üçer yüz ve merkeb için yüzelli kuruş vermek üzere Şâma gitmenize izn verdim. Bu kadar ucuz para ile Şâma gitmek, sizin için büyük bir ni'metdir. Sâyemde râhat ve sevinerek gidiniz. Bütün hâcılar, böylece gidip geleceklerdir. Bu da, benim bir adâletimdir. Pâdişâh-ı âl-i Osmân sultân üçüncü Selîm hân hazretlerine "rahmetullahi aleyh" mektûb yazdım. Kabrler üzerine türbe yapılmasının ve ölümlere kurban kesilmesinin ve onları vesîle ederek düâ okunmasının yasak edilmesini istedim) dedi.

Sü'ûdun Mekke'de yerleşmesi, dört sene devâm etdi. 1227 [m. 1812] senesinde, Mısır vâlîsî Muhammed Alî Pâşa, sultân Mahmûd-ı Adlîden "rahmetullahi teâlâ aleyhimâ" gelen emr üzerine Ciddeye geldi. Ciddeden ve Medîneden gönderdiği Mısır askerleri ile birleşerek kanlı bir muhârebeden sonra, Sü'ûdu Mekke'den çıkardılar.

40 - İslâm halîfelerinin yetmişbeşinci ve Osmânlı pâdişâhlarının onuncusu olan sultân birinci Süleymân hân "rahmetullahi aleyh", Medîne-i münevvere şehri etrâfındaki divârları yenilemişdi. Divârlar çok sağlam yapıldıkları için Medîne-i münevvere şehri ikiyüzyetmişdört sene, eşkiyâ baskınına uğramadı. Şehrdeki müslimânlar râhat ve huzûr içinde yaşadılar. Fekat, 1222 [m. 1807] senesi ilk aylarında Sü'ûdün eline düşdüler.

Sü'ûd, Mekke-i Mükerreremeyi ele geçirdikten ve Londradan gelen altınlarla Mekke etrâfındaki köylüleri satın aldıktan sonra, köylerden topladığı yağmacıları Medîne şehri üzerine gönderdi. Bunların başına Bedây ve Nâdî adında iki kardeşi kumandan yapmışdı. Yolda karşılaştıkları müslimân köylerini yağma etdiler. Çok cana kıydılar. Bedây ve kardeşi Nâdî, Medîne etrâfındaki köylerden çoğunu yakıp yıkdı. Eşyâlarını yağma etdi. Ehl-i sünnet âlimlerinin "rahmetullahi aleyhim ecma'în" bildirmiş oldukları doğru yolda olan müslimânları kılıncdan geçirdi. Yakılan köyler, öldürülen müslimânlar, o kadar çokdu ki, belli bir sayı elde edilemedi. Medîne şehri etrâfındaki köyler, ölüm korkusundan ve yağmadan, işkenceden kurtulmak için, vehhâbî inanışlarını kabûl etdiler.

Sü'ûda kul, köle oldular. Sü'ûd, Sâlih bin Sâlih ile Medîne şehrine bir mektûb gönderdi.

Sü'ûdün Medînedeki müslimânlara karşı yazdığı bu mektûbun tercemesi şöyledir:

Kıyâmet gününün mâlikinin adı ile başlıyorum. Medînenin âlimlerine, me'mûrlarına ve tüccârlarına bildiririm ki, dünyâda râhata ve huzûra kavuşmak, ancak hidâyet bulanlar içindir. Ey Medîne ehâlîsi! Sizi hak dîne çağırıyorum. Âl-i İmrân sûresi, ondokuz ve seksenbeşinci âyetlerinde meâlen, **(Allahın doğru bildiği din islâm dînidir. İslâmdan başka din edinenlerin, dinleri kabûl olmaz. Bunlar, âhîret gününde zarar edeceklerdir!)** buyurulmuşdur. Size karşı olan düşüncelerimin nasıl olduğunu bilmenizi istiyorum. Medîne ehâlîsine karşı sevgim ve bağlılığım vardır. Yanınıza gelip, Resûlullahın şehrinde bulunmak istiyorum. Beni dinlerseniz, emrlerime uyarsanız, size bir sıkıntı ve işkence yapmam. Mekke şehrine girdiğim zemân, orada bulunanlar, benden hep iyilik gördüler. Yeniden müslimân olmanızı istiyorum. Emrlerime itâ'at ederseniz, yağmadan, ölümden ve işkenceden kendinizi kurtarabilirsiniz. Allah sizi korur, ben de koruyucunuz olurum. Bu mektûbumu, güvendiğim adamım Sâlih bin Sâlih ile size gönderiyorum. İyi okuyunuz. Onun ile karara bağlayınız! Onun sözü, benim sözüm demektir.

Sâlih bin Sâlih ile gelen mektûb, Medînelileri çok korkutdu. Dahâ önce Tâifde yaptıkları işkenceleri, kılıncdan geçirdikleri kadınları, çocukları "rahmetullahi teâlâ aleyhim ecma'in" birkaç gün önce işitmişlerdi. Tüyleri ürpermişti. Sü'ûd bin Abdül'azîzin mektûbuna evet veyâ hayır diyemediler. Canlarından da, dinlerinden de vazgeçemediler.

Eşkiyâsının başı olan Bedây hâini, mektûba cevâb gelmeyince, Medînenin iskelesi olan **(Yenbû')** şehri üzerine yürüdü. Bunu ele geçirdikten sonra, Medîneye gelip, şehri kuşatdı. Sûrun, Anberiyeye kapısına şiddetle saldırdı. O gün Şâm hâcıları Abdüllah Pâşanın emîrliği altında çıkageldiler. Şehrin sarılmış olduğunu görünce hâcılar ve birlikde bulunan askerler, Eşkiyâ ile döğüşmeğe başladılar. İki sâat süren kanlı muhârebede, ikiyüz kadar şakî kılıncdan geçirildi. Geri kalanları dağılıp kaçdılar.

Abdüllah Pâşa, hac vazîfesini yapıncaya kadar, Medînedeki müslimânlar râhat etdiler. Fekat, Şâm hâcıları, Medîneden çıkıp uzaklaşınca, Bedây hâini şehri yine kuşatdı. Kubâ ve Avâlî ve Kurban denilen yerleri ele geçirdi. Buralara iki de tabya yaptı. Şehrin ulaştırma yollarını kesdi. **(Ayn-i zerkâ)** denilen su yollarını yıkdı. Böylece müslimânları aç ve susuz bıraktı.

MU'CIZE: Ayn-i zerkâ su yollarını yıkıp şehirde su kalmadığı zemân, Mescid-i Nebîdeki (**Bağçe-tür-Resûl**) içindeki kuyunun suyu çoğaldı. Acılığı ve sertliği kalmadı. Şehirdeki bütün müslimânlar su sıkıntısı çekmedi. Dahâ önce, bu kuyunun suyu acılığı ile meşhûr idi.

Muhâsara aylarla uzadı. Medînedeki müslimânlar, Şâm hâcıları gelir bizi yine kurtarır diyerek, ağır sıkıntılara katlandılar. Fekat, Şâm hâcıları gelince, emîrleri olan İbrâhîm Pâşa, karşı koyacak askeri olmadığı için, şehri onlara teslim ediniz dedi. Medînedeki müslimânlar bunu işitince, İbrâhîm Pâşanın Bedây ile konuşup anlaşdığını, müslimânlara işkence ve zarar yapılmaması için ondan söz aldığı zan etdiler. Tercemesi aşağıda yazılı mektûbu yazarak, Muhammed Tayyâr ve Hasen Çavuş ve Abdülkâdir İlyâs ve Alî adında dört kişi ile Sü'ûda gönderdiler.

Mektûb tercemesi: Size karşı yapılması lâzım olan saygıyı bildirir ve selâmlarımızı arz ederiz. Allahü teâlâ, rızâsına uygun olan işlerinizi başarılı eylesin! Ey şeyh Sü'ûd! Şâm hâcılarının emîri olan İbrâhîm pâşa buraya geldi. Şehrin Bedây tarafından kuşatılmış, susuz bırakılmış ve yollarının kesilmiş olduğunu gördü. Sebebini sordu. Bu işlerin sizin emrinizle yapılmış olduğunu anladı. Bizler, senin Medîne ehâlîsine karşı kötü niyyetde olmadığını umduğumuz için, bu çirkin ve kötü şeylerden haberin olmadığını düşündük. Başımıza gelenleri sana bildirmek için, ileri gelenlerimiz toplandık. Sözbirliğine vararak aramızdan en iyi, temiz olan dört kişiyi seçtik. Sana gönderdik. Bunların, bizi sevindirecek bir cevâb ile geri dönmelerini Allahü teâlâdan düâ ediyoruz.

Sü'ûd, mektûbu alınca, elçilere çok sert davrandı. Medîne ehâlîsine çok kızgın ve düşman olduğunu bildirmekten hayâ etmedi. Elçiler, afv etmesi için çok yalvardılar. Onun pis ayaklarına kapandılar ise de, hak olan dînimi kabûl etmiyeceğinizi, emrlerimi yapmıyacağınızı, açlıktan, susuzluktan ve sıkıntıdan bunalarak, tatlı dille beni aldatmak istediğinizi, sıkıntıdan kurtulmak için yalvardığınızı, mektûbu okuyunca anladım. İsteklerimi yapmakdan başka kurtuluş yolu yokdur. Emrlerini kabûl eder görünüp de, uygunsuz söz ve hareketiniz olursa, sizi de Tâifliler gibi inletir ve yok ederim dedi. Müslimânları mezheblerini bırakmağa zorladı.

Sü'ûdün, Medîneden gelen elçilere kabûl etdirdiği bozuk ve sapık sözler (**Târîh-i vehhâbiyyân**) kitâbında uzun yazılıdır.

Medîneli elçiler, Sü'ûdün emrlerini zorla kabûl etdikden sonra geri döndüler. Medîneliler de, bunalmış olduklarından, boğulan kimsenin yılanı sarıldığı gibi, başka birşey diyemediler. Anlaşmanın yedinci maddesi gereğince Bedây adamlarından

yetmiş kişiye, Medîne kal'asını teslîm etdiler. Anlaşmanın bir maddesi, Medînedeki türbelerin yıkılması idi. İşkencelerden kurtulabilmek için, anlaşmada bulunan emrleri, istemiyerek yaptılar. İstemiyerek yaptılar ise de, bu işleri pek kötü sonuçlara yol açdı.

İstanbul'a yazılan imdâd mektûblarına bir cevâb alınamadı. Medîne ehâlîsi, üç sene işkence altında kaldı. Müslimânların, İstanbul'dan yardım geleceğine ümmîdleri kalmayınca, Sü'ûda mektûb yazdılar. Afv ve merhamet etmesi için yalvardılar. Bu mektûbu, Hüseyin Şâkir ve Muhammed Segâyî adında iki kişi ile Der'ıyyeye gönderdiler. Fekat Sü'ûd, Medînelilerin, önce İstanbul'dan yardım istemiş olduklarını işitdiğinden, elçileri kabûl etmedi. Üç seneden beri sıkıntı ve işkence altında yaşamakta olan Medînelileri dahâ çok sıkışdırmak ve hırpalamak için büyük bir haydûd sürüsü ile Medîne üzerine yürüdü.

Arabistân çölünde bütün vahşîler ve köylüler, Sü'ûdü Necd pâdişâhı olarak tanıyorlardı. O ahmak ve alçak da, öteye beriye yazdığı mektûblara, **(İmâm-üd-Der'ıyye-til-mecdiyye vel-ahkâm-id-da'vetin Necdiyye)** diyerek imzâ ederdi.

Sü'ûd Medîne'ye girince, hemen türbelerin yıkılmasını, hem de türbe bakıcılarının yıkılmalarını emr eyledi. Üç sene önceki anlaşmanın üçüncü maddesine göre, müslimânlar birçok kıymetli türbeleri önceden yıkmışlar, mezârları yerle bir etmişler idi ise de, büyük ve mubârek bildikleri birkaç türbeye dokunamamışlardı. Bunları da, kendi hizmetçileri, ağlaya sızlaya yıkmağa başladılar. Hazret-i Hamzanın "radiyallahü anh" Uhuddaki türbesinin bekçisi olan müslimân, çok ihtiyâr olduğu için, bu işi yapamayacağını bildirince, Sü'ûd kendi kölelerinden bir hâini, kubbeyi yıkmak için göndermiş. Bu kimse türbeyi yıkmak için kubbe üstüne çıkınca düşüp ölmüş olduğundan, Sü'ûd habîsi, hazret-i Hamzanın türbesini yıkmaktan vaz geçti. Fekat kapısını sökdürdü. Bu bayağı emrini yaptırdıktan sonra, **(Menâha)** meydânında kurdurduğu kürsîye çıkıp, bir konuşma yaptı. Medînedeki müslimânların kendisine itâ'at etmek istemediklerini, korkudan münâfık olduklarını, eskisi gibi müşrik kalmak istediklerini söyledi. Sonra, kal'ada sığınmış olanların da gelip boyun bükmelerini, gelmiyenler için Tâife yaptırmış olduğu işkencenin bunlara da yapılacağını, pek çirkin ve şımarık sözlerle anlattı.

Herkesin Menâha meydânında toplanmasını, sokak sokak bağırarak bildirdikleri için ve kal'a kapıları da kapatıldığı için, herkes korkmuştu. Tâifliler gibi işkence ile öldürüleceklerini anlamışlardı. Çocuklarının gözlerinden öperek, kadınlarına vedâ' edip

halâllaşarak, Menâha meydânında toplandılar. Erkekler bir tarafa, kadınlar başka tarafa çekilip, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek türbesinin nûrlu kubbesine karşı boyun bükdüler. Medîne-i münevverede o zemâna kadar, böyle bir kara gün görülmemişdi. Sü’ûd kuduruyor. Müslimânlar karşı görülmemiş bir kin ile köpürüyordu. Fekat, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” bereketi ile, Allahü teâlâ, Medîne şehrini kana boyamakdan korudu. Edebe, hayâya sığmıyan çok çirkin ve kötü sözlerle müslimânlar hakâret etdikden sonra, Medîne kal’asına eşkiyâsını yerleşdirdi. En güvendiği Hasen Çavuş adındaki bir alçağı Medîneye vâlî bırakıp, kendisi (**Der’ıyye**)ye gitdi. Hac zemânında Mekkeye gelip, hac yaptıktan sonra, yine Medîneye geldi. Şâm kâfilesi Medînedeki iki üç konak açıldıkda, Sü’ûd mahkeme binâsına geldi. Resûlullahın “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mubârek türbesinde ve Mescid-i Nebvî hazînesinde bulunan ve bin seneden beri çeşidli islâm sultânları, islâm kumandanları, islâm san’atkârları ve islâm ilm adamları tarafından ve bütün islâm dünyâsından seçilerek ve özenerek gönderilmiş olan pek kıymetli hediyeleri, târîhî büyük ehemmiyet taşıyan san’at eserlerini, altınlarla süslü, cevherlerle ve kıymetli taşlarla işlenmiş behâ biçilmez eşyâyı ve seçme mushaf ve nâdîde kitâbları, taş yüreği ve kara kalbi titremeden yağma etdirdi. Bu edesizlikden ve alçaklıktan da, müslimânlar karşı olan kin ateşi sönemeyince, yıkılmaktan kurtulmuş olan Eshâb-ı kirâmın ve şehîdlerin türbelerini de yıkdırdı. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” mubârek hücresinin kubbesini de yıkdırmak istedi ise de, müslimânların hıçkırık ağlamaları ve yalvarmaları üzerine, Şebeke-i se’âdeti harâb edip, duvarları bıraktı. Medîne şehrini çeviren duvarların ta’mîr edilmesini emr etdi. Medîne ehâlîsini Mescid-i Nebîye topladı. Mescid kapılarını kapatıp, kürsîye çıkdı. Şöyle dedi:

Ey cemâ’at! Size nasîhat vermek ve emrlere uymanızı tenbîh etmek için buraya topladım. Ey Medîne ehâlîsi! Bugün dîniniz temâm oldu. Müslimân oldunuz. Allahı sevindirdiniz. Artık babalarınızın, dedelerinizin bozuk olan dinlerine özenmeyiniz! Allahın onlara rahmet etmesi için düâ etmeyiniz! Onların hepsi şirk üzere öldüler. Müşrik idiler. Allaha nasıl ibâdet edeceğinizi, nasıl düâ edeceğinizi, din adamlarımıza verdiğim kitâblarda bildirdim. Din adamlarımın bildirdiklerine uymıyanlarınız olur ise, mallarınızın ve eşyânızın, çocuklarınızın ve kadınlarınızın, kanınızın, askerim için mubâh olduğunu biliniz! Hepinizi zincire bağlayıp, işkence yapacaklar ve öldüreceklerdir. Peygamberin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” türbesi önünde, dedelerinizin yaptığı gibi salât ve selâm söylemek için saygı ile durmak, vehhâbîlik dîninde yasaktır. Türbe

önünde durmayıp, geçip gitmeli. Giderken yalnız, (**Esselâmü alâ Muhammed**) demelidir. Peygambere saygı, imâmımız Muhammed bin Abdülvehhâbın ictihâdına göre bu kadar yetişir.

Sü'ûd, bu sözleri ve bunlara benzer dahâ birçok yazamıyacağımız çirkin ve kaba sözleri söyledikten sonra, Mescid-i se'âdetin kapılarını açdı. Oğlu Abdüllahı Medîneye vâlî bırakıp, kendisi Der'ıyyeye gitti. Bundan sonra, Abdüllah bin Sü'ûdün Medînedeki müslimânlara etmediği fenâlık kalmadı. Sü'ûd, Londrada hâzırlanan plânları, hep ingiliz silâhları ve altınları ile ve aldığı emrler ile yaptı.

41 - Osmânî devleti, bu senelerde dış devletlerle uğraşmakta ve ingilizlerin körüklediği isyân ateşlerini söndürmeğe çalışmakta idi. Bunun için, hicâzdaki eşkiyâyâ karşı, müslimânlara yardım etmek imkânını bulamadı. [Mekteb-i sultânî müdürü Abdürrahmân Şeref beğ, 1325 hicrî ve 1909 mîlâdî senesinde basılan (**Fezleke-i târîh-i devlet-i Osmâniyye**) kitâbında diyor ki, (1213 [m. 1798] de fransızlar Mısır işgâl etdi. Uzun muhârebelerden sonra Mısır 1216 da istirdâd edildi. Anadolu ve Rumelide zuhûr eden eşkiyâ ile uğraşıldı. 1221 de Rusya Hotin ve Bender kal'alarına hücum etdi. İngiliz donanması, bunu fırsat bilerek Marmaraya girdi. Yedi-kuleye kadar gelerek, sâhilleri top ateşine tuttu. Halîcdeki donanmanın kendisine teslîm edilmesini istedi. Başda pâdişâh üçüncü Selîm sultân olmak üzere, bütün me'mûrların gayreti ile sâhillere binden ziyâde top yerleştirilerek, ingiliz donanmasına ateş edildi. Donanma on gün dayanamayıp kaçdı. Fekat, dâhilî düşmanlar İstanbulda ihtilâl çıkarıp, 1223 de sultân şehîd edildi. Rusya 1224 de tekrâr hücum etdi. Bu harb 1227 Bükreş müâhedesine kadar devâm etdi.)] 1226 [m. 1811] senesinde, Sü'ûdün müslimânlara işkenceleri ve islâm dînine olan hakâretleri, dayanılmıyacak hâl aldığından, müslimânların halîfesi sultân II. Mahmûd hân-ı Adlî "rahmetullahi aleyh" Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşaya "rahimehullahü teâlâ" fermân gönderip, eşkiyâyı terbiye etmesini emr eyledi. Muhammed Alî pâşa, oğlu Tosun pâşanın kumandasında bir kolorduyu, Ramezân ayında Mısr'dan yola çıkardı. Tosun pâşa, Medînenin iskelesi olan (**Yenbû'**) şehrini aldı. Cüdeyde yolu ile Medîneye giderken, (**Safrâ**) vâdisi ile Cüdeyde boğazı arasında ve (1226) zilhicce ayı başında büyük bir muhârebe olup bozguna uğradı. Tosun pâşaya birşey olmadı ise de, Osmânî müslimânlarının çoğu şehîd oldu. Muhammed Alî pâşa buna çok üzüldü. Büyük bir kolordu ile kendisi yola çıkdı. Orduda onsekiz top, üç havan topu ve pek çok silâh vardı. 1227 [m. 1812] senesinin Şa'bân ayında Safrâ ve Cüdeyde boğazlarını geçdiler. Ramezân

ayında, birçok köyleri harbsiz ele geçirdiler. Muhammed Alî pâşa, çok kurnaz davranıp, bu başarıları para ile sağladı. Dahâ doğrusu, bu kurnazlığı ona şerîf Gâlib efendi “rahime-hullahü teâlâ” öğretti. Para ile köyleri ele geçirdi. Bu yolda yüzonsekizbin riyâl dağıtıldı. Tosun pâşa da, babası gibi, şerîf Gâlib efendi ile görüşmüş olsaydı, koca bir orduyu elinden çıkarmamış olurdu. Şerîf Gâlib efendi, Mekke'de vehhâbîlerin emîri idi. Fekat, Mekkenin o azgın şakîlerden kurtarılmasını gönülden istemekde idi. Muhammed Alî pâşa, Zilka'de sonunda Medîneyi de kamsız ele geçirdi. Bu zaferleri, halîfe hazretlerine arz edilmek üzere Mısra bildirdi. Mısra üç gün üç gece bayram yapıldı. Zafer müjdeleri bütün islâm memleketlerine bildirildi. Muhammed Alî pâşa, bir fırkayı da, Cidde yolundan Mekkeye göndermişti. Bu fırka, (1228) Muharremi başlarında Ciddeye geldi. Mekkeye yürüdü. Şerîf Gâlib efendinin gizlice göndermiş olduğu plânlara uyarak, kolayca Mekkeye girdi. Osmânî ordusunun Mekkeye yürüdüğü şehre yayılınca, Sü'ûdün askerleri, kumandanları ile birlikde, dağlara kaçdılar.

Sü'ûd bin Abdül'azîz binikiyüzyirmiyedi (1227) senesinde, hacdan sonra Tâife gitmiş, islâm kanı dökülen yerleri gezmiş, fesâd ocağı olan Der'ıyyeye dönmüşdü. Der'ıyyeye gelince, Medîne-i münevverenin ve sonra Mekke-i mükerremenin Osmânîlerin eline geçdiğini işitince, şaşkına döndü. O sırada Osmânî ordusu Tâife yürüdü. Tâif zâlimi olan (Osmân-ül-Mudâyıkî), askerleri ile birlikde, korkudan kaçmış olduğundan, şehir harbsiz ele geçirildi. Müjde haberi İstanbula, müslimânların halîfesine arz olundu. Sultân Mahmûd hân-ı Adlî “rahime-hullahü teâlâ” bu müjdeye çok sevindi. Allahü teâlânın bu ihsânına hamd eyledi. Muhammed Alî pâşaya teşekkürler ve ihsânlar gönderip, Hicâza tekrâr giderek eşkiyâyı teftîş ve kontrol etmesini emr buyurdu.

Muhammed Alî pâşa, sultân Mahmûd hânın fermânına uyarak, Mısradan tekrâr yola çıkdı. Bu sırada, şerîf Gâlib efendi, Osmânî ordusu ile birlikde Tâife gitmiş, elleri kanlı vâlî Osmânî aramağa dağılmışlardı. Plânlı davranarak, şakîyi yakaladılar. Mısra ve oradan İstanbula gönderildi. Muhammed Alî pâşa, Mekkeye gidince, Şerîf Gâlib Efendiyi İstanbula gönderdi. Yerine kardeşi Yahyâ bin Mes'ûd efendiyi “rahime-hullahü teâlâ” emîr yaptı. 1229 Muharrem ayında (**Mubârek bin Magyan**) şakîsi de ele geçirilip İstanbula gönderildi. Binlerle müslimân kanı akıtan bu iki şakî, İstanbul sokaklarında dolaştırıldıktan sonra, cezâları verildi. Yirmialtı sene Mekke emîrliği yapan şerîf Gâlib efendiye sevgi ve saygı gösterilerek Selânike gönderilmiş, oradaistirâhat ederek,

1231 [m. 1815] de vefât etmiştir. Selânikde türbesi ziyâret edilmektedir.

Hicâzın mubârek şehirleri eşkiyâdan temizlendikten sonra, Yemene kadar olan yerleri de temizlemek için bir fırka [tümen] gönderilmişdi. Muhammed Alî pâşa, kendi askeri ile bu fırkanın yardımına gitdi. Bütün oraları da temizledi. Mekkeye döndü. (1230) Recebine kadar orada kaldı. Oğlu Hasen pâşayı Mekke vâlîsi yapıp, Mısra döndü. Kadın, çocuk, binlerce müslimânın kanını akıtan ingilizlerin maşası, alçak Sü'ûd bin Abdül'azîz (1231) senesi ortalarında öldü. Yerine oğlu Abdüllah bin Sü'ûd geçdi. Muhammed Alî pâşa Mısra gelince, oğlu İbrâhîm pâşayı bir fırka asker ile Abdüllahın üzerine gönderdi. Abdüllah ibni Sü'ûd önceden Tosun pâşa ile bir anlaşma yaparak, Der'ıyye emîri kalmak şartı ile, Osmânlılara itâ'at edeceğini bildirmişdi. Fekat Muhammed Alî pâşa, bu anlaşmayı kabûl etmemişdi. İbrâhîm pâşa, (1231) senesi sonunda Mısrardan yola çıkdı. (1232) başında Der'ıyyeye vardı. Abdüllah ibn-üs-Sü'ûd, bütün askeri ile karşısına çıkdı. Çok kanlı muhârebelerden sonra, binikiyüzotuzüç 1233 [m. 1818] Zilka'de ayında Abdüllah ibn-üs-Sü'ûd yakalandı. Bu zafer müjdesi Mısra gelince, kal'adan yüz top atılıp, yedi gün yedi gece bayram yapıldı. Her taraf bayraklarla donatıldı. Minârelerde tekbîr getirildi ve münâcâtlar okundu.

Muhammed Alî pâşa, Arabistânın mubârek şehirlerinin eşkiyâdan temizlenmesine çok ehemmiyet vermiş, muvaffak olmak için çok uğraşmış, bu yolda, sayılamıyacak kadar altın sarf etmiştir. Şimdi de, Sü'ûdî hükûmetinin, dahâ çok altın harcıyarak sapık inançlarını bütün dünyâya yaymak çabasında olduğunu üzümlere görmekteyiz. Mezhebsizlik felâketinden kurtulmak için, **(Ehl-i sünnet)** âlimlerinin "rahmetullahi aleyhim ecma'în" yazdıkları din kitâblarını okuyup, İslâmiyeti doğru olarak öğrenmekten başka çâre yokdur.

Abdüllah bin Sü'ûd yakalandıktan sonra, müslimânlara işkence yapan azgınlar ile birlikde Mısra gönderildi. Binikiyüzotuzdört (1234) Muharreminde, sayılamıyacak kadar çok seyirci arasında Kâhireye getirildiler.

Muhammed Alî pâşa, Abdüllah bin Sü'ûdü pek sevinçli olarak ve nezâketle karşıladı. Şöyle konuşdular:

Pâşa:

- Çok uğraşdınız!

İbn-üs-Sü'ûd:

- Harb, kader kısmet işidir.

- Oğlum İbrâhîm pâşayı nasıl gördünüz?
- Çok cesûrdur. Kurnazlığı dahâ çokdur. Biz de çok çalıştık. Fekat Allahın dediği oldu.
- Üzülme! Müslimânların halîfesine, senin için şefâ'at mektûbu yazacağım.

- Kaderde ne varsa, o olur.
- O çekmeceyi niçin yanında taşıyorsun?
- Babamın, Hucre-i nebeviyyeden aldığı çok kıymetli eşyâları koydum. Şanlı pâdişâhımıza takdîm edeceğim.

(Pâşanın emri üzerine çekmece açıldı. **(Hucre-i Nebeviyye)**den çalınmış olan eşyâ görüldü. İçlerinde değer biçilemeyecek kadar süslü üç mushaf-ı şerîf ve pek iri üçyüzotuz inci, bir büyük zümrüd ve ayrıca altın zincirler vardı). Muhammed Alî pâşa, bunları gördükten sonra sordu:

- **(Hazîne-i Nebeviyye)**den alınan kıymetli eşyâ bu kadar değildir. Dahâ çok şeyler olacaktır?

- Hakkınız var, devletli efendim. Fekat ben, babamın hazînesinde bunları buldum. **(Hucre-i se'âdet)** yağmasında babam yalnız değildi. Arab beğleri ve Mekke ileri gelenleri ve **(Harem-i se'âdet)** ağaları ve Mekke emîri olan şerîf Gâlib efendi, yağmada ortak idiler. Eşyâlar kapanın elinde kalmıştı.

- Evet doğrudur! Şerîf Gâlib efendinin "rahmetullahi aleyh" yanında, çok şeyler bulduk aldık.

(Şerîf Gâlib efendinin yanında bulunan eşyânın, vehhâbî yağmacılarından kurtarmak için alınıp saklandıklarını düşünmek lâzımdır. Muhammed Alî pâşanın, (Evet, doğrudur) demesi, şerîf Gâlib efendinin, yağma etdiğine inandığını değil, eşyânın az olmasının sebebini kabûl etdiğini bildirmek içindir).

Bu konuşmalardan sonra, Abdülla bin Sü'ûd, suç ortakları ile birlikde, İstanbula gönderildi. Binlerle müslimânın kâtili olan bu azgın şakîler, **(Topkapı serâyı)** kapısının önünde i'dâm edilerek cezâları verildi.

İbrâhîm pâşa, Der'ıyye kal'asını yıkdı. Binikiyüzotuzbeş (1235) senesi Muharrem ayında Mısra döndü. Muhammed bin Abdülvehhâbın bir oğlu da Mısra getirilip, ölünceye kadar habs edildi.

Abdülla ibn-üs-Sü'ûddan sonra, o soydan **(Terkî bin Abdülla)** 1240 [m. 1824] de vehhâbîlere baş oldu. Babası Abdülla, Sü'ûd bin Abdül'azîzin amcası idi. 1249 da, Sü'ûdün oğlu **(Meşârî)** Terkîyi öldürüp yerine geçdi. Terkînin oğlu Faysal da,

Meşârîyi öldürüp, 1254 de vehhâbîlerin başına geçti. Muhammed Alî pâşanın yeniden gönderdiği askere karşı koymak istedi ise de, binikiyüzellidört 1254 [m. 1838] senesinde mîrliva [tuğgeneral] Hurşîd pâşanın eline geçerek, Mısra gönderildi. Habs edildi. Sü'ûdün Mısırda bulunan oğlu Hâlid beğ Der'ıyye emîri yapılarak **(Riyâd)** şehrine gönderildi. Hâlid beğ, Mısırda Osmânîli terbiyesi ile yetişmiş, Ehl-i sünnet i'tikâdında, nâzik bir zât idi. Bunun için emîrlikde birbuçuk sene kalabildi. **(Abdullah ibni Sezyân)** adında bir adam, Osmânîli devletine sâdık görünerek, birçok köyü eline geçirdi. Ansızın, Der'ıyyeye saldırıp, Necd emîri oldu. Hâlid Mekkeye kaçtı. Mısırda zindanda bulunan Faysal kaçarak, **(Cebel-i Semr)** emîri İbnürreşîdin yardımı ile, Necde gidip, İbni Sezyânı öldürdü. Osmânîli devletine sâdık kalacağına yemîn ederek, 1259 da Der'ıyye emîri yapıldı. 1282 [m. 1865] senesinde ölünceye kadar va'dinde durdu.

Faysalın (Abdullah, Sü'ûd, Abdürrahmân ve Muhammed Sa'îd) isminde dört oğlu vardı. Faysal ölünce, büyük oğlu Abdullah, Necd emîri yapıldı. Kardeşi Sü'ûd, Bahreyn adasından topladığı kimselerle birlikde 1288 [m. 1871] de isyân etdi. Abdullah, küçük kardeşi Muhammed Sa'îdi, Sü'ûdün üzerine gönderdi. Muhârebede Sa'îdin askeri dağıldı. Sü'ûd, bütün Necd şehirlerini ele geçirmek hulyâsına kapıldı ise de, Abdullah, Osmânîli devletinin bir emîri olduğu için, altıncı ordu kumandanlarından ferîk [tümgeneral] Nâfiz pâşa, Sü'ûdün üzerine gönderildi. Sü'ûd ile yanındaki bütün çeteciler 1291 [m. 1874] de yok edildi. Necd ülkesi râhata ve huzûra kavuştu. Bütün müslimânlar halîfe-i müslimîne "rahmetullahi aleyh" hayrlı düâ etdiler. 1306 [m. 1888] dan sonra, Muhammed ibn-ür-Reşîd, Necdi ele geçirdi. Abdullahı esîr eyledi.

Yemeni elde etdikleri zemân, Tâif ile San'a şehirleri arasında **(Sevvat)** dağları üzerinde yaşıyan bir milyona yakın Asîrli vahşîleri dahî vehhâbî yapmışlardı. Muhammed Alî pâşa, eşkiyânın kökünü temizledikten sonra, bu dağlardaki temizliği sonraya bırakmışdı. Binikiyüzaltmışüç (1263) de Sultân Abdülmecîd hân "rahmetullahi aleyh" zemânında buralar da Osmânîlilerin idâresi ve kontrolü altına alındı.

Asîrlilerin, kendilerinin seçtikleri emîrleri ve Osmânîlilerin ta'yîn etdiği vâîlileri vardı. Yumuşak davranan vâîlilere isyân ederler, kendi emîrlere itâ'at etmenin ibâdet olduğuna inanırlardı. Vâîlî Kurd Mahmûd pâşa zemânında isyân ederek, Yemendeki Hudeyde şehrine bile saldırmışlar, öldürücü sââm rüzgârı eserek telef olmuşlardı. Binikiyüzsekseneyedi (1287) de de, isyân edip, Hudeyde şehrine saldırdılar ise de, şehirde bulunan az sayıdaki Osmânîli

askerleri kahramanca çarpışdıklarından, şehre giremediler. Bunun üzerine, Redîf pâşanın kumandasında bir tümen asker gönderildi. Redîf pâşanın ve Osmânlı kurmaylarının güzel plânları ve idâreleri ile sarp dağlardaki eşkiyâ yuvaları birer birer ele geçirildi. Fitne ve isyân ocakları temizlendi. Redîf pâşanın hastalanması üzerine, Yemen çöllerindeki ve Asîr dağlarındaki vahşîlerin kalkındırılması, islâm bilgilerinin ve ahlâkının oralara yerleştirilmesi için, Gâzî Ahmed Muhtâr pâşa gönderildi.

Arabistân yarımadası, Mısır fâtihî ve ilk Türk halîfesi yavuz sultân Selîm hânın “rahmetullahi aleyh” zemânı olan 923 [m. 1517] senesinden beri Osmânlıların idâresinde kaldı. Şehirler tam bir huzûr ve râhatlıkla idâre edildi ise de, çöllerdeki ve dağlardaki göçebe, câhil olanlar, kendi şeyhlerinin ve emîrlerinin idâresi altında bırakılmışlardı. Bu emîrler, ara sıra isyân ederdi. Çoğu vehhâbî oldular. Halka saldıрмаğa, müslimânları soyup öldürmeğe de başladılar. Hâcîların yollarını kesip, soyarlar ve öldürürlerdi.

1274 [m. 1858] de, İngilizler Hindistânda ihtilâl çıkararak, oradaki islâm devletini yıkarken, Ciddede de fitne çıkardılar ise de, Mekke vâlisî Nâmîk pâşanın siyâseti ile sulh yapıldı.

Binikiyüzyetmişyedi (1277) senesinde bütün bu âsî ve cânî emîrler Osmânlı devletinin itâ’ati ve terbiyesi altına sokuldu.

(Mir’ât-ülharemeyn) kitâbının yazıldığı 1306 [m. 1888] senesinde, Arabistân yarımadasında oniki milyon insan yaşadığı bildiriliyor. Çok zekî ve anlayışlı iseler de, çok câhil, soyguncu ve kan dökücüdürler. Sü’ûda tâbî’ olmaları, onların bu vahşetlerini dahâ da artırmıştır.

Birinci cihân harbinde Osmânlılarla birlikte İngilizlere karşı harb eden emîr İbn-ür-Reşîdin büyük dedesi de İbn-ür-Reşîd idi. Bunun oğlu Alî, Medînenin şimâl şarkında bulunan Hâil şehrinde emîr idi. 1251 [m. 1835] de vefât etdi. Yerine geçen oğlu Abdüllah el-Reşîd, onüç sene emîrlik yaptı. Bunun yerine geçen büyük oğlu Tallâla 1282 [m. 1866] de, İbn-üs-Sü’ûd Faysal zehirli şerbet içirip deli oldu. Tabanca ile intihâr etdi. Yerine kardeşi Mu’teb, Hâil emîri oldu ise de, iki sene sonra, Bender bin Tallâl, amcası Mu’tebi öldürüp emîr oldu. Fekat bu da amcası Muhammed-el-Reşîd tarafından öldürüldü. Muhammed, Necdî ve Riyâdî ele geçirdi. Sü’ûd oğullarından emîr Abdüllah bin Faysalî esîr alıp Hâile götürdü. Abdüllah bin Faysalın kardeşi Abdürrahmân ve bunun oğlu Abdül’azîz kaçarak Kuveyte sığındı. Muhammed-el-Reşîd 1315 [m. 1897] senesinde vefât etdi. Yerine geçen birâderi oğlu Abdül’azîz el-Reşîd zâlim olduğundan, vehhâbîliğin yeniden zuhûruna sebep oldu. Riyâd ve Kasîm ve Büreyde emîrleri, **(El-Mühennâ)** köyünde

bulunan Abdül'azîz ile anlaşdılar. Abdül'azîz bin Abdürrahmân bin Faysal oniki hecinli ile Kuveytten Riyâda geldi. 1319 [m. 1901] senesinde bir gece Riyâda girdi. Abdül'azîz ibnür Reşîdin Riyâd vâlîsi olan Aclânı bir ziyâfetde öldürdü. Zulmden yılmış olan halk, bunu emîr yaptı. Böylece, Sü'ûdî devleti Riyâdda kurulmuş oldu. Üç sene çeşidli muharebeler yapıldı. Abdül'azîz ibn-ür-Reşîd öldürüldü. 1333 [m. 1915] de, Osmânlılar işe karışarak, Abdül'azîz ibn-üs-Sü'ûd Riyâd kaymakamı olmak üzere sulh yapıldı. Sonra Reşîdîlerle, Sü'ûdîler arasında Kasîmde harb olup, Abdül'azîz mağlûb oldu. Riyâda çekildi.

17 Hazîran 1336 [m. 1918] de Abdül'azîz bin Abdürrahmân İngilizlerin teşvîki ile bir beyannâme neşr etdi. Mekkedeki şerîf Hüseyin ve onunla birlikte olanlar kâfirdir. Bunlarla cihâd ediyorum diyerek Mekkeye ve Tâife saldırdı. Fekat, bu şehirleri şerîf Hüseyin pâşadan alamadı. 1342 [m. 1924] de İngilizler, Mekke emîri şerîf Hüseyin bin Alî pâşayı yakalayıp Kıbrısa götürdü. Pâşa 1349 [m. 1931] de, kapatıldığı otelde vefât etdi. Abdül'azîz bin Abdürrahmân, 1924 de Mekkeyi ve Tâifi râhatça ele geçirdi. Osmânlı devletinin idâresini ellerine geçirmiş olan İttihâdcılarla arası açılan Mekke emîri şerîf Hüseyin pâşaya karşı Medîneyi muhafaza eden Osmânlı askerleri, Mondros mütârekesine göre, 28 Şubat 1337 [m. 1919] da Hicâzdan ayrılmış, şerîf Hüseyin pâşanın oğlu şerîf Abdullah da Medîneye yerleşmişti. Babası ölünce, İngilizler bunu da Medîneden çıkarıp Ammâna sürdü. 1365 [m. 1946] da Ürdün devletini kurdu ise de, 1370 [m. 1951] de Mescid-i aksâda nemâz kılarken İngilizlerin kirâlık kâtileri tarafından öldürüldü. Yerine oğlu Tallâl geçti. Fekat, hasta olduğundan yerini oğlu Melik Hüseyine terk etdi. Şerîf Hüseyin pâşanın ikinci oğlu şerîf Faysal, 1339 [m. 1921] da Irâk devletini kurdu. 1351 [m. 1933] de vefât etdi. Yerine oğlu Gâzî geçti. Bu da, 1939 da, yirmibir yaşında ölünce, yerine oğlu İkinci Faysal Irâk meliki oldu. Fekat, 1958 Ağustosunun ondördüncü günü ihtilâlde general Kâsım tarafından, yirmiüç yaşında iken öldürüldü. İkinci bir ihtilâlde Kâsım da öldürüldü. Irâk ve Süriye devletleri, çeşidli ihtilâller sonunda sosyalist (Ba's) partisinin eline geçdiler ve Rusların kolonisi hâline geldiler.

Abdül'azîz bin Abdürrahmân, Medîneye çok saldırdı. 1926 hücumunda, Resûlullahın "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" mubârek türbesini de bombaladı. Fekat, şehre giremedi. 1344 ve 9 Eylül 1926 da İstanbulda çıkan Son Sâat Gazetesi, şu haberi vermişti:

MEDİNE BOMBARDIMANI

İbn-üssü'ûd Abdül'azîz tarafından Medîne-i münevverenin bombardıman edilmesi, Hindistân halkı arasında galeyân yapıldığını yazmışdık. Hindistânda çıkan (The Times of India) diyor ki:

(Son zemânlarda Medîneye hücum ve Kabr-i Nebevîyi bombardıman haberlerinin Hind müslimânlarında husûle getirdiği te'sîri hiçbir hâdise vücûde getirmemiştir. Hindistânın her tarafında bulunan müslimânlar, bu hâdise dolayısı ile, o makâm-ı mukaddese ne derece hurmetkâr olduklarını göstermişlerdir. Hindistânda ve İrândaki bu mühim te'essürât, hiç şübhesiz İbni Sü'ûd üzerinde te'sîr yapacak ve onu bütün islâm memleketlerinin nefretini kazanmamak için, böyle alçak hareketlerde bulunmaktan men' edecektir. Hind müslimânları İbnüssü'ûda bu fikrlerini açıkça bildirmişlerdir).

Birinci cihân harbinde, Osmânlı devletini eline geçirmiş olan (**İttihâd ve Terakkî**) komitacıları din câhili idi. İslâmiyyetden ve islâm terbiyesinden ve islâm ahlâkından mahrûm idiler. İş başındakilerin çoğu ingiliz masonu idi. İmperatorluğun her tarafında yaptıkları gibi, Arabistânda da, millete zulm, işkence yapılmasına sebep oldular. Müslimânlara kan kUSDurdular. Sultân ikinci Abdülhamîd hân "rahmetullahi aleyh" zemânında adâlete, merhamete, ihsâna ve saygıya alışdırılmış olan Arabistân ehâlîsi, Türkleri kardeş gibi severlerdi. İttihâdcıların sebep olduğu zulm, işkenceler karşısında şaşkına döndüler. Mekke emîri şerîf Hüseyin bin Alî pâşanın "rahmetullahi aleyh" akrabâsı ve dâmâdı ve birçok arab beğleri, Cemâl Pâşa tarafından Şâmda işkence ile öldürüldü.

(**İttihâdcılar**) adındaki hareket ordusu, Selânikden İstanbula gelince, ilk iş olarak, Londradaki müstemlekeler nezâretinin emri ile, son islâm halîfesi olan sultân ikinci Abdülhamîd hânı "rahmetullahi aleyh" tahtından indirerek, devlet işlerini kendi ellerine aldılar. Devlet işleri, ingiliz masonlarının yetiştirdikleri İslâm düşmanlarının eline geçti. halîfe zemânında iş başında bulunanları ve ilm adamlarını ve yazarları, kimini zindanlarda çürüterek, kimini kapıdan, câmi'den çıkarken arkalarından vurdurarak öldürdüler. Halîfe yaptıkları sultân Reşâdı "rahmetullahi aleyh" kukla gibi ve işbaşına getirdikleri meb'ûsları, tabanca tehdîdi ile, maşa gibi kullandılar. Memleketi harbden harbe, felâketden felâkete sürüklediler. Dîni, islâmiyyeti bırakarak, işkencelere, eğlencelere, sefâhete koyuldular. Dolu-dizgin giden bu kudurmuşca akıntıya (dur!) diyen hamiyetli vatandaşları, ilerisini gören hâlis müslimânları sürdürdüler, asdılar. Bu uyanık müslimânlardan biri, şerîf Hüseyin bin Alî pâşa idi "rahmetullahi aleyh". Sultân Abdülhamîd

hân “rahmetullahi aleyh” zemânında, İstanbulda mühim makâmlarda bulunan şerîf Hüseyin pâşa (**Mîr-i mîrân**) ya'nî Beğlerbeği rütbesini taşıyor, halîfeye ve devlete hizmetlerde bulunuyordu. İttihâdcıların, memleketi (**Birinci cihân harbi**) felâketine sürüklemelerine karşı çıktığı için (**Mekke emîri**) vazîfesi ile İstanbuldan uzaklaştırılmıştı. Enver pâşanın 22 Zilhicce 1332 ve 29 Teşrîn-i evvel 1914 de hâzırlatıp sultân Reşâda “rahmetullahi aleyh” imzâ etdirdikleri harb karârına (**Cihâd-ı ekber**) adını takarak bütün islâm memleketlerine dağıtdılar. Zevallı sultân Reşâd kendini hakîkî halîfe sanıyor. Arasına müslimânlıkla bağdaşmayan emri imzâlamağa zorlanınca, yakınlarına, (Yâhû bunlar beni hiç dinlemiyor) diyerek, ortada dönen dolapların farkına vardığını anlatmaktan geri kalmıyordu.

Şerîf Hüseyin pâşa “rahmetullahi aleyh” ittihâdcıların bir yandan dinden, îmandan ve din düşmanları ile cihâddan söz ederken, öte yandan da koca imperatorluğu parçalamağa sürüklediklerini, binlerce müslimân gencini ateşe atdıklarını anlıyor, daldıkları gafletin ve sefâhatin, hiç de sözlerine uymadığını görüyor. Milleti bu eşkiyânın elinden ve memleketi başımıza gelecek vahîm neticelerden kurtarmak yollarını arıyordu. Cemâl paşanın Şâmda yaptığı çılginca eğlenceleri ve şerîf hânedânından kıymetli kimseleri öldürdüğünü işiterek, oğlu şerîf Faysal efendiyi Mekkedden Şâma gönderdi. Faysal efendi, bütün bu kötülüklerin vâkı' olduğunu anlayıp babasına bildirince, şerîf Hüseyin pâşa, artık dayanamadı. Bütün müslimânlara işin içyüzünü bildirmek için, 25 Şa'bân 1334 [m. 1916] târîhli birinci beyânnâmesini ve 11 Zilka'de 1334 de ikinci beyânnâmesini neşr etdi. İttihâdcılar, bu haklı çağrıya (**İsyân beyânnâmesi**) dediler. İstanbulda çıkan ittihâdcı gazetelerdeki kirâlık kalemler, Şerîf Hüseyin pâşaya ağza ve akla gelmiyen küfr ve iftirâları savurdular. Fekat hâdiseler şerîf Hüseyin pâşanın haklı olduğunu gösterdi. İttihâdcılar, şerîf Hüseyin pâşanın beyânnâmelerinden uyanacakları yerde, onu vatan hâini i'lân etdiler. Üzerine alaylar gönderdiler. Senelerce kardeşi kardeşe boğdurdular. Mekkeyi ve Medîneyi o hâlis müslimânlara, sevgili Peygamberimizin “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” oğullarına vermemek için, çok ma'sûmun şehîd düşmelerine sebep oldular. Bununla da kalmayıp, o mubârek yerleri, islâm kâtili, çöl eşkiyâsı, câhil, zâlimlere kapdırdılar. İttihâdcılar, koca Osmânî İmperatorluğunu da düşmana teslim edip kaçdılar. 30 Ağustos 1340 [m. 1922] târîhindeki Türk istiklâl zaferi olmasaydı, türklük ve müslimânlık onun dediği gibi, büsbütün yok olacaktı. İngilizlerin

Sevr muâhedesi ile sapladıkları hançer, âlem-i islâmı mahv edecekdi.

Aşağıdaki iki beyânnâme dikkat ile okunursa, şerîf Hüseyin pâşanın hiç de **(Arab istiklâli)** diye birşey düşünmediği anlaşılır. O, kavmiyeti değil, bütün müslimânların islâm bayrağı altında kardeşçe yaşamalarını istiyordu. İttihâdcıların gazeteleri, kara köpeklere arab arab derken, arab saçı, arab sabunu gibi sözlerle ve kara fatma böceği gibi uydurma isimlerle arab milleti ile alay ederken, Mekkedeki ve Medînedeki temiz müslimânlar, bütün islâm milletlerinin kardeş olduklarına inanıyor, hepsini kardeş gibi seviyorlardı. Ne yazık ki, ittihâdcı komitacılarda bu îmânlı rûh ve bu güzel anlayış yoktu. Onlar, bu hâlis müslimânlara âsî derken, isyân hâlinde olan, Türk askerine saldıran ve Osmânlı topraklarını kapışmakta olan kimselere, birşey demiyorlardı. Mekkedeki Peygamberler soyundan olan temiz müslimânlar ile boğuşmağı tekrâr tekrâr emr eden ittihâdcılar, isyân hâlinde olan Abdül'azîz bin Abdürrahmân bin Faysala dostluk mektûbları yazarak, (Askerinle Medîneye gel! Berâberce Mekkeye gidelim. Padişâha isyân etmiş olan Emîr Hüseyini yakalıyalım) diyordu. Abdül'azîz, bu mektûblara cevâb bile vermedi. Çünkü o, Türklerin Mekkeye girmesini istemiyordu. Kendisi İngilizlerle anlaşmış olup, Arabistânın kendisine verileceği zemânı bekliyordu. Öyle de oldu. Abdül'azîz, o sıralarda, Bahreyn adalarında bulunan İngiliz kumandanı ile anlaşmış, İngilizlerden aldığı silâhlarla, Basra körfezi sâhilindeki Osmânlı şehirlerine saldırıp ele geçirmek çabasında idi. Şöyle ki:

Necd çöllerindeki Abdül'azîz ile ibn-ür-Reşîd kabîlelerinin senelerce döğüşerek kan dökmelerine son vermek için, Fârûkî Sâmi pâşa **(Kasîm)** mutesarrıfı yapıldı. Abdül'azîz, Sâmi pâşayı ve Türk askerlerini bir hücûmda esîr almak, bağlayıp Riyâda götürmek üzere sû-i kâsd hâzırladı ise de, Kasîm şehrindeki şeyhler, devletle başa çıkılmaz diyerek, mâni' oldular. Abdül'azîz, Sâmi pâşaya, (Kasîm bu kadar askeri besliyemez. Aç kalırsınız. Medîneye dön) dedi. O da, bu sözü dost nasîhati sanarak, Medîneye çekildi. Asker çekilince, Abdül'azîz, Kasîm kal'asındaki Osmânlı sancağını indirdi. Kasîmi böyle ele geçirdikten sonra, Necd Mutesarrıflığının merkezi olan (El-Hâssa)ya saldırarak, Osmânlılardan zorla aldı. İttihâdcılar Abdül'azîzi beğeniyorlar, ona birşey demiyorlar. Bilhâssa dinde reformcu olan Basra meb'ûsu Tâlib-ün-Nakîb, onun bu saldırılarını hizmet kılığına sokuyordu. Abdül'azîz, o sırada ibn-ür-Reşîde saldırdı ise de mağlûb ve perîşân oldu. Sü'ûd oğullarından çoğu öldü. Abdül'azîzden alınan ganîmetler arasında İngiliz silâhları ve birçok şapka vardı. Abdül'azîzin bu darbeyi yimesi, Mekke ve

Medîneye saldırmasını geciktirdi. Fekat, İngilizlerin ve meşhûr câsûs yüzbaşı Lavrensin körüklemesi ile 17 Hazîran 1336 [m. 1918] de şerîf Hüseyin pâşaya harb ilân ederek, Mekkeye saldırdı. Fekat, mağlûb olarak Necde çekildi. 1342 [m. 1924] de, Mekke ile Tâifi ve 1349 [m. 1931] de Medîneyi İngilizlerden teslim aldı. 1351 [m. 1932] Eylül ayının 23. cü günü de (Sü'ûdî Arabistân devleti)ni kurdu.

[Abdül'azîz bin Abdürrahmân 1373 [m. 1953] de ölünce, yerine oğlu Sü'ûd geçti. Sü'ûd oğullarının yirmincisi olan bu adam, sefâhate düşkün idi. Atınada içkili kadınlı sefâhet sürerek 1384 de öldü. 1964 de, kardeşi Faysal bunun yerine geçti. Faysal, petrol şirketlerinden ve hâcılardan her sene aldığı milyonlarca altını, vehhâbîliği yaymak için, her memlekete saçdı. 1395 [m. 1975] Mart ayında, yeğeni tarafından, Riyâddaki serâyında öldürüldü. Yerine kardeşi Hâlid geçti. Hâlid 1402 [m. 1982] de öldü. Yerine kardeşi Fahd geçti. Fahd, 1417 [m. 1996] de felç olarak kıpırdayamaz hâlde, İspanyadaki serâyında tedâvî edilmektedir.]

Medîne muhafızları Basrî ve Fahrî pâşalar, Abdül'azîzin bu hiyânetlerini yakından gördükleri hâlde, ittihâdcılardan aldıkları emirlere uymağı vazîfe sayarak, şerîf Hüseyin pâşayı ve oğullarını âsî ilân etdiler. Kardeşi kardeşe boğdurmağa âlet oldular. Hicâz vâlî ve kumandanı Gâlib pâşa din bilgisi kuvvetli, ileri görüşlü, tecrübeli bir kumandan olup, ittihâdcıların emirlerine aldanmadı. Uzun ve esâslı inceleme ve araştırmalar yaparak şerîf Hüseyin pâşanın haklı olduğunu ve iki Beyânnâmesini din ve millet sevgisi ile yazmış olduğunu anladı. Şerîf Hüseyin pâşaya yapılan iftirâlara karşı aşağıdaki günlük emri yayınladı:

Emîr hazretlerinden hiçbir sûretle şübhe edilmemelidir. Böyle bir isyân çıkarması ihtimâli aslâ yoktur. Bu yolda çıkarılan sözlerin hiçbirisi doğru değildir. Şerîf Hüseyin pâşa, halîfe-i müslimîne tâm bir itâ'at ile bağlı olup, ömr-i şâhânelerinin uzaması için her zemân düâ etmektedir.

Gâlib pâşa, bu yazısından, ittihâdcı eşkiyâsının elebaşlarından olan dördüncü ordu kumandanı Cemâl pâşaya ve İstanbula da gönderdi. Bu yazısında şerîf Hüseyin pâşanın, hâlis müslimân olduğunu, da'vâsında haklı olduğunu açıkça savunmuşdu. Fekat ne yazık ki, ittihâdcılar şerîf Hüseyin pâşayı ve oğullarını, kendilerine büyük bir mâni' görüyorlar. Bunların milleti uyandırarak, işkence ve taşkınca davranışlarına son verileceğinden çok korkuyorlardı. Şerîf oğullarını âsî durumuna sokmak için, iğrenç hîleler hâzırlandı. Medînedeki kahraman Türk subaylarına savaş emri gönderildi. Senelerce kardeş kanı akıtıldı. Şerîfleri âsî, hattâ hâin sanarak

onlara ateş açan ma'sûm subayların çoğu, sonunda aldatıldıklarını anladılar. Başlarında fırka kurmay başkanı albay Emîn beğ olmak üzere, yüzlerce subay birleşip, **(Merkez hey'eti)** kurdular. Çeşidli beyânnâmeler dağıtarak, Hicâzda oynanan cinâyetleri bildirdiler. (Kumandan ve dalkavukları yalan söylüyorlar. Arab-Türk, iki millet olarak bundan sonra da kardeş gibi yaşıyacaktır. Zâten kardeş değil mi idik? Târîh ve din bağları ile birbirimize bağlı değil miyiz? Kavm-i necîb-i arab istiklâlîni kazanmakla düşmanımız olabilir mi? Onlara da sorarsanız "Hayır!" diyeceklerdir. Elbirliği ile çalışacağız. Askerlerimizi Yenbû' iskelesine kadar göndermek için şerîf hazretleri develer hâzırladılar. Hastalarımıza ilâclar gönderdiler. Hepimizin sâhile kadar râhat naklini düşündüler. Bundan büyük insâniyet olur mu? Bundan büyük kardeşlik olur mu? Böyle yapmayıp, Medîneden Yenbû' iskelesine yürüyerek gidiniz deselerdi, hayır biz kahramanız, asarız, keseriz, otomobil isteriz mi diyecekdik? Bundan sonra maksadsız olarak ölmeği göze almak yiğitlik değildir. Bu yazımız, hakîkati anlayamayanlar içindir. Ekseriyet anlamışdır. Bu zulme, hazret-i Peygamber efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" dahî evet der mi?) dediler.

Medîne muhâfızı Fahreddîn pâşa, hâlâ ittihâdcı hükûmetin emrine uymakda ısrâr ediyordu. Türk subayları, 10 Kânûn-i sâni 1337 [m. 1919] sabâhı pâşanın yatak odasını sardılar. Yâveri mülâzim-i evvel [üsteğmen] Şevket beğ gürültüyü işitince, dışarı çıkdı. Mîralaylar, kaymakamlar, binbaşılar, yüzbaşılar, mülâzımler, seçilmiş piyâde ve jandarma neferleri merdivenleri çıkıyorlardı. Yâveri götürdüler. Odaya girenler, pâşanın bileklerini yakaladı. Dışarı çıkarılıp otomobile bindirildi. İki subay arasında, Yenbû' iskelesine götürüldü. Subaylar ve askerler, anavatana İstanbula kavuşmak sevinci içinde idi. Fekat, İngilizler hepsini Mısra götürdü. Mısırda altı ay ingiliz esâretinde kaldılar. Pâşa, 5 Ağustosda, harb suçlusu olarak, Maltaya götürüldü. İki sene orada bırakıldı. Bu kahraman Türk kumandanı, ittihâdcıların çılgınca verdikleri emrlere uymağı bir vatan borcu bildiği için, Medînede hareketsiz kalmış, azılı islâm düşmanı İngilizlerle döğüşmek fırsatını bulamamışdı. İttihâdcılar, hükûmeti ele geçirdikten sonra, kahramanlar yurdunu parçalamakla kalmayıp, Fahreddîn pâşa gibi nice vatan evlâdlarının düşman zindanlarında, senelerce inlemelerine sebep oldular. Mekke ve Medîne gibi mubârek yerlerimizi, Peygamber efendimizin soyundan, hâlis müslimân şerîf evlâdına vermemek için, binlerce ma'sûm Türk ve müslimân kanı dökülmesine sebep oldukdan başka, o mubârek toprakları, hakîkî müslimânların ve Türklerin târihî düşmanı olan, elleri kanlı, kalbleri katı kimselere bıraktılar.

ŞERÎF HÜSEYN PÂŞANIN BİRİNCİ BEYÂNNÂMESİNİN TERCEMESİ

Târîhi iyi bilenler pek iyi anlar ki, islâm birliğinin kuvvetlenmesi için, islâm âmirlerinden ve hâkimlerinden (devlet-i aliyye-i Osmâniyye)ye ilk olarak bî'at edenler, bağlananlar, Mekke-i mükerreme emîrlерidir.

Osmânlı sultânlarının (Kitâbullah) ve (Sünnet-i Resûlullah)ı icrâ ve islâmîyete uymakdaki gayretleri ve bu uğurda vücûdlarını fedâ etmeleri dolayısıyla, bu (arab emîrleri), Osmânlılara her zemân sıkı bağlandılar. Hattâ, 1327 [m. 1909] senesinde ben, arablardan meydâna gelen bir kuvvetle, arabların üzerine yürüyerek devlet-i Osmâniyyenin şerefini ve haysiyyetini muhâfaza için (**Ebhâ**)nın kuşatılmasını kaldırmağa çalışdım. Ertesi sene, aynı maksadla oğullarımdan birinin kumandasında o hareketi icrâ eyledim. Herkesin bildiği gibi, bu büyük gâyeden hiç ayrıldım.

(**İttihâd ve Terakkî Cem'ıyyeti**)nin ortaya çıkması ve devlet işlerini eline alması ve temelinden bozuk olan idâresi, dâhilde ve hâricde birçok karışıklıklara ve herkesin bildiği üzere, birçok muhârebelere sebebiyet vermiş, devletin azametini ve kuvvetini sarsmış, hele son harbe gereksiz atılmakla, memleketi gâyet tehlikeli bir hâle sürüklemiştir. Bu acı durumu görmiyen, anlamayan yokdur. Anlatmağa hâcet kalmamıştır.

Biz, bütün Ehl-i islâmın bu büyük islâm devletine olan bağlarının gevşemesini, üzölmelerini ve sıkılmalarını görmek istemiyoruz. Memleketimizin elimizde kalan parçasındaki müslimân ve gayr-i müslim vatandaşların i'dâm edilerek, zindanlarda çürütölerek ve yurdlarından sürölerek, Osmânlı milletinin birliği bozulmuş, böylece halkın, malına, canına emniyyeti bırakılmamıştır. Bu son muhârebeye katıldıktan sonra, (**Mukaddes topraklar**)da bulunan ehâlînin çekdikleri sıkıntı o kadar büyükdür ki, orta hâlli olanlar evlerinin kapı ve pencerelerini ve bütün ihtiyâc eşyâsını satdıktan sonra, damındaki tahtaları da satmağa mecbûr olmuşlardır.

İttihâdcılar bu kadarla da kalmıyarak, saltanat-ı seniyye-i Osmâniyye ile bütün müslimânların arasında yegâne bağ olan (Kitâbullah) ve (Sünnet-i seniyye)yi bozmağa kalkışmışlar ve (Saltanat-ı seniyye)nin başkentinde sadr-ı a'zam, şeyh-ul-islâm ve bütün vezîrlerin ve senatörlerin gözü önünde yayınlanan (İctihâd) gazetesi, Peygamberimize çirkin yazıları ile hakâret etmekden çekinmediği gibi, kimsenin ses çıkaramamasından yüz bularak, Kur'ân-ı kerîmin âyetlerini değışdirmeğe dahî kalkışmış, (Mîrâs bölümü)nü bildiren âyet-i kerîme ile alay etmek küstahlığında

bulunmuştur. [Bu küstahca yazı ve yazarının Ziyâ Gökâlî olduğu **(Fâideli Bilgiler)** kitâbının, **(Doğruya İnan, Bölücüye Aldanma)** kısmında [190.cı sahîfede] bildirilmiştir.]

Bunlardan başka, islâmîyyetin beş esâsından birini yıkmağa kalkışmışlardır. Şöyle ki: Güyâ rus ordusu karşısında harb eden askerlere benzemek üzere, **(Mekke-i mükerreme)** ve **(Medîne-i münevvere)** ve **(Şâm)**da bulunan müslimân askerlerinin Ramezân-ı şerîf ayında oruc tutmamalarını emr etmişlerdir. Buna benzer birçok islâmî esâsları yıkmaktan ve Allahü teâlânın yasak ettiği şeyleri yapmaktan ve yaptırmaktan çekinmemişlerdir.

Şevketli yüce sultânımızın “rahmetullahi aleyh” bütün haklarını elinden aldıkları gibi, serâyâ bir başkâtib seçmek ve ta'yîn etmek hakkını dahî (Zât-ı şâhâne)den esirgemişlerdir. Osmânlı sultânını müslimânların işlerine bakmak hakkından da mahrûm ederek, kendi yaptıkları ve dünyâyâ ilân eyledikleri anayasayı kendileri çiğnemişlerdir. Osmânlı pâdişâhını anayasanın vermiş olduğu selâhiyetlerden, mahrûm bırakmışlardır. Bütün müslimânlar ve bütün yabancılar, bu alçak davranışları görmekte ve öğrenmektedirler. Böyle, islâmîyyeti yıkıcı işler karşısında, şimdiye kadar hep anlamamazlıktan gelmemiz, iyiye yormamız, müslimânlar arasına fitne ve ayrılık tohumları saçılmaması için olmuştur.

(Devlet-i aliyye-i Osmâniyye)nin idâresi, Enver ve Cemal ve Tal'ât pâşaların ellerinde kaldı sözünün memleketin her tarafına yayılması, boş yere değilmiş. Bunun ne demek olduğu, gün geçtikçe açığa kavuşmaktadır. İstediklerini yaparlar, dilediklerini yaptırırlar. Onların emrleri, anayasanın, kanûnların üstündedir, demek olduğunu herkes iyice anladı. Mekke (Mahkeme-i şer'îyyesi kâdîsı)na gönderdikleri bir emrde, hâkim huzûrunda şehâdetlerin dinlenmesi ve hâkim huzûrunda yazılmıyan tezkiyelerin kabûl edilmemesi yazılıdır. Bu emr, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildirilen, müslimânlar arasında tezkiye yapılmasını ortadan kaldırmaktadır.

Bunlardan başka, meşhûr islâm âlimlerinden ve arab vatandaşların büyüklerinden emîr **Ömer-el Cezâirî** ve emîr **Ârif-el-Şehâbî** ve **Şefik beğ** ve **el-Müeyyed Şükrü beğ** ve **Asenî** ve **Abdülvehhâb** ve **Tevfik beğ** ve **el-Besat** ve **Abdülhamîd Zerâvî** ve **Abdülgani-el-Arisî**'ler ve bunlar gibi dahâ nice kıymetli ve fâideli kimseler, mahkemesiz ve kanûnsuz, asılıyor, kurşuna diziliyor. Serhoş iken, şu'ûrsuz iken verilen emrlerle birçok ocaklar söndürülüyor. Katı kalbli, taş yürekli diktatörlerin bile yapamayacağı bu cinâyetlerde ufak bir ma'zeret bulsam bile bunların geride kalan günâhsız, ma'sûm âilelerinin, kadınlarının, çocuklarının

yurdlarından, yuvalarından uzaklaştırılmasına, sürülmelerine, böylece, felâket üstüne felâket, musîbet üstüne musîbet çekdirilmelerine ne ma'zeret gösterilebilir?

Âile reîslerinin her ne sebeble olursa olsun öldürülmeleri, zıندانlarda çürütülmeleri, evlerini, evlâdlarını cezâlandıрмаğa kâfi iken, bunları ayrıca sürüp inletmek hiçbir sûrette mantıka, adâlete, insanlığa sığacak birşey olmadığı meydândadır. En'âm sûresi, yüzaltmışdördüncü âyetinde meâlen, **(Hiç kimse başkasının suçu ile cezâlandırılmaz!)** buyuruldu. Adâlete ışık tutan bu emr meydânda iken, ittihâdcıların o canavarca hareketleri, hangi formül ile bağdaştırılabilir? Bu ikinci cinâyeti de bir siyâsî sebebe bağliyerek, bir maddeye uydurabilirsek bile, âile reislerini gayb eden kadınların ve çocukların mallarının, mülklerinin ellerinden alınmasına ne denilebilir? Haydi bu en alçak hareketlerine de susalım. Milletın, memleketın selâmeti için, ma'sûmları, mazlûmları korumak vazîfemizi de ihmâl edelim. Fekat, meşhûr mücâhid, kahraman emîr **Abdülkâdir Cezâyirî**'nin nâmûs-u mücessem, iffetli ve şerefli kızının tahkîr edilmesine, haysiyet ve nâmûsu ile oynanmasına ne sebep gösterilebilir? Oynatılacak, eğlenilecek bayağı kadınlar bulunamadı da, târîhin vesîkalandırdığı, müslimânların gözbebeği mubârek hanımların asâletine, şereflerine saldıranların düşünce ve hedeflerini anlamıyacak kimse var mıdır?

İttihâdcıların kanûn, ahlâk, insâf dışı taşkın ve şaşkın hareketlerinden herkesin bildiği birkaç fâci'ayı yukarıda bildirdik. Bunları bütün insanlık âlemine ve bütün îmânlı kardeşlerime duyuruyorum. Okuyanlar, anlıyanlar, vicdânlarından doğan hükmü vereceklerdir. Bu komitacıların islâmîyeti nasıl anladıklarını ve işi nereye kadar götürmek istediklerini bildirmek için, bütün müslimânların kalblerini sızlatan çok alçak, pek küstah bir davranışlarını da yazmadan geçemiyeceğim:

Mekke-i mükerreme halkının, cânlarına ve nâmûslarına yapılan saldırıların durdurulması için hâzırladıkları gösteri yürüyüşünde, bir ittihâdcı kumandanın emri ile **(Kal'a-i Ciyâd)**dan müslimânların kıblesi ve mü'minlerin Kâ'besi olan **(Beytullah)** üzerine atılan topların iki mermisinden birisi **(Hacer-ül-esved)** mukaddes taşına bir metre, ikincisi üç metre yakın yere isâbet etmiştir. **(Kâ'be-i mu'azzama)**yı örten **(Süt-re-i şerîfe)** de bu mermilerden ateş almıştır. Vatandaşlar **(Kâ'be-i mu'azzama)** kapısını açarak ve üstüne çıkararak yangını söndürmek mecbûriyyetinde kalmışlardır. Bu sırada yangını gördükleri hâlde, **(Makâm-i İbrâhîm)** ve **(Harem-i şerîf)** mescidi üzerine sürekli topçu ateşi yapılmış, bir kaç müslimânın şehîd olmasına sebep olmuşlardır. Halk, günlerce

mescide girememiş, nemâz kılınamamıştır. Müslimânların mescidlere ve **(Kâ'be-i mu'azzama)**ya hurmet etmeleri ve ta'zîm eylemeleri lâzım iken, böyle hakâret ve tahrîb etmeğe kalkışan kimselerin îmânlarının ve düşüncelerinin nasıl olabileceğinin anlaşılmasını bütün dünyâdaki müslimânlara bırakıyorum. İslâm dîninin ve bütün vatandaşlarımızın geleceğini, bu zihniyyetde ve bu inançda olan ittihâdcıların elinde oyuncak olarak bırakamayız. Allahü teâlâ, milletimizi gâfil avlanmaktan muhâfaza buyurdu. Hicâz müslimânları, şimdi kendi çalışması ile istiklâlini kazanmış, bu yiğitler diyârına musallat olan ittihâdcı komitacılarından memleketi kurtarmağa karâr vermiştir. Hiçbir dış ülke ile anlaşmıyarak ve böyle bir yardımı kabûl etmiyerek, kendi îmân kuvveti ve târîhde şanlı sahîfeler bırakan, kahramanlığı ile tam ve mutlak bir istiklâle kavuşmuştur.

Ehl-i islâmın üzerine musallat olan ittihâdcı komitacılarının zulmü, işkencesi altında inliyen memleketlerden ayrılarak **(Dîn-i islâm)**ı korumaktan ve **(Kelime-i tevhîd)**i yükseltmekten ibâret olan mukaddes gâyemize doğru ilerliyoruz. İslâmiyyete yakışan ve uygun olan her dürlü fen bilgilerini öğreneceğiz. İleri sanâyi' kuracağız. Medeniyet yolunda can ile, baş ile çalışacağız. Bütün islâm âlemindeki din kardeşlerimizin, vâcibi, vazîfeyi îfâ için olan bu hareketimizi kardeşçe destekliyeceklerini ve bu mukaddes cihâdımızda bize yardımcı olacaklarını beklemekteyiz.

Ellerimizi rablerin rabbi olan yüce Allahımıza kaldırarak, bize doğru yolu göstermesi ve bu yolda başarıya kavuşturması için Onun yüce Peygamberi hurmetine düâ ve istirhâm ediyoruz. Onun yardımı her yalvarana yetişir ve yeter. O çok iyi yardım edicidir.

25 Şa'bân, sene 1334 (1916)

Mekke-i mükerrime emîri

Şerîf Hüseyin bin Alî

ŞERİF HÜSEYN PÂŞANIN İKİNCİ BEYÂNNÂMESİNİN TERCEMESİ

Birinci beyânnâmede bildirilen sebeplerden dolayı harekete geçen biz Hicâzluların gayret ve fikrlerinde, ba'zılarının tereddüde düşebileceğini düşünerek aydın vatandaşlar ve bilgili müslimânlar için bu ikinci beyânnâmeyi de yayınlamağı uygun gördüm. Açık ve pek yeni delîller, vesîkalar göstererek, milletimizi uyarıyorum.

İleriyi görebilen müslimânlar ve Osmânlı topluluğunun bilgili ve tecribeli olanları ve bütün dünyânın akllı ve anlayışlı olanları, Osmânlı devletinin umûmî harbe girmiş olmasına râzı değildirler. Bunun başlıca iki sebebi vardır:

Birincisi dâhilî sebeplerdir. Devlet-i aliyye-i Osmâniyye, **(Trablusgarb)** ve **(Balkan)** muhârebelerinden pek yakın zemânda çıkmış, bu savaşlarda askerî ve ekonomik kuvvetleri pek yıpranmış, hattâ bozulmuş ve güç kaynağı olan millet za'îflemiştir. Osmânlı milletin askerleri yurdlarına dönerek çoluk çocuklarının nafakasını kazanmak için çalışmağa başlar başlamaz, birbiri arkasından tekrâr silâh altına çağırılmış, bu hâl millet için bir felâket olmuştur. İttihâdcıların yeniden katıldıkları umûmî harb ise, öncekilerle ölçülemeyecek derecede korkunç ve yıkıcı olduğundan, yıpranmış bir milletin sırtına ağır vergiler ve işkence şeklinde vazîfeler yükleyerek böyle tehlikeli bir harbe milleti sürüklemek akl işi değildir.

İkinci sebep hâricîdir. İttihâdcıların kurduğu hükûmet, harb eden iki taraftan kendine ortak olanı seçerken çok yanılmışdır. Osmânlı devleti, bir islâm devletidir. Topraklarının coğrafî yeri pek mühim ve geniştir. Sâhilleri, kara sınırlarından dâha fazladır. Bunun için, Osmânoğulları, o yüce sultânlar, hemen her zemân, milletlerinin çoğu müslimân olan ve denizlere hâkim bulunan devletlerle işbirliği yapmışlardır. Bu siyâsetleri, hemen hemen her zemân başarı sağlamışdır. İttihâdcıların tecribesiz ve bilgisiz önderleri, görünüşe kapılarak ve ingilizlerin köksüz, yaldızlı sözlerine aldanarak, Osmânlı sultânlarının “rahmetullahi aleyhim ecma'in” bu siyâsetini bozmuşlardır. Doğruyu iğriden ayırabilenler ve târih bilgisine vâkîf olanlar, bu şaşkın hareketin kötü ve çok acı netîcelerini hemen görmüşler. İttihâdcılarla işbirliği yapmaktan çekinmişlerdir. Hattâ, bu son harb felâketine katılmak hakkında fikrim telgrafla sorulduğu zemân, görüşümü uzun açıklamış, târihî misâller vererek, onları uyarmağa çalışmış idim. Cevâb olarak gönderdiğim telgraf, düşüncelerimi ve devlete karşı olan iyi niyyetimi ve bağlılığımı ve islâmın şerefini korumak için çırpındığımı gösteren sağlam bir vesîkadır.

Harbin başlangıcında, yanarak yakılarak bildirdiğimiz, korkduğumuz, çok acı, yıkıcı netîceler, şimdi ortaya çıkıyor. Bugün Osmânlı devletinin Avrupadaki hudûdları, hemen hemen İstanbul surlarına dayandı. Rus ordularının öncüleri, Sivâs ve Mûsul vilâyetlerinde Osmânlı halkını çiğnemektedirler. İngilizler Basra vilâyeti ile Bağdâd vilâyetini aldılar. El-Arîş çölünde, Cemâl pâşanın ahmakca idâresi yüzünden binlerce Osmânlı evlâdı esîr düştü. Hiç şübhe yok ki, bu çok elîm gidişi ve ittihâdcıların bu gidişle memleketi sürükledikleri felâketi gören sâdık vatandaşlar, iki şeyle karşı karşıya kalmaktadırlar.

Birincisi, Osmânlı devletinin haritadan silinmesi, yok olmasıdır.

İkincisi, bu felâketden, mahv olmaktan kurtulmanın çârelerini arayıp bulmaktır. Bunu araştıрмаğı, düşünmeğı, meşveret etmeğı ve îcâb eden teklîflerde bulunmağı bütün islâm âlemine bırakıyorum.

Tehlükeler vatani kuşatmadan, milleti mahv etmeden önce, haklı olarak harekete geçtik. Bir diktatör, mason azınlığın elinde oyuncak olan Osmânî devletinin böyle gâfil ve şaşkın idâresine bağlı kalmakla, devlete, millete fâideli olacağımızı, bilsek değil, zan etsek bile, hiçbir şey söylemez, yerimizden kımıldamaz, her dürlü meşakkate, hattâ ölmeğe tehammül eder, sabr edenlerden olurduk. Fekat, bunun hiçbir fâidesi olamayacağı, ateşi körüklemekten başka bir işe yaramayacağı, artık gün gibi meydândadır. Nasıl meydânda olmasın ki, bizleri yürütmek istedikleri yoldan gitsek, bu yola düşen milletlerin uğradıkları felâkete düşeceğimiz yüzde yüzdür. İttihâdcıların birkaç sene içinde koca devleti parçaladıklarını, müslimânları ve islâm dînini perîşan ettiklerini görmiyen, anlamıyan hiç var mı? Koca imperatorluk, Enver, Cemâl, Tal'ât ve arkadaşları gibi masonların keyflerine kurban oluyor.

Osmânî sultânlarının asrlardan beri tecrube ederek ve devletin ileri gelenleri ile meşveret ederek kabûl ettikleri temelli siyâseti, İngiltere ve Fransa hükûmetleri ile işbirliği yapmak siyâsetidir. Bu siyâset, târîh boyunca, devletimize, milletimize hep fâideli olmuştur. Son harbde bu siyâsetden ayrılmamıza sebep olanlar, adı geçen ittihâdcı diktatörlerdir.

Şimdi biz, ittihâdcıların câhil ve ahmak siyâsetlerine ve zâlim ve işkenceli idârelerine karşıyız. Memleketin felâkete sürüklendiğini görüyor, bunu aslâ tasvîb etmiyoruz. Herkes anlasın ki, bu muhâlefetimiz Enver, Cemâl, Tal'ât ve yardakçalarına karşıdır. Bizim bu haklı hareketimize her müslimân râzıdır. Her vatandaş haklı yolumuzda bizimle berâberdir. Hattâ, devlet başkanı, halîfe-i müslimîn de kalbi ile, vicdânı ile, bizimle berâberdir. Bu sözümüzün en kuvvetli vesîkası, velîahd Yûsûf İzzeddîn efendinin ittihâdcılar tarafından tecâvüze uğraması ve şehîd edilmesidir.

Tekrâr ediyorum: Koca Osmânî devleti bu diktatörlerin kötü niyyetlerine ve yıkıcı davranışlarına kurban oluyor. Biz bunların şerrinden Allahü teâlâyâ sığınırız. İttihâdcıların bizi uyaran ve harekete getiren kötü bir davranışlarını da şerefli Türk milletine duyurmadan geçemiyeceğim:

İttihâdcı komitanın azgın şeflerinden Cemâl pâşa, (**Şâm**)da istediğini asmakda, dilediğini kurşuna dizekdedir. Şâm'da bir pavyon meydâna getirmiş, bu fuhuş ve içki batakhânesinde, emrle getirdiği subaylarla birlikte yaptığı âlemde, şehrin ileri gelen

müslimân âilelerinin kızlarını hizmetçi olarak kullanmış, millî ve dînî hislerimizi yıkıcı konuşmalar yapılmış, nâralar atılmışdır. Bu alçakca hareketleri Kur'ân-ı kerîmde, Nûr sûresinde bulunan emrleri hiçe saymak olduğu gibi, Türk ve müslimân kadınının şeref ve haysiyetini ayaklar altına almak değil midir? Cemâl pâşanın bu hareketi, ittihâdcıların islâm dînine düşman olduklarını göstermiyor mu?

İttihâdcı komitacıların, masonların merkezi olan [müstemlekeler nezâreti]nin emrleri ile çok üzücü ve yıkıcı ve milleti, memleketi felâkete sürükleyici davranışlarından birkaçını bildirmiş bulunuyorum. Osmânlı topraklarında ve islâm memleketlerinde yaşayan din kardeşlerimi gafletten uyandırmak, böylece millete ve dînime hizmetde bulunmak için bunları yazdım. Bu komitacıların vatan ve milletin mukaddes dînimizin selâmetini düşünmiyerek, yalnız müstemlekeler nezâretinin emrleri ile hareket ettiklerini ve ilâhî emr ve yasaklara inanmak ve saygılı olmak şöyle dursun, bu kudsî hükmleri değışdirmek ve bozmak çabasında olduklarını vatandaşlarıma duyurmak istedim. Böylece, bu yıkıcı, bölücü, şaşkın ve alçak gidişlerine yardımcı olmamalarını ricâ ediyorum. Allahü teâlâyâ âsî olana, insanlara zulm yapana, itâ'at olunmaz. Bunun hareketlerini eli ile, dili ile ve kalbi ile değışdirmeğe gücü yeten, bunu yapmalıdır! İttihâdcıların zararlarını anlayamayıp, hareketlerini beğenenler varsa, bunları da dinlemeğe hâzırım. Doğru yolda olanlara ve fâideli iş yapanlara bizden selâm olsun.

**11 Zilka'de 1334 [m. 1916]
Mekke-i mükerreme emîri
Şerîf Hüseyin bin Alî**

Yukarıdaki iki beyânnâme, şerîf Hüseyin pâşanın niyyetinin hâlis, îmânının bütün olduğunu göstermekle beraber, yanlış düşüncelerini ve zararlı hükmlerini de bildiriyor. En büyük hatâsı, ingilizlerin târîh boyunca, islâmîyete karşı yaptıkları saldırıları anlayamamış olmasıdır. [Denizlere hâkim, askeri, silâhları çok olan ingizlere karşı harbe girmek, elbet yanlış idi. Fekat, bu azılı islâm düşmanı ile işbirliği yapmak, dahâ şaşkın bir hatâdır.] İngilizlerin üçüncü Selîm hân zemânında, Osmânlıları ve islâmîyeti yok etmek için, İstanbula kadar yaptıkları baskından habersiz olduğu anlaşılıyor. Hele onun zemânında Asyadaki ve Afrikadaki islâm memleketlerine barbarca saldırmışlar, buraları koloni yapıp, sömürmüşlerdi. Buralarda, islâm âlimlerini, islâm kitâblarını, islâm bilgilerini ve ahlâkını yok etmişlerdi. Osmânlı sultânı Abdülmecîd hânı "rahmetullahi aleyh" da aldatarak, devlet koltuklarına masonları yerleşdirdiler. Böylece, milletin îmânını, ahlâkını

bozmağa başladılar. Birinci cihân harbinde İngilizlere cäsûsluk yapanları, bu masonlar yetiştirdi. İçerden ve dışardan yıkarak, bu koca imperatorluğu yok etdiler. Sadr-ı a'zam Sa'îd Halîm pâşa, (**İnhitât-ı islâm**) kitâbında, devletin nasıl yıkıldığını uzun anlatmaktadır. Şerîf Hüseyin pâşa, târihî vesîkaları incelememiş olacak ki, en korkunç islâm düşmanının islâma yardım edeceğini ummaktadır. İttihâdcıların kötü olduklarını anlıyan, onun gibi güçlü bir kimse, Şâm'da Cemâl pâşayı ve İngilizlere satılmış olan soysuzları etkisiz hâle getirebilir, post kavgası yüzünden, Filistin cebhesinde yapılan hıyânetleri önliyebilirdi. O, bunu kolay yapabiliirdi. Yapsaydı, Osmânlı ordusu bozgundan kurtulurdu. Arabistân yarımadasında büyük bir Hâşimî islâm devleti kurulur, Mekke, Medîne, Kudüs mubârek şehirleri onun elinde kalırdı.

42 - Müslimânların halîfesi, sultân ikinci Mahmûd-i adlî hânın "rahmetullahi aleyh" emri ile Mısır vâlîsi Muhammed Alî pâşâ, mubârek Hicâz topraklarını temizledikten sonra, Eshâb-ı kirâmın ve Resûlullahın zevcelerinin ve şehîdlerin "radiyallahü teâlâ anhüm" türbeleri yeniden yapıldı. (**Mescid-i se'âdet**) ve (**Hucre-i Nebevî**) ta'mîr edildi. Sultân Abdülmecîd hân, bunların yapılması ve işlenmesi ve bakımı için torbalar doluları yüzbinlerle altın harc eyledi. Sultân Abdülmecîd hânın bu yolda çalışması ve uğraşması, şaşılacak kadar çokdur. Bunu 15. ci maddenin sonunda bildirmişdik. [1285] senesinde, sultân Abdül'azîz hân "rahmetullahi aleyh" da, Medîne çevresindeki sûr divârlarını sağlam yaptırdı. Ayrıca büyük bir tophâne, hükûmet konağı, bir habshâne, bir de cebhâne, ya'nî silâh deposu yaptırdı. Sultân ikinci Abdülhamîd hân "rahmetullahi aleyh" Şâmdan Medîne-i münevvereye demiryolu yaptı. 1326 [m. 1908] senesinin ondokuz Ağustosunda ilk tren, Medîne-i münevvereye girdi. Mekke-i mükerremede onaltıncı fırka bulunmakta idi.

Sultân ikinci Abdülhamîd hân "rahmetullahi aleyh" zemânında Mekke şehrinde, minâreli altı câmi', altmışyedi mescid, altı medrese, iki kütübhâne, bir orta, kırk üç ilkokul, iki bedestân, dokuz hân, ondokuz tekke, iki hamâm, yirmibeş mağaza, üçbin dükkân, bir hastahâne ve kırk çeşme vardı. Ayrıca hâcılar için büyük ve konforlu müsâfirhâneler yapılmışdı. Hârûn-ür-reşîd zemânında, Mekkeye üç günlük uzakdan Arafâta kadar bol su getirilmişdi. Sultân Süleymân hânın kızı Mihr-i-mâh sultân, bu suyu Mekke şehrine getirdi. O zemân seksenbin nüfûsu vardı.

Medîne şehri otuz metre yüksek bir divarla çevrilidir. Bunun kırk kulesi, dört kapısı vardır. Harem-i şerîfin boyu yüzaltmışbeş, eni yüzotuz adımdır. Harem-i şerîfin cenûb batı köşesinde mermerler

ve altın yazılar ile süslü (Bâbüsselâm) kapısı vardır. Harem-i şerîfin içinde cenûb doğu köşesinde **(Hucre-i Nebevî)** bulunur. Kible duvarı önünde, kibleye karşı duran kimsenin sağ tarafında Bâbüsselâm, sol tarafında da Hucre-i se'âdet bulunur. Bunun her yeri çok kıymetli zînetlerle süslüdür. Medîne evleri, Mekkedeki evler gibi kârgir [taşdan yapılmış] olup, çoğu dört, beş katlıdır. Sultân Süleymân hân "rahmetullahi aleyh", (Kubâ)dan, şehre su yolu yapmıştır. Şehrin iki sâatlik şimâlinde Uhud dağı vardır. On mescid, onyediyedi medrese, bir orta, onbir ilk mekteb, oniki kütübhâne, sekiz tekke, dokuzyüzotuziki dükkân ve mağaza, dört hân, iki hamâm, yüzsekiz müsâfirhâne vardı. Nüfûsu yirmibin idi.

1398 [m. 1978] de İngilterede basılan **(Memleket-ül-arabiyet-üs-sü'ûdiyye)** atlasının bildirdiğine göre, son yapılan caddelerin uzunlukları, Medîne ile Riyâd arası 1011, Tâif arası 535, Cidde arası 424, Mekke arası 442, Tebük arası 686 kilometredir. Mekke ile Riyâd arası 989, Tâif arası 88, Cidde arası 72, Tebük arası 1133, Necran arası 898, Kuwait arası 1879 kilometredir. Mekkedden Tâife giderken, Minâ, Müzdelife ve Arafât meydânından geçilmektedir.

Mekke ve Medîne şehirlerindeki kıymetli târîh ve san'at eserlerini vehhâbîler yıkmakta, yok etmektedir.

(Mir'ât-i Medîne)de diyor ki, Medîne şehrindeki **(Mescid-i şerîf)**i, hicretin birinci senesinde Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem", **(Eshâb-ı kirâm)** ile birlikde yaptılar. Hicretin ikinci senesi, Receb ayında, kıblenin Kudüsdan Kâ'beye dönmesi emr olununca, mescidin Mekkeye karşı olan kapısı kapatılıp karşı tarafa, ya'nî Şâm tarafına yeni bir kapı açıldı. Şimdi bu kapıya **(Bâbü-ttevessül)** denmektedir. Medîne Kudüse karşı onaltı ay kadar nemâz kılındı. Mekkede iken, önce Kâ'beye karşı nemâz kılınırdı. Hicretten az bir zemân önce, Kudüse karşı kılınması emr olundu. Mescid-i şerîfin kiblesi değiştirilirken, Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" Kâ'beyi mubârek gözleri ile görerek, kıblenin cihetini ta'yîn eyledi. Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" nemâz kıldığı yer, minber ile **(Hucre-i se'âdet)** arasında olup, minbere dahâ yakındır. Haccâcın Medîne-i münevvereye gönderdiği mîshaf, büyük bir sandık içinde olduğundan, bu sandık, bu yerin önündeki direğin sağ tarafına konulmuştu. Buraya ilk mihrâbı Ömer bin Abdül'azîz koymuştur. Mescid-i se'âdetin ikinci def'a yandıktan sonra ta'mîrinde, 888 [m. 1483] senesinde, mermerden şimdiki mihrâb yapılmıştır. Fekat mermer mihrâb Hücre-i se'âdet tarafına biraz dahâ yakın konmuştur. **(Mescid-ün Nebî)**de minber yapılmamıştı. Resûlullah "sallallahü aleyhi ve sellem" hutbeyi

ayakda okurdu. Sonradan buraya bir hurma çubuğu dikildi. Dahâ sonra dört basamaklı bir minber yapıldı. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” üçüncü basamakda ayakda dururdu. Hazret-i Mu’âviye zemânında minberin kapısına perde asıldı. Zemân-ı se’âdetde Mescid-i Nebînin sekiz direği var idi. Mescidin genişletilmesine dînen lüzûm görüldüğü zemânlarda direkler artdırılarak 327 olmuştur. **(Ravda-i Mutahhera)**da üç sıra direk vardır. Her sırada dört direk mevcûddur. Bu direklerin bir kısmı duvarlar içindedir. Meydânda olan direk sayısı 229 dur. Mescidin cenûb divarı kibleye karşıdır. **(Eshâb-ı sofâ)**nın kaldıkları çardak, şimâl divarının dışındadır. Bu mubarek yerin zemîni, sonradan gayb olmaması için, döşemeden yarım metre kadar yükseltilmiş, etrâfına da, yarım metre yükseklikde ağaçdan parmaklık yapılmıştır.

Mescid-i şerîf yapılırken, yanına iki **(Zevce-i tâhire)** için de birer oda yapılmıştı. Odaların sayısı zemânla dokuz oldu. Tavanları birbuçuk metre kadar yüksek idi. Odalar, Mescidin şark, şimâl ve cenûb taraflarında idi. Her odanın ve ba’zı Sahâbî odalarının, biri mescide, diğeri sokağa olmak üzere iki kapısı var idi. Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” en çok bulunduğu Âişe “radiyallahü anhâ”nın odasının mescide açılmış kapısı saç ağacından idi. Dört halîfe zemânında, Eshâb-ı kirâm, Cum’a nemâzı kılmak için, sekiz odada yer kapışarlardı. Hazret-i Fâtımanın odası, hazret-i Âişenin “radiyallahü anhümâ” odası yanında ve şimâl tarafında idi. Bu oda sonradan şebeke-i se’âdet içine alınmıştır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, vefâtından beş gün önce, mescide açılan kapılardan yalnız Ebû Bekrin kapısını bırakıp, diğelerini kapatdı.

Birinci halîfe Ebû Bekr “radiyallahü anh”, ilk iş olarak Arabistân yarımadasındaki mürtedlerle uğraşdığı için, Mescid-i se’âdetin genişletilmesine vakt bulamadı.

Hicretin onyedinci senesinde hazret-i Ömer “radiyallahü anh”, Eshâb-ı kirâmı toplayıp, **(Mescid-i şerîfi tevsî’ etmelidir!)** hadîs-i şerîfini okudu. Eshâb-ı kirâm sözbirliği ile kabûl edip, Şâm ve garb divarlarını yıkarak mescidi onbeş metre genişletti. Birçok ev satın alınarak arsaları mescide katıldı. Otuzbeş senesinde hazret-i Osmân “radiyallahü anh”, **(Eshâb-ı şûrâ)** ile istişâre ederek ve sonra Eshâb-ı kirâmın sözbirliğini alarak, kible, garb, şimâl divarlarını yıkıp, mescidin genişliğini on metre, uzunluğunu yirmi metre kadar genişletti. Bu arada, hazret-i Hafsanın ve Talha bin Abdüllahın ve Abbâsın odaları mescide katıldı. Halîfe Velîd, Medîne vâlisini olan amcasının oğlu Ömer bin Abdül’azîze emr yazıp, seksenyedi senesinde, zevcât-i tâhirâtın ve Fâtimat-üz-Zehrânın

şark taraftaki evlerini yıkdırıp yerlerini mescide katdırdı. Böylece, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem”, mubârek türbesi mescid içine alınmış oldu. Eshâb-ı kirâm ve dört mezheb imâmı ve bindörtü yüz seneden beri, hiçbir islâm âlimi buna karşı birşey söylememiştir. Sü’ûdî Arabistândaki Riyâd şehrinde bulunan **(Câmi’a-ı islâmiyye)** ismindeki medresenin hâzırladığı haftalık **(Ed-da’ve)** mecellesinin 1397 [m. 1977] şâ’ban nüshasında, (Yakında Mescid-i Nebevî büyütülürken, yalnız garb tarafı genişletilmeli, büyük bid’ate son verilmelidir. Büyük bid’at, üç kabrin mescid içine sokulmasıdır. Şark duvarı eski hâline çekilmeli, kabirleri mescid dışında bırakmalı) diyor. Mecmû’anın bu yazısı, icmâ’ı ümmete karşı gelmek, islâm cemâ’atinden ayrılmaktır. Bunun küfr olduğunu, dört mezhebin âlimleri “rahime hümullahü teâlâ” sözbirliği ile bildirmişlerdir.

Sü’ûdî Arabistân hükûmetinin bu çirkin işe bulaşmamasını, dünyâdaki bütün müslimânların kalblerini yaralamamasını dileriz. Hucre-i se’âdete karşı edepsizlik yapıldığı çok olmuş, fekat Allahü teâlâ, yapanları dünyâda da cezâlandırmıştır. Bunların misâlleri çoktur. **(Mir’ât-ı Medîne)** sonunda diyor ki, 1296 [m. 1879] senesinde Hicâz vâlîsi Hâlet pâşa, Medîneye uğradığında, Hucre-i se’âdet hizmetcilerinin başı olan Tahsin ağa, pâşanın gözüne girmek için, (Ev hanımlarınıza Hucre-i se’âdeti ziyâret etdirelim. Bu fırsat bir dahâ ele geçmez) der. Pâşa, bundan çekinmiş ise de, ağanın isrârı üzerine, bir gece yarısı, pâşaya uzak, yakın bağılılığı olan kadınları Şebeke-i se’âdete sokar. Abdestsiz, kirli kadınlar da bulunduğundan, Resûlullahı “sallallahü aleyhi ve sellem” karşı bu saygısızlıktan dolayı, ertesi sabâh Medînede üç def’a şiddetli zelzele olur. Ehâlî korkudan kaçırlar. Sebebi anlaşılınca, pâşa rezîl olur. Medîneden dışarı çıkarılır. Az zemân sonra vefât edip, evi barkı dağılmıştır. Bunun gibi, Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” türbesine karşı edepsizlik yapanlar, her zemân mahv ve perîşan olmuşlardır.

Hucre-i se’âdet hizmetcilerinin başı Şemseddîn efendi zemânında Halebden gelen İrânlı birkaç serseri, hazret-i Ebû Bekr ile hazret-i Ömerin “radıyallahü anhümâ” mubârek cesedlerini çıkarıp kaçırmak için, bir gece mescid-i Nebîye girdiler. Fekat, hepsi yere batıp, yok oldular. Bu olay, **(Mir’ât-ı Medîne)** sonunda ve **(Riyâd-ün-nadara)**da uzun yazılıdır.

Şâm yakınlarında bulunan **(Nablüs)** şehrine yakın **(Kerek)** kal’a ve köylerinin hâkimi Ertat ismindeki şakî de, 578 [m. 1183] senesinde cesed-i Nebevîyi çalarak memleketine nakl için, küçük gemiler yapdırır. Bunları Kızıl denize çekdirir. Üçyüzelli şakî ile,

Medînenin iskelesi olan (**Yenbû'**) şehrine gönderir. Medîne şerîfleri bunu işiterek, Harrânda bulunan Salâhaddîn-i Eyyûbîye “rahmetullahi aleyh” bildirirler. Salâhaddîn çok üzölüp, Mısır vâlîsi Hüsâmeddîn Seyf-üd-devleye “rahime-hümullahü teâlâ” emr gönderir. Hüsâmeddîn, Lülü' kumandasında asker gönderip, şakîler Medîneye yakın bir yerde katl ve esîr ve Mısra sevk edilirler. Bu olay (**Ravda-tül-ebrâr**)da uzun yazılıdır. Resûlullaha “sallallahü aleyhi ve sellem” karşı, diri iken de, vefâtından sonra da, edepsizlik etmek isteyenler, Allahü teâlâ tarafından çok acı şekilde cezâlandırılmışlardır. Sü'ûdîler, bozuk inançlarına, kötü düşüncelerine uyararak, böyle alçak bir işe yeltenirlerse, iyi bilsinler ki, o gün, devletlerinin de, mezheblerinin de sonu olacak, kıyâmete kadar la'net ile anılacaklardır.

[Vehhâbîler, Âdem aleyhisselâmın peygamber olduğuna inanmadıkları için ve bütün müslimânlara müşrik dedikleri için, kâfir oluyorlar. 92, 93 ve 108.ci sahîfelere bakınız!]

***Ey yârenler, ey kardeşler!
Ecel gele, ölem birgün.
İşlerime pişmân olup,
ah neyledim, diyem birgün.
Yanlarıma kona elim,
söz söylemez ola dilim.
Karşıma gele amelim,
netdim ise, görem o gün.
Üç parça bezdir kefenim,
yılan, çıyan yerler tenim.
Yıllar geçer, bilinmez yerim,
unutulup kalam birgün.
Kabre konurum yalnızca,
ne gün tanırım, ne gece.
Son ümmîd sendedir hoca.
sana teslîm olam birgün.***

BİR MEKTÛB TERCEMESİ

Hindistândaki islâm âlimlerinin büyüklerinden Muhammed Ma'sûm Serhendî “rahmetullahi aleyh”, (**Mektûbât**) kitâbının birinci cildin, yüzseksenikinci mektûbunda buyuruyor ki:

Sebeblere yapışmak tevekküle münâfî değildir. Çünkü, sebeblere te'sîr etmek kuvvetini de Allahü teâlâ vermektedir. Sebeblere yapışırken, sebeblerin te'sîrini Allahü teâlâdan bilmeli ve Ona güvenmelidir. Te'sîr etdikleri tecrîbe edilmiş olan sebeblere yapışmak, tevekkül etmek demektir. Te'sîri bilinmeyen, ümmîd dahî edilmeyen sebeblere yapışmak, tevekküle uygun olmaz.

Te'sîri kat'î olan sebeblere yapışmak lâzımdır, hattâ vazîfedir. Ateş yakıcıdır. Ateşe yakmak hâssasını, te'sîrini veren Allahü teâlâdır. Aç olunca, gıdâ, ta'âm yiyeceğiz. Gıdâyaya doyurmak te'sîrini Allahü teâlânın verdiğiğine inanacağız. Fâideli te'sîri kat'î olan böyle sebepleri kullanmayarak zarar hâsıl olursa, Allahü teâlâyâ itâ'at etmemiş oluruz. Ona karşı gelmiş oluruz. Sebebler üç kısımdır: Te'sîri görülmemiş, işitilmemiş sebepleri kullanmak câiz değildir. Tecrîbe edilmiş, fâideli te'sîr etdikleri anlaşılmış olan sebepleri kullanmak vâcibdir. Bunları terk etmek günâh olur. Te'sîrleri şübheli olan sebepleri kullanmak vâcib, lâzım değil ise de, câizdir. Allahü teâlâ, mühim olan işleri yapmadan evvel, bunları tecrîbeli, bilgili kimselerle meşveret etmemizi, bundan sonra yapmamızı, yaparken de, Allahü teâlâyâ tevekkül etmemizi, netîceyi Ondan beklememizi emr etdi. Meşveret etmek de, sebebe yapışmaktır. Bu emr, fâideli sebebe yapışmanın vâcib olduğunu ve sebebin te'sîrini Allahü teâlâdan beklemek lâzım olduğunu bildirmektedir. Âhîret işlerinde ya'nî ibâdet ve tâ'at yapmakta tevekkül olmaz. İbâdetleri yapmamız, bunun için çalışmamız emr olundu. Âhîret işlerinde tevekkül etmek değil, havf ve ümmîd etmek lâzımdır. Bu emrleri yapmak, bunların kabûl olunması ve sevâb verilmesi için Allahü teâlânın merhametine ve ihsânına i'timâd etmek, güvenmek lâzımdır. Emrleri yapmak ve yasaklardan sakınmak, kulluk vazîfesidir.

Dînimizde öyle bir yüksek makâm var mıdır ki, insan bu makâma varınca kendini ve herşeyi unutmuş olsun? Süâlinize karşı deriz ki, evet tesavvufda fenâ denilen bir makâm vardır. Tesavvuf yolunda çalışan bir kimse, bu makâma ulaştınca, kendisini ve herşeyi unuttur. Fekat, fenâ ve bekâ makâmına insanın bânîni [kalbi, rûhu] vâsıl olur. Bu hâl insanın kalbinde, rûhunda hâsıl olur. İnsanın zâhiri [bedeni, aklı], kendi ihtiyâclarını te'mîn etmek mecbûriyyetindedir. İnsan, pekçok ilerlese bile, bu vazîfeden kendisini kurtaramaz.

Başkalarının düşündüklerini keşf etmek, gayb olan şeylerden haber almak ve yapılan düâların kabûl olması, tesavvuf yolunda ilerlemenin, Allahü teâlânın sevgisine kavuşmanın alâmeti midir diyorsunuz? Muhterem kardeşim! Bu söylediklerimiz, hârik'ulâde şeylerdir. Allahü teâlânın âdetinin dışında olan şeylerdir. Bir insanda bunların hâsıl olması, onun yükselmesinin, kabûl olunmasının alâmeti değildir. Bunlar, istidrâc sâhiblerinde, se'âdetden mahrûm olanlarda da hâsıl olur. Riyâzet çekerek neflerini parlatan kâfirlerde de hâsıl olur. Ba'zılarında riyâzet çekmeden de hâsıl olmaktadır. Velî olmak için, ya'nî vilâyet

derecelerine kavuşmak için riyâzet çekmek şart olmadığı gibi, istidrâc sâhiblerinin hârikalar göstermesi ve Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” kerâmetler göstermesi için de riyâzet şart değildir. Riyâzet çekmek, bunların çok hâsıl olmasına yardım eder.

Evliyânın çoğu ucb denilen günâhdan korunmuştur. Fenâ makâmına kavuşanda ucb ve riyâ kalmaz. Evet insanlık îcâbı hatâ yapılabilir. Çünkü, Evliyâ “rahmetullahi aleyhim ecma’în” hatâ yapmaktan mahfûz değildir. Fekat, gafletten hemen uyanır, istigfâr ederek ve hasenât yaparak onun zararından kurtulur.

Az yimek ve az uyumak tesavvuf yolunda ilerlemek için fâidelidir. Fekat, bedene ve akla zarar verecek kadar aşırı olmamak lâzımdır. Bunları ve riyâzetleri sünnete uygun yapmalıdır. Aşırı yapılırsa rûhbâniyyet olur. İslâmiyyetde rûhbânlık yokdur. Evliyânın keşfleri, hayâlî şeyler değildir. Kalbe ilhâm edilen şeylerdir. Hayâlî olan keşflere i’timâd edilmez. Vehm ve hayâl, kalbe gelen bilgilerin anlaşılmasına yardımcı olurlar. Hâlık ile mahlûk arasındaki elli bin senelik yol vehm sâyesinde az zemânda kat edilir. Hayâl de ledünnî bilgilerin kolay anlaşılmasına yardım eder. Tesavvuf yolunda her ikisinin de çok fâidesi vardır. Ba’zı düâların dünyâ işlerinde fâideli olduğu bildirilmiştir. Allahü teâlânın isimlerini zikr etmek [okumak], dahâ ziyâde fâideli olmaktadır.

Nemâz kılarken kendi bedenini hâtırlamamak, çok iyidir. Nemâzda hâsıl olan şeyler, nemâzın dışında hâsıl olanlardan dahâ kıymetlidir. Nemâzın ehemmiyyetini iyi anlamalıdır. Nemâzı, müstehab olan vaktlerde ve şartlarına ve ta’dîl-i erkâna dikkat ederek kılmalıdır. [Nemâza başlarken, vaktinde kılmakta olduğunu bilmek şarttır.] Nemâz kılan kimse ile Allahü teâlâ arasındaki perdelerin kalktığı, hadîs-i şerîfde bildirilmiştir.

Evliyânın “rahime-hümullahü teâlâ” âlem-i misâldeki sûretlerini, şekillerini gördüğünüzü, onlarla konuştuğunuzu yazıyorsunuz. Bunlar iyi şeylerdir. Fekat maksadımız bunlar değildir. Maksadımıza zarar vermedikleri için üzülecek şeyler de değildir.

Hızır aleyhisselâmın hayâtda olduğuna inanmak lâzım olup olmadığını soruyorsunuz? Âlimlerimiz bunu sözbirliği ile bildirmedir. Evliyâdan ba’zıları “rahmetullahi aleyhim ecma’în”, Hızır aleyhisselâmı gördüklerini, konuştuklarını bildirmişler ise de, böyle haberler onun hayâtda olduğunu göstermez. Rûhu insan şeklinde görülmüş, insanın yapacağı şeyleri rûhu ile yapmış olabilir. O zemân hayâtda olmuş ise, şimdi de hayâtda olması lâzım gelmez. **(El-İsâbe-fî-ma’rifetissahâbe)** kitâbında Hızır aleyhisselâmın yaptığı çok şeyler yazılıdır. Âlimlerin çoğu Hızır aleyhisselâmın öldüğünü bildirdi. Eğer hayâtda olsaydı, Peygamber efendimize

gelir, birlikde Cum'a nemâzı kılar, sohbetinde ve cihâdlarında bulunurdu.

Vefât etmiş Velîlerin rûhları ba'zan âlem-i misâldeki sûretleri ile [insan şeklinde] görülür. Çünkü, dünyâda olan herşeyin âlem-i misâlde bir sûreti vardır. Hattâ maddî olmayan ma'nevî şeylerin de orada sûretleri vardır. Âlem-i misâl, hayâlî şeyler değildir. Bu gördüğümüz madde âlemi gibi var olan bir âlemdir. Evliyânın rûhları, ba'zan kendi bedenleri şeklinde görünür. Ba'zan da bedensiz, şekilsiz olarak rûhları insanın rûhu ile buluşur, görüşür.

Rûhlar ve kabr hayâtı hakkındaki bilgiler çok ince bilgilerdir. Bunlar hakkında zan ile, tahmîn ile konuşmamalıdır. Nasslar ile [ya'nî âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîf ile] açıkca bildirilmiş olanlara kısaca inanmalı, fazla konuşmamalıdır. Kabrde ni'metler ve azâblar olduğuna inanmalıdır. Mevtâların birbirleri ile konuştuıkları da bildirilmiştir. Kabrdeki azâbdan dolayı bağıırır, feryâd ederler. Feryâdlarını insanlardan ve cinden başka bütün mahlûklar işitir. Rûhları yalnız olarak da, bedenleri vâsıtası ile de feryâd eder.

İnsan tesavvufda ne kadar ilerlerse ilerlesin, kemâle gelsin, kurb-i ilâhîye kavuşsun, bedeni ile, rûhu da mahlûk olmaktan kurtulamaz. Allahü teâlâdan başka herşey hâdisdir, mahlûkdur. Var olmadan önce yok idiler. Sonra da yok olacaklardır. Müslimân olmak için böyle inanmak lâzımdır. Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât", Evliyânın rûhları da böyledir. Âhiretde azâbdan kurtulmak için, Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiklerine inanmak, uymak lâzımdır. Bu kitâblara uymayan keşfler, kerâmetler hiçbir işe yaramaz. Tesavvuf yolundan maksad, kendi nefsinin ayblarını, kusûrlarını anlamaktır ve ahkâm-ı islâmiyyeye uymakta kolaylık ve lezzet hâsıl olmaktır ve gizli olan şirkden, küfrden kurtulmaktır.

Talebelerinizin iyi hâllerini yazıyorsunuz. Bunun için, Allahü teâlâyâ çok şükr ediniz. Talebenizin tam müslimân olmaları, Allahü teâlânın rızâsına kavuşmaları için çalışınız! İslâmiyyetin edeblerini, Ehl-i sünnet âlimlerinin edeblerini ve selef-i sâlihînin hâllerini, ahlâklarını onlara bildirin! Onlara va'z ve nasîhatden geri kalmayınız! Edebsizi Allahü teâlâ sevmez. Kur'ân-ı kerîmi çok okuyunuz. Nemâzlarınızı [Ehl-i sünnet âlimlerinin yazdıkları] fıkıh kitâblarına uygun olarak ve huşû' ile kılınız ve **(lâ ilâhe illallah)** güzel kelimesini her zemân söyleyiniz! Allahü teâlâ hepimize merhamet buyursun. Hepimize, kendi rızâsına kavuşduran iyi işler yapmak nasîb eylesin. Size ve doğru yolda olanlara ve Muhammed aleyhisselâmın izinde gidenlere selâm ve düâlar ederim, efendim! Şimdi Resûlullahın "sallallahü aleyhi ve sellem" zemânı çok uzakda

kaldığı ve kıyâmet yaklaştığı için, her tarafa bid'atler yayıldı. Bid'atlerin zulmetleri, zararları bütün âleme yayıldı. Sünnetler unutuldu. Sünnetlerin nûrları örtüldü. Şimdi, insanı Allahü teâlânın rızâsına kavuşturacak en kıymetli iş, unutulmuş sünnetleri meydâna çıkarmak için, ya'nî islâm ilmlerini yaymak için çalışmaktır. Kıyâmet günü Muhammed aleyhisselâmın yanında bulunmak isteyenlerin, bu yolda çalışmaları lâzımdır. Hadîs-i şerîfde, **(Terk edilmiş bir sünnetimi ortaya çıkarana yüz şehîd sevâbı vardır)** buyuruldu. [Ya'nî, bir din bilgisini ortaya çıkarmak, öğretmek, yaymak çok büyük sevâbdır.] Sünneti meydâna çıkarmak için ilk yapılacak şey, bu sünneti kendisinin yapmasıdır. Bundan sonra, başkalarının yapması için çalışmak gerekir.

Son nefes korkusunu yazıyorsunuz. Bu korkudan kurtulan kimse yoktur. Peygamberlerden "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" başka herkesin son nefesi şübhelidir. Son nefesde kurtulabilmek müjdesi ancak vahy ile ma'lûm olur. İyi alâmetler ve eserler ve beşâretler, son nefesin selâmetini haber verirlerse de, zann-ı gâlib hâsıl ederler. Zan, ne kadar gâlib, fazla olursa olsun, insanı bu derdden, bu korkudan kurtaramaz.

İbâdetlerimi ve tâ'atlarımı kabûl olmağa lâayık göremiyorum. Bunun için ba'zen ibâdet yapmakda gevşeklik hâsıl oluyor, diyorsunuz. Bu dünyâda ibâdet yapmak için emr olunduk. Kabûl olunur mu olunmaz mı bilmesek dahî, yapmağa mecbûruz. Hem ibâdet yapacağız, hem de ibâdetdeki kusûrlarımıza istigfâr edip, kabûl olması için ağlayarak, sızlayarak yalvaracağız. Bu istigfâr ve yalvarmak, belki kabûl olmasına sebep olur. Biz kuluz. Kulluk vazîfemizi yapmağa mecbûruz. Şeytân la'în, kulluk vazîfemizi yapdırmamak için, bizi aldatmağa çalışıyor.

Size karşı olan teveccüh ve sevgimizi soruyorsunuz. Bunu bildirmeğe hâcet var mı? Sizin bize olan sevginiz, bizim size olan sevgimizin eseridir, netîcesidir. Ağaçda hâsıl olan çiçekler, meyveler, hep gövdeden gelmektedir. Bu kâide her zemân böyle gelmiştir. Mâide sûresinin ellidördüncü âyetinde meâlen, **(Onları severim. Onlar da beni severler)** ve yüzondokuzuncu âyetinde meâlen, **(Allah onlardan râzıdır. Onlar da Allahdan râzıdırlar)** buyuruldu. Kendi muhabbetini ve rızâsını, onlarınkinden önce bildirdi.

***Mezhebsiz kimse kendi, doğru yolu bulamaz,
etse herkesi taklid, bu da, doğru olamaz!
dinde âlim olmıyan, bir müctehid olamaz,
Rahmetini umarım, yoksa da, isti'dâdım,
sana güçlük mü var ey, keremi bol Allahım!***

**Rahmetin mücrîmedir, kusûrum pek çok benim,
edemem cürmüm inkâr, hâlim ma'lûmun Senin,
yüz karasıyle geldim, sürüyerek zincirim,
Rahmetini umarım, yoksa da, isti'dâdım,
sana güçlük mü var ey, keremi bol Allahım!
Yanılmış şimdi herkes, muhakkak ki hak Sensin,
gayrı yok, ibâdete yalnız müstehak Sensin!
abd-i âciz ne yapar, kâdir-i mutlak Sensin!
Rahmetini umarım, yoksa da, isti'dâdım,
sana güçlük mü var ey, keremi bol Allahım!**

Kâdî-zâde Ahmed efendi “rahime-hullahü teâlâ” 1197 [m. 1783] de vefât etmiştir. Türkçe (**Ferâid-ül-fevâid**) ismindeki (**Âmentü şerhi**) kitâbında diyor ki, bir insan hayrlı bir iş yapıp, sevâbını herhangi bir mevtâyâ hediye ederse, ona gider. İmâm-ı Taberânî “rahime-hullahü teâlâ”, (**Evsat**) kitâbında bildirdi ki, Enes bin Mâlik “radiyallahü anh” buyurdu ki, Resûlullahdan “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” işitdim: (**Bir kimse, tanıdığı bir meyyit için sadaka verse, Cebrâil “aleyhisselâm” bu sadakanın sevâbını nurdan tabak içinde ona götürür ve (Ey kabr sâhibi! Bu hediyeyi senin ahbâbın gönderdi, bunu al!) der. Meyyit bu hediyeyi alınca, sevinir. Kendilerine hediye gönderilmeyen meyyitler, bunu görünce, üzülürler**) buyurdu. [Meyyit için yapılacak en kıymetli sadaka, Ehl-i sünnet âlimlerinin bir kitâbını, bir kimseye hediye etmektir.]

İbni Ebiddünyâ, Amr bin Cerîrden “rahime-hümullahü teâlâ” nakl ederek buyurdu ki, bir kimse, âhirete gitmiş olan din kardeşi için düâ etse veyâ hayrlı bir amel işlese ve bunların sevâbını ona hediye etse, bir melek bu sevâbları ol meyyite götürüp, (Ahbâbından filân kimse, bunu sana gönderdi der.) İmâm-ı Müslimin “rahime-hullahü teâlâ” Ebû Hüreyreden “radiyallahü teâlâ anh” nakl ettiği hadîs-i şerîfde, (**Bir mü'min vefât edince, bütün amelleri biter. Yalnız üç ameli bitmeyip, bunların sevâbı amel defterine yazılmağa devâm eder. Bu üç amel, sadaka-i câriyye, ya'nî devâm edici iyi işleri ve fâideli kitâbları ve kendisine hayrlı düâ eden sâlih çocuklarıdır**) buyuruldu. Bütün mü'minlere hediye edilen düâlar ve sevâblar, bunların hepsine vâsıl olur. Bir kimse, bir mü'minin kabrine gidip, ona selâm verse, kabrdeki meyyit işitip, selâmını alır, bildiği kimse ise, onu tanır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” kabrleri ziyâret etmeği ve kabrdekilere selâm vermeği emr eyledi. Abdüllah ibni Abbâsın “radiyallahü anhümâ” bildirdiği hadîs-i şerîfde, (**Bir kimse, tanıdığı bir mü'minin kabrini ziyâret ederek, ona selâm verse, bunu tanır**

ve selâmina cevâb verir) buyurdu. Başka bir hadîs-i şerîfde, **(Bir kimse, din kardeşinin kabrini ziyâret edip, kabrin yanında otursa, meyyit sevinir)** buyuruldu.

Bir mü'min, Peygamberimize "sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem" bir salevât-i şerîfe okusa, melekler o salevâtı alıp, Fahr-i âlem efendimize bildirirler. Hadîs-i şerîfde, **(Allahü teâlânın yer yüzünde dolaşan melekleri vardır. Ümmetimin benim için okuduğu salevâtı bana bildirirler)** ve **(Bir kimse, bana salât okursa, onun salâtı hemen bana bildirilir)** buyuruldu. Bu iki hadîs-i şerîf, (Ba'zılarını melek bildirir, ba'zılarını ben işitirim) demektir. Ravda-i mukaddese yanında okunan salât ve selâmı kendisi işitip selâmına cevâb verdiğini bildiren çok hadîs-i şerîf de vardır.

Peygamberlerin "aleyhimüsalâtü vesselâm" mubârek cesedleri çürümez. Bunu bildiren çok hadîs-i şerîfler vardır. Bir hadîs-i şerîfde, **(Peygamberler, kabirlerinde diridirler)** buyuruldu. Ba'zı âlimler, şehîdler de çürümez dedi. İmâm-ı Kurtubî "rahmetullahi aleyh",^[1] sıkıntılara, derdlere sabr eden mü'minlerin ve ahkâm-ı islâmiyyeye uyan sâlihlerin cesedleri çürümez, dedi. Günâh işlememiş olan cesed çürümez. İlmî ile âmil olan âlimlerin ve [günâh işlemeyen, bid'at sâhibi olmıyan, ho-parlör kullanmıyan] hâfızların ve müezzinlerin ve Evliyânın "kaddesallahü teâlâ esrârehümül'azîz" cesedleri çürümez. Hattâ bunların kefenlerine toprak te'sîr etmez. Başkalarının cesedleri çürür. Bir hadîs-i şerîfde, **(Her meyyitin vücûdunu toprak çürütür. Yalnız, kuyruk sokumu denilen kemik çürümez)** buyuruldu.

Rûhun nasıl olduğunu dînimiz açıkça bildirmedir. Rûh madde değildir. Sıfat da değildir. Fekat, madde gibi kendi kendine vardır. İnsan öldükden sonra, rûhu yok olmaz. Hiçbir maddeye muhtâc olmaksızın kendi kendine vardır. İdrâk etmesi, anlaması da vardır. Rûhun nereye gitdiği açıkça bildirilmedi. **(Cevhere)** şerhinde, İbrâhîm Lâkânî mâlikî^[2] çeşidli rivâyetleri yazmıştır. İmâm-ı Süyûtî, **(Şerhüs-sudûr)** kitâbında ve İbnül-Kayyım-ı cevziyye dediler ki, şakî olanların, ya'nî kâfirlerin ve fâsıkların ve bid'at sâhiblerinin rûhları azâbdadır. Sa'îdlerin, ya'nî mü'minlerin, sâlihlerin rûhları ni'metler, lezzetler içindedir. Yehûdînin rûhu, yehûdîlerin rûhu ile beraberdir. [Hıristiyanların, mezhebsizlerin, kitâbsız kâfirlerin rûhları da birbirleri iledir.] Azâb olunan rûhların bulunduğu yere **(Siccîn)**

[1] Muhammed Kurtubî 671 [m. 1272] de vefât etdi.

[2] Lâkânî 1041 [m. 1632] de vefât etmiştir.

denir. Ni'metler, lezzetler bulunan yere (**İlliyyîn**) denir. İlliyyîn'in en yüksek derecesine (**Mele-i a'lâ**) denir. Peygamber efendimiz, vefât ederken, son sözü, (**Yâ Rabbî! Beni afv et! Bana merhamet et! Beni refik-i a'lâya kavuşdur**) oldu. Burası Peygamberlerin makâmıdır. Bunların dereceleri de farklıdır. Peygamberimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" mi'râc gecesinde, Âdem aleyhisselâmı birinci semâda, İsâ aleyhisselâm ile Yahyâ aleyhisselâmı ikinci semâda, Yûsûf aleyhisselâmı üçüncü semâda, İdrîs aleyhisselâmı dördüncü semâda, Hârûn aleyhisselâmı beşinci semâda, Mûsâ aleyhisselâmı altıncı semâda, İbrâhîm aleyhisselâmı yedinci semâda gördü. Ehl-i sünnet âlimlerinin rûhları, Peygamberlerin "aleyhimüssalevâtü vetteslîmât" rûhlarına yakındır. Bir hadîs-i şerîfde, (**Şehîdlerin rûhları Arş-ı ilâhîdedir. İstedikleri zemân Cennetin diledikleri yerlerine gidip, tekrâr kendi makâmlarına dönerler**) buyuruldu. Âhîret hayâtında sabâh ve akşam, gece ve gündüz yoktur. Cennet nûrânîdir. Şehîdlerin ba'zıları Cennete girmez, Cennetin yanındaki (**bârik**) isimdeki nehr kenârında yeşil kubbeler altındadır. Kendilerine sabâh ve akşam Cennet ni'metleri getirilir. Burada sabâh ve akşam, dünyâdaki zemâna benzetilerek, söylenmiştir. Böyle sözlere (**kinâye**) denir. Bir rivâyetde bütün mü'minlerin rûhları bu kubbeler altında bulunur. Şehîdler, (Dünyâdaki din kardeşlerimiz, bizim kavuşduğumuz ni'metleri, se'âdetleri bilseler, cihâda, muhârebeye koşarlardı) derler. Âl-i İmrân sûresi, yüzyetmişinci âyetinde meâlen, (**Allah yolunda şehîd olanlara ölü demeyiniz. Onlar diridirler. Kendilerine, her zemân rızık verilir. Onlarda azâb olunmak korkusu yoktur. Ni'metlerden mahrûm kalmak üzüntüsü de yoktur**) buyuruldu. Dünyâda onların cesedleri toprak altında kalınca, çürüyüp, fenâ kokarlar. Hayvanlar etlerini yirler. Bu hâllerini görenler, bunları acı çekiyor, azâb içinde sanırlar. Onların kavuşdukları ni'metleri, se'âdetleri anlamazlar. Şehîdler böyle diri olunca, Peygamberler de "salevâtullahi teâlâ aleyhim ecma'în" elbette diri olur. Çünkü, her Peygamberde şehâdet mertebesi vardır. Bir hadîs-i şerîfde, (**İlm öğrenmekte iken eceli gelen kimseyi Allahü teâlâ Peygamberlerin mertebesinde karşılar**) buyuruldu. Osmân bin Affân "radiyallahü anh" diyor ki, Resûlullahdan işitdim, (**Kıyâmet günü, evvelâ Enbiyâ, sonra Ulemâ şefâ'at edeceklerdir**) buyuruldu. Bir hadîs-i şerîfde, (**Tâ'ûndan vefât edenler, şehîdlerin mertebesine kavuşur**) buyuruldu. Tâ'ûn, vebâ hastalığı gibi sârî hastalıklar demektir.

Bir kimse, kıyâmet günü kimler arasında bulunacak ise, kabir hayâtında da, onların arasında bulunur. Dünyâda iken kimleri

seviyorsa, kimlerin arasında yaşıyorsa, kıyâmetde onlar ile berâber haşr olunacaktır. İmâm-ı Ahmed bin Hanbel “rahime-hullahü teâlâ”^[1] dedi ki, (Mü’minlerin rûhları Cennettedir. Kâfirlerin rûhları Cehennemdedir). Ba’zı âlimlere göre, Cennet-ül me’vâdadırlar. Bu Cennet, Arşın altındadır. Zinâyı âdet edinen, fâiz ve yetim malı yiyenlerin ve mezhebsizlerin rûhları Cehennemde azâb içinde olurlar. Üzerinde kul hakkı bulunanların rûhları Cennete girmez. Böyle günâh işliyenlerin ve zulm edenlerin rûhları da böyledir. Evliyânın “rahime-hullahü teâlâ” ve sâlih mü’minlerin ve Ehl-i sünnet kitâblarını yayanların rûhları kabrlere gelerek, cesedlerini ziyâret ederler. Mü’minlerin rûhları birbirlerini ziyâret ederler. Bilhâssa, Cum’a gecelerinde konuşurlar. Mü’min vefât edip, rûhu semâyâya çıkınca, mü’minlerin rûhları gelip, dünyâda tanıdıklarını sorarlar. Vasiyyet etmeden ölenlerin rûhlarına konuşmak için izin verilmez. [Vasiyyetlerin en kıymetlisi, Ehl-i sünnet kitâbı hediye etmektir.] **(Ferâid-ül-fevâid)**in yazısı temâm oldu.

(Se’âdet-i Ebediyye)de diyor ki, (Belâlardan, sıkıntılardan kurtulmak için, istigfâr çok okumalıdır. Ya’nî, çok **(Estagfirullah)** demelidir.)

Bismillâhirrahmânirrahîm.

İslâmiyeti bildiren kitâblar pek çoktur. Bunların içinde en kıymetlisi, imâm-ı Rabbânînin üç cild **(Mektûbât)** kitâbıdır. Bundan sonra, Muhammed Ma’sûmun üç cild **(Mektûbât)** kitâbıdır. Muhammed Ma’sûm hazretleri, Mektûbâtın üçüncü cildinin onaltıncı mektûbunda buyuruyor ki, (Îmân, kelime-i tevhîdin Lâ ilâhe illallah ve Muhammedün Resûlullah iki kısmına birlikde inanmaktır). Ya’nî, müslimân olmak için, Muhammed aleyhisselâmın Peygamber olduğuna da inanmak lâzımdır. Ya’nî Muhammed aleyhisselâm, Allahın Peygamberidir. Allahü teâlâ, Cebrâîl ismindeki melek ile, kendisine **(Kur’ân-ı kerîm)**i göndermiştir. Bu Kur’ân-ı kerîm, Allah kelâmıdır. Muhammed aleyhisselâmın kendi düşünceleri ve felsefecilerin, târîhcilerin sözleri değildir. Muhammed aleyhisselâm, Kur’ân-ı kerîmi tefsîr etmiştir. Ya’nî açıklamıştır. Bu açıklamalara, **(Hadîs-i şerîf)** denir. İslâmiyet, **(Kur’ân-ı kerîm)** ile **(Hadîs-i şerîf)**lerdir. Dünyânın her yerindeki, milyonlarca islâm kitâbı, **(Kur’ân-ı kerîm)** ile **(Hadîs-i şerîf)**lerin açıklamalarıdır. Muhammed aleyhisselâmdan gelmiyen bir söz, islâm kitâbı olamaz. Îmân ve

^[1] Ahmed bin Hanbel 241 [m. 855] de Bağdâdda vefât etdi.

islâm demek, **(Kur'ân-ı kerîm)** ve **(Hadîs-i şerîf)**lere inanmak demektir. Onun bildirdiklerine inanmayan, Allah kelâmına inanmamış olur. Muhammed aleyhisselâm Allahü teâlânın bildirdiklerini Eshâbına bildirdi. Onlar da, talebelerine bildirdi. Bunlar da, kitâblarına yazdılar. Bu kitâbları yazan âlimlere **(Ehl-i sünnet âlimi)** denir. Ehl-i sünnet kitâblarına inanan, Allah kelâmına inanmış olur. Müslimân olur. Elhamdülillah, biz dînimizi Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğreniyoruz. Dinde reformcuların, masonların uydurma kitâblarından öğrenmiyoruz.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Ümmetim arasında fitne, fesâd yayıldığı zemân, sünnetime yapışana, yüz şehîd sevâbı vardır.)** Sünnete yapışmak, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarını öğrenmekle ve bunlara uymakla olur. Müslimânların dört mezhebinden herhangi birisinin âlimleri **(Ehl-i sünnet âlimleri)**dir. Ehl-i sünnet âlimlerinin reîsi, İmâm-ı a'zam Ebû Hanîfe Nu'mân bin Sâbitdir. İngilizler, asrlar boyunca uğraşarak, bir müslimânı hıristiyan yapamadılar. Bunu başarabilmek için, yeni bir yol aradılar. Masonluğu kurdular. Masonlar, islâmiyyete, ya'nî Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdikleri ilmlere, ya'nî Muhammed aleyhisselâmın sözlerine ve bütün dinlere, öldükden sonra tekrâr dirilmek olduğuna, Cennetin, Cehennemnin var olduğuna inanmıyorlar.

Peygamberimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” buyurdu ki, **(Allahü teâlânın çok sevdiği kimse, dînini öğrenen ve başkalarına öğretendir. Dîninizi islâm âlimlerinin ağızlarından öğreniniz!)**

Hakîkî âlim bulamıyan, Ehl-i sünnet âlimlerinin kitâblarından öğrenmeli ve bu kitâbların yayılmasına çalışmalıdır. İlm, amel ve ihlâs sâhibi olan müslimâna **(İslâm âlimi)** denir. Bu üçünden biri noksan olup da, kendini âlim tanıtana (kötü din adamı, yobaz) denir. İslâm âlimi, insanı, se'âdet kapılarını açan sebeblere

kavuşdurur, dînin bekçisidir. Yobaz, insanı, felâkete sürükleyen sebeplerin içine düşürür, şeytânın yardımcısıdır.^[1] İstigfâr okumak, derdlere, sıkıntılara mâni' olan sebeblere kavuşdurur. İstigfâr, **(Estagfirullah min külli mâ kerihallah)** okumaktır.

^[1] İhlâs ile amel etmek için öğrenilmeyen ilmin fâidesi olmaz. **(Hadîka)** cild 1, sahîfe 366 ve 367 ve **(Mektûbât)** cild 1. 36, 40, 59.cu ve 157.ci mektûblarına bakınız!